

Giới thiệu Ngai Vàng Của Hoàng Đế

Thể loại: Huyền ảo, dị giới

Hắn vừa bước lên bục vinh quang nhất của giải vô địch game thủ thế giới, chuẩn bị lĩnh phần thưởng lớn thì lại bị sét đánh xuyên không qua một thế giới vô cùng lạ lẫm.

Tại nơi tồn tại ma pháp, quái vật không lồ và cả khoa học này hắn không hề biết võ kỹ, không học được phép thuật, thứ duy nhất mà hắn có thể bấu víu ở thế giới a lạ này chính là hệ thống trò chơi mang theo trên người. Nhưng mìa mai thay, nhân vật của hắn không biết đánh nhau mà chỉ có công năng chữa trị cho người khác.

Hắn phải làm thế nào để bước lên đỉnh cao của thế giới này? Hắn mong muốn điều gì nhất?

Có người ham muốn Sắc đẹp, tiền bạc, có kẻ lại thích chém giết để thỏa mnx thú tính...còn thôi muốn gì sao?

Nói cho chính xác là cái gì cũng muốn nhưng muốn nhất là được làm hoàng đế một lần.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chiến thắng và vinh quang

- Và xin chúc mừng đội chiến thắng cuối cùng của Giải Vô Địch Thế Giới game Ngai Vàng Của Hoàng Đế..... Đội EPR từ Việt Nammm

Tiếng micro của MC vang vọng khắp không gian sân vận động NewYork, nơi diễn ra giải đấu vô địch thế giới của tựa game online Ngai Vàng Của Hoàng Đế. Hơn tám mươi ngàn khán giả điên cuồng gào thét tên đội chiến thắng sau màn kết thúc vô tiền khoáng hậu với kỉ lục trận chung kết nhanh nhất trong lịch sử, chỉ tốn hơn hai giờ đồng hồ để EPR – một đội tuyển hoàn toàn vô danh nghiền nát đương kim vô địch CiaoCiao từ Trung Quốc với tỉ số cách biệt ba - không.

Ngai Vàng Của Hoàng Đế đang là game online nổi tiếng nhất thế giới với hơn hai trăm triệu lượt đăng kí và hơn năm mươi triệu người chơi online cùng lúc, điểm đặc biệt của game là hệ thống kĩ năng do người chơi tự mình phát triển không trùng lặp cùng sự đa dạng về số nhân vật cũng như tính năng nghề nghiệp hỗ trợ đa dạng, tạo nên một thế giới mở rộng nơi mỗi nhân vật là độc nhất vô nhị. Giải vô địch Thế Giới là nơi các đội giỏi nhất thi tài với nhau, thông qua những trận chiến năm vs năm để giành lấy số tiền thưởng khổng lồ mười triệu USD.

Trước đây giải gần như chỉ là cuộc cạnh tranh tay đôi giữa Trung Quốc và Châu Mỹ, nhưng với việc nhà sản xuất quyết định đổi cách thức thi đấu từ “tiêu diệt toàn bộ đối phương” sang “chiếm các mục tiêu quan trọng” thì Ngai Vàng Của Hoàng Đế đã biến đổi từ chú trọng “kĩ thuật” thành “chiến thuật”, đó cũng chính là nguyên nhân đội tuyển EPR với một chiến thuật siêu dị lên ngôi vô địch.

Năm thành viên của EPR cuối cùng cũng bước ra, đối mặt với đám đông khán giả cuồng nhiệt. Bỗng một người trong đội giơ tay ra dấu im lặng, tước micro từ tay MC rồi nói một câu duy nhất:

- Đơn giản..... chúng tôi là Emperor, ngai vàng chỉ được dành riêng cho Hoàng Đế.

Cả nhà thi đấu nổ tung, khán giả gần như phát rồ cả lên, sự kích động từ mấy chục ngàn con người lan ra lẫn nhau như ma túy,tất cả cố gắng gào thét một cái gì đó hoàn toàn vô nghĩa. Cuối cùng không biết ai mở đầu nhưng tám mươi nghìn người cùng đồng thanh hô vang:

- EPR... EPR.... EPR.....

Năm chiếc ngai chậm rãi trôi lên từ hầm ngầm sân khấu, nghi lễ trao giải độc đáo này tôn vinh người chiến thắng cứ như họ là những vị Hoàng Đế thực sự, tạo cảm giác vượt trội hơn hẳn cảm một cái cúp tổ bố. Các thành viên EPR ngồi xuống cùng một lúc rồi lại tiếp tục có ai đó hô lên EMPEROR và khán đài lại tiếp tục náo loạn, cảm xúc điên rồ diễn ra vài tiếng đồng hồ sau đó đến tận khi tất cả kiệt sức.

Nhưng tại sao một đội tuyển vô danh với những người chơi không hề nổi tiếng lại có thể chiến thắng. Cơ bản đều từ chiến thuật, khi cả thế giới vẫn đang loay hoay tìm cách nào để tiêu diệt đối phương rồi chiếm lĩnh mục tiêu thì đội trưởng của EPR lại làm ngược lại. Anh ta xây dựng nên một đội hình với bốn vị trí đỡ đòn bao xung quanh một người hồi phục ở trung tâm, biến EPR thành một cái xe lu lông nhím to tướng, bốn người đỡ đòn chỉ có trách nhiệm duy nhất là che chắn và phá hủy mục tiêu trong khi người còn lại liên tục hồi máu.

Nhưng nếu chỉ có thế thì không có gì đáng nói, vấn đề cốt lõi là người hồi máu của EPR, anh ta chọn mình class Đại Mục Sư, là kiểu nhân vật thuần hỗ trợ, nhưng lại tiếp tục chọn nghề là Giả Kim Thuật.

Thông thường người chơi khi chọn nghề thường tránh những nghề bị trùng với kĩ năng nhân vật, Giả Kim Thuật chủ yếu là chế thuốc chữa trị và vật phẩm hỗ trợ, cái mà Đại Mục Sư thông qua những phép hồi phục và tăng sức có thể làm tốt gấp mấy lần nên chả ai điên đi phí lựa chọn vào nghề này, nhưng

đội trưởng EPR đã có một quyết định quái đản là tập trung hoàn toàn vào điểm sức mạnh để mang một đồng binh hồi phục cấp cao do chính mình chế ra, biến Đại Mục Sư của anh ta thành một cái hồ máu di động gần như không đáy.

Với việc thay đổi diễn biến trận đấu thì việc không thể ngăn đối phương tiếp cận mục tiêu, đã khiến Đại Mục Sư toàn sức mạnh có lượng hồi phục nhiều gấp mười lần cho chiến thuật của EPR thất bại, đối phương không tài nào công phá nổi hàng phòng thủ trước khi thua cuộc, điều mà nếu với bốn tanker ở lượt cũ dù có lượng hồi phục nhiều cách mấy cũng chẳng khác gì mấy cái bia tập bắn.

Sau màn ăn mừng kéo dài, buổi tối hôm đó cả đội EPR kéo nhau đi đập phá đầu đêm, say sưa ở quán bar lớn nhất thành phố. Duy nhất chỉ có một người lặng im thưởng thức khung cảnh trên tầng thượng khách sạn lớn nhất thành phố, đội trưởng, linh hồn và là người sáng tạo ra chiến thuật của EPR... Võ Hoàng.

Năm nay hai mươi bảy tuổi, đang làm quản trị viên trang web một công ty tầm trung, ngoại hình bình thường, tướng tá trung bình, chưa lập gia đình mà cũng không có bạn gái, gia đình chẳng phải thượng lưu hay có tài sản thừa kế bí mật, nói chung là mẫu nhân viên văn phòng điển hình gấp đầy ngoài đường. Chỉ có một thứ hằn sâu nổi trội hơn người là kiểu tư dị biệt, luôn tìm được mấy cái góc ngách nhỏ không ai để ý mà kiếm lợi, có điều tư duy này chỉ phát triển được ở trong game.

Từng là một game thủ chuyên nghiệp khá thành công trước khi đi làm, hẳn chơi Ngai vàng của Hoàng Đế thuần túy vì mục đích giải trí. Chỉ đến ba tháng trước, khi nhà sản xuất thay đổi cách thức thi đấu, hẳn mới thực sự nghiêm túc có ý định tạo ra một đội hình quái dị để tranh chức vô địch. Khởi đầu bằng việc xây dựng một nhân vật Đại mục sư biến thái và tìm bốn đồng đội phù hợp với chiến thuật, EPR chỉ với một cách đánh duy nhất đã làm nên lịch sử chưa từng có cùng số tiền thưởng khổng lồ, bản thân hẳn lấy hẳn phân nửa vì có công lớn nhất.

Cầm một chai rượu mạnh, bên cạnh là chiếc kính thực tế ảo, hẳn ngồi một mình suy nghĩ việc sẽ làm gì với số tiền được chia, mười triệu USD sau khi trừ thuế và thanh toán chi phí... bản thân vẫn sẽ được chia ít nhất ba triệu tám trăm ngàn, một con số khủng khiếp với người bình thường.

Không phải là một người nhiều tham vọng hay có tài kinh doanh, bố mẹ lại có lương hưu cao, họ hàng thì ở xa, cũng chưa có ý định lập gia đình, thực sự mà nói ban đầu khi tham gia chung kết thế giới hẳn chỉ muốn được một lần đứng trên đỉnh vinh quang, vì đây là điều nuôi tiếc duy nhất trong suốt năm tháng tuyển thủ chuyên nghiệp, hẳn tự nhủ:

- Cùng lắm thì gửi ngân hàng lấy lãi hàng tháng đi du lịch cũng tốt.

Đêm dần về khuya, đồng đội chắc giờ này vẫn còn đang chơi bài thà ga, hẳn không đi cùng một phần vì muốn được yên tĩnh, lý do khác là vì bản thân là một kẻ rất tách biệt và ít lời, thích ngồi một mình uống rượu hơn là đến những chỗ náo nhiệt. Lúc này hẳn cũng đã ngà ngà say sau khi uống sạch cả một chai rượu mạnh mang từ nhà đi, lao đảo đeo chiếc kính thực tế ảo vào và bắt đầu tiến vào màn hình đăng nhập nhân vật

Mỗi khi nhìn Đại mục sư của mình, thứ chứng tỏ bản thân vượt trội hơn toàn bộ thế giới, trong lòng Hoàng đều dâng lên niềm tự hào khó tả. Sẽ không bao giờ còn cơ hội nào cho hẳn có thể vô địch nữa vì chiến thuật này sẽ bị khai tử với những bản cập nhật sau giải, còn nếu chơi bình thường thì không thể độ lại cùng những người chơi đỉnh cao khác vì kỹ năng và phản xạ là những thứ mất đi nhanh nhất qua thời gian, một lần như thế này là quá đủ rồi.

Màn hình đăng nhập dần hiện ra, sau khi điền thông tin thì cuối cùng nhân vật của hẳn cũng xuất hiện nhưng có điều nó đang ngồi trên một cái ngai vô cùng bất mắt tại một đỉnh núi cao ngất cùng các đồng đội trong EPR. Đây là một vinh dự đặc biệt duy nhất của nhà vô địch thế giới, nhân vật của họ sẽ không thể điều khiển trong bảy ngày, được đặt tại nơi mà bất cứ người chơi nào cũng phải đến ít nhất một lần trong ngày: chỗ nhận quà đăng nhập, vì thế ai cũng sẽ biết họ là những người đang đứng trên đỉnh thế giới. Hiện giờ chỗ này chưa được mở vì nhà sản xuất còn đang lo các công tác trao tiền thưởng và xử lý sau giải.

Đại mục sư của hẳn đang đội vương miện nam một đồng hồng ngọc, chiếc gậy phép bây giờ là một cây quyền trượng vô cùng cầu kỳ, đáng nói nhất là túi thuốc to tướng thương hiệu đã được thay bằng một cái áo khoác đỏ phủ dài ra cả đằng sau ngai, không còn một chút bóng dáng gì của một cái hồ máu di động nữa, đến hẳn dù đã được gửi hình mẫu trước cũng phải ngạc nhiên vì sự thay đổi này.

Lặng im ngắm từng chi tiết nhỏ của nhân vật trong một lúc lâu, Hoàng quyết định sau khi hết thời gian bảy ngày sẽ xóa nó đi, đây đơn giản chỉ vì sẽ không sử dụng nữa. Nó đã hoàn thành nhiệm vụ và hẳn không muốn có một lúc nào đó đăng nhập vào chỉ để nhìn Đại mục sư của mình mà níu kéo những kỉ niệm chiến thắng cũ, mặc dù cũng chẳng biết lúc này là rượu quyết định hay bản thân nữa.

Trong khi Hoàng đang mơ màng thì bỗng nhiên có một tiếng nổ ngay trên đầu làm hẳn giật mình phải chuyển kính qua chế độ chờ. Bầu trời đang nổi mây vần vũ, gió lớn thốc ầm ầm báo hiệu một trận mưa lớn. Hẳn vội vội vàng vàng thu dọn đồng bừa bãi đang vãi khắp nơi, lúc luống cuống chạy vào, có lẽ do quá say nên trượt chân ngã chổng vó giữa sàn. Hoàng điên tiết nằm ỳ ra đó và chứng kiến cảnh tượng mà cả đời không quên.

Một cái hố lớn xuất hiện từ trên cao như vòi rồng, bên trong sáng rực như ban ngày thậm chí còn có thể nhìn thấy thứ gì đó phản chiếu ngược lại từ đầu bên kia. Hoàng tròn trĩnh mắt ra nhìn nó ngày càng lớn, bất chợt một luồng sáng trắng xóa đi cùng sấm sét giáng thẳng xuống chỗ phía dưới, câu cuối cùng mà những người chứng kiến nghe được trước khi hẳn cùng luồng sáng này biến mất là:

- Cái quái gì...

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Thế giới xa lạ

Tỉnh lại trong trạng thái đầu đau như búa bổ, cái đầu tiên Hoàng thấy là mình đang nằm giữa một khu rừng kì dị, cây cối xung quanh to kinh khủng và có đủ các loại màu sắc khác nhau, vỏ cây cái thì xanh thẫm, một số khác lại có màu đỏ, thậm chí mấy tán lá trên cao hình như còn đang phản chiếu ngũ sắc. Hắn ngẩn ra một lúc, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu là:

- Mình vẫn còn đang ở trong game ah?

Hắn vươn tay lên đầu thì nhận thấy cái kính thực tế ảo đã nát bét cả ra, đeo còn khó chứ đừng nói tới chuyện chơi, vậy đây không phải trong game. Hắn khó nhọc đứng dậy, lúc lắc đầu vài cái cho tỉnh táo, xem xét tình trạng cơ thể thấy không có chấn thương nào, ví tiền, điện thoại và vài thứ giấy tờ linh tinh khác vẫn còn nguyên, đi đến kiểm tra một gốc cây gần nhất, là cây thật, nghi hoặc nhìn xung quanh một lần nữa, cuối cùng đoán chắc đây không phải ảo giác do say quá nhìn nhầm mới yên tâm.

Chẳng lẽ là bọn kia chơi khăm, khả năng này có thể loại ra vì căn bản là chúng không dám. Đi lạc? Cũng không phải vì chắc chắn không có công viên hay khu giải trí nào như thế này ở New York, và từ nãy giờ hắn cũng chẳng thấy ai khác ở đây ngoài mình, điện thoại cũng không có sóng. Xâu chuỗi những thứ này cộng với việc hôm qua gặp phải ánh sáng thần bí đó, câu trả lời khả dĩ nhất chỉ còn có: bản thân đã bị đưa qua thế giới khác hay nói theo kiểu tiểu thuyết là “xuyên không”.

Hắn là dân kĩ thuật, lại là người cực kì vô thần, khi rảnh rỗi cũng hay lặn la lên mạng xem tiểu thuyết giết thời gian, tuy nhiên khái niệm “xuyên qua” đối với hắn là chuyện cực kì hoang đường, theo hắn việc tự nhiên chết đi rồi hoàn xác nghe đậm mùi mê tín. Tuy nhiên bây giờ chính bản thân lại rơi vào hoàn cảnh như vậy thì quả thật quá mỉa mai, có điều hắn vẫn chưa hoàn toàn tin mình đã ở thế giới khác nên quyết định đứng dậy để tìm đường ra khỏi khu rừng.

Sau hơn mấy giờ đồng hồ đi bộ, cuối cùng hắn cũng phải cay đắng thừa nhận mình đã không còn ở New York hay nói đúng hơn là không còn ở trên Trái Đất nữa. Hắn đã đi ít nhất mười ba – mười bốn cây số nhưng khu rừng này cứ như không có điểm kết, cây cối che kín lối đi, hoàn toàn không có một chút dấu vết đường mòn nào, nhiều cây to một cách bất thường cứ như đã sống cả nghìn năm và chúng đều có hình thù cũng như màu sắc rất quái lạ, thậm chí hắn còn thấy một vài thứ trên cao trông như mấy cái xúc tu di động.

Điều đáng ngạc nhiên là động vật ở đây lại không khác Trái Đất là mấy, hắn đã gặp một vài sinh vật khá giống tinh tinh nhưng có bốn tay, vài con trông như rắn nhưng là màu tím và có hai đầu, lúc đặc vài con trông giống chồn hoặc cáo to gấp đôi bình thường và có rất nhiều đuôi... bọn chúng chỉ hơi liếc qua chứ không để ý nhiều đến hắn, có vẻ động vật ở đây chưa thấy con người lần nào, và hình như tất cả đều không phải loài ăn thịt.

Kiểm một cái hốc to dưới tán một cây cổ thụ, hắn ngồi xuống bắt đầu suy nghĩ:

- Trên cơ bản hiện tại mình không thể và cũng không biết cách trở về, khả năng xuất hiện lại một lỗ thông là quá thấp. Vấn đề nữa là chưa chắc thế giới này có người hoặc sinh vật thông minh, khả năng cao nếu gặp cư dân ở đây mình sẽ bị giống như mấy con ET trong phim - bị giết chết. Nói chung tình hình có vẻ xám xịt, trước mắt phải lo lương thực, nước uống và chỗ trú ẩn, sau đó là kiếm đường đi khỏi khu rừng này và tìm đến chỗ có người ở.

Nếu có điểm gì làm hắn tự hào ngoài khả năng tư duy trong game thì đó chính là sự bình tĩnh tuyệt đối trong mọi hoàn cảnh dù bất lợi đến đâu, đây là đức tính có được khi còn là game thủ chuyên nghiệp, không bỏ cuộc, không buông xuôi khi chưa gỡ “gg”. Xem xét chung quanh một lúc, việc đầu tiên là phải tìm ra nguồn nước, may mắn là sau một lúc dò theo mấy con thú hắn cũng tìm được một hồ nước nhỏ, coi như giải quyết được việc uống. Chỗ ở thì tạm thời tối nay có thể treo lên mấy cái hốc cây trên cao, chỉ còn một vấn đề phiền phức nhất là thức ăn, tuy xung quanh đây rất nhiều cây có quả, bọn thú đều hái ăn tự nhiên nhưng hắn không chắc là an toàn, cũng không thể đi khai khai tòm cổ con nào đó rồi xử lý nó được, bọn này không ăn thịt không có nghĩa là ít nguy hiểm.

Đang lan man suy nghĩ bỗng có thứ gì đó rơi phịch xuống trước mặt, là một con chim nhỏ có 4 cánh đang kêu nhặng lên rất tội nghiệp, có vẻ nó bị rơi từ trên tổ xuống. Hắn thận trọng quan sát và sau khi chắc chắn không thể gây hại gì cho mình mới cẩn thận xem xét, nó bị thương khá nặng, hai cánh sau đã gãy lòi ra cả xương.

Hắn bỗng nảy ra ý định không lương thiện lắm là đem quách con chim “nhỏ” tương đương gà tây này làm thức ăn, dường như nó cũng cảm nhận được điều này khi giương đôi mắt nhìn sinh vật lạ trước mặt đầy sợ sệt. Hắn hơi phân vân, không phải vì thương tiếc gì con chim này mà sợ nếu chẳng may bố mẹ nó biết thì đúng là đại họa, nhìn kích thước con chim con này cũng có thể đoán được họ hàng nhà nó như thế nào.

Trong lúc hắn còn chưa biết nên làm thế nào thì chợt thấy một vệt đỏ lơ lửng, chính xác là một ống dài trên đầu con chim với một phần ba có màu đỏ, thậm chí còn có thể thấy có mấy dòng chữ đang dần dần hiện ra:

- Sinh vật: Chim nhỏ bốn cánh

- Trạng thái: Bị thương

- Cấp độ: không rõ

Hắn ngẩn cả người ra, mấy dòng này cực kì thân quen, đây rõ ràng là mấy thông báo trong game Ngai vàng của Hoàng Đế không thể lẫn được, thanh màu đỏ là hiển thị lượng sinh lực của đối tượng. Và đồng thời với sự xuất hiện của bảng trạng thái tay phải hắn cũng ánh lên ánh sáng xanh, một hàng thông báo to tướng đập ngay trước mặt hắn:

- Tên nhân vật: Võ Hoàng

- Chức danh: Đại mục sư
- Nghề nghiệp: Giả kim thuật
- Cấp độ: Một

..... Cái quái gì thế này? Chẳng lẽ mình gặp ảo giác rồi sao. Hắn cảm thấy hơi chóng mặt, vô tình tay hắn chạm vào đôi cánh của chim con, một luồng sáng màu xanh lóe lên, vết thương gãy lập tức khép miệng và thanh sinh lực cũng chạy lên một đoạn dài, có thể thấy chim con thoải mái hơn hẳn. Chuyện này đúng là không thể tin được vì hắn biết chắc mình vừa sử dụng “Sia”, phép hồi phục cơ bản nhất của Mục sư, ngoài việc bản thân đã có khả năng của nhân vật trong game thì chả còn cái giải thích chết toi nào khác logic hơn cả.

Có thể chuyện này liên quan tới tia sáng bí ẩn đã mang hắn sang thế giới này, cơ bản mấy việc này không thể dùng lẽ thường mà phân tích được, hắn lười biếng quyết định mặc kệ xác nó, ít ra chuyện này cũng không phải chuyện gì xấu.

Chim con được chữa trị tuy chưa vươn cánh được nhưng đã có thể đứng lên đi lại bình thường, nó dụi dụi đầu vào tay hắn tỏ vẻ biết ơn. “Đã làm thì làm cho trót luôn”, hắn tự nhủ rồi thử đưa tay kích hoạt lại luồng sáng xanh lúc nãy nhưng lần này không có gì xảy ra. “Chả lẽ là hết mp hay đang trong thời gian hồi (cooldown)?”

Trong lúc đang nghi hoặc thì có hai bóng đen lao thẳng xuống chỗ hắn và chim con, chấn động khủng khiếp đến mức khiến hắn bật khỏi mặt đất rồi văng cả chục mét, may mắn thảm cỏ dày nên không sao. Định thần nhìn lại thì có cảm giác tim muốn ngừng đập.

Hai con chim – chắc là bố mẹ, cao ngồng ngồng ít nhất sáu mét và có tới tám cánh đang đứng chắn trước chim con và nhìn hắn bằng đôi mắt đầy địch ý, con to hơn bất ngờ lao vọt tới, hắn chỉ kịp lăn mình tránh qua một bên trước khi cái mỏ như gấu máy ủa của nó đập một lỗ to tướng, gió lốc từ bốn đôi cánh đỏ rập cả tán cây bụi gần đó.

- Tiên sư, tông môn nhà nó. Thứ quái vật gì đây chứ.

Trong hoàn cảnh này thì đúng là bất lực y như cá nằm trên thớt, con chim có vẻ là bố hình như quyết tâm đuổi tận giết tuyệt kẻ gây hại cho con mình, nó đuổi theo sát ván và đòn nào cũng là trí mạng, hắn tuy rất cố gắng tránh trái né phải nhưng cũng bị mổ cho toạc cả thịt cánh tay trái, đúng lúc tưởng chừng sẽ táng thân ở đây vì một cái lí do lãng xẹt thì chim con nhảy ra kêu lên liên tục:

- Chích, chích, chích, chích, chích

Chim bố ngừng lại, nghi hoặc nhìn con mình rồi cũng cất tiếng kêu to hơn hỏi con chim mẹ. Sau đó là một liên khúc “chích, chích, chích” của gia đình bọn chúng. Hắn biết nguy hiểm đã qua bèn tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, thăm lấy làm may mắn vì lúc này không làm gì con chim con chứ không lúc này ra sao chắc khỏi cần phải nghĩ.

Sau một lúc tranh cãi, chim bố quay lại nhìn hắn có vẻ ôn hòa hơn, ghéch đầu bảo chim mẹ mang con bay đi trước, chim con bị mẹ cấp cồ mang đi vẫn cồ “chích chích” mấy tiếng với hắn, sau đó chim bố cúi cúi đầu ra vẻ xin lỗi rồi cũng đập cánh bay mất. Khung cảnh thoáng chốc trở lại yên tĩnh, lúc này hắn mới dám thở phào yên tâm.

Sau trận cuồng phong lúc nãy may phúc là hắn không bị thương nặng, chỉ có tay trái bị mổ hơi sâu nhưng vẫn là phần mềm chưa vào xương. Hắn nén đau thử dùng phép chữa trị lên bản thân nhưng vẫn không có kết quả, bỗng nhận ra điều gì đó, liền nghĩ thầm:

- Bảng kĩ năng

Lập tức bảng bảng thông tin hình cây hiện ra trước mắt, sao chép y đúc các loại phép và kĩ năng của Đại mục sư, hắn để ý mình chỉ có 1 ô đã được sử dụng và 1 điểm chưa dùng tới. Khi thấy như vậy cuối cùng hắn đã biết lý do tại sao mình không thể sử dụng phép thêm được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Đại mục sư cấp 1

Tất cả các nhân vật trong Ngai vàng của Hoàng đế đều có ba lần chuyển đổi chức danh ở các cấp năm mươi – một trăm và hai trăm, các kĩ năng dù ở cấp thấp nhưng sau khi chuyển đổi đều mạnh hơn, thí dụ Mục sư tập sự khi trở thành Mục sư thì các phép hồi máu cơ bản đều hiệu quả hơn gấp vài lần, nhưng đồng nghĩa cũng tốn mp hơn.

Nhân vật của hắn hiện tại là Đại mục sư nhưng cấp độ lại chỉ có một, đồng nghĩa với việc bất kì phép hồi phục căn bản nào cũng vô cùng mạnh nhưng cũng tốn mp dùng hồi, theo tính toán thì dùng được một lần đã là tốt lắm rồi.

Nhưng hiện tại vết thương của hắn đang chảy máu như suối, nếu không có cách nào cầm lại thì cũng khỏi cần nghĩ tới mấy việc khác. Hắn lục tìm trong

bảng kĩ năng và cuối cùng cũng thấy “sơ cứu”, phép duy nhất không tăng tiến sức mạnh, không tốn thêm mp khi thăng cấp, chính xác là thứ vô dụng để lừa người chơi mới, bình thường không ai dùng, nhưng giờ thì nó chính là thứ duy nhất cứu mạng hần. Sau khi nhấn chọn, một cửa sổ thông báo liền hiện ra:

- Bạn có chắc chắn muốn tăng kĩ năng này không?

Hần nóng nảy chọn “đồng ý”, sau đó vội vã đưa tay lên vết thương, một luồng sáng nhạt màu bạc lập tức bao quanh chỗ đang chảy máu nhưng khác với tốc độ thần kì như chim con, tay hần chỉ chậm chạp cầm máu, liên tục mười phút sau đến khi không thể sử dụng được nữa mới tạm coi như là giữ được mạng.

- Hiệu quả thật sự quá yếu, may là mình không bị trúng độc hay trạng thái bất lợi khác, bằng không chỉ dựa vào cái phép phệ vật này chắc tiêu đời sớm.

Tuy đã không còn nguy hiểm nhưng do mất máu nhiều nên hần hơi choáng váng, bởi thế nhân lúc này kiểm tra lại toàn bộ vù game luôn. Bảng thông báo trạng thái không cho biết số sinh lực hiện có, nhưng cũng chả cần thiết vì không ai cần một ống máu để báo khi nào mình sắp chết, mp cũng tương tự, hiện tại nó đang tụt đấy.

Phép hồi phục thì có “Sia” và “sơ cứu”, theo tính toán thì nếu sử dụng “Sia” thì được một lần còn “sơ cứu” cứ thoải mái, vấn đề là “sơ cứu” hoàn toàn vô dụng, coi như mất toi một điểm oan mạng. Các ô khác tạm thời không có điểm tăng, cũng không biết kiếm đâu ra điểm. Do đã quá quen thuộc Ngai vàng của Hoàng Đế nên hần nắm bắt rất nhanh, tạm thời vù khả năng của Đại mục sư coi như giải quyết xong, giờ tới chuyện nghề nghiệp. Hần nghĩ thầm trong đầu:

- Trạng thái nghề nghiệp.

Một khung lớn chia thành nhiều ô nhỏ hiện ra, phân chia làm bốn mục: đang dùng, nguyên liệu, vật phẩm và công thức, hiện tại tất cả đều trống rỗng. Một dòng thông báo cũng nổi lên cùng lúc:

- Không phát hiện ra dụng cụ cần thiết để bắt đầu chế tạo, xin vui lòng bổ sung.

Hần nhìn dòng chữ này mà cảm giác muốn chửi thề tăng lên mãnh liệt, điều mà hần sợ nhất đã thành hiện thực.

Giả kim thuật là một nghề rất phiền hà, nó đòi hỏi dụng cụ pha chế cũng không gian rất lớn, nguyên liệu thì vừa nhiều vừa đắt tiền, tuy vật phẩm tạo ra chất lượng rất cao nhưng chi phí đắt khủng khiếp, đúng kiểu dùng tiền đẻ chết người. Trong game thì quá dễ, cứ việc chạy ra chợ mua dụng cụ còn nguyên liệu một là tự tìm không thì đi trao đổi với người chơi khác.

Nhưng hần lạc tới thế giới này, mấy thứ cơ bản như vạc nấu, ống nghiệm chung kết, hệ thống phân loại nguyên liệu... để chế thuốc hồi phục bình thường còn muốn kiếm không ra chứ đừng nói tới các loại cao cấp để làm phôi nhân tạo, lỗi rồi hoặc thuốc vĩnh cửu, một giả kim thuật sư nếu không có dụng cụ đạt chuẩn thì chẳng khác gì một kẻ vô dụng. Hần bây giờ thực sự hối hận vì bao nhiêu nghề không chọn lại chọn cái nghề chết tiệt này.

Tuy vậy vẫn chưa hết hoàn toàn hi vọng, ít nhất hần biết giả kim thuật có một kĩ năng nghề nghiệp đặc biệt hữu dụng. Không như kĩ năng nhân vật, các kĩ năng nghề có thể sử dụng thoải mái miễn là đủ cấp độ, may mắn làm sao tuy hần bị gán thành Đại mục sư cấp một nhưng bên Giả kim thuật lại không bị ảnh hưởng. Tùy tiện nhặt lấy một cành cây gần đó, hần chăm chú quan sát rồi hô lên:

- “Phân tích”

Cũng y như lần với chim con, một danh sách thông tin lập tức xổ ra:

- Tên: Không rõ

- Loại: Không rõ

- Kích thước: Nhỏ

- Công dụng: Không rõ

- Mô tả: Một loài cây lạ. Không phát hiện có độc. Các thông số khác không có trong kho dữ liệu, không thể phân tích.

Đây là một trong những kĩ năng cấp độ cao nhất của giả kim thuật sư – “Phân tích”, nó có một ưu điểm tuyệt vời là có thể xác định sơ bộ trạng thái của tất cả các loại mẫu vật như: thực vật có độc hay không, độ cứng của khoáng thạch, thậm chí là cả tình trạng sinh học của động vật sống. Trong hoàn cảnh của hần thì đúng là tuyệt vời vì “phân tích” có thể cho hần biết cây nào, quả nào có thể ăn được, đúng là may mắn trong bất hạnh.

Sau khi nghỉ ngơi đôi chút, hần đảo vài vòng để thử tìm vài loại hoa quả xung quanh. Y như trong game, tất cả những thông tin có được đều được lưu trong mục “nguyên liệu”, điều tiện lợi là thông qua bảng trạng thái nghề nghiệp hần có thể ghi nhớ toàn bộ y như một cái máy tính. Nhờ “phân tích” hần đại khái biết được rất nhiều hoa quả có thể ăn được, thậm chí còn thử luôn vài quả cho đỡ đói, ít ra tình cảnh vẫn chưa đến nỗi quá tệ.

Đã có nước uống, thức ăn, chỗ ở, việc còn lại là lên kế hoạch cho những ngày tiếp theo. Với việc có được năng lực của Đại mục sư và Giả kim thuật, sống sót không còn là cái gì đó quá khó khăn nữa, nhưng việc làm hần lo nhất chính là: Đại mục sư là kiểu nhân vật thuần túy hỗ trợ, không hề có khả năng tấn công, còn nghề Giả kim thuật tuy có thể chế ra thuốc độc nhưng không trong lúc này thì đừng nghĩ tới làm gì.

Hắn bắt chợt cảm thấy quá bất công, sao người ta xuyên việt nếu không có dị năng cao cấp thì cũng là mấy thể loại thừa kế năng lực chiến sĩ, đấu sĩ, pháp sư, đại pháp sư... chém quái như chuối, giết kẻ thù như ngóe. Mình thì hay rồi, thân thể đã chẳng có gì thay đổi đã thế lại còn không biết đánh nhau, nếu sinh vật ở cái thế giới này con nào cũng khủng hoảng như đám chim kia thì đúng là không còn gì để mà hi vọng nữa.

Liên tiếp mấy ngày sau, hắn rảo khắp nơi trong rừng cố gắng thu thập tất cả những gì có thể dùng được vào bộ nhớ, ở đây vẫn có mặt trời và thời gian y như Trái Đất, sinh vật thì khỏe hơn mấy chục lần, ý tưởng bắt lên một con thú xem thử có lên cấp được không hoàn toàn bất khả thi. Hắn đã tận mắt chứng kiến mấy con tinh tinh bốn tay đập tan nát hòn đá to như cái xe sáu chỗ chỉ với một nắm, bọn chồn cáo nhiều đuôi con thì biết phun lửa, con khác thì nước dãi ăn mòn y như a-xít, chỉ có chán sống mới đi chọc vào lũ này.

Hắn cũng nhận ra một điều cực kì quan trọng là tuy mình có kĩ năng của nhân vật nhưng lại không có bằng sức mạnh, đồng nghĩa kẻ cả có lên cấp thì cơ thể của hắn cũng chỉ giữ nguyên chứ không khỏe mạnh hơn tí ti nào, đúng là chó cắn áo rách, đã yếu sinh lý lại bị tiêu đường.

Than thở cũng không giải quyết được gì, việc quan trọng nhất hiện giờ là phải tìm đường ra khỏi khu rừng này, chỉ cần đến được chỗ có người ở thì với khả năng chữa trị, không lo không sống được. Nhưng vấn đề là hắn không làm cách nào để xác định phương hướng nên không dám đi bừa, rui mà gặp con thú ăn thịt nào thì chỉ có từ chết tới chết chắc. Tuy là một giả kim thuật sư cấp cao nhưng kĩ năng của nghề này chủ yếu là dạng thụ động, giúp tăng tỉ lệ thành công hoặc hiệu quả của đồ vật chế tạo, số lượng kĩ năng chủ động quá ít, chẳng giúp ích gì trong việc tìm đường cả. Thứ duy nhất hiện giờ có thể trông cậy là “Sia”, hiện tại hắn khá chắc chắn chỉ cần mình không chết, một lần “Sia” là đủ để chữa lành bất kì vết thương nào.

Nửa tháng sau đó, hắn chủ yếu dùng để thử các phương pháp định hướng ở Trái Đất như xem hướng lá cây, mặt trời mọc - lặn, ngắm sao trời buổi tối, cuối cùng cũng biết đại khái cách phân biệt bốn hướng chính Đông – Tây – Nam – Bắc, kẻ cả như vậy vẫn không dám chắc nên đi về đâu.

Trong thời gian này hắn cũng thử dùng mấy loại dây leo bện thành một cái thố thử chế thuốc, nhưng hệ thống không cho đó là dụng cụ chính thống nên dù có công thức vẫn chẳng làm được, rõ ràng nếu muốn trở thành một Giả kim thuật sư hợp cách thì bằng mọi giá phải kiếm được một bộ dụng cụ tốt.

Vào một buổi sáng, khi đang tập thể dục như thường lệ thì một bóng đen bỗng sà xuống trước mặt, con chim bồ tát cánh, lần này hắn hoàn toàn bình tĩnh vì biết nó không có ý định làm hại mình. Chim bồ hạ xuống sau đó cúi đầu đầy đặn về phía trước, cố gắng ra hiệu gì đó, hình như là bảo hắn bám vào người nó, tuy hơi phân vân nhưng hắn vẫn leo lên, sau đó vỗ vỗ mấy cái ra hiệu, nó giương cánh lấy đà rồi lao vút lên không.

Một lúc sau cả người lẫn chim đã yên vị trong một cái tổ tí tít trên cao. Hắn đứng dậy ngoảnh cổ nhìn ra xung quanh thì toàn thân như hóa đá tại chỗ. Tất cả những chỗ hắn có thể nhìn được chỉ toàn cây và cây, khu rừng này trải dài ít nhất phải vài ngàn cây số vuông, kẻ cả có biết đường thì cũng không thể đi khỏi được, hắn bắt lực ngã phịch xuống đất, cúi vào một mớ lông lũng nhùng phía sau. Chim nhỏ, mà giờ khó có thể gọi là “nhỏ” được nữa khi nó đã lớn gấp ba lần lúc trước và có tới sáu cánh sải rộng sau lưng. Hắn xoa đầu chim con một cách đầy trìu mến:

- Chú mày lớn nhanh thật đấy.

Thế là từ hôm đó hắn sống cùng gia đình chim, buổi sáng bọn chúng rời tổ từ sớm đi kiếm ăn, đến chiều thì về và mang về một mớ hoa quả. Thường xuyên chơi với chim con, đôi lúc là cả chim bố mẹ, hắn nhận thấy loài này rất thông minh, liền nảy ra một ý tưởng là nhờ bọn chúng mang mình ra khỏi khu rừng.

Chọn một buổi sáng khi chim bồ chuẩn bị rời tổ hắn liền tiến lại ra hiệu mình muốn đi cùng, có vẻ nó cũng biết sinh vật này muốn rời đi nên cũng không ngạc nhiên, nhưng chim con thì không chịu, nó hết kéo áo lại mổ hắn liên tục, chỉ đến khi chim mẹ can thiệp thì mới chịu yên, nhưng vẫn giương mắt nhìn rất tội nghiệp. Hắn cũng không biết phải làm sao, đành mặc kệ và bám chặt lấy chim bố và sau đó chỉ nghe tiếng gió phàn phật qua tai, mặt đất trải dài vô tận trước mắt.

Không biết qua bao nhiêu lâu, rốt cuộc hắn cũng được thả xuống, ngoảnh lại thì chim bố đã bay đi mất. Cuối cùng sau hơn một tháng trời hắn đã thấy được dấu hiệu đầu tiên của con người ở thế giới này, một đường mòn ra khỏi khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Gặp gỡ đoàn mạo hiểm kì lạ

Chương 4: Gặp gỡ đoàn mạo hiểm kì lạ

Con đường mòn này tuy nhỏ nhưng rất khá quang đãng, chứng tỏ thường xuyên có người đi vào rừng, sau vài giờ đồng hồ men theo bìa rừng, cuối cùng hắn cũng gặp một căn nhà nhỏ, nhưng không thấy dấu hiệu có người. Hắn đánh bạo đi vào, đúng là không có ai bên trong, đây là một căn phòng bằng gỗ thiết kế theo kiểu nhà kho với một bếp lửa ở giữa, xung quanh là một vài đồ dự trữ như thuốc, thức ăn khô và một số đa thú nhỏ, đây chắc là nơi tập kết hoặc nghỉ ngơi cho những đoàn đội muốn vào rừng, theo dấu vết nhóm lửa hắn đoán ít nhất hơn một tuần không có ai ở lại đây.

Thế cũng tốt, ít nhất có thể nghỉ ngơi mà không sợ làm phiền, với lại hắn cũng muốn ăn một chút thịt vì cả tháng rồi toàn là với quả, lười muốn tura ra tới nơi. Hắn lò mò đi ra gom một đồng cành cây rồi vào nhóm lửa, căn phòng này có đầy đủ nhu yếu phẩm cần thiết, ở lại vài tháng cũng không thành vấn đề, nhưng tất nhiên hắn không thể làm vậy được.

Sau một đêm nghỉ ngơi đã đời, sáng sớm hôm sau hắn kiểm một cái balô và nhồi nhét thức ăn cùng đủ loại dụng cụ hàng ngày, cố gắng biến thủ càng nhiều càng tốt. Xong xuôi, hắn tiếp tục lên đường, do vẫn không biết thành thị gần nhất ở đâu nên đành phải xuôi theo con đường mòn, vừa đi vừa suy nghĩ vẩn vơ xem nếu thực sự gặp được ai đó thì phải xử lý thế nào, thực sự mà nói con người thông minh còn đáng sợ hơn động vật, nhưng hắn không một xu dính túi nên cơ bản cũng không lo lắng lắm. Đúng lúc đó hắn nghe thấy tiếng người la hét, tiếng kim loại va chạm dữ dội, im lặng leo lên một gò cao, nép mình sát xuống đất từ từ tiến lại gần, hắn thận trọng quan sát tình hình trước mặt.

Một tổ đội bốn người đang chiến đấu cùng một đám sói hai đầu khoảng sáu – bảy con, khi nhìn thấy cảnh này hắn mừng muốn rớt nước mắt, cuối cùng cũng thấy con người rồi, mình không phải lần mò trong khổ sở nữa. Hắn nhận thấy bốn người này phối hợp với nhau khá ăn ý, phân chia phòng thủ – tấn công rõ rệt, đàn sói tuy đông nhưng đang thất thế, chúng chỉ biết vây xung quanh mà không thể chạm vào ai. Hai người phía trước sử dụng vũ khí dài và khiên lớn che chắn hoàn toàn cho đồng đội phía sau, hai người còn lại, một sử dụng cung còn người kia mặc áo thụng che kín mặt. Đội hình cực kỳ chắc chắn khi tuyến trước liên tục đẩy lùi bọn sói còn cung thủ phía sau chỉ chăm chú bắn những con có ý định tấn công vào bên hông, có vẻ họ đang muốn câu giờ cho tên kia có thời gian chuẩn bị gì đó.

Là người đã quá quen với các loại chiến thuật khi làm nhiệm vụ, hắn dễ dàng nhận ra đây là kiểu phân chia thành viên phổ thông nhất với đồ đoàn đi đầu và dàn sát thương phía sau, nếu không có đặc biệt thì kẻ thù sẽ bị tia dần tới chết, và tình hình thực tế cũng đúng như vậy. Bàn tay phải của tên áo thụng sáng dần lên, một quả cầu đỏ rực đột ngột bắn ra từ trong áo của hắn, nhắm vào ba con sói gần nhất, ánh lửa rực rỡ nháng lên bao trùm tất cả và thiêu bọn chúng thành một đám đen kịt, sóng xung kích thậm chí còn đánh lui mấy con còn lại ra xa.

Mất thấy bảy sói trong phút chốc đã chết mất phân nửa, Hoàng chấn động không thôi, tên đó là pháp sư, thế giới này có tồn tại phép thuật, đã thế còn rất khủng khiếp nữa. Tuy so với những người chơi top đầu trong Ngai vàng của Hoàng Đế thì câu lửa vừa rồi chả khác gì trò trẻ con, nhưng đây chắc chắn không phải người biết sử dụng phép duy nhất của thế giới này, kẻ mạnh nhất sẽ như thế nào chứ, hắn bỗng dâng lên một dự cảm không lành.

Đồng đội của tên pháp sư nhân lúc bọn sói còn đang hỗn loạn, nhanh chóng tách đội hình tiến lên giải quyết sạch sẽ những con còn sống, sau đó rút thành thực lục da, xương và răng nanh ra riêng, hắn là để đem về bán. Nhìn trang bị cũng như cách phối hợp, hắn đoán đây chỉ là thợ săn hoặc một đội mạo hiểm đi kiếm chác ngoài rìa, khả năng nguy hiểm không cao. Nghĩ vậy, hắn liền tiến tới:

- Chào các vị, có thể cho tôi hỏi thành thị gần nhất ở.....

Chưa nói hết câu thì một mũi tên cắm ngay trước chân, chưa hết bàng hoàng thì hai chiến binh kia đã giương vũ khí lên che chắn cho cung thủ. Còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã có một vệt sáng bắn thẳng vào đầu, hắn chỉ kịp lách người tránh qua một bên đồng thời trốn biến sau một thân cây to, cố hét lên:

- Tôi bị lạc đường, không có vũ khí, đừng đánh nữa.

Đáp lại lời hắn chỉ là tiếng cái tên và thanh âm vũ khí cạ lên áo giáp. Tình hình có vẻ không ổn một chút nào, hắn đoán mãi không ra tại sao bọn họ lại muốn tấn công mình, cổ nghèn cổ ra nhìn thì thấy tên pháp sư không biết đã lúi từ đâu ra một cây gậy bằng gỗ, mặt đá đính trên đó đang lóe lên ánh sáng tím rất đáng ngờ, còn bản thân hắn thì lẩm nhẩm niệm cái gì đó. Hoàng biết nếu cứ dây dưa thì chỉ sợ tí nữa mình cũng sẽ bị thiêu ra tro giống như đàn sói hồi nãy, hắn cắn răng ném cái balô ra phía trước đồng thời đặt hai tay sau đầu từ từ bước ra, sau khi biểu lộ rõ mình không có vũ khí liền lập tức nằm sấp mặt xuống đất theo tư thế đầu hàng tiêu chuẩn nhất. Xong xuôi hắn nhắm tịt mắt chấp nhận, kệ xác muốn ra sao thì ra.

Mấy người mạo hiểm có vẻ chưa tin hắn, sau một hồi chờ đợi không thấy có gì khả nghi, chiến binh đứng gần nhất liền tiến lại trong khi ba người còn lại vẫn giữ nguyên tư thế chiến đấu, anh ta kiểm tra balô và cuối cùng xác nhận kẻ lạ mặt này không có khả năng gây hại mới ra hiệu cho đồng đội thu vũ khí. Hoàng bị xóc ngược lên, tên pháp sư tiến lại gần và xỏ ra một tràng âm thanh quái dị:

- Asala %\$***%@^&*%&

- Chết tiệt, thì ra là họ không hiểu mình nói gì, thảo nào lại muốn tấn công.

Hắn lắc đầu ra hiệu không hiểu, đồng thời cũng quan sát bốn người trước mặt. Chiến sĩ đang không chế hắn cao tầm một mét tám, mặc một bộ giáp da thú màu xám, khuôn mặt góc cạnh, tóc đen mất màu, không khác gì một người đàn ông bình thường ở Trái Đất. Người còn lại khá lùn, mặc giáp sắt, tay và chân gân cơ nổi cuộn cuộn tạo cảm giác người anh ta cứng như đá, râu dài tới ngực. Tên Pháp sư lại là người bình thường nhất, ngoài chiếc áo dài che mặt và cây gậy phép thì hắn chả có gì nổi bật, chỉ riêng người Cung thủ là hơi khác biệt, anh ta gầy, da trắng bất thường, tóc dài màu trắng và đặc biệt là đẹp một cách quái dị, có vẻ không giống con người. Hắn kín đáo đánh giá bốn người này và nghĩ ngờ thế giới này con người không phải cư dân duy nhất, ít ra cung thủ kia là ví dụ.

Sau một lúc xí xà xí xô, pháp sư cũng hiểu kẻ trước mặt không hiểu mình nói gì, hắn lục trong túi áo rồi lôi ra một cục đá màu xanh da trời to bằng ngón tay, ra hiệu cho Hoàng nuốt vào.

“Nếu những người này muốn giết mình thì thực sự chả khác gì vật cổ gà, thứ này chắc không có độc”. Nghĩ vậy hắn không do dự mà nuốt xuống, vài phút sau vẫn không thấy có gì khác lạ, chỉ trừ cổ họng hơi ngứa. Hắn còn chưa hiểu mô tê gì thì tên pháp sư đã lên tiếng trước:

- Này, này, cậu có hiểu ta nói gì không?

Hóa ra là thuốc phiên dịch, cũng khá là tiện lợi, không ngờ thế giới này lại có thứ hay ho như vậy, đây là khoa học hay ma thuật nhỉ? Trong khi hắn vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì chiến binh lùn liền đã chen vào, nóng nảy hết lớn.

- Ê nhóc, đội trưởng bọn ta đang hỏi người đó, không bị câm thì trả lời đi.

Hoàng ngự ra một lúc, sau khi liếc nhìn xung quanh và nhận ra mình mấy người này vẫn còn chưa hết nghi ngờ, hắn đứng dậy nói:

- Err, xin lỗi, không có ý vô lễ nhưng tôi thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, có ai cho tôi biết đây là chỗ nào không?

Cả bốn người cùng nhìn hắn rất quái dị, cứ như đang gặp một tên điên, cuối cùng pháp sư lên tiếng:

- Cậu đi từ rừng rậm vô tận ra mà không biết nó là gì ư?

- Rừng rậm vô tận?

- Đó là khu rừng lớn nhất lục địa, là nơi sinh sống của tất cả các loại động, thực vật trên toàn thế giới. Chỗ chúng ta đang ở chỉ là một rìa rất nhỏ của nó, thậm chí chưa có ai thực sự đi đến tận cùng khu rừng, những thứ có thể từ bên trong đi ra nếu không phải là quái vật cực kì nguy hiểm thì cũng là nhân vật nổi danh đỉnh cấp. Cậu... cậu thực sự không biết gì sao?

“Nguy hiểm? Mình ở đó cả bao nhiêu lâu có thấy gì đâu chứ, nhưng mấy người này không giống đang nói dối, chả lẽ nó ghê gớm vậy sao. Đẳng nào mình cũng không biết gì về thế giới này, nếu vậy thì cứ có sao nói vậy đi”. Hắn nghĩ thầm rồi trả lời:

- Ý anh là sao, tôi bị lạc trong khu rừng này cả tháng rồi, hôm qua tôi mới tìm thấy đường ra, nếu các anh không tin thì đến căn nhà phía trước kiểm tra, đồ tôi mang trên người đều từ đó cả đấy.

- Vậy cậu từ đâu tới và tại sao lại đi lạc ở đây?

- Có nói sợ anh cũng không tin, tôi đang ở nhà thì bị một cái lỗ ở trên trời hút lấy, việc cuối cùng tôi biết là mình đã ở chỗ quái quỷ này rồi.

Người chiến binh cao to đứng cạnh nghe vậy bất ngờ lên tiếng:

- Đội trưởng, có khi nào hắn bị vướng phải phép thuật dịch chuyển không gian không?

- Cũng không phải là không có khả năng. Nhưng một người nếu có thể sử dụng thuật bẻ cong không gian ít nhất phải đạt đến cấp mười, đại lục cả nghìn năm nay đã không còn ai làm được điều đó nữa rồi. Nếu lời cậu ta nói là đúng thì..... Trả lời ta, tại sao cậu không biết dùng đá chuyển ngữ?

- Chỗ tôi không có thứ đó.

- Vậy người mạnh nhất chỗ cậu là ai? Có ai đạt tới cấp chín không?

- Tôi không biết. Tôi còn chẳng rõ cái “cấp” mà anh nói là gì nữa kia.

Chiến binh lùn nghe cuộc nói chuyện giữa Hoàng và tên pháp sư có vẻ không nhận được nữa, anh ta rút vũ khí chỉ thẳng vào hắn rồi nói:

- Nhóc, đừng giờ trò trước mặt ta, không ai trên đời này là không biết đến “cấp” cả. Đội trưởng tôi thấy tên nhãi này không phải người tốt, giả vờ giả vịt, để tôi giết quách hắn đi cho nhanh.

- Ô, anh đang đe dọa tôi đó sao? Cũng khá vui tính đấy.

- Người.....

- Igor, lui xuống.

- Nhưng đội trưởng....

- Tôi bảo cậu lui xuống, không nghe ah.

Chiến sĩ lùn còn muốn nói gì đó nhưng khi nhìn thấy trên tay của tên pháp sư đang tỏa ra ánh sáng đỏ thì đành câm miệng, nhìn sang Hoàng đầy bất mãn. “Đồ ngu, lão đại của ngươi còn muốn biết vụ lỗ đen trên trời, hắn nhìn nốt kêu ta nói còn không kịp ở đó mà để ngươi làm hại ta sao”. Hắn không phải muốn khiêu khích đội mạo hiểm này, nhưng bản thân so với họ đúng là chỉ như một con kiến, nếu không có gì đó làm tiền vốn, sẽ rất khó khăn sống sót được ở thế giới xa lạ này. Nhưng đúng lúc đó lúc đó người cung thủ từ nãy giờ không tham gia bỗng lên tiếng:

- Các người cãi nhau làm gì, muốn biết hắn nói thật hay không cứ sử dụng tra xét linh thức là ra thôi.

Hắn nói rất nhẹ nhàng nhưng ba người còn lại đồng loạt biến sắc, không ngờ tên này nhìn không có vẻ gì đặc biệt lại độc ác như vậy. Dùng tra xét linh thức, chẳng phải là muốn giết người.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Gia nhập

Tra xét linh thức là một dạng dùng sức mạnh kiểm tra kí ức đối tượng, thường chỉ được sử dụng để lấy lời khai những tên tội phạm cứng đầu, nhưng nó có một nhược điểm rất lớn là người bị kiểm tra rất dễ phát điên hoặc tử vong do não bị chèn ép, nó giống như dùng dao chặt thịt để thái cả chua vậy, mạnh tay một tý là nát bét ngay.

Chưa kể kẻ bị tra xét không thể kháng cự, sống hay chết hoàn toàn trong tay người khác, có rất nhiều tên biến thái dùng phương pháp này để tra tấn kẻ thù tới chết. Kiểm tra bằng cách này thì chính tên pháp sư cũng không đủ tự tin thành công mà không gây tác dụng phụ, phương pháp này giờ đang bị cấm trên toàn đại lục, nếu chẳng may bị hở ra sẽ rất phiền phức.

Thấy pháp sư vẫn còn đang phân vân, chiến sĩ to cao liền lên tiếng:

- Đội trưởng, đừng do dự nữa, nếu hần đúng là bị cuốn vào phép dịch chuyển không gian thì chuyện này quá lớn, chúng ta cần phải báo lại cho hiệp hội. Nếu thực sự có một pháp sư cấp mười xuất hiện thì chắc chắn sẽ có chiến tranh xảy ra, chúng ta không gánh nổi đâu.

- Được, vậy theo ý cậu đi. Anh bạn trẻ, cậu phải chịu thiệt thòi rồi.

Hoàng không hiểu cái “tra xét linh thức” bọn họ nói là gì, nhưng qua thái độ cũng có thể thấy đây chẳng phải thứ tốt đẹp gì, nhưng suy đi tính lại mình và bốn người này đâu phải quen biết thân thiết, ở đây lại là chỗ khi họ còn gây không người qua lại, quá tuyệt vời để thăm vấn, giết người xong giấu xác. Kháng cự hay bỏ chạy đây, kiểu quái nào cũng không được, thế mới biết đôi khi nói thật cũng không tốt, ai mà biết một cái lỗ đen vớ vẫn lại có thể gây họa lớn thế chứ.

Hần thừa biết chả có cái thể loại pháp sư nào có thể bẻ cong không gian từ thế giới này tới Trái Đất được, nhưng bây giờ có nói cũng chả ai tin, đã thế thôi kệ xác nó luôn, tới đâu thì tới. Hắn không nói gì thêm, khẽ gật đầu rồi nhắm mắt lại. Tên pháp sư nhẹ nhàng đặt tay trước ngực Hoàng, khẽ đảo cây gậy phép, sau đó cả người sáng rực lên, đó là dấu hiệu cho thấy linh thức đang bị kiểm tra.

Hoàng cảm thấy có một luồng lực cực mạnh xuất hiện trong đầu mình, nó đang len lỏi khắp nơi tìm kiếm cái gì đó, nhưng cứ như một con tàu không có bến đỗ, luồng lực này gần như không thể “đáp” xuống đầu hắn được, hoàn toàn không có đau đớn hay khó chịu gì. Sau hơn mười phút, pháp sư bỏ tay ra, nhìn hắn với vẻ mặt không thể tin được. Gã chiến binh lùn Igor lại tiếp tục chen vào, hắn có vẻ rất sốt sắng muốn dẫn Hoàng một trận:

- Đội trưởng, thế nào rồi?
- Không có kết quả, tra xét linh thức vô hiệu.
- Cái gì chứ, vô lý, chả lẽ hần còn mạnh hơn cả anh nữa hay sao?
- Không tìm được linh thức. Hần... không có nguyên tố cảm ứng.
- Trên người hần có đồ vật có thể giúp giấu nguyên lực?
- Nói thế nào nhỉ... chính xác là không có, không thấy một tí gì cả, còn thấp hơn cả thực vật nữa.

Hai gã chiến sĩ nghe pháp sư nói xong mắt muốn lộn ngược ra ngoài, tên cung thủ liếc qua Hoàng một cái rồi lắc đầu cười khẩy.

- “Rõ ràng thằng khốn đó đang khinh thường mình”, hần nghĩ thầm.

Một lúc lâu sau đó là im lặng tuyệt đối, rồi bất ngờ chiến binh lùn cười phá lên sảng sặc kéo theo đồng bọn cũng ôm bụng lăn lộn dưới đất, tên pháp sư không cười nhưng mặt lại đỏ gay do cố nín. Mấy phút sau, Igor đứng dậy, nhìn Hoàng đầy thương hại:

- Này nhóc, ta đã gặp rất nhiều người rồi, tự phụ, huyênh hoang, độc ác, lập dị... kiểu nào cũng có. Nhưng hoang tưởng như ngươi thì đúng là lần đầu đây, ta mà tin lời ngươi, đi báo có xuất hiện một pháp sư cấp mười chắc bị người khác cười đến rụng răng mất.

Hoàng còn đang chưa hiểu gì thì người còn lại đã tiến đến vỗ vai hắn rồi nói:

- Đừng lo lắng quá, trên đời này không ai là vô dụng cả, kiểu gì cậu cũng sẽ làm được việc gì đó thôi.

“Ừ, cảm ơn. Nhưng anh có thể nói cho tôi biết chuyện chết tiệt gì đang xảy ra không?”. Hắn nghĩ thầm trong đầu, thế quái nào mấy người này làm như mình đang bị ung thư thời kì cuối vậy chứ?

- Igor, đừng đùa nữa. Sabat, cậu nói xem chúng ta nên giải quyết chuyện này thế nào?

Người chiến binh to cao tên Sabat nhìn Hoàng một lúc tựa như suy nghĩ gì đó, nhíu mày nói với tên pháp sư:

- Cậu ta không có nguyên lực, coi như vô hại. Chúng ta cũng sắp hoàn thành lần đi săn này rồi, cứ để cậu ta đi theo, lúc về nhờ ai đó trong hiệp hội chiếu cố là được.

- Vậy cứ như vậy đi. Anh bạn trẻ, tên cậu là gì nhỉ?

- Hoàng. Nhưng mà anh có thể nói cho tôi biết, nguyên lực là cái gì và tại sao mấy người lại tự nhiên thay đổi thái độ như thế không?
- Ôi... đừng tự dối mình nữa. Ta biết hẳn phải rất sốc khi biết mình không có khả năng cảm nhận nguyên tố, nhưng nếu cố gắng thì ai cũng sẽ thành công thôi.
- Phải, cố gắng thì ai cũng thành công trừ mấy kẻ không có nguyên lực. Hé hé hé.
- Igor, bớt nói nhảm đi. Cậu đừng để ý tới hẳn làm gì, xin tự giới thiệu: tôi là Hat, pháp sư hệ lửa cấp năm, tên lùn lăm mồm là Igor – giáp sĩ cấp bốn, anh chàng cao to đĩnh kia là Sabat – kiếm sĩ cấp bốn, người tóc trắng cậu thấy lúc này là Ike – cung thủ cấp năm. Đây là đoàn mạo hiểm Nanh hổ, cậu có nói muốn đến thành thị gần nhất phải không, vừa đúng lúc chúng tôi cũng sắp xong chuyến săn này rồi, nếu muốn cậu có thể đi chung.
- Cảm ơn, nhưng tôi sẽ không cản trở gì các vị chứ? Tôi... không biết chiến đấu.
- Ô đừng lo, chúng ta chỉ đang ở bìa rừng thôi, quái vật ở đây chúng tôi dư sức giải quyết, nếu có đánh nhau cậu cứ đứng tránh xa ra là được.
- Dĩ nhiên không ai mong chờ vào một tên “vô nguyên lực” đâu nhóc.

Chiến binh lùn lại chồm vào một câu. Hat có vẻ khó chịu thực sự, quát lên:

- Igor, CÂM ĐI. Cậu cứ mặc kệ hẳn đi, tên này hơi thối mồm nhưng không có ý xấu.
- Không sao, tôi không để bụng đâu, chúng ta lên đường luôn chứ?
- Được, khởi hành thôi, chào mừng cậu gia nhập Nanh Hổ.

Hoàng vừa thu gọn đồ đạc trong ba lô vừa thầm tính toán.

- “Có vẻ đội mạo hiểm này đã triệt để coi mình là một kẻ vô dụng, phải tự nghĩ ra mấy câu chuyện hoang đường để che giấu. Tạm thời chưa rõ “nguyên lực” mà họ nói là gì, còn cả vụ cấp nữa, nhưng việc trước mắt là đến được thành thị nào đó đã, sau đó tìm hiểu cũng chưa muộn”.

Hắn quyết định như vậy, đồng thời cũng âm thầm xem xét bảng trạng thái nhân vật, việc bị kiểm tra lúc này có vẻ không gây hại gì, có khi nào phép thuật ở thế giới này tác động đến một kẻ “ngoại lai” sẽ có khác biệt chăng?

Mấy ngày sau đó, Hoàng đi cùng mấy người Nanh Hổ, hầu hết thời gian họ chỉ đi qua lại chỗ căn nhà tiếp liệu và vài khu lân cận, rất hạn chế đi sâu hơn, những đàn thú lè tẻ giống như bọn sói hai đầu đều bị giải quyết không mấy khó khăn. Có một điều kì cục là hình như Hat, Sabat và Igor không quen biết với Ike, trừ những lúc có đánh nhau còn không thì tên cung thủ luôn luôn giữ khoảng cách rất xa với những người còn lại. Hắn đem chuyện này hỏi pháp sư Hat thì mới biết Ike là thành viên được thuê tạm thời.

Đoàn mạo hiểm không nhất thiết tất cả phải cùng quen biết thân thiết với nhau, trừ những đoàn hội lớn với danh sách cố định, những đoàn nhỏ hơn như Nanh hổ thường phải thuê người bên ngoài. Nó giúp họ thực hiện nhiệm vụ dễ dàng, cách thức chiến đấu cũng đa dạng hơn, phù hợp nhiều loại nhiệm vụ mà không cần quá nhiều người thường trực, chi phí cũng được tiết kiệm vì phí thuê được tính từ đầu, trong quá trình làm việc nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn không cần phải trả thêm. Tất nhiên người mới thì luôn thiếu tính đồng đội, phối hợp nhiều lúc không được ăn ý, vì vậy những đoàn như Nanh hổ chỉ sử dụng một loại đội hình duy nhất, tránh tình trạng bóp nhau trong khi chiến đấu.

Hắn cũng quan sát và biết thêm rằng ở thế giới này con người thực sự mạnh khủng khiếp, vũ khí và khiên của Igor và Sabat nặng ít nhất phải gần một trăm kg, nhưng hai người này sử dụng nhẹ nhàng như không vậy, câu lửa của Hat có thể thiêu cháy cả đá tảng, chung quy là toàn những thể loại hẳn không chọc vào được.

Buổi tối là thời gian cả đội tập trung kiểm tra lại thành quả và lên kế hoạch cho ngày hôm sau, theo dự tính vài ngày nữa Nanh hổ sẽ trở về thành để bán chiến lợi phẩm, nghỉ ngơi chuẩn bị cho lần đi săn tiếp theo. Igor và Sabat đang lau chùi vũ khí, Hat thì ghi chép những thứ thu được trong ngày, Ike vẫn giữ thái độ lạnh nhạt không tham gia cùng, riêng Hoàng chỉ ngồi lẳng lặng suy nghĩ. Có một vấn đề mới là tuy hiểu được tiếng nói ở thế giới này nhưng chữ viết thì không, vẫn tự mà Hat viết ra hẳn nhìn y như bùa chú, lại thêm một việc đau đầu nữa là học chữ. Hat sau khi kiểm kê xong xuôi tất cả, cất cuốn sổ vào áo choàng rồi nói:

- Lần này thu hoạch không tệ, số da, xương, nguyên liệu... chúng ta đang có đã vượt mức cần thiết. Tôi nghĩ mai chúng ta nên kết thúc lịch trình và về sớm.
- Hoàng mừng thầm, việc hẳn cần nhất bây giờ là thu thập thông tin và học chữ, cũng như tìm cách thăng cấp của Đại mục sư, chỉ cần về đến thành thị là mọi việc sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng đời nhiều khi không như ta nghĩ, chiến binh lùn Igor nghe Hat nói vậy liền tỏ vẻ không đồng ý:
- Đội trưởng, lần nào chúng ta vào đây cũng chỉ loanh quanh ngoài bìa rừng, tuy nói không có nguy hiểm nhưng chả kiếm được gì có giá trị lớn cả. Tôi đề nghị còn dư mấy ngày nên đi vào sâu hơn một chút để thăm dò cho lần sau.
- Igor, cậu không phải không biết, tuy hiện giờ chúng ta an toàn nhưng không có nghĩa đi vào sâu hơn cũng vậy. Nếu đụng độ quái vật cấp cao sẽ rất nguy hiểm, tôi muốn đội phải có đủ trang bị phòng thân trước đã.
- Tôi đồng ý với Igor, chúng ta nên đi sâu hơn.

Sabat trầm lặng bất ngờ lên tiếng ủng hộ, Hat ngạc nhiên quay qua, hẳn biết tên kiếm sĩ này là người rất thận trọng, nếu không nắm chắc hẳn sẽ không nói lung tung.

- Tôi biết anh chỉ lo nghĩ vì đội, nhưng đội trưởng à, khi chúng ta quyết định đi theo nghiệp mạo hiểm đồng nghĩa lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm. Nếu chúng ta không liều mạng sẽ bị các nhóm đội mới vượt mặt, chả lẽ anh muốn suốt đời chỉ đi săn sói sao?

- Sabat nói đúng đấy, và lại chúng ta chỉ đi thăm dò một chút thôi, nếu có nguy hiểm thì rút đi vẫn kịp mà.

Hat có vẻ vẫn còn lưỡng lự, hẳn quay sang phái tên cổ vót vát lần chót:

- Ike cậu có muốn nói gì không.

Đáp lại sự lo lắng của người đội trưởng, hẳn chỉ nhún vai hờ hững trả lời:

- Miễn là còn trong thời gian họp đồng thì ta không có ý kiến.

Đến nước này thì pháp sư của chúng ta không thể nào cứ mặc kệ được, ngồi im lặng suy nghĩ, Hoàng thì rửa thềm “đi về, đi về, đi về”. Một lúc lâu sau đó, Hat ngẩng lên nhìn đồng đội rồi nói:

- Được vậy quyết định như thế, ngày mai chúng ta sẽ đi thăm dò sâu hơn, mọi người chuẩn bị lại trang bị rồi đi nghỉ sớm đi.

Igor và Sabat: Hay lắm đội trưởng

Hoàng (nghĩ thầm): Tiên sư đồ ba phải.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Dụng độ

Sáng hôm sau, bốn người Nanh hổ lục tục thức dậy, thu dọn toàn bộ vật dụng và chiến lợi phẩm để lại chỗ tiếp liệu, vì dự tính chỉ đi thăm dò nên không cần mang theo quá nhiều, nếu có chuyện bất lợi cũng dễ dàng bỏ chạy hơn. Igor và Sabat lãnh nhiệm vụ đi trước mở đường, Ike coi chừng xung quanh còn Hat đi cuối bọc hậu, riêng Hoàng thì chui vào giữa, đội hình này bảo đảm nếu có chuyện gì xảy ra thì tuyến trước vẫn có thể bảo vệ được phía sau.

Sau đoạn đường mòn là đến phần sâu hơn của khu rừng, cây bụi rậm rạp che khuất tầm nhìn, đội hình phải tiến lên từ từ, thi thoảng có gặp một vài con thú lác đác nhưng vẫn không gây uy hiếp gì quá nhiều. Sau hơn bốn tiếng đồng hồ đi bộ, Hat ra hiệu cho cả đội dừng lại nghỉ ngơi, Igor quăng cây búa lớn của gã xuống đất, móc bình nước ra tu ừng ực, khà lên một tiếng đầy thỏa mãn rồi nói:

- Đội trưởng, anh thấy chưa, tôi đã bảo là không có nguy hiểm gì đâu, anh cứ sợ trước sợ sau mãi.

Hat không trả lời vì bận chỉnh một vài lá bùa xung quanh chỗ ngồi, đây là loại dụng cụ phát hiện và cảnh báo nếu có sinh vật trên cấp sáu tiến vào, các đội mạo hiểm rất ưa dùng. Sabat đang ngồi dựa vào một gốc cây gần đó lên tiếng:

- Tốt nhất vẫn không được chủ quan, vào sâu hơn nữa sẽ là lãnh địa của các loài lớn hơn, nhưng theo tôi quan sát thì chúng ta vẫn có thể đối phó được. Sau này có lẽ là mở rộng phạm vi đi săn ra được rồi.

Pháp sư Hat không biểu lộ ra mặt quá nhiều nhưng trong lòng cũng đang mừng thầm, lần này đi tiền trạm thuận lợi đồng nghĩa đội của hẳn có thể nhận thêm nhiều nhiệm vụ với tiền thưởng cao hơn, đúng là từ trước tới giờ đã quá thận trọng.

Tình hình khả quan làm các thành viên của Nanh hổ phần chần chừ, thậm chí Igor còn lớn gan đi trêu chọc Ike, nhưng xạ thủ tóc trắng này có vẻ là người không thích đùa, tất cả những gì tên lùn nói hẳn đều không quan tâm, y như bị điếc vậy. Sabat và Hat trao đổi một chút về lịch trình tiếp theo, mọi việc có vẻ rất tốt đẹp. Nhưng đúng lúc đó có tiếng tiếng xèo xèo và một luồng khói màu đỏ bốc ra từ tay trái của Hat, ba người còn lại lập tức cầm lấy vũ khí lập đội hình chiến đấu, một lá bùa đã phát hiện ra thứ gì đó đang tiến lại gần họ.

Hoàng mau chóng lùi ra một hốc cây đằng xa, hẳn biết mình mà lơ xơ lại gần thì chỉ có chết, trong lòng thầm nguyện rửa tên lùn hàng nghìn lần. Trong không khí có mùi tanh tươi rất nồng, gió thổi mạnh mang theo vị máu. Đột ngột từ trong rừng xông ra mấy cái đầu quái dị, Igor là người đầu tiên nhìn thấy, biến sắc hết hồn:

- Chết tiệt, là sư dương ba đầu. Mọi người cẩn thận

Trước mặt họ là một con quái vật cao tầm năm mét, thân hình phủ đầy lông màu xanh lá, đuôi gai và có ba đầu, hai cái đầu trái phải có sừng giống dê còn ở giữa là một cái chầu máu to tướng, một con sói đang bị cái đầu ở giữa ngoạm be bét. Con sư dương có vẻ khinh thường đám sinh vật nhỏ nhố trước

mặt, nó lẳng xác con sói qua một bên, liếm mép ra vẻ chưa thỏa mãn, liếc nhìn mấy người Nanh hổ đầy thèm thuồng. Sabat biết tình hình nguy hiểm liền giờ liền lên đồng thời tìm cách kéo dần khoảng cách của Hat và Ike ra xa, chuẩn bị dùng chiến thuật quen thuộc.

Hoàng thấy Nanh hổ lại sử dụng đội hình cũ, lòng thầm kêu không ổn, nếu họ chiến đấu với bọn quái vật thì hàng trước có thể chống đỡ dễ dàng, câu giờ cho hai người đằng sau chuẩn bị tuyệt chiêu, nhưng khi gặp những đối thủ như con sư dương này thì đứng yên một chỗ là tự sát, với sự vượt trội về sức mạnh, nó có thể xé toang dần chắn phía trước để tiêu diệt nguồn sát thương chính, đến lúc đó hai người đỡ đòn chẳng khác gì bao cát.

Sư dương bắt đầu tấn công, nó vung cái đuôi to tướng đập lên khiên của Igor, phản chấn cực mạnh đẩy chiến binh lùi phải lùi lại, Sabat ngay lập tức tiến lên thế vào vị trí đồng đội. Ở phía sau, Hat đang phải tập trung niệm phép, Ike cố gắng bắn tên nhưng thực sự chả khác gì muốn đốt i-nốc, cung thủ tóc trắng nhú mày, tập trung lực vào dây cung rồi phóng ra liền ba mũi tên mang theo ánh sáng bạc, xuyên qua lớp lông cảm thẳng lên chiếc cổ bên trái, sư dương bị đau rú lên man rợ, cái đầu ở giữa tức giận phun ra một dòng chất lỏng về phía kẻ bắn tên, Ike chỉ kịp kéo Hat lên qua một bên tránh trước khi một đám dịch độc bao phủ chỗ hai người vừa đứng.

Con quái vật này có trí thông minh thực sự rất cao, nó dùng đuôi và sừng để Igor và Sabat trong khi cái đầu ở giữa liên tục phun độc hai người còn lại. Nanh hổ bắt đầu rơi vào tình trạng bế tắc, hai chiến binh bị quấn lấy một nhai còn pháp sư cộng cung thủ chỉ lo tránh né giữ mạng, hoàn toàn không có cơ hội phản công. Rồi điều tệ hại cũng tới, trong một lần chống đỡ, Sabat bị đuôi của sư dương quấn lấy hất văng lên không, anh ta đập thẳng vào một gốc cây gần đó, vũ khí văng đi mất còn bản thân thì phun ra một búng máu.

- SABAT.

Igor lo lắng cho bạn mình tính lao qua nhưng lực bất tòng tâm, bản thân vẫn còn đang khốn đốn chống cự không thể rảnh tay được. Sabat cũng chưa phải hoàn toàn là nỏ mạnh hết đà, anh ta cố gắng lòi ra một bình thuốc màu đỏ từ trong ngực rồi uống vào, vài phút sau tuy chưa thể quay lại chiến đấu nhưng ít nhất cũng có thể cầm vũ khí được. Nhìn thấy vậy, Hoàng nghĩ thầm:

- Uhm, ở đây cũng có thuốc trị thương, chỉ là không biết tác dụng của nó so với đồ của Giả kim thuật chế ra thế nào.

Hat nhận thấy tình hình quá nguy hiểm, nếu không quyết đoán cả đội có thể sẽ bị diệt, anh ta ấn vào đầu cây gậy phép, một vòng sáng hình quả trứng lập tức bao khắp người, sau đó không phí một giây nào pháp sư của Nanh hổ bắt đầu niệm phép. Sư dương vẫn như cũ, phun một bãi dịch độc về phía sau, có điều lần này có sự khác biệt, vòng sáng quanh người Hat lóe lên rực rỡ, dịch độc chạm vào liền bị bốc hơi mất, nhưng bản thân nó cũng bị bào mòn đi rất nhiều.

Ike tranh thủ lúc con quái vật không để ý, xuất ra tuyệt kỹ ba tiễn liên hoàn cố gắng thu hút sự chú ý, quả nhiên nó khá khó chịu vì bị con sâu bọ này làm phiền nên bỏ qua Hat. Chớp lấy thời cơ ngàn vàng, Hat đã hoàn thành xong phép thuật của mình, cây gậy của anh ta chớp lên liên tục, pháp sư của Nanh hổ vung nó lên đồng thời hét lớn:

- Igor, tránh ra mau.

Dứt lời thì cây năm tia lửa màu xanh dương phóng ra từ cây gậy phép nhắm vào ba cái đầu của sư dương, do bị phân tâm nên nó không kịp tránh né, tro mắt nhìn mấy ngọn lửa này nuốt chửng mình. Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên, không khí nồng nặc mùi thịt khét. Hat sử dụng phép xong thì sức cùng lực kiệt ngã gục xuống đất, viên đá đỉnh trên cây gậy nứt ra rồi vỡ nát. Sabat sau khi dùng thuốc cũng có vẻ hồi phục được một ít, thu nhặt vũ khí tiến lại gần đồng đội mình.

- Lúc này thật là siêu đó đội trưởng, không ngờ anh lại có thể sử dụng phép thuật cấp 6 cơ đấy.

Igor vẫn to mồm như cũ, có vẻ tên lùn chả sợ sệt gì. Ike nhìn chăm chăm vào cây gậy trong tay Hat, bất ngờ lên tiếng:

- Dùng hóa ngọc trung đẳng đính lên gậy để niệm phép vượt cấp, khá thông minh đấy, nhưng giờ chắc hẳn chẳng còn sức mà chiến đấu nữa đâu, chưa kể viên đá đó là đồ dùng một lần nữa.

- Không sao, chỉ cần có tiền vẫn có thể mua lại được, quan trọng là đội chúng ta an toàn.

- Lần này quá nguy hiểm rồi, cũng đội trưởng còn tuyệt chiêu bí mật chứ nếu không thì nguy to rồi.

Hoàng đứng cách đó không xa, nghe đoạn đối thoại này, thầm suy nghĩ:

- Cũng may là tên pháp sư có vũ khí bí mật, không ngờ thế giới này cũng có đá phép dùng một lần, quá nhiều thứ mình cần phải tìm hiểu nữa rồi.

Igor diu Hat đứng dậy, thu gọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, bất ngờ một quả cầu lửa bắn thẳng tới chỗ hai người bọn họ, Sabat đứng gần đó nhất kịp giờ khiên lên che chắn cho đồng đội, Ike cũng bắn luôn mấy mũi tên về hướng cầu lửa bắn ra. Một loạt tiếng gầm gừ vang lên, từ trong đám khói mù mịt con sư dương lồm lũi đi ra, nó vẫn chưa chết.

Bị năm quả cầu lửa của Hat đánh trúng, toàn thân nó gần như bị lột da, cái đầu bên trái bị thiêu cháy lộ ra cả xương, thậm chí hóc mắt vẫn còn đang rỉ máu, cái đuôi gai chỉ còn phân nửa, nhưng cái đầu ở giữa và bên phải bị thương không đáng kể. Sư dương bây giờ thực sự đau đớn, lửa vẫn còn đang cháy âm ỉ dưới da, nhưng điều đó không ngăn cản việc nó muốn xé xác lũ người này ra làm trăm mảnh.

Hoàng tặc lưỡi, Nanh hổ đã mất đi chủ lực tấn công chính, hai tên chiến binh thì một bị thương, Ike trừ khi có tuyệt kỹ đặc biệt, không thì hôm nay họ chết là cái chắc, mà chắc gì con súc sinh kia đã tha cho mình, đúng là họa vô đơn chí. Đúng là nếu dùng "Sia" có thể hồi phục cho Sabat lại trạng thái tốt nhất, nhưng nếu cứ đánh như lúc này thì cơ hội chiến thắng cũng là bằng không mà thôi.

Sư dương chuẩn bị lao tới tấn công, nhưng Sabat và Igor vẫn đứng yên tại chỗ giờ khiên chờ. Hoàng nhìn thấy vậy thì tức phát điên lên, kẻ thù đang bị thương, không tranh thủ kim nó lại thì còn đợi tới lúc nào nữa. Bọn này không biết dùng đầu suy nghĩ à, không được, mình còn chưa muốn chết ở đây, Hoàng lao ra hét lớn:

- Igor, Sabat, đừng đứng đực ra đó nữa, lao lên tấn công nó đi.

Cả bốn người Nanh Hồ ngẩn ra, không hiểu tên phé vật này muốn gì. Hoàng biết mấy người này còn chưa tin mình, tiếp tục nói:

- Hat không thể chiến đấu tiếp, các anh có đứng đây thì chống đỡ được bao lâu, còn không nhân lúc nó bị thương mà đánh thì còn chờ đợi gì nữa.

Sabat cũng tính là người thông minh, nghe Hoàng nói xong liền hiểu ngay, nhìn qua Hat thì đúng là hiện giờ pháp sư của Nanh hồ đứng lên còn khó chứ đừng nói tới chuyện niệm phép, nhưng lao lên tấn công mà không có sự hỗ trợ từ đằng sau đúng là Sabat chưa làm lần nào, anh ta quay qua đội trưởng ra ý hỏi. Hat biết tình thế này nếu không làm liều, cả đội sẽ bị diệt, cắn răng nói:

- Làm như cậu ta nói đi. Đẳng nào cũng không còn cách nào khác đâu.

Sabat gật đầu rồi xông lên, Igor hơi lưỡng lự nhưng cũng đành phải đi theo đồng bạn mình. Hoàng biết mình đã nắm được quyền chủ động, trận chiến này có cơ hội thắng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cách đánh của game thủ chuyên nghiệp

Hai người Igor lao lên về phía con sư dương trong khi Ike đứng nguyên tại chỗ chờ cơ hội và bảo vệ Hat. Sư dương không hiểu tại sao mấy kẻ này đột nhiên lại dám chủ động tấn công nhưng con giận đã khiến nó không quan tâm, cái đầu ở giữa phun ra một quả cầu lửa về phía Igor làm tên lùn phải nhảy tránh rất chật vật, nhân cơ hội đó Sabat đã tiếp cận được, nhưng anh ta lại... tiếp tục giờ khiên đứng chờ.

- F*ck, lũ ngu này.

Hoàng bây giờ thực sự tức muốn điên lên, hẳn thực sự nghi ngờ trí thông minh của bọn này, kêu đi đánh nhau chứ đầu phải kêu người đi cầm khiên đứng hộ dọ nó, chả lẽ ngoài việc đứng chịu đòn ra hai tên này không biết làm gì khác sao?

Sư dương sau khi đẩy lui được Igor thì mới để ý còn một kẻ nữa dưới chân mình, nó lập tức ghè đầu xuống định hất ngược hẳn ta ra, nhưng Sabat vẫn phản ứng quá chậm chạp, cơ bản là do cái khiên to quá che mất tầm nhìn. Hoàng thấy vậy liền hét lên:

- Sabat, quỳ xuống, giữ khiên bằng hai tay, nhanh.

Một tiếng “choeng” vang lên khi sừng của sư dương va chạm với khiên, Sabat đã phòng thủ kịp lúc, rất may là con quái vật này đã bị thương nên yếu đi nhiều, nếu không tên kiếm sĩ đã toi đời rồi.

- Lùi lại, Igor tiến lên song song với Sabat

Sư dương gằn quật cả thân trước của nó xuống người Sabat nhưng cùng lúc đó Igor cũng đến kịp với bạn mình.

- Giương khiên đôi lên, Ike bắn vào cái đầu bên phải của nó.

Ba người nanh hổ bình thường không thử nhiều kiểu đội hình, tuy có kinh nghiệm chiến đấu nhưng lý luận trên chiến trường lại quá kém, mỗi người chỉ biết làm đúng một nhiệm vụ của mình không thay đổi, bây giờ đột ngột phải chuyển cách đánh làm họ bối rối. Rất may Hat đã giao hết cho Hoàng nên hai người chiến binh chỉ đơn giản làm theo như một cái máy. Họ cùng giờ khiên liền nhau phân tán tới đa lực đập xuống, cùng lúc đó Ike cũng kịp bắn hai mũi tên. Sư dương bị đau, cái đầu ở giữa nhìn thấy cung thủ tóc trắng, nó điên tiết há miệng ra định thiêu tên này ra tro. Hoàng thấy thế liền ra lệnh:

- Lôi vũ khí ra, đâm vào cầm dưới đầu ở giữa. Ike đi qua trái, tụ lực bắn tên vào chân trước của nó.

Igor cùng Sabat thuận thực nhất thương và kiếm, hạ khiên đâm thẳng lên, sư dương đang chuẩn bị tấn công thì bị đánh trúng khiến nó không thể khống chế quỹ đạo, cầu lửa bay ra tuốt đằng xa hoàn toàn vô hại, còn chưa hiểu chuyện gì thì chân trước đã bị găm ba mũi tên bạc khiến con quái vật này phải quỵ xuống. Thấy có cơ hội ngàn vàng, hẳn hét lớn:

- Igor cầm khiên đỡ, Sabat đâm mù mắt cái đầu có sừng kia đi.

Do bị Ike bắn tên khiến sư dương mất đà gục xuống, ngay trước mặt Sabat nên anh ta dễ dàng lấy kiếm đâm ngập chuôi mắt đầu bên phải, bị mù nên nó nhất thời chỉ có thể quật tay loạn xạ nhưng Igor đã kịp thời thủ chắc nên cả hai người đều không bị gì.

- Lùi lại, cầm khiên sâu xuống đất, nó chuẩn bị phun lửa đấy.

Igor và Sabat nhanh nhẹn lui lại đầu vai vào nhau giương khiên lên, vừa kịp lúc một luồng lửa dài quét qua chỗ họ, có vẻ liên tiếp bị đòn đau nên sư dương không thể còn đủ thời gian để tụt cầu lửa, đành phải làm thế này để giải tỏa áp lực. Nhưng rất tiếc hành động của nó đều đã bị Hoàng đoán được, tuy hẳn không phải người ở thế giới này nhưng lại quá quen thuộc cách đánh quái vật khi đi boss, bọn chúng hầu hết hành động theo từng giai đoạn tùy vào số máu bị mất, con sư dương này cũng không ngoại lệ, càng bị thương nó càng tấn công mạnh hơn, nhưng nếu biết trước thì chả có gì nguy hiểm.

- Thứ sức sinh như mày cũng đáng để đánh với tao sao. Ông nội mày đây là game thủ vô địch thế giới đấy.

Hoàng đắc ý nghĩ thầm, hẳn bây giờ có cảm giác như lúc còn là đội trưởng E.P.R chỉ huy đồng đội cù hành đối thủ, tuy không còn kỹ năng và phản xạ đỉnh cao nhưng kinh nghiệm giao tranh cộng với sự già rơ trong chiến thuật mới là thứ tạo nên chiến thắng. So với mấy trận đánh vòng chung kết thì con sư dương này chả khác gì bị thịt. Hắn cười khẩy rồi tiếp tục chỉ đạo:

- Giữ nguyên tư thế, lao vào giữ lấy đầu giữa của nó. Ike, bắn mù nốt con mắt còn lại đi.

Sabat và Igor cài vũ khí sau lưng, cầm khiên bằng cả hai tay lao thẳng tới ghè vào đầu giữa của sư dương, con quái vật bị bất ngờ, không hiểu tại sao bọn người này lại đột nhiên liều mạng như vậy. Ike chớp cơ hội, giương cung nhắm kỹ, một mũi tên bay ra cắm sâu vào hốc mắt còn lại của cái đầu bên phải. Sư dương rú lên, đau đớn lan tràn khắp não bộ khiến nó điên cuồng, nhưng hai chiến binh vẫn nghe lời Hoàng giữ nguyên vị trí ghi chặt đối thủ tại chỗ.

- Sabat, Igor, bỏ khiên lại, tách ra hai bên. Ike tạm thời nấp chỗ nào đó đi.

Ba người Nanh hổ gần như cùng lúc thực hiện mệnh lệnh. Không còn áp lực, sư dương lập tức tìm kiếm kẻ này giờ bắn lên mình, nhưng trước mặt nó là một khoảng không trống rỗng. Chứng kiến cảnh con quái vật to lớn xoay vòng vòng không định hướng, Hoàng càng thêm tin tưởng phán đoán của mình, nó không nhìn được ha bên. Ba đầu vừa là lợi thế vừa là điểm yếu chí mạng vì chỉ có thể nhìn về một hướng, kẻ cả có muốn làm khác cũng không được, chúng sẽ tự chấn lẫn nhau. Từ lúc nhìn thấy con sư dương hẳn đã nghĩ tới trường hợp này rồi, bây giờ đã mất tầm nhìn hai bên, tao sẽ cho mày biết thế nào là đau khổ.

- Sư dương không thể nhìn được hai bên nữa đâu, cứ nấp vào dưới mấy cái đầu đã gục kia là ổn. Igor, Sabat, tập trung đánh nát chân trước của nó đi. Ike bảo vệ Hat, tôi sẽ đi qua chỗ hai người đấy.

Sabat và Igor lúc đầu còn nghi ngại nhưng sau một loạt quyết định xoay chuyển tình thế bây giờ đã hoàn toàn tin tưởng tên phế vật, hai người rất ăn ý bỏ cả khiên, vừa đánh vừa di chuyển tránh ánh nhìn của sư dương. Hiện giờ nó y hệt một con sư tử trọng thương bị hai con linh cẩu cắn rĩa, tức tối và bất lực. Trong lúc đó Hoàng nhân nhà rời khỏi chỗ nấp đi tới bên cạnh Hat rồi hỏi:

- Tình hình của anh sao rồi?

Pháp sư của Nanh hổ này giờ được nghỉ ngơi thần sắc cũng khá hơn nhiều, anh ta đang kinh ngạc nhìn Hoàng, kẻ không có nguyên lực, phế nhân đứng nghĩa. Ike đứng cạnh đó vẫn im lặng nhưng đôi mắt thì dán chặt vào hắn. Sau một lúc Hat mới lên tiếng:

- Làm sao cậu có thể làm như vậy được?

- Hừ, ý anh là con sư dương kia ày à, chuyện đó chả là gì đâu.

Hắn đúng là không coi con quái vật đó là cái gì ghê gớm, dễ đoán, quá nhiều điểm yếu, việc tiêu diệt nó chẳng qua chỉ như một lần đi farm bình thường, trong Ngai vàng của Hoàng Đế không thiếu kẻ thù còn mạnh hơn nhiều. Nhưng đối với những người này đó thực sự là một kì tích, phải biết sư dương ba đầu là quái vật cấp sáu, ít nhất phải có một người cùng cấp mới có thể tiêu diệt nó, đội mạo hiểm như Nanh hổ thực sự là không có khả năng nào, nói kinh ngạc là còn đỡ, thực tế phải là vô lý.

- Cậu thực sự không có nguyên lực sao? Trước đây cậu chẳng lẽ là một người chuyên đi săn quái vật. Làm sao mà cậu có thể biết trước con sư dương kia sẽ làm gì mà đối phó chứ?

- Thứ nhất tôi đã nói tôi không biết nguyên lực mà anh nói là gì. Thứ hai tôi không thể trả lời từng đấy câu hỏi được. Thứ ba việc quan trọng bây giờ không phải là "tại sao" mà phải xử lý xong con quái kia đã.

Hoàng vừa nói vừa chỉ tay về phía đánh nhau, Igor và Sabat vẫn còn đang tấn công sư dương, lúc này đã gần như nằm trên mặt đất. Hat chợt tỉnh ra, anh ta kích động quá mà quên mất đồng đội mình vẫn còn đang phải đánh nhau nguy hiểm, hơi xấu hổ cúi đầu xuống. Hoàng không quan tâm, quay sang Ike và nói:

- Lát nữa khi nó gục hẳn, tôi sẽ bảo hai người kia găm cái đầu cuối cùng lại, việc của anh là bắn vào giữa trán, khoét lủng sọ nó ra. Được chứ?

Anh ta khẽ gật đầu, Hoàng tuy không thích thái độ có vẻ bất hợp tác của tay cung thủ áo trắng này nhưng không thể không thừa nhận kỹ năng của Ike rất cao, nếu hắn tỉnh không nhầm thì thậm chí Hat cũng chưa chắc mạnh hơn người đồng đội này.

- Igor, Sabat chuẩn bị đi, dùng vũ khí găm nó lại, sau đó lui về đây, làm nhanh đi.

Hai người này nhận lệnh, nhanh chóng nhặt lấy khiên, che kín người sau đó nhanh chóng chia nhau ra vây cái đầu ở giữa lại. Sư dương lúc này sau một

hồi bị tấn công, mất máu, nó đã kiệt sức, không còn đủ khả năng để phản công nữa, trơ mắt nhìn hai kẻ này xiên giáo vào cổ mình. thậm chí sau đó Igor với Sabat còn cẩn thận vừa dùng khiên bảo vệ lẫn nhau vừa lui lại.

Hoàng thấy sư dương coi như đã bị đóng đinh tại chỗ, chắc chắn nó không thể di chuyển được nữa mới ra hiệu cho Ike. Cung thủ tóc trắng đã chuẩn bị xong, dây cung kéo căng tới mức kêu thành tiếng, mũi tên ánh lên màu đỏ như máu, sóng nhiệt tỏa ra dữ dội. Hoàng cảm thấy nóng kinh khủng, nhanh chóng lùi ra, sau khi chắc chắn an toàn mới nhìn sang con sư dương lần cuối, chỉ thấy nó đang cố gắng ngẩng đầu về phía Ike, đôi mắt mở trừng trừng đầy vẻ không cam lòng, hần bỗng có cảm giác hình như mình vừa bỏ qua một chi tiết rất quan trọng nhưng nhất thời không nghĩ không ra. Phía bên kia Ike đã tụ đủ lực, chuẩn bị xuất tiễn kết thúc mạng sống đối thủ.

Đúng lúc đó trông mắt của con sư dương bỗng đỏ rực lên, nó há to miệng như muốn làm gì đó. Hoàng thấy vậy thất sắc, không xong rồi con quái này muốn lời một kẻ chết chung, hần chả kịp nghĩ ngợi gì vội chạy về phía Ike, la toáng lên:

- Ike, ngừng đi, đừng bắn nữa, chạy trốn nhanh lên.

Nhưng quá muộn rồi, tên đã rời cung, sư dương cũng phun ra một chất dịch hình cây bắn tới. Sự việc diễn ra gần như đồng thời làm anh ta không thể tránh né được. Mũi tên của Ike cắm vào phá nát trán của sư dương từ trước ra sau, cùng lúc đó người người Nanh hổ thấy đồng đội mình bị chất dịch đó bắn trúng xuyên qua vai phải. Hoàng lao tới chậm trễ, chỉ còn biết hét lên:

- SIAAAAAA

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Cái gì cũng thấy hết rồi

Trong chiến đấu đội trưởng là người dẫn dắt, đặt chiến thuật và ra quyết định cuối cùng, một hành động sai lầm cũng có thể khiến cả đội bị diệt. Lúc này, Hoàng thực sự hối hận vì đã quá chủ quan, không đoán được kẻ thù sẽ làm gì, cuối cùng để con sư dương gần gần chết còn có thể kéo theo người bên mình. Hần cơ bản không quan tâm sự sống chết của mấy người Nanh hổ, nhưng nếu họ đã tin tưởng nghe theo hần mà phải bỏ mạng thì đó là một sự sỉ nhục rất lớn, không thể chấp nhận được.

Lúc Hoàng chạy tới chỗ Ike thì cung thủ tóc trắng đã bất tỉnh, một lỗ như cái bát ăn com trên ngực phải cậu ta, máu chảy ròng ròng, vạch đỏ trên đầu chỉ còn một tí xíu mỏng dính cỡ một phần hai mươi. Rất may là hần sử dụng “Sia” trùng hợp đúng lúc Ike bị luồng dịch của sư dương phá nát người nên vẫn còn kịp cứu mạng, nhưng tình hình hiện tại cũng chả khá hơn là mấy, chỉ thiếu điều tay bắt chuồn chuồn rồi chết mà thôi.

- Chết tiệt, chả lẽ mình không thể làm gì để cứu cậu ta được sao?

- Hoàng, Ike sao rồi.

Hat, Igor và Sabat chạy tới, khi thấy hiện trạng be bét của đồng bọn thì cả ba đều im lặng. Hoàng bỗng nhớ ra lúc này Sabat cũng bị thương thổ máu nhưng sau khi dùng thuốc vẫn tiếp tục đánh nhau như chưa có gì xảy ra, hần gấp gấp hỏi dồn:

- Các anh còn thứ gì giống Sabat uống lúc này không, lấy ra đi. Ike sắp không xong rồi.

Chiến binh cao to nhìn đồng đội mình nằm dưới đất rồi sờ vào người, lưỡng lự quay sang ra hiệu hỏi ý kiến hai người còn lại, có điều cả Igor lẫn Hat đều im lặng. Hoàng biết thừa ba người này nghĩ gì, chắc chắn họ có nhưng không muốn phí phạm nó để cứu một Ike sắp chết, nói cho đúng thì cậu ta cũng chỉ là một kẻ được thuê mà thôi, nếu thực sự xảy ra chuyện thì chỉ cần bồi thường một ít tiền cho hiệp hội là được. Nhưng Hoàng không quan tâm, nếu đã do mình chỉ huy thì chỉ cần có một phần trăm cơ hội vẫn phải cứu, hần nóng nảy hét thẳng vào mặt Sabat:

- Có thì đưa con mẹ nó ra, tôi không nói lại lần nữa đâu.

Sabat giật nảy người, lưỡng lự không biết phải làm thế nào, nói cho đúng ra thì không cần phải sợ hãi như vậy, nhưng do nghe lệnh từ này tới giờ thành ra tâm lý đã hình thành bản năng phục tùng. Và lại cũng như Hat, Sabat không tin một kẻ không có nguyên lực lại có thể giúp Nanh hổ đánh bại sư dương, vì thế nên anh ta tuy rất không cam lòng nhưng vẫn cắn răng móc ra một lọ dung dịch màu đỏ sậm, nhỏ hơn cái lúc này rất nhiều đưa cho hần.

Hoàng cầm lọ thuốc, không khách sáo mở nắp đổ một hơi hết sạch. Igor thấy vậy thì học mẫu, đó là thuốc chữa thương trung cấp đấy, cả một lần đi săn cũng chỉ đủ tiền mua được một lọ thôi, thế mà hần dùng cứ như nước rửa mặt vậy. Một lúc sau vết thương Ike có một chút chuyển biến, máu bắt đầu ngừng chảy, vạch đỏ trên đầu cũng nhích lên tầm một phần mười, nhưng cảm giác cậu ta vẫn khó mà qua khỏi. Hoàng lắc đầu, thuốc ở đây tuy cũng có tác dụng khá có hiệu quả lại quá chậm, chữa những vết thương bình thường thì không sao chứ mấy cái thuốc dạng thập tử nhất sinh này e không ăn thua.

- “Không thể cứ ở mãi chỗ này được, có trời biết lại có thêm con quái vật nào như sư dương xuất hiện hay không”.

Hần trầm nghĩ rồi quay qua mấy người Nanh hổ, bắt đầu phân công nhiệm vụ:

- Chúng ta phải đưa Ike về điểm tập kết trước đã, Hat đi với tôi mang cậu ta về, Igor với Sabat ở lại đây thu hoạch tất cả những gì có thể của con súc sinh kia, làm càng nhanh càng tốt.

Tuy chia người như vậy rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng hẳn không muốn một con quái vật mình mất công đánh cả ngày trời cứ khoi khoi nằm đó cho kẻ khác chiếm lấy, và chắc chắn ba người này cũng vậy. Sabat và Igor gật đầu rồi nhanh chóng tiến lại gần chỗ sư dương. Hat cũng móc ra một cái hộp hình vuông ném lên người Ike, cả người cung thủ tóc trắng lập tức được bao phủ trong một màng dịch mỏng trong suốt lơ lửng cách mặt đất. Thấy Hoàng có vẻ lạ lẫm, Hat giải thích:

- Đây là dụng cụ khi cần phải di chuyển người bị thương, tốc độ nhanh hơn lại bảo đảm an toàn nữa, tránh va chạm không cần thiết.

- Vậy tôi với anh đi bằng gì?

Hoàng thắc mắc, chả lẽ bây giờ lại lợi bộ ra ngoài, nếu thế thì chờ lúc hẳn đến nơi chắc Ike cũng tắt thở luôn. Hat không nói gì, chỉ lẳng lặng niệm phép, dưới chân liền có mấy luồng gió lốc nhỏ cuốn quanh từ từ nâng cơ thể lên khỏi mặt đất, Hat búng tay thêm một lần nữa, chiếc lồng chứa Ike bắt đầu di chuyển, cùng lúc đó cả hai người cũng bắt đầu phóng đi rất nhanh. Hoàng hơi bất ngờ, thế này cũng phải ngang giữa xe ô tô chạy trên đường lớn, không ngờ ma thuật ở đây cũng ứng dụng vào nhiều việc như vậy.

Trong lúc di chuyển Hoàng để ý lồng bảo hộ Ike khá chắc chắn, căn bản mấy thứ vớ vẩn không làm tổn hại được, chắc nó cũng tương tự với các đòn tấn công vật lý hoặc phép thuật nhưng khi sử dụng “sơ cứu” thì vẫn có tác dụng, hẳn đoán các kĩ năng của mình không thuộc thế giới này nên không bị ngăn trở, coi như cũng là điều tốt.

Gần một giờ sau, ba người đã đứng trước căn nhà nhỏ ở bìa rừng. Hoàng bây giờ mới có thể kiểm tra kĩ càng Ike, tuy đã uống thuốc nhưng tình hình vẫn rất tệ, mặt cậu ta tím đen như bị trúng độc, hơi thở khó khăn, tay chân có dấu hiệu co quắp. Hẳn thấy lạ, nghĩ thâm trong đầu:

- “Phân tích”

- Đối tượng: Ike

- Cấp độ: Không rõ

- Trạng thái: “ăn mòn”, “xuất huyết”, “trúng độc”

- Chết tiệt thật, dịch này kia có độc, thảo nào uống thuốc vào chỉ cảm máu chứ không lành được.

Hoàng thực sự đau đầu, hẳn không lường trước việc này, tuy “Sia” có thể chữa trị tất cả các vết thương rất tốt nhưng lại bó tay trong việc hóa giải trạng thái bất lợi, nếu còn đủ năng lượng thì có thể hồi phục cho Ike khỏe lại rồi từ từ kiểm hiệu thuốc, có điều khi sử dụng “Sia” thì phải đến mười hai giờ sau mới có thể dùng lại. Hẳn suy nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra gì đó, đặt tay lên vết thương Ike, nói thầm:

- “Sơ cứu”

- Phát hiện trạng thái bất lợi trên người mục tiêu, có muốn chữa trị hay không, tỉ lệ thành công một phần trăm.

Được rồi, may là mình vẫn còn nhớ vụ này, “sơ cứu” tuy cái gì cũng dở nhưng đúng như tính năng được thiết kế cho người chơi mới, nó có thể chữa trị gần như tất cả các loại trạng thái ban đầu với một tỉ lệ nhất định, vấn đề là quá thấp nên ai cũng dùng thuốc cho nhanh.

Hoàng tuy đã tìm ra cách giải quyết nhưng lại nảy sinh vấn đề mới: lấy năng lượng đâu ra cho đủ để đốt vào cái một phần trăm kia, đúng là trêu người mà, đang lúc không biết phải làm sao thì Hat lên tiếng.

- Này, chúng ta nên đưa cậu ta vào bên trong chứ?

Hoàng sực nhớ ra ở đây có thuốc trị thương, hẳn cũng phải có thứ gì đó phục hồi năng lượng, nếu không pháp sư sẽ rất bất lợi đối với chiến sĩ. Hẳn quay sang Hat, dò hỏi:

- Anh biết thứ gì có thể giúp hồi phục nguyên lực không?

Pháp sư của Nanh hổ có dự cảm không lành, theo bản năng lui lại mấy bước sờ tay vào ngực, Hoàng nắm ngay lấy cơ hội này bước tới giật từ trong túi áo Hat ra một lọ thủy tinh son đen kịt, chỉ bé bằng ngón tay út. Hat hốt hoảng tính lấy lại thì bị hất gạt phắt ra, nói luôn:

- Sao, anh muốn lấy lại à?

- Không không, tôi đâu có ý đó, chẳng qua là...

- Yên tâm đi, lọ thuốc này coi như tính công, con sư dương kia tôi sẽ không đòi chia phần đâu.

Hat không biết phải nói gì, đúng là hẳn có một lọ hồi nguyên, vốn chỉ dùng vào dịp khẩn cấp, do lúc này khi chiến đấu gây phép bị vỡ nên mới không lấy ra, nào ngờ bây giờ lại bị cướp trắng trợn như vậy.

Hoàng mở nắp, một mùi hắc như bạc hà xông lên mũi, thuốc nước có màu xanh lá cây, tuy chắc chắn đây là đồ xịn nhưng hắn vẫn cẩn thận hỏi lại:

- Này, tôi uống cái này vào sẽ không có vấn đề gì chứ.

- Yên tâm, đối với một người không có nguyên lực, thuốc này chỉ như nước lã mà thôi, thế nên....

Ý của Hat rõ ràng là: “cậu vốn là phế vật rồi thì còn cần nó làm gì”, nhưng anh ta không dám nói. Hoàng chẳng thèm quan tâm, ngửa cổ uống một hơi hết phân nửa, sau đó bắt đầu chờ đợi. Một lúc sau vẫn chẳng thấy có gì xảy ra, hắn hơi nghi ngờ nhưng vẫn kiểm tra bằng trạng thái, quả nhiên “nguyên lực” ở thể giới này tương đương năng lượng trong game, cột năng lượng của hắn đã đầy đủ trở lại. Vì không biết lọ thuốc này hồi phục chính xác được bao nhiêu nên phải uống tới nửa bình, kê ra cũng hơi phí phạm. Hắn nói với Hat:

- Tôi phải đưa Ike vào bên trong làm mấy việc, anh đứng ngoài này chờ đi.

- Cậu có thể chữa thương nữa à?

- Đó không phải là cái anh cần quan tâm, đứng ngoài này và chờ, được chứ?

- Được rồi, theo ý cậu vậy.

Trước khi chưa đủ sức mạnh Hoàng sẽ không tùy tiện lộ con bài tẩy của mình ra, có thể phép thuật Đại Mộc Sư của hắn ở thế giới này không là gì nhưng vẫn phải cẩn thận. Bế thóc Ike lên, tiến vào nhà, tùy tiện dọn lấy một chỗ thoáng đãng đặt xuống bắt đầu quy trình giải độc.

- Phát hiện trạng thái bất lợi trên người mục tiêu, có muốn chữa trị hay không, tỉ lệ thành công một phần trăm.

- Có

Sau khi xác nhận, chưa đầy nửa giây sau đã có tiếng thông báo.

- Chữa trị thất bại.

Hoàng thờ dài, một phần trăm quả nhiên là khó khăn, sẽ tốn thời gian đây, hắn tiếp tục đặt tay lên ngực Ike và dùng “sơ cứu”. Bảng thông báo liên tục hiện ra, sau một hồi lâu lặp lại tiến trình đến mức muốn ngủ gục, cuối cùng giọng nói cũng thay đổi.

- Chữa trị thành công.

Hoàng ngáp dài, tốn mất hai phần ba năng lượng chỉ để giải độc, quá là vô dụng, hắn mở nắp tu nốt số thuốc còn lại. Trong lúc chờ đợi một cách buồn chán, lại thấy Ike dính máu khắp người, tự nhiên muốn dọn sạch đi một chút, tiện thể tí nữa cũng biết được công hiệu thực sự của “Sia”, nghĩ vậy hắn bắt đầu tìm cách cởi áo cậu ta ra. Mây mờ, sờ soạng một lúc bỗng cảm giác không đúng.

- Quái lạ, sao ngực tên này lại to và mềm như vậy nhỉ. Hay là...

Hắn cởi phăng hết lớp áo phía trên của Ike, một cảnh tượng cực kì bổ mắt hiện ra, hai cái bánh bao trắng nõn rung rinh không ngừng, da dẻ hồng hào đầy sức sống. Hoàng nghĩ thầm.

- Quả nhiên là con gái. Thảo nào lúc mình bế lại thấy nhẹ tênh.

Chỉ hơi ngấm nghĩa một lúc, Hoàng lại tiếp tục công việc, cơ bản hắn không phải kẻ háo sắc cũng không phải lần đầu nhìn thấy cơ thể con gái, tuy sống khá khép kín và lười nhác nhưng ít nhiều gì cũng từng có bạn gái và đã “phá giới” từ lâu lắm rồi, và lại điều quan trọng nhất đối với hắn khi còn một game thủ chuyên nghiệp là đánh bại mọi đối thủ chứ không phải chuyện tình cảm nên về sau hắn khá thờ ơ với phụ nữ.

Sau khi lau sạch máu, Hoàng chăm chú quan sát rồi niệm:

- “Sia”

Miệng vết thương nhanh chóng khép lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, sau đó da non mọc lên, các vết cắt xung quanh cũng mờ dần đi, thanh máu vọt lên mức ba phần tư, thần sắc Ike dần dần bình thường, toàn bộ vùng bị tổn hại trở lại hoàn hảo như chưa có gì xảy ra,

- Quả nhiên kĩ năng của mình có hiệu quả gấp nhiều lần thuốc chữa trị, quá tốt rồi.

Việc còn lại chỉ là chờ anh chàng... hay nói đúng hơn là cô nàng này tỉnh lại. Hoàng cẩn thận lấy một mảnh vải phủ lên người cô ta rồi ngồi dựa vào tường im lặng. Tầm mười phút sau, Ike cục cựa, mở mắt ra, cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn rất nhiều, vết thương cũng không còn đau nữa nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhìn xuống thì thấy thân trên của mình đang chi có mỗi một mảnh vải phủ lên, cô ta hơi hốt hoảng ngoái quanh, đúng lúc thấy Hoàng đang ngồi đối diện, ngập ngừng lên tiếng:

- Là người làm đó sao?

Hoàng tỉnh bơ liếc sang, hồ hững trả lời:

- Đúng, là tôi chữa cho cô đấy. À mà, mấy cái lời kịch thì khỏi cần nói, có cái gì nhìn được thì tôi đã nhìn hết cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tiến vào thành phố

Ike mặt từ từ đỏ ửng lên như than hoa, thần sắc rất mất tự nhiên, Hoàng cũng không muốn ở lại đây để cả hai cùng khó xử, đuôi lưng đứng dậy. lười biếng nói :

- Cô cứ tự nhiên thay trang phục, tôi ra ngoài trước đây. À mà chuyện cô là con gái tôi sẽ không nói cho ba người kia biết đâu, cứ yên tâm đi nhé.

Hắn không quan tâm cũng không cần biết tại sao Ike phải đóng giả, thêm một việc chẳng bằng bớt một việc, quay lưng đi ra. Hat đứng chờ ở ngoài này giờ đến nóng cả ruột, vừa thấy có người là hỏi luôn:

- Sao rồi, Ike ổn chứ?

- Chờ cậu ta ra thì biết.

Hat chung hững hờ thất vọng, cậu lấy cả một lọ thuốc cứu mạng của tôi mà giờ nói kiểu vô trách nhiệm vậy sa, anh ta muốn nói thêm mấy câu nữa nhưng Hoàng chả thèm để ý, ngoảnh quanh rồi hỏi:

- Hai người kia chưa về sao?

- Một quái vật cấp sáu có khá nhiều thứ để lấy, tôi nghĩ ít nhất đến tối họ mới xong việc.

- Ồ, thế cũng được. Mà tôi có chuyện này muốn hỏi, những người mạo hiểm chuyên nghiệp như các anh bắt buộc phải là nam hết à?

- Trên cơ bản thì không có luật cấm và số lượng nữ giới trong nghề này cũng rất nhiều, thậm chí còn có những đoàn đội lớn nổi tiếng chỉ toàn nữ. Nhưng đối với những đội nhỏ như Nanh hồ thì khác, trừ khi là người quen hoặc cực kì thân thiết, nếu không sẽ hiếm có cô gái nào chịu đi theo chúng tôi cả, nhất là những người được thuê.

- Tại sao?

- À thì, cậu biết đấy, một lần đi nhiệm vụ thế này thường từ mấy tuần tới vài tháng, mà lại toàn người trẻ tuổi, rất dễ dẫn đến những quan hệ khác phái không kiểm soát được, rủi ro khi chiến đấu với quái vật cao hơn. Thành ra bây giờ mấy nhóm nhỏ như chúng tôi thường không tuyển nữ.

- Nói như vậy là cũng có những nhóm toàn nữ không nhận nam?

- Chính xác, nhưng như tôi đã nói, nó chỉ giới hạn trong những nhóm tầm thấp, những đoàn, đội trung cấp trở lên sẽ không quan trọng chuyện này, đơn giản là họ chuyên nghiệp hơn và lại có một số vị trí nữ làm tốt hơn nam và ngược lại.

- Hm... tôi nghĩ là tôi hiểu rồi

Nếu đúng như những gì Hat nói, Ike hoàn toàn có thể kiếm một nhóm khác, không cần thiết phải đi theo Nanh Hồ, chưa kể cô ta khá mạnh nữa. Mà thôi kệ xác nó đi, biết bao nhiêu đó là đủ rồi. Khi hai người đang nói chuyện thì cửa mở, Ike bước ra, chả biết cô ta kiếm đâu ra quần áo để thay, tóc cũng bó lại, trông không khác lúc chưa bị thương là mấy ngoại trừ mặt hơi tái vì mất máu, trông thấy hai người trước mặt cũng chỉ hơi gật đầu chào. Hoàng lười để ý nhưng Hat thì mắt muốn lồi ra ngoài.

- S... sao có thể...

Với vết thương xuyên người lại bị trúng độc như vậy, kể cả có dùng biệt dược thì với thể trạng của Ike cũng chưa chắc sống được, nữa là chỉ là một lọ chữa thương trung cấp. Vốn nãy người Nanh hồ vì nể Hoàng mà đưa cho hết trách nhiệm chứ cũng chả mong chờ gì, nhưng bây giờ hắn chỉ đi vào bên trong có một lúc mà người tưởng chết chắc đã khỏe lại như chưa có gì xảy ra, cái này đúng là không thể tưởng tượng được. Nếu không phải tận mắt chứng kiến tình trạng vết thương của Ike thì có đánh chết Hat cũng không tin, anh ta bây giờ bắt đầu nghi ngại kẻ tưởng là phế vật này rồi.

- Cậu... cậu làm thế nào mà.

- Có nói anh cũng không hiểu đâu. Cứ cho là tôi có phương pháp đặc biệt đi.

- “Nói đùa, chả lẽ lại nói tôi có thể chữa bách bệnh, xem biểu hiện của anh ta có lẽ thể giới này không có hoặc rất ít người có khả năng giống mình, về sau chắc không lo thất nghiệp.”

Hoàng thực sự đã nghi ngờ việc này từ ngày đầu tiên đụng mặt Nanh hổ, vốn dĩ bất cứ đội hình nào khi đi dĩ ngoại làm nhiệm vụ đều phải có ít nhất một người biết hồi phục, đó là kiến thức cơ bản nhất trong game, mấy người này lại đi sử dụng thuốc, đã thế còn quý như vàng nữa, chắc chắn phải có uẩn khúc gì, nhưng tạm thời chưa thể biết lý do được, hắn không muốn hỏi quá nhiều để tránh bị lộ việc mình là một kẻ “ngoại giới”. Ngẫm nghĩ một lúc hắn nói:

- Hat, anh nên đi kiểm tra lại và bỏ bớt những thứ không cần thiết đi, chuyển này các anh đã có con sư dương làm chiến lợi phẩm rồi. Chúng ta nên quay về sớm

- À.... hã, uhm anh nói đúng, vậy tôi đi đây, nếu hai người kia có về thì nói họ gặp tôi trước nhé.

Hat nói xong bỏ đi vào trong, tính tới giờ thì mọi chuyện khá suôn sẻ, giờ chỉ cần đủ người rồi biến khỏi chỗ này là xong. Hoàng đang suy tính nên làm sao để kiểm soát vài đồng xu từ con sư dương kia thì Ike lên tiếng:

- Ra đây với tôi một lúc.

Hắn hơi ngạc nhiên vì cung thủ ít lời này tự nhiên lại muốn nói chuyện, nhưng chắc cũng chỉ liên quan tới vụ lúc nãy thôi, đằng nào thì mình cũng chiếm lợi ích con gái nhà người ta rồi, nghe chửi một tí cũng được. Hắn nghĩ vậy nên cũng đi theo, cả hai đi cách căn nhà tập kết một quãng khá xa, bảo đảm không ai nghe được, Ike mở lời trước:

- Đầu tiên tôi xin cảm ơn anh vì ơn cứu mạng, dù trong quá trình đó có xảy ra chuyện gì cũng coi như ngoài ý muốn, tôi sẽ không để ý.

Ike nói xong thì hơi cúi đầu xuống. Hoàng hơi lưỡng lự, nếu cô ta cứ đơn giản chửi bới hoặc nện vài cú còn đỡ, lịch thiệp thế này làm hắn cũng chả biết nên nói thế nào, đành giả là:

- Không sao, không sao, trách nhiệm cả thôi.

- Nhưng, có chuyện này tôi muốn anh biết.

Ike đột nhiên đổi giọng, đứng thẳng lên, Hoàng chột dạ, lại cái gì nữa đây. Cô ta nhẹ nhàng xõa tóc của mình ra, một dòng suối màu bạc tinh khiết trải dài xuống tận lưng, Ike hơi vén mấy mấy lọn ngang mày, lộ ra một khuôn mặt hoàn toàn khác khi nãy, mắt sâu, mũi cao, hoàn toàn là một người đẹp tuyệt vời, nhưng vẫn có cái gì đó hơi lạ. Mắt cô ta màu tím và tai nhọn vênh lên. Hoàng nhìn chăm chú Ike như tra xét tội phạm, vậy là ở thế giới này con người không phải dân cư duy nhất.

- Tôi tên thật là Iris, là người Sax. Anh hiểu điều đó có nghĩa gì đúng không?

- Hã, ờ....

- Tốt, nếu đã như vậy mong anh ý thức được tầm quan trọng của vấn đề, hiện tại có lẽ anh chưa đủ sức nhưng dù sao từ đây tới lúc cử hành nghi lễ vẫn còn hơn ba tháng nữa, tới lúc đó có lẽ anh sẽ không làm tôi thất vọng. Xin chào.

- Ồ, ờ, ờ.....

Iris nói xong búi tóc, khôi phục hình dạng như lúc trước rồi mất, Hoàng đứng đó trong bụng đã chửi bới nguyên rủa đủ kiểu, tuy hắn không hiểu cô ta nói gì nhưng chắc chắn là có liên quan tới việc trị liệu. Chả lẽ lại là lên võ đài đánh tay đôi chiêu thân, hay một mình solo, con mẹ nó đừng nói là ba tháng, có mà ba năm cũng vậy thôi, rõ ràng là bảo ông đi chết mà, có lẽ vào thành xong mình nên kiếm đường trốn quách cho rồi.

Tâm trạng bất an đeo đuổi hắn suốt buổi chiều đến khi Igor và Sabat trở về, cũng như Hat họ không thể tin Ike có thể sống được, tuy có trăm ngàn thắc mắc nhưng sau khi nói chuyện riêng với Hat thì hai người cũng im lặng không hỏi gì thêm, Hoàng đã đoán trước được chuyện này nên không có gì ngạc nhiên, buổi tối hôm đó cả năm người cùng ngồi bàn bạc chuyện trở về, Igor là người mở đầu:

- Trừ đi khung xương và một vài nội tạng không mang theo được thì tôi đã lấy tất cả những gì có thể từ con sư dương, lần này về bảo đảm chúng ta sẽ được trả cao. Số vật phẩm thu được lúc trước Hat đã chọn ra xong hết rồi, chúng tôi cũng bàn bạc, sáng mai khởi hành về thành.

- Lần này đi tồn thất hết tuy lớn nhưng may mắn có được con sư dương này là ngoài dự kiến, tất cả phải cảm ơn anh chàng lạ mặt này mới được.

Sabat đánh ánh mắt về phía Hoàng, không chỉ riêng anh ta mà cả ba người còn lại cũng hiểu nếu không có tên tướng là phế vật này thì họ đã chết rồi. Hoàng đã rất chán ngán vấn đề này nên lập tức tìm cách chuyển đề tài:

- Chúng ta đi khỏi khu rừng này như thế nào, thành thị gần nhất cách đây bao xa?

- Từ đây đi ra khoảng vài tiếng sẽ đến cửa rừng, sau đó chúng ta sẽ đón một chuyến Gaokon về thành phố. Nghe có vẻ xa chứ thực ra nhanh lắm, tầm nửa ngày là đến nơi.

Hat giải thích thay đồng đội, đúng là bây giờ ai cũng muốn nhanh chóng về thành để trả nhiệm vụ và bán chiến lợi phẩm càng sớm càng tốt. Biết được cái mình cần Hoàng phẩy tay:

- Tôi đi nghỉ trước đây, mọi người cứ tự nhiên nhé.

Cơ bản là hần đã quá mệt mỏi sau một ngày đầy thử thách tinh thần lên đầu, với lại cũng không muốn ngồi lâu tránh bị hỏi chuyện. Bốn người Nanh hồ thấy đối tượng chính đã lui mất cũng lục tục thu gọn đồ đạc, chuẩn bị lại trang bị rồi cuối cùng cũng mỗi người một nơi chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, cả đoàn xuất phát ngay khi mặt trời vừa lên. Không như lúc đi vào, con đường mòn khá rộng dẫn thẳng ra bên ngoài cũng như không có quái vật nguy hiểm nên đi khá nhanh, chỉ chưa đầy hai tiếng đồng hồ năm người đã tới một trạm nghỉ có mái che, vài biển báo ghi chữ gì đó mà Hoàng không đọc được. Hat giờ tay lấy một cái ống dài trên vách rồi chum môi thổi nhưng không có âm thanh nào vang lên, Hoàng hơi nghi hoặc nhưng thấy mấy người Nanh hồ không có vẻ gì sốt ruột nên cũng ngồi đợi. Một lúc sau, có tiếng bước chân rất lớn càng ngày càng gần, một con thú sáu chân kích thước to cỡ cái xe tải nhỏ đi rất nhanh về phía họ, trên lưng nó gắn cái lồng lớn có ghế ngồi. Hat đi ra, trên tay có thêm một cái hộp lớn, thúc giục:

- Gaokon đến rồi, tất cả mang đồ lên đi, nhớ đừng để sót cái gì đấy.

Hóa ra “Gaokon” là một loại thú ăn cỏ được thuần dưỡng, chuyên dùng để chở hàng hóa hoặc người số lượng vừa, bình thường sống và kiếm ăn xung quanh những trạm dừng, khi có ai muốn đi thì chỉ việc thổi ống dài phát ra sóng âm bọn chúng sẽ chạy đến, lộ trình cố định như xe bus thời hiện đại. Mấy con thú này chạy rất nhanh, Hoàng để ý cứ tầm một tiếng Hat lại lấy ra vài miếng hình tròn từ trong hộp nhét vào miệng Gaokon, hỏi ra thì biết đây là thức ăn bổ sung để giúp chúng có thể di chuyển liên tục, thứ này lấy tại trạm khi đến nơi sẽ tính luôn vào tiền vận chuyển.

Con Gaokon chở đoàn người Nanh hồ hồi hã tới tận chiều thì từ từ giảm tốc độ, Hoàng nhận thấy bắt đầu có những đoàn người xuất hiện trên đường, đi bộ, cưỡi thú, chạy xe và cả Gaokon tập nập, đôi mắt ra thì thấy một tháp thoáng tường thành và tháp canh rất cao đẳng xa. Igor ngáp dài vận lưng đứng lên hét rõ to:

- Cuối cùng cũng về tới nơi rồi, thật mong chờ để bán mấy thứ này quá đi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hiệp hội mạo hiểm

Tòa thành này có tường cao với tháp canh bao quanh, công thành là dạng cửa kéo có quân lính trông coi. Lúc con Gaokon đi vào, Hat cúi xuống đưa cho binh lính giữ cửa một tờ giấy nhỏ, họ liếc qua sau đó để đoàn đi vào, Hoàng quan sát tất cả những người ra hay vào thành đều phải làm tương tự, chắc chắn đây là một kiểu chứng nhận thân phận hoặc thông hành, may là mình đi cùng họ chứ nếu không cũng chả biết kiếm đâu ra.

Trong lúc Gaokon lững thững đi vào trong, Hoàng để ý kiến trúc xung quanh là dạng Châu Âu thời trung cổ, đường và nhà cửa chủ yếu xây bằng đá tảng, các loại bảng hiệu cũng tương tự nhưng hình như họ sử dụng một loại kỹ thuật gì đó khiến chúng phát sáng y như mấy bảng quảng cáo ở Trái Đất và hần thấy cả một cái ảnh lập thể trong khu chợ mới đi qua, không biết là công nghệ hay ma thuật. Người đi lại trên đường cũng đủ loại, từ con người bình thường đến tai nhọn như Iris, một vài chú lùn có râu dài, cả một số có đuôi, tai vênh như thỏ... nói chung rất đa dạng và hỗn tạp. Igor thấy Hoàng nhìn đến xuất thần mới lên tiếng giải thích:

- Lại lăm đúng không, tại cậu chưa đến đây bao giờ thôi. Thành Pax này là chỗ trung chuyển và ngõ vào gần Rừng rậm vô tận nhất, đoàn đội hay người nào muốn đi vào đó cũng đều phải ghé qua đây chuẩn bị. Hiệp hội cũng đặt phân nhánh lớn tại đây nên càng thu hút mấy đoàn mạo hiểm chuyên nghiệp tới nhận nhiệm vụ.

Từ sau lần chiến đấu với sư dương, thái độ của chiến binh người lùn đối với “tên phé vật” đã thay đổi hẳn, không còn dám gọi hần là “nhóc” nữa, đây là do thực lực quyết định vị trí. Hoàng khẽ gật đầu rồi tiếp tục chăm chú quan sát, bỗng nhiên con Gaokon giảm tốc độ rồi dừng lại, Hat lên tiếng:

- Đến nơi rồi, đỡ đồ xuống thôi.

Trước mặt mọi người là một khu đất lớn, tập trung rất nhiều Gaokon, hầu hết quây trong lồng, một vài con đang trả hoặc đón khách, đây hẳn là trạm cuối, cả đội lục tục đi xuống. Vài cậu trai tiến ra kiểm tra con Gaokon vừa tới, sau đó lừa nó vào trong, một người đàn ông trung niên ra dáng ông chủ đi tới chỗ họ, tính toán đồ đạc một lúc rồi nói:

- Tổng cộng hết năm trăm Kron, các anh muốn trả bằng tiền mặt hay ngân phiếu?

- Tính vào thẻ hiệp hội.

Hat móc ra một cái thẻ nhỏ màu xanh lá cây đưa ra, ông ta dùng tay ấn vài cái làm nó lóe lên một chút, xong xuôi đưa lại cho Hat, không quên nở một nụ cười đúng kiểu con buôn:

- Lần sau lại tới ủng hộ nhé.

- Cảm ơn, được rồi mọi người, chúng ta đi nào.

Cả nhóm xách đồ lên vai bước ra khỏi trạm, trên đường đi Sabat nói chuyện với đội trưởng:

- Bây giờ vẫn còn sớm, tốt nhất nên đến hiệp hội xác nhận với lại nhờ họ định giá đồng vật phẩm này, sau đó làm gì thì làm.

- Uhm, tôi cũng nghĩ giống cậu, ý mọi người thế nào?

Igor và Iris không phản đối, Hat lại quay sang Hoàng:

- Cậu có bận việc gì không, đi cùng chúng tôi cho vui.

Hoàng cơ bản không muốn ở cùng mấy người Nanh hồ hay đúng hơn là cô nàng Irir kia một phút nào nữa, nhưng trong thành này hẳn không biết đường lại chẳng có tiền, nói tới nói lui cũng phải chờ họ xử lý xong chiến lợi phẩm để bòn rút một ít, đành phải trả lời:

- Tôi cũng chẳng có việc quan trọng gì, coi như đi chơi một lúc vậy.

- Được, quyết định như vậy. Tòa nhà hiệp hội cách đây cũng gần, chúng ta đi bộ cho tiết kiệm.

Cả đội quyết định xong lại tiếp tục di chuyển. Trên đường đi, Hoàng thấy có rất nhiều người đi theo từng nhóm, to có nhỏ có thuê Gaokon ra khỏi thành, ăn mặc, trang bị nhìn biết ngay là đoàn mạo hiểm, cũng có một số khác giống như họ đang trên đường về, ai cũng vác một đồng đồ. Hẳn để ý tất cả đều sử dụng thẻ giống như Hat để trả phí. Nanh hồ đi tầm 15 phút thì đến công một tòa nhà cực lớn, biển treo phía trên tuy Hoàng không đọc được nhưng nhìn tấm bảng có hình kiếm và gậy phép bắt chéo qua chiếc áo choàng thì cũng có thể đoán được đây là hiệp hội mà Hat nói. Cả năm người đi vào, nhân viên tiếp đón là một cô bé loài người rất xinh xắn, lễ phép hỏi:

- Các vị đến đây muốn đăng kí hay trả nhiệm vụ ạ?

- Chúng tôi đến xác nhận và định giá. Hat trả lời.

- Vậy xin mời các vị đi qua phía cửa bên trái đến quầy số hai mươi ba, chúc một ngày tốt lành.

Cô ta mỉm cười đầy duyên dáng, thái độ nhã nhặn chuyên nghiệp rõ ràng đã qua đào tạo. Hoàng thấy khá thú vị, không ngờ ở đây phát triển dịch vụ khá tốt, hẳn đi theo vào sảnh thì thấy nột thất bên trong phải nói là quá xa hoa, tất cả đều dùng một loại đá nhẵn bóng để lót sàn và tường, khi có người bước qua chúng phải chiếu ánh sáng rực rỡ, trần nhà gắn một loại chiếu sáng ma thuật mô phỏng bầu trời y như thật, chỗ nào cũng có biển chỉ dẫn hoặc quảng cáo lập thể, người đi lại vô cùng tấp nập. Hẳn để ý tất cả nhân viên đều mặc một loại đồng phục màu xanh đen, trên ngực trái lấp lánh chữ, chắc là bảng tên.

Hat dẫn mọi người đi vào cửa bên trái tới một sảnh khác, ở đây tập trung chủ yếu là người mạo hiểm, hầu hết đang làm thủ tục ở nhiều quầy khác nhau, cảnh tượng khá khác gì nơi bán vé máy bay. Nanh hồ đi tới số hai mươi ba, một nhân viên nữ khác thấy họ thì cười tươi rồi hỏi:

- Các vị đến để đăng kí hay trả nhiệm vụ ạ?

- Trả nhiệm vụ.

- Xin cho biết tên hoặc số hiệu của đoàn, đội liên quan.

- Nanh hồ, đoàn mạo hiểm bán trung cấp.

- Cảm ơn, vui lòng chờ một lúc.... Nanh hồ: nhiệm vụ thu thập nguyên liệu tại Rừng rậm vô tận, độ khó trung cấp, thời gian hai mươi ngày, tiền công tính theo số lượng. Xin xác nhận và nộp lại vật phẩm.

Igor, Sabat lục tục đưa hết số đồ vật thu được lúc đầu trừ con sư dương lên, nữ nhân viên nhận lấy mở ra kiểm kê rất nhanh sau đó ấn một nút trên bàn, hai nam nhân viên khác lập tức đi tới vác hết chúng ra chỗ khác. Cô ta nhỏ nhẹ nói tiếp:

- Nhiệm vụ đã xác định hoàn thành, tiền và số cống hiến sẽ được chuyển tới thẻ của các vị sau. Còn điều gì cần chúng tôi hỗ trợ không ạ?

- Còn một số thứ ở đây, cô hãy giúp chúng tôi định giá luôn.

Hat đặt túi chứa chiến lợi phẩm từ con sư dương lên bàn, chuyện các đội tầm thấp trong quá trình làm nhiệm vụ thu thập được thêm tài nguyên là rất bình thường. Chúng cũng chủ yếu là nguyên liệu thông dụng, thay vì phải mất công đem đi bán thì gửi lại cho hiệp hội định giá hộ sau đó chuyển vào thẻ cũng như nhau, cô nhân viên nhận lấy chiếc túi và bắt đầu kiểm tra:

- Đây là..... sừng sư dương cấp sáu?

Giọng cô ta có vẻ nghe có vẻ hơi ngờ vực, thậm chí cả mấy người đang làm thủ tục xung quanh đó cũng nhìn không được liếc sang bên này, tuy một con sư dương chẳng phải cái gì hiếm lạ nhưng đây là do một đội chỉ xếp hạng bán trung tiêu diệt thì quả là vô lý, nó cách đội này tới hai cấp. Hat nhìn biểu hiện xung quanh thì rất hài lòng, thực ra nếu đem đồ trên người sư dương bán ra ngoài chắc chắn sẽ thu được nhiều hơn nhưng cái quan trọng là danh tiếng, một đội mạo hiểm bán trung có thể hạ quái vật cấp sáu, đây chính là thứ bảo đảm cho những nhiệm vụ về sau thuận lợi.

- Tất cả là hai mươi lăm món, vị pháp sư này, ngài muốn đem ra ngoài hay trực tiếp định giá tại đây?

- Định giá tại chỗ luôn đi.

- Vậy... số nguyên liệu của sư dương cấp sáu này tổng cộng có giá trị là bảy mươi tám ngàn năm trăm sáu mươi Kron, ngài vui lòng chờ giấy lát, tiền sẽ được gửi tới ngay. Còn gì nữa không ạ?

- Kh... không, cảm ơn cô.

- Vậy xin cảm ơn các vị và chúng mừng chiến tích của đội Nanh hổ.

Cũng như cô bé đầu tiên, nhân viên này vẫn giữ nguyên phong thái chuyên nghiệp dù khách hàng có thất thố, Hoàng thấy không những Hat hay Igor mà ngay cả một người trầm tính như Sabat cũng đang đứng trơ ra như phỗng, hẳn biết công việc đã xong thì chả cần ngần ngại, nói luôn:

- Chúng ta đi thôi chứ nhỉ, các anh đang hơi bị thu hút sự chú ý đấy.

Hat nghe vậy thì mới sực tỉnh ra rồi ngoảnh, đúng là đang có rất nhiều ánh nhìn về phía họ. Tò mò, nể phục, ghen tị... kiểu nào cũng có, bản thân đội trưởng Nanh hổ cũng biết lần này trúng to rồi, chỉ tính tiền thôi đã gấp hơn mười lần bình thường chưa kể danh tiếng nữa. Hiệp hội luôn liệt kê thành tích cùng chiến lợi phẩm của tất cả đoàn, đội có đăng kí ra công khai cho mọi người dễ lựa chọn, một bản chiến tích hoành tráng chính là thứ để kiếm thêm hàng đồng tiền. Igor hưng phấn tới mức muốn nhào tới ôm Iris nhưng chỉ vừa động là đã có tên kẻ trước ngực, Sabat hồ hởi nói:

- Quá tuyệt rồi đội trưởng, với từng đống Kron chúng ta tha hồ mà mua sắm, có khi được thăng cấp đội luôn cũng nên.

Ba người bọn họ quả thật đang chìm đắm trong sung sướng, nói ra thì họ làm cật lực cả năm cũng không bằng một chuyến này, đoàn mạo hiểm là nơi hằng bao nhiêu con người cạnh tranh với nhau, cơ hội để vượt lên quả thực rất khó. Nhưng có một người không quan tâm và chả khách sáo cắt đứt bầu không khí:

- Nhiệm vụ hoàn thành rồi thì các người cũng nên thanh toán tiền công hợp đồng đi.

Ike, hay chính xác là Iris lên tiếng. Hat đang bay bổng trên không nghe vậy liền cụt cả hứng, anh ta quên bẵng đi chuyện này, lật đật lôi thẻ ra và nói:

- Tôi chuyển vào thẻ của cậu luôn nhé.

- Ta cần tiền mặt, càng nhanh càng tốt.

- Nhưng.... tôi thực sự mang tiền trong người, hay cậu chờ một lúc để tôi đi rút vậy.

Hat trông vô cùng lóng ngóng và khó xử, cơ bản khi những người mạo hiểm giao dịch đều qua các thẻ được hiệp hội cấp, vừa nhanh vừa gọn lại không lo mất trộm nên thường trong người họ mang rất ít tiền. Iris nói cần tiền mặt, nhất thời pháp sư này cũng bó tay, Sabat thấy đội trưởng của mình đang sắp sửa làm trò hề liền lên tiếng đỡ:

- Không cần gấp, hợp đồng đã kí thì sớm muộn gì cậu cũng nhận được tiền thôi. Sao chúng ta không đi đâu đó một lúc chờ, một vài cốc nước giải khát chẳng hạn?

- Ta không có thời gian. Iris lạnh lùng.

- Ô tôi chợt nhớ là hôm nay là ngày chợ trung tâm mở, chẳng lẽ nào thì cậu cũng phải đến đó lựa đồ mà. Chúng ta đi chung một lúc, nếu có gì cậu muốn mua tôi sẽ trả trước cho.

Sợ chưa đủ thuyết phục, Sabat nói tiếp.

- Hoàng, cậu đi luôn chứ, biết đâu lại có món gì đấy hời có lợi cho cậu.

- Hừm, ờ sao cũng được, chẳng lẽ nào cũng đang rảnh.

Cô nàng Iris tính nói nhưng thấy Hoàng đã đồng ý rồi nên im lặng, không phản đối, dù sao còn phải nhờ vả hẳn ta. Igor biết chuyện đã xong thì oang oang:

- Đội trưởng, bọn tôi đi trước nhé, anh ở lại từ từ làm việc đi.

- Được, tiêu gì thì tiêu nhưng đừng quá trớn đấy là được.

- Yên tâm đi. Kể cả tôi có muốn, Sabat cũng đâu có chịu.

Bốn người bước ra khỏi tòa nhà hiệp hội, Sabat vẫy tay gọi một chiếc xe do hai con ngựa bốn chân kéo ở gần đó lại, anh ta nói:

- Chúng ta đi xe cho nhanh. Chúng tôi đến chợ trung tâm nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chợ nô lệ

Chiếc xe ngựa này có thiết kế y hệt thế giới cũ, nội thất bọc da nhìn khá sang trọng nhưng vừa chạm vào đã biết là đồ giả, tuy vậy nó chạy rất êm, lại nhanh hơn Gaokon nhiều, ăn đứt taxi bình thường. Bốn người ngồi đối diện nhau, do có Iris nên không khí hơi trầm, Hoàng thì chỉ muốn tranh thủ ngắm cảnh nên cũng im lặng. Đường ở đây rộng kinh khủng, nghĩ cũng đúng vì toàn mấy thứ to đùng chạy tấp nập, chia làn đường hoành ở giữa là các loại phương tiện cỡ bự như Gaokon, xe chở hàng, hai bên là các loại xe cộ dân dụng và người đi bộ, tuy chưa được rành mạch như Trái Đất nhưng cũng chứng tỏ nhà cầm quyền thế giới này không tệ.

Sau tầm hai mươi phút, chiếc xe dừng lại ở một bến đỗ nhỏ, hình như có biển báo cấm ở phía trước. Hoàng cùng ba người kia bước xuống, Sabat trả tiền cho phu xe rồi quay sang nói:

- Chào mừng các bạn đến với khu mua sắm lớn nhất thành phố.

Trước mắt họ là cả một khu chợ trời với những gian hàng nối tiếp nhau trải dài vô tận, từng đoàn người nhộn nhịp ra vào, tầm cỡ của nó phải gấp hàng trăm lần mấy chỗ Hoàng đã từng thấy. Igor kéo tất cả vào trong, vừa đi vừa giải thích cho tên quê mùa đang nhìn tới mức xuất thần:

- Đừng nhìn ở đây chỉ toàn người mạo hiểm mà nghĩ kinh tế kém phát triển, nguồn thu của chủ thành này phân nửa tới từ thuế buôn bán nguyên liệu đấy. Tuy chợ này một tháng mới mở một lần nhưng bảo đảm với cậu cả vùng này nó là lớn nhất, tuy không bán hàng cao cấp nhưng mấy thứ bình thường chắn chắn cái gì cũng có. Hôm nay đã đến rồi thì phải coi cho đã.

Bốn người bị bao trùm giữa một rừng quầy, lô đủ loại, đúng như Igor nói, ở đây cái quái gì cũng có. Hoàng mới chỉ đi ở rìa bên ngoài mà cây thuốc, da thú, xương quái vật, vũ khí, áo giáp, khoáng thạch... đã nhìn muốn hoa cả mắt, chưa kể còn trang bị dã ngoại, công cụ, ba lô sinh tồn các loại đầy dưới đất như hàng ve chai. Người bán và mua cũng phong phú không kém, ngạc nhiên là con người không phải chủng tộc đông nhất ở đây, tuy vậy Hoàng không thấy có sự xung đột hay kì thị nào. Sabat vừa từ chối sự chèo kéo của mấy cô nàng tai thò vừa nói:

- Đi thế này chúng ta không kiếm được hàng tốt đâu, chia ra thì hơn, tôi với Igor đi lên trên trước. Ike, phiên cậu đề ý anh bạn này một tí vậy.

Anh ta nói xong còn chẳng chờ ai đồng ý thì đã cùng với tên lùn lùn mất luôn, căn bản Sabat đang muốn nhân lúc có tiền đi mua vũ khí mới luôn nhưng ngại hai người còn lại, nhất là cung thủ tóc trắng lúc nào cũng lạnh lùng kia. Sabat không lo Hoàng bị lạc hoặc xảy ra chuyện gì vì trị an nơi đây rất tốt, con nít có đi vào cũng chẳng sợ nữa là người trưởng thành. Thấy đồng bọn bỏ đi một nước, Hoàng mặt mũi tỉnh bơ, quay sang nói với Iris:

- Chúng ta cũng đi xem một lúc nhì, tôi bắt đầu thấy hứng thú chỗ này rồi.

Iris bắt đầu dĩ đành phải làm người chỉ dẫn, nhưng lúc này ở trong hiệp hội Hoàng cũng không ngồi chơi, ít nhất hắn cũng đã kịp học thuộc mấy số cơ bản từ việc đoán thứ tự các quầy, miễn cưỡng vẫn xem giá được. Đồ vật ở đây thượng vàng hạ cám nên chênh lệch khá lớn, vài cây điệp thảo để chế thuốc chỉ tầm mười tới hai mươi Kron trong khi một cái sừng quái vật có thể tới vài ngàn. Hắn cũng hỏi Iris xem giá của sư dương, đúng là có cao hơn hiệp hội tầm hai mươi phần trăm nhưng bù thời gian bán thì cũng vậy.

Hắn cũng thử dùng “phân tích” bất cứ khi nào có thể lên đám hàng ở đây, nhưng lần nào cũng bị báo là “không đủ dữ liệu”, rõ ràng kĩ năng này chỉ cho biết đại khái còn nếu muốn chi tiết thì bắt buộc phải lấy thông tin sẵn có, tự bản thân nó không thể làm được. Xem ra nếu muốn làm một giả kim thuật sư tốt ở thế giới này chỉ có nước đi học, thêm một thứ để đau đầu.

Hai người đi rảo một lúc lâu nhưng Iris chẳng mấy may để ý tới bất kì món gì, trong khi những người mạo hiểm họ gặp đều háo hức xem hàng như chó sói săn dê. Hoàng lấy làm lạ liền hỏi:

- Cô không cần mua vũ khí mới à?

Iris nhướn mày nhìn qua, mặt không biểu lộ tí cảm xúc nào, trả lời:

- Tôi không có đủ tiền.

- À ra vậy, thảo nào mà cô cứ một hai đòi Hat phải trả bằng tiền mặt. Thôi coi như đi dạo vậy. Khu chợ này ngoài bán nguyên liệu ra còn có gì đặc biệt không.

- Ở trung tâm của nó là một chỗ rất nổi tiếng với những kẻ lăm tiền, nếu anh thích tôi sẽ dẫn anh tới đó.

- Cô làm tôi tò mò rồi đấy, chúng ta đi thôi. Nhưng làm sao để thông báo cho hai người kia biết?

- Họ sẽ tự mò tới thôi, bọn đàn ông rất thích mấy nơi như vậy.

Nghe giọng điệu Iris có vẻ không hài lòng lắm, Hoàng không hiểu tại sao nhưng căn bản lười nghĩ, chỉ thúc giục cô nàng đi cho nhanh. Mất thêm gần mười lăm phút phút chen lấn lùn lách, hai người đến được một khu khác, ở đây chia ra làm hai dãy lều đối nhau, nhìn thoáng qua trang trí bên ngoài là biết chia dân thường cùng nhà giàu riêng biệt. Khách hàng cũng bắt đầu thấy xuất hiện người có trang phục sang trọng, có tùy tùng theo sau, Iris nhìn họ

với thái độ khinh bỉ ra mặt. Hoàng còn đang quan sát thì bỗng có một người vỗ vai hắn từ phía sau:

- Ai cha, không ngờ hai người cũng biết đường mà đi tới đây nha.

Nghe giọng rõ ràng là của Igor, gã đang cười nhạo trông vô cùng đắc ý. Sabat đi ngay phía sau, tay xách vài bọc đồ chắc là vũ khí mới mua. Iris chả thèm liếc qua nhưng vẫn lên tiếng:

- Hừ, tưởng các người có việc quan trọng, hóa ra chung quy đến đâu vẫn chỉ là bọn hạ tiện.

Hoàng hơi sững sốt, có mỗi việc đi mua sắm thôi sao phải dùng từ nặng nề thế, quay sang Igor, hắn tên lùn sẽ phải nói lại, nhưng có vẻ hắn đã đánh giá sai độ dày da mặt của người mạo hiểm. Igor chả có vẻ gì tức giận, trơ trơ nói:

- Nếu đã đến chợ này mà không vào đây thì đúng là chẳng phải đàn ông, và lại chúng tôi chỉ coi một chút, chả làm sao cả, hê hê hê.

Sabat đi lại, anh ta gửi mấy bọc đồ cho người giữ cửa rồi nói với cả bọn:

- Chúng ta vào thôi, chả lẽ đến đây lại đứng ngoài cái nhau.

Igor kéo tay Hoàng cùng đi, Iris mặc dù không thích thú lắm nhưng vẫn phải bước theo, nhân viên trông cửa hướng dẫn họ vào căn lều bên trái, có vẻ cái còn lại phải có vẻ, vụ này càng làm Hoàng tò mò. Bên trong được thiết kế y như một nhà hát kịch, sân khấu lớn ở giữa và ghế ngồi theo dạng bậc thang, khi họ tiến vào thì bên trong gần như đã kín người, Sabat phải kiếm chỗ tít trên cao, vừa ngồi xuống là có nhân viên tiến ra đưa cho 4 viên đá màu đỏ bằng bàn tay, Hoàng tuy không biết là gì nhưng cũng bắt chước người khác gắn nó lên tai.

Đột nhiên đèn trần vụt tắt, màn được kéo lên, một anh chàng ăn mặc cực kì diêm dúa bước ra, cúi chào mọi người và bắt đầu nói:

- Kính chào quý ông quý bà, rất hoan nghênh và chào mừng các vị đã đến hội chợ đấu giá lần này, chúng tôi rất hân hạnh được phục vụ những món hàng tốt nhất, hãy chọn cho mình những thứ tốt nhất và nhớ trả đủ tiền đây nhé.

- “Hóa ra là đấu giá, thế thì có cái gì đặc biệt đâu”. Hoàng tự nhủ.

- Và ngay bây giờ là mặt hàng đầu tiên: tói từ biên giới rừng rậm vô tận, đạo tặc cấp ba, hai mươi tuổi, rất có giá trị cho những ai có hứng thú sưu tập, xin giới thiệu.... Lex, anima thuần chủng, giá khởi điểm hai trăm Kron.

Một cô gái tai mèo, vóc dáng cực kì nóng bỏng được dẫn ra, đám đông ngay lập tức sôi động hẳn lên, có người hét lớn:

- Ba trăm

- Ta trả ba trăm hai

- Ba trăm tám

- Bốn trăm rưỡi

- Vị này đã nâng lên bốn trăm năm mươi Kron, có ai trả cao hơn không? Lần một... hai.... ba, bán cho khách hàng số một năm sáu.

Cô gái mèo được dẫn vào trong, lập tức có một người khác liền thế chỗ, lần này là một nữ chiến binh rất to con, ngực cùng cơ tay nổi cuộn cuộn, người dẫn màn lại tiếp tục xướng lên:

- Tiếp theo là một nữ chiến binh Amaz, đến từ hoang mạc xa xôi, nóng bỏng và hoang dã, thích hợp làm bảo tiêu hoặc cận vệ. Giá khởi điểm năm trăm Kron.

Thì ra là một dạng đấu giá người, chẳng lẽ thế giới này vẫn còn lưu hành chế độ nô lệ. Hoàng để ý người xem vô cùng hào hứng, phấn khích, cơ cấu chuẩn bị cùng vận hành nhuần nhuyễn, không giống một loại chợ đen, chắc chắn phải có chính quyền chống lưng. Tuy vậy, hắn chỉ thắc mắc chứ không thấy phản cảm, con người luôn có dục vọng chiếm hữu và tự cho mình cao quý hơn người khác. Ở Trái Đất trải qua lịch sử cũng có rất nhiều chuyện tương tự, điển hình là chế độ nô lệ da đen, cho tới tận thời hiện đại vẫn còn nạn phân biệt chủng tộc, nên chuyện đấu giá này cũng quá sức bình thường.

- Sao, bỏ mất chứ hả, đây mới là khu thường thôi đấy, có tiền qua bên kia thì người đẹp còn chất lượng hơn nhiều

Igor vừa huých Hoàng vừa chỉ xuống sân khấu, nơi “món hàng” hiện giờ chỉ cuốn vài mảnh vải hồ hững vừa đủ che mấy điểm nhạy cảm, có cảm giác khá giống mấy show thoát y. Hắn hơi thắc mắc về cục đá đỏ, liền lên tiếng hỏi Sabat:

- À, cục đá này đánh số thứ tự chỗ ngồi của cậu, để dễ quản lý khi có ai đó hô giá thôi.

Chiến binh to con hiện giờ mặt mũi đỏ gay, thậm chí có cảm giác máu mũi sắp chảy ròng ròng. Iris nhìn mấy kẻ đang hô hoán ầm ầm ở dưới, chán ghét tới cực điểm. Hoàng tiếp tục hỏi:

- Các anh không muốn mua bán gì sao?

Igor cùng Sabat gãi đầu, ngượng ngùng trả lời:

- Hat không cho chúng tôi tiêu tiền vào mấy việc này, và lại làm nghề mạo hiểm thường xuyên đi xa, ít khi ở một chỗ cố định, mua xong biết cho họ ở đâu?

Hoàng gật đầu tỏ ý hiểu rồi lại tiếp tục chăm chú nhìn xuống dưới, phiên đấu giá vẫn tiếp tục vô cùng náo nhiệt, không những nữ mà có cả nam cũng được đưa ra và đều được mua sạch. Tuy vậy, giá cao nhất vẫn chưa hơn nổi hai ngàn Kron, rõ ràng những người tổ chức ở lầu này quan tâm tới số lượng hơn chất lượng. Hắn lại tiếp tục thắc mắc:

- Những người lấy nguồn hàng từ đâu? Người mua thường là vào mục đích gì?

Igor mắt vẫn đang dán xuống dưới, trả lời:

- Khó nói lắm, trước giờ có nhiều tin đồn nhưng chả ai biết chính xác: có thể là tù nhân, bắt cóc, buôn người... Còn mua để làm gì ấy ah? Đa dạng lắm, nhưng chiếm nhiều nhất vẫn là nuôi làm hầu gái, thiếp... hoặc để tiết kiệm tiền thuê vệ sĩ hay nhân công.

- Hừm, chung quy vẫn chỉ là để phục vụ bọn đàn ông các người thôi chứ gì. Iris đột nhiên xen vào.

- Này này, cậu nói cứ như cậu không phải...

Igor tính cãi nhau nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng của cung thủ tóc trắng liền vội vàng ngậm miệng. Sau hơn vài chục “món hàng”, có vẻ người mua cũng tìm được cái mình cần, bắt đầu ngồi xem nhiều hơn là gọi giá, đến lúc này anh chàng “MC” mới hô lên:

- Và sau đây là món hàng cuối cùng. Xin giới thiệu, con gái của Đại Dược Sư vĩ đại nhất Đế Quốc, được giáo dục trong môi trường Hoàng Gia từ nhỏ và là Dược Sư cấp bảy nhỏ tuổi nhất Đại Lục. Có lẽ tôi không cần phải giới thiệu thêm nữa, giá khởi điểm của cô ta chỉ là bốn trăm Kron, không có mức trần.

Hoàng nghe được mấy lời giới thiệu bỗng thấy kì lạ, này giờ chỉ toàn dân thường sao đột nhiên lại lôi ra một cô thiên kim tiểu thư vào đây, nếu thực sự có thì phải ở bên dành cho bọn có tiền chứ? Rất nhiều tiếng xì xào vang lên cũng có thắc mắc giống như hắn:

- Này, có phải là vụ Đại Dược Sư Atondias chữa bệnh làm chết thiếp yêu của Hoàng Đế không, sao nghe đâu là cả nhà ông ta bị giết sạch rồi?

- Anh sao kém thông tin thế, đáng lý là chết hết rồi nhưng cô con gái này lại được con trai của tể tướng cứu, rõ ràng là muốn nhân lúc nhà người ta gặp nạn mà cướp về.

- Thế lại càng vô lý, đòi nào tên đó lại để đồ chơi của mình lạc tới chỗ này.

- Ai mà biết, chờ đem ra thì biết, nếu được tôi cũng phải mua để thử cảm giác làm Hoàng tộc trên giường xem sao.

Người dẫn màn ra hiệu đắt “hàng” ra, một cô gái mảnh khảnh, quần áo mộc mạc, suối tóc đen dài như suối che nửa mặt tiến lên sân khấu. Nhìn qua thì chả thấy có gì đặc biệt hay cao quý hơn người, khán giả ở dưới thấy vậy thì la ó:

- Cái gì vậy, sao kín mít vậy, thế sao mà định giá.

- Đến cả mặt cũng không lộ, ai biết có phải đồ giả hay không.

- Cho bọn ta thấy mặt, không thì rút xéo vào trong đi.

MC bị dân chúng phản đối rất bối rối, lúc nhận cô nàng Dược Sư này đã thấy không kiếm lời được rồi, cứ tưởng mập mờ đưa ra thế này sẽ có mấy kẻ biến thái nhắm mắt mua bừa, ai mà biết được bọn này ăn chắc thế cơ chứ.

- “Thôi kệ xác nó, dù sao đây cũng không phải là chuyện mà mình phải lo”

Anh ta ra hiệu vén tóc lên, khuôn mặt cô ta vừa lộ, cả căn lầu bỗng im như thóc, một lúc lâu sau đó, hoàng loạt tiếng chửi bới kịch liệt vang lên:

- Con mẹ nhà nó, mặt mũi thế kia tính nhát ma ông à.

- Bảo sao hàng chất lượng thế này lại xuất hiện ở đây, hóa ra là đồ phé phẩm

- Này, ta thấy mua cô ta về che mặt lại tặng cho bố vợ người để lão chết sớm hay hơn đó.

Khuôn mặt, hay nói đúng hơn là nửa mặt phải nữ Dược Sư có màu da chết xám xịt, lộ ra hốc mắt sâu hoắm, má bị ăn mòn tới tận chân răng, y như một cái xác chết, nói xấu là còn quá khiêm tốn. Hoàng cũng hơi bị sốc, nhưng bỗng một ý nghĩ nảy ra trong đầu, nếu thông tin về cô ta là đúng thì....

- Igor, tất cả những thứ tên dẫn màn giới thiệu có phải luôn đúng 100% không?

Tên lùn đang che mặt, nghe thấy vậy ngạc nhiên trả lời:

- Đúng, tôi không biết chỗ khác thế nào nhưng chưa từng có ai phản nản về chuyện thân phận những người được đưa ra đấu giá cả, độ tin cậy bảo đảm lắm.

- Được, thế thì tốt, các anh có mang tiền không?

- Chúng tôi có thể hiệp hội dùng chung với Hat, đừng có nói là cậu muốn.....

- Đúng thế đấy, ngồi im đó và chuẩn bị đi.

Hắn nhóm dậy, nhìn quanh chưa thấy ai ra giá, lấy hơi hét lớn:

- Bốn trăm mười Kron

Đám đông đang ồn ào bỗng im bật, đến cả anh chàng trên sân khấu cũng đứng sững ra. Hoàng thấy hắn không có ý định thông báo, đành phải nói thêm lần nữa.

- Tôi nói mua “hàng” trên sân khấu, bốn trăm mười Kron.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chia tay

- Đây, có phải thằng nhóc kia vừa gọi giá không?

- Trông nó lạ lắm, hình như mới đến lần đầu.

- Đầu phải, tôi thấy Sabat với Igor của Nanh hồ ngồi cạnh kia, chắc là hai tên đó bảo mua chứ ai.

- Mẹ, mới hồi chiều thấy bọn hắn hạ được một con quái trung cấp, hóa ra lấy tiền đến đây, mà không mua “hàng” bình thường lại chọn thứ này, đúng là khẩu vị của bọn biến thái.

- Ông đây có háo sắc cũng chưa đến tầm cỡ này, đúng là được mở rộng tầm mắt.

Liên tiếp những lời bàn tán bay thẳng về phía bốn người, cơ bản những người mạo hiểm ở đây quanh năm đụng mặt nhau, lại cùng cấp nên chả có kị gì, cứ oang oang mà nói. Igor với Sabat xấu hổ đến mức chỉ muốn chui xuống đất, Iris lặng lẽ né mình ngồi cách xa Hoàng mấy ghế liền, nhưng hắn vẫn trợ trợ, tiếp tục hỏi MC trên sân khấu:

- Đây, có tính bán nữa không đây.

Anh chàng bị mắng, lật đật chỉnh lại tư thế, hết nhìn lên trên lại nhìn quan sân khấu, bất đắc dĩ nói:

- Anh bạn trẻ này đã gọi giá bốn trăm mười Kron, có ai trả cao hơn không.

- Cho hắn luôn đi, không có thằng điên nào rước của nợ này về đâu.

- Đã kết cấu chả ra sao mà cái mặt thế kia thì thà mua một con sói 3 đầu về giữ nhà còn hơn, ít ra buổi tối nhìn mặt nó không bị sợ chết.

Đám đông vừa cười đùa vừa mỉa mai, người dẫn trên sân khấu tuy vậy vẫn phải làm đúng phận sự, sau khi chờ một lúc bắt đầu đếm:

- Lần một.... lần hai... lần ba. Xin chúc mừng khách hàng số ba sáu bốn đã mua thành công.

Giọng anh ta không hào hứng cho lắm mà giống như vừa tổng được gánh nặng hơn. Hoàng thỏa mãn ngồi xuống, vài trăm Kron chả phải số tiền lớn, mấy người Nanh hồ hắn không tiếc với hắn. Mãn đóng, người xem lần khách hàng lục tục ra về, một nhân viên tiến lại gần nói gì đó với Sabat, chắc là hướng dẫn trả tiền và nhận “hàng”. Trông anh ta không vui lắm, Igor đành phải nói thay:

- Vậy, cậu đã mua cô ta.... tôi đoán mỗi người đều có sở thích khác nhau hử.

- Igor, im lặng đi.

Sabat ngắt lời bạn mình, tuy chưa hiểu vì sao Hoàng đột nhiên lại hứng thú với cô gái xấu xí đó nhưng anh ta không muốn đào bới nó lên làm gì. Bốn người đi theo nhân viên tới sau sân khấu, ở đó các khách hàng đang kiểm tra “hàng” của mình lần chót trước khi giao tiền, có vài người không nhận được bắt đầu làm bậy lung tung. Họ đi vào một căn phòng nhỏ, nữ Dược sư và một nhân viên khác đã đợi sẵn ở đó, anh ta lên tiếng trước:

- Xin lỗi về sự bất tiện, chẳng qua có một vài khách hàng không muốn nhìn thấy..... các vị hiểu đấy.

Người nhân viên vừa nói vừa đánh mắt sang cô gái bên cạnh, rất rõ ràng với bộ mặt thế này thì khó có ai muốn nhìn lâu cả, trừ Hoàng. Hấn tiến lại gần, vén tóc và xem xét kĩ khuôn mặt bị hồng.... đây là dấu vết của thuốc ăn mòn, có ai đó đã làm thế này với cô ta, tuy hành động này chỉ mang ý nghĩa kĩ thuật thuần túy nhưng người khác nhìn vào thì rõ ràng thằng này đang sờ mó hăng say. Iris xằng giọng:

- Nếu đã xong rồi thì trả tiền đi, tôi không muốn ở đây lâu đâu.

- Ồ, Sabat, phiền anh vậy nhé.

- Tính vào thẻ hiệp hội đi.

Sabat đưa thẻ của mình cho nhân viên, cũng như lần ở ga Gaokon, anh ta ấn lên nó vài lần trước khi trả lại. Sau đó chia một tấm giấy chỉ chút chữ, nói:

- Ai là chủ sở hữu xin kí hoặc lăn tay vào đây ạ.

Hoàng nhận lấy, ấn ngón tay lên chỗ chỉ định, thế là hấn đã chính thức là chủ nhân của nữ Dược sư, nhưng tạm thời chưa thể dẫn cô ta đi theo được.

- Tôi còn có chuyện cần giải quyết, có thể để cô ta ở đây một thời gian chứ?

- Không thành vấn đề, chỗ chúng tôi có thể hỗ trợ bảo quản “hàng” trong vòng tối đa 5 ngày, nếu quá hạn coi như hợp đồng bị hủy. Có vấn đề gì nữa không ạ.

- Ừm, hết rồi, cảm ơn.

Nhân viên cúi chào tiễn bọn họ ra khỏi lều, Hoàng cắt kĩ bản hợp đồng vào người, Igor nhận lại các túi đồ tại cửa rồi hỏi:

- Chúng ta làm gì tiếp theo nữa đây?

Sabat trầm ngâm một lúc, trả lời:

- Quay trở về hiệp hội đi, Hat chắc lấy được tiền rồi, cũng phải trả cho Ike luôn.

Hoàng đồng ý, hấn cũng còn vài việc phải nhờ. Họ đi ra khỏi chợ, gọi lại xe ngựa ngược đường cũ, vừa đến nơi đã thấy pháp sư Hat mặt đỏ tía tai xông ra, mồm miệng sang sảng:

- Cái vụ mua bán ở hội đấu giá là sao hả, tôi đã bảo bao nhiêu lần là không ai được dùng tiền chung cho mấy việc vớ vẩn cơ mà, thủ phạm là thằng khốn nào trong hai cậu, nói.

- Đội trưởng, anh nghe tôi giải thích đã, thực ra....

- Câm mồm, chuyện này chắc chắn là tác phẩm của tên lùn kia rồi. Igor, lết mông lại đây.

Igor sợ sệt bước tới, còn chưa kịp mở miệng thì một quả cầu lửa cỡ nhỏ đã bắn tới, róc nguyên một mảng tóc trên đầu cháy khét lẹt, gã sợ đến mức đứng chôn chân tại chỗ. Hoàng thấy tình hình không ổn liền vội vã lên tiếng:

- Đừng trách oan bọn họ, là tôi bảo mua đấy.

Hat vẫn chưa hết tức giận, nghe vậy lại tưởng bọn này nhờ người nói đỡ, càng điên tiết hơn:

- Cậu không phải nhận giùm, hôm nay phải nướng chín vài thằng không thì chúng nó lại tưởng đội trưởng này chỉ biết dọa suông.

Vừa nói, tay trái anh ta lại tiếp tục tụ một quả cầu lửa khác. Hoàng lắc đầu, bước đến chắn trước mặt Hat, hờ hững nói:

- Hình như tôi nói anh không hiểu, là tôi bảo bọn họ mua, hay anh muốn thiêu tôi ra tro luôn?

Hat bị lời này của Hoàng làm sững lại, nhìn qua Sabat xong lại liếc qua Igor, một kẻ thì im lặng còn một tên đang run cầm cập, thấy khó có khả năng đồng đội dám bất tuân lệnh mình, đành giả là:

- Vậy hóa ra là cậu thật à, thế thì thôi vậy. À, Ike, đây là tiền công theo hợp đồng nhé, toàn bộ đều là tiền mặt cả đấy.

Iris nhận một mớ tiền giấy từ tay Hat, liếc qua vài lần sau đó cất đi. Sabat tiến lại nói:

- Tuy chưa chắc đã gặp lại, nhưng tôi mong về sau chúng ta còn cơ hội chiếu đấu cùng nhau.

- Ta thì không có ý định gặp lại các người nữa đâu.

Vẫn lạnh lùng như cũ, Iris quay lưng đi luôn, khi đi ngang qua người Hoàng, cô ta nói nhỏ:

- Khi nào đến đúng thời điểm tôi sẽ tìm tới chỗ anh.

- “Mẹ kiếp, đi thì đi quách nó cho rồi, cứ như là tôi sẽ còn ở đây mà chờ ỹ”.

Hoàng nhủ thầm trong bụng như vậy nhưng ngoài mặt vẫn bình thường. Igor sau một trận bị dọa hết hồn cũng bình tĩnh trở lại, nhìn bóng lưng Iris bước đi khỏi, thở ra một hơi khoan khoái:

- Cuối cùng cũng xong hết việc rồi, tối nay chúng ta xả dân một trận cho đã đi.

- Cậu lúc nào về cũng chỉ chơi chơi thôi, đúng là không có tương lai.

- Hôm nay có khách quý mà, phá lệ một lần đi.

- Thôi được rồi, đúng là đồ cơ hội, hôm nay tôi đi.

- Hâm mộ anh nhất luôn đó.

Hat thờ dài, tên Igor này đúng là loại ruột để ngoài da, chả bao giờ ngấm miếng được, nhưng dù sao coi như có cớ để tiếp tục mời Hoàng theo cùng, anh ta còn một chuyện quan trọng muốn bàn. Bốn người đi ra khỏi hiệp hội, gọi xe đến một quán ăn nhỏ gần trung tâm, Igor vừa bước vào là mồm năm miệng mười gọi đủ các thứ. Hoàng không tham gia, chỉ ngồi yên lặng tòm tòm quan sát. Sau vài tuần rượu, Hat lên tiếng:

- Hoàng, cậu có kế hoạch gì ở thành này không?

Hắn không trả lời vội mà hỏi vặn lại:

- Khoan nói tới tôi vội, các anh thì sao?

- Chắc là bọn tôi sẽ dùng tiền kiếm được lần này bổ sung trang bị, nghỉ ngơi một thời gian và tiếp tục nhận nhiệm vụ, nhưng sẽ ở cấp cao hơn. Cuộc đời của một đoàn mạo hiểm đều là vậy.

- Các anh mời tôi đến đây, không đơn thuần chỉ là chiêu đãi đúng không? Có chuyện gì thì cứ nói đi.

Cơ bản Hat còn muốn lòng vòng nhưng tên này lại đi thẳng vào vấn đề luôn, chả còn cách nào khác, hít một hơi, nói:

- Tôi muốn cậu thay tôi làm đội trưởng Nanh hổ.

Igor đang nhuộm nhoộm ăn nghe thế thì nghẹn ứ hự, giật giật như trúng gió, Sabat không đến độ như vậy nhưng cũng dờ ra. Hoàng ngược lại bình tĩnh như không, mỉm cười nói:

- Anh không sợ một kẻ không rõ lai lịch, không có nguyên lực sẽ phá tan nát tâm huyết của mình à?

- Nói thật ra thì một người đã có khả năng chỉ huy chúng tôi hạ quái vật như sư dương đã đủ để bù vào tất cả những thứ khác rồi. Hôm đó nếu không có cậu thì cả đội đã mất mạng, thế nên dù có chuyện gì xảy ra tôi cũng dám thử.

Thực ra trong lòng Hat nghĩ tên này không thể nào lại không có nguyên lực, chắc chắn hắn đã dùng một loại bí kỹ gì đó ẩn đi, người như vậy chẳng lý nào lại có ý xấu với một đội mạo hiểm bé nhỏ. Sabat đột nhiên lên tiếng:

- Tôi ủng hộ quyết định của Hat.

Igor cố gắng nuốt trọn đám lùnh bùng trong miệng, ú ớ:

- Tò..... tôi cũng có ý kiến như Sabat.

Hoàng nhìn ba người này, ánh mắt đầy hi vọng hướng chăm chăm vào mình, cười cười không đáp. Thực ra trong lòng hắn hiểu rõ việc nhường lại chức đội trưởng chẳng qua chỉ là một kiểu nói danh nghĩa, trên thực tế người nhận nhiệm vụ và chịu trách nhiệm vẫn là Hat, hắn chỉ đóng vai trò đi theo chỉ dẫn, đối với bọn họ không có gì bất lợi, chưa kể lần đi săn vừa rồi lợi ích thu lại quá lớn, rất đáng để thử. Có điều hắn tạm thời không có ý định rời khỏi thành, nhẹ nhàng nói:

- Cảm ơn ý tốt của các anh, nhưng tôi vẫn còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, không tiện đi cùng được. Nếu các anh có gặp chuyện gì đó khó giải quyết tôi vẫn sẽ cố gắng giúp trong mức có thể.

Hat hơi thất vọng nhưng dù sao đã dự đoán trước chuyện này, dù sao đối phương vẫn đề nghị khả năng hợp tác, tính ra vẫn rất tốt. Anh ta tươi tỉnh trở lại, nâng chén rượu lên mời:

- Chuyện này coi như bỏ qua, hôm nay cứ ăn uống cho đã đi.

Hoàng chưa chúc lại mà vẫn nói tiếp:

- Có một vài việc tôi muốn nhờ, không biết anh có thể giúp đỡ một chút không?

Igor nghe thế, vỗ ngực rất ra vẻ, nói oang oang:

- Việc của cậu cũng là của tôi, cứ nói đi.

- Tôi cần một thẻ chứng minh thân phận, một căn nhà ở nơi yên tĩnh trong thành và một bộ dụng cụ pha chế thuốc. Bao nhiêu đó được rồi.

Hat rất ngạc nhiên, anh ta còn tưởng hấn sẽ đòi hỏi vài món trang bị đắt tiền chứ những thứ Hoàng cần đều rất bình thường, ai cũng giải quyết được, sáng khoái nói:

- Được, tôi bảo đảm hai ngày tới tất cả sẽ có đầy đủ.

Igor chờ nãy giờ đến phát sốt ruột, nâng ly làm một hơi cạn sạch, khề khà:

- Nói nãy giờ các người không thấy khô cổ à, uống đi, uống đi.

Yêu cầu đã được thỏa mãn, Hoàng vui vẻ cụng ly cùng mấy người Nanh hổ tới tận khuya. Liên tiếp mấy người sau đó, hấn đi cùng Sabat lo việc. Ở đây cũng giống Trái Đất, muốn thuê nhà bắt buộc phải có thẻ chứng minh, rất may là Hat làm xong ngay sau hôm đầu tiên nên mọi chuyện rất thuận lợi. Riêng dụng cụ pha chế lại đắt khủng khiếp, một bộ mới tính loại thượng hạng tới cả trăm ngàn Kron, hấn buộc lòng phải ra chợ chọn đồ dùng rồi. Bận rộn tí mủ, Nanh hổ lại có nhiệm vụ mới, buộc phải lên đường sớm, trước khi đi Hat kín đáo đưa cho Hoàng mấy tờ giấy nhỏ:

- Đây là ngân phiếu bốn mươi ngàn Kron, chúng tôi biết so với con sư dương thì bao nhiêu đây không tính là gì nhưng....

Hoàng nhìn số trên từng tờ một, ước lượng một lúc sau đó trả lại chỉ lấy khoảng chục ngàn, rồi nói:

- Tôi giúp các anh không hẳn vì tiền, và lại tôi tự nhận thấy công lao bản thân mình chưa xứng đáng với con số đó.

Hat tần ngần cảm lại, Igor với Sabat cũng không biết nên nói gì, thời gian họ quen biết nhau quá ngắn, thuận tích đều vì mục đích riêng nên không thể nói có tình cảm gì sâu đậm được, cuối cùng Hoàng lên tiếng:

- Đi đường cẩn thận, có duyên gặp lại.

- Có duyên gặp lại.

Sau khi chia tay bọn người Nanh hổ, Hoàng đi đến chỗ đấu giá, trình ra hợp đồng và được nhân viên dẫn tới căn phòng cũ, món “hàng” vẫn ở đó, cứ như mấy ngày vừa rồi nữ Dục sư đứng nguyên tại chỗ vậy. Hấn dùng một chiếc áo choàng che kín mặt cô ta rồi dẫn về nhà, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống. Cô gái vẫn im lặng, không có một tí cảm giác gì của người sống, hấn xem xét lại nửa khuôn mặt bị hỏng, trầm ngâm suy nghĩ rồi bất chợt buông ra một câu:

- Này, cô coi hết đồ ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Từ điển toàn thư sống

Tờ giấy được chỗ đấu giá đưa cho khách hàng không đơn giản chỉ là bản hợp đồng bình thường, nó chính là một loại công cụ ma thuật trói buộc, chừng nào người chủ hợp pháp còn giữ thì nô lệ buộc phải thực hiện tất cả yêu cầu vô điều kiện, dù muốn hay không. Hoàng chỉ mới biết khi tới dẫn người về, tuy chẳng có ý nghĩ dâm tặc nhưng hấn không có thời gian để xây dựng tình cảm dần dần, cứ ra lệnh thế này lại hay hơn. Nữ dục sư nghe lệnh, từ từ trút bỏ y phục từng mảnh một, đến cuối cùng phơi bày trọn vẹn cơ thể. Hoàng nhìn chăm chú hơn mười phút rồi thở dài.

Ban đầu khi nhìn thấy khuôn mặt cô ta, hấn đã lấy làm lạ, nó chỉ bị hủy đúng phân nửa, cứ như có thước ra đo vậy. Đến khi tận mắt chứng kiến phần còn lại trên người thì cảm giác thật sự là không ngờ, có ai đó đã chia người cô ta ra làm hai, bên trái hoàn hảo không một chút tí vết nhưng phía còn lại đúng là khủng khiếp, toàn bộ làn da đều bị ăn mòn, nhăn nhúm, mất sức sống, một số chỗ có dấu hiệu từng bị hoại tử, từ trên xuống, thậm chí cả mấy vùng nhạy cảm. Hoàng thấy việc này tương tự mấy vụ đánh ghen tạt a-xít, chẳng qua mức độ này hơi bị dã man, tạm thời cũng không thể hỏi ai đã làm việc này được. Hấn lấy ra một bộ quần áo mới, đưa ra và bảo:

- Được rồi, cô mặc bộ này vào đi.

Thực ra theo quan sát, nữ dục sư này cũng rất có nhan sắc, nhưng một người con gái càng xinh đẹp khi bị hủy dung sẽ càng đau khổ hơn nhiều, rất dễ

dẫn đến các vấn đề tiêu cực về tâm lý, xem thái độ lãnh đạm, buông xuôi thế cũng biết. Hoàng yên lặng chờ cô ta mặc quần áo xong mới nói tiếp:

- Chúng ta giới thiệu một chút nhĩ, tôi tên là Hoàng, còn cô?
- Milenia, thưa chủ nhân?
- Milenia à, tên đẹp nhưng hơi dài, từ giờ tôi gọi cô là Mil nhé?
- Được, thưa chủ nhân.
- Cô bao nhiêu tuổi rồi Mil?
- Mười chín, thưa chủ nhân.

Tất cả món “hàng” khi đã mang ra đấu giá đều đã được huấn luyện, mặc kệ lúc trước người là ai, đã vào đây thì chẳng khác gì mấy con thú nuôi, không nghe lời là vỡ mồm ngay. Tuy đã biết từ trước nhưng hẳn không thể chịu nổi kiểu đối đáp như một cái máy thế này:

- Ngừng gọi tôi là “chủ nhân” đi, cô làm tôi có cảm giác như mình là một thằng cha phát xít. Gọi bằng tên được rồi.
- Tôi không dám thưa chủ nhân.
- Shietttttt, kể cả thì cũng không thể cứ chủ nhân, chủ nhân mãi được, đổi thành cái gì bây giờ nhĩ..... biết rồi, từ giờ cô có thể gọi tôi là “thiếu chủ”
- Vâng, thưa thiếu chủ.
- “Mế nó chứ, đúng là muốn nổi điên lên được”

Hoàng cũng biết mấy cái chuyện này không thể ngày một ngày hai là xong, tạm thời chỉ biết cố sao cho thoải mái nhất vì vẫn còn chuyện quan trọng cần làm. Hắn lấy thêm một cái ghế nữa đặt đối diện rồi nói:

- Ngồi xuống đó đi.

Vì chưa biết phán đoán của mình có chính xác hay không, có khi lại phải tốn thêm tiền nuôi một miệng ăn, Hoàng hỏi luôn:

- Cô ở đâu trước khi đến chỗ hội đấu giá?
- Thủ đô đế quốc, thưa thiếu chủ.
- Có thật sự cô là được sự cấp bầy trẻ nhất trên đại lục không?
- Vâng, chính xác là lúc mười sáu tuổi.
- Có một vài việc ở thế giới này tôi vẫn chưa rõ lắm, cô có thể giải đáp giúp được chứ?
- Bất cứ thứ gì ngài yêu cầu, thưa thiếu chủ.
- Tốt, vấn đề đầu tiên..... nguyên lực là gì?

Milenia hơi khựng lại một chút nhưng vẫn trả lời:

- Nguyên lực là một dạng năng lượng nguyên tố trong cơ thể sinh vật, lần lượt chia ra làm sáu loại: lửa, nước, gió, đất, ánh sáng và bóng tối. Nguyên lực là thứ quyết định độ mạnh yếu của sinh vật, cũng như thước đo cấp độ.
- Tất cả mọi thứ trên đời đều có nguyên lực à?
- Chỉ trừ những vật vô tri hoặc đã chết, kể cả cây cối cũng vẫn có một số nguyên lực nhất định. Động vật khi sinh đã có nguyên lực, tùy chủng tộc và huyết thống mà sẽ nhiều hay ít.
- Cấp độ được tính như thế nào?
- Từ một đến hai là sơ cấp, ba đến bảy là trung cấp, trên nữa là thượng cấp, tối đa là mười bốn nhưng rất lâu chưa có ai đạt được tới mười một. Hệ thống tính cấp này không bao gồm một vài chủng tộc đặc biệt.
- Có phải cấp càng cao sẽ có sức chiến đấu càng mạnh không?
- Không hẳn như vậy, cấp độ chỉ đơn giản đánh giá dựa trên số nguyên lực mà người đó sở hữu, rất nhiều người cấp cao không phải chiến binh hay pháp sư.

- Vậy, một dược sư như cô dùng nguyên lực vào việc gì?

- Để chế thuốc thừa thiếu chủ, chỉ có những dược sư hay đại dược sư mới có thể làm ra những loại dung dịch hoặc thuốc chữa trị cấp cao.

- “Vậy nó tương tự như năng lượng hoặc mana trong game, cấp độ là level, cũng tương đối đơn giản. Những người như Mil ở cấp bảy chắc chắn học được nhiều kỹ năng hơn cấp năm”.

- Các loại nguyên tố mà cô nói là gì?

- Thừa thiếu chủ, nguyên tố trong cơ thể mỗi người đều không giống nhau từ lúc sinh ra, nó quyết định người đó sẽ phát triển mạnh ở điểm nào. Lấy ví dụ một người có nguyên lực dạng lửa sẽ thích hợp làm thợ rèn, gió lại vượt trội nếu là sát thủ. Mọi người thường chọn nghề thích hợp nguyên tố để phát huy đủ sở trường.

Hoàng coi như tương đối hiểu rõ vấn đề này, nguyên lực chi phối sức mạnh và khả năng trong cuộc sống, chẳng trách khi Hat bảo không có nguyên lực thì họ cứ coi mình như kẻ chết rồi.

- Đã từng xuất hiện trường hợp một người bình thường không có nguyên lực chưa?

- Theo lý thuyết thì có, nhưng chưa có ghi chép nào xác nhận cả. Không có nguyên lực đồng nghĩa còn kém hơn cả con nít, có người đạt được cấp hai từ lúc sinh ra.

Hoàng nghe Milenia giải thích mà trong lòng rất bất an, lẽ ở thế giới này mà muốn làm gì cũng phải xét nguyên lực thì mình chắc chắn thất nghiệp, nói như kiểu ở Trái Đất thì hẳn là một thằng vô học hoàn toàn.

- Cô nói cho tôi một chút về các chủng tộc và quốc gia đi.

Milenia thêm một lần nữa ngạc nhiên nhưng vẫn nói:

- Thế giới tổng cộng có hai vùng, gồm đại lục nơi chúng ta đang sống và đảo hỗn độn, có rất nhiều chủng tộc khác nhau nhưng mọi người thường quy ước thành ba nhánh chính: nhân loại, phi nhân loại và thú tộc. Nhân loại chia làm ba nước lớn nằm tiếp giáp nhau là đế quốc Ramas nơi chúng ta đang ở, đế quốc Niel, cộng hòa Elen, xen giữa là các công quốc, chư hầu phụ thuộc. Thú tộc định cư thành nhiều bộ lạc trên phía Bắc, các chủng tộc khác rải rác khắp nơi.

- Đế quốc à.... họ vẫn giữ chế độ truyền ngôi sao?

- Vâng, hai đế quốc Ramas và Niel đều chọn người kế vị theo ý muốn của hoàng đế hoặc nữ hoàng tại vị. Riêng cộng hòa Elen điều hành đất nước bằng viện nguyên lão do dân chúng bầu lên.

- Quan hệ giữa các chủng tộc ra sao?

- Hiện giờ đại lục không có chiến tranh, trừ những chủng tộc muốn giữ thuần huyết thì số còn lại đều giao du tự do, không có gì phân biệt.

- Đảo hỗn độn ở đâu và tại sao nó lại có cái tên như vậy?

- Ngoài khơi cộng hòa Elen có một hòn đảo rất lớn, xung quanh là các loại thủy quái cấp cao, chưa từng có người nào đặt chân tới được. Có nhiều lời đồn nơi đó là khởi điểm của thế giới, thực ra không có kiểm chứng nên thông tin khá ít, tôi cũng không rõ lắm.

Hắn nghi một chút để nạp hết toàn bộ mớ bong bóng, hồ lớn này giờ vào bộ nhớ, từ thông tin thu được thì có vẻ nam nữ ở đây bình quyền. Điều tốt là thế giới này khá ôn hòa, coi như tạm thời tính mạng được bảo đảm. Một điều hắn thấy phiền là Mil quá lãnh đạm, cách cô ta trả lời cứ như một cái tivi mở theo kênh, hoàn toàn không có cảm xúc, dù sao ai gặp biến cố cả nhà chết hết, cơ thể bị hủy hoại, vốn là tầng lớp quý tộc mà bây giờ lại thành nô lệ không phát điên đã tốt lắm. Hắn nói:

- Mil, cô đứng lại gần tôi một chút.

Hoàng nhìn lên khuôn mặt của nữ dược sư, lẩm nhẩm:

- “Phân tích”

Sinh lực đầy đủ, không có dấu hiệu trúng độc hay trạng thái bất lợi. Hoàng thờ dài, cơ thể cô ta bị thế này đã quá lâu, không thể chữa trị được nữa, Đại mục sư chỉ biết hồi phục chứ bỏ tay trong mấy vụ này. Tuy vậy vẫn chưa hết hi vọng, trong mấy nghìn công thức của gia kim thuật có một thứ gọi là “thuốc hồi xuân”, có thể chữa trị bất kỳ cái gì, nhưng vấn đề thứ này là vật phẩm cấp cao, đi đâu mà kiếm nguyên liệu.....

- “Nguyên liệu, nguyên liệu...”.

Hắn sực nhớ ra một thứ rất trọng yếu, liền hỏi.

- Mil, một dược sư phải luôn biết các loại nguyên liệu chế thuốc đúng không?

- Đúng, thừa thiếu chủ.

- Tốt, vậy cô hãy viết ra dùm tôi một vài thứ cơ bản, nhanh nhé.

Trong lúc Milenia lẳng lẳng cầm bút viết, Hoàng cực kì kích động, kì này vớ bở rồi, vụ đầu tư này lời to rồi. Từ lúc nghe thông tin ở hội đấu giá hắn đã có ý định, một được sư cấp bảy, ít nhiều gì cũng tương đương với bác sĩ chuyên khoa, đối với hắn thì cô ta chính là một kho dữ liệu biết đi. Tuy bằng công thức giả kim hiện giờ đang trống rỗng, nhưng toàn bộ những thứ đã chế tạo hắn vẫn nhớ như in. Mặc dù vậy, nguyên liệu trong game và thế giới này khác nhau, có công thức cũng vô dụng. Có điều nhân vật của lại hắn sở hữu một kĩ năng độc nhất vô nhị, “Chuyển đổi tương đương”.

Trong Ngai Vàng Của Hoàng Đế, nguyên liệu chỉ có thể lấy từ việc giết quái hoặc boss, một vấn đề được đặt ra ở đây là cung luôn luôn không đủ cầu, thế nên nhiều đồ vật chỉ là thứ tượng trưng hoặc sử dụng khi không còn cách nào khác. Với những giả kim thuật sư, những kẻ luôn luôn phải chế tạo đủ thứ thì việc này đúng là ác mộng. Nhưng với Hoàng thì khác, hắn đã tạo ra một kĩ năng vô cùng bá đạo, có khả năng chuyển đổi nguyên liệu trong công thức, nói cho đơn giản thì dù là một giọt máu của thần thì vẫn có thể dùng vài triệu hòn đá cuội thay thế. Chính kĩ năng này là một phần quan trọng để hắn vô địch thế giới. Bây giờ chỉ cần Milenia viết ra vài thứ thì hắn có thể theo đó mà quy về công thức trong game, việc chế thuốc không còn có thể đơn giản hơn được nữa. Nghĩ tới đây, Hoàng cười thầm trong lòng, đúng ăn may, tự nhiên vớ được cái Google biết đi này.

Mấy phút sau, Milenia đưa ra một tờ giấy chẳng viết chữ. Hoàng hớn hờ cầm lấy, mồm đang cười ngoác ra bỗng cứng đờ lại. Một lúc lâu sau, hắn ngưng ngưng nói:

- Thật ngại quá, tôi không biết chữ.

Căn bản nhờ Mil đọc lên hắn cũng có thể nhớ, nhưng hệ thống cần độ chính xác tới từng kí tự, đành phải đi học thôi.

- Chắc tôi lại phải nhờ cô làm giáo viên vỡ lòng rồi.

Nói chuyện hồi lâu, Hoàng không để ý trời đã tối mịt, hắn đuổi lưng vài cái, đứng dậy lấy ra vài thứ kiểu như thức ăn đóng hộp trong tủ đưa cho Milenia, rồi nói:

- Hôm nay đến đây thôi, cô ăn tạm mấy thứ này đi. Tối nay thì.... do nhà có mỗi 1 cái phòng ngủ nên tôi sẽ ở ngoài vậy.

Hắn vừa nói vừa lôi ra mấy thứ chăn nệm mua từ trước, lúng búng một đống như sắp dọn ở. Milenia vẫn đứng yên tại chỗ, cô ta tưởng hắn muốn bày trò trêu chọc, nồ lệ căn bản tương đương đồ vật, chủ nhân vui vẻ chơi đùa xong cho sống qua ngày đã là tốt lắm, làm gì có ai đối xử với họ như người bình thường. Hoàng thấy vậy đành phải nói:

- Ăn rồi vào trong phòng kia ngủ đi, đó là lệnh đấy.

- Vâng, thừa thiếu chủ.

Nhìn bóng lưng cô ta lặng lẽ đi khuất, hắn cũng nằm xuống gặm một khúc bánh, nhả nha tự nói:

- Thực ra, phải chăm sóc công cụ làm việc cho tốt, lỡ nó có chuyện thì kiếm đâu ra cơm mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thích ứng và học tập

Mấy ngày sau đó, Hoàng chỉ chuyên tâm học chữ, tuy nói Milenia không phải là một cô giáo giỏi lắm, chưa kể chữ viết ở đây là dạng tượng hình ghép kí tự, không dưới vài ngàn từ, vừa giống tiếng Nhật nhưng khó nhìn như chữ Ả Rập, nếu bình thường thì phải tốn vài năm mới xong. Rất may hắn có bộ nhớ hệ thống, nhìn phát thuộc luôn nên nhanh hơn người thường vài chục lần, đến Milenia cũng phải ngạc nhiên, tốc độ này thì đến thiên tài cũng phải gọi bằng cụ.

Các sinh hoạt hằng ngày khác mới gọi là đau đầu, Milenia đúng là một cô tiểu thư được bọc vàng, chắc từ nhỏ tới lớn ngoài việc học tập và nghiên cứu ra thì mọi công việc đều có người khác lo. Cô ta không biết một cái gì, nấu ăn, dọn dẹp, giặt giũ.... Hoàng đều phải làm tất, chính xác là hắn có để Mil thử, nhưng sau vài lần phải đồ thức ăn với đem quần áo ra vào sọt rác thì đành phải thôi hẳn. Milenia chỉ chuyên tâm dạy chữ và giải đáp thắc mắc, nếu người ngoài nhìn vào thì chẳng ai biết mới là chủ.

Bản thân nữ được sư cũng ngạc nhiên, từ ngày gia đình gặp biến cố, bị hãm hại rồi bán tới đây, Milenia đã coi mình như chết rồi. Khi bị mua về, cô ta chẳng còn quan tâm việc tới tệ gì sẽ đến. Nhưng sau mấy hôm sống cùng Hoàng, hắn lại chưa hề có hành động gì quá trớn, lịch làm việc của chủ nhân Milenia là sáng sớm thức dậy chạy ra đường một vòng, về nhà uốn éo vài tư thế rất khó hiểu, sau đó là ăn sáng, học chữ, tới trưa nấu ăn – nghỉ ngơi và tiếp tục đến tối mịt, thời gian sau đó là lúc dọn dẹp rồi đi ngủ. Đầu tiên, Milenia còn tưởng tên này giờ trò nhưng mọi của hắn hành động đều rất tự nhiên, dần dần cô ta cũng buông lỏng đi, nói chuyện đỡ cứng nhắc hơn.

Hoàng cũng chẳng phải biểu hiện như vậy cho vui, hẳn muốn chắc chắn Milenia là người mình tin tưởng được. Tuy nói có hợp đồng nô lệ, nhưng thứ xây dựng trên sự thống trị sẽ không thể bền chắc. Nhưng Mil có vẻ đã tâm tòn ý lạnh, trừ khi ai đó có ý định giúp cô ta báo thù, bằng không thì kể cả trời sập chắc cũng mặc kệ, mà việc đó hẳn không có muốn nhúng tay vào. Một buổi sáng, Hoàng bắt đầu hỏi bằng quơ:

- Tôn giáo hay tín ngưỡng nào đang mạnh nhất nhỉ?

Milenia đã quá quen với kiểu nói chuyện không đầu không đuôi của chủ nhân mình, liền đáp:

- Thừa thiếu chủ, tín ngưỡng trên thế giới này có rất nhiều, nhưng nhân loại hiện này chỉ có hai dòng chính chi phối toàn bộ. Thánh điện và thánh giáo hội.

- Hừ, sao nghe giống nhau quá vậy?

- Từ khởi thủy, nhân loại chỉ có một tín ngưỡng duy nhất đó là thần sáng tạo. Người ta cho rằng ngài đã tạo ra lục địa và sinh vật, lúc đó mọi người người đều cho rằng thánh điện là tồn tại duy nhất. Qua thời gian, tin đồ ngày càng đông, bắt đầu xuất hiện rạn nứt, một số người cho rằng thế giới này được tạo nên khác với những gì giáo lý đã ghi, họ thoát ly khỏi thánh điện và lập nên thánh giáo hội. Chuyện từ rất lâu, tuy cả hai cùng thờ phụng thần sáng tạo nhưng cũng chẳng ai biết bên nào mới là chính tông.

- “Có vẻ cơ bản giống đạo Thiên chúa và Tin Lành ở Trái Đất”. Hẳn nghĩ thăm rồi hỏi tiếp:

- Toàn bộ nhân loại đều tin theo họ à?

- Thực ra không hẳn tất cả, đế quốc và cộng hòa Elen không bắt buộc dân chúng, họ có quyền tự do tín ngưỡng.

- Tình hình của hai điện này hiện giờ ra sao?

- Thừa thiếu chủ, họ có đất đai riêng, nghe nói là do chính thần ban xuống và cả một lực lượng hộ vệ riêng biệt nữa.

- Ủm, tốt, cảm ơn cô.

Đánh giá của Hoàng và hai tổ chức này là chúng cũng giống như bao bọn buôn thần bán thánh có mặt khắp nơi trong dòng lịch sử, có đất tư hữu lại tổ chức cả quân đội, rõ ràng là muốn thành hẳn nó nước riêng. Nhưng việc này dính tới chính trị cấp cao, tạm thời chưa quản được, hẳn nói tiếp:

- Mil, phiền cô lấy dùm tôi một con dao.

Milenia lấy một con dao cắt trái cây trên bàn đưa qua, Hoàng cầm lấy nó rồi bất thành linh xà một vệt dài lên tay, máu chảy ròng ròng, hẳn để thế một lúc rồi nhẹ nhàng lăm nhảm:

- “Sia”

Vết thương lập tức ngừng chảy máu, khép miệng, liền da hoàn hảo như ban đầu. Quay sang nữ được sư vẫn còn chưa hết kinh ngạc, hỏi:

- Có ai làm được giống như vậy không?

Milenia để lộ cảm xúc, cảm thấy mình hơi thất thố, lấy lại bình tĩnh rồi trả lời:

- Theo hiểu biết của tôi thì chỉ những thuật sĩ hay tư tế cao cấp của hai giáo đình mới có khả năng làm như vậy, họ gọi đó thần thánh ban ơn. Ngoài những người đó ra, chưa ai thấy ai làm được điều tương tự.

- Các chủng tộc khác thì sao?

- Nghe đồn thú tộc có các thầy tế cũng có thể chữa bệnh trong nháy mắt, nhưng đó chỉ là lời đồn, không có kiểm chứng.

- Nếu tôi đoán không nhầm, mấy tòa thánh điện kia chắc rất thường xuyên biểu diễn vụ này đúng không?

- Đúng thế thừa thiếu chủ, cứ vài tháng một lần họ sẽ thi triển thần thánh ban phúc trước toàn thể tín đồ, các nhân vật quý tộc ở các nước cũng có thể đến thánh điện nhờ vả.

- Chả trách, chả trách. Được rồi, cảm ơn cô, tôi cần suy nghĩ một lúc.

Milenia cúi chào rồi bước ra ngoài, cực kì tò mò về thân thế tên chủ nhân này, theo lý thường người của thánh điện và thánh giáo không bao giờ xuất hiện ở mấy chỗ tầm thường này, hẳn là ai?

- Tiên sư nhà nó, thế là kế hoạch làm ăn đã phá sản rồi.

Hoàng chán nản thốt lên rồi nằm phịch xuống đất. Thảo nào lúc đi cùng Nanh hổ, hẳn lại không thấy vị trí hồi phục, nguyên nhân là do bọn “phụng sự thần thánh” kia nắm hết sạch. Rõ ràng hẳn không thể đi khơi khơi chữa bệnh rồi bỏ bô “với sự chúc phúc của thần sáng tạo” được, đây là tự tìm cái chết. Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn mỗi vụ chế thuốc là khả thi, mấy ngày vừa rồi học chữ cũng đủ dùng rồi. Hoàng lấy tờ giấy lúc trước Milenia viết ra nghiên cứu, bây giờ thì đồng bụng nhưng này đã không còn làm khó hẳn được nữa:

- Công thức chế tạo thuốc trị thương sơ cấp hừm, thử cái này xem.

Đầu tiên phải nhờ Milenia làm ra một lọ thuốc bất kì rồi theo đó mà chuyển đổi nguyên liệu. Cái này là cứu cánh duy nhất, lỡ mà đồ làm ra còn kém hơn ở đây nữa thì đúng là nên đi chết quách cho rồi.

Hôm sau, Hoàng dậy sớm chuẩn bị vài thứ, ăn sáng xong thì nói với Milenia:

- Chúng ta sẽ ra ngoài mua nguyên liệu, trước khi đi thì tôi cần phải chỉnh trang cho cô một chút, lại đây.

Tuy nghề chính là game thủ chuyên nghiệp và quản trị trang web nhưng từ bé hẳn đã hâm mộ mấy bậc thầy trang điểm, cách họ biến bọn vịt trời thành thiên nga, nên đã theo học một thời gian. Tuy chẳng nên cơm cháo gì nhưng ít nhất cũng gọi là biết chút đỉnh. Hoàng chải tóc bó lại để che đi phần mặt bị hồng, bảo Mil mặc một bộ váy dài rồi trùm khăn lên đầu, dặm thêm mấy loại bột trang điểm. Hẳn nhìn thành quả của mình đắc ý, hơi cong tay trái để Milenia bấm vào, cả hai nhìn như một cặp anh em bình thường.

- Tí nữa ra ngoài đừng cứng nhắc quá, cứ coi như đi chơi được rồi.

Hoàng khoác tay nữ dược sư tới một khu chuyên buôn bán dược liệu, tuy ở đây không bán mấy thứ cao cấp nhưng nguyên liệu thông thường thì cả đồng. Hẳn rào qua một dãy hàng với cả đồng cây cỏ, da, xương... đủ loại hoa cả mắt, vừa ngó nghiêng vừa lăm bầm.

- Máu thỏ một sừng, lam thảo, bột tinh luyện từ bọ đất....

Giữa một rừng nguyên liệu, một kẻ không biết gì chả khác gì quạ vào chuồng lợn, hẳn đi tới đi lui như một thằng ngố, nhìn cái nào cũng giống y chang nhau. Chỉ đến khi Milenia ra tay thì mới có thể chọn đúng đồ, vừa trả tiền Hoàng vừa nói:

- May mà có cô đi theo, không chắc tôi lạc ở đây tới đêm.

Tổng cộng chi phí nguyên liệu cho năm lọ thuốc chữa trị sơ cấp là một ngàn Kron, chưa tính công chế tạo, đắt dã man, chả trách bọn Hat quý chúng như vàng. Hoàng cầm cái túi bé tý chứa vài thứ bé tẹo mà có cảm giác đang cầm kim cương. Hẳn bỗng nhớ ra một thứ, vội hỏi:

- Mấy nguyên liệu này toàn đồ dễ kiếm, tại sao chúng lại có giá cao ngất vậy.

Phải biết một nhiệm vụ trung cấp bình thường của công hội mạo hiểm, thưởng cũng chỉ xấp xỉ sáu, bảy ngàn Kron mà thôi. Bán đồ kiểu này đúng là chả khác gì ăn cướp:

- Nguyên liệu đúng là dễ kiếm nhưng dược sư lại rất hiếm, không như chiến binh. Dược sư cần một nền tảng kiến thức lớn và tích lũy lâu dài, buộc phải có thời gian nghiên cứu trong học viện trước khi được đánh giá cấp độ. Những người bán hàng này chủ yếu ăn theo mà thôi, những nguyên liệu này ngoài dùng để chế thuốc thì chả còn tác dụng gì cả.

Milenia giải thích, trong giọng nói có chứa một chút tự hào nho nhỏ rất khó nhận ra. Hoàng vui vẻ nói:

- Hôm nay coi như xong việc, vẫn còn sớm, chúng ta đi đâu đó một lúc nhì.

Trái ngược với tinh thần của chủ nhân, nữ dược sư chỉ lãnh đạm trả lời:

- Tùy thiếu chủ quyết định.

- Cô chán chết đi được, về thôi vậy.

Hẳn chán nản phát tay bảo Milenia đi theo, đúng là bản thân không có duyên với phụ nữ. Cả hai về tới nhà thì Hoàng lao ngay tới bộ công cụ hàng cũ, đặt túi nguyên liệu lên bàn rồi nói:

- Cô cần bao lâu để chế ra một bình thuốc sơ cấp?

- Với dụng cụ loại này thì tầm khoảng mười lăm phút thừa thiếu chủ.

- Vậy cô thông thả đi, tôi chờ.

Trong khi Milenia bắt tay vào làm việc thì Hoàng đứng kế bên chăm chú quan sát. Đầu tiên cô ta tính toán khối lượng từng loại nguyên liệu cùng thứ tự theo công thức, sau đó là trộn cùng nhau rồi đổ tất cả vào vạc. Bước tiếp theo hẳn tưởng chỉ là đơn giản nhóm lửa rồi canh cho đến khi xong việc thì Mil lại làm khác, cô ta đặt tay hai bên thành vạc, vận dụng nguyên lực điều khiển tốc độ cô đặc cũng như độ nóng bên trong theo ý mình.

Nhìn thấy thế, Hoàng chợt nhận ra việc chế thuốc này không những đòi hỏi dược sư phải có nguyên lực hùng mạnh để duy trì mà còn cần kỹ thuật rất cao. Đây chỉ mới là thuốc sơ cấp cơ bản, nếu là mấy loại thượng hạng cần tới vài chục loại nguyên liệu thì có thể tưởng tượng ra khối lượng công việc và nguyên lực tiêu tốn khủng khiếp cỡ nào, chả trách nó lại đắt cắt cổ như vậy. Nói đi nói lại thì đầu thế trả giá với mạng sống được.

Rất nhanh, một lọ thuốc nước màu xám đã được Milenia cho ra lò. Cầm nó trên tay Hoàng có cảm giác thứ này chả có tí độ tin cậy nào. Hẳn nói:

- Cô đi nghỉ trước đi.

Còn một mình với lọ thuốc, Hoàng ghi nhớ công thức cùng tính năng được liệu, lục lại công thức đầu tiên hần biết trong game, bắt đầu:

- “Chuyển đổi tương đương”

Vì trong kho dữ liệu của hần chỉ có đúng mấy thứ đã mua hôm nay nên rất nhanh đã xử lý xong. May mắn là để làm ra một lọ hồi phục cơ bản trong Ngai Vàng Của Hoàng Đế chỉ cần đúng hai thứ: cô đại màu đỏ và nước, chẳng có khó khăn gì để đồng bộ hóa. Vì toàn nguyên liệu cấp thấp nên độ hao mòn là không đáng kể, hần quyết định làm luôn. Một dòng thông báo hiện ra khi Hoàng chạm vào bộ chế tạo:

- Tìm thấy công cụ hợp lệ, có xác nhận sử dụng hay không?

- Có. Hần lựa chọn không cần suy nghĩ

- Xác nhận thành công, xin mời bắt đầu.

Thực sự là Hoàng cũng chả biết nên làm thế nào, đành bắt chước Milenia, đem tất cả bỏ vào cùng một chỗ. Lập tức một bảng thông báo khác hiện ra:

- Nguyên liệu đầy đủ, có muốn chế tạo “thuốc hồi phục sơ cấp” hay không?

- Có.

Hần trả lời đồng thời âm thầm kiểm tra lại các kỹ năng bị động, tuy nói là thứ này với cấp độ hiện tại nhắm mắt làm cũng được nhưng chắc cú vẫn hơn.

- “Giả kim thuật bậc thầy”, tăng gấp đôi tỉ lệ chế tạo thành công.

- “Tái chế”, giảm bốn mươi phần trăm nguyên liệu đầu vào.

- “Cường hóa”, gia tăng tác dụng của các loại thuốc hồi phục và thời gian tác dụng của dung dịch phụ trợ thêm gấp ba lần.

Trừ một vài kỹ năng chưa đủ điều kiện mở thì số còn lại đều hoạt động bình thường. Một luồng sáng lóe lên rồi rất nhanh vụt tắt, nguyên liệu trong vạc đã được thay thế bằng một lọ nước màu đỏ thẫm. Hoàng tần ngần:

- Thế này không phải là quá nhanh đấy chứ?

Thời gian ở thế giới thực tương đương trong game, thế này thì cũng bá đạo vượt mức rồi. Cảm cả hai lọ trên tay, Hoàng chợt nhận ra một vấn đề đau đầu nữa:

- Lấy ai để thử thuốc đây hả trời?

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đấu trường

Nếu như là thế giới trong game, hần sẽ không ngần ngại để quái vật đánh cho hấp hối rồi thử thuốc, nhưng đây lại là ngoài đời, việc mang thân mình cống hiến cho khoa học chắc chắn là thứ Hoàng không bao giờ xung phong. Vạ lỡ thứ mình chế ra là đồ dỏm, uống vào không có tác dụng hoặc tệ hơn nữa là bị dị chứng thì thật họa vô đơn chí, và lại hần cần vật thí nghiệm bắt buộc phải là con người, có như thế mới bảo đảm an toàn cho bản thân được.

Milenia không được lựa chọn, đơn giản cô ta còn quá có giá trị. Biết đi đâu mà kiếm bây giờ, không thể cầm thuốc chữa trị đi khơi khơi ngoài đường rồi nói “Chào anh, công ty chúng tôi đang có chiến dịch dùng thử...” được. Hoàng bực tức cắt cả hai lọ vào túi áo, đẩy cửa đi ra đường cho đỡ căng thẳng.

Từ ngày ở tại đây lúc nào cũng bận bịu tới mệt, ngoại trừ biết tên của thành này là Roc ra thì tất cả những thứ khác đều mù tịt, hôm nay đúng lúc phiên lòng, hần quyết định cầm tiền đi chơi một bữa cho đã. Lúc trước đã có hỏi qua, được bọn Igor cho biết phía Tây là nơi giải trí tuyệt vời nhất. Hần bắt một chiếc xe ngựa kéo nhỏ, bảo người điều khiển chở mình tới khu Tây, sau đó im lặng ngồi chờ.

Hơn hai mươi phút sau, Hoàng tới nơi, bây giờ thì hần đã hiểu cái “tuyệt nhất” mà tên lùn nói có nghĩa gì. Khu này là nơi tập trung đủ loại quán rượu, sòng bạc, rạp xiếc, thậm chí là cả nhà thổ... đủ các loại dịch vụ làm con người sung sướng, thượng vàng hạ cám, ai cũng có thể ghé vào. Có tiền thì lên mấy tầng lầu cao ôm đào đẹp uống rượu ngon, nghèo một tí thì tới mấy chỗ bình dân, đâu đâu cũng chào đón bạn. Chả trách mấy tên đó cứ năm lần bảy lượt rủ đi.

Hần hiện đang đi giữa một con đường toàn các em gái xinh tươi đủ chủng tộc, ăn mặc mát mẻ tới độ làm đàn ông nhìn vào muốn xung huyết, váy áo phát pho, ngực đùi hờ hững trong gió, lâu lâu lại có một anh chàng sa vào nắn bóp mấy chỗ này nấy rồi bị kéo vào bên trong. Hoàng vừa đi vừa thường thức

vô cùng hào hứng, bất chợt hắn cảm thấy có gì đó mềm mềm phía sau, ngoảnh lại thì hóa ra có hai cái bánh bao cỡ bự áp lên lưng, một cô gái tai dài đang dí sát vào hắn:

- Anh chàng đẹp trai này, mới tới đây lần đầu à. Để chị cho cùng vui vẻ một lúc nha.

Hoàng nhìn cô ta chỉ tầm mười bảy – mười tám mà nói với mình bằng giọng từng trải, bỗng thấy dở khóc dở cười. Không biết có phải do tác dụng của việc du hành xuyên thế giới hay không mà khuôn mặt hắn bị biến đổi trẻ ra tới chục tuổi, ngũ quan thanh tú, đẹp trai hơn nhưng lại mất đi vẻ già dặn lúc trước. Lúc soi gương lần đầu, thậm chí còn nghi ngờ mình đã đoạt xác hoàn hồn, rồi hiểu ra tại sao ai cũng gọi mình bằng “nhóc con”, nhưng dù sao cũng là chuyện nhỏ. Hoàng nhìn cô bé khá dễ thương, bỗng nảy ra ý định đùa giỡn một tý. Hắn quay lại, bất thành linh cho tay luôn đằng sau, ấn cô ta vào sát người mình, cúi xuống hôn một cái thật sâu.

Ở thế giới này, nam nữ không có thói quen hôn môi, cô bé tai dài bị Hoàng nắm lấy cho ăn cháo lười, hắn còn chơi xấu thổi vào tai, hậu quả đúng là khỏi phải nghĩ. Lúc bỏ ra, người cô ta mềm nhũn như bún. Hắn vui vẻ xoa đầu rồi nói:

- Còn non lắm nhé.

Việc khách vắng lai sờ mó tiếp viên trên con đường này thực sự là chuyện cơm bữa nên hai người quán lấy nhau cũng chẳng làm ai để ý. Đến lúc cô bé tai dài định thần lại thì “thằng nhóc” đã đi mất hút, trong miệng vẫn cảm thấy tê tê.

Đi khỏi khu phố sung sướng, việc đầu tiên phải làm là mua một cái mặt nạ đeo lên mặt, Hoàng không muốn lại có em gái nào đó tưởng mình là bò lạc mà tới rù rê nữa. Hoàng đi qua vài chỗ, cuối cùng dừng chân trước một tòa nhà lớn hình trụ đang có một hàng dài người xếp hàng, hắn tò mò đứng lại. Một anh chàng đội mũ đỏ ở gần đó thấy vậy liền nhào lại nhanh nhẩu:

- Anh trai mới đến đây lần đầu à. Vào xem thử thú chơi quý tộc nhất thành Roc này chứ?

- Nghe hoành tráng đấy, rốt cuộc là cái gì?

- Nhìn anh trai chắc nịch thế này chắc cũng là người có tập luyện, muốn thấy cao thủ so tài không? Chỉ cần bỏ ba trăm Kron là được coi thỏa thích, còn có cả tiếp viên phục vụ nữa.

- Đắt vậy?

- Anh tưởng vé ở đây dễ kiếm lắm sao. Hết từ lâu rồi, cái này là tôi mua dùm người quen, thấy anh trai là người hiền lành mới để rẻ lại đó, người khác muốn mua thì có trả 500 Kron cũng không bán.

- Vậy hả, thế mà tôi lại thấy người ta đang xếp hàng mua đằng kia, và lại giá thấp nhất chỉ có ba mươi Kron thôi. Tôi cũng là người dễ tính, để khỏi mất thời gian.... một trăm Kron.

- Hai trăm.

- Tám mươi.

Vừa nói Hoàng vừa bày ra điệu bộ muốn đi chỗ khác. Anh chàng phe vé hốt hải nói:

- Thôi được rồi, bán cho anh đó. Đúng là xúi quẩy, mới mở hàng mà đã.

Hoàng mỉm cười, móc tiền ra rồi nhận vé. Ngoảnh lên thì đã thấy anh ta đã tót sang người khác:

- Người anh em à, nhìn cậu thật là có cơ bắp. Muốn xem tuyệt đỉnh tranh tài không, ba trăm Kron nhé....

Hoàng trên cơ bản là một kẻ keo kiệt, nhưng hôm nay đang có hứng đi chơi nên không muốn vì vài đồng bạc mà phá hỏng. Hắn đưa vé cho nhân viên giữ cửa rồi được người này dẫn vào trong, vé của hắn là hạng trung nên ngồi khúc giữa khán đài, phía dưới có một sân đấu lớn, nhìn cũng biết đây là dạng giải trí bạo lực, một khu đấu trường. Nhân viên đưa cho hắn bảng danh sách những cặp đấu tối nay, liếc sơ qua thì thấy đầy đủ: tên, chức danh, cấp độ, kinh nghiệm chiến đấu và số tiền cược, hiển nhiên nơi này thu lời không phải bằng bán vé.

- Tiếp theo đây là cặp đối đầu giữa Gomas - Kiếm thủ cấp bốn và Fla – Quyền sư cấp năm, trận đấu sẽ diễn ra trong mười phút tới.

Một người đàn ông trung niên bước lên thông báo, khán giả nghe xong lục tục ghi tên đấu thủ mình muốn đặt sau đó đưa lại cho nhân viên, Hoàng chưa rõ lắm nên chỉ ngồi yên, cấp bốn và năm à, tương đương giống như cho Hat và Igor đánh nhau, hình như có hơi bất công. Tỉ lệ cũng cho thấy điều tương tự, đặt một ăn năm cho Gomas và một được một cho Fla, hắn không nghĩ có thắng ngược nào muốn đến đây để ăn đòn, chắc có uẩn khúc, cứ để xem đã.

Sau khi khán giả đã đặt cược hết, các đấu thủ mới từ hai phía khán đài tiến ra, Gomas sử dụng kiếm lưỡi mảnh hình lá lúa còn Fla chỉ có một đôi găng màu đen. Người đàn ông lúc nãy lại xuất hiện, có vẻ kiểm soát nhiệm vụ làm trọng tài, ông ta kiểm tra lần cuối sau đó phát tay ra hiệu cho trận đấu được bắt đầu. Vị quyền sư làm một tư thế chào hướng về đối thủ, Hoàng thấy vậy khẽ rên thầm:

- “Đúng là đồ ngu”.

Đáp lại thái độ lịch thiệp đó là một đòn hướng thẳng vào mặt. Gomas chớp lấy cơ hội, ngay lập tức vọt tới xọc kiếm giữa trán đối thủ. Fla bị bất ngờ

không thể đỡ đòn, chỉ kịp lùi ra sau, mũi kiếm lướt qua cắt đi nửa cái tai của anh ta. Kiếm thủ khẽ đảo chiều, quét ngang xuống hông, lần này quyền sư kịp phòng thủ, đồng thời còn vươn tay muốn tóm lấy thanh kiếm, nhưng đây lại là một cái bẫy nữa. Gomas cố ý không dùng hết lực nên thu về kịp thời, nhanh chóng xia thêm một đòn trúng mắt trái đối thủ. Mới chỉ sau có mấy lần qua lại mà quyền sư cấp năm được đánh giá cao hơn đã bị đánh trúng hai lần, trở thành độc nhãn. Có khán giả chắc đặt cược vào anh ta bắt đầu la ó chửi bới, mấy người ngồi bên cạnh Hoàng cũng đánh giá:

- Tên kiếm sĩ kia khá quá nhỉ, kì này chắc khỏi kẻ ôm nọ.
- Chưa nói trước được, đối thủ của hắn hình như hơi chủ quan nhưng cứ chờ xem.

Tình hình trên sàn đấu càng lúc càng tệ cho Fla, đối thủ nhân cơ hội mất trái anh ta bị thương liên tục tấn công liên tục. Cây kiếm mỏng dính như hóa thành một vật thể sống, Gomas không chế nguyên lực lúc thì biến nó cong vòng như một con rắn, lúc lại tập trung nguyên lực vào đầu kiếm rồi phóng ra những cú đâm cực mạnh. Fla bị ép tới mức chỉ biết giơ tay thủ kín mấy chỗ quan trọng, cả người chỉ chít vết thương lớn nhỏ. Hầu hết khán giả đều mua kèo trên, thành ra mấy người đặt Gomas được thể gào thét điên cuồng:

- Giết hắn, giết hắn đi.
- Đâm chết.... không, đâm cho gần chết rồi thiến đi.
- Nhìn con lợn kia kìa, quyền sư cấp năm gì mà lại vô dụng đến thế chứ.

Tiếng reo hò tuy chỉ của một bộ phận nhỏ nhưng cũng đủ làm số còn lại chán nản, một vài người thậm chí đã lấy danh sách ra nghiên cứu trận tiếp theo, coi bộ ai cũng tin việc Fla bị đánh gục chỉ còn là vấn đề thời gian. Riêng Hoàng lại không nghĩ vậy, tuy tên Quyền sư nhìn thì rõ ràng đang chật vật không chịu nổi, có điều đề ý kĩ thì hầu hết các đòn tấn công của Gomas đều đi sượt qua, hoặc nếu có trúng cũng bị một thứ gì đó cản lại, trông thì rất ghê nhưng toàn vết thương ngoài da. Nếu hắn đoán không lầm thì Fla đang chờ đối thủ kiệt sức, việc liên tục duy trì nguyên lực để tấn công không phải việc một Kiếm thủ cấp 4 có thể làm.

Thực tế phán đoán của Hoàng cơ bản là chính xác, Fla đang sử dụng một bộ kĩ năng phòng thủ gọi là Mai Rùa, phân tán nguyên lực ra khắp cơ thể đồng thời kết hợp với đôi tay được bảo vệ bằng cặp găng làm bằng vỏ của Sâu Đất cấp năm, anh ta chặn gần như toàn bộ đòn tấn công của Gomas. Cách biệt cấp độ không chỉ về số lượng nguyên lực mà còn cả chất lượng, may mắn là đối thủ ở cấp bốn, nếu đồng cấp thì này giờ mọi chuyện đã ngã ngũ rồi.

Gomas có vẻ bắt đầu mất kiên nhẫn, bản thân cũng biết mình đang bị đối thủ cho vào tròng nhưng anh ta cũng không phải thằng ngu, quyết định đánh một cú quyết định. Gomas nhảy lùi lại, cầm kiếm bằng cả hai tay, tập trung nguyên lực toàn thân, biến cả thanh kiếm từ từ chuyển qua màu vàng kim rồi hét lớn một tiếng, quay người như một cái bông vụ xoay thẳng về phía Fla. Khán giả có người biết hàng, kêu lên:

- Đây là tuyệt kĩ cấp năm, không ngờ tên này còn giấu bài.

Toàn bộ hội trường lập tức đổ dồn về phía Quyền sư, anh ta đang trong thế thủ, đành phải rút hết nguyên lực tập trung vào hai nắm tay, đâm thẳng về phía đối thủ, đây không còn kĩ thuật gì nữa mà chỉ đơn giản thuần túy độ sức mạnh và độ dày nguyên lực. Một tiếng vang chói chói nổ ra, hai tay Fla bị đánh văng đi, để lộ ra khuôn ngực rộng mở cho đối thủ đâm tới. Hoàng nhìn thấy Quyền sư mười phần chết chín thì lắc đầu:

- Vẫn còn thiếu một chút, tay kiếm thủ thua rồi.

Gomas sau khi phá được đòn phòng thủ cuối cùng, những tưởng chiến thắng đã nằm chắc trong tay thì bất ngờ mặt mày biến sắc, thanh kiếm không chịu nổi va chạm quá mạnh bắt đầu vỡ vụn ra. Đến khi chạm được vào người Fla thì nó chỉ còn một mảnh bé tẹo, kiếm thủ không cam lòng vẫn cố sức đâm sâu vào ngực đối thủ, nhưng đối thủ nào có thể bỏ qua một cơ hội như vậy. Fla vận sức tung liền hai đấm như pháo nổ, Gomas bị đánh bay ra khỏi sàn đấu như một quả bóng bàn, chạm vào vách khán đài, thổ ra máu rồi nằm bất động. Ông chủ trung niên trọng tài tiến lại gần xem xét một lúc rồi tuyên bố:

- Kiếm thủ Gomas không còn khả năng chiến đấu, người thắng là Quyền sư – Fla.

Tuy chiến thắng nhưng Fla cũng bị mảnh kiếm vỡ lúc cuối cùng đâm ngập cán, máu đang chảy ròng ròng, trông cũng khá khảm hơn là mấy, anh ta giơ tay lên chào sau đó lao đảo đi vào trong. Khán giả thì mặc kệ người có bị làm sao, kẻ thắng thì hơn hớn đi nhận tiền còn người thua thì bực tức chửi bới, sàn đấu được dọn dẹp cho trận tiếp theo.

- “Cấp độ tuy quan trọng nhưng xem ra chiến thuật và kinh nghiệm mới là thứ quyết định”

Hoàng chứng kiến màn so tài vừa rồi, thầm rút ra vài điều cho bản thân. Tuy không có khả năng chiến đấu nhưng hắn lại có thể nhìn và dự đoán khá chính xác những gì sẽ diễn ra cũng như đánh giá tình hình, đó là nhờ kinh nghiệm nhiều thi đấu đỉnh cao và góc tiếp cận khác.

- “Nếu mình có một đội như E.P.R cũ thì tốt biết mấy”

Gạt ra khỏi đầu những suy nghĩ vẩn vơ, Hoàng tiếp tục tập trung xuống phía dưới. Tiếng thông báo lại được xướng lên:

- Tiếp theo là trận đấu cuối cùng trong ngày. Hãy cùng cổ vũ cho người thách đấu dũng cảm nhất hôm nay: Gon – Thương thủ cấp bốn, chạm trán với Pukas – Giáp sĩ cấp sáu, người đang giữ mạch năm trận bất bại liên tiếp.

Ngay sau khi thông tin của hai đấu thủ được đưa ra, hàng trăm lời xì xầm bàn tán nổ ra như vũ bão:

- Tôi không nghe lầm đấy chứ, cấp bốn mà dám đánh với cấp sáu sao.

- Thăng nhai đó chán sống rồi.
- Nghe đồn tên Pukas đến từ mấy bộ tộc dã nhân trong hoang mạc chiến địa, hẳn sẽ nhai cả xương tên Thương thủ đấy cho xem.
- Đặt một thắng năm mươi cho gã cấp bốn. Tên nào muốn phát tài không kìa.

Đù các loại khen chê, khinh bỉ nhắm tới người Thương thủ tên Gon, hầu hết mọi người cho rằng thắng này bị thần kinh hoặc đang muốn tự tử. Hoàng cũng rất ngạc nhiên, theo như hắn thấy, nếu cách một cấp độ may ra có thể dùng chiến thuật hoặc đòn thế bù đắp nhưng cấp sáu và cấp bốn cứ như xe ba bánh chạy thì với xe đua công thức 1. Hắn rất hiếu kì muốn xem tên Gon này có gì đặc biệt mà dám to gan tới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Muốn sống không?

Nhiều khán giả vốn đã lo ngại cấp đấu này sẽ chỉ theo kịch bản một chiều, lúc hai đấu thủ bước ra thì hoàn toàn không còn nghi ngờ gì nữa. Anh chàng Thương thủ cấp bốn sử dụng thương mũi nhọn hai đầu, trang phục, diện mạo trông bình thường đến mức tầm thường. Lại nhìn qua phía bên kia, Pukas cho người ta có cảm giác đây là một con tinh tinh đội lốt người, gã cao ít nhất phải hai mét mốt, mặc giáp nặng kín mít từ đầu tới chân, đôi tay to như cái chày giã gạo, vũ khí là một thanh búa đầu bằng đen thui lụi, Hoàng nghĩ thứ này mà đập vào ai thì kẻ đó nói ra cảm là còn nhẹ. Từ ấn tượng ban đầu đã thấy Thương thủ Gon họa chăng mọc ra kì tích mới thắng nổi.

Lần này số người chủ động đặt cược rất thấp, một phần vì tỉ lệ quá chênh lệch, có đặt cho kèo trên cũng chẳng thắng được mấy, với lại nhìn tình hình dưới sàn đấu, nhiều người đã triệt để xem đây là một tiết mục tạp kĩ cuối ngày. Trọng tài kiểm tra sơ qua hai đấu thủ rồi tùy tiện cho trận đấu bắt đầu, có lẽ ông ta cũng cho rằng đây là một trò hề không hơn.

Có lẽ Gon cũng bị ngoại hình của Pukas làm cho ngộp, anh ta không dám vội vã tấn công mà chỉ thủ thế đi lòng vòng xung quanh. Theo lý thuyết, giáp sĩ tuy có sức phòng thủ khủng khiếp nhưng sẽ bị giới hạn về tốc độ và phản xạ, có vẻ Gon đang muốn thử dò xem Pukas có sơ hở chỗ nào hay không. Chiến thuật nghe có vẻ hay ho, có điều sự việc lại khác hẳn, tên giáp sĩ đang đứng yên lặng bất thành linh giờ chân giậm mạnh xuống đất, một luồng sóng chân động lan ra toàn sàn đấu hất Gon té nhào. Pukas nhân cơ hội chạy huỳnh huyệt tới, giờ búa nện thẳng vào người đối thủ, may mắn là anh chàng Thương thủ vẫn còn kịp lăn đi chỗ khác, chỗ sàn đấu vừa nằm bị san phẳng như có xe lu đi qua. Hoàng tự nhiên liên tưởng đòn thế này với cái chày giã thịt.

Pukas đánh hụt nhưng không hề vội vã, gã thu lại vũ khí rồi lừ lừ tiến lại đối thủ. Mãn kinh dị vừa rồi hình như chưa đủ để làm Gon mất tinh thần, anh ta nắm chặt cán thương, lách người ra sau lưng Pukas, đâm liên ba đòn cực nhanh vào lưng gã. Ánh lửa nháng lên khi kim loại va chạm, nhưng chính người chủ động tấn công lại gặp bất lợi, đòn thế của Gon thậm chí còn không gây ra nổi một vết xước nhỏ trên áo giáp đối thủ.

Anh ta vẫn không từ bỏ, lập tức tung người lên cao, tụ hết nguyên lực toàn thân khiến các mạch máu dưới da căng phồng, cả thân đỏ rực lên, cầm thương bằng cả hai tay đâm thẳng xuống, thế như xẻ đá phá rừng, cảm giác không gì cả nổi. Nhưng hiện thực vẫn rất ư tàn nhẫn, đối mặt với khí thế hùng hực của Gon, gã chỉ đơn giản giờ búa gạt qua, đòn thế nhìn qua rất hơi hợt này thế mà lại đánh văng vũ khí của Thương thủ, đập thẳng vào ngực, đến cả khán giả cũng có thể nghe thấy tiếng lồng ngực Gon vỡ vụn ra như báng trắng, anh nằm vật ra bất động.

Chênh lệch sức mạnh, đây chính là chênh lệch tuyệt đối, không gì có thể đảo ngược. Vị trọng tài vội vã chạy lên, ngẩn tên khổng lồ lại đồng thời tuyên bố luôn:

- Thương thủ Gon đã không còn khả năng chiến đấu, người thắng là giáp sĩ Pukas.

Khán giả nghe vậy nhất thời ò lên thất vọng, nhưng không có tiếng chửi bới hay hoan hô gì, trừ một vài người đặt tiền vào Pukas đi lấy tiền thì số còn lại đều đứng dậy ra về. Ở đấu trường này khi trận đấu cuối cùng diễn ra xong, tiền giải quyết hết thì đến cả lời kết bọn họ cũng lười nghe. Hoàng nán lại một chút chờ xem còn gì không, chỉ thấy một nhân viên ra cảm ơn, sau đó là thông báo về lần thi đấu tiếp theo cùng vài cái tên “hình như” là sáng giá, hắn thấy không có gì quan trọng nên cũng đứng dậy ra về. Bên ngoài vẫn còn rất đông người đang bàn tán hay trả tiền cá cược riêng, lác đác có vài tốp rủ nhau đi xả ga ở chỗ mấy em gái lúc này.

Hoàng thấy không còn việc gì làm ở đây, lững thững lòng vòng ra phía sau, tình cờ đúng lúc gặp mấy đấu thủ đang đi ra, ai cũng băng bó đầy người, vài kẻ phải chống nạng, xem ra muốn kiếm tiền từ cái nghề này chẳng dễ chịu gì. Tay kiếm sĩ Gomas cũng tập tễnh bước đi, trên ngực tuy đã quấn vài cố định nhưng vẫn loang lổ máu, ít ra là còn sức mà tự đi được. Hắn nhìn qua tuy thấy cũng tội nghiệp nhưng không có một chút thương cảm gì đối với những đấu sĩ này, bỗng có tiếng ồn ào vọng từ bên trong:

- Tổ trưởng, xử lý sao với hắn ta đây, sắp tắt thở rồi.
- Kiểm góc nào không có người rồi quăng đại ra đó đi. Mấy cái việc nhỏ này cũng phải hỏi nữa hay sao.
- Không chờ một lúc sao, lỡ hắn có người quen hay bạn bè đến thì sao ạ?

- Chẳng có đâu, tên này là một con quỷ nghèo kiệt xác, tới cả tiền thuê được sư sơ cứu còn chẳng đủ, nếu không phải ông chủ thương tình giữ mạng thì hẳn đã đi đời từ lúc trên sàn đấu rồi. Nhưng ta thì không có lòng trắc ẩn như vậy, lỡ hẳn chết ở ca ta trực thì phiền lắm.

- Hẳn là thương thủ cấp bốn đầy tổ trưởng, lỡ đâu....

- Hừ, một ngày ở đây có bao nhiêu kẻ liều mạng kiếm tiền như vậy, ta gặp còn chưa đủ. Cấp bốn thì đã sao, còn chả chịu nổi một đòn. Thôi thôi đi nhanh lên, tí dẫn các người đi uống rượu với người đẹp.

- Vâng vâng, chúng tôi làm ngay.

Hai người mặc đồ đen xốc nách một xác mềm oạt đi, Hoàng nhận ra ngay đây là vị Thương thủ Gon ở trận cuối, anh ta cả người đầy máu, cổ gục hẳn xuống, nhìn không còn một chút sức sống nào. Hẳn hiểu kì nhìn qua rồi nói thầm:

- “Phân tích”

- “Lượng máu còn dưới năm phần trăm, không bị trúng độc, coi bộ chỉ là bị thương bình thường”

Nhân viên đấu trường vừa lời Gon đi xềnh xệnh vừa luôn miệng hò hét:

- Nhường đường nào, cho qua một chút, cho qua một chút.

Các đấu sĩ khác chỉ hơi liếc qua, sau đó lại tiếp tục lùi thui bước tiếp, cuộc sống của họ ngày nào cũng đối mặt với cái chết, đã quá quen với mấy cảnh tượng như vậy, hôm nay thắng tiền nhưng có ai dám chắc ngày mai mình sẽ còn sống để mà hưởng thụ. Vài người đi đường tò mò thì đứng lại chỉ chỏ:

- Đây, lại thêm một tên nữa kia.

- Đáng kiếp, đã không đủ sức lại còn muốn kiếm tiền nhanh, thôi coi như hẳn trả mạng làm học phí đi.

Hoàng cũng không có ý định giúp đỡ hay xót thương gì người Thương thủ này, đang chuẩn bị quay lưng đi về bỗng nhiên trong đầu nảy ra một ý định. Hẳn lẳng lặng bám theo nhân viên của đấu trường, họ lời anh ta qua vài con phố, đến một ngách nhỏ tối mù không còn ai mới tiện tay quăng Gon xuống đất, phui tay vài cái rồi nhanh chóng lui đi. Anh chàng nằm bất động như một cái xác chết. Hoàng tiến lại gần đỡ Gon dựa lưng vào tường, sau đó nói:

- “Sơ cứu”

Hắn làm liên tục mười mấy lần cho tới khi lượng máu của Gon nhích lên một chút vừa đủ để không chết ngay lập tức, sau đó lấy ra lọ thuốc chữa thương sơ cấp do Milenia làm, cạy miệng anh ta đổ hết vào rồi kiên nhẫn ngồi chờ. Hơn mười lăm phút sau, thanh máu có một chút biến chuyển, nó nhích lên gần được một phần sáu, rõ ràng hiệu quả của lọ thuốc này quá thấp, nhưng ít ra nó cũng giúp giữ mạng tức thời. Anh chàng Thương thủ ho sù sụ mấy cái liên rồi mở mắt ra, sờ lên ngực rồi nói:

- Cảm ơn ngài đã cứu mạng.

Hoàng vẫn đang đeo mặt nạ, nửa quỳ nửa ngồi đối diện với Gon, nhìn qua thì không có một tí hảo tâm nào, nhưng trên tay vẫn còn lọ thuốc chữa thương, có ngu cũng biết là người này không có ý xấu. Hẳn nhìn thoáng qua Gon, nếu cứ để thế này thì kiểu gì cũng chết, nhưng hẳn chẳng có ý định muốn cứu sống anh ta, móc lọ thuốc mình chế hồi chiều ra, nói:

- Người có muốn sống không?

Người Thương thủ bản thân vốn đã chết từ lúc bị tên khổng lồ Pukas đánh trúng, còn sống tới lúc này hoàn toàn là do ý chí cầu sinh, cùng lọ thuốc trên tay người lạ mặt này. Tuy không hiểu tại sao một người xa lạ lại phung phí thuốc chữa thương quý giá để cứu mình nhưng anh ta rất không cam lòng chết tại đây, cắn chặt răng, nói:

- Tôi muốn sống, cầu xin ngài hãy cứu tôi.

Hoàng nhìn ánh mắt cháy lửa của Gon, tự nhiên thấy hơi khó chịu, trả lời:

- Tốt, há miệng ra.

Hắn cẩn thận đổ phân nửa lọ thuốc chữa trị sơ cấp trong game vào miệng Gon, vuốt cổ anh ta vài cái rồi đứng quan sát. Một lúc lâu sau đó vẫn không thấy có tí tiến triển gì, thậm chí thanh máu vẫn đứng nguyên như cũ. Hoàng gần như triệt để thất vọng, chán nản đang muốn quay đi thì bỗng có tiếng nói:

- Thưa ngài.....

Gon đang đứng dựa vào tường, đứng, chính xác là anh ta đã có thể tự đứng lên được, mặc dù trông vẫn rất chật vật. Hoàng ngạc nhiên, cột hiển thị đâu có chút thay đổi gì, tại sao? Hẳn tiến lại gần, ấn tay lên ngực người Thương thủ rồi hỏi:

- Có đau không?

Lòng ngực chính là chỗ đã bị nát vụn lúc thi đấu, theo lý thuyết thì thở còn khó chứ đừng nói tới chuyện khác. Gon hơi nhăn nhó nhưng vẫn trả lời:

- Không thừa ngài.

Hoàng bỗng hiểu ra gì đó, đưa nửa số thuốc còn lại ra, nói:

- Uống hết đi.

Gon không do dự đón lấy làm một hơi cạn sạch, lập tức cột máu của anh ta vọt lên gấp đôi, tới gần phân nửa. Hóa ra không như “Sia”, thuốc trị thương sơ cấp đầu tiên phải chữa trị các chấn thương từ trong ra ngoài, nhìn thì lượng máu tăng lên là bằng nhau nhưng dùng thuốc trong game sẽ không lo có đi chứng để lại. Hoàng cuối cùng cũng hiểu ra, vui mừng cực độ, đây mới chỉ là hàng sơ cấp mà thôi, mấy thứ cao hơn sẽ thế nào. Hắn nóng lòng muốn quay về nhà, bỗng Gon chạy ra trước mặt, quỳ xuống mà nói:

- Mạng sống này là do ngài cứu, ơn này tôi cả đời không quên. Nếu như ngài có gì cần tới, dù khó khăn thế nào đi nữa tôi cũng sẽ dốc sức mà làm.

Coi bộ dáng thật thà của anh chàng Thương thủ Hoàng cũng hơi buồn cười, vốn chỉ muốn có một kẻ để thử thuốc mà thôi, không nghĩ tới lại còn thành ra thế này. Đang định nói là mình không quan tâm nhưng bỗng hấn kim lại, nhìn Gon một lúc rồi nói:

- Buổi chiều ngày mai hãy tới trạm xe ngựa phía Nam thành chờ ta, cầm lấy số tiền này tự lo cho bản thân đi.

Hắn quảng lại cho Gon vài trăm Kron rồi nhanh chóng đi mất, hiện nay thiếu nhất là một người có thể bảo vệ mình, tuy Thương thủ cấp bốn chẳng tính là cái gì nhưng méo mó có hơn không, tạm thời phải bảo đảm an toàn trước, và lại kể cả có chuyện gì xảy ra hắn vẫn tự tin mình xử lý được. Hoàng bước nhanh ra khỏi khu thành Tây, gọi xe trở về nhà. Vừa mở cửa bước vào thì sững người, Milenia đang nằm gục dưới sàn.

Hoàng hốt hoảng bế thốc cô ta lên, sờ khắp người xem có bị thương không, cuối cùng sau một hồi lằng nhằng mới phát hiện ra Mil bị hạ đường huyết do.... đói quá, đúng là dở khóc dở cười. Vốn cơ thể cô ta đã bị suy nhược rất nặng, chắc do ảnh hưởng khi bị đầu độc, hắn cũng đã để ý tới nhưng ai ngờ lại có chuyện mình về muộn là thành ra thế này. Hoàng tất tả chạy đi mua một bát cháo đem về, đặt nữ được sự tựa vào ghế, lay lắc một hồi cho tỉnh lại.

- Cô thật là, tại sao lại để đói tới mức này chứ.

Milenia nhìn Hoàng mặt mày đang nhăn nhó, hơi cúi đầu, nói:

- Thiếu chủ chưa về, tôi không dám ăn trước.

- Nói vậy chả lẽ tôi đi vắng mấy ngày thì cô chết luôn trong nhà à. Đâu có phải con nít đâu mà....

Hắn tỉnh chửi bởi một lúc, nhưng nghĩ lại mình không nên trách cứ một cô bé tội nghiệp như vậy, thở dài rồi bảo:

- Đây, ăn lấy một chút đi.

Nhìn tay Milenia run run cầm không vững, hắn bực mình giật lấy chiếc thìa, nói:

- Để tôi xúc cho vậy.

- Thiếu chủ, tôi không dám để...

- Im lặng và ăn đi. Đây là lệnh.

Milenia ngồi yên, nhỏ nhẹ đón từng miếng cháo do chủ nhân mớm cho. Hoàng làm việc này rất tỉ mỉ và dịu dàng, lâu lâu còn thổi thổi cho nguội, nhìn rất giống cảnh cha chăm con. Hắn vừa khuấy cháo vừa nói:

- Cô biết không, tôi cũng có một đứa em gái tầm tuổi như cô vậy. Lúc nó còn bé, chỉ có tôi xúc cho nó mới chịu ăn, lâu dần thành thói, đến tận lúc vào cấp hai vẫn vậy. Tôi thương nó nhất trên đời này, chả biết bây giờ ra sao, nghe tin anh mình bị mất tích nó có khóc đến sưng mắt như hồi bé không? Năm sau là nó ra trường, tôi đã tính mình nên đưa đón nó đi làm sao cho thuận giờ nhất.... chắc cả đời này tôi sẽ không bao giờ còn gặp lại em mình được nữa.

Hoàng ngồi nói chuyện như kiểu độc thoại cho mình nghe, hắn thực sự rất nhớ nhà, nhớ người thân, bị lạc đến thế giới này biết bao giờ mới quay trở về, cứ mỗi lần nhớ tới là lại cảm thấy sống mũi cay cay. Hắn vuốt mắt, xúc hết chỗ cháo cho Milenia rồi nói:

- Nhớ nghỉ ngơi đi nhé.

Hắn đứng lên lầm lũi đi vào phòng, đột nhiên cảm thấy bản thân mình cũng chả khác gì Milenia, đều không có người thân, bơ vơ một mình giữa cái thế giới xa lạ này.

- Đây không phải nhà mình, vĩnh viễn không phải.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chàng trai thật thà

Đã biết hiệu quả tuyệt vời của thuốc chữa thương do mình làm ra, Hoàng bây giờ có thể lên kế hoạch cho tương lai, với tác dụng như vậy thì mọi người lại chả tranh nhau mua mình ấy chứ. Sau một vòng chạy bộ như thường lệ, hần hớn hỷ đi về, định bụng bảo Milenia liệt kê toàn bộ công thức cũng như nguyên liệu mà cô ta biết để sử dụng “chuyên đổi tương đương”, làm ra nhiều loại thuốc cấp cao hơn. Milenia đang dọn dẹp phòng ngoài, hần thấy vậy hỏi luôn:

- Mil này, tổng số công thức, nguyên dược liệu mà cô biết là khoảng bao nhiêu?

Nữ Dược sư xoay người lại, nhỏ nhẹ trả lời:

- Thừa thiếu chủ, tất cả những thứ từ cấp bảy trở xuống tôi đều nắm rõ ạ.

- Hả, sao lại có chuyện cấp độ ở đây?

Hoàng ngạc nhiên hỏi, tất nhiên nếu các dược sư phải cần cấp độ tương ứng để điều khiển nguyên lực trong quá trình chế tạo, nhưng đối với nguyên liệu thì tại sao phải giới hạn, chúng nó là vật chết cơ mà.

- Thừa thiếu chủ, một dược sư hợp cách muốn ra ngoài làm việc bắt buộc phải trải qua đào tạo chuyên môn, trong quá trình đó các giáo viên sẽ căn cứ vào cấp độ của họ mà có tiến trình giảng dạy khác nhau. Một Dược sư cấp năm chỉ có thể học công thức và phương thức nhận biết nguyên liệu đồng cấp, điều này để tránh việc các học viên trẻ bị xao nhãng kiến thức nền.

Nghe qua thì rất có lý, một Dược sư trên cơ bản vẫn phải sử dụng nguyên lực làm nền tảng, nếu chưa đủ kinh nghiệm lại cố gắng vượt cấp đúng là không tốt. Nhưng cái vụ này rõ ràng là một kiểu chèn ép, bắt buộc cái Dược sư phải luôn luôn lệ thuộc vào học viện đào tạo ra mình nếu muốn nâng cao trình độ. Hoàng thì nghĩ đến một thứ khác phiền phức hơn, vậy là về sau nếu muốn chế thứ gì ở cấp cao, phải cần một Đại dược sư cấp tám hoặc tiếp tục cho Milenia đi học, cái nào cũng dẫn vào lối mòn tắc tị. Hần vô đầu bút tóc một lúc, sau đó nói:

- Tôi có việc này cần nhờ, cô hãy viết lại toàn bộ những gì mình biết, nhất là tính năng các loại nguyên liệu, càng nhiều càng tốt. Bắt đầu từ hôm nay cô không cần làm gì cả, cứ chuyên tâm vào việc này là đủ.

- Như ý ngài thừa thiếu chủ.

Milenia đáp xong liền đi vào phòng bắt đầu liệt kê, bây giờ thì khai thác từ cô ta được bao nhiêu thì cứ khai thác, được nước nào tính nước đấy thôi. Hần cũng đi lấy số nguyên liệu còn thừa, làm thêm ba lọ trị thương sơ cấp, chuẩn bị thức ăn cho cả ngày, bận rộn mãi đến quá trưa mới ăn qua loa một chút, gọi Milenia ra rồi nói:

- Bây giờ tôi có việc phải đi ra ngoài, thức ăn tôi đã làm để trên bàn kia rồi, đói thì lấy mà ăn, đừng để xảy ra sự việc như hôm qua nữa. Nếu tôi về muộn thì không cần đợi đâu.

Hoàng vừa nói vừa lấy ra một lọ trị thương sơ cấp, đưa cho Mil và bảo:

- Nếu có chuyện gì xảy ra thì uống cái này vào, được chứ. À không, tất cả những gì tôi vừa nói đều là lệnh hết, thế nhé.

Hần không muốn tài sản quý nhất của mình hiện giờ xảy ra điều gì bất trắc, Milenia nhìn chủ nhân tất bật lo này lo nọ, không giống giả vờ, đành nói:

- Thiếu chủ yên tâm, tôi sẽ làm đúng như những gì ngài bảo.

- Ồ, nếu vậy thì tốt. Ở nhà cố gắng viết cho xong nhé, tôi đi đây.

Sau khi xem xét hết lượt, chắc chắn là không còn việc lẩn cán gì nữa Hoàng liền đi. Hần ghé mua một cái áo choàng dài trùm kín đầu, đeo cái mặt nạ hôm qua lên, nhìn qua trông rất giống một tên buôn lậu, bảo đảm không ai nhận ra rồi mới gọi xe đến khu phía Nam

Thành Nam là chỗ ở của dân giàu, hàng quán sang trọng nhiều như nấm sau mưa, dịch vụ đắt gấp năm gấp mười chỗ khác, đựng một tí là vài trăm tới vài ngàn Kron. Cơ bản Hoàng không muốn mò tới đây phá cửa, nhưng nếu muốn tẩy náo tên Thương thủ, không tỏ ra là người có tiền không được. Hần xuống xe, nhìn quanh quất một lúc thì thấy Gon đang đứng thu lu một góc, hần tiến lại gần vỗ vai anh ta, nói:

- Đi theo ta.

Hoàng vẫn đeo chiếc mặt cũ, Gon nhận ra ngay, cả hai cùng vào một quán ăn gần đó. Nhân viên liền tiến ra chào, Hoàng quăng ra năm trăm Kron rồi tiến thẳng lên lầu, thái độ trịch thượng hết mức có thể, gọi tùy tiện vài thứ rồi ra hiệu cho lui, người này lại cứ tưởng vợ được khách sộp, hí hửng đi xuống, Gon có vẻ chưa đến mấy chỗ sang trọng này lần nào, cứ khép nép trông đến tội. Hoàng lên tiếng trước:

- Có biết vì sao ta cứu ngươi không?

Gon cúi rạp đầu xuống đất, đáp rất to:

- Ngài đã ra tay cứu giúp một lần, tôi nợ ngài mạng sống gì, chả cần trong khả năng có thể tôi sẽ làm mọi thứ để trả ơn, không cần biết có lý do gì.

- “Thằng nhóc này, có vẻ dễ dụ”

Hắn chưa vội nói ra mục đích của mình mà tiếp tục hỏi:

- Ngươi có vẻ không phải là kẻ liều mạng vì tiền, tại sao lại tham gia một trận đấu không có cơ hội thắng?

- Tôi...

- Nếu không muốn nói thì ta sẽ không ép, nhưng nên nhớ mục đích chỉ có thể đạt được thông qua cách thức đúng đắn và hiện tại ta là cứu cánh duy nhất mà ngươi có.

Gon cúi đầu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cắn răng bắt đầu kể. Nguyên do anh ta là cô nhi sống trong khu dân nghèo ngoại thành Roc cùng sống với năm người bạn khác, trong đó có một cô gái tên Lea. Mấy ngày trước, một đám người không rõ danh tính nhân lúc Gon không có nhà, đã tiến vào giết hết mọi người và bắt Lea đi mất, lúc anh ta về thì chỉ còn biết cố gắng lần theo dấu vết tới khu thành Tây. Muốn đi kiểm tiếp nhưng vào đâu cũng phải tốn tiền, tuyệt vọng anh ta đành đánh liều tham gia đấu trường, kết quả ngay trận đầu đã gặp đối thủ quá mạnh, nếu không phải Hoàng tình cờ theo dõi thì đã chết rục xương rồi.

- “Bất cóc dân nghèo à, chắc lại dính tới chuyện đấu giá đây”.

Rõ ràng ở những khu ổ chuột, tính mạng dân cư thường không được chính quyền quan tâm, bất cứ chế độ nào cũng muốn vắt tiền từ dân chúng, bọn bản cùng rách nát hẳn không được tính vào nguồn thu quan trọng, có chết vài kẻ cũng chả ai bận lòng. Tới chín phần mười, cô gái kia đã bị bọn buôn nô lệ bắt đi, chúng không dám cả gan gây án giữa nội thành nhưng mấy chỗ dân nghèo thì khác. Nếu hắn đoán không nhầm, trong dịp đấu giá lần tới, thể nào Lea cũng có mặt trên sân khấu ở khu nhà giàu, còn ai mua và dùng vào việc gì thì chả cần phải nghĩ nữa. Hắn trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cô gái đó là gì của ngươi?

Gon lúng túng không đáp, Hoàng hơi bực mình, xẵng giọng:

- Câm rồi sao, ta hỏi cô gái đó là gì của ngươi?

- Dạ..... tôi coi Lea như em gái ruột.

- Em gái ruột sao? Ta thì thấy giống như người yêu hơn, đúng chứ.

Chàng trai không đáp nhưng thái độ và khuôn mặt đỏ dừ đã tố cáo anh ta, Hoàng nói tiếp:

- Nếu đã như vậy, có lẽ ngươi sẽ không thể toàn tâm toàn ý làm việc cho ta được, cứu sống cũng vô ích.

Gon nghe thế thì dờ người ra, lập cập quỳ xuống, đập đầu liên mấy cái, hốt hoảng nói:

- Xin hãy chờ tôi cứu Lea, sau đó ngài muốn tôi chết cũng được.

Hoàng ngồi im không nói vì đang phải suy tính về lợi ích có thể thu được, hắn chẳng hề quan tâm câu chuyện tình yêu rất lãng mạn có thể viết thành sách vừa nghe, nhưng ít nhất Gon cũng có thể giúp bản thân hiểu thêm về các cách thức chiến đấu tại đây, kể cả anh ta có chết hẳn cũng đâu mất gì. Quyết định như thế đi:

- Nhà ngươi năm nay bao nhiêu tuổi?

- Mười tám thưa ngài.

- “Vậy mà vẫn cấp bốn, có vẻ không dùng được”

Hoàng hoàn toàn đem Milenia để làm thước đo so sánh, theo hắn nếu trước mười tám tuổi không đạt nổi cấp sáu thì quá giòn rách, quên bằng đi rằng trường hợp cô ta là ngoại trong ngoại lệ, nhiều người cả đời cũng chả thể lên nổi cấp năm, đến Igor hay Sabat của Nanh hồ cũng đang kẹt lại cấp bốn. Hắn coi như triệt để đem Gon xếp vào hàng ngu vô dụng, nói tiếp:

- Ta không hứa chắc sẽ giúp nhưng ít nhất cũng sẽ cho ngươi một cơ hội để tự giải quyết. Tối mai hãy đến đấu trường đợi ta, nhớ mang theo vũ khí.

Gon hơi không theo kịp lời suy nghĩ của tên lập dị này, ngờ ngác nhìn Hoàng bước đi mất, đến khi nhân viên lên thu dọn phòng mới sực tỉnh, luống cuống đứng lên, đến tận lúc ở ngoài đường vẫn còn rất mơ hồ.

Về phần Hoàng, hần rào qua chợ được liệu, bỏ hai ngàn Kron mua thêm nguyên liệu để chế mười lọ hồi phục sơ cấp rồi mới về nhà. Milenia đã viết ra hơn mấy chục trang tài liệu, Hoàng tiện tay lấy xem luôn. Cô ta miêu tả rất chi tiết về từng loại nguyên liệu, từ hình dáng, màu sắc, mùi vị cho đến công dụng, cách điều chế và cả tác dụng phụ, thậm chí nữ dược sư còn kĩ đến nỗi về cả hình, google cũng chỉ đến mức này là cùng. Hoàng tốn hết nửa tiếng để nạp toàn bộ vào cơ sở dữ liệu giả kim thuật, rất hài lòng xoa đầu Milenia, khen ngợi:

- Làm tốt lắm, cứ tiếp tục nhé, tôi trông cậy cả vào cô đó.

Bây giờ chỉ cần nắm đủ tất cả các loại nguyên liệu, một số công thức cơ bản là có thể dùng “chuyển đổi tương đương” làm ra nhiều loại thuốc cũng như đồ chơi khác. Gon hơi yếu, nếu chỉ dựa vào mấy lọ hồi phục sơ cấp giữ mạng là chưa đủ, cần nhiều dụng cụ xịn hơn. Hoàng sử dụng hết số nguyên liệu vừa mua làm ra thêm mười lọ, chất đầy trong người mới tạm yên tâm.

Buổi tối hôm sau, hần đón xe đến khu thành Tây, đi thẳng đến chỗ đấu trường gặp Gon. Anh chàng Thương thủ có vẻ hồi hộp cả ngày hôm qua, vừa thấy Hoàng liền hỏi:

- Thưa ngài, chúng ta đến đây làm gì?

- Từ giờ người đã coi như đã làm việc cho ta, hãy gọi ta là thiếu chủ.

- Vâng, thưa thiếu chủ.

Gon ngại ngần sửa lại, người đeo mặt nạ này cho anh ta một cảm giác rất kì lạ, rất bất an nhưng lại đáng tin cậy. Hoàng nói tiếp:

- Không phải người muốn kiếm tiền tìm người yêu sao, nơi đây chính là chỗ thích hợp nhất rồi.

- Nhưng thưa thiếu chủ, hôm trước ngài cũng thấy rồi, tôi không đủ trình độ để đấu với mấy người tại đây.

- Yên tâm đi, có ta ở đây, người có muốn thua cũng khó. Vào trong thôi.

Hoàng vừa nói vừa bước đi, Gon chẳng biết làm thế nào đành bám theo sau. Cả hai tiến vào cổng dành cho đấu sĩ, một người bảo vệ mặc áo giáp da tiến ra chặn đường, hỏi:

- Đến đăng kí hay lĩnh tiền thưởng?

Gon còn đang không biết mở lời thế nào thì tên đeo mặt nạ kẻ bên đã nói:

- Cậu ta là người đăng kí, tôi chỉ đi theo cầm đồ phụ thôi.

Bảo vệ liếc qua vài lần, thấy không có điểm gì đáng ngờ, nói:

- Đi vào trong năm mươi mét, bàn đăng kí phía bên phải.

- Cảm ơn.

Hai người yên lặng tiến vào, trong khi Hoàng chăm chú quan sát thì Gon lòng nóng như lửa đốt, cuối cùng nhịn không được, lên tiếng:

- Thiếu chủ, xin thứ lỗi, nếu ngài muốn đem tôi lên sàn đấu chỉ để giải trí thì có thể đợi sau được không, tôi muốn đi tìm Lea ngay.

Hoàng dừng lại, liếc qua, chiếc mặt nạ như nhìn xoáy vào mặt làm anh chàng Thương thủ sợ sệt chùn chân. Một lúc sau, hần lên tiếng:

- Ta không bao giờ làm chuyện vô ích, cứ kiên nhẫn đi, sau đêm nay người sẽ có số tiền mà cả đời mơ cũng không được. Đừng nói là tìm người yêu, ngay cả mua đấu giá cô ta vẫn còn dư. Đi nhanh lên thôi, đừng để trễ giờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đấu sĩ bất tử

Cả hai tiến vào trong một căn phòng nhỏ có rất nhiều người đang làm việc tấp nập, nhân viên đi lại như con thoi, sổ sách, áp phích, giấy tờ cá cược chồng chất lên nhau như núi. Hoàng bỗng cảm thấy hình như mình đi nhầm chỗ, đây giống cái văn phòng lúc trước quá, đảo mắt tìm một lúc thì thấy bàn đăng kí ở góc ngoài, người trực đang ngồi cúi mũi nghiên cứu gì đó, bọn hần đi đến trước mặt cũng không để ý. Hoàng đập tay xuống bàn làm cho anh ta giật nảy người, ngẩng lên cau có nói:

- Có chuyện gì không.

- Đăng kí cho hần tham gia thi đấu tối nay.

Hoàng vừa nói vừa hất tay sang bên cạnh, người nhân viên cực kì khó chịu với kiểu thái độ bề trên này, thẳng thừng nói:

- Đóng sổ rồi, ngày mai quay lại đi.

- Ô vậy sao, thế mà tôi cứ tưởng vẫn còn tới hơn 15 phút nữa cơ đấy. Thôi đành phải đi gặp người phụ trách cao hơn để hỏi cho rõ vậy.

Hần vừa nói vừa làm ra vẻ muốn bước đi thật, anh chàng trực bàn cuồng quit đứng dậy, la oái oái:

- Còn thời gian, còn thời gian. Đây, đây, điền thông tin vào đây nhanh đi.

- Cảm ơn nhé.

Hoàng nhận lấy một tờ giấy từ tay người nhân viên, chả thèm liếc qua nó là gì, trực tiếp quăng cho Gon. Hần thực sự cố tình để đến gần hết hạn mới vào, mục đích là để biết danh sách đấu sĩ. Thông thường mọi người luôn muốn đăng kí sớm để có thời gian chuẩn bị, riêng Hoàng thì lại muốn chắc chắn người của mình sẽ không gặp phải trường hợp xếp cặp chênh lệch để rồi thua chóng vánh.

Thông thường không có ai đăng kí muộn như vậy, các công tác chuẩn bị đã xong toàn bộ. Lúc bước vào phòng, Hoàng đã liếc qua một dãy liệt kê số người thi đấu hôm nay, chắc chắn không có vị đại hiệp cấp sáu nào tham gia mới đi đăng kí. Gon điền xong đưa lại cho bàn đăng kí, anh chàng nhân viên bỏ đi đâu đó một lúc, lát sau có tiếng chửi bới vang lên:

- Làm ăn kiểu gì vậy, sao giờ này còn để lọt sổ một người.

Hai người đứng chờ, nhân viên phụ trách đăng kí mặt xám xịt bước ra, đưa cho Gon một cái thẻ chứng nhận rồi bảo:

- Xong rồi đó, mấy ông thần đi đi cho con nhờ.

Tuy đấu trường này theo lý là dạng làm ăn phi pháp, nhưng cũng như tất cả các loại hình giải trí ngoài luồng khác, chỉ cần biết cách xử sự thì chính quyền cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Thường thì mọi việc tổ chức thi đấu cũng như duy trì đấu trường đều do nhân viên cấp thấp giải quyết, quản lý và các ông chủ thường chỉ ra mặt khi có chuyện lớn, nếu để họ phải đụng tay giải quyết mấy chuyện lông gà vò tỏi kiểu có người đăng kí trễ, nhân viên trực lần đó không bị đuổi cổ mới lạ.

Mỗi người muốn tham gia vào đấu trường đều phải đóng một khoản phí cố định là hai trăm Kron, cộng thêm giao kèo nói rõ sống chết tự lo, người tham gia có thể tự đặt cược cho chính mình hoặc được trả công để quảng bá cho một tổ chức nào đó, thi thoảng cũng có vài thiếu gia nhà giàu cho cận vệ của mình lên đài lấy le với thiên hạ. Chính vì thủ tục quá đơn giản nên ngày nào cũng có mấy chục kẻ lao đầu vào đây mong đổi đời, hầu hết nếu có thắng thì tiền cược cũng không bù nổi tiền chữa thương, chỉ có một số ít may mắn hoặc có thực lực mới làm giàu được.

Nếu cần nâng cao trình độ, đi làm nhiệm vụ cho hiệp hội nghe chừng còn tốt hơn nhiều. Trường hợp như Gon, lên đài để cho người khác nghiên cứu chắc có một không hai.

- Xem nào, hơn phân nửa là cấp năm, hôm nay ít cấp bốn tham gia quá.

Hoàng vừa đi vừa xem danh sách, nếu không có gì ngoài ý muốn thì hôm nay muốn thua cũng khó. Hần quay sang anh chàng Thương thủ đang im như hến đi kế bên, hỏi:

- Kỹ thuật dùng thương của ngươi là tự học hay có người dạy?

- Các kĩ thuật cơ bản do một người mạo hiểm giả chỉ cho, còn lại là tự tôi mày mò thừa thiếu chủ.

- Thế à, chả trách ngươi lại vô dụng như vậy. Ta hỏi thêm một vấn đề nữa, ngươi có sợ chết không?

Gon cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, sau đó quả quyết trả lời:

- Đã đăng kí thi đấu thì không thể hủy được, dù thế nào tôi cũng không sợ. Chỉ mong đúng như ngài đã nói, tôi có đủ tiền để cứu Lea.

- Tốt, ta thích tính cách đó của ngươi. Yên tâm, ngươi sẽ không phải thất vọng đâu.

Các đấu sĩ sẽ không rõ mình sẽ phải đối đầu với ai, tránh trường hợp ghen xếp riêng với nhau, họ chỉ biết lượt đấu của mình và mỗi người sẽ phải tách ra từng ô riêng biệt. Gon và Hoàng được xếp vào một góc bé tí chỉ vừa đủ duỗi chân, thường thì các đấu sĩ đi một mình nhưng bên tổ chức cũng không cấm mang theo bạn bè hoặc người thân, dù sao cũng đâu có ai phải mất thêm đồng xu nào cho mấy việc này. Hoàng lờ ra bốn lọ hồi phục sơ cấp, nói:

- Một lát nữa khi thi đấu, ngươi cứ tấn công thật điên cuồng vào, không cần phòng thủ, nếu cần thì cứ máu đổi máu với đối thủ. Nếu bị thương nặng quá thì uống lấy một lọ, đó là bí quyết giúp ngươi chiến thắng, đơn giản chứ hả?

Gon nhìn mấy lọ dung dịch màu đỏ trước mặt, rụt rè hỏi:

- Ngài... là Dược sư?

Trong số tất cả các nghề nghiệp, trừ tư tế của hai tòa giáo hội ra thì Dược sư luôn là người được săn đón nhiều nhất. Không có khả năng chiến đấu, tồn cực kì nhiều tiền để nuôi dưỡng nhưng chắc chắn không có ai hà tiện với tính mạng cả. Các Dược sư, Đại dược sư thường mở hiệu riêng hoặc dựa vào một thế lực cá nhân, với tính chất nghề nghiệp đắt tiền như nước, họ cần có kinh tế ổn định nhất có thể. Việc một Dược sư bỏ thời gian quý báu để đi vào đấu trường cung cấp thuốc thực sự quá phi lý, Gon có cảm giác mơ hồ không thể nào hiểu nổi.

- Đó là việc người không phải quan tâm, chỉ cần nhớ kĩ hai điều. Thứ nhất, khi dùng thuốc cố gắng không để ai nhìn thấy. Thứ hai, nếu không muốn chết sớm thì tốt nhất không nên tìm hiểu xem ta là ai và có mục đích gì.

Hoàng nói xong quay người đi mất, bỏ lại Gon đang ngồi ngơ ngác. Khi đã ra tới bên ngoài, hắn cời bỏ áo choàng và mặt nạ, khôi phục hình dáng ban đầu, mua một vé vào cửa hạng trung, y như một khán giả bình thường. Việc cần làm bây giờ là xem lịch, đối thủ và tỉ lệ cược của Gon. Anh ta đầu vào lượt thứ tư, gặp một cung thủ cấp năm tên Rat, rõ ràng tên này cũng khá có danh tiếng, bằng chứng là tỉ lệ giữa hai bên quá chênh lệch: đặt một thắng một cho Rat và một ăn bốn đối với Gon. Hắn cũng chả rõ mấy cái này lấy thông số ở đâu nhưng càng cao càng tốt, ghi số tiền cược lên tờ giấy rồi đưa lại cho nhân viên. Năm ngàn Kron, coi như hắn vét sạch túi, nếu có xảy ra vạn nhất mà thua thì cũng hơi bị khó xử đấy.

Khán giả hiện giờ đang tập trung xem xét các cặp đấu, nhiều kẻ trông căng thẳng như sắp đi đánh trận. Hoàng còn đang ngó nghiêng xung quanh thì một tiếng trống dội thẳng vào óc như pháo nổ làm hắn ù cả tai, đầu óc quay cuồng, choáng váng mất mấy giây.

- “Có địch?”

Đây là ý nghĩ đầu tiên hiện ra trong đầu Hoàng, nhưng khi nhìn ra xung quanh thấy mọi người vẫn ngồi bình chân như vại hắn mới biết là chả có chuyện gì. Sau một lúc quan sát thì hóa ra chân động là do vị trọng tài lần trước đánh trống báo hiệu, hành động này hoàn toàn chỉ mang tính chất thông báo nhưng do ông ta ở cấp độ cao, chỉ đơn giản dùng sức cũng có thể vô tình kích thích nguyên lực trong người phát ra xung quanh, ở đây là sóng âm đến lỗ tai. Mấy thứ lặt vặt chi cần nguyên lực cấp một là có thể dễ dàng đề kháng lại, cơ bản là do thể chất của hắn so với người ở thế giới này quá yếu nên mới thấm hại như vậy.

- Chào mừng quý vị quan khách đã lại tiếp tục ủng hộ chúng tôi. Để mở đầu cho loạt trận tối nay xin giới thiệu....

Người dẫn chương trình bước ra nói vài câu lấy lệ rồi cho cặp đấu sĩ đầu tiên lên sàn. Tình cờ thế nào người mở màn lại là vị Quyền sư Fla hôm nọ, đầu thù là một võ sĩ cũng dùng găng tay sắt nhưng lại kém một cấp, không khó để Fla giải quyết chỉ sau hơn mười phút giằng co, có vẻ anh chàng Quyền sư từ sau vụ hút chết lần trước đã nhả tâm hơn nhiều, tấn công đã man ngay từ đầu không thêm màu mè làm gì. Hai cặp đấu tiếp theo cũng diễn ra theo cùng một kịch bản, người có cấp độ cao hơn chiến thắng. Hoàng tập trung theo dõi không bỏ lỡ bất cứ một hành động nào dưới sàn, cố gắng thu thập cách thức chiến đấu càng nhiều càng tốt. Người dẫn chương trình lại lên tiếng:

- Sau đây là trận đấu giữa: Rat, Cung thủ cấp năm và Gon, Thương thủ cấp bốn. Mời quý vị ổn định chỗ ngồi.

Do từ nãy tới giờ số người cầm kèo dưới toàn thua nên lần này tất cả đều đổ xô đặt vào Rat. Hai đấu sĩ tiến ra sàn đấu, Rat là một cung thủ thú tộc, mặt dài mắt nhọn hoắt nhìn rất giống loài cáo, anh ta sử dụng một cây cung ngắn màu xanh lá cây, ống tên đeo sau lưng, bên hông có dắt một con dao nhỏ, vô cùng tự tin bước ra. Gon thì vẫn cầm cây thương hai đầu lần trước, vừa đi vừa đảo mắt khắp nơi mong tìm ra chủ nhân. Hoàng nhìn cặp đấu này mà bất chán, nhìn là đã thấy nếu đánh bình thường, tên cấp bốn sẽ chả có tí ti hi vọng gì, mong là hắn đừng làm mình thất vọng.

Vị trọng tài trung niên kiểm tra qua loa rồi cho trận đấu bắt đầu luôn. Trái với tưởng tượng của mọi người, Rat không lùi lại giữ khoảng cách như các Cung thủ bình thường mà đột ngột lao thẳng vào, lấy cung đập thẳng vào đầu đối thủ. Gon bị bất ngờ không kịp né tránh, chỉ có thể quay ngang thương lên đỡ. Một điều lạ lùng là cây cung nhìn rất mỏng manh này lúc va chạm lại không bị gì, từ hai đầu của nó mọc ra một đồng dây leo quấn chặt lấy đôi tay Gon, Rat nhân cơ hội đó quay người tung cả hai chân đập lên ngực đối thủ. Gon bị trúng đòn, cả người lẫn vũ khí văng đi như miếng giẻ rách.

- Tên đó là cung thủ ma thuật, cái này hiếm có đấy.

Một vài khán giả chứng kiến màn này, thích thú bình luận. Cung thủ ma thuật, như tên gọi, là những người luyện tập kĩ năng sử dụng cung tên kết hợp cùng một vài loại phép thuật nhất định. Họ có khả năng chiến đấu tầm xa như một Cung thủ bình thường nhưng lại có thể dùng phép phụ trợ làm đối thủ bất ngờ. Tất nhiên phân chia tài nguyên cũng có cái hại là không thực sự thông thạo thứ gì, rất khó có thành tựu cao, thường những người đi theo con đường này phải có tư chất tốt hoặc được nhờ tiền bồi dưỡng, bất kể Rat thuộc dạng nào thì Gon cũng toi.

Gon tuy bị trúng đòn nhưng chưa đến mức toi tã, còn đủ sức đứng lên. Rat không nhân cơ hội truy kích mà đứng yên tại chỗ, rút tên bắn tới, Gon vẫn phản xạ kịp để lăn người né được nhưng trong khoảng khắc đó Rat đã có thể bắn thêm một lần nữa. Hoàng thấy thế nhủ mày:

- “Liên kích à, cũng có tí tài năng”

Rat cố tình bắn hai lần, mũi đầu tiên chỉ để ép đối thủ, chính lượt thứ hai mới là mục đích chính. Mũi tên cắm thẳng vào đùi Gon, khiến anh ta ngã vật xuống đất, lúc này Rat mới lao đến. Gon vội vàng vùng vũ khí quay vòng trước mặt mong thoát ra nhưng chỉ với một cú gạt đơn giản Rat đã khóa chết cây thương, sau đó lại tiếp tục là một đòn thẳng tới. Kì này nặng hơn rất nhiều, dùng mắt thường cũng có thể thấy trên ngực Thương thủ lõm vào một khúc. Hai bên có sự chênh lệch quá rõ ràng.

Gon vẫn chưa thể thoát khỏi tâm lý sợ thua, không dám liều mạng, cứ thế này thì có đánh nữa cũng vậy, vấn đề này phải tự mình giải quyết, chả ai giúp được. Ở trên sàn đấu, trọng tài xem xét tình hình liền lập tức ra dấu cho Rat ngưng lại, chuẩn bị tuyên bố người thắng trận. Có điều Gon vẫn chưa chịu thua, anh ta cắn răng nhả phăng mũi tên đang cắm trên đùi, chống thương đứng lên, làm một thủ thế chiến đấu. Rat hơi ngạc nhiên, quay qua phía trọng tài, thấy ông ta không nói gì liền lao tới, quyết tâm đánh gục đối thủ tại chỗ.

Nhưng lần này mọi chuyện đã khác, tên Thương thủ này giờ chỉ biết phòng thủ đột nhiên xoay thẳng mũi thương tấn công, bất chấp Rat đã đánh tới trước mặt. Kết quả là cả hai cùng bị thương, nhưng Gon vẫn là người chịu thiệt, vai bị đục thủng một lỗ, về phần Cung thủ, anh ta tuy né được chỗ hiểm nhưng vẫn phải chịu một vết cắt khá sâu ở sườn.

- “Cuối cùng thẳng nhóc này cũng dám chơi tất tay rồi”

Hoàng đế ý thấy lúc Gon lùi lại trông như ôm ngực, thật ra là đang lấy lọ hồi phục sơ cấp cho lên miệng, cả quá trình này không có ai phát hiện ra được. Chỉ sau vài giây, Gon đã lao tới tấn công luôn. Rat bất ngờ nhưng không hoảng sợ, anh ta đập hai tay vào nhau, tạo ra một mũi tên hoàn toàn từ nguyên lực, lấy cung bắn thẳng ra. Nhưng Gon vẫn cứ lao lên như một thẳng điên, đâm một nhát vào ngực đối thủ mặc dù đã bị mũi tên gần như xé nát cả cánh tay phải.

Rat ôm ngực đau đớn lùi lại, tuy bản thân cũng bị thương không nhẹ nhưng anh ta chắc chắn đối thủ đã không thể nào gượng dậy nổi sau đòn vừa rồi. Nhưng kì tích lại tiếp tục xuất hiện, tên Thương thủ lại đứng lên, mặc dù cả người đầy máu nhưng trông khỏe mạnh như chưa có gì xảy ra. Cả Rat lẫn khán giả đều muốn rút cả tròng mắt ra ngoài, chả lẽ tên này là một cái xác sống bất tử

Giờ phút này vị Cung thủ đã hoảng sợ thực sự, liên tiếp mấy lần đối thủ lao lên, bị đánh về nhưng lại đứng dậy tiếp. Cả người Rat đã bị đâm mấy lỗ liên, tuy thực lực và cấp độ cách biệt nhưng không có nghĩa mình đông da sắt, vẫn có thể bị thương, vấn đề là nếu hai người cấp bốn và năm đánh nhau thì kẻ kém hơn đã toi từ lâu, làm gì có thể chịu đòn rồi hồi phục một cách biến thái như tên Thương thủ này được chứ.

Tròng mắt Gon bây giờ lẫn tơ đỏ, cả người toàn máu là máu trông vô cùng kinh dị. Anh ta lao lên thêm một lần nữa, linh lực toàn thân tập trung khiến cơ thể nóng hừng hực, máu đọng trên người bốc hơi xèo xèo. Rat bị cái khí thế không sợ chết này làm chùn bước, nhưng bây giờ thì đã không kịp suy nghĩ gì nữa rồi. Gon dùng toàn lực đâm ra một thương, có cảm giác nếu không tránh sẽ bị nó xé ra làm hai, nhưng đột nhiên Rat lấy cây dao này giờ giắt bên hông ra, chuyển hóa nguyên lực khiến nó sáng rực lên rồi cái lên cung như một mũi tên bắn tới.

Đây là chiêu thức cứu mạng của Rat, con dao đó là một loại vũ khí tích tụ, khi cần có thể tung nó ra như một đòn kết liễu tương đương cấp sáu, điểm yếu là nó cần hấp thụ nguyên lực rất lâu giữa mỗi lần sử dụng. Rat không bao giờ ngờ tới mình phải lấy ra để đối phó với một tên cấp bốn, lần này không tin là hắn không gục.

Mũi tên lao như sấm sét về phía trước, Gon lúc này tuy đang trong trạng thái điên cuồng nhưng vẫn hiểu nếu để nó đánh trúng, kẻ cả có thuốc thần cũng chết, vội vàng quay ngược mũi thương ra đón đỡ. Nhưng một chiêu thức cấp sáu nào có thể dễ dàng bị hóa giải như vậy, con dao găm từ từ nghiền nát mọi thứ, xung đột làm nguyên lực bị dồn nén và cuối cùng khiến nó nổ tung. Gon đứng ngay giữa tâm chấn nên phải chịu lực phá hoại lớn nhất, anh ta bị bắn tung lên trời, lục phủ ngũ tạng đảo lộn, nguyên lực trong cơ thể tiếp tục chịu phá hoại rồi bị kích nổ thêm mấy lần nữa, cả người không khác gì một bánh pháo dây đang đốt.

Hoàng đế thấy vậy thì quá lo lắng, với thương thế nặng như vậy, hoàn toàn có thể dẫn đến đột tử, kì này đúng là lành ít dữ nhiều.

Rat chứng kiến đối thủ ăn trọn tuyệt chiêu của mình, cuối cùng cũng đã nằm bất động, thở phào ra một hơi. Lần này đúng là đã dốc cạn vốn liếng, vừa bị thương vừa mất vũ khí hộ thân, quá ư thâm trọng. Trọng tài tiến lên quan sát, vừa tính tuyên bố thì Gon lại lừ đừ đứng lên, cả người rách bươm, hai tay gãy nát buông thõng theo người, máu chảy từ tất cả những chỗ có thể chảy được, chỉ còn mỗi đôi mắt đang vẫn nhìn chăm chăm vào đối thủ. Rat thấy như vậy thì quả thật sợ hãi ra quần, anh ta vội vã hét lớn:

- Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Chiến thắng

Rat nói xong thì lật đật nhảy khỏi sàn đấu, ba chân bốn cẳng tránh xa tên điên kia càng nhanh càng tốt, bị thương đến như vậy mà vẫn đứng lên được, hẳn có còn là người nữa không chứ. Đối thủ đã chủ động bỏ cuộc, dĩ nhiên người thắng phải là Gon, trọng tài đành tuyên bố:

- Cung thủ Rat đã đầu hàng, trận đấu này người thắng là Thương thủ Gon.

Ông ta vừa nói xong thì thân hình của Gon run rẩy lao đảo rồi ngã vật xuống, nhưng một cánh tay đã đỡ lấy anh ta. Một người mặc áo choàng trùm kín đầu, đeo mặt nạ đã xuất hiện trên sàn đấu từ lúc nào không ai biết. Đây tất nhiên là Hoàng đế, từ lúc thấy Rat tung ra tuyệt chiêu hẳn đã biết không ổn, Gon đã dùng sạch cả bốn lọ hồi phục, sở dĩ anh ta còn có thể đứng dậy hoàn toàn do ý niệm không muốn thua thôi thúc. Hoàng đế lúc mọi người đang tập trung lên sàn đấu liền thay đổi trang phục, tiến thẳng xuống dưới.

Giờ phút này Gon đã ở trong trạng thái hấp hối, hít vào thở qua đứt quãng. Thanh máu mỏng như sợi tóc, không nghi ngờ gì chỉ tầm vài phút nữa là đi đời. Không chậm trễ một giây, Hoàng đế cúi xuống, lầm lũi niệm:

- “Sia”

Bây giờ cái cần nhất là giữ mạng, các việc khác tạm thời tính sau. Sau khi thấy hơi thở của Gon điều hòa trở lại, vạch máu nhích lên một phần ba, Hoàng liền xốc ngang người anh ta chậm rãi đi xuống. Vị trọng tài cũng không có ý can, theo ông ta Thương thủ này chắc chắn sẽ chết, người đeo mặt nạ này có thể là bạn bè đến mang xác về thôi. Về phần khán giả, đa số vẫn chưa hết kinh ngạc sau màn biểu diễn vô tiền khoáng hậu vừa rồi, cơ bản họ không thể tìm nổi lý do nào giúp Gon có thể chịu đựng những đòn tấn công như vũ bão của Rat, nhất là pha cuối cùng. Nhưng dù sao các trận đấu tiếp theo vẫn phải tiếp tục, người dẫn chương trình tiến lên thông báo:

- Tiếp theo đây là trận đấu giữa...

Hoàng mang qua mấy ngõ ngách trong lòng đấu trường, đến một góc khuất không ai qua lại mới đặt Gon xuống, móc trong ngực ra một lọ hồi phục sơ cấp đổ vào miệng anh ta, quan sát một lúc rồi bắt đầu dùng “Phân tích”.

- Thanh máu đã ổn định, không thấy trạng thái bất lợi, có lẽ ổn rồi.

Lần này đúng là hút chết, nói tới nói lui tên Gon này đúng là xui xẻo, lần trước thì bị hơn cấp quá nhiều, lần này lại gặp người có trình độ cao hơn hẳn. Mất tới năm lọ hồi phục sơ cấp cho một lần thượng đài, cái này tiêu tiền đúng là chả khác gì ăn cướp. Gon sau khi được chữa trị đã tỉnh lại, nhìn thấy cái mặt nạ quen thuộc ngay trước mặt, cơ thể không còn đau đớn, biết mình lại vừa được người bí ẩn này cứu mạng, cúi đầu nói:

- Cảm ơn thiếu chủ.

Hoàng thấy tài sản đầu tư của mình không việc gì, tâm tình thoải mái hơn, phẩy tay đáp:

- Không sao là được rồi. Trận vừa rồi ngươi đã thắng, ta có lời khen đấy.

Chính xác là Hoàng đã hơi chủ quan, vốn nghĩ với một đồng hồ hồi phục như vậy, chiến thắng phải nắm chắc trong tay nhưng không ngờ còn xảy ra biến. Một vấn đề nữa là Gon còn quá non kinh nghiệm thi đấu, nếu cứ trông chờ vào thuốc thì cũng không phải giải pháp hay.

- Đi thôi, chúng ta lấy tiền thắng cược.

Phòng lĩnh thưởng được đặt ngay lối ra đấu trường, thực ra nó chỉ là một cái quầy bé tí có vách ngăn, lúc Hoàng đến thì vắng tanh vì mọi người còn đang mải xem thi đấu. Sau khi đưa tờ giấy xác nhận đặt cược ra, nhân viên phụ trách ngó nghiêng một hồi lâu, lật qua lật lại như muốn kiểm tra xem đây có phải hàng giả hay không, cũng đúng thôi vì Hoàng là người duy nhất đặt kèo dưới.

- Tổng cộng là hai mươi ngàn Kron, ngài muốn lấy tiền mặt hay ngân phiếu ạ.

- Chuyển tất cả qua tiền mặt.

- Vâng, mời ngài ký nhận vào đây.... đã xong, cảm ơn.

Toàn bộ khâu xác nhận rồi lấy tiền diễn ra chưa tới hai phút, Hoàng cầm toàn bộ đưa lại cho Gon và bảo:

- Như ta đã nói, ngươi sẽ thắng và sẽ có số tiền mình cần.

Gon lặng im nhìn hai mươi ngàn Kron trên tay, bất chợt lên tiếng:

- Thiếu chủ, có việc này rất quan trọng tôi cần phải nói với ngài...

- Được, vậy kiểm chỗ nào yên tĩnh hơn đi.

Hai người đi vào một quán ăn nhỏ gần đấu trường, ngồi khuất trong góc, sau khi gọi qua loa vài thứ, Hoàng nói:

- Ngươi có chuyện gì muốn bàn với ta sao?

- Thiếu chủ, mục đích của ngài khi cho tôi tham gia đấu trường là gì?

- Ta đã nói ngươi không cần biết điều đó, cứ tiếp tục chiến đấu đi, ngươi sẽ có tiền để tìm người yêu, thế là đủ rồi chứ?

- Nhưng nếu tôi không thể tham gia nữa, chẳng phải đối với ngài sẽ vô giá trị?

- Ngươi nói vậy là sao?

Gon ngập ngừng một lúc rồi trả lời:

- Thiếu chủ cũng thấy rồi, kể cả có thuốc của ngài phụ thêm tôi cũng suýt bỏ mạng. Không phải tôi sợ chết, có điều tôi không chắc mình có thể tiếp tục đặt cược mạng sống như vậy, trong khi Lea vẫn đang ở ngoài kia chưa rõ tung tích. Tôi biết mình nói vậy thực sự rất vô ơn nhưng thực sự là xin ngài có thể nào chờ...

Hoàng thờ dãi, con người cuối cùng vẫn sống vì đồng loại, có vẻ khó lòng thuyết phục được tên này nếu không cho hắn biết tình hình cô bé đó thế nào.

- Được rồi, nhóc. Giả sử nếu ta cho người đi tìm thì liệu người có chắc chắn được mình sẽ tìm ra hay không?
- Tôi.... tôi không biết, nhưng dù gì vẫn còn hơn là hằng ngày vào đầu trường.
- Người chưa vào nội thành bao giờ?
- Vâng.
- Cũng khó trách. Thôi vậy thì tùy người, ta không ép.

Gon đặt lại hai mươi ngàn Kron lên bàn, rụt rè nói:

- Số tiền này tôi không dám nhận.

Hoàng cũng lười biếng giải thích, nhấc tay thu cả vào trong ngực. Gon mặt đầy áy náy, ngập ngừng lên tiếng:

- Ôn cứu mạng của ngài, tôi nhất định sẽ trả.

Anh ta nói xong vội vã bỏ đi như ăn cướp, thoáng cái đa mắt dạng. Hoàng ngồi nhàn nhả nhấp từng ngụm rượu nhỏ, mặt không một chút biểu tình. Thăng nhóc này còn quá ngây thơ, vẫn thuộc tuýp thanh niên xốc nổi chưa trải chuyện đời, tạm thời cứ để nó làm chuyện vô nghĩa vài ngày đi đã. Hắn ăn xong vờn vai một cái, trả tiền, suy nghĩ:

- “Mình ở đây lạ nước lạ cái, nếu muốn tìm một người đúng là mò kim đáy bể. Việc quan trọng trước mắt vẫn nên tăng cường năng lực bản thân, thực tế nhất là phải tìm ra cách để thăng cấp.”

Hắn vừa đi vừa tính toán, vô tình không hay biết đã tới khu phố đèn đỏ hôm trước. Vẫn cảnh tượng ong bướm gọi mời như cũ, đang tính bỏ đi đường khác bỗng nhìn thấy cô bé hôm trước đang đứng một mình, đột nhiên nảy ra một ý định rất trẻ con. Hắn nhẹ nhàng luồn ra sau lưng rồi bất ngờ quàng tay từ đằng sau ôm lấy, nhưng trớ trêu làm sao cô nàng đứng không vững nên ngã nhào ra trước. Mắt thấy mặt cô ta sắp hỏi thăm mặt đường tới nơi Hoàng đành phải lấy tay đỡ lại, khéo thế nào lại vừa vịn chụp lên hai khối mềm mềm trước ngực, thậm chí hắn còn tiện tay bóp vài cái. Cô bé quay lại, đang tính chửi bới thằng ngu nào dám sàm sỡ bà không trả tiền, bỗng nhận ra gương mặt quen thuộc nên im như thóc.

- Sao nào, mới có mấy ngày đã không nhận ra tôi à.

Hoàng cười cười đi lại gần, giờ tay lên kéo cô ta vào lòng rồi xoa đầu rất thân thiết, hành động cực kì tự nhiên. Cô bé chẳng hiểu tại sao nhưng khi hắn làm vậy bản thân lại thấy rất dễ chịu.

- Chúng ta đi thôi.
- Đi đâu?
- Không phải hôm trước cô nói sẽ “dạy” cho tôi biết vài thứ còn gì, đúng lúc đang có hứng, tại sao phải kìm hãm cái sự sung sướng này lại.
- Cái này.... tôi cần phải thông báo cho “mẹ” biết đã.
- Đi luôn kéo trẻ. À mà quên nữa tôi chưa kịp hỏi tên của cô.
- Thera.
- Được rồi, được rồi. Bây giờ bao nhiêu đó đủ rồi.

Hoàng vừa nói vừa cầm tay cô ta kéo đi, cũng chẳng cần biết chỗ, hắn chỉ đơn giản lướt qua vài chỗ cho đến khi cô bé gật đầu xác nhận thì bước vào. Phải nói mấy người kinh doanh dịch vụ này đều là kẻ lăm lăm, khu sảnh hắn đi vào được trang hoàng khá khác cung điện là mấy. Trần nhà cao vút, bên trên có treo một loại đèn ma thuật tạo ra ánh sáng khiến cho nơi này lúc nào cũng chói lóa mắt, bốn bên tường treo áp phích các cô gái ăn mặc thiếu vải vô cùng. Đây không biết là vị thiên tài nào còn dùng ma thuật làm cho chúng uốn éo cử động như người thật, bảo đảm anh trai nào vào đây cũng phải còng lưng mà đi.

Hai người vừa bước vào thì đã có một vị to con mặt mày bặm trợn nhưng lại đóng bộ ra vẻ lịch thiệp, nhìn rất giống một con khỉ đột mặc vét bước tới, cất giọng ồm ồm:

- Quý khách cần phục vụ gì không ạ?

Hắn ta tuy cố gắng ra vẻ nhã nhặn nhưng nhìn kiểu gì vẫn thấy không ổn. Hoàng cố nín cười, nói:

- Tôi muốn ở cùng cô bé này một đêm.

Khi đột đại ca nhìn lướt qua Thera, dĩ nhiên là hắn biết cô ta là ai, gật đầu rồi trả lời:

- Ngài hãy vào trong kia chờ một lúc ạ.

Hắn nói xong ra hiệu cho Thera đi trước, đoạn quay vào trong hét lên như sấm.

- MẸ BA, CÓ KHÁCH.

Mấy vị anh hùng đang ôm ấp sờ soạng hăng say gần đó, bị tiếng động này làm cho thẳng em hùng dũng hiên ngang lập tức teo lại như cỏ khô, điển tiết cùng nhìn tên khi đột ngột óan hận. Hoàng vừa cười vừa đi vào kiểm đại một chỗ nào đó ngồi xuống, chưa đầy nửa phút sau một bà chị trang điểm đậm, ngực to như quả dưa hấu tiến lại gần, ưỡn ẹo hỏi:

- Ai nha, không ngờ con gái của ta lại kiếm được một anh chàng đẹp trai đến vậy. Sao nào, ưng ý ai thì cứ nói. Mẹ ba này sẽ chiều hết.

Bà chị này vừa nói vừa cạ hay quả bóng nước vào cánh tay Hoàng, coi đáng về thì trước đây chắc cũng phải là dân chuyên nghiệp trong nghề. Hắn không có ý tránh né, chỉ đơn giản nói:

- Thera, cô gái tai dài đấy.

Mẹ ba nghe tới cái tên đó bỗng ngớ người ra, có vẻ cực kì mất hứng, giọng điệu hơi dỗi, nói:

- Chỗ của ta vẫn còn nhiều đứa vừa đẹp lại biết chiều khách, ta chọn cho cậu một người nhé, bảo đảm vừa ý.

- Không, cảm ơn, tôi vẫn ưng ý cô ta nhất. Sao, có vấn đề gì à?

Bà ta như vừa ăn phải cám lợn, mặt mày nhăn nhó, cuối cùng đành nói:

- Thôi được rồi, Kulut.... đưa vị khách này đến phòng Thera.

Một chàng trai thanh tú, nhả nhặn đúng nghĩa chả biết từ đâu thỉnh thoảng xuất hiện đằng sau, cúi đầu ra hiệu Hoàng đi theo. Hắn không quan tâm mấy chuyện lăng nhăng ở chỗ này, việc mình, mình cứ làm. Cả hai đi lên tầng, giờ mới để ý chỗ này vẫn theo cách truyền thống là chia nhỏ ra thành từng phòng riêng biệt, chắc ở đâu người ta vẫn thích sự riêng tư. Anh ta dẫn Hoàng đến trước một căn phòng nằm ở góc khuất tít tận cùng phía trong, chỉ vào trong rồi đi mất, cả quá trình không nói một chữ.

Hoàng đẩy cửa bước vào, bên trong đèn chiếu heo hắt, mờ mờ ảo ảo. Hắn lờ mờ nhận ra có bóng người cách đấy không xa, Hoàng ung dung kiểm một cái ghế ngồi xuống rồi nói:

- Ra đây nào, tôi có ăn thịt cô đâu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Thông tin từ người mà ra

Thera vén rèm đi ra, cô ta đã thay một bộ đồ khác, cắt xén nhiều chỗ cả trên lẫn dưới, hở tất cả những gì có thể hở được, nhìn qua rất có cảm giác muốn vào tù. Không ngờ câu đầu tiên Hoàng nói lại là:

- Trong này tối quá, cho sáng lên một tí được không.

Vốn theo lẽ thường khi đàn ông gặp trường hợp này, điều đầu tiên nên là nhào vào đè nghiêng cô ta xuống rồi mới tính tới mấy chuyện đàm đạo nhân sinh, sản xuất con người. Nhưng Hoàng nói một câu vô thưởng vô phạt đã phá hỏng hoàn toàn bầu không khí, Thera mất gần nửa phút để nhận ra vị khách hàng không này nói đùa, cô ta đành phải vờ tay bật công tắc đèn ma pháp, ánh sáng tỏa ra khắp phòng.

Hoàng bây giờ mới thấy hóa ra chỗ này khá tuềnh toàng, chỉ có 3 thứ nổi bật là cái giường đôi bên trong, bàn tiếp khách và một ngăn tủ chứa đồ cá nhân. Có lẽ đây vừa là chỗ ở vừa là nơi tiếp khách của Thera, hắn ngó nghiêng khắp nơi rồi hỏi:

- Thera này, năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười tám.

- Mới có mười tám thôi à, thế thì phải gọi tôi một tiếng anh lớn mới đúng.

Hắn vừa nói vừa xoa đầu cô ta, thực ra Hoàng bị tật thích cưng nựng tất cả những người ít tuổi hơn mình, cả nam lẫn nữ, lâu dần thành nghiện. Thera bối rối nói:

- Ngài...

- Gọi tôi là thiếu chủ.

- Thiếu chủ, chúng ta có nên...

Thực sự Thera chả biết xử lý thế nào, bình thường những gã khác khi thấy cô ta ăn mặc bốc lửa như vậy đã nhào vào từ lâu rồi, tên này thì cứ ngồi đó chả làm gì, chả lẽ hắn không thích phụ nữ. Hoàng nhìn ra được vẻ khó xử của đối phương, liền nói:

- Kiểm chỗ nào nằm đi cho thoải mái.

- “Cuối cùng cũng lòi đuôi ra, đàn ông tên nào chả như nhau”

Thera đắc ý nghĩ thầm, sau đó ép người sát rạt vào Hoàng, đẩy hắn ngã ngửa xuống giường, đang tính xem nên quỳn rũ thẳng này theo kiểu nào thì hắn lại hỏi:

- Này, cô biết lấy ráy tai không?

Thera lại một lần nữa hóa đá, có cảm giác thần kinh của mình đang bị thử thách, không thể hiểu nổi tên mặt trắng này có dụng ý gì, nhưng dù sao hắn ta vẫn là khách. Cô ta lấy một hộp nhỏ chứa mấy thứ như nhíp, gắp và tăm bông, những cô gái ở đây đều tự sống một mình nên mấy thứ lặt vặt này ai cũng có. Hoàng thấy vậy thì nói:

- Lại gần đây nào.

Hoàng kéo tay Thera lên giường, rồi nằm gối đầu cặp đùi sẵn chắc đó, lần qua lần lại mấy vòng cho thoải mái nhất rồi ra hiệu bảo cô ta lấy ráy tai cho mình. Hắn muốn thử trò này từ lâu lắm rồi, có điều dụ thế nào bạn gái cũ cũng không chịu làm, em gái thì đồng ý nhưng sau lần đó suýt tí nữa thùng màng nhĩ, dĩ nhiên nếu muốn và chịu bỏ tiền thì vẫn có người chuyên nghiệp làm cho nhưng cảm giác đó thực sự rất không thoải mái. Hôm nay có tiền từ trên trời rơi xuống, tiêu một tí cũng không tiếc.

Thera nhẹ nhàng cọ nhẹ vành tai rồi lấy ra một cái nhíp bắt đầu làm việc, Hoàng lim dim thư giãn thoải mái, vừa hưởng thụ vừa hỏi:

- Một đêm như thế này cô kiếm được bao nhiêu?

- Tầm từ năm mươi đến một trăm Kron.

- Ít vậy sao?

- Do em không phải “con ruột” của các mẹ nên tiền kiếm được không nhiều, thỉnh thoảng cũng có vài vị khách cho thêm nhưng họa hoằn lắm.

- “Con”?

Hóa ra ở mấy chỗ thế này, các cô gái được chia làm ba hạng khác nhau: “con cưng”, “con ruột” và “con nuôi”, lần lượt do các “mẹ” quản lý. Mẹ ba mà Hoàng gặp lúc ở dưới có thể nói là sếp trực tiếp của Thera. Tùy vào sắc đẹp cũng như độ nổi tiếng mà các cô gái được xếp vào từng hạng. “Con cưng” gần như là chiêu bài giữ cửa của các chủ viện, nơi tập trung những người tốt nhất, đương nhiên giá để được phục vụ cũng cao ngất ngưởng, bù lại họ có quyền chọn thời gian tiếp khách cũng như đãi ngộ cực cao, thường là đối tượng để bọn nhà giàu thượng lưu mang về làm thiếp hay bao nuôi bên ngoài.

“Con ruột” là các cô gái bình thường, chiếm tỉ lệ cao nhất, là nguồn thu chính trong viện. “Con nuôi” là những người mới vào chưa kiếm được nhiều khách hay có nhan sắc bình thường, những người này tất nhiên phải chịu cảnh chen ép hoặc kiếm được rất ít. Cứ tầm ba tháng một lần, các mẹ sẽ xem xét và sắp xếp lại thứ tự, việc này để làm mới cho khách hàng cũng như để các cô gái phải cạnh tranh không ngừng.

Hoàng nghe Thera giải thích xong thì thực sự báỉ phục đại ca nào nghĩ ra hệ thống này, nó giúp quản lý cũng như bảo đảm cho ngành công nghiệp này phát triển cực kì quy củ. Nhưng hắn vẫn còn một thắc mắc nữa, liền hỏi tiếp:

- Nếu nói như vậy thì cô là người của mẹ ba à?

- Vâng ạ.

- Các mẹ có yêu người này bỏ người kia không?

- Tất nhiên những ai kiếm ra nhiều tiền sẽ được quan tâm hơn, nhưng các mẹ đều cố gắng để mọi người đều như nhau. Chung quy bọn em cũng chỉ là công cụ làm tiền của họ thôi mà.

- Vậy à, thế sao lúc tôi nói muốn gặp cô, bà ta có vẻ khó chịu vậy?

Thera nghe vậy thì im lặng, đáng lý cô ta không nói mấy chuyện riêng tư này cho một kẻ mới chỉ vừa quen biết, đã thế còn đang là khách hàng nữa, nhưng không hiểu sao Hoàng tạo ra một cảm giác rất vô hại khiến Thera chẳng đề phòng. Cơ bản các cô gái ở đây rất ít bạn bè hay người thân, hằng ngày nếu không tiếp xúc với đàn ông thì cũng là người cùng nghề, cơ hội tâm sự gần như là không có. Cô ta thời dãi rồi trả lời:

- Chắc do em nhiều lần không đạt nổi chỉ tiêu trong tháng, mẹ ba tính đang đưa qua chỗ hội đấu giá.

Ở đây bao tiền ăn, ở, quần áo nhưng bù lại khi tiếp khách các cô gái chỉ nhận được một nửa, mỗi tháng đều có hạn mức đặt ra, nếu không hoàn thành thì cộng dồn sang tháng tiếp theo,. Trường hợp của Thera, do cô ta đã mấy tháng liền không đạt chỉ tiêu, dĩ nhiên chẳng ai muốn nuôi bảo cô một kẻ vô dụng, ai không đủ sẽ bị bán sang chợ đấu giá nô lệ, coi như lấy tiền đó mà trả nợ. Hoàng hơi ngạc nhiên, cô bé này mặt mũi tuy bình thường nhưng đáng vóc quá ư khêu gọi, nói không kiểm đủ tiền nghe thật vô lý.

- Cô mà không có khách ư, nói thật người mẫu ở chỗ cũ tôi ở chưa chắc có ngực đẹp như của cô đâu.

Hắn vừa khen vừa vung tay lên kiểm chứng hai khối tung tung trên đầu. Thera bị sờ mó chỗ nhạy cảm, mặt hơi đỏ lên, nói tiếp:

- Việc này cũng do em mấy tháng trước có xích mích với mẹ ba, từ đó hễ có ai tới là bà ấy đều tìm cách chuyển cho người khác.

- Tất cả các cô vào đây đều là tự nguyện?

- Đâu có người con gái nào thực sự muốn làm nghề này, trừ một vài kẻ muốn lợi dụng để mong được những tên phá của để ý tới thì hầu hết đều không còn chỗ để đi, buộc phải đem thân thể ra để kiếm sống thôi.

- Nói vậy, chắc cũng có người bị ép buộc?

- Cái này em không dám chắc, nhưng thỉnh thoảng cũng có một vài cô gái trẻ bị đàn em của các mẹ bắt phải tiếp khách.

Hoàng hơi thêm vài câu linh tinh nữa, hắn vốn không tính tới đây tìm hoa tìm bướm gì. Vấn đề là, nếu muốn kiếm một cô gái bị mất tích thì đến mấy chỗ này là thích hợp nhất, bước đầu là phải làm quen ai đó rồi nhờ họ hỏi thăm hộ, bọn buôn người luôn có mạng lưới hỗ trợ nhau, chỉ cần bám vào một mẫu sẽ ra toàn bộ. Hắn ước chừng đã đủ thời gian, ngồi nhòm dậy, nói:

- Thôi muộn rồi, tôi phải về đây.

Mấy chuyện này không thể gấp được, tạm thời hôm đầu tiên chỉ đến thế này thôi. Thera nhìn Hoàng đang tính đi ra, ấp úng nói:

- Thiếu chủ, ngài không định....

Cô ta đánh mắt lên giường, tuy không biết hắn có mục đích gì nhưng ít nhất cũng giúp mình có khách, và lại tên này nhìn qua cũng không tồi.

- Ô, tôi quên mất, xin lỗi nhé.

Hoàng nhào lại Thera, kéo cô ta sát mặt mình, nhẹ nhàng nói:

- Nhắm mắt lại đi.

Đoạn, Hoàng đặt một nụ hôn lên môi Thera, lần này hắn dùng của lưới ngoái loạn cả lên, cả hai dán vào nhau đến gần một phút, lúc tách ra thì Thera vẫn còn đang mê man. Hoàng xoa đầu cô ta rồi đi khỏi, không quên bỏ lại vài trăm Kron trên bàn.

Lúc xuống thì không thấy mẹ ba đâu, có một nhân viên khác lịch sự tiến đến đưa một tờ giấy ghi giá cho hắn. Hoàng liếc qua rồi đưa luôn, lúc ra tới cửa vẫn thấy khi đột đại ca đứng đón khách.

Gọi một chiếc xe về thẳng nhà, lúc này cũng khuya lơ khuya lác. Milenia hình như viết suốt từ lúc hắn đi, đang nằm gục trên bàn mà ngủ, thức ăn ở kế bên. Hoàng hài lòng vì cô bé đã nghe lời, cúi xuống bế Milenia lên giường rồi đi nghiên cứu đồng tài liệu bản. Hiện giờ các thứ nguyên liệu cơ bản hắn đã tương đối nắm rõ, cũng như một vài công thức chế tạo đơn giản, chủ yếu là giải mấy loại độc cơ bản. Cái cần bây giờ là một thứ gì đó có thể giúp bản thân tăng tiến sức mạnh, ít nhất là phải thêm một kĩ năng giữ mạng nữa.

Hoàng vắt óc lục trong bộ nhớ xem có công thức nào để dùng, nhưng bản thân là một Giả kim thuật vô địch thế giới, mấy đồ tác dụng tức thời đều là loại chất lượng cực cao, tra tài liệu để chuyển đổi tương đương không ra. Hắn đoán trừ khi có một Đại Dược Sư cấp chín ở đây, không thì đừng mong mới làm gì. Bỗng hắn chợt nhớ ra một thứ, có lẽ khả thi.

Không chậm trễ Hoàng liền lập tức lấy giấy viết ra công thức, sau đó đối chiếu với những nguyên liệu Milenia viết ra, tiến hành chuyển đổi, cuối cùng cũng nở nụ cười mãn nguyện. Loại thuốc Hoàng muốn làm ra có một cái tên cực kì tức cười, đó là “Mara rảnh rồi”.

Nguyên lai Ngai Vàng Của Hoàng Đế là một trò chơi không đặt nặng vấn đề cày cuốc, kể cả một người mới cũng chỉ cần mất vài tháng để đạt cấp độ tối đa, quá trình đó chủ yếu để làm quen nhân vật cũng như tích lũy kinh nghiệm. Nhưng với số tham gia quá lớn, thế nào cũng có vài tên đầu óc không bình thường.

Trò chơi có một cơ chế không cho nhân vật lên quá ba mươi cấp độ một ngày, tránh tình trạng có quá nhiều tài khoản ảo lập ra rồi để đó. Nhưng có một người khẳng định rằng hắn có thể lên quá ba mươi cấp trong một ngày, lập tức gạch đá bay vào như mưa, ai cũng chửi thẳng này bị khùng. Thậm chí trong con hưng phấn, một quản lý còn đi vào thách thức nếu hắn làm được, sẽ báo cáo để công ty tặng cho một đồ vật bất kì. Kết quả tên đó, vốn là một Giả kim thuật sư, đã làm ra một loại thuốc giúp tăng lập tức một cấp độ, qua mặt được giới hạn của hệ thống, sự kiện này ồn ào tới nỗi nhà sản xuất phải đứng ra giải quyết, trở thành giai thoại nổi tiếng. Để ghi nhận việc này, thuốc được đặt theo tên người đã chế ra nó, Mara, nhưng cộng đồng thì lại gọi là “Mara rảnh rồi”

“Mara rảnh rồi”, tên cũng như nghĩa, đích thực là thứ chỉ có người dư thời gian mới làm nổi. Nó được chế tạo từ hơn một trăm loại nguyên liệu khác nhau, tuy toàn đồ dễ kiếm nhưng chỉ riêng việc đi gom cho đủ cũng mệt chết người, chưa kể số lượng, quy trình và thứ tự cho vào trước sau. Có mấy người đã thử làm và cuối cùng đều đi đến một kết luận, kẻ sáng tạo ra thứ này không rảnh quá hóa rồi thì cũng bị tung tung. Đây thuần túy chỉ là thứ vô ích vì chỉ giúp ta lên một cấp độ, dùng được duy nhất một lần. Trong game, “Mara rảnh rồi” thường là bạn bè đánh đồ nhau cho vui, nhưng đối với Hoàng lúc này nó chính là cứu tinh tuyệt vời. Thêm một cấp độ đồng nghĩa có thêm kĩ năng, mạng sống sẽ càng được bảo đảm.

Nhìn đồng danh sách nguyên liệu sau khi chuyển đổi dài dằng dặc, Hoàng cũng thấy muốn phát bệnh. Ngày mai lại phải nhờ Mil đi thu gom hộ, tính sơ sơ qua vụ này không có chục ngàn Kron không xong. Hắn ư ử oải ném cây bút lên bàn, vuron vai ngáp dài.

- “Kệ xác nó, mai tính”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lên cấp

Milenia tỉnh dậy thấy đang nằm trên giường, sức nhớ hôm qua làm việc đến mức ngủ gục, chắc chắn là vị chủ nhân kia đã mang mình vào phòng. Cô ta bỗng cảm thấy hơi xấu hổ, bản thân cũng quá hờ hênh rồi, để một người đàn ông bế lên mà chẳng biết gì. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, từ lúc mua về tới nay hắn chưa hề có hành động gì quá phận, đối xử với mình hoàn toàn bình đẳng, thực sự rất quái lạ. Milenia sửa sang lại đầu tóc, trang phục rồi đi ra ngoài, Hoàng đang ngồi trên bàn xăm soi một tờ giấy, bên cạnh là cốc tiền to, thấy cô ta ra liền nói lớn:

- Dậy rồi à, lại đây, xem giùm tôi cái này với.

Nữ được sư đón lấy tờ giấy, vừa nhìn thoáng qua lập tức chau mày, ở đây có hơn một trăm loại nguyên liệu khác nhau, từ thảo dược, da lông thú rồi cả khoáng thạch. Tuy đều là những thứ bình thường không vượt quá cấp ba, nhưng đây rõ ràng là một đồng hồ lớn vô dụng, đến cả những công thức cấp chín cũng không cần nhiều tới vậy, cứ như đây do một đứa con nít viết bừa ra vậy.

- Sao, trong đồng hồ này có thứ nào khó kiếm không?

Milenia nhìn kĩ lại một lần, cuối cùng chắc chắn đây không phải chuyện đùa mới trả lời:

- Toàn bộ đều là nguyên liệu cấp thấp, chỉ cần đến bất cứ khu chợ nào cũng có cả. Nhưng thiếu chủ cần nhiều như vậy để làm gì?

Hoàng thở phào một hơi, nếu chỉ đơn thuần là số lượng thì không sao, vẫn lo được, đồng thời cũng hơi ngạc nhiên, từ lúc nào Mil lại quan tâm đến mình làm gì rồi? Hắn đứng dậy, thu lại tờ giấy rồi nói:

- Ăn sáng trước đã, sau đó cô đi với tôi đến chợ mua toàn bộ những thứ này về.

Hơn hai giờ sau, cả hai đã có mặt tại khu buôn bán dược liệu, vì số nguyên liệu quá nhiều nên Hoàng quyết định đầu tiên cứ xác định đúng thứ cần mua, trả tiền rồi nhờ người mang về nhà, không hơi đâu mà đi xách. Vì không muốn phải đi chọn từng món, hắn hỏi đường tới đầu nậu của chợ, đây là chỗ phân phối, tiêu thụ cũng như tập trung nguyên liệu lớn nhất thành Roc. Lúc đến nơi thì bên trong đã đông nghẹt, từng đoàn xe ra vào không ngừng nghỉ, hàng hóa ùn ùn đổ vào như thác, hắn ngó nghiêng một hồi vẫn không biết đi chỗ nào, đang tính hỏi ai đó thì Milenia đã gọi:

- Thiếu chủ, ở đây này.

Hóa ra nơi đây có nơi dành riêng cho những người mua lẻ, nó nằm tách sâu bên trong, nếu không để ý khó mà thấy được. Trái ngược với quang cảnh tấp nập phía ngoài, ở đây chỉ có tầm vài chục người, hầu hết là cánh con buôn đang thử hàng hoặc giới thiệu mẫu mới, người thực sự có nhu cầu rất ít, cũng dễ hiểu vì nếu mua số lượng nhỏ, ra chợ nhanh hơn nhiều. Hoàng chọn đại một quầy trống rồi đi đến, nhân viên nam trực cười tươi như hoa, hỏi:

- Tôi có thể giúp gì cho quý khách ạ.

Hoàng nhanh chóng rút tờ giấy danh sách đưa ra, người nhân viên nhận lấy chăm chú đọc kĩ, một lúc sau mới hỏi lại, giọng hơi đắn đo:

- Ngài muốn lấy hết tất cả chỗ này?

- Đúng, mỗi thứ chỉ cần một là đủ.

Tuy có hơi khó hiểu, nhưng tiêu chí của bọn họ là mặc kệ khách muốn gì, cứ trả tiền là được, nam nhân viên vẫn cẩn thận tính toán rồi nói:

- Tổng cộng là một trăm hai mươi lăm loại nguyên liệu khác nhau, mỗi thứ lấy một, vị chi là... mười bốn ngàn năm trăm Kron. Ngài muốn thanh toán luôn không ạ.

Hoàng nghe tốn mười mấy ngàn mà mặt mày xây xẩm, thế là bao nhiêu tiền kiếm được chuẩn bị tung cánh bay xa, biết là sẽ tốn nhưng khi thực sự phải móc ra vẫn thấy xót. Hắn có gắng vót vát, hỏi:

- Tôi mua nhiều thế không có giảm giá à?

- Đây là đã bỏ hết số lẻ đằng sau rồi ạ. Tuy ngài mua nhiều nhưng mỗi loại chỉ có một ít, nếu muốn ngài có thể qua khu bên kia, ở đó họ chuyên giải quyết những đơn hàng số lượng lớn, chiết khấu sẽ cao hơn.

Sau một hồi cò kè mặc cả đủ đường không ăn thua, cuối cùng Hoàng vẫn phải cắn răng móc ví ra trả không thiếu một xu, sau khi nói địa chỉ để họ chuyển tới, số tiền trong túi chỉ còn gần ba ngàn Kron, có vẻ là càng lúc càng mặt hẹp. Khi đi ra tới chợ, hắn nhìn sang Milenia này giờ vẫn lặng im đi kể bên, tặc lưỡi một cái, nói:

- Đi, tôi mua cho cô vài bộ quần áo mới.

Không cần đợi câu trả lời, Hoàng kéo tay nữ được sư đi luôn, hôm nay đã tiêu một đồng tiền, có thêm vài trăm bạc lẻ cũng chẳng là gì, coi như là thưởng chi tiêu cho việc cô ta phải ngồi còng lưng viết mấy ngày nay. Cả hai lòng vòng một hồi đến một cửa hiệu tằm trung, Hoàng đẩy cửa bước vào, liếc qua liếc lại, sau khi chắc chắn ở đây không có thứ gì đắt tiền mới rống họng lên:

- Ông chủ, có đồ gì tốt nhất mang hết ra đây.

Hắn rất muốn thử cảm giác làm đại gia dắt chân dài đi phá cửa nó như thế nào, tiếc là tiềm lực kinh tế hữu hạn, chỉ có thể tự sướng tinh thần ở mấy chỗ trung bình thôi. Chủ nhân nơi này là một người đàn ông trung niên mập ú, lạch bạch chạy ra, hớn hờ nói:

- Anh chàng này, cậu đi với bạn gái à, đến đúng nơi rồi nha, chỗ chúng tôi có cả trang sức dành cho tình nhân đó.

Hoàng nhìn qua Milenia, cô ta vẫn mặc một bộ quần áo cũ kỹ, đôi chỗ hơi bạc màu, nhìn không đến nỗi thảm hại lắm, nhưng rõ ràng là cần phải đổi. Hắn quay sang nói với ông chủ:

- Chọn cho cô ta vài bộ xem được đi. Ừm, chủ yếu là chất liệu với mặc thoải mái là đủ rồi.

Ông chủ trung niên dẫn Milenia đi vào trong chọn đồ, Hoàng lười để ý, rảnh rỗi đi dạo một vòng trong tiệm. Nơi này bán đồ cho tầng lớp dân thường, từ kiểu dáng tới chất liệu đều rất phổ thông, giá tiền phải chăng. Những thứ xa xỉ hơn ở đây không bán, Hoàng căn bản cũng chưa tiếp xúc qua quý tộc ở thế giới này, nếu có dịp cũng nên xem xét qua cho biết. Loanh quanh một lúc chán, lại vòng ra, Milenia đã đứng đó đợi sẵn từ lúc nào.

Hiện giờ cô ta mặc một bộ váy màu xanh dương, cổ viền bông mềm, cổ tay áo có vài họa tiết hoa lá khá bắt mắt. Vóc người của Mil dù sao cũng khá cao, cũng có thể tính là chân dài, mặc mấy bộ váy này vô cùng hợp, rất nhã nhặn. Hoàng hải lòng, gật đầu khen:

- Đẹp lắm.

Nữ được sư cúi đầu không nói, ông chủ từ trong quầy đi ra, trên tay cầm hai túi nữa, tích cực vuốt đuôi:

- Bạn gái của cậu quả nhiên tuyệt vời nha, cô ấy mặc bộ nào trong tiệm này cũng hợp cả, đúng là người đẹp mặc gì cũng đẹp mà.

Hoàng cười cười, không để ý lắm tới mấy lời bốc phét trắng trợn này, nói:

- Tổng cộng hết bao nhiêu?

Ông chủ thoáng nghe tới tiền, thoáng cái liền tập trung, vô cùng nghiêm túc nói:

- Tổng cộng váy, áo khoác ngoài, đồ lót... mỗi thứ bốn bộ. Tôi mở hàng cho cậu, chỉ lấy ba trăm Kron thôi.

Phải biết chỗ này một tháng lãi một, hai ngàn đã coi như thành công rồi, hôm nay gặp khách sộp, có bao nhiêu đồ xịn nhất đều lời ra, nếu được lấy hết thì thực sự trúng to. Hoàng mở túi nhìn qua một chút, sau đó móc ra ba trăm Kron đưa cho ra. Ông chủ nhận tiền, mặt mày hớn hờ, tiễn hai người ra tận cửa rồi mới chịu lưu luyến đi vào.

Tiện tay đưa tất cả đồng quần áo cho Milenia cầm, tuy đã thay đổi ngoại hình như biểu hiện của cô ta vẫn làm hắn rất chán nản. Hai người đi sóng đôi bên nhau nhưng chả ai nói câu gì, đến tận lúc về nhà nữ Được Sư mới ngập ngừng lên tiếng:

- Thiếu chủ, cảm ơn ngài.

Hoàng nghe vậy, tâm tình khá hơn một chút, tiến lại xoa đầu Mil, khen ngợi:

- Trẻ ngoan dễ dạy.

Hơn một trăm thứ nguyên liệu đã được mang tới, chất đầy trong nhà, nhìn đồng tap nham này hắn cảm thấy chả biết bắt đầu từ đâu, đành nói với Milenia:

- Cô đi làm việc tiếp đi, chỗ này để tôi tự giải quyết.

Mil vâng lời đi ngay. Hoàng mất hơn hai tiếng đồng hồ để mang và phân loại đám nguyên liệu này. Sau khi ổn định tất cả, hắn mới mang bộ dụng cụ chế tạo thuốc ra, ngồi suy nghĩ về tiến trình làm ra “Mara rảnh rồi”. Cái thứ chết toi này không những đòi hỏi nhiều mà trong quá trình pha chế phải tuân thủ đúng thứ tự, nếu làm sai coi như công cốc. Dù sao hệ thống cũng đã cho bằng biểu hết rồi, chỉ cần không lơ tay là được. Dù sao lúc trước đã làm rồi, không đến nỗi lơ tay. Loay hoay cả tiếng đồng hồ, cuối cùng trên tay cũng có thành phẩm, một lọ dung dịch màu tím sậm, “Mara rảnh rồi”

Hoàng tần ngần một hồi, cảm khái mười mấy ngàn bạc đã đi tong theo cái thứ chất lỏng bé tẹo này, mở nắp tu một hơi cạn sạch. Ngay lập tức, trong đầu hiện lên tiếng thông báo:

- Chúc mừng bạn đã lên cấp hai.

Mỗi lần lên cấp, hệ thống sẽ thưởng cho một điểm kỹ năng và vài điểm thuộc tính tăng sức mạnh tùy nhân vật. Hoàng xui xẻo chỉ có được điểm kỹ năng, bản thân vẫn y như cũ, tuy vậy số năng lượng đã tăng lên rất nhiều, đủ để dùng hai lần “Sia” liên tục.

- “Bây giờ nên tăng vào cái gì đây?”

Đại mục sư là mẫu nhân vật bảo vệ đứng ở tuyến sau, khả năng gây sát thương là rất ít. Hoàng mở bảng kỹ năng ra cả buổi vẫn không nghĩ được phương án tối ưu, hồi phục bây giờ tạm thời là đủ, giải độc hay hủy trạng thái cũng khá tốt nhưng chưa đủ, các phép kiêu cường hóa chỉ thực sự hiệu quả nếu có đồng minh tin cậy... Hắn tính toán nửa ngày, cuối cùng quyết đoán lựa chọn, một ô kỹ năng nữa liền sáng lên.

Bây giờ phải thử nghiệm một chút, Hoàng bày một cái bàn, gọi Mil ra rồi bảo:

- Cô biết vật tay không?

Milena lắc đầu, hắn liền nắm lấy tay cô ta để lên bàn, giải thích sơ qua một chút rồi nói tiếp:

- Đơn giản là khi tôi ra hiệu thì cứ dùng sức để ấn xuống. Hiểu chứ?

Nữ Dược Sư bị nắm tay chặt cứng, ngượng ngùng gật đầu. Hoàng nói luôn:

- Được rồi, chuẩn bị... bắt đầu.

Hoàng dùng hết sức cố gắng đè tay Milena xuống, nhưng cứ như một cái cọc bê tông đã đóng móng, nó chả mấy may di chuyển một tí tí, mồ hôi trên trán chảy xuống ròng ròng. Mil ngạc nhiên nhìn chủ nhân của mình gân cơ nổi đầy đầu, đang bặm môi cố sống cố chết dồn sức xuống, nghi ngờ đây lại là một trò mới, cô ta hơi đẩy nhẹ đã khiến tay hắn lệch ra rồi đập thẳng xuống bàn, nhẹ nhàng như không.

- Thiếu chủ...

Hắn ta hiện giờ đang đau muốn chết, cả thể xác lẫn tâm hồn. Đã biết người ở đây có nguyên lực vốn sẽ mạnh hơn nhiều, nhưng thua cả một cô gái thì đúng là hơi bị quá đáng. Hoàng xoa cánh tay đang muốn như rút gân, hỏi:

- Sao cô bảo nguyên lực không ảnh hưởng tới sức mạnh?

Mil nhìn Hoàng như một kẻ bệnh thần kinh, giải thích:

- Đó là sự thừa thừa thiếu chủ, cấp độ tuy đúng là để xác định số lượng nguyên lực một ai đó nhưng đó là còn tùy theo họ chọn hướng đi nào, tăng tiến sức mạnh hay kiểm soát, khống chế. Tùy vào ngành nghề khác nhau mà sức mạnh cơ thể giãn cách, càng cao độ khác biệt càng lớn.

- Vậy, như cô thì tầm chiến sĩ cấp mấy?

Mil ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Khoảng cấp hai thừa thừa thiếu chủ, nhưng đó chỉ tính về sức mạnh cơ thể đơn thuần, nếu thực sự phải đụng độ, tôi vẫn không đánh lại.

Hoàng hơi hơi hiểu ra vấn đề này, tùy mục đích mà nguyên lực được phát triển theo hướng nào, nó giống như rèn luyện thân thể cường tráng để ra trận hay học tập nâng cao kiến thức. Nhưng mà nó lại càng làm hắn chán nản, nếu như về sau có lấy vợ ở đây, coi như đừng hòng mà nói nặng câu nào, lơ mơ chắc vỡ mồm luôn. Hoàng với tay lấy một con dao gọt hoa quả, đưa cho Mil rồi nói:

- Nhờ cô thêm một việc nữa, cầm con dao này dùng hết sức đâm thẳng vào tôi.

Milena nghe xong thì sững sờ, hơi lùi lại, Hoàng lập tức lên tiếng trấn an:

- Đừng lo, đây chỉ là một cuộc thử nghiệm thôi, cô cũng biết tôi có thể chữa lành vết thương trong nháy mắt mà.

Tuy vậy, nữ Dược Sư vẫn cứ lần chần không dám, hắn đành phải quát lên:

- Mil, làm đi, đó là lệnh.

Cuối cùng, Milena đành phải nghe theo, cầm dao bằng cả hai tay, nhắm mắt lao thẳng tới. Hoàng đứng yên, bình tĩnh quan sát rồi nói thầm:

- “Kirie Elodon”

Một quãng sáng bạc bao phủ lấy toàn thân hắn, ngăn không cho mũi dao đi thêm một tấc nào y như đâm vào đá, Milenia bị phản chấn làm bật ra sau, trở mặt nhìn. Hoàng vui mừng, lựa chọn của mình đã chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chiến thuật mới

“Kirie Elodon” là kỹ năng thành danh của Đại mục sư, trên cơ bản nó tạo ra một lớp bảo vệ hấp thụ sát thương nhận vào, nhưng nếu chỉ có thế thì vẫn quá bình thường. Điểm mạnh của kỹ năng này là nó có thể được điều chỉnh, tạo khiến nhận sát thương trực tiếp hoặc theo phần trăm, hai loại lá chắn này tùy tình hình sử dụng, nó cũng là thứ phân biệt giữa một Đại mục sư giỏi và cực giỏi.

Theo tính toán của Hoàng, lớp giáp do “Kirie Elodon” có thể chịu được tất cả các đòn tấn công cấp năm trở xuống, kể cả mấy thứ tuyệt chiêu. Thực ra mà nói về lâu về dài giảm theo phần trăm vẫn rất có lợi, nhưng đối với hắn thì vẫn vô dụng. Số năng lượng hiện tại đủ để dùng hai lần “Sia” hoặc một lần “Kirie Elodon” cộng “Sia”, coi như đủ để giữ mạng, tiếp theo là phải có cách tấn công. Vấn đề này cũng đã nghĩ tới, chuẩn bị thử nghiệm luôn.

Hoàng hùy bỏ lớp giáp bạc trên người, quay sang Milenia vẫn còn đang sững sờ:

- Đừng lo, không có gì nghiêm trọng đâu.

- Thiếu chủ, ngài... là tư tế?

Cô ta thận trọng uớng lờ, các tư tế là một tồn tại thần bí trên đại lục, theo cả hai thánh điển thì họ là người đại diện cho thần sáng tạo. Tuy nói hiện nay khoa học lẫn ma pháp rất phát triển nhưng tôn giáo vĩnh viễn là thứ ước thúc con người, không một cá nhân hay nước nào lại muốn đối kháng với hàng triệu tín đồ cả. Milenia không dám chắc, có điều những gì Hoàng làm thực sự quá giống lẫn cô tới thánh giáo thụ pháp.

- Không không, đừng có nghĩ ra mấy thứ nguy hiểm như vậy.

Hoàng xoa tay liên tục, đùa à, tuy kỹ năng của Đại mục sư có thể giống nhưng còn chưa đến mức đi giả mạo mấy gã tư tế, đây là tội chết. Hắn trấn an Mil:

- Cô suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, tất cả chỉ là trùng hợp thôi.

Sau khi tổng tiền nữ Dược sư đi khỏi, Hoàng tiếp tục cầm đầu mấy cái công thức. Nhân mua nguyên liệu cho lọ “Mara rảnh rồi”, tiện tay lấy luôn thêm vài thứ để chế tạo, hiện nay khả năng phòng thủ đã có, chỉ thiếu tấn công. Tuy nói Đại mục sư là một mẫu nhân vật hỗ trợ, nhưng Giả kim thuật lại là chuyện khác, vài loại đồ chơi hắn không thành vấn đề.

Nguyên hai ngày tiếp theo, Hoàng giam mình trong phòng, thử nghiệm rất nhiều thứ linh tinh, đến sẩm tối mới dẫn dò Milenia ở nhà cẩn thận, đón xe đến khu Đấu trường, nếu cần thực chiến để kiểm chứng năng lực thì đây là chỗ tốt nhất. Hắn đeo mặt nạ lên, bước thẳng vào khu đăng ký, nộp tiền, điền thông tin cũng như bỏ một ngàn Kron tự cược cho chính mình. Lúc đầu hắn còn lo ở đây có kiểm tra nguyên lực, nhưng sau lần đi cùng Gon thì nhận ra đây chỉ là quy định cho có, có là bất cứ ai đến họ vẫn cho đấu, cơ bản đây là kinh doanh không vốn, càng nhiều người càng tốt.

Sau vài tiếng đồng hồ chờ đợi, cuối cùng cũng tới lượt của, khi hắn bước ra sàn đấu thì người dẫn chương trình đang xướng tên:

- Sau đây là cặp đối đầu giữa Rui, Đấu sĩ cấp bốn và Rai, Quyền thủ cấp bốn.

Thông tin lúc đăng ký tất nhiên là giả, cấp bốn dĩ nhiên sẽ không gây chú ý, chỉ có chỗ sở trường do hắn đi tay không nên ghi đại là Quyền thủ, có điều hắn đeo mặt nạ lại dùng áo dài trùm kín mít nên nhìn rất cô quái. Đối thủ của Hoàng cũng thuộc dạng lão làng tại đấu trường, theo lý thuyết là cùng cấp nhưng tỉ lệ cược rất cách biệt, hắn bị đánh giá thấp thảm hại, đặt một được bốn.

Trọng tài kiểm tra qua loa rồi cho trận đấu bắt đầu luôn, ngay lập tức Hoàng bật lùi ra đằng sau, giữ khoảng cách với đối thủ. Mục đích lần này đến đây là để thử nghiệm rất nhiều thứ, thắng thua không quan trọng lắm. Bên kia Rui lại không muốn như vậy, thấy đối thủ có vẻ muốn đánh lùi thì lập tức xông lên, anh ta sử dụng một thanh chùy, trên đầu có nẩu gai nhìn rất dữ tợn. Rui sai vài bước đã tiếp cận được, vung tay đập thẳng xuống đầu Hoàng nhưng hắn đã lách người tránh được. Anh ta xoay ngang cổ tay, quét vào hông đối thủ, vẫn chỉ vào khoảng không, Rui tặc lưỡi tức tối, tên này lẩn nhanh như chuột.

Liên tiếp mấy lần va chạm sau đó, Rui vô cùng nỗ lực nhưng lần nào cũng chỉ sém chạm vào người Hoàng. Anh ta có cảm giác như đối thủ biết mình sẽ làm gì, bất cứ lúc nào tấn công là hắn lại có thể né tránh đơn giản, trong lòng vô cùng khó chịu. Khán giả cũng không thấy khá hơn, rõ ràng họ chẳng hề thích thú việc trả tiền để xem hai tên này đánh trận giả, thực sự thì gã Quyền thủ chỉ chăm chăm né đòn, chưa từng có ý định phản công, vài người bắt đầu lo ó phản đối.

Trên sàn đấu, Hoàng vừa quan sát Rui vừa di chuyển liên tục, cuối cùng đã chắc chắn một điều, phản xạ và sự tập trung của bản thân hoàn toàn vượt trội so với các Đấu sĩ này. Hắn không hiểu tại sao, chỉ cảm thấy những đòn tấn công của Rui, cũng như tất cả những người đã gặp đều quá chậm và dễ đoán.

Một phần do “Ngai Vàng Của Hoàng Đế” là một game mô phỏng quá chân thực, hàng triệu người chơi qua thời gian dài đã sáng tạo ra tỉ tỉ kiểu chiến đấu khác nhau, bản thân hắn là tuyến thủ vô địch thế giới, những kinh nghiệm này là có thừa. Mặt khác là phản xạ của hắn đã nhạy hơn nhiều, do cơ thể trẻ hóa hay chấn động khi đi xuyên không gian, dù gì nó cũng rất tốt. Hiện tại Hoàng có thể “nhìn” và dự đoán động tác của Rui chỉ trong vài chục phần trăm giây, biết trước anh ta sẽ làm gì do đó né được là rất bình thường.

Tất nhiên Hoàng không cho rằng mình nhờ vào cái này mà trở thành vô địch, nên nhớ hắn mới biết tới nguyên lực cấp năm, chưa chắc những người tăng trên vẫn y như vậy. Kể cả có phản xạ nhanh tới vậy nhưng cơ thể Hoàng vẫn như cũ, nếu gặp đối thủ có tốc độ vượt trội thì dù có biết trước vẫn không thể né kịp. Tiếp tục nhảy tránh một cú bổ của Rui, hắn thầm nghĩ:

- “Xong bước một, giờ tới bước hai”

Hoàng nhân lúc Rui đang giờ chùy lên cao liền lao thẳng lại gần, thu tay vào trong áo rồi đâm thẳng vào lồng ngực đối thủ. Lực xung kích cực mạnh đánh vào khiến anh chàng Đấu sĩ bất ngờ, một con đầu xé phổi tràn vào khiến Rui hốt hoảng, hắn ra tay bằng cách nào, sao mình không thấy gì cả. Anh ta loạng choạng lùi lại mấy bước, trên mặt ngập tràn sợ hãi.

- Vẫn chưa đủ.

Một đòn thành công nhưng có vẻ Hoàng vẫn chưa vừa ý, tiếp tục áp sát tới. Rui luống cuống quay tròn hai thanh chùy ngăn lại, nhưng không hiểu làm sao tên Quyền thủ vẫn như một cái bóng ma bám lấy làm anh ta chỉ còn biết co tay phòng thủ. Hoàng tiếp cận và lần này tung đòn mạnh hơn, kể cả đã thủ kín mít Rui vẫn bị hất đi mấy mét, hai cây chùy văng mất, chặt vật cực kì.

Diễn biến đối chiều trên sàn đấu làm khán giả nhất thời không tiêu hóa được, từ đầu đến lúc ra tay, tên Quyền thủ luôn giấu mình trong lớp áo choàng, không ai biết hắn đã làm gì. Rui lúc này đã đứng lên lấy lại vũ khí, đối thủ không nhân cơ hội anh ta ngã mà đuổi tận giết tuyệt, chẳng phải tinh thần thượng võ gì mà Hoàng vẫn còn muốn thử nghiệm thêm một chút nữa. Hắn giờ tay vẩy vẩy ra dấu khiêu khích về phía đối diện, Rui bỗng cảm thấy mình đang bị tên khốn này đùa giỡn, máu nóng dồn lên đầu. Anh ta đứng bất động, cơ thể từ từ chuyển sang màu đỏ, nhiệt độ xung quanh tăng lên nhanh chóng, Rui đột ngột hét lên rồi bật tới đối thủ với một tốc độ nhanh gấp đôi bình thường. Hoàng hoàn toàn bị bất ngờ, rất khó khăn lùi ra sau, mặc dù vẫn phải để lại một mảng áo bị thiêu rụi.

- Ô, Sôi Máu à, tên Rui này học lén của Thú Tộc khá tốt đây.

Vị trọng tài có một chút hứng thú nhận xét, đúng như ông ta nói, Rui đang dùng một loại bí kĩ đẩy nhanh tốc độ tuần hoàn máu, giúp gia tăng tốc độ, sức mạnh cùng độ dẻo dai của cơ thể. Đây là bí mật của Thú Tộc, cũng chả biết làm sao Rui học được, hiện giờ anh ta cả người đỏ rực tỏa khói, trông rất giống một con trâu điên. Có điều tuy tốc độ gia tăng nhưng chẳng qua chỉ từ “thoải mái” sang “tập trung” hơn mà thôi, Hoàng vẫn xử lý được. Điều này làm tất cả mọi người cực kì lấy làm quái lạ, tên Rai này di chuyển rất nghiệp dư, không giống người đã từng chiến đấu, nhưng Rui kể cả đã biến Sôi máu vẫn không thể chạm vào người hắn được, cứ như Quyền thủ biết trước đối thủ sẽ làm gì vậy.

Hoàng vừa di chuyển vừa quan sát, nhận thấy Rui đang từ từ yếu đi, hơi thở gấp gáp, rất rõ ràng hiệu lực của Sôi Máu đang mất dần. Lúc vị trọng tài nói hắn cũng nghe thấy, trong Ngai Vàng Của Hoàng Đế cũng có vài kĩ năng dạng tăng lực tức thời, chúng đều có điểm chung là sẽ gây ra tác dụng phụ khi hết thời gian.

Rui cũng biết như vậy nên cố tình tấn công chậm lại, dồn nguyên lực xuống chân, muốn lừa đối thủ. Quả nhiên do vẫn còn thiếu kinh nghiệm thực chiến, Hoàng đã mắc lừa, hắn chủ quan nghĩ rằng đã hết thời gian Sôi máu nên hơi mất tập trung để đối thủ tiến lại gần. Nguyên lực bùng nổ khiến Rui kích tốc vọt tới như một quả tên lửa, khoảng cách không còn đủ để Hoàng có thể né tránh nữa, tro mắt nhìn cặp chùy nện xuống.

- “Kirie Elondon”

Một cảnh tượng kì dị xảy ra, đòn tấn công của Rui bị một thứ gì đó cản lại, mặc kệ anh ta có cố sức đến thế nào vẫn không thể xuyên qua mà chạm vào tên Quyền thủ được. Hoàng xoay người hất đối thủ ra, nhân cơ hội Rui còn chưa kịp hồi phục, thu hồi kĩ năng, lao đến và nói:

- Game over.

Hoàng đánh thẳng vào ngực đối thủ, tạo ra thêm một vụ nổ phá tan nát áo giáp của Rui, anh chàng văng như chong chóng cả xuống sàn đấu, vừa kiệt sức lại bị ăn đòn nặng, vô lực chiến đấu tiếp. Vị trọng tài nhanh chóng tuyên bố:

- Quyền thủ Rai là người chiến thắng.

Hoàng cúi chào khán giả rồi lui đi, trút bỏ quần áo, mặt nạ rồi mới đi lấy tiền, nhanh chóng biến khỏi đấu trường, không muốn bị ai để ý. Khi đã đoàng hoàng ở ngoài hắn mới thấy an tâm, vậy là lần đồ chơi lần này đã thành công. Trừ pha sử dụng “Kirie Elodon” cứu mạng phút cuối, toàn bộ những lần đánh Rui hắn đều sử dụng bom Giả Kim, đây là công cụ chuyên dùng để luyện cấp cũng như đánh nhau trong game. Đơn giản, dễ chế tạo, sức công phá tốt và quan trọng nhất là rẻ, loại bom này rất được ưa chuộng ở mấy cấp độ đầu khi trang bị còn yếu.

Lúc trên sàn đấu, sở dĩ Hoàng dám dùng nó ở cự ly gần cũng là vì cơ chế của game, kĩ năng và đồ vật không gây sát thương phản lại đối với bản thân người sử dụng. Hắn chế ra sáu quả tất cả, uy lực tương đương các đòn đánh bình thường của chiến sĩ cấp bốn, tuy vẫn còn hơi yếu nhưng tạm thời thế là đủ.

Sắp xếp lại đồ đạc và tiền, Hoàng tiến thẳng đến chỗ tiếp theo, khu phố đèn đỏ, không khó khăn lắm để tìm ra Thera đang đứng trên đường chờ khách. Hắn tiến lại gần vỗ vai cô ta, Thera quay lại, vui mừng thốt lên:

- Thiếu chủ.

Vài phút sau đó cả hai đã yên vị trên giường, Hoàng gối đầu lên đùi, lấy tay nghịch mấy búi tóc Thera, hỏi:

- Công việc thế nào rồi?

- Vẫn như trước, trừ thiếu chủ ra thì không còn ai nữa cả.

Thera rất chán nản trả lời, có thể thấy công cuộc kiếm tiền của cô gái này khá thất bại. Hoàng nghe vậy thì tự nhiên thấy hài lòng, hỏi tiếp:

- Cô có thích đánh cược một lần không?

- Thiếu chủ nói vậy là ý gì?

- Cứ coi như tôi có cách làm cho đàn ông bầu vào, giúp cô trở thành người được hâm mộ nhất cái viện này đi.

- Ngài lại nói đùa em rồi.

- Cô nghĩ tôi rảnh rồi tới mức đó sao?

Thera nghe vậy thì nghiêm túc hơn, nghĩ lại thì bản thân cũng chẳng có gì để người khác lợi dụng, và lại nếu không kiếm ra khách, sớm muộn gì chả bị bán đi. Cô ta trả lời:

- Được, em tin ngài.

Hoàng ngồi nhòm dậy, lôi từ trong ngực ra một lọ dung dịch màu xanh lá, nói:

- Đây là một loại nước hoa, khi nào đón khách thì bôi lên, nó sẽ giúp cô quyến rũ đàn ông.

- Thiếu chủ, ngài đây là...

- Cô không cần biết tôi là ai hay có mục đích gì, tôi biết việc này rất khó tin nhưng quyết định vẫn là tùy ở cô. Tôi sẽ quay trở lại, mong cô sẽ không làm tôi thất vọng.

Hoàng nói xong liền nhanh chóng đi ngay, bỏ lại Thera ngồi đó suy nghĩ. Lọ dung dịch mà hắn đưa ra là một loại thuốc trong game Ngai Vàng Của Hoàng Đế, nó có công dụng thu hút quái vật xung quanh, thường dùng trong việc luyện cấp. Tất nhiên hắn đã cải tiến một chút, biến nó thành mùi hương khiến giống đực hứng tình hơn. Một cô gái gọi cảm như Thera bôi cái này đi lung tung, việc gì xảy ra tiếp theo không cần phải nghĩ nữa. Hắn làm việc này cũng chỉ muốn cô ta cao giá hơn, có thể tiếp cận và moi tin tức từ bọn nhà giàu, chung quy vẫn là lợi dụng cô ta. Chung quy vẫn cần một người để dựa vào, nếu muốn giúp thẳng thóc nhà quê Gon tìm người, hiện giờ chỉ có thể làm vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tiền bạc

Hơn một tuần tiếp theo, Hoàng liên tục vào đấu trường, sau đó về nhà ghi chép thông tin, đều đặn thành một quỹ tích không đổi. Mục đích chính là để có thêm kinh nghiệm thực chiến cũng như kiếm tiền, hắn gần như không gặp khó khăn gì với đối thủ cấp bốn, cấp năm thì một mối hơn nhiều vì mấy quả bom Giả kim không đủ sức mạnh dứt điểm, thành ra nếu như xui bị xếp cặp lệch, hắn chủ yếu câu giờ và giữ mạng bằng “Kirie Elodon” rồi sau đó xin đầu hàng. Sau hơn một tuần chăm chỉ cày cuốc, Hoàng cũng kiếm được hơn năm mươi ngàn Kron, trở thành một tân binh quái gở nhất trong lịch sử tại đây.

Hoàng cũng muốn thử nâng cấp bom Giả kim nhưng số tiền phải bỏ ra là quá lớn, trên cơ bản nếu cần thì vẫn có nhiều thứ tương tự có điều kinh tế hiện nay chưa cho phép. Milenia cũng đã hoàn thành xong công việc liệt kê nguyên liệu, tuy hiện nay kho dữ liệu đã khá đầy đủ nhưng hắn vẫn chưa thể làm được nhiều, lý do là dụng cụ đồ đá đang dùng không đủ tiêu chuẩn. Mấy bộ mới cứng rẻ nhất cũng hơn một trăm ngàn Kron, đúng là muốn phát triển lên được.

Một điều khó hiểu nữa là tuy đã chiến đấu khá nhiều tại đấu trường, gặp qua rất nhiều loại đấu sĩ nhưng tuyệt nhiên không có một pháp sư nào. Dem mấy chuyện này hỏi Milenia thì hóa ra muốn phát triển nguyên lực dựa theo nguyên tố cần phải có người chỉ dạy, bất kể pháp sư hay chiến sĩ thì đều phải xác định con đường đi ngay từ đầu tránh lãng phí tài nguyên, là người điều khiển lửa như Hat hoặc một hiệp sĩ phép thuật tất cả đều phải được đào tạo

bài bản, đó cũng là lý do tại sao chẳng có ai lại tới chỗ khi họ có giấy này cho phí thời gian. Biết được điều này, Hoàng càng thêm thận trọng, mình có thể thắng mấy kẻ cấp bốn tại đây chứ chưa thể đánh khắp thế giới vô địch thủ được.

Có thể thấy việc được đào tạo ở thế giới này quan trọng đến thế nào, dù có là thiên tài nhưng không qua trường lớp thì suốt đời cũng chẳng làm được gì. Đáng tiếc là giáo dục không dành cho người nghèo, chỉ có các gia đình trung lưu trở lên mới đủ tiền mà lo được, ít ra ở trong đế quốc này là như vậy. Hoàng cũng từng có ý định cho Milenia trở lại trường, nhưng khi biết số chi phí phải hàng năm cho một Được sư lên tới hàng triệu thì cảm giác muốn ngất xỉu, đành phải gác lại sau.

Bằng đi mấy ngày nữa, thấy đã đủ thời gian Hoàng liền đi tới khu đèn đỏ. Lần này Thera đã không còn đứng trên đường nữa, đành phải tới viện tìm, khi đột đại ca vẫn đang đứng như một quả núi trước cửa, ai đi qua cũng phải nhìn, vừa thấy hắn thì nói luôn:

- Ngài là thiếu chủ phải không ạ?

Hoàng hơi ngạc nhiên, trí nhớ của tên to con này tốt thật mình mới tới đây có hai lần:

- Đúng, có việc gì sao?

- Cô Thera có dặn, nếu ngài muốn gặp thì không cần phải đăng kí trước. Hiện giờ thiếu chủ có muốn vào trong luôn không ạ?

- Thera mà anh nói có phải là cô gái tai dài mấy ngày trước còn ở ngoài kia đón khách không?

- Vâng.

- Hừm, thú vị đấy. Được rồi, vào thử xem sao.

Hoàng vừa nói dứt câu, khi đột đại ca lại như lần trước quay người vào trong hết như sấm:

- MẸ CẢ, CÓ KHÁCH NÀY.

Hoàng vừa cười vừa đi vào trong, sau lưng có mấy vị khách đang chửi bới kẻ nào vừa to tiếng. Một nhân viên khác dẫn hắn tới khu bàn nằm khuất bên trong, ngồi chưa nóng chỗ đã có người tiến ra nói:

- Ra đây là khách quý của con gái ta sao, cũng đẹp trai đấy chứ.

Một bóng hình là lướt không biết từ lúc nào đã ngồi đối diện với hắn, khác với mẹ ba vô vập phồn thực lúc trước, người này có khuôn mặt vô cùng trẻ, vóc dáng thanh mảnh nếu chỉ nhìn thoáng qua có thể tưởng nhầm mới gần ba mươi tuổi. Hoàng ít nhiều gì cũng từng học trang điểm nên có thể nhìn ra được đây là thành quả của mỹ phẩm, nhưng cũng không thể phủ nhận bà ta thời trẻ rất đẹp, hắn lên tiếng:

- Không dám, bà chị đây là?

- Ủm, cậu có thể gọi ta là mẹ cả hoặc bất cứ cái tên nào nếu muốn.

Người này thái độ chừng mực, là loi vừa phải, rõ ràng rất hay tiếp khách lắm tiền.

- Tôi đến đây làm gì chị cũng biết rồi, Thera hiện giờ chắc có thời gian chứ?

- Cứ từ từ, tất nhiên con bé hiện nay đang rất được hâm mộ nhưng tôi vẫn có thể sắp xếp cho nó gặp ân nhân bình thường.

Hoàng nghe nói vậy hơi chột dạ, hỏi lại:

- Ân nhân, bà chị nói vậy là sao?

- Chà, việc này chẳng rõ như ban ngày rồi sao, từ một kẻ sắp bị bán đi đột nhiên trở thành hoa hậu của viện, không có người giúp thì quá hoang đường. Người cuối cùng gặp Thera là ai, làm gì, cái này chắc cậu phải rõ hơn tôi chứ.

- Chị nói mấy chuyện này với tôi làm gì?

- Yên tâm đi, mẹ cả này không phải là người thích xen ngang đâu, mặc kệ cậu có mục đích gì thì cuối cùng tôi vẫn có thêm một đứa con tuyệt vời, đối với hai chúng ta đều có lợi đúng không nào.

Mẹ cả vừa nói vừa che miệng cười duyên dáng nhưng lại làm Hoàng cảm thấy rất khó chịu, hắn nói:

- Tôi có thể gặp Thera được rồi chứ.

- Chắc, người trẻ tuổi đúng là nóng vội mà, cậu cứ ra ngoài sảnh sẽ có người chỉ đường.

Hoàng cúi chào bà ta rồi đi luôn. Cũng như các lần trước, một nhân viên dẫn đi, nhưng lần này phòng của Thera lại nằm ngay khu trung tâm, hai bên sáng rực các kiểu hình động giới thiệu, rất rõ ràng cô ta hiện giờ là hàng chất lượng cực cao. Hắn mở cửa, vừa bước vào thì bị một bóng đen lao tới ôm chầm

lấy, lú lo bên tai:

- Thiếu chủ, ngài tới thăm em muộn quá.

Thera vẫn mặc mấy bộ quần áo gợi cảm nhưng chất liệu tốt hơn nhiều, trên người đeo thêm vài thứ trang sức phụ thêm, trông vừa quyến rũ vừa thành thực, hiển nhiên được đối đãi không tệ. Cô ta bám dính lấy hắn, ông ọ:

- Em nhớ ngài quá đi.

Hoàng nhẹ nhàng gỡ tay Thera, quan sát một lúc rồi nói:

- Khá đấy, cô không làm tôi thất vọng.

- Hừ, ngài chỉ biết nói vậy thôi à.

Thera giận dỗi bỏ ra chỗ khác, Hoàng đành phải đi theo dĩ đành:

- Được rồi, tôi sai thừa người đẹp.

Hắn vừa nói vừa xoa đầu Thera, tất nhiên cô ta chỉ giả bộ vậy thôi:

- Tha cho ngài đó, mà ngài thấy em giỏi không, hiện giờ em đã là người cao giá nhất viện rồi, khách hàng muốn gặp phải hẹn trước mà không phải ai em cũng tiếp đâu.

Cô ta nói rất tự hào, Hoàng chỉ cười không đáp, lọ nước hoa hắn ta đưa không những chỉ thu hút đàn ông mà nó còn kích thích hoóc môn giống đực, rất giống với thuốc trắng dương. Dĩ nhiên nó chỉ là một cái bả đánh, mấu chốt vẫn là do Thera làm việc trên giường tốt khiến khách phải quay lại. Hắn hỏi:

- Nói vậy chắc hiện giờ cô toàn tiếp xúc với mấy kẻ có tiền giàu có hả?

- Toàn bọn con cháu phá của hay mấy tên thừa tiền, chán lắm thiếu chủ ơi.

- Ừm, nói như vậy là hiện giờ cô đã có tác dụng với tôi rồi.

- Em cũng biết thiếu chủ giúp là có mục đích mà, ngài cứ nói đi.

Hoàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Cô chắc là biết chuyện đấu giá nô lệ chứ?

- Vâng.

- Cô tìm hiểu giúp tôi làm cách nào để tham dự và tìm thông tin của một cô gái tên Lea, có thể sẽ xuất hiện kì này.

- Thiếu chủ.... cô gái đó là gì của ngài?

- Cứ cho là tôi tìm người giùm. Sao, có vấn đề gì à?

- Không, em chỉ tò mò vậy thôi. Ngài cứ yên tâm, việc này em sẽ làm được.

- Tốt, trông chờ cả vào cô đó.

Hắn hỏi thêm một vài vấn đề nữa về khách hàng, thu nhập cũng như các mối quan hệ hiện nay của cô ta, nhận thấy không có gì quan trọng liền chuẩn bị rời đi. Thera ngáp ngừng lòi ra một bọc nhỏ để lên bàn rồi nói:

- Thiếu chủ, em biết chỗ này chưa tính là gì nhưng...

Hoàng nhìn thoáng qua một chút, đây là một đồng ngân phiếu cùng trang sức, giá trị chắc chắn vượt quá hai trăm ngàn Kron, cuộc đời đúng là bất công, mình thì đánh học mạt ra chả được mấy đồng trong khi cô ta nhẹ nhàng vài đêm là có một đồng. Tuy vậy hắn vẫn phải ra về không quan tâm, nói:

- Tôi giúp cô không phải vì tiền, những thông tin kia là đủ để trả ơn rồi.

Hắn nói xong dọn đứng dậy, thực sự là còn quá nhiều thứ để chuẩn bị nếu muốn phi vụ lần này thành công. Thera nhìn Hoàng đang bước ra khỏi phòng, đột nhiên nói:

- Thiếu chủ, ngài có muốn... ở lại đây tối nay không.

Giọng Thera lí nhí như muỗi kêu, đáng lý với mấy chuyện thế này cô ta sẽ không tỏ thái độ gì nhưng không hiểu sao lần này lại thấy rất ngại ngùng, đây là lòng biết ơn hay gì khác thì thực sự không biết. Hoàng nghe vậy thì nhú mày, tiến lại gần kéo Thera vào lòng, vỗ lưng một hồi lâu rồi nói:

- Đừng bận tâm tới việc này quá, tôi sẽ gặp lại cô sau.

Hoàng nói xong thì lập tức rời đi, không để cho Thera này níu thêm, không phải chê mờ nhưng hắn không thích lẩn tránh mấy chuyện khác ngoài công việc, có thể để sau khi việc của Gon kết thúc đã. Hắn tập trung suy nghĩ đến tận lúc về nhà, mấy ngày này bản thân nếu không giam mình trong phòng thử nghiệm thì cũng là đi tới đâu trường, bình thường khi về Milenia đều ra đón nhưng hôm nay lại không thấy. Hoàng đột nhiên có dự cảm chẳng lành liền chạy vội vào phòng Milenia, cô ta đang nằm trên giường, mặt mày tái nhợt, hít vào thở ra đứt quãng. Hắn tiến lại gần xem xét một hồi bỗng nhận ra có cái gì đó không đúng:

- “Quái, sao vết đen trên mặt lại nhiều ra thế này?”

Hoàng không chậm trễ lập tức vạch áo Milenia ra xem, phần da chết đúng là đã lan ra thêm mấy phân nữa, cứ như một cái cây mọc rễ lên vậy, “Phân tích” không cho thấy có độc, chả lẽ đây là một loại phép thuật, hắn thực sự cuống cả lên chả biết làm sao. Mil rên rỉ hơn một giờ nữa mới dừng lại, tình lại yếu ớt nhìn hắn:

- Thiếu chủ...

- Cô bị thế này là sao?

Đúng ra Hoàng không muốn dính tới mấy chuyện này, nhưng ít nhiều gì hiện giờ Mil cũng là người của hắn, không quản không được. Cô ta im lặng hồi lâu mới lên tiếng:

- Đây là một loại ma thuật nguyên rủa thời gian, người bị trúng đầu tiên da sẽ khô kiệt, mất đi cảm giác, sau khi hết toàn thân sẽ ăn vào cơ thể, cuối cùng là bị hoại tử mà chết.

Milenia nói rất tự nhiên, gần như không có một chút sợ sệt nào nhưng Hoàng ngồi nghe thì cảm giác da gà nổi đầy mình, cái này đúng là một loại tra tấn, không những phá hủy mà còn khiến mình chết dần chết mòn, cảm giác như có một ổ dòi trong người tùy thời mà ăn sạch cơ thể vậy. Hắn không muốn hỏi ai đã làm điều này vì nó chả có tác dụng gì cả, nói:

- Loại ma thuật này có cách chữa không?

- Trừ khi do chính người niệm trừ đi, hoặc Đại Dược Sư cấp chín làm thuốc giải, ngoài ra không có cách nào khác.

- Còn bao nhiêu thời gian?

- Tôi không dám chắc nhưng có lẽ tầm khoảng hơn nửa năm nữa là cao.

Hoàng nghe Milenia nói xong thì cảm thấy như đầu thực sự, vốn Milenia sẽ làm một phần rất quan trọng nếu như hắn muốn phát triển về sau nhưng bây giờ đúng là họa vô đơn chí. Nếu như có đủ nguyên liệu và cấp độ cần thiết thì đúng nói là nguyên rủa cấp chín mà cao hơn cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại muốn hóa giải trạng thái cho cô ta thì đúng là vô phương. Dù có thể nào đi nữa thì mình vẫn phải tìm ra cách kìm hãm việc cơ thể Mil chết dần trước..... lại phải đợi tới tiền, mà còn là rất rất nhiều nữa, Hoàng nói:

- Chắc chắn tôi sẽ tìm ra cách, không bao giờ để cô phải chịu đựng như vậy nữa.

Milenia nghe hắn nói vậy thì hơi nhướn mày lên, không biết trong lòng nghĩ gì, nhẹ nhàng gật đầu. Hoàng lấy ra một bình thuốc an thần nhẹ nhàng mớm cho nữ Dược sư, nhìn cô ta nặng nề chìm vào giấc ngủ mà trong lòng rối như tơ vò, rốt cuộc thì đi đâu để kiếm tiền đây.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Hợp tác làm ăn

Sáng hôm sau, Hoàng thức dậy sớm chuẩn bị nhiều thức ăn hơn mọi ngày, Milenia đã không còn đau đớn nữa nhưng vết đen trên mặt lại nhiều hơn một chút, cô ta không tỏ vẻ gì khác, vẫn sinh hoạt như bình thường. Sau bữa sáng, hắn lập tức bỏ vào phòng, chỉ nói lại với Milenia:

- Nếu không có chuyện quan trọng thì đừng làm phiền tôi.

Vấn đề quan trọng nhất hiện nay là tiền, có tiền mới mua được nguyên liệu cấp cao chế thuốc, có tiền mới đi đâu giá được, vấn đề thứ hai còn từ từ tính nhưng việc của Milenia đã như lửa cháy tới mông, không thể nào chậm trễ được. Hoàng tính tới tính lui thì khả dĩ vẫn phải là đi bán thuốc, tốt nhất là làm sao tuồn được vào lượt đấu giá sắp tới, nhưng vấn đề là thông qua ai và cách thức làm sao thì hoàn toàn mù tịt, hắn cũng không muốn mình lộ mặt ra khi chưa thể tự bảo vệ bản thân. Suy đi nghĩ lại một hồi bỗng Hoàng nghĩ tới một người, đành phải đánh cuộc thôi. Hắn tiến đến bộ chế tạo bắt đầu làm việc, hơn nửa ngày mới mò ra, nó với Milenia:

- Tôi có việc phải đi, trông nhà cẩn thận nhé.

Nhìn nữ Dược Sư tiêu tụy gật đầu khiến hắn rất phiền lòng, mình đã mang cô ta về thì phải có trách nhiệm, không thể nào nhẫn tâm nhìn người bên cạnh chết đi được. Hoàng đi lại gần ôm chặt lấy Milenia, tự nói thầm:

- Nhất định tôi sẽ không để cô phải chịu khổ nữa.

Hắn bắt xe đến khu đèn đỏ, bây giờ vẫn đang là buổi chiều, tất cả các viện đều đóng cửa chưa tiếp khách, khung cảnh vắng lặng khác hẳn bình thường. Hoàng đi thẳng tới chỗ Thera ở, vài người đang phụ trách chuẩn bị bên ngoài thấy có khách muốn vào liền nói:

- Vẫn chưa đến giờ mở cửa, mong ngài quay lại sau.

- Không cần, tôi tới tìm người, Thera có trong đó không?

- Xin lỗi ngài, hôm nay lịch của cô Thera đã kín hết rồi ạ, nếu muốn ngài có thể đăng kí lần sau.

Người nhân viên này vừa nói vừa đứng chắn ngang đường vào, do Hoàng ăn mặc bình thường lại đi một mình nên họ nhầm tưởng hắn muốn tới đây kiếm chuyện, tuy bây giờ vẫn rất nhã nhặn nhưng nếu còn dây dưa thì họ sẽ không ngần ngại tổng cô đi ngay lập tức. Hoàng còn đang phân vân thì một giọng nói ồm ồm thân quen vang lên:

- Có chuyện gì đấy, các người không lo dọn dẹp đứng túm tụm ở đây làm gì.

Khi đột đại ca từ trong bước ra, vừa nhác thấy bóng dáng Hoàng thì kêu lên:

- Thiếu chủ?

Hắn nhìn thoáng qua liền hiểu ra chuyện gì ngay, nói với mấy người nhân viên:

- Vị này để ta tiếp đón, mấy người đi làm việc đi.

Khi đột đại ca giải quyết xong, liền quay sang cười giả lả:

- Thật ngại quá, mời ngài vào.

Hoàng cũng không để ý, lập tức đi theo. Bên trong là một loạt nhân viên đang tất bật bày biện dọn dẹp, tuyệt nhiên không có bóng dáng một cô gái nào, chắc họ vẫn còn đang nghỉ ngơi. Khi đột đại ca thấy hắn im lặng, sợ tên này vẫn đang để bụng chuyện vừa rồi, đành nói:

- Cô Thera đang ở trên phòng, thiếu chủ muốn gặp cô ấy không?

- Mẹ cả hiện có ở đây chứ?

- Bà ấy đang xử lý sổ sách phía sau.

- Nói với bà ta tôi muốn gặp.

Khi đột đại ca rất lấy làm lạ, hôm qua Hoàng vừa về thì mẹ cả đã gọi vào dặn dò nếu thấy tên nhãi này thì phải tiếp đón như khách quý hạng nhất, hắn muốn gì thì cứ tận lực mà chiều. Tuy thân hình to lớn nhưng khi đột đại ca không phải gốc, mẹ cả là một con cáo già thành tính, nếu mụ đã dặn thế chắc chắn là đã nhìn được món lợi gì đó, tên này hôm nay đến đây sớm thế này chả lẽ hai người bọn họ đã hẹn trước?

- Vậy... phiền ngài đợi một chút, tôi sẽ vào thông báo.

Hoàng gật đầu rồi tùy tiện kiếm một chỗ ngồi xuống, vài phút sau đã thấy khi đột đại ca chạy ra, chỉ tay vào trong nói:

- Mẹ cả đang chờ.

- Cảm ơn.

Hoàng dợm đứng dậy, bỗng nghĩ ra cái gì đó, hỏi lại:

- Tên anh là gì?

- Amon, thưa thiếu chủ.

- Ủ, cảm mấy đồng lẻ này uống rượu đi.

Hoàng vừa nói vừa quăng ra mấy tờ tiền rồi đi vào, khi đột đại ca chờ hắn đi khuất mới vội vàng nhặt lấy, tới hơn hai ngàn Kron, chẳng trách mẹ cả lại bảo mình phải đón tiếp hắn đằng hoàng, đúng là dân có tiền mà. Trong khi Amon vui sướng thì Hoàng lại đau lòng muốn chết, mấy ngàn Kron đấy, tiền chứ có phải lá cây đâu, hắn đang bức bối thì có một giọng nói êm ái vang lên:

- Thiếu chủ, sao hôm nay lại muốn gặp riêng thế này, ta sợ mình hầu hạ cậu không được chu đáo.

Hóa ra Hoàng đã đi vào một căn phòng tiếp khách nhỏ, mẹ cả đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, sóng mắt lung linh nhìn vô cùng quyết rũ. Hoàng tuy chỉ mới gặp một lần nhưng cảm giác bà ta có thể đoán mình nghĩ gì làm hắn rất khó chịu.

- Vào vấn đề chính đi, hôm nay tôi đến có việc muốn bàn.

Hoàng nói xong liền móc ra bốn lọ hồi phục sơ cấp đặt lên bàn, cất giọng:

- Bà chị chắc biết đây là thứ gì rồi đúng không?

Mẹ cả hơi nhướng mày lên, nhìn mấy lọ dung dịch đỏ thẫm trước mặt, mặt không thay đổi, nở một nụ cười duyên, đáp:

- Ta kiến thức nông cạn, thiếu chủ cứ nói.

- Đây là thuốc chữa thương sơ cấp do tôi làm ra.

- Thiếu chủ, chắc cậu có hiểu lầm gì rồi, chỗ này không phải hiệp hội mạo hiểm hay đấu trường, cậu mang mấy bình thuốc này đến đây làm gì?

Bà ta nói rất bình thường nhưng trong lòng hơi thất vọng, từ khi Thera đột nhiên từ một kẻ vô danh đột nhiên trở thành người đứng đầu trong viện, mẹ cả đã đề ý và biết sự lộ xác này nhờ một lọ nước hoa do tên tự xưng “Thiếu chủ” này đưa cho, đến chín phần mười gần là một dược sự, tuy không rõ mục đích là gì nhưng mẹ cả rất nhạy cảm hiểu rằng nếu lời kéo được hắn sẽ là một món hời không nhỏ. Thuốc chữa thương sơ cấp, thứ này đối với người như bà ta có khác gì nước lã.

Hoàng không nói chỉ lẳng lặng móc từ trong ngực ra một con dao nhỏ, vạch áo ra đâm mạnh vào vai phải. Hắn thân nhiên rút ra để mặc máu chảy ròng ròng, bình tĩnh mở nắp đồ một phần tư thuốc lên, vết thương lập tức cầm máu, khép miệng rồi mọc da non với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được. Hoàng lấy khăn lau sạch máu để lộ ra bờ vai hoàn hảo không tí vết, im lặng chờ đợi.

Mẹ cả nhòm hán người dậy, cầm lấy lọ thuốc Hoàng vừa sử dụng, nghi hoặc quan sát thậm chí đồ ra một chút xem thử, vẫn không tìm ra có gì khác biệt, đây chính xác là một lọ chữa thương sơ cấp không nhầm đi đâu được. Hoàng nhìn thấy dáng vẻ lúng túng của bà ta mà cười thầm, thuốc hắn làm ra lấy nguyên liệu ở đây tất nhiên về bản chất giống nhau, chỉ có tác dụng là khác thôi, có cho Đại Dược Sư cấp một tí phân tích cũng đừng hòng mà ra được. Mẹ cả sẫm soi không có kết quả, đặt lọ thuốc trở lại, dò hỏi:

- Thiếu chủ, cậu là Đại Dược Sư?

Đại Dược Sư là những người được công nhận đạt cấp tám trở lên, dù ở bất cứ chỗ nào cũng là hàng hiếm, nếu không suốt ngày vui đầu nghiên cứu thì cũng bị các thế lực lớn lôi kéo. Hoàng mặt mũi trẻ măng, nhìn không có một điểm nào giống, nhưng nếu không phải vậy thì giải thích làm sao với mấy lọ thuốc này. Mẹ cả cũng là người lười đời, tuy không biết trên đời này có thần dược chữa bách bệnh hay không, nhưng hiệu quả của mấy lọ “hồi phục sơ cấp” này thì sợ rằng cả đế quốc Ramas này cũng chả có nơi nào bằng được, nó phải tương đương với mấy thứ cho Hoàng gia sử dụng.

- Bà chị thấy sao?

Hoàng không đáp mà hơi hột hơi lại, đây là một trò chơi tâm lý, càng làm ra vẻ không quan tâm thì người ta lại cảm thấy mình bí ẩn. Mẹ cả cũng không muốn đoán bừa, bèn hỏi tiếp:

- Cậu muốn ta làm gì?

Cá cần câu rồi đây. Hắn nghĩ thầm

- Đơn giản thôi, ở kì đấu giá sắp tới chị hãy đem ba lọ này lên sàn, lợi nhuận được bao nhiêu chúng ta chia đôi, còn lọ dùng dở này thì coi như quà ra mắt vậy.

Mẹ cả nghe vậy lại càng nghi ngờ, Dược Sư vốn là những người dùng tiền như nước, một Đại Dược Sư có khả năng làm ra mấy thứ này chắc chắn không đề ý tới chỗ đấu giá ở một thành Roc bé tẹo. Nếu bảo thử nghiệm thuốc thì lại càng vô lý, thực sự là không thể hiểu nổi.

- Thiếu chủ, cậu thực sự muốn đem bán chỗ thuốc này?

- Sao có vấn đề à? Hay bà chị chê nó không đủ tiêu chuẩn?

- Cậu lại nói đùa rồi, ý tôi là một thứ quý giá như vậy...

- Hừ, chỉ là vài lọ chữa thương sơ cấp, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu thôi.

Đến nước này thì mẹ cả chả còn lý do gì để phân vân nữa, một cơ hội tốt như thế này không nắm lấy họa chăng có bị thiếu năng. Bà ta lấy ra một chiếc thẻ vàng óng đặt lên bàn rồi nói:

- Coi như đây là một chút tấm lòng của tôi, mong cho chúng ta hợp tác thành công.

Hoàng thân nhiên thu lấy tấm thẻ. Mẹ cả thấy hần không có một chút gì gấp gáp lại càng thêm chắc chắn, tên này không bán mấy lọ thuốc này vì tiền, nói tiếp:

- Cậu gặp Thera luôn chứ?

- Không cần đâu, việc chính đã xong, tôi vẫn còn vài thứ lật vặt phải lo. Khi cần tôi sẽ tìm bà chị sau.

Hoàng nói xong đứng dậy, mẹ cả nhìn bóng lưng hần từ từ khuất dạng, trên miệng nở một nụ cười kín đáo. Cơ hội hợp tác với một Đại Dược Sư, đó chính là thứ cực kì đáng giá, còn về phần các lọ thuốc kia, bản thân bà ta đã có dự tính sẵn trong đầu.

Amon vẫn đang lảng lảng hưởng thụ cảm giác tiền từ trên trời rơi xuống bỗng thấy vị thiếu chủ đi ra ngoài, gã sốt sắng tiến lại, chưa kịp nịnh hót thêm thì Hoàng đã nói:

- Nói với mẹ cả chăm sóc Thera giùm tôi.

Hoàng nhanh chóng đi khuất khỏi con đường, kiếm một chỗ khuất mới bỏ tấm thẻ ra xem. Đây là một loại ngân phiếu chuyên dùng cho giao dịch lớn, nó cũng giống như séc thời hiện đại, chỉ cần người sở hữu chuyển quyền thì ai cũng có thể dùng thoải mái. Hần kiểm tra số dư bên trong, hơn năm trăm ngàn Kron, mẹ cả già này cũng biết lấy lòng người khác đó, tuy đây không phải số tiền lớn so với số lọ thuốc kia nhưng với một người lần đầu gặp mặt thì quả là không tệ. Trên cơ bản chỉ tốn chưa tới một ngàn Kron nguyên liệu, cảnh dùng dao đâm vào tay thuần túy là quảng cáo, trước đó hần đã bôi thuốc làm tê cơ, mất cảm giác nên không thấy đau.

- “Tùy tiện làm vài thứ vớ vẩn cũng kiếm được kha khá”

Tuy tình hình thuận lợi nhưng Hoàng không có ý định sẽ bán thuốc kiểu này cả đời, chẳng qua trước mắt cần một lượng tiền lớn mới phải bắt buộc làm như vậy. Một kẻ chưa có chỗ dựa, nếu nổi quá nhanh rất dễ dẫn đến tai họa vào thân. Mẹ cả này chung quy cũng chỉ là một mục tử bà, gặp một Đại Dược Sư không rõ danh tính còn có chỗ cổ kị, chưa chắc bọn nhà giàu lắm tiền đã hòa nhã với mình như vậy, nếu thực lực bản thân còn yếu rất dễ trở thành con cò trong tay người khác. Nhưng việc trước mắt vẫn là phải tìm cách cứu Milenia đã.

Hần nắm chặt tấm thẻ trong tay, nhớ lại một vài công thức quen thuộc. Từ giờ đến khi đầu giá vẫn còn một khoảng thời gian, nhất định phải tìm đủ nguyên liệu, ít nhất không để nữ Dược Sư phải chịu đau đớn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đồ Chơi thật quá nhiều

Sau khi cầm tiền, việc đầu tiên Hoàng muốn làm là thay mới bộ dụng cụ dỏm ở nhà, từ lúc đi mua đồ cùng bọn Hat đã nhăm được một bộ nhưng có điều giá quá đắt nên đành dùng đồ cũ. Hần gọi xe đi tới khu chuyên buôn bán đồ gia dụng trong thành, rảo bước vào cửa hàng lớn nhất, vừa đặt chân tới cửa đã có một nhân viên nữ đi ra đón đưa mời:

- Kính chào, quý khách đến đây muốn mua dụng cụ hay xem hàng ạ.

Phải nói các loại dịch vụ ở thế giới này đều có độ chuyên nghiệp khá cao, người nào cũng hòa nhã, thân ái, khuôn mặt tươi sáng mong mời bạn móc tiền ra càng nhiều càng tốt. Hoàng đã đến đây một lần nên trả lời luôn:

- Cho tôi xem mấy bộ chế tạo thuốc.

- Vâng, mời quý khách vào phía trong.

Nữ nhân viên đi tới một quầy hàng bày đủ các loại dụng cụ chế tạo, từ mấy thứ cấp cao như chế thuốc, cất rượu đến cả đồ dùng thường ngày để nấu ăn, dọn dẹp... cái gì cũng có. Cô ta nhanh nhẩu giới thiệu:

- Ở đây là toàn bộ các loại mặt hàng của cửa hiệu, chúng tôi luôn luôn nhập hàng mới, chẳng hạn nhu cầu của quý khách là gì ạ?

- Ừm, cho tôi xem mấy bộ để chế thuốc đi.

Thông thường chỉ có Dược sư hoặc một vài kẻ bán thuốc dạo mới có hứng thú tới mặt hàng này, tất nhiên với giá cả trên trời của nó thì không phải ai cũng mua nổi. Nữ nhân viên cười tươi dẫn hần xem qua một loạt bộ dụng cụ khác nhau, không quên giải thích công dụng, số tiền cũng như tiện thể quảng cáo luôn. Hoàng thấy giá của chúng vẫn chẳng có gì thay đổi, liền nói:

- Được rồi, lấy cho tôi cái này đi.

Tuy đã có tiền nhưng dù sao Hoàng cũng không dám tiêu bừa, chọn lấy một bộ chế tạo tầm trung là đủ. Nữ nhân viên theo lời hắt lấy nó xuống, kiểm tra qua một chút rồi nói:

- Quý khách muốn mua bộ dụng cụ này ạ.

Hoàng hơi hốt gật đầu rồi móc cái thẻ vàng ra, tổng cộng hết gần hai trăm ngàn Kron, chỉ riêng thứ chết tiệt này đã ngốn hơn một phần ba tài sản hiện có. Sau khi thanh toán xong, hắt nhờ cửa hàng chuyển đến nhà giữm, còn hắt thì đi ra chợ chọn nguyên liệu, bận rộn tít mù, khi về tới nhà đã là quá nửa đêm. Milenia đã đi ngủ, bản thân cũng mệt lử nên đành phải dời công việc lại.

Buổi sáng hôm sau, Hoàng bắt đầu xem xét bộ dụng cụ mới, nó được thiết kế tinh xảo, chỗ đặt tay được cải tiến giúp người dùng thao tác thuận tiện hơn, chất liệu hơn hẳn thứ đồ đã đang dùng. Cơ bản thì chỉ cần hệ thống xác nhận đạt chuẩn là được, xác nhận xong hắt liền lấy ra một hơi hơn mười bản vẽ, công thức khác nhau, bắt đầu chế tạo. Vài tiếng đồng hồ sau, Hoàng đi ra gọi Milenia đến rồi nói:

- Cô đứng yên đừng nhúc nhích gì nhé.

Hoàng dứt lời liền nhanh chóng tiến lại, dí sát vào người cô ta, sẫm soi như tìm vàng, gần tới mức Mil còn cảm nhận được hơi thở của hắt, mặt nữ được sự từ từ đỏ ửng lên. Hoàng lấy ra một miếng nhầy nhầy màu xám, cẩn thận phủ nó lên mặt nữ được sự, cả quá trình diễn ra hơn nửa tiếng đồng hồ, đến khi cả phần mặt bị hỏng của Milenia đã được kín, hắt lúc lắc đầu mấy cái rồi nói:

- Được rồi, cô soi gương lại xem.

Milenia vâng lời làm theo, vừa nhìn thấy hình bóng mình trong gương bỗng nhiên đứng sững lại như chết đứng, phần mặt bị hủy lúc trước hiện giờ đã tái tạo lại hoàn hảo như ban đầu. Cô ta nhìn sang vị chủ nhân cũng đang đứng kế bên chăm chú quan sát, trong mắt tràn ngập sự ngạc nhiên và biết ơn, Hoàng thấy thế thì nói:

- Xin lỗi, tôi hiện giờ chỉ có thể làm được đến thế thôi.

Chất nhầy nhầy Hoàng sử dụng là một loại dung môi Giả Kim Thuật Sư hay dùng làm chất xúc tác khi chế tạo, có thể hòa tan, tái tạo hoặc phủ lên bất cứ vật chất gì chạm phải, một nguyên liệu rẻ tiền nhưng hiệu quả. Trong trường hợp của này thì nó đã được cải tiến một chút để phục chế lại khuôn mặt Milenia, cơ bản giống như một loại mặt nạ bình thường, nhìn hoặc thậm chí sờ vào cũng không có gì khác biệt da thật. Vốn hắt tính làm cả người cô ta nhưng nếu như thế thì bắt buộc phải chạm vào mấy chỗ nhạy cảm, dù sao cũng không tiện lắm.

Tiếp đó Hoàng lấy ra một đôi bông tai nhỏ màu trắng, đeo cho Milenia, thứ này chế tạo theo nguyên mẫu trong trò chơi, tác dụng là cho biết vị trí cũng như trạng thái hiện tại của người đeo, tuy tầm hiệu quả của nó chỉ khoảng năm mươi cây số đó lại nhưng bây giờ thế là đủ. Sau cùng hắt đặt một bộ áo lót liền thân lên bàn, nói:

- Thứ này tuy tôi không chắc giúp được, nhưng ít nhất có lẽ nó sẽ kìm hãm một phần nào đó thứ pháp thuật trên người cô, từ giờ hãy mặc luôn đừng cởi ra nữa.

Thật ra việc này thuần túy là suy đoán của Hoàng, tuy có kĩ thuật Giả Kim nhưng thông tin lại quá thiếu thốn, phù phép trên người Milenia hiện tại không phải là thứ hắt có thể giải được. Chiếc áo lót này hắt đã tẩm rất nhiều thuốc hồi phục sơ cấp, nếu người mặc chỉ cần bị sứt một miếng da nó sẽ tự động tiết ra để chữa trị, đây hoàn toàn là giải pháp tình thế mà thôi, được tí nào hay tí đấy. Làm xong tất cả và kiểm tra chắc chắn, hắt mới nói:

- Được rồi, tôi nay tôi có việc phải ra ngoài, ở nhà ngoan nhé.

Tuy đã dồn một đồng tài nguyên để bảo đảm an toàn cho Mil nhưng Hoàng vẫn còn giữ rất nhiều thứ cho bản thân, cần phải thử nghiệm. Hắt đang tính đi luôn cho nhanh thì bất chợt nữ Dược Sư lên tiếng:

- Thiếu chủ, tại sao ngài lại phải tốn công giúp tôi làm gì? Đẳng nào thì tôi cũng đâu còn giá trị gì đối với ngài nữa.

Hoàng nghe vậy thì khựng lại một lúc, quả nhiên cô ta biết về chuyện mình đã lén học mấy cái công thức và nguyên liệu. Đúng là hiện nay Milenia đã gần như là vô dụng, nhưng nếu muốn phát triển lâu dài thì lại khác. Suy nghĩ một lúc, hắt liền đáp:

- Cô có biết chúng ta đều có trách nhiệm với mọi thứ xung quanh mình không. Tôi là người đã mang cô về, điều tôi thiếu tôi có thể làm là cho cô một cuộc sống tốt, có thể hiểu đây là mối quan hệ đồng đẳng qua lại. Một điều nữa, không ai lại muốn người bên cạnh mình chết đi cả.

Milenia có vẻ chưa hiểu lắm những gì Hoàng muốn nói, khái niệm chủ nhân ngang hàng với nô lệ là một cái gì đó rất quái đản. Hắt cũng không muốn lãng phí vấn đề này hơn, liền nói:

- Cái quan trọng nhất, cô là người đầu tiên ở bên cạnh tôi trên thế giới này, trừ khi tôi chết còn không chắc chắn tôi sẽ không bao giờ để cô xảy ra bất cứ chuyện gì.

Hoàng nói xong thì bỏ đi luôn, mấy thứ thuộc về phạm trù tình cảm chỉ có thể từ từ bồi đắp thôi. Lúc đầu cơ bản chỉ muốn mua Milenia về vì cô ta là Dược sư cấp bảy, về sau tình huống có một chút đổi khác, hắt muốn có một ai đó gọi là người thân ở bên cạnh, ít nhất để mình có mục đích phấn đấu. Khi biết Milenia có thể sẽ chết, Hoàng lo lắng thực sự, nó gần giống như cảm giác dành cho vật nuôi hoặc đồ vật quan trọng, ít nhất hiện tại là như vậy.

Ba tiếng sau, Hoàng đã yên vị trong khu dành cho Đấu sĩ, dĩ nhiên khi muốn thử đồ chơi, chả nơi đâu tiện lợi bằng mấy chỗ võ đài bình dân này. Hiện giờ danh tiếng của "Raí" đã khá là nổi bật, tuy tỉ lệ thắng chỉ ở mức năm ăn năm thua nhưng chưa từng có ai đánh bại hắt trong một trận đấu chính thức, hầu

hết đều do tên này tự đầu hàng. Chưa kể kĩ năng và phản xạ biến thái, Hoàng thực sự có thành tích khá là bất hảo, thậm chí còn có một mục đặt cược xem ai là người đầu tiên đánh bại đo ván tên “Rai” này.

Hoàng lên đài ở lượt trận thứ ba, hần nhìn đối thủ của mình bỗng thấy hơi quen mắt, đang phân vân thì trọng tài đã lên tiếng:

- Cặp đấu tiếp theo: Rai, Quyền Thủ cấp bốn thi đấu với Pukas, Giáp Sĩ cấp sáu.

- “Hóa ra là tên to con mình gặp lần đầu, thảo nào cứ thấy ngờ ngợ”

Đây đúng là gã đã nhân Pukas, kẻ đã đánh anh chàng Gon tội nghiệp dờ sống dờ chết một lần. Lần này hần ta mặc giáp lưới chằng chịt quanh người, trên đầu đội mũ xương hình đầu lâu sói, cầm một cây đao to bằng cả thân người, nhìn bộ dạng như một tên đao. Phải nói từ ngoại hình tới đáng vẻ, Pukas đều toát ra một vẻ dữ tợn rất kinh khủng. Thành tích thì khỏi phải nói, tính tới giờ vẫn bất bại. Khán giả gần như chắc chắn hôm nay tên “Rai” sẽ bị hành cho ra bã, khi cấp độ chênh lệch tuyệt đối, mọi chiến thuật đều là vô nghĩa.

- “Cấp sáu hử, khá là phiền phức đây”

Với trang bị và được liệu hiện có, Hoàng rất tự tin nếu phải đụng mặt các Đấu Sĩ cấp năm, nhưng với tên cốt đột trước mặt lại là chuyện khác hẳn. Dù sao không đánh lại vẫn còn chạy được nên không lo lắm, hần vẫn rất tự tin, ở phía bên kia Pukas giáp che kín mít không nhìn ra biểu cảm gì. Vị trọng tài làm xong thủ tục liền cho trận đấu bắt đầu, trái với lẽ thường, lần này Hoàng chủ động lao lên trước với tốc độ vừa phải, tính toán xem nên đánh kiểu gì. Nhưng đột nhiên hần bỗng thấy lạnh buốt sống lưng, cảm giác từ thân ở ngay trên đầu, theo bản năng lập tức nhảy lùi lại, vừa vặn tránh khỏi một đòn. Pukas nhìn lù đù nhưng ra tay không chậm một chút nào, gãi vung cây đao chém thẳng xuống như núi đổ, Hoàng thấy rõ ràng lưới đao cắm sâu xuống sàn đấu hơn phân nửa, nếu lúc này vẫn cứ đà lao lên chắc đã bị xẻ ra làm hai rồi.

- “Con mẹ nó, có cần khoa trương vậy không”

Pukas hiện tại đang xoay tròn thanh đao quanh người như một cái cánh quạt, ngăn không cho đối thủ tiếp cận, sau đó tiến lại gần mà bỏ xuống làm Hoàng phải lẩn vòng tròn tránh né vô cùng chật vật. Pukas từ từ thu hẹp không gian dồn hần vào góc, y như bắt cá trong rọ, lựa chọn bây giờ là nhảy xuống đầu hàng hoặc bị cây đao kia chặt thành tương. Mắt thấy tên Rai này sắp thua tới nơi bỗng một chuyện quái dị xảy ra, ngay lúc đao của Pukas bỏ xuống hần làm ra mấy động tác kì quái, uốn éo toàn thân như một con rắn tránh đi trong gang tấc. Pukas ngạc nhiên xoay thanh đao thành một vòng tròn định chém ngang người đối thủ, nhưng tên Rai này cứ như động vật không xương, hần uốn người ngã ra sau vừa vặn tránh được, tất cả hành động đều chỉ vừa đủ, rất ít động tác thừa, thật sự kẻ này chỉ mới cấp bốn thôi sao?

Hoàng lúc này cực kì khổ sở, nhìn thì có vẻ né đòn rất nhẹ nhàng nhưng cơ bắp toàn thân đang đau muốn chết, có cảm giác hai vai đã giãn ra mấy phân. Vốn hần cũng biết dù phản xạ nhanh tới đâu nhưng nếu cơ thể không thể theo kịp thì cũng vô dụng, thành ra đã cố tình chẻ ra một bộ dây điều khiển rồi gắn khắp người. Việc này loại bỏ hoàn toàn tình trạng hành động không theo kịp ý thức, khi nào ra lệnh lập tức toàn thân di chuyển theo, nói cách khác chỉ cần hần có thể “nhìn” được đối thủ sẽ làm gì thì coi như sẽ không bao giờ bị đánh trúng. Tuy nhiên có một vấn đề nhỏ là các động tác đều ở độ khó rất cao, thành ra ban đầu cơ bắp hơi bị chuột rút một tí. Pukas sau mấy lần tấn công không thành buộc phải dừng lại xem xét, Hoàng thấy thế nói luôn:

- Sao thế, tiếp đi chứ.

Hần vừa nói vừa làm mấy động tác khiêu khích rất tục tĩu. Giáp Sĩ bị chọc giận, điên tiết xông lên, nhưng dù có làm cái gì chẳng nữa vẫn không thể chạm vào người đối thủ được, lần nào Rai cũng lách người sao cho vừa đủ để né đòn tấn công. Tuy vậy, Giáp Sĩ cấp sáu không chỉ biết mỗi việc lao lên như trâu, gãi thu đao ra đằng sau, dậm chân xuống đất rồi bất ngờ chém ra ba luồng ánh sáng trắng phóng thẳng về đối thủ. Lần này Hoàng không né tránh được hết, áo choàng bị theo một mảng lớn, máu rỉ ra thấy rõ.

- “Phóng xuất nguyên lực”?

Thông thường chỉ có Pháp Sư mới có thể lợi dụng nguyên lực trong người hóa thành thực thể để tấn công kẻ địch, nhưng tất nhiên khi đạt đủ cấp độ và có kĩ năng phù hợp thì việc này ai cũng làm được. Rất rõ ràng Pukas đã nhìn ra điểm yếu của đối thủ, hần chỉ có thể tránh né trong một khoảng cách hẹp, đồng nghĩa nếu như đòn tấn công có thể phủ kín chỗ đó, Rai sẽ vô phương chống đỡ. Hiện tại thì đúng y như vậy, Pukas liên tiếp tích nguyên lực rồi phóng ra như vũ bão, mỗi lần từ ba tới năm luồng, Hoàng vô cùng chật vật tránh né nhưng máu chảy ra ngày càng nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thua trận chỉ còn là vấn đề thời gian.

- “Coi bộ phải dùng thêm đồ chơi rồi”

Hoàng tranh thủ khoảng thời gian nghỉ giữa hai đợt tấn công, kín đáo uống một lọ hồi phục sơ cấp, vết thương tuy không nặng lắm nhưng nếu cứ bị dồn ép như vậy thì coi như chết chắc. Pukas thấy có cơ hội để dứt điểm, hét lên một tiếng như sấm, vung tay toàn lực bỏ xuống, một luồng sóng xung kích lan ra làm chấn động cả võ đài, hơn mười tia nguyên lực điên cuồng gào thét phóng thẳng tới, gần như muốn nuốt chửng đối thủ. Mắt thấy tên Rai kia không còn đường nào để chạy, gã đắc ý cười thầm:

- “Lần này ngươi còn không chịu chết.”

Mười luồng nguyên lực tụ vào một chỗ, sức phá hoại thật sự không phải đùa, sàn đấu chỗ Hoàng đứng bị thổi tung lên trời, vụ nổ tạo ra sóng xung kích mạnh tới mức khiến trọng tài phải đứng ra ngăn cho nó không lan tới khán đài, khó có thể hình dung một kẻ cấp bốn có thể sống nổi. Pukas tận mắt thấy đối thủ bất lực chôn chân khi sóng nguyên lực phóng tới, nhàn nhã quay sang trọng tài ra hiệu tuyên bố người thắng cuộc, bỗng có một tiếng nói vang lên:

- Đây, thực tế không cần ra tay mạnh vậy đâu.

Toàn bộ đấu trường ngay lập tức đổ dồn sự chú ý về nơi phát ra giọng nói, tên Quyền Thủ vẫn còn sống, hoàn hảo không bị một vết thương nào, thậm chí còn đang phui bụi dính trên người. Pukas chết điếng người, bất giác lùi lại mấy bước, lắp bắp:

- Chuyện này..... làm... làm sao có thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Dụ dỗ

Hoàng vừa phui bụi trên người vừa đi tới, lúc này cũng khá là nguy hiểm, Pukas thực sự có ý định giết chết đối thủ, nếu bản thân không chuẩn bị trước chắc đã mất mạng rồi. Hắn cảm thấy hơi khó chịu, tất cả đều phải cực khổ kiếm tiền, đâu cần đuổi tận giết tuyệt như thế, đánh bị thương hoặc đầu hàng là đủ rồi. Có điều gã to con lại không nhân từ như vậy, Pukas gồng mình lao tới bỏ đao thẳng xuống, Hoàng dễ dàng lách qua, đồng thời xoay người thúc cùi chỏ thẳng vào ngực đối thủ. Cả thân hình không lồ của Pukas văng bay ra xa, cú đánh trúng ngay phần bụng khiến hắn nôn thốc nôn tháo.

- Đúng là thân lừa ưa nặng.

Nguyên lực là thứ chi phối sức mạnh, pháp sư mỗi khi dùng phép tuy đã trải qua một quá trình hạn chế tối đa, nhưng việc phải dùng thuốc để hỗ trợ gần như là chuyện cơm bữa. Một chiến sĩ không có nguyên lực coi như hoàn toàn vô hại, mức độ tiêu hao theo từng đòn đánh tùy thuộc kỹ năng cũng như trình độ từng người. Pukas ở đây là trực tiếp lấy nguyên lực trong cơ thể phóng ra để sát thương đối thủ, làm như vậy tuy đơn giản nhưng nó lại ngốn tài nguyên một cách khủng khiếp, sở dĩ hắn ta dễ dàng bị Hoàng đánh bật ra cũng vì lý do này.

- Tiếp nào tên cút đột.

Hoàng phẩy tay mấy cái khiêu khích đối thủ, Pukas tuy tức đến phát điên nhưng cũng tự biết bản thân lúc này rất yếu, gã đã dồn gần phân nửa số nguyên lực để tung đòn kết liễu lúc này, cần phải nghỉ ngơi mới có thể đánh tiếp, hiện giờ Pukas chỉ ngang ngửa một Đấu Sĩ cấp năm mà thôi. Hoàng thấy đối thủ không nắc muru lao lên thì hơi mất hứng, thông qua cú đánh lúc này, bản thân cũng biết Pukas bây giờ là ngoài mạnh trong yếu, nguyên lực không đủ để bảo vệ cơ thể. Hắn hét lớn:

- Nếu ngươi không chịu tấn công thì ta tới đây.

Hoàng nói xong ngay lập tức co người lại rồi bất chợt phóng thẳng tới trước như một quả tên lửa. Pukas còn kịp phản ứng thì đối thủ đã xuất hiện sát bên cạnh mình, gã hốt hoảng giơ đao chém bừa xuống nhưng đòn tấn công của đối thủ đã đến trước, tên Giáp Sĩ cảm thấy như bị búa tạ nện vào bụng, gập người nôn ra thêm một bãi nữa, trong mắt ngập tràn hoang mang. Hoàng tấn công thành công lại không thừa thế truy kích, hắn lùi ra đằng sau phòng thủ, cẩn thận quan sát đối phương.

Pukas liên tiếp hai lần trúng đòn, tuy có hơi nhộn nhạo bao tử một chút nhưng quan trọng là mặt mũi đã mất sạch. Gã là Giáp Sĩ cấp sáu, luôn tự hào vì chưa để thua một trận nào, được mệnh danh là Hung Thần Đấu Trường, nhưng hôm nay lại để một kẻ vô danh chỉ mới cấp bốn đánh cho thảm hại. Trên khán đài, nhiều người đặt cược vào Pukas bắt đầu lên tiếng chửi bới:

- Ê khi đột, cái xác của ngươi chỉ có tác dụng làm bao cát thôi à.

- Cấp sáu đánh không lại cấp bốn, về nhà ăn phân đi đồ ngu.

- Ông đã đặt cược hết gia tài vào trận này rồi, thua thì chết đi.

Liên tiếp những tiếng la hét, nhục mạ... văng lên khắp nơi trong đấu trường. Pukas bị chửi đến tối tăm mặt mũi, máu nóng dồn lên đầu, gã bắt ngờ rú lên:

- Grrraaaaaaaaaa.

Tiếng hét này có âm lượng xấp xỉ lựu đạn, rất nhiều người đứng gần không kịp phản ứng bị chấn đến điếc cả tai. Pukas xé toạc lớp giáp đang mặc, để lộ cơ bắp cuộn cuộn, hắn hét lên điên dại rồi cầm đao xông thẳng về phía đối thủ. Hoàng vẫn bình tĩnh né tránh được đồng thời trả lại hai đấm khá mạnh, nhưng hắn cảm thấy không ổn, ngay lập tức lùi ra thật nhanh, thâm nghĩ:

- “Quái lạ, sao đột nhiên da tên này cứng như thép vậy nhỉ”

Khả năng di chuyển cực nhanh của Hoàng là nhờ vào một dụng cụ có tên là “Lò xo của Zac”, quy tắc hoạt động của nó đúng như tên gọi, tự nén không khí vào trong rồi bật ra như lò xo, giúp tăng tốc thời vận tốc của người sử dụng trong khoảnh khắc, vừa đủ để né khỏi những đòn chí mạng, trang bị này cực kì được ưa chuộng trong game trước khi bị xếp xó vĩnh viễn. Lý do là trang bị này cần thời gian “sạc” giữa mỗi lần sử dụng, lại còn tốn nguyên một ô đồ trên người, theo thời gian người chơi dần nhận thấy tốc độ nó đem lại không đủ bù đắp bất lợi khi dùng, chưa kể càng lên cấp cao thứ đồ chơi này càng yếu, dần dần chẳng còn ai dùng nữa. Hoàng hiện tại rất cần một thứ kích tốc trong thời gian ngắn để tránh lâm vào hoàn cảnh bị bao vây, “Lò xo của Zac” vừa vặn phù hợp. Hắn cũng dùng nó để tấn công, mấy đòn đánh vừa rồi chỉ đơn giản là dùng “Kirie Elodon” bao bọc một phần cơ thể rồi lao tới, nó giống như một cú đấm hết sức của Võ Sĩ cấp năm vậy.

Tình cảnh hiện tại đang rất khó khăn, Pukas toàn thân như bọc thép, hùng hổ lao lên không sợ gì, Hoàng nhiều lần cố kéo gần khoảng cách để sặc lò xo rồi tấn công lại nhưng hoàn toàn vô dụng, cứ như tên cốt đột này không biết đau. Hắn đoán đối thủ đã sử dụng một loại cường hóa phòng thủ lên bản thân, vấn đề là chẳng biết khi nào nó mới hết tác dụng, chắc chắn bản thân không thể đợi tới lúc đó được. Pukas xoay đao tít mù, nhắm liên tục vào chỗ yếu hại của đối thủ mà chém. Hoàng dần dần bị ép đến tối mắt tối mũi, hắn có thể tránh né nhưng không thể đánh lại một đối thủ không sợ ăn đòn, chưa kể cận chiến quá gần thực sự là hiểm chí mạng, trên người bắt đầu bị thương. Khán giả lúc này còn chửi bới thì bây giờ lại quay sang cổ vũ cho Pukas, hàng loạt tiếng la hét vang lên:

- Giết hắn, giết hắn nhanh.

- Xé thẳng khốn đó ra làm hai đi.

Thủ lâu cuối cùng cũng sợ hãi, Pukas cuối cùng cũng dồn đối thủ vào góc chết, chém ra một đao như vũ bão, Hoàng không thể né đi đâu được nữa, đành phải giao tay ra đỡ:

- “Kirie Elodon”

Một quãng sáng bạc bao lấy đôi tay tên Quyền Thủ, vừa đủ giữ mạng. Trong thời gian qua, Hoàng đã cố gắng thành thực kỹ năng hộ thân này đến mức tối đa, hiện giờ đã có thể không chế thời gian cũng như diện tiếp xúc khi thi triển, giảm thiểu hết mức số năng lượng tiêu hao. Tuy đỡ được nhưng xung lực vẫn quật hấn ngã dúi dụi ra đất, Pukas mắt đỏ ngầu điên cuồng lao đến. Hoàng lăn tròn dưới đất tránh tiếp một đao bổ xuống, suy nghĩ làm sao để đối phó với tên cốt đột này, hắn nhân vài giây rảnh tay, ném ra một đám lầy nhầy về phía đối thủ. Pukas chẳng thèm để ý, gạt phắt chúng ra, gã tiến lên định một đao kết liễu con sâu bọ này nhưng bỗng dừng đôi chân cứng đờ, không chịu di chuyển một bước.

Cả hai chân Pukas đang tụ một quãng băng đến tận mắt cá, đóng đinh hẳn tại chỗ, tên Giáp Sĩ tức giận gầm gừ tìm cách thoát ra nhưng mặc hắn làm thế nào, khối băng mỏng dính này vẫn không nhúc nhích. Hoàng lúc này đã lấy lại thể trận, tránh ra xa cẩn thận để phòng đối thủ, chiêu này là một dạng dịch nhầy kết hợp với thuốc làm đông, tạo ra một loại băng bên ngoài cứng nhưng ở trong lại dính nhớt nhọt, nguyên tắc y như cát lún, càng di chuyển nó càng bám chặt. Thực ra với sức mạnh của một Giáp Sĩ cấp sáu, Pukas chỉ cần đứng yên tại chỗ dồn nguyên lực xuống chân là có thể kích nổ nó dễ dàng, nhưng lúc này hắn đang ở trong trạng thái kích động, chỉ biết dùng sức trâu thi dùng hồng mà làm gì được. Hoàng kích hoạt lò xo, tiếp cận cực nhanh, đẩy hai tay vào giữa ngực đối thủ, kích nổ liền một lúc hơn 10 quả bom giả kim. Pukas bị một sức ép muốn nổ phổi, rú lên đau đớn:

- Graaaaaaaa.

Hoàng lần này ra đòn không nương tay một chút nào, bom giả kim này là loại đã qua cải tiến, sức công phá mạnh gần gấp đôi cái cũ, hắn lại còn cho nổ dây chuyền. Pukas trước ngực bị khoét đi một mảng thịt lớn, thổ ra mấy bùm máu, nếu cơ thể không được cường hóa chắc đã nát xương rồi, nhưng do không biết đau nên chẳng hề sợ hãi. Gã dậm mạnh đao xuống chân, dùng nguyên trực tiếp phá nó ra từ bên ngoài, sau đó tiếp tục âm âm xông tới, mặc kệ máu chảy ròng ròng. Hoàng thấy thế thì nhủ vậy, lò xo đang ở trạng thái nghỉ, bom giả kim đã dùng hết, hắn không muốn phải đánh tới nước này một chút nào.

Pukas thấy đối thủ vẫn đứng yên tại chỗ, càng thêm say máu hùng hục xông lên, khoảng cách càng ngày càng gần, gã giờ cao cây đao dồn sức toàn thân quyết tâm chặt đôi tên nhãi nhép này. Bỗng nhiên cả người tên Giáp Sĩ bị mất trọng tâm, đổ gục ra đằng trước, còn chưa kịp hiểu tại sao bỗng thấy một con đầu nhói lên, hóa ra cả hai chân của gã đã nát bét, không thể di chuyển thêm được nữa. Pukas nhìn trừng trừng vào đối thủ, gương mặt đầy bất lực thốt lên:

- Ngươi... thật sự chỉ mới cấp bốn thôi sao?

Tên Quyền Thủ giấu mình sau lớp mặt nạ, giọng không biểu lộ một chút cảm xúc nào, ghé sát xuống trả lời

- Sai rồi, ta là kẻ không có nguyên lực.

Hoàng tổng nguyên một đám có “Kirie Elodon” đi cùng bom giả kim vào thẳng mặt tên Giáp Sĩ, đòn tấn công này triệt để đánh Pukas ngất xỉu tại chỗ. Vị trọng tài thấy trận đấu đã ngã ngũ, liền tuyên bố:

- Pukas – Giáp Sĩ cấp sáu đã không còn khả năng thi đấu, phần thắng thuộc về Rai – Quyền Thủ cấp bốn.

Cả khán đài chứng kiến màn khó tin này trở nên lặng như tờ, không ai biết tên Quyền Thủ đeo mặt nạ kia làm thế nào có thể đánh bại được Hung Thần Đấu Trường. Hoàng chậm rãi bước xuống rồi lần đi mất, pha cuối cùng đó phải nói cũng hơi nguy hiểm, nếu không phải hắn tinh ý nhận ra vấn đề ở đôi chân Pukas và kín đáo thả một quả bom xuống, thì có thể đã phải đầu hàng rồi. Vốn do tên Giáp Sĩ quá ham tấn công mà không để ý bản thân đã hết nguyên lực, không thể duy trì trạng thái cường hóa cả cơ thể nữa, đôi chân là thứ đầu tiên trở lại bình thường. Chiến thắng này của Hoàng phần nhiều là may mắn, nhưng dù sao cũng đã thử nghiệm đồ chơi mới làm ra thành công, thế là đủ rồi.

Trong lúc đó ở một căn phòng sang trọng nằm tại trung tâm thành Roc, mẹ cả đang yên lặng chờ đợi. Một giọng nam trầm vang lên:

- Cô xác định người này là Đại Dược Sư?

Người nói câu này là một vị trung niên ăn mặc sang trọng đang ngồi đối diện với mẹ cả, trước mặt là bốn lọ hồi phục sơ cấp của Hoàng. Phải nói lúc nhận được mấy thứ này, bản thân ông ta cũng không tin lắm nhưng sau khi tự mình kiểm tra thì có cảm giác như vừa tìm được kho báu hàng ngàn năm, vui mừng không để đâu cho hết.

- Vâng thưa ngài, tôi đã cho người kiểm tra, xác thực những lọ thuốc chữa thương sơ cấp này là đồ thật.

Người đàn ông trung niên cúi đầu suy nghĩ, theo như mẹ cả báo cáo thì tên này trông rất trẻ và hơi thiếu kinh nghiệm, dù sao những người này cả đời chỉ biết đâm mình nghiên cứu, tính cách gần gũi gần như đã là đặc trưng rồi. Ông ta hỏi lại:

- Xelia, ngoài cô ra còn ai biết hẳn ta là Đại Dược Sư nữa không?

Mẹ cả, hay tên thật là Xelia, nhà nhận trả lời:

- Ngoài tôi ra, anh ta có tiếp xúc với một “món hàng” ở viện nhưng tôi khá chán chán cô ấy vẫn chưa biết.

Mẹ cả tuy là người quản lý cao nhất tại viện nhưng vẫn chỉ là kẻ làm thuê, với một loại hình kinh doanh hái ra tiền như vậy, chắc chắn luôn phải có người đứng đằng sau. Người đàn ông kia có tên là Ramus Khadas, lãnh chủ thành Roc, chủ nhân cũng như người bảo hộ cho rất nhiều hoạt động “ngoài luồng” tại nơi đây. Ở những nơi biên giới bất ổn này, chức thành chủ hầu hết vẫn theo quy chế cha truyền con nối, dòng họ Ramus đã cắm chân ở đây hàng đời liền, gần như thành một ông vua con tại nơi thành thị nhỏ bé này. Khadas tuy ham tiền nhưng tính ra vẫn là một thành chủ khá tốt, ít nhất là chưa để dân chúng đến mức đói chết, có điều tâm lý leo cao thì ai chẳng có, ông ta có thể tưởng tượng được nếu như có một Đại Dược Sư phục vụ là lợi ích cỡ nào. Khi Xelia trình lên mấy lọ thuốc này, Khadas có cảm giác hưng phấn muốn ngất xỉu.

Thực ra không riêng gì Đại Dược Sư, bất cứ ngành nghề nào đạt trên cấp tám đều được săn đón gắt gao. Những người đó nếu không là nghệ nhân thì cũng là chiến sĩ cực mạnh, kiến thức hay sức mạnh của họ là thứ vô giá. Ở cái nơi nằm tí xíu xinh xắn quốc như thành Roc, một tên Chiến Sĩ cấp sáu đã là của hiếm, còn Đại Dược Sư cấp tám? Đó gần như là tồn tại trong truyền cổ tích. Khadas hơi lắc đầu, hỏi lại mẹ cả:

- Tên trẻ tuổi mà cô nói, hẳn muốn gì?

- Điều này... tôi không nghĩ Đại Dược Sư thiếu tiền nhưng anh ta lại muốn đem mấy bình thuốc này tới chỗ đấu giá.

- Đấu giá? Chẳng phải đó là nơi tổ chức mỗi tháng một lần sao, cô không nhầm đấy chứ?

- Không đâu thưa ngài. Anh ta còn bảo nếu tôi muốn, cứ lấy phân nửa số tiền bán được.

Tiền ư, một Đại Dược Sư có thể làm ra những thứ này chả lẽ lại cần tiền. Khadas nghĩ thầm trong đầu và thực sự thấy điều này là hoàn toàn vô lý, vài triệu Kron đối với người bình thường có thể là một món tiền to nhưng với các Dược Sư, từng đó còn chưa đủ mua nước rửa nồi. Nếu không phải vì tiền thì còn cái gì khác, quyền lực, phụ nữ... những thứ đó hình như bọn họ cũng chẳng quan tâm. Vị thành chủ càng nghĩ càng không thể hiểu nổi.

- Thưa ngài...

- Hả, ừ... cô cứ nói đi.

- Theo tôi nghĩ, anh chàng trẻ tuổi đó là học trò của một vị Đại Dược Sư ẩn danh, có thể từ bé đã đi theo thầy, dù sao tuổi trẻ hiếu thắng, có thể muốn thử xem khả năng của mình tới đâu.

Khadas không đáp, thực ra phỏng đoán của Xelia theo ông ta cũng rất có lý. Đại Dược Sư thường không quan tâm tới tiền nhưng hư danh là cái mà con người ai cũng muốn, nhất là với những người trẻ tuổi, cũng chỉ có như thế là khả dĩ nhất. Khadas nhận định như vậy liền nói:

- Dù thế nào chẳng nữa vẫn phải giấu kín chuyện này, nhất là “hàng” mà hẳn ta vừa ý phải đối xử với cô ta cho tốt. Cô hiểu chứ?

- Vâng, ngài cứ yên tâm. Vậy, còn việc đấu giá.

- Tất nhiên chúng ta vẫn sẽ công bố mấy bình thuốc này, nhưng đến lúc đó nhất định phải mua lại cho bằng được, cốt yếu phải thể hiện cho bên ngoài biết ở thành Roc có một Đại Dược Sư cấp tám. Việc này... cô lo liệu đi.

- Đã rõ, thưa ngài.

- Còn nữa, cứ để mặc tên trẻ tuổi đó, nếu hẳn có yêu cầu gì thì cứ tận lực mà làm, trong việc này tiền không thành vấn đề.

Khadas nói xong liền ngã người ra sau, cho dù kẻ này là ai thì cũng phải tạo mối quan hệ cho bằng được, kể cả hẳn không chịu đi theo mình thì lời đồn tung ra cũng là quá đủ, bất kể có ra sao thì đối với ông ta việc này chỉ có lợi mà không hại. Vị thành chủ đáng kính này giải quyết xong chuyện, vô tình hữu ý liếc qua thân hình thon thả của mẹ cả, cặp mắt lập tức đảo qua đảo lại đầy ý tứ. Ông ta lên tiếng:

- Xelia, cô giúp ta thư giãn một chút nào....

Mẹ cả hiểu ý, nở một nụ cười đầy ma mị, thân hình như một con rắn trườn xuống rồi mất hút dưới bàn, một loạt tiếng động nhỏ cực kì âm muội vang lên. Hai con người này tự cho mình thông minh, chuẩn bị đem một Đại Dược Sư cấp tám thành bàn đạp cho mình dấn lên, nhưng rất tiếc các phán đoán đều sai bét hết. Vị trí giả đang kính đó hiện giờ vẫn còn đang đau khổ vì thiếu tiền, nhứt đầu vì nghèo đói ngay trong thành mà họ hoàn toàn không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tìm người

Hoàng sau khi ra khỏi Đấu Trường, việc đầu tiên là tức tốc đón xe về nhà, tuy rất muốn ghé qua thăm Thera nhưng trước hết phải về nhà, toàn bộ đồ chơi đã dùng sạch ở trận đấu lúc nãy, hần cần cấp tốc bổ sung trang bị cũng như chế ra vài thứ khác nữa. Cũng qua lần thử nghiệm vừa rồi. Hoàng nhận ra một điều: hần cần thêm khả năng chạy trốn, càng nhiều càng tốt. Nếu là người ở thế giới này có đánh nhau, chỉ cần cấp độ hoặc kỹ năng không quá chênh lệch, việc một đòn chết luôn gần như là chuyện viển vông. Nhưng với hần thì khác, Hoàng không có nguyên lực phòng vệ, đồng nghĩa bất cứ đòn tấn công nào từ cấp năm trở lên cũng đủ tiễn bản thân lên nóc tủ ngay tức khắc, rủi ro quá lớn thành ra nếu không phải bất khả kháng, tốt nhất vẫn nên thủ sẵn đường chuẩn từ đầu, an toàn là trên hết.

Nguyên mấy ngày tiếp theo, Hoàng dùng tất cả số tiền còn lại, cùng với Milenia đi mua nguyên liệu, do đồ vật cần nhiều nhưng kinh phí có hạn nên việc này rất tốn thời gian, cuối cùng hần cũng đành tạm hài lòng với những gì hiện có, chờ sau này có điều kiện thì nâng cấp. Việc tiếp theo là tuyển chọn trang bị và đồ dùng theo người, khi nhu cầu sử dụng lớn mà khả năng mang vác có hạn, các Giả Kim Thuật Sư cũng có rất nhiều cách giải quyết, thông dụng nhất là giảm kích thước hoặc tăng chất lượng những thứ đang dùng. Tuy nhiên cách này hiện tại không làm được, để làm ra một lọ hồi phục sơ cấp nhỏ bằng phân nửa bình thường sẽ phải tốn tiền gấp mấy lần, mấy thứ cấp cao hơn càng miễn bàn, vì vậy Hoàng quyết định lựa chọn con đường khác – đó là khiến không gian chứa to hơn.

Trong Ngai Vàng Của Hoàng Đế, khả năng mang vác của nhân vật được quyết định bằng số điểm trạng thái, tất nhiên số điểm khi lên cấp có hạn nên việc này rất cần tính toán. Có vài dụng cụ giúp tăng số trang bị mang theo nhưng lại không đòi hỏi quá nhiều, Hoàng hiện tại đang muốn chế một thứ như vậy, tốt nhất phải là mấy vật dụng luôn đi theo người, suy tính một hồi hần quyết định làm áo choàng khoác ngoài. Công việc này cũng không khó lắm, chỉ tốn chưa tới nửa buổi đã xong, Hoàng thiết kế theo kiểu áo choàng quân đội, trên bề mặt tẩm keo đổi màu, có thể chuyển đổi màu mã cũng như hình dáng bên ngoài chỉ trong vài giây. Thậm chí hần còn chế thêm một chiếc mặt nạ, ghi nhớ vài khuôn mặt quen thuộc, đảm bảo thuận lợi cắt đuôi nếu bị truy đuổi.

Cơ chế hoạt động của chiếc áo choàng giống như trong game, có thể chứa được bao nhiêu tùy theo số “ô” còn trống, tính toán sơ bộ thì nó giúp Hoàng mang vác được nhiều hơn gấp ba lần, và ngoại trừ hần thì không ai có thể lấy đồ bên trong ra được, an toàn tuyệt đối. Đáng tiếc nhất là vật này không có công năng phòng thủ, việc này cũng đành chịu, ít tiền quá mà. Sau cùng hần bỏ thêm hai ngày nữa để lựa chọn cũng như chế tạo đồ chơi, dụng cụ nhét đầy người, xong xuôi tất cả mới đón xe đến khu thành Tây.

Hoàng đi thẳng tới phố đèn đỏ, chỉ vừa bước chân tới trước căn viện của Thera thì đã có người sốt sáng tiến ra chào:

- Thiếu chủ, ngài đến tìm người ạ.

Thái độ của nhân viên giữ cửa y như nô bộc đón chủ nhân, Hoàng lạnh nhạt nói:

- Tôi muốn gặp Thera.

- Vâng, phiền ngài vào trong đợi một chút, tôi sẽ đi thông báo ngay.

Vừa nói người này vừa làm động tác mời, Hoàng cũng không thắc mắc làm gì cho mệt, những thứ này là hoàn toàn tự nhiên, chỉ cần có một tí não, ai cũng muốn làm thân với một Đại Dược Sư, chắc chắn mẹ cả đã căn dặn mấy người này rồi. Hần rất thoải mái ngồi chờ, mẹ cả không có mặt nên một nhân viên khác dẫn hần lên phòng, Thera đang ngồi nghịch mấy món đồ trang điểm trên bàn, thấy cửa mở thì giật gồng:

- Còn chưa đến giờ, vào đây làm gì thế?

- Sao, cả tôi cô cũng không tiếp à?

Thera nghe thấy giọng nói quen thuộc, mừng rỡ chạy ra, sau khi thấy Hoàng thì nhảy tới ôm chầm lấy, thủ thủ:

- Lâu quá không tới, tưởng ngài quên em luôn rồi chứ.

Hần xoa đầu cô ta, trả lời:

- Đừng làm nũng nữa, mấy việc tôi nhờ cô làm tới đâu rồi.

- Hừ, lần nào ngài đến cũng hỏi mấy chuyện này, chẳng lãng mạn gì cả.

- Được rồi, vào trong kia đã rồi nói tiếp.

Sau khi an vị, Thera tính đùa giỡn thêm một chút nhưng nhìn qua Hoàng mặt lạnh như tiền, đành nói:

- Hội đấu giá sẽ diễn ra trong hai tuần tới, chậm hơn mọi khi, hình như có mấy mặt hàng mới sắp chuyển về. Nếu muốn tham gia thì có hai cách: một là nhờ quý tộc trong thành dẫn vào hoặc trực tiếp bỏ tiền mua vé, giá cụ thể thì em không nắm rõ lắm nhưng chắc chắn không ít hơn một trăm ngàn Kron.

- Ừm, tốt lắm, còn cô gái kia thì sao?

- Có tất cả ba cô gái có tên Lea được mang tới đấu giá lần này, trong đó có một người là thú tộc. Em chỉ biết họ sẽ được đưa lên vào ngày thứ ba, còn cụ thể ra sao thì thiếu chủ phải tự mình tham gia thôi.

Hoàng vừa ngồi nghe Thera báo lại vừa tính toán, việc vé vào cửa có thể nhờ mẹ cả lo giùm, tốt nhất là nên đánh tiếng luôn với bà ta mình cần người tại hội đấu giá. Hắn không lo lắng lắm vấn đề tiền bạc, mấy lọ hồi phục sơ cấp đó dư sức lo liệu được, vấn đề là mặt mũi của cô gái đó thế nào lại hoàn toàn mù tịt, không thể mua tất cả được, quá phiền phức. Hoàng trầm ngâm một lúc, trong lòng đã có dự tính riêng. Thera thấy thiếu chủ suy nghĩ đến thất thần chả để ý gì tới mình, hơi tủi thân, cao giọng:

- Đó là toàn bộ những gì em biết. Thiếu chủ, ngài còn cần gì nữa không?

- Đủ rồi, cảm ơn cô.

Hoàng nói xong dợm đứng dậy chuẩn bị đi luôn, lượng thông tin này là vừa đủ những gì hắn cần, tuy vẫn còn vài thứ phải giải quyết nhưng mọi việc vẫn đang đi đúng hướng. Thấy hắn chuẩn bị bước ra cửa, Thera liền hỏi:

- Thiếu chủ, ngài... sẽ không đến tìm em nữa sao?

Hoàng đứng lại, nhìn xoáy thẳng vào cô bé, Thera bị ánh mắt của hắn dọa cho phát sợ, không dám ngẩng đầu lên. Một lúc lâu sau, Hoàng mới nói:

- Cô là một người con gái tốt, đừng tự khiến bản thân khó xử.

Quảng lại một câu không đầu không đuôi xong Hoàng bước đi luôn, bỏ lại Thera vẫn đang ngơ ngác chưa hiểu. Hắn tất nhiên không phải một thằng ngu, rất tự nhiên nhìn ra cô bé này muốn gì, các cô gái tại đây tuy nhìn bên ngoài có vẻ sung sướng thực chất đang bị giam lỏng, cách duy nhất để thoát đi là tới tuổi bị thải ra hoặc có ai đó vừa mắt rồi bỏ tiền mua về, nếu may mắn có thể làm vợ bé của một tên nhà giàu nào đó, sống hết cuộc đời trong yên lặng, nhưng hầu hết là bị bỏ rơi khi sắc đẹp lụi tàn. Thera cũng hiểu được điều này, cô ta mong có ai đó mang mình đi và Hoàng hiển nhiên là người thích hợp nhất. Nếu sau khi xong việc ở hội đấu giá, Hoàng có thể cân nhắc mua Thera ra ngoài rồi cho cô bé này một cuộc sống tự do, hắn không muốn vác thêm một cục nợ khác vào người.

- “Đỉnh tới phụ nữ chỉ có phiền phức.”

Hoàng vừa lẩm nhẩm vừa bước xuống lầu, Amon đã đứng đợi sẵn, vừa thấy hắn liền nói:

- Thiếu chủ, ngài về luôn à?

- Mẹ cả đang ở đây đúng không, nói với bà ấy tôi có chuyện muốn bàn.

Amon nghe vậy liền lập tức đi thông báo luôn, chỉ một lát sau đã đi ra và dẫn Hoàng vào phòng chuyên dùng tiếp khách đặc biệt, mẹ cả đang dờ tay viết mấy thứ, thấy hắn tới liền dừng lại:

- Sao, Thera làm gì khiến cậu không vui à, sao xuống sớm vậy.

Hoàng ngồi xuống đối diện bà ta, liếc xung quanh vài lần rồi nói:

- Chúng ta nói luôn vào chuyện chính nhé, kì đấu giá sắp tới tôi có vài thứ quan trọng cần mua, mong bà chị giúp dùm.

- Chà sao thiếu chủ lại nói chuyện khách sáo vậy, chuyện cậu nhờ tôi nào dám không đồng ý, nếu cậu muốn thứ gì cứ trực tiếp nói ra, đâu cần phải đích thân đi mua làm gì.

- Cảm ơn, nhưng việc này tôi phải tự mình làm.

- Vậy cũng được, ta còn mấy vé mời còn sót lại từ lần trước, lát nữa sẽ cho người mang cho cậu. Mấy lọ thuốc cũng đã được gửi đi rồi, tuy ta không biết giá sàn sẽ là bao nhiêu nhưng chắc chắn là rất cao, cái này... coi như tiền đặt cọc đi.

Xelia lấy ra mấy tấm thẻ vàng đặt lên bàn, ước chừng khoảng gần hai triệu Kron, tiền đặt cọc này coi bộ quá nặng, tuy vậy Hoàng vẫn không do dự thu lấy, đi đấu giá mà không có bạc dặt túi không xong. Mẹ cả cũng hơi tò mò đánh giá tên “học trò của Đại Dược Sư” trước mặt, kẻ này không chê tiền, lại muốn đi đấu giá, thực sự quá quái đản, nhưng nếu chỉ phải dùng tiền để giải quyết thì mọi chuyện lại rất đơn giản.

- Không biết cậu có ý định ở lại thành Roc này lâu dài không?

Đây là một câu hỏi rất băng quơ nhưng Hoàng hiểu mẹ cả đang thăm dò xem còn có thể kiếm mối hơi từ mình hay không, hắn đáp:

- Tôi chưa có ý định di chuyển, ít nhất là trong mấy tháng tới.

- Ồ, vậy sao, chẳng biết tòa thánh bé nhỏ này có gì hấp dẫn một Đại Dược Sư được nhi.

- Chuyện này hình như không liên quan lắm thì phải, đúng không?

Hoàng thẳng thừng chặn đứng đề tài này làm mẹ cả hơi mất hứng, không nghĩ tên này lại kín kẽ như vậy, nhưng dù sao vẫn là người lão luyện, bà ta không tỏ vẻ khó chịu gì mà vẫn tươi cười:

- Sao chứ, chẳng qua chỉ là một chút quan tâm của ta đối với cậu thôi mà.

Mẹ cả nói xong ngay lập tức phóng sát lại gần Hoàng, mùi hương từ cơ thể cũng như trên mái tóc làm hấn hơi choáng váng, dù sao hiện tại bản thân cũng chưa có kĩ năng trừ độc tốt nhất phải cẩn thận, Hoàng hơi lùi ra rồi nói:

- Nếu không còn gì nữa, tôi xin đi trước.

Liên tiếp hai mớ lời rồi quyền rũ đều bị đối tác thô bạo từ chối, mẹ cả cũng không thể cứ mặt dày làm mãi, bà ta đành phải tươi cười tiễn hấn đi, trước khi rời khỏi, Hoàng nói:

- Còn một chuyện nữa, tôi không biết bà chị can đảm ra sao nhưng tốt nhất là đừng cho người giám sát một Đại Dược Sư.

Hoàng dứt lời lập tức vung tay lên, một luồng sáng bay thẳng vào vách tường đối diện khoét nó thành một lỗ tròn, có mấy tiếng kêu đau đớn phát ra bên trong. Mẹ cả vẫn không đổi sắc, nhưng trong lòng chấn động, hình như mình đã quá coi thường tên nhóc này rồi. Sau khi hấn tiến ra, liền có một nhân viên chạy lại đưa một bọc nhỏ, đây là vé mời cao cấp chuyên dành cho quý tộc, có thể tự do tham gia đấu giá mà không cần kiểm tra thân phận, Hoàng nhận lấy rồi nhanh chóng rời đi, vòng vào một lúc chắc chắn không có ai bám theo mới dám thả lỏng người.

Từ lúc bắt đầu thương vụ mua bán này, Hoàng đã luôn đề phòng bên kia sẽ đâm lén mình nên đã chế ra một loại dụng cụ cảm ứng nhiệt, thứ này trong game được dùng để tìm những loài vật ẩn mình dưới lòng đất. Tại thế giới này hầu hết sinh vật đi bằng hai chân đều có thân nhiệt dao động không khác con người, việc của Hoàng chỉ đơn là đặt hạn mức thích hợp và để dụng cụ này tự làm phần còn lại. Tuy đây chỉ là hàng thứ cấp, tầm hoạt động gói gọn trong bán kính hai ba mươi mét đồ là nhưng thế là đủ, từ lúc hấn bước vào phòng Thera đã có người bí mật theo dõi, bởi thế không muốn nói quá nhiều với cô ta.

Hoàng đi lòng vòng một hồi thành ra lạc tới một khu rất vắng vẻ, rất ít người qua lại, đang tính tìm đường ra ngoài thì bỗng nghe có tiếng người chửi bới rất to, hấn không quan tâm lắm nhưng chợt nhận ra một giọng nói quen thuộc:

- Thật mà, cho tôi thêm mấy ngày nữa nhất định tôi sẽ trả đủ.

Trong một góc hẻm nhỏ, năm sáu kẻ đang đứngล้อม xung quanh, chính giữa là một người đang phải quỳ trên mặt đất liên tục xin xỏ. Hoàng nhận ra ngay khuôn mặt này, đó là anh chàng Thương Thủ Gon, nhân vật chính mà hấn đang muốn tìm, thẳng nhai này lại gặp chuyện gì nữa đây.

- Chờ, bọn ta đã cho ngươi hai ngày rồi, một xu cũng chưa có, ngươi còn dám nói là chờ thêm?

Một gã to con có vẻ là cầm đầu, hất hàm chửi mắng Gon, cái này trông rất giống khung cảnh xã hội đen đòi nợ ở Trái Đất:

- Kick, xin anh đấy, tôi thực sự có việc quan trọng nên không thể trả tiền cho anh ngay được, nhưng tôi hứa chắc chắn sẽ kiếm đủ.

- Hứa, lời hứa từ một thằng nhóc như ngươi chẳng đáng một xu. Ta cũng chỉ là người làm công thôi, ngươi không trả tiền, anh em bọn ta cũng chết đói, vậy mà còn dám giả mồm nữa à.

Tên Kick này nói xong liền thu tay nện thẳng vào mặt Gon, cú đánh khá mạnh khiến anh ta văng cả một cái răng ra ngoài, lại có một kẻ khác thúc đầu gối xuống, Gon đau quá gấp người lại, đến thở cũng khó khăn.

- Ta cũng là người nhân từ, nếu người không có tiền thì cứ lấy thân thể ra mà trả, trông ngươi cũng trắng trẻo xinh trai, bán chắc cao giá đấy.

Kick nói xong liếc xuống Gon đang nằm co quắp dưới đất, nở một nụ cười vô cùng bần tiện. Hoàng tuy đứng xa nhưng vẫn nghe không sót một từ, chẳng biết thằng nhóc ngu ngốc này lại dính vào vụ gì có điều mình làm cả đồng việc cũng vì nó, không thể cứ thế mà bỏ mặc được, hấn bước ra lên tiếng:

- Mấy vị đại ca này, em tôi nợ nần gì các vị à.

Mấy tên lưu manh thấy có người xuất hiện lập tức cảnh giác, chỗ này thường rất ít người qua lại, nếu có người thực sự giết người rồi giấu xác tại đây, có thánh mới tìm nổi. Khi thấy kẻ này mặc áo choàng trùm đầu kín mít, trông rất quái dị, Kick là kẻ cẩn thận, không muốn dính vào phiền phức vô ích, nói:

- Anh bạn, cậu có quen biết thằng khốn này?

- Ừm, cứ cho là vậy đi.

- Nó vay nóng tiền của chúng tôi mà cứ khất lần mãi không chịu trả, hôm nay là hạn chót, cực chẳng đã mới phải làm thế này, nếu nó không kiếm được tiền thì đành phải bán thân mà bù nợ vậy.

- Có thứ gì xác nhận gì không?

Kick lấy ra một tờ giấy đã úa vàng, trên đó có ghi rõ dấu chứng thực của Gon, xem ra bọn này là kiểu cho vay nặng lãi. Hoàng hỏi tiếp:

- Thằng nhóc này nợ các anh bao nhiêu?

- Tính cả tiền lãi là mười hai ngàn Kron.

Hoàng nghe xong lẳng lặng lục trong người lấy ra đúng số tiền Gon đang thiếu, đưa cho Kick rồi nói:

- Đây là mười lăm ngàn Kron, coi như tôi thay nó trả cho anh.

Hoàng dúi tiền vào tay Kick rồi ngay lập tức xé nát tờ giấy ghi nợ, tiến lại gần xem xét tình hình của Gon. Mấy tên lưu manh xúm lại xăm soi đồng tiền, một đàn em kín đáo giật tay Kick, ra dấu gì đó, cả bọn từ từ vây quanh hai người lại, ý đồ giết người cướp của rất rõ ràng. Hoàng vẫn đang quay lưng lại không hề hay biết gì. Kick là người lao lên đầu tiên, gãi lòi ra một con dao dài nhắm thẳng vào đầu tên mặc áo choàng, ý đồ đâm chết tươi con mối tức khắc.

Những tưởng như đây là một đòn đánh lén thành công thì bỗng nhiên, thân hình của Hoàng đột ngột biến mất, sau đó xuất hiện ngay kế bên Kick, nhẹ nhàng nói:

- Có một điều tôi rất không thích là con người có quá nhiều lòng tham.

Một tiếng “cục” vang lên, cánh tay cầm dao của Kick bị đánh gãy như bánh tráng, gãi gào lên đau đớn. Đàn đàn em sợ hãi lùi lại, tuy vậy vẫn có kẻ liều mạng lao lên, Hoàng lắc đầu phẩy tay về phía trước, một thứ gì đó nổ tung ngay trên ngực tên này, lột da để lộ phần thịt đỏ hồng khiến hắn ngất xỉu tại chỗ. Tên mặc áo choàng lúc này trông như thần chết, Kick cực kì hối hận tại sao lại tham tiền mà chọc vào hắn. Hoàng bước tới, chậm rãi nói:

- Sao, vẫn còn muốn đánh tiếp à.

Bọn lưu manh nghe thấy câu đó, biết đối phương không muốn giết mình, lập tức ba chân bốn cẳng dúi nhau chạy biến. Trong chốc lát ngõ hẻm chỉ còn mỗi hai người, Hoàng đeo chiếc mặt nạ quen thuộc lên, ngoảnh sang Gon lúc này đã tỉnh lại, cất giọng:

- Nhà ngươi lại nợ ta một mạng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Thằng ngốc si tình

Sau khi lay tỉnh và chữa trị sơ qua mấy vết thương ngoài da của Gon, cả hai liền rời khỏi hẻm nhỏ rồi quay về khu trung tâm, tiến vào một quán rượu tương đối vắng vẻ. Hoàng gọi thức ăn ra đầy bàn rồi nói:

- Nhìn người chắc cũng mấy ngày chưa có gì vào bụng rồi, nếu không thì làm sao ngay cả mấy tên vô dụng hồi nãy cũng đánh không lại, ăn cho no trước đi đã.

Gon tần ngần hết nhìn qua lại nhìn xuống, cuối cùng con đói cũng chiến thắng, anh ta gục đầu chén lấy chén để liên tù tì liên tục, thẳng tới khi đám đồ ăn bị giải quyết sạch bóng mới dừng lại, Gon ợ ra một tiếng đầy sáng khoái, cứ như bị bỏ đói cả năm trời. Hoàng ngồi kiên nhẫn chờ đợi, giờ mới lên tiếng:

- Có vẻ công cuộc tìm kiếm của người không được thuận lợi cho lắm nhì.

Anh chàng Thương Thủ cúi đầu im lặng, đúng là trong quãng thời gian này Gon khá là khổ sở. Một tên nhà quê không tiền, không quen biết đi lung tung tìm một cô gái bị bắt cóc, y như mò kim đáy biển. Gon chẳng biết kiếm đâu ra tiền lại không đủ sức vào đấu trường, đành phải đi mượn của mấy hội cho vay nóng nhưng cuối cùng lại trở thành như thế này. Nếu hôm nay không gặp Hoàng, chẳng biết sự thể sẽ ra sao, tuy ít học nhưng Gon cũng biết đã mang ơn thì phải trả, người này đã giúp mình hết lần này tới lần khác mà bản thân còn chưa làm gì để đền đáp, anh ta thấy xấu hổ ghê gớm, không dám trả lời.

- Để ta đoán nhé, người vẫn chưa tìm ra cô người yên bé nhỏ của mình, và sau bữa cơm miễn phí này sẽ tiếp tục lao ra đường như một thằng ngốc vô vọng không định hướng?

Hoàng nói chậm rãi nhưng giọng điệu châm biếm chẳng thêm che giấu, Gon không muốn và cũng không dám nói lại, chỉ biết ngồi im chịu trận. Hoàng cũng không có ý định chửi bới nhiều hơn, nói tiếp:

- Nói cho ta nghe thử, người có kế hoạch gì tiếp theo không?

Gon nghe vậy liền ngẩng đầu tiên, ngơ ngác nhìn ra đường, bản thân cũng biết tất cả những hành động của mình thực sự đều là vô nghĩa, giữa biển người mênh mông, biết đi đâu mà tìm Lea. Cảm giác bất lực và chán nản vốn đã nhen nhóm trong đầu nhưng Gon vẫn cứ cố chấp làm mãi, nhưng kể cả như vậy anh ta vẫn kiên quyết trả lời:

- Tôi vẫn sẽ đi tìm thừa ngài.
- Bằng cách nào?
- Tôi... tôi cũng chưa biết, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.
- Người không sợ sẽ tiếp tục có những chuyện giống lúc nãy xảy ra, người không sợ chết sao?
- Nếu không tìm được Lea, tôi sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả.

Hoàng nghe xong có cảm giác hơi bị đau đầu, thẳng nhóc này hình như đầu óc có vấn đề. Hắn nhìn xoáy thẳng vào mặt Gon, hồi lâu vẫn không tìm ra điểm gì bất thường, đành hỏi:

- Cô gái đó thực sự quan trọng như vậy, đáng để người mạo hiểm tính mạng à?

Gon không trả lời ngay, mà đột nhiên hỏi lại hắn:

- Thiếu chủ, ngài có người thân không?

Hoàng nghe câu hỏi này thì đột nhiên cảm thấy rất trống rỗng, hắn thậm chí còn không phải cư dân ở thế giới này, tất cả mọi thứ đều giống như một nơi ở tạm. Gon không chờ câu trả lời, tiếp tục nói:

- Tôi từ bé đã lớn lên tại khu ổ chuột nghèo, ba tuổi đã phải ra đường kiếm ăn, bố mẹ là ai còn không biết. Lea và mấy đứa bé khác là gia đình duy nhất mà tôi có, chúng tôi quan tâm lẫn nhau còn hơn cả anh chị em ruột. Nếu một ngày nào đó ngài về nhà và đột nhiên thấy gia đình mình đều đã chết, liệu ngài có thể ngồi yên mà bỏ qua tất cả hay không? Lea đối với tôi còn hơn cả mạng sống, em ấy là người duy nhất quan tâm tới tôi trên thế giới này, dù cho cơ hội có nhỏ bé tới đâu, tôi cũng phải tìm cho bằng được.

Gon vừa nói vừa chảy nước mắt rồi khóc to thành tiếng. Hoàng ngồi lắng nghe tất cả, lặng im không nói. Gia đình đối với hắn bây giờ là một khái niệm viễn vông, nhưng hắn có thể hiểu được tâm trạng chàng trai này. Nếu dù chỉ có một phần tỷ cơ hội được trở về thế giới cũ, có mất mạng đi chẳng nữa Hoàng vẫn sẽ thử, con người không thể sống mà không có người thân.

- Xin lỗi thiếu chủ, tôi lại làm nhảm những thứ vô bổ rồi. Cảm ơn ngài vì bữa ăn này, tôi...

Anh chàng Thương Thủ có vẻ không dám nói mình sẽ quay lại trả ơn vì chính bản thân cũng không dám chắc còn cơ hội, đành dụi mắt sau đó đứng dậy cúi đầu thật sâu tạ lễ rồi bước đi. Khi Gon gần bước tới cửa bỗng Hoàng lên tiếng:

- Ta biết có ba cô gái tên Lea sẽ xuất hiện ở kì đấu giá sắp tới.

Thông tin này như một luồng sét đánh thẳng vào Gon, anh ta đột ngột dừng người lại, sau đó cuống cuồng quay trở lại, kích động nắm lấy bả vai Hoàng hỏi dồn:

- Ngài... ngài nói có thật không.

Hoàng không nói gì mà chỉ đưa mắt nhìn xuống. Gon vội nhận ra mình đang thất thố, nhanh chóng lùi lại, gất gao chờ đợi, cặp mắt như muốn nổ tung ra ngoài.

- Hiện giờ ta vẫn chưa dám chắc đó có phải đúng người người muốn tìm hay chỉ là trùng tên, nhưng ít ra đó cũng là manh mối rõ ràng nhất, đỡ hơn việc người chạy loạn trên đường.

- Thiếu chủ, tôi... ngài...

- Ta cho người hai lựa chọn: Tiếp tục cố gắng thử vận may một mình hoặc đi theo ta chờ đến khi đấu giá bắt đầu.

Gần như không cần suy nghĩ, Gon gào lên:

- Tôi sẽ đi theo ngài, từ giờ ngài nói gì tôi cũng sẽ nghe hết.

- Tốt, nếu đã vậy thì ta có việc đầu tiên cho người đây: Cầm tiền đi thuê một chỗ ở tạm, sửa sang lại quần áo, trang bị. Chiều ngày mai hãy tới đây chờ ta.

Hoàng dứt lời liền quẳng một tấm thẻ vàng lên bàn, sau đó bước đi mất hút. Gon ở bên trong rụt rè cầm lấy, sau đó rất dứt khoát đứng lên rồi rất nhanh chạy ra đường, bắt đầu làm theo những gì được dặn Hoàng đứng khuất sau góc tường, thấy vậy thì thờ dài, nghĩ thầm:

- “Thằng nhóc này quá ngây thơ, khó mà làm được việc gì ra hồn.”

Ban đầu Hoàng có ý định đem Gon làm cận vệ hoặc ít nhất là một cái bia thịt cho mình, nhưng hiện tại xét cả về thực lực lẫn trí tuệ, thằng nhóc này còn quá non, tuy vậy hắn vẫn muốn làm vụ tìm người này tới cùng, Hoàng có cảm giác lần đấu giá này không đơn giản, chỉ ít là về mặt tiền bạc.

Chiều hôm sau Gon tới chỗ cũ đứng như được dặn, hiện trạng của tên này khá hơn rất nhiều, quần áo đã mua mới, thậm chí còn có cả một cây thương dài được bọc kín, trông đầy sức sống. Hoàng tạm hài lòng, nói:

- Đi theo ta.

Khu thành Tây này tuy là chỗ ăn chơi tập trung nhưng nổi tiếng nhất vẫn khu Đấu Trường, vì nơi đây tập trung quá nhiều Đấu Sĩ lang thang nên các hạng mục ăn theo là không thể thiếu. Vũ khí, áo giáp, chữa trị, thuê mướn dụng cụ... cái gì cũng có, lúc này Hoàng và Gon đang đứng trước một căn nhà lớn, phía ngoài có treo một tấm biển bằng sắt vẽ hình hai thanh gươm bắt chéo, đây là nơi luyện tập trước khi thi đấu. Cả hai đi vào, bên trong lát đá có một vài người đang nhàn rỗi ngồi tán dóc, thấy có khách đến mới đứng dậy, tiến lại hỏi:

- Đến đây thuê riêng hay có hẹn?

Thái độ của người này rõ ràng không nhã nhặn bằng nhân viên mấy chỗ khác, một phần cũng do hằng ngày họ toàn tiếp xúc với một lũ vai u thịt bắp thô lỗ. Hoàng trả lời:

- Một phòng cho hai người.

- Đưa tiền trước, một trăm Kron.

Hoàng móc ra vài tờ tiền lẻ, người nhân viên này thọc tay vào túi mò mẫm một hồi rồi lôi ra một chiếc chìa khóa rỉ sét, nói:

- Phòng ba mươi lăm, đi thẳng rẽ phải hai lần.

- Cảm ơn.

Những nơi như thế này được mở ra rồi chia lô theo từng cụm lớn nhỏ, chủ yếu dành cho các Đấu Sĩ muốn luyện tập, lâu lâu cũng có vài kẻ rảnh rỗi tới giải quyết chuyện riêng, tuy nó hơi thiếu tiện nghi nhưng được cái kín đáo và có giá thuê vô cùng rẻ mạt, rất thích hợp cho tầng lớp bình dân. Hoàng cùng Gon đi lòng vòng một hồi thì tới phòng ba lăm, bên trong hoàn toàn trống trải, bốn bề lát đá tảng bên ngoài bọc keo đàn hồi nhằm tăng độ bền, tại đây duy trì hình thức trả tiền một lần sử dụng cả ngày, có đánh chết người cũng chẳng ai quan tâm. Hoàng quan sát một chút, tạm gọi là hài lòng, nói:

- Trước khi bắt đầu, uống thứ này vào trước đi.

Hoàng lấy ra một lọ “Mara rảnh rỗi” quảng cho Gon, hẳn rất tò mò muốn biết liệu lọ thuốc giúp tăng cấp này có hiệu quả với người ở thể giới này hay không. Milenia là đối tượng xứng đáng được dùng nhất nhưng ngộ nhờ có phản ứng phụ thì đúng là xúi quẩy, tên nhóc này vừa vặn thích hợp làm chuột bạch. Gon chỉ liếc qua khối dung dịch màu tím này chưa tới một giây, mở nắp uống cạn sạch không chút nghi ngờ. Hoàng chờ đợi hơn mười phút mới hỏi:

- Ngươi có cảm thấy thấy cơ thể khác lạ không?

- Không, thừa thiếu chủ.

- Một chút cũng không có à?

Gon một lần nữa lắc đầu, Hoàng có hơi thất vọng, việc này cũng đã lường trước rồi, chắc do hệ thống phân cấp khác nhau nên lọ “Mara rảnh rỗi” này mới vô dụng, dù sao nếu có thứ giúp người ở đây thăng lên một cấp thì bá đạo quá. Dù sao cũng chỉ là một lần thử mà thôi, được hay không cũng tốt, hẳn nói tiếp:

- Ngươi thực sự muốn gặp lại cô gái kia?

- Vâng, thừa thiếu chủ.

- Chắc chắn chứ, bằng bất cứ giá nào?

- Kể cả mạng sống thừa thiếu chủ, bất kể điều gì ngài muốn tôi làm.

- Ừm, tốt. Vậy nếu bây giờ ta ra lệnh cho ngươi giết ta thì sao?

Hoàng nhẹ nhàng thả ra một câu làm Gon đứng hình ngay tại chỗ, đầu óc anh ta xoay chuyển không kịp, đây là một trò đùa sao.

- Sao, không dám à?

- Thiếu chủ, ngài lại muốn đùa giỡn với tôi?

- Chắc, có lẽ nếu ta không ra tay trước, có lẽ ngươi vẫn chưa hiểu tình hình thì phải.

Hoàng vừa dứt lời liền đột ngột phóng tới gần Gon với tốc độ cực nhanh, tung ra một đấm thẳng vào mạn sườn, thúc anh chàng phải ôm bụng khụy xuống vì đau, mồm há ra đóp không khí rất khổ sở.

- Để ta nói đơn giản nhé, ta không cần một kẻ vô dụng, nếu như khả năng của ngươi không đủ thì hôm nay chỉ có chết.

Hoàng tiếp tục xoay người thúc đầu gối vào thẳng đầu Gon, lần này anh chàng Thương Thủ không dám lơ là nữa, lập tức lăn người đi né đòn, nhưng còn chưa kịp đứng lên đã cảm thấy bông rớt trước mặt, một vụ nổ đánh văng anh ta đi, sức nóng khiến hai tay bị lột cả mảng da lớn. Gon cảm thấy nguy hiểm thực sự, nhanh chóng giật phăng tấm vải che, để lộ ra một mũi thương hai đầu, xoay nó một vòng hất hết tàn lửa xung quanh đi, lùi ra thủ thế, đồng thời hét lên:

- Thiếu chủ, ngài làm gì vậy.

- Ngươi hỏi không đúng chỗ rồi, dĩ nhiên là ta muốn giết ngươi.

Hoàng vừa trả lời vừa tiến lên, Gon sợ hãi đâm bừa ra một đòn nhằm tạo khoảng trống, nhưng không hiểu bằng cách nào tên kia vẫn áp sát được, anh ta ăn thêm một đấm ngay ngực, cổ họng phun ra một bùm máu lớn, cảm giác muốn nát cả phổi.

- Nhóc, ngươi quá yếu, cứ như thế này thì dù có cứu được cô gái kia, sớm muộn gì các ngươi cũng gặp họa mà thôi.

Hoàng dĩ nhiên không muốn lấy mạng thằng ngốc này, đơn giản chỉ cần một hộ vệ tạm thời khả dĩ bảo vệ mình tại phiên đấu giá. Tuy bản thân có thể đánh nhau nhưng dù sao hắn vẫn là một Giả Kim Thuật Sư, động tay động chân chỉ là giải pháp cuối cùng, có điều tên Thương Thủ này tệ quá, phải rèn luyện một chút mới được.

- Ta cho ngươi một cơ hội, ta sẽ không tấn công, nếu ngươi có thể đánh trúng một lần, ta sẽ cân nhắc cho ngươi đi theo phiên đấu giá sắp tới.

Hoàng nói xong liền đứng thẳng người, tay buông thõng không hề phòng thủ. Gon bán tính bán nghi nhưng lúc này đã lỡ đâm lao thì đành phải theo lao thôi, anh ta nắm chặt cán thương, nhắm thẳng giữa ngực đối thủ đâm tới. Hoàng đơn giản lách người né đi, đồng thời lật tay giáng vào đầu Gon một cú như trời giáng, cất giọng mỉa mai:

- Ta chỉ nói không tấn công nhưng không có nghĩa là đứng yên nhé.

Gon bị chọc quê, máu nóng dồn lên đầu, đập mạnh vũ khí xuống sàn rồi nhảy lên mượn lực đâm thẳng xuống, kết quả vẫn y như cũ. Liên tiếp mấy tiếng đồng hồ sau, anh chàng Thương Thủ điên cuồng tấn công nhưng không một lần chạm tới nổi tên đeo mặt nạ này, cuối cùng kiệt sức nằm vật ra sàn, tay vẫn nắm chặt cán thương, đôi mắt mờ trừng trừng nhìn đối thủ. Hoàng xoa tay rồi nói:

- Có ý chí nhưng quá thiếu kỹ thuật, hôm nay tới đây thôi. Ngày mai đúng giờ này tới đây tập luyện tiếp.

Hoàng nói xong quăng lại một lọ hồi phục sơ cấp, sau đó bỏ mặc Gon nằm đó, nhanh chóng đi mất. Thời gian chưa đến hai tuần, cái hắn cần không phải là dạy Gon cách chiến đấu mà rèn luyện ăn đòn đến chai lý, có như thế lúc nguy hiểm anh ta mới có thể bất chấp tất cả mà bảo vệ hắn, đây cũng chỉ là giải pháp tình thế, hiện tại cũng chẳng thể nghĩ ra cái gì tốt hơn. Hoàng thở dài.

- “Chẳng biết có nên com cháo gì không đây.”

Mấy ngày tiếp theo, Gon như một cái bao cát bị dần cho tới tở, tuy anh ta là một Thương Thủ cấp bốn nhưng nếu giao tranh trong thời gian ngắn, Hoàng có sức mạnh tương đương một Đấu Sĩ cấp năm, đó là còn chưa tính mấy loại đồ nghề trong người. Dù vậy Gon cũng không phải một kẻ ngốc, anh ta hiểu rằng người này không có ý làm hại mình nên cũng dốc sức luyện tập, mặc dù ngày nào cũng ăn đòn tới thổ máu nằm liệt tại chỗ nhưng không một lời than trách, dù sao sau mỗi lần như vậy Hoàng đều dùng thuốc chữa trị lại như cũ. Thời gian dần trôi đi, đến một buổi chiều nọ, Gon lại như cũ bị đánh tới tở, Hoàng quăng ra một bọc nhỏ, nói:

- Hai ngày nữa là tới phiên đấu giá, về chuẩn bị trước đi.

Gon nhận lấy rồi mở ra, bên trong có vài lọ thuốc hồi phục, một bộ quần áo mới và vài chục ngàn Kron, anh ta hít sâu một hơi, hướng về phía Hoàng nói:

- Thiếu chủ, cảm ơn ngài.

- Đừng cảm ơn vội, đến lúc đó phải tuyệt đối nghe lời, nếu không, đừng trách ta không nói trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hội đấu giá

Hội đấu giá lần này tuy nói việc chính phải làm là cố gắng mua được cô gái có tên Lea, nhưng dĩ nhiên Hoàng cũng muốn kiếm được nguyên liệu tốt để tiếp tục chế dựng cụ. Mặc dù rất muốn mang Mileania đi theo để giúp mình phân biệt hàng, có điều chỗ đó hơi nhạy cảm, hắn không muốn làm cô ta tổn thương, ảnh hưởng tới quan hệ về sau. Dù sao với cái mớ thông tin trong kho dữ liệu, mong là đủ dùng.

Thời gian rảnh trước khi mở cửa, Hoàng tận lực đi tìm hiểu cách ăn mặc, cử chỉ cũng như thái độ của tầng lớp quý tộc, cả cách họ dùng tiền cũng như mang theo cận vệ. Rất tiếc trong một chỗ bé tý như thành Roc, những người có thể gọi là quý tộc chính thống chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hoàng không thu được nhiều thông tin lắm, chỉ biết được vài mẫu trang phục thường dùng khi tham gia sự kiện và một chút điệu bộ cơ bản, thôi thì đành tùy cơ ứng biến vậy.

- Trông nhà cho tốt nhé, tôi đi đây.

Vì mỗi lần đấu giá diễn ra trong một tuần liên tục, Hoàng lại không nắm chắc thứ mình phải mua sẽ vào ngày nào nên chỉ còn cách bám trụ tại đó luôn. Tất cả người có vẻ mời đều được ban tổ chức cung cấp chỗ ở và phục vụ miễn phí, dĩ nhiên đây chỉ là chiêu câu khách, có ai trong đám này không phải bọn nhà giàu coi tiền như rác, mỗi lần thế này lại càng vung tay tốn hơn nữa. Đây cũng là dịp để kiếm mối làm ăn hoặc mở rộng quan hệ, hầu hết mọi người đều ở lại nếu không có việc gấp. Hoàng đã tính toán đủ thức ăn cả tuần cho Milenia, lần chịu nguyên rửa tiếp theo chưa tới, chắc không có gì bất trắc trong thời gian mình vắng mặt.

- Thiếu chủ, ngài thực sự không cần tôi đi theo à?

Thời gian vừa qua thái độ của nữ Dục Sư đối với vị chủ nhân quái đản này khá tốt, bắt đầu biết quan tâm và nói chuyện nhiều hơn, dù vậy vẫn chưa tới mức thân thiết. Hoàng còn đang bận chuẩn bị vài thứ, chẳng để ý lắm nên trả lời qua loa:

- Không sao, tôi cũng biết cô không muốn quay lại mấy chỗ đấy mà.

Hoàng nói cho xong chuyện rồi tiếp tục nhét nốt mấy thứ còn thiếu vào áo, Milenia nhìn hẩn hẩn liên tục, tính nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi. Sau khi kiểm tra kĩ càng không bỏ sót bất cứ thứ gì, Hoàng tiến lại kéo Milenia vào lòng, xoa đầu cô ta mấy cái rồi nói:

- Ở nhà ngoan, lúc về tôi sẽ có quà.

Milenia cũng không còn ngại ngùng khi bị vị chủ nhân này suốt ngày hết ôm lại xoa đầu nữa, chỉ hơi gật đầu chào rồi lui vào nhà. Hoàng bắt xe tới khu trung tâm, lúc này hẩn đã chuyển đổi trang phục bên ngoài thành một dạng áo khoác đuôi tôm màu xám nhạt, tóc vuốt ngược ra sau, nhìn khá thư sinh, chỉ trừ chiếc mặt nạ hơi lạc quẻ. Gon đã đứng ở bên đợi từ lâu, khi thấy hẩn tới liền lập tức chạy ra:

- Thiếu chủ.

Gon hôm nay mặc một quần áo vệ sĩ khá tiêu chuẩn, đây là do Hoàng bắt chước những mẫu thường thấy cộng thêm một chút thông tin từ Milenia. Đây không chỉ là một bộ trang phục bình thường, do trách nhiệm của anh chàng Thương Thủ là bìa đỡ đạn nên Hoàng đã bỏ công sức vào đây khá nhiều: tổng cộng ba chục lọ thuốc hồi phục sơ cấp, áo ngoài được gia cố như một loại giáp lưới mỏng, dụng cụ định vị giống Milenia, đặc biệt hẩn còn chế ra một loại trang bị truyền âm cỡ nhỏ để có thể ra lệnh từ xa. Gon gần như được chuẩn bị tận răng không thiếu thứ gì, thậm chí cả cây thương đang cầm cũng là đồ đã qua nâng cấp.

- Tốt, cũng đến giờ rồi, chúng ta đi vào thôi.

Cũng giống như lần họp chợ hàng tháng lần trước, lúc này khu trung tâm thành Roc đã đông nghẹt người, gian hàng các loại bày ra la liệt. Thông thường những ai muốn tham gia đấu giá phải đi vòng khá tốn thời gian, nhưng đối với kẻ có tiền thì khác. Hoàng dễ dàng tìm được chỗ dành cho khách hạng sang, sau khi xem qua vé mời, một nhân viên dẫn cả hai theo lối khác, rất nhanh chóng đã đến trước cổng hai khu đấu giá, Hoàng bỏ cho người này vài trăm Kron rồi ngênh ngang đi vào, ra dáng rất giống một tên nhà giàu mới nổi. Nhân viên tiếp đón là một cô gái thú tộc vô cùng xinh xắn, rất nhã nhặn hỏi:

- Ngài đến một mình hay đi cùng bạn bè ạ.

- Một mình.

- Vâng, vậy xin mời ngài và cận vệ vào lô số sáu, sẽ có người phục vụ tận tình ạ.

Cô gái này từ đầu tới cuối đều nở một nụ cười đúng chuẩn chuyên nghiệp, bất chấp người đối diện là ai, Hoàng có một ý nghĩ rất bần tiện là đây cũng giống như một dạng “hàng” trá hình của ban tổ chức, nếu mình trực tiếp ra giá chắc cũng có người đem cô ta tới tận giường cũng không biết chừng. Gon đi sau lưng hẩn thì có vẻ hơi mất tự nhiên, dù gì thì đây cũng là lần đầu anh ta vào những nơi sang trọng thế này, Hoàng thấy thế liền đùa:

- Sao, thích cô bé ngoài cửa đó à, có cần ta giúp đỡ để người mất đời trai không?

- Thiếu chủ, ngài... ngài lại đùa tôi rồi.

Gon mặt đỏ như lúng túng đáp lại, Hoàng cười thâm ra hiệu cho anh chàng Thương Thủ đi theo. Vốn khu đấu giá này cũng có kết cấu giống như bên bình dân, chỉ khác là độ xa hoa gấp hàng trăm lần. Sàn lát đá bóng loáng như ngọc, các dãy ghế ngồi đều được bọc da thú dày cộm, trên trần là một tấm màn ma thuật xoay chuyển phát ra ánh sáng tùy thuộc chương trình đang diễn ra, vách tường là một đồng hình ảnh quảng cáo lập thể liên tục báo thông tin các món hàng đã mua.

Do Hoàng tới sớm nên lúc này vẫn còn khá vắng vẻ, hẩn đi thẳng tới lô số sáu, tuy hoạt động này dành cho người lắm tiền nhưng cũng có phân cấp, khách bình thường đều ngồi trên khán đài, chỉ có quý tộc hoặc nhân vật quan trọng đặc biệt dư tiền mới được ưu tiên có phòng riêng, người ngồi trong đó sẽ không bị lộ danh tính khi đấu giá cũng như có thể làm việc khác tùy hứng nếu thích, tạo cảm giác siêu việt cho mấy kẻ cực giàu.

- “Hừm, không tệ, mẹ cả cũng biết lấy lòng người khác đấy.”

Căn phòng dành cho hắn có thiết kế khá đơn giản, một bộ bàn ghế hơi dài hơn bình thường một chút, tầm nhìn hướng về phía sân khấu ngăn cách bởi một tấm kính lớn, xung quanh không còn thứ gì khác ngoài bốn cô gái ăn mặc kiểu nữ hầu, ai nấy đều trang điểm đẹp đẽ. Rõ ràng mẹ cả hoặc người nào đó đã cho hắn tùy nghi sử dụng làm bất cứ thứ gì tại đây, bao gồm cả mấy người này. Hoàng cười thầm, đi vào ngồi xuống, lập tức có một cô gái tiến lại hỏi:

- Ngài có cần phục vụ gì không ạ?

Cô bé này chắc chưa đến hai mươi tuổi, gương mặt mịn màng bóng loáng, trên người tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng, lúc cúi xuống không biết vô tình hay cố ý thế nào khiến phần đùi nấp dưới tà váy đen hiện ra, rất chi là bắt mắt. Hoàng tự nhiên thấy buồn cười nhưng cố nín lại, nhìn sang Gon đang đứng yên như tượng, bất chợt nảy một suy nghĩ không tốt, nói:

- Các cô qua bên kia chăm sóc tên nhóc kia giùm tôi, à mà nhẹ tay thôi nhé, nó vẫn còn là trai tân đấy.

Bốn cô nàng này nghe vậy thì dồn hết ánh mắt sang phía bên kia, sau đó tíu tít xúm lại dán người áp sát vào Gon. Anh chàng từ bé đến lớn làm gì đã được trải qua mấy chuyện này, luống cuống không biết xử lý ra sao, quay sang Hoàng cầu cứu:

- Thiếu...thiếu chủ...

Gon còn chưa nói hết câu thì đã có mấy cái bánh bao cỡ lớn chèn hết lên mặt, Hoàng tự rót cho mình một cốc rượu, nhấp nháp một chút rồi nói:

- Chà, hiếm lắm mới có dịp được cả mấy người đẹp thế này chiều chuộng, sao người không thả lỏng người mà tận hưởng đi nhì.

Hắn nói xong thì bỏ mặc cho Gon tự xoay sở, ngồi im lặng thống kê lại vài thứ nên mua nếu xuất hiện, suy nghĩ xem lát nữa có nên tìm thêm thông tin của người đứng sau mẹ cả hay không.

Trong lúc Hoàng đang thư thả chuẩn bị thì ở một căn phòng gần đó, vị thành chủ Ramus Khadas, chủ thực sự của hội đấu giá này, người đang muốn lôi kéo học trò của “Đại Dược Sư” cấp tám kia, lúc này lại rất gấp gáp hỏi người đang đứng bên cạnh:

- Xelia, cô chắc chắn vị khách trong phòng kia đúng là cậu ta chứ?

Mẹ cả hôm nay mặc một bộ đồ dạ hội màu đỏ sậm hở vai và gần phân nửa bầu ngực, tóc búi cao, hoàn toàn giống một phu nhân xinh đẹp lắm tiền, thấy ông chủ của mình sốt ruột như vậy bèn nói:

- Không sai thưa ngài, họ có hai người trong đó một kẻ cầm vũ khí chắc là cận vệ, còn người kia tuy đeo mặt nạ nhưng tôi vẫn khá chắc chắn đó là anh chàng của chúng ta.

Từ vụ Hoàng thắng thùng dẫn mặt mẹ cả, Khadas cũng ngại không dám cho người bám theo nữa, vạn nhất chọc giận tới vị Đại Dược Sư kia thì không hay tí nào. Tuy vậy ông ta cũng biết tên học trò kia sẽ tham gia đấu giá lần này nên đã cố tình sắp xếp một vé mời, tuy chưa rõ mục đích của hắn là gì nhưng cứ tận lực lấy lòng là tốt nhất. Khadas không phải là kẻ ngốc, nếu vài ba triệu Kron có thể mời Đại Dược Sư làm việc cho mình thì đúng là nằm mơ, đành dự dõ tên thanh niên này vậy.

- Hắn thực sự muốn mua đồ ở nơi này sao?

Khadas quay sang hỏi Xelia, thắc mắc của ông ta không phải không có cơ sở, tuy nói thành Roc là chỗ tập trung của nhiều hội mao hiểm mạnh nhưng nếu cần nguyên liệu thì có cả tá chỗ tốt hơn, càng nghĩ càng khó hiểu.

- Ngài không cần suy nghĩ quá nhiều như vậy làm gì, vốn là muốn lấy lòng bọn họ, người nắm “quy tắc” của hội đấu giá chẳng phải là chúng ta hay sao.

Thành chủ nghe Xelia nói vậy thì bình tĩnh, đúng, nếu như gã học trò kia muốn thứ gì mình chỉ cần cố tình nâng giá lên thật cao rồi mua lại tặng cho hắn, đó chẳng phải là cái cớ tiếp cận hoàn hảo nhất sao. Sau khi nghĩ thông suốt mọi chuyện, Khadas thoải mái hơn hẳn, ông ta thọc hẳn tay vào ngực mẹ cả, ngả ngón nói:

- Cô thật là thông minh, chẳng trách lại làm đàn ông điên đảo tới vậy.

- Ôi... ngài hư quá đi.

Cả hai đang quăn quýt lấy nhau chuẩn bị đi đến cao trào bỗng cửa phòng mở ra, một người thanh niên cao to bước, không ngại ngần tiến thẳng tới chỗ Khadas thì thầm mấy câu, ông ta đang cao hứng bỗng bỗng nghe vậy cũng phải dậm chân, hỏi lại:

- Nó lại tới tham gia nữa à.

- Vâng thưa chủ nhân, hiện cậu ấy đang uống cùng mấy người bạn ở khu số bốn.

- Lại còn kéo đồng người, chắc lại một lũ phá của nữa chứ gì...

Vị thành chủ này nói xong mấy câu thì chán nản ngửa đầu ra sau, ông ta day trán một lúc cho hết mối rồi nói:

- Nó có biết ta ở đây không?
- Dạ không thưa chủ nhân.
- Được rồi, ít ra như vậy cũng tốt, nếu không thằng nhóc này lại đến vò vĩnh thì quá phiền phức... Barock.
- Ngài có gì dặn dò ạ?
- Người đi qua đó giám thị bọn chúng, có chuyện gì quan trọng thì quay về báo cho ta biết.

Người thanh niên mới bước vào tên Barock là một trong số rất nhiều hộ vệ cận thân của vị thành chủ này. Với một kẻ lão luyện có đầu óc kinh doanh như Khadas, an toàn luôn là ưu tiên hàng đầu, ông ta đã bỏ rất nhiều công sức tuyển chọn từ những đoàn mạo hiểm có danh tiếng vài người nổi bật, trả công thật hậu nhằm lôi kéo họ làm việc cho mình, từ từ tạo nên một đội cận vệ riêng. Tuy lòng trung thành của mấy kẻ này tùy thuộc vào số Kron được nhận, nhưng đối với Khadas, tiền lại là thứ dễ kiếm nhất. Barock nhận lệnh đi ngay, mẹ cả thấy vậy liền sà vào lòng chủ nhân của mình, nhẹ nhàng xoa bóp mấy chỗ nhạy cảm, ngọt ngào nói:

- Ngài đừng quá lo, cậu chủ chỉ hơi ham chơi một chút thôi, đâu có ảnh hưởng gì nhiều.
- Hừ, nếu là bình thường thì có thể cho qua, nhưng đây là cơ hội hiếm có để ta làm quen với một Đại Dược Sư, thằng ngốc đó nếu lại nổi cơn như lần trước chẳng phải là hỏng hết việc, sao nó không thể biết suy nghĩ một chút cơ chứ.

Khadas cầu nhàu một hồi cũng mệt, đánh thả người ra ghế, để mặc cho mẹ cả uốn éo trên người, tay chân bắt đầu hoạt động loạn xạ. Dù sao con người phải hưởng thụ trước thì mới làm việc hiệu quả được.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Hội đấu giá (2)

Tuy khách hàng đã vào kín cả tòa nhà nhưng lần đấu giá này vẫn chưa bắt đầu, Hoàng ngồi không gấp ruồi, buồn chán đến mức sắp ngủ gục. Lại nhìn qua phía bên kia, Gon đang được mấy cô hầu đầm bóp xoa tay vuốt chân rất chi thoải mái, quả thật thấy hơi ganh tị, nhưng đã lỡ già vờ bí ẩn không quan tâm rồi nên đành chịu. Hắn đang định đứng dậy đi ra ngoài cho thoáng thì bỗng nhiên đèn trên trần tắt ngúm, rồi đột ngột chiếu thẳng về hướng sân khấu, nơi đó xuất hiện một người đàn ông mặc áo choàng đen, cầm một cây gậy nạm đá quý trong tay, cất lời:

- Chào mừng quý vị khách quý đã đến đây tham dự cuộc đấu giá lần này.

Giọng của ông ta vang khắp cùng ngõ ngách của khu đấu giá, đi cùng nó là các màn hình ma thuật xung quanh giúp khán giả theo dõi tình hình phía dưới. Đây là một người đàn ông trung niên, tóc bắt đầu ngả hai màu, khuôn mặt góc cạnh cơ thể chắc nịch ẩn sau lớp trang phục. Hoàng đoán người này ít nhất phải đạt tới cấp bảy, hắn cũng biết đây là chủ tịch của hội đấu giá thành Roc, Macxen –quý tộc chính thống hiếm hoi tại đây, một con cáo già cơ hội đến tận lời.

- Chắc mọi người đều thắc mắc tại sao kì đấu giá này lại diễn ra muộn như vậy. Ồ đó là một bí mật tôi chưa thể nói được, nhưng nếu quý vị kiên nhẫn chờ đợi, món hàng cuối cùng sẽ làm mọi người bất ngờ đấy.

Hoàng tất nhiên biết cái “bất ngờ” mà Macxen nói là gì, tuy chưa biết người chống lưng cho cái hội đấu giá này là ai nhưng chắc chắn kẻ đó phải có quan hệ mật thiết với ông già này, tốt nhất phải cẩn thận che dấu tung tích cho thật khéo.

- Gon.

Anh chàng Thương Thủ đang nằm hưởng thụ bị gọi liền bật dậy ngay, làm mấy cô hầu xung quanh dạt ra hết. Sau một thời gian huấn luyện cộng thêm ăn đòn liên tục, Gon rất có giác ngộ tuân lệnh, gần như là một cái máy biết nghe lệnh. Anh ta đứng thẳng người, nói:

- Thiếu chủ có gì cần tôi làm ạ?
- À, tại ta thấy ngựa mất quá thôi. Các cô ra ngoài trước đi, nếu cần tôi sẽ gọi.

Bốn cô gái nghe lời, đứng dậy chào rồi lần lượt bước đi, không quên đá mắt với vài cái đầy ngụ ý. Hoàng sau khi dùng dụng cụ quét nhiệt qua một lượt, chắc chắn không có ai theo dõi mới yên tâm. Lúc này trên sân đã bắt đầu đưa ra những món hàng đầu tiên, khác với chỗ dành cho dân thường, “hàng hóa” tại đây bao gồm từ nguyên liệu, vũ khí, trang sức, những đồ linh tinh có giá trị và cả con người. Thường thì ban tổ chức xếp xen kẽ và tuân tự theo giá trị cũng như số tiền thu vào, đồ xịn luôn ở sau cùng. Macxen đã lui vào trong, có người khác đang thay ông ta chủ trì.

- Món hàng đầu tiên, xin được giới thiệu: đến từ sâu trong rừng rậm vô tận, mười năm mới kết đôi một lần, mỗi lần chỉ nở ra một quả, công dụng hồi

xuân, bổ thận, rất thích hợp cho nam giới – Thảo quả bách hợp.

Trước mặt Hoàng có một màn hình lập thể hiển thị rất rõ thứ trên sàn, đây là một loại thảo mộc khá đặc biệt, bình thường bọn chúng mọc chân đi giống động vật, đến mùa sinh sản lại chui xuống đất thụ phấn, nở hoa kết quả như cây. Trong số thông tin mà Milenia viết ra cũng có nói về loại thảo quả bách hợp này, công dụng là hồi phục nguyên lực, chữa thương nhưng giới quý tộc lại thường dùng nó trong phòng ngủ hoặc đi chơi gái, một loại thuốc cường dương chính hiệu. Rất nhanh nó đã được mua với giá năm mươi ba ngàn Kron, dù sao đây cũng chỉ là đồ trung đẳng mà thôi.

- Dành cho những chiến sĩ thực thụ hay quý tộc đam mê cổ vật, một món vũ khí thất truyền của tộc người lùn, một cây rìu chiến làm từ thép đen. Chúng tôi vẫn chưa đặt tên, vinh dự này dành cho chủ nhân tương lai của nó. Mới quý vị bắt đầu.

Một thanh rìu màu xám xịt được đưa ra, lần này khách hàng có vẻ hào hứng hơn. Thép đen là một loại quặng hiếm chỉ có trong phạm vi thú tộc, là món hàng buôn lậu có giá trên trời, chất lượng cực tốt. Về phần quảng cáo vũ khí thất truyền gì gì đó thì hơi khó kiểm chứng, dù gì đây cũng là một mặt hàng tốt, giá trị sử dụng cũng như cất giữ cao. Hoàng chỉ nhìn sơ qua nhưng không có ý mua. Cuối cùng nó được bán với giá bốn trăm hai mươi ngàn Kron, một con số khá đáng kể.

- Và đây, dành cho những ai đang kiếm tình lữ ngoan ngoãn biết nghe lời. Chúng tôi mang tới một cặp chị em song sinh người lai, về phần họ thuộc bộ tộc nào thì xin dành cho quý vị tự khám phá.

Hai người con gái có suýt tóc như thác bạc được đưa lên sân khấu, khuôn mặt thon dài đi cùng sống mũi thuận và làn da trắng mịn như tuyết, nhìn chỉ muốn cắn ngay lấy một miếng. Hoàng cũng phải công nhận là hai người này rất tuyệt, một vẻ đẹp tinh khiết, chưa kể họ còn là người lai, hình như nó đang là mốt. Giá lên nhanh như bão, ba trăm rồi năm trăm rồi tới gần con số triệu, Hoàng biết nó còn lâu mới dừng, vì vậy muốn phá đám một tý, hấn hét vào chiếc loa đặc chế cho phòng khách quý:

- Hai triệu rưỡi.

Số tiền này thậm chí còn vượt qua cả tài sản Hoàng hiện có, nhưng hắn biết rằng sẽ có một tên nhà giàu háo sắc nào đó hét cao hơn. Quả nhiên, một giọng nói từ lô bốn cất lên:

- Hai triệu bảy.

- Hai triệu chín.

- Ba triệu rưỡi.

Tên này có vẻ quyết tâm mua cặp chị em này cho bằng được, Hoàng thấy giá đã đẩy lên đủ cao liền im lặng. Tưởng chừng như mọi việc đã ngã ngũ thì một giọng nói khác vang lên:

- Bốn triệu.

Tất cả hội trường lập tức đổ dồn về kẻ vừa tuyên bố, nó phát ra từ căn phòng số một, bốn triệu tuy chưa phải con số lớn nhưng ít ai muốn bỏ ra để mua những món “hàng” lúc đầu, cuối cùng thì tên kia cũng đành buông bỏ. Đầu giá vẫn tiếp tục nhưng không có thêm thứ gì nổi bật, điều này cũng không có gì lạ vì hôm đầu tiên đều chỉ là mấy màn da lông bên ngoài, trừ bọn nhà giàu mới nổi đến khoe mẽ thì mọi người đều giữ tiền rất chắc. Đến gần tối, kiện hàng sau chốt cũng lên sàn:

- Sau đây là món cuối của ngày hôm nay, nếu các vị đang tìm kiếm thứ gì đó để tặng vợ hoặc người tình thì đây chính là vật hoàn hảo. Xin trân trọng giới thiệu, dây chuyền chữ thập làm từ ngọc trắng chuyển màu hoàn toàn tự nhiên, do đích thân nghệ nhân cấp tám chế tác. Đây vốn là đồ gia truyền thất lạc của một gia tộc lâu đời tại thủ đô, cơ hội cực kì hiếm có đây.

- Ô, thứ này cũng được đấy.

Hoàng có một chút hứng thú với mặt hàng này, vốn hắn cũng định kiếm thứ gì đó làm quà tặng cho Milenia ở nhà, cái dây chuyền này vừa vặn rất thích hợp. Ngọc trắng chuyển màu hay còn gọi là ngọc bảy vị vì có thể nấu chảy ra thành ăn, nó do một loại than khoáng kết tụ thành, thường được dùng để làm đồ trang sức vì có thể chuyển màu tùy thuộc ý thích người đeo. Thứ này khá hiếm và người chế tác cũng phải có tay nghề cao, tuy vậy nếu đủ tiền thì vẫn không thành vấn đề. Vì đây là món cuối nên mọi người khá thờ ơ, chỉ mới lên tám mươi ngàn, Hoàng muốn mua vì vậy cũng ra giá:

- Một trăm ngàn.

Lác đác cũng vài tiếng hô nhưng sau khi Hoàng nâng hấn lên năm trăm ngàn thì không có ai theo nữa, một phần vì thứ này chưa giá trị tới mức phải đoạt lấy bằng được, vấn đề trọng yếu hơn là nếu một ai đó trong phòng khách quý đã muốn mua, nhường được thì nên nhường, biết đâu sẽ tạo thêm mối làm ăn.

- Tám trăm ngàn.

Tiếng hô phát ra từ khu số bốn, là kẻ lúc nãy bị phá đám đẩy giá rồi không mua được hai chị em lúc nãy. Hoàng nhớ khá rõ tên này đã mua ba hay bốn thì gì đó rồi thì phải, tất cả đều rất thuận lợi, có cảm giác hắn đang trả thù mình vụ lúc nãy. Hoàng liền thử tăng giá:

- Chín trăm.

- Một triệu.

Rõ ràng gã khi giờ này quyết tâm muốn tranh tới cùng, một triệu coi như đã vượt qua số tiền lớn nhất có thể của chiếc dây chuyền này rồi. Hoàng hơi khó chịu, vốn hắn cũng chẳng thích giành giật mấy thứ vô nghĩa này làm gì, nhưng nếu đã đến hội đấu giá mà không biểu lộ ra một chút tài lực kinh tế, về sau sẽ rất khó cạnh tranh với người khác, vì vậy Hoàng kiên quyết nâng lên:

- Một triệu bảy trăm ngàn.

Tổng số tiền mà Hoàng có trên người rơi vào khoảng hai triệu một Kron, thường thì khi đã có xác nhận cuối cùng, hội đấu giá sẽ ngay lập tức làm khế ước hoặc hợp đồng rồi lấy tiền luôn, nhưng đối với những vị khách quý, họ có thể để sau khi kết thúc hết đợt rồi mới phải trả, đó thuộc về vấn đề uy tín và mặt mũi, vì thế Hoàng không lo lắm. Trái lại, ở trong phòng số bốn hiện có một người đỏ mặt tía tai chửi bới:

- Thằng khốn này, hắn muốn phá ta à.

Một vị công tử khá gầy gò đang đứng đập bàn đá ghế, mắt nhìn trừng trừng về căn phòng của Hoàng, xung quanh là mấy cô hầu đứng im lặng và một người mặc áo đen thêu hoa ngồi nhả nha uống rượu. Người này có tên đầy đủ là Ramus Anton, con thứ hai của ngài thành chủ Ramus Khadas, nói về anh chàng này thì cũng khá nhiều chuyện hay ho. Anton tuy cũng có thể tính là quý tộc nhưng khác với các bạn bè cùng lứa khác. Không có năng khiếu võ thuật, nguyên lực tăng tiến vô cùng yếu, lười biếng, chỉ số thông minh ở mức trung bình kém... nói chung là một tên ăn hại từ đầu tới chân. Tuy Khadas đã rất cố gắng tìm mọi cách để con mình khá hơn nhưng vô dụng, dù vậy Anton cũng không phải chịu khổ lạnh gì, tiền của cha để lại đủ để hắn ăn chơi phung phí cả đời. Anton còn một ông anh cùng cha khác mẹ nữa, người này thì hoàn toàn ngược lại, là một thiên tài thực sự, hiện đang học tại thủ đô, tương lai chắc chắn sẽ kế thừa cha mình lên làm thành chủ.

Anton cũng biết mình kém cỏi nên chưa từng có ý nghĩ muốn tranh đoạt quyền lợi với anh, mục tiêu của hắn rất đơn giản, lấy tiền của cha rồi ăn chơi thỏa thích tới hết đời. Khadas cũng không tiếc gì với đứa con này, muốn gì đều cho này, coi như là đền bù một chút vậy. Anton vô cùng háo sắc, rất thích sưu tập các cô gái đẹp về giữ trong nhà, nhất ở mấy dịp đấu giá thế này lại càng không thể thiếu. Lúc này hắn đã vừa ý cặp chị em người lai kia, nếu không phải Hoàng chen vào phá giá thì đã mua được rồi, nên lần này quyết tâm phá cho bỏ tức. Anton tiếp tục hét lớn:

- Một triệu chín.

Đây đã là cực hạn mà Anton có thể móc ra, hắn này giờ cũng mua khá nhiều rồi, tiền đem theo không còn mấy. Tuy Khadas cưng chiều con cái nhưng không có nghĩa là muốn tiêu phung phí thế nào cũng được, lần này coi như phải về sớm, cha thế nào cũng cần nhàn, càng nghĩ lại càng tức.

- Hai triệu hai.

Hoàng thần nhiên tăng giá lên cao nữa, hắn thừa biết đối thủ chỉ là cung giương hết cỡ, chẳng thể nào bỏ thêm mấy triệu cho một món đồ như thế này nữa. Anton máu nóng dồn lên đầu, đang tính bất chấp gọi bữa thì một giọng nói vang lên:

- Cậu chủ, tôi nghĩ chúng ta nên bỏ qua sợi dây chuyền này đi.

Người mặc áo đen này giờ ngồi im giờ mới lên tiếng, đây là một ông lão khá lớn tuổi, tóc gần như bạc hết, là thầy cũng như cận vệ riêng cho Anton – Chilat.

- Thầy, tên đó cố tình muốn giành, nếu nhìn thì lần sau làm sao con dám tới đấu giá nữa.

Từ nhỏ Anton đã yếu đuối vô dụng, mặc dù làm đủ cách vẫn không khá hơn nên Khadas đã đặc biệt để quản gia của mình đi theo chăm sóc cho con, Chilat không những là thầy mà còn kiêm luôn công việc bảo vệ, quân sự và che dấu tội lỗi nếu cần thiết. Anton gần như coi ông lão này như người thân sau cha và anh, chưa bao giờ dám cãi lại điều gì, cũng do từ bé hắn đã giống như một ông vua con tại thành Roc, việc bị người khác hót tay trên đến hai lần quả thật quá mất mặt.

- Cậu chủ, ngài Khadas sẽ không vừa ý nếu cậu làm khách quý mất hứng đâu.

Chilat tuy sống gần hết đời tại đây nhưng trước đó từng theo một đội buôn đi khắp nửa lục địa, kinh nghiệm phong phú. Từ lần Hoàng đột nhiên nhảy vào tranh hai chị em sinh đôi và tự nhiên có một người đứng ra nâng giá quá cao, ông ta đã thấy có gì không ổn, đây có thể là một hành động lấy lòng của thành chủ nhắm vào người đó. Tuy Chilat không biết đó là ai nhưng ông ta lại biết Khadas đang có mặt tại lần đấu giá này, chắc chắn đó không phải trùng hợp, chưa kể người ở phòng số một sau lần đó cũng không mua thêm bất kì thứ gì, càng khẳng định thêm phỏng đoán này.

- Vậy... chẳng lẽ cứ mặc như vậy sao.

Anton khó chịu hỏi, dù sao vẫn chưa dám làm phật ý cha mình, đầu óc hắn đơn giản, không nghĩ được mấy chuyện lắt léo trong buôn bán và chính trị, chỉ biết nếu cha đã không thích thì đừng đụng vào. Chilat thấy học trò mình buồn bã như vậy đành nói:

- Tất nhiên nếu có tai nạn hoặc việc ngoài ý muốn xảy ra, chủ nhân cũng đâu thể trách phạt cậu được đúng không nào.

Chilat ở bên cạnh Anton từ lúc hắn còn bé tí, ông ta vốn từng chịu ơn Khadas nên đã nán lại và làm quản gia tại phủ thành chủ, về sau lãnh luôn trách nhiệm là thầy của cả hai người con Khadas. Vốn ông ta cũng không có người thân nên dồn toàn tâm vào học trò, tuy Anton hơi ngu ngốc nhưng lại rất tôn trọng Chilat, điều rất hiếm có đối với những tên quý tộc cùng lứa, vì vậy ông ta đặc biệt thiên vị thằng nhóc này, kể cả có phải làm trái ý Khadas. Dù sao nếu làm khéo cũng khó có ai biết, coi như chỉ là một vụ việc ầu đả, xung đột bình thường mà thôi.

Lúc này người chủ trì đã tuyên bố sợi dây chuyền ngọc trắng chuyển màu thuộc về Hoàng, người trả giá sau cùng. Vị thành chủ Khadas nghe thế cũng thờ phào nhẹ nhõm, thẳng ranh con kia không biết tại sao tự nhiên dừng lại, nhưng như thế cũng tốt, khỏi mất công mình phải đứng ra giải quyết, nếu liên tục hai lần có thể khiến tên “học trò” Đại Dược Sư kia sinh nghi. Ông ta đuổi thẳng người, quay sang nói với mẹ cả.

- Cô tiếp nhận cặp chị em đó hộ tôi, sau đó tìm cách tặng lại cho hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Có người muốn ăn đòn

Kết thúc buổi đấu giá, những ai đã thành công mua sắm sẽ nán lại để trả tiền và lấy xác nhận, sau đó là những màn chiêu đãi và giới thiệu đối tác mới, mục đích chính của nhiều người khi đến đây. Hoàng được dẫn tới một khu phức hợp riêng chuyên tiếp đón khách quý, vì Gon là cận vệ nên cũng đi theo, căn phòng dành cho Hoàng được trang trí theo phong cách Châu Âu cổ, đơn giản nhưng trang nhã. Thực ra chẳng mấy khi có ai lưu lại đây, một phần do vì còn nhiều chỗ để thác loạn tốt hơn, và lại những người này còn khá nhiều việc để làm.

Hoàng đã nhận được thông báo về quyền sở hữu sợi dây chuyền ngọc trắng, nếu muốn có thể đến chuyển tiền và đến lấy bất cứ lúc nào. Hắn thoải mái ngồi trong phòng, gọi một nhân viên phục vụ tới và hỏi:

- Ở đây có trò gì vui không?

Nếu chỉ có độc một trò đấu giá, hiển nhiên khó lòng thỏa mãn được bọn lăm tiền, vì vậy những người tổ chức đã nghĩ ra khá nhiều thứ giải trí khác, mục đích cho mọi người phô trương tiền bạc hoặc danh vọng, tất cả đều vui vẻ. Người nhân viên trả lời:

- Hiện chúng tôi đang tổ chức một buổi dạ hội đêm, nếu ngài có nhã hứng thì có thể tham gia.

Hoàng dù sao đến đây cũng không có ý định ngồi trong phòng, căn bản có vài thứ cần thăm dò, liền nói:

- Dẫn đường đi.

Cả hai được dẫn đi dọc theo hành lang, men ra phía sau khu đấu giá, tới một một khu đất trống rộng thênh thang. Toàn bộ chỗ này được bao bọc bởi một tấm màn ma thuật phản quang cực lớn, ánh sáng phát ra từ khắp bốn phương tám hướng. Hoàng vừa bước vào lập tức phải lấy tay che mắt lại cho khỏi chói, người nhân viên đi cùng thấy vậy liền lấy ra một chiếc mũ nhỏ đưa cho hắn, lúc này mới có thể nhìn được bình thường.

Cả mấy trăm con người đang tập trung lại cùng nhau, họ dùng nguyên lực điều khiển các dụng cụ ma thuật là lướt khắp người. Nam nữ quần lấy nhau khắp nơi, tất cả chìm trong một làn khói mờ mờ ảo ảo, kết hợp với ánh sáng xung quanh, không khí có cảm giác làm người ta bị say thuốc. Hoàng lơ lơ ngửng thấy mùi được liệu thoang thoang, ngay lập tức ra hiệu cho Gon bật mũi lại, bản thân cũng tự lấy dụng cụ bảo vệ. Những vị khách tham gia đấu giá lúc chiều hiện giờ, người đang dờ dẩn nhìn trời, kẻ khác lại quay cuồng trên mấy chiếc nệm bay, thân thể dán chặt vào mấy nữ hầu gọi cảm. Rõ ràng cái “dạ hội” này chỉ là chỗ cho bọn nhà giàu dùng thuốc kích thích và quần hoan, Hoàng đi lướt qua vài chỗ, đâu đâu cũng là mấy khuôn mặt tê dại hoặc các cô gái gần như khóa thân nhào vào. Hắn nhàm chán quăng một tờ ngân phiếu cho người nhân viên:

- Cảm lấy tiêu vật đi.

Người này nhanh nhẹn nhận lấy rồi hiểu ý rút đi luôn, đối với những kẻ có tiền, các hoạt động bày đàn thế này không đại biểu bọn họ chỉ biết ăn chơi, đôi khi nó cũng là một dạng kiểm tra bản lĩnh hoặc tiền bạc, chung quy cũng không hại gì vì bạn có tiền mà. Hoàng quan sát một lúc, thấy không có gì đáng để ở lại, lắc đầu bảo Gon dọn đường. Hai người theo lối cũ đi ra ngoài tới một khu vườn khác hoàn toàn yên tĩnh. Hoàng đột nhiên dừng lại, nói ra khoảng không:

- Mấy người này giờ đi theo ta chắc cũng mệt rồi nhỉ, bước ra chào hỏi một chút chứ?

Gon nghe hắn nói vậy lập tức cảnh giác, tay nắm chặt cây thương nhìn quanh. Một lúc sau, vài bóng đen mới từ mấy bụi cây trước mặt bước ra, người đi đầu không tỏ vẻ gì, rất nhã nhặn nói:

- Không ngờ ngài lại lợi hại như vậy, có lẽ lão đây cũng già rồi, không còn hợp mấy vụ theo dõi này nữa.

Chilat cùng hai người nữa bước ra, từ lúc đấu giá kết thúc ông ta kiểm tra và biết được kẻ phá đám Anton chính là tên đeo mặt nạ này, vì vậy nên đã âm thầm theo dõi tìm cơ hội, phiền phức một chút là hắn đến chỗ “dạ hội” kia, vốn là đã tính phải chờ tới đêm, ai ngờ Hoàng lại tự mình đi vào chỗ vắng người này. Chilat cũng không có ý định xấu, chỉ đơn giản là muốn bẻ gãy vài cái xương trên người tên này, làm cho hắn không thể tham gia đấu giá tiếp, trút giận dùm học trò mà thôi. Hoàng nhìn ba người trước mặt, cười cười rồi hỏi:

- Các vị có lẽ cũng muốn giải quyết chuyện này nhanh, thế cũng được, vậy muốn tất cả cùng lên hay lần lượt?

Vốn Hoàng luôn dùng máy quét nhiệt độ, từ lúc bước ra khỏi phòng đấu giá hắn đã nhận ra có người đi theo mình, đến khi rời khỏi khu quần hoan lúc

này liền có ý đi tới chỗ này để dụ bọn họ ra. Trên cơ bản Hoàng không sợ phải đánh nhau vì đã có Gon làm búa, nhưng nếu đây lại là người do mẹ cả phải đi thì đúng là cần phải mạnh tay một chút, tránh trường hợp người khác lại nghĩ mình là thứ bất tài. Chilat thấy tên này tự tin đến vậy thì cũng hơi ngạc nhiên, thực ra với sức mạnh của ông ta thì ở thành Roc này cũng là người có máu mặt. Nhưng dù sao làm mấy loại chuyện đâm lén sau lưng này thì bản thân không tiện ra tay, Chilat cũng đeo mặt nạ và nói giọng mũi để che dấu thân phận, việc động tay động chân do hai người đi theo xử lý, ông ta nói:

- Ngài đã thắng thán như vậy thì mọi chuyện cũng dễ giải quyết thôi. Tuy hai chúng ta không có thù oán gì với nhau, tôi chỉ giúp chủ nhân trút giận mà thôi, mong ngài hiểu cho.

- Không sao, việc này đơn giản mà, cần gì phải phức tạp hóa vấn đề lên, và lại ngại cũng đâu tính giết ta đúng không.

Hoàng và Chilat đối đáp với nhau làm mấy người còn lại đứng nghe đến phát ngốc, này đây là muốn đánh người đấy, sao giống như đang nói chuyện làm ăn quá vậy. Gon thì không nói, dù sao cũng đã quyết tâm phải bảo vệ Hoàng, dù đối phương có đông hơn cũng không sợ, nhưng hai người bên cạnh Chilat thì tỏ chất lại không tốt cho lắm, một kẻ gât gông nói:

- Lão quỷ, nói nhiều làm gì, cứ đề bọn hấn ra đánh là được rồi.

Chilat tuy lúc trước từng đi theo mấy đoàn mạo hiểm lớn, nhưng do ở ẩn quá lâu dần dần chẳng còn ai nhớ nữa, mọi người chỉ biết ông ta là thầy của tên Anton vô dụng, mặc nhiên coi lão già này là một kẻ hết thời. Hai người này cũng coi như là thủ hạ do Chilat bỏ tiền ra thuê, tuy vậy chúng khá vô tổ chức, thuộc dạng lưu manh bảo đầu đánh đấy. Kẻ vừa lên tiếng có tên là Kin, quyền sư cấp năm, người còn lại là Kuz, kiếm sĩ cấp năm, coi như cũng có chút thực lực. Hoàng liếc cũng chẳng thèm liếc, khinh bỉ nói:

- Chủ nhân đang nói chuyện, đâu tới phiên mấy con chó săn chó mồm vào.

Kin nghe thế giận tím mặt, gạt Chilat qua một bên rồi nhảy thẳng vào Hoàng, dù sao cũng được trả tiền để đánh nhau, làm sớm xong sớm. Khi một đám như vũ bão sắp sửa giáng xuống thì bỗng nhiên nguyên một cây thương đâm thẳng vào ngực hấn, Kin luống cuống thu tay về phòng thủ, mất đà rồi bị đánh bật xuống đất, trông cứ như mứt rụng. Gon chả biết từ lúc nào đã lấy vũ khí, chắn ngang trước mặt Hoàng. Tên quyền sư thấy vậy càng điên tiết, hét lớn:

- Ranh con, muốn chết tao sẽ cho mày chết.

Kin gầm lên rồi lao đến chập hai tay hóa thành một cái đầu hổ, cái này không phải hấn gọi ra hổ thật mà chỉ là nguyên lực ngưng tụ ra thôi, đây là một bộ kỹ năng khá phổ biến trong giới mạo hiểm, dùng nguyên lực hóa thành thực thể tấn công. Gon dù sao cũng chỉ mới cấp bốn, đỡ không nổi đòn đánh này, nhưng anh ta lại không né ra mà chỉ lách nhẹ mũi thương đâm trúng vào điểm nối giữa hai tay đối thủ, phá toàn bộ khối liên kết nguyên lực khiến đầu hổ vỡ tan nát. Kin còn chưa hết kinh ngạc thì bên kia đã phản công lại, hấn bị mất thế thành ra chỉ còn biết vung tay thủ phần đầu và ngực, nhưng Gon lại hất cây thương thẳng từ dưới lên trên, nhắm ngay háng của đối thủ mà quất. Một tiếng “cục” văng lên rất gây gon, Kin ôm “bỉ” khụy xuống, mồm miệng méo xệch, ú ớ:

- Ngươi....

Gon chả buồn giải thích, quay ngang thanh thương đập thẳng vào mặt kẻ thù, chỉ khổ thân Kin, hấn bị liền hai đòn chí tử, mắt trợn trừng, giật giật mấy cái rồi bất tỉnh. Thực ra vốn Kin có thể dùng nguyên lực phòng hộ chỗ đó, nhưng do bản thân bị mất nhịp không kịp quan sát, cũng như chẳng ai ngờ tên kia lại nhắm ngay háng hấn mà đánh, một quyền sư cấp năm cứ thế mà bại một cách lẽn xệch. Hoàng đứng sau cười thầm trong bụng, Gon bây giờ đã không còn là một thằng nhóc ngu ngơ nữa rồi, đòn phá thế nguyên lực là do hấn đứng sau nhắc, nếu không Kin chưa thể thua nhanh tới vậy. Hoàng bước lên nói:

- Lên nốt đi chứ, ta không có thời gian đâu.

Chilat quả thực hơi bất ngờ, hai tên này là võ sĩ cấp năm, cũng coi như thuộc dạng khá trong đám đánh thuê rồi, ông ta cũng không cảm nhận nguyên lực xung quanh người đối thủ, cho thấy chúng không quá cấp năm. Vốn mọi việc sẽ rất dễ dàng, nào ngờ lại thành ra thế này, dù sao đã đâm lao đành phải theo lao thôi, Chilat ra hiệu cho người còn lại tiến lên, bản thân đứng quan sát. Kuz thấy đồng bọn bị hạ dễ dàng, biết vụ này khó xoi, rất thận trọng lấy ra một cây kiếm hình xương cá, cẩn thận thủ thế. Hoàng tiếp tục khiêu khích:

- Nếu không muốn tuyệt tự thì đừng có xông bừa lên nhé.

Hoàng nói xong liền làm động tác chỉ xuống háng rất tục tĩu, Kuz theo bản năng hơi khép chân lại, nhưng chính hành động này đã làm hại hấn. Gon bắt thần vọt tới, quật ngang cây thương vào sườn đối thủ. Kuz bị bất ngờ, ăn nguyên một đòn thẳng mạn sườn, mặt nhăn lại vì đau, hấn quay ngược lưng kiếm móc vào cây thương và hất văng Gon ra xa, tranh thủ thời gian lấy lại nhịp độ trận đấu. Gon không để đối thủ nghỉ ngơi, anh ta tự lực đâm hai phát liên tiếp vào chân đối phương, lần này Kuz thủ được dù vẫn bị lém mất một miếng thịt, gãi tức tới chửi thầm:

- “Chó chết.”

Kuz là mẫu kiếm sĩ chuyên đánh tầm trung, cây kiếm xương cá này tuy đâm hay chém đều hơi yếu nhưng nó có thể móc vào cơ thể hoặc vũ khí, gây khó khăn cũng như lóc da kẻ thù, rất thuận lợi để đấu cùng những thứ dài như thương, giáo. Nhưng Gon lại tách cây thương của mình ra làm hai, chuyển thành một dạng côn nhọn, khiến bất lợi về vũ khí hoàn toàn biến mất, đây cũng là do Hoàng chỉ điểm cho. Lúc này, Kuz đang bị dồn như chuột, tuy cấp độ cách biệt nhưng Gon hoàn toàn nắm được tiết tấu cũng như cách di chuyển của đối thủ, anh ta tấn công rất ít nhưng lần nào cũng trúng đích, ngược lại Kuz tung mười đòn thì họa hoằn chỉ trúng một. Tốc độ hai người không cách biệt quá xa, do đó Hoàng rất nhàn nhã chỉ đạo và tìm ra nhược điểm, Gon chỉ có nhiệm vụ làm theo mà thôi.

Sau một hồi chiến đấu, trên thân thể tên kiếm sĩ đã chi chít các vết thương lớn nhỏ, mặc dù chúng đều không chí mạng nhưng nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn cũng phải thua. Kuz lúc này gần như hoàn toàn bế tắc, hắn đã dùng hết tất cả kỹ năng tấn công có thể mà vẫn không làm gì được tên kia, cả người đau đớn khó chịu kinh khủng. Chilat cảm thấy tình hình không ổn, vội lên tiếng:

- Kuz, dừng lại, đừng đánh nữa.

Chilat biết kì này hồng hân rồi, tên cận vệ này tuy cấp độ không cao nhưng hắn quá kinh nghiệm, trừ khi là thực lực chênh lệch tuyệt đối, nếu không chỉ dựa vào vài tên võ sĩ cấp năm khó lòng đánh bại được. Kuz nghe Chilat nói vậy thì như được đại xá, phóng người ngược ra phía sau, tránh ra khỏi tầm tấn công. Gon cũng không muốn đuổi theo nên đứng yên tại chỗ. Chilat chán nản nói:

- Mang tên kia rời đi, càng nhanh càng tốt.

Vừa dứt lời, Kuz đã vác đồng bọn lên vai, rất nhanh lui một mạch vào bóng đêm mất dạng. Hoàng thấy vậy liền châm chọc:

- Hừm, bỏ cuộc rồi à.

- Đúng là... ta đã đánh giá quá thấp ngài rồi.

Chilat trả lời ngắn gọn rồi từ từ bước lên, Gon bỗng cảm nhận không khí xung quanh dường như đang bị ép đến mức khó thở, anh ta có dự cảm không lành, lập tức chấp thương đứng phòng thủ. Bất ngờ, Chilat đột ngột phóng người ra trước như một quả tên lửa, Gon chỉ cảm thấy hơi gió rất qua mặt mà không hiểu chuyện gì, chỉ kịp thấy ông ta đã lướt qua người và tiến sát gần tới Hoàng, anh ta muốn ngăn cản nhưng lúc này đã quá trễ. Nhưng điều làm Chilat bất ngờ là tên đeo mặt nạ đó lại phản xạ được, hắn cũng giơ tay lên tiếp lấy ông ta. Hai nắm đấm va chạm với nhau, nguyên lực bùng nổ trong khoảng không rồi giải phóng ra xung quanh, Chilat vẫn không dám tiến bừa, buộc lòng phải nhảy lùi ra đằng sau để phòng bất trắc. Trong đám bụi mù mịt, vẫn một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Sao, chỉ có thể thôi à?

Hoàng đang đứng cách đó vài mét, có vẻ hắn cũng bị hất văng ra. Chilat đứng chôn chân tại chỗ, không dám xông lên tiếp, lúc này ông ta sử dụng đòn tấn công thuần nguyên lực cấp sáu, đủ sức đánh chết tươi những kẻ như Gon trong một đám, thế mà tên đó lại có vẻ chẳng hề hấn gì, điều này nói rõ hắn có cấp độ ngang ngửa hoặc thậm chí là mạnh hơn cả mình. Chilat phân vân thực sự, ông ta không muốn đánh khi phần trăm thắng không rõ ràng như vậy, nhưng chẳng lẽ lại cứ thế mà bỏ cuộc. Trong lúc cả hai bên vẫn đang án binh bất động thì một bóng người tiến tới, hốt hoảng lên tiếng:

- Chilat, ông đang làm cái quái gì vậy?

Mẹ cả không biết từ đâu chui ra, lúc này đang đứng chắn trước Chilat, khuôn mặt đỏ gay vì tức giận. Vốn bà ta đã tới tính rủ Hoàng ra ngoài, được người hầu báo lại là hắn đã đến khu “dạ hội”, nếu không phải cảm nhận được có nguyên lực chấn động thì chắc hôm nay phải bỏ cuộc rồi. Lúc này Xelia chỉ muốn nhào lên bóp chết lão già trước mặt, khỏi cần đoán cũng biết ông ta đến đây để trút giận dùm cho Anton. Nếu như là bình thường thì có thể mất nhắm mắt mở cho qua, nhưng lão lại muốn đánh với một học trò Đại Dược Sư, đây không phải muốn cắt đứt mối làm ăn còn chưa bắt đầu nữa hay sao. Mẹ cả âm thầm vận chuyển nguyên lực toàn thân, thực lực của lão già này ra sao bà ta cũng biết, nếu cần thì đánh trước rồi báo lại với thành chủ sau. Nhưng Chilat đột nhiên nói:

- Không có gì, hiểu lầm, hiểu lầm thôi.

Từ lúc mẹ cả xuất hiện, Chilat cũng biết việc này thế là thất bại rồi, tên này chắc chắn là người thành chủ đang cần, mình nếu cứ chầy chểnh chàng không chừng còn làm liên lụy tới Anton, ông ta dứt khoát bỏ hắn. Sau khi nói xong, Chilat nhanh như chớp xoay người vọt đi, hiện trường thoáng chốc chỉ còn lại ba người. Mẹ cả tiến lại gần Hoàng, cười giả lả nói:

- Thiếu chủ, làm phiền cậu rồi. Tôi nhất định sẽ tìm cách xử lý lão ta thích đáng, cậu... đừng để bụng nhé.

Xelia vừa nói vừa nom nớp lo sợ, mặt một mót làm ăn có thể không tính là gì, nhưng chọc giận học trò của Đại Dược Sư cấp tám lại là một chuyện khác, đó chính là tự chuốc lấy kẻ thù, mà còn là kẻ thù cực kì khó đề phòng. Chilat lần này đúng là gây họa lớn rồi. Nhưng Hoàng ngược lại chỉ mỉm cười và đáp:

- Hả, tôi không hiểu ý bà chị. Làm gì có ông già nào, hình như chúng ta đang hiểu lầm chuyện gì rồi thì phải?

Mẹ cả nghe Hoàng nói vậy ngay lập tức biết hắn không có ý muốn truy cứu chuyện này, tuy không hiểu lý do thực sự là gì nhưng người ta đã cho mình cơ hội đi xuống, tốt nhất phải chớp lấy. Bà ta cũng cười to, nói:

- Ô, vậy tất cả chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm mà thôi.

Cả hai cười nói rất tự nhiên cứ như màn đánh đấm lúc trước không tồn tại. Mẹ cả thấy tình hình có vẻ ổn, đang tính sán lại gần rủ rê thì Hoàng lên tiếng:

- Tôi hiện có việc bận, có gì để dịp khác chúng ta nói chuyện tiếp nhé.

Hắn nói xong liền ra hiệu cho Gon đi theo, mẹ cả thấy vậy cũng không níu kéo, chỉ nhẹ nhàng gật đầu chào. Hoàng lảng ra một quãng xa, ra lệnh cho Gon đi về trước, bản thân thì kiểm tra chắc chắn không còn ai bám theo mới dám cởi bỏ mặt nạ, nhổ ra một bụm máu lớn, vuốt ngực mấy cái rồi ngồi phịch xuống đất, tự như:

- “Con mẹ nó, cứ tưởng chết toi tại chỗ rồi chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ngày thứ hai

Hoàng vừa ngồi vừa thở hồng hộc như sắp chết, và đúng là hắn gần chết thật. Nếu lúc này mẹ cả không can thiệp, có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Từ lúc Gon đánh nhau, Hoàng luôn để ý kẻ đứng sau, âm thầm chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, trong khoảnh khắc Chilat lao tới, hắn đã dùng toàn bộ năng lượng trong người tạo một lúc bốn lần “Kirie Elodon” chồng lên nhau vào tay phải, tối giản diện tích tiếp xúc nhỏ nhất có thể.

Nhưng kẻ cả có như vậy thì một đòn cấp sáu vẫn là quá sức đối với Hoàng, nguyên bàn tay phải bị bẻ gãy, chấn động còn hất hắn ra xa khiến lục phủ ngũ tạng bị tổn thương đến thổ máu, may là nhờ có chiếc mặt nạ che cho. Lúc đó gần như Hoàng chỉ gắng gượng mà đứng, khi mẹ cả đến hắn mới có thời gian để dùng thuốc hồi phục, đúng là cứ như đặt chân xuống địa ngục rồi chui lên vậy.

- “Tỉ nữa thì toi đời, đúng là mình không nên làm mấy trò này.”

Vốn dĩ Hoàng hoàn toàn có thể bỏ chạy nhưng nếu đã bị người ta ép tới đít như vậy, nếu lùi bước sẽ rất dễ bị nắm thóp, có điều lần này chơi quá dại. Gã Chilat đó có thực lực phải hơn cả cấp sáu, phúc tổ mấy đời để lại là còn chưa chết. Một điều ngu si nữa là đối chiến trong khoảng cách gần như vậy, một đồng đồ chơi mang theo không thể dùng được, Hoàng tự nhủ lần sau có cho vàng cũng đừng hòng mà đánh kiểu đẩy nữa. Hắn vận người vài cái, kiểm tra cơ thể chắc chắn không còn vấn đề gì mới đeo mặt nạ lên lại, vòng ra ngoài rồi theo lối cũ quay về, trước mắt phải nghỉ ngơi, chuyện khác mai tính.

- Sao, cô nói Chilat dám ra tay với cậu ta à.

Trong một căn phòng cực kì xa hoa nằm tít sâu trong hội đấu giá, thành chủ Khadas vừa đi tiếp đón mấy vị khách quen về thì được mẹ cả báo tin lại. Ông ta nghe xong có cảm giác muốn xung huyết, đây không phải là khiêu khích trắng trợn hay sao, với bản tính kiêu ngạo của Dược Sư, ai mà biết tên đó sẽ làm gì để trả thù. Khadas càng nghĩ càng điên tiết, mẹ cả thấy chủ nhân tức tối như vậy thì nói:

- Ngài yên tâm, vẫn chưa có chuyện gì quá nghiêm trọng, hai người bọn họ chỉ mới qua tay nhau một lần mà thôi.

- Một lần? Ý cô nói cậu ta có thể đánh ngang tay được với Chilat?

- Vâng, tôi không dám chắc nhưng có vẻ là như vậy.

- Vậy, cuối cùng ra sao?

- Chilat dù sao cũng không dám làm quá, tôi vừa đến là ông ta rút đi ngay. Nhưng tên Dược Sư kia cũng rất quái lạ, cậu ta không muốn làm lớn, và cố tình bỏ qua chuyện này.

Khadas nghe xong thì trầm ngâm không nói, một tên Dược Sư bình thường lại có thể đánh ngang với Chilat, đây rõ ràng không phải chuyện đùa. Hơn ai hết Khadas là người biết rõ nhất thực lực quân gia của mình, vốn Chilat đã ở đỉnh cấp sáu khi gia nhập, bao nhiêu năm nay ông ta đi theo Anton rất ít khi ra tay nhưng chắc chắn sức mạnh chỉ có tăng chứ không giảm. Dược Sư tuy có nguyên lực hùng hậu nhưng tiềm năng cơ thể chỉ ngang người bình thường, bất cứ gã chiến sĩ nào cũng có thể hạ gục dễ dàng. Tên học trò kia dám đứng lại đối chiêu chứng tỏ hắn không sợ Chilat, điều này thực sự quá vô lý, chẳng lẽ hắn là thiên tài trong thiên tài, kẻ cả như vậy vẫn quá là khó tin. Khadas càng nghĩ càng muốn nổ não, ông ta day day trán rồi hỏi:

- Xelia, thằng nhóc Anton hiện giờ ở đâu?

- Cậu chủ đang vui chơi trong “dạ hội”, ngài có cần tôi...?

- Thôi bỏ đi, cho người báo nó hết ngày mai thì quay về nhà, cứ nói do tôi ra lệnh.

- Vậy, còn chuyện tôi hôm nay?

- Nếu gã Dược Sư đó đã không muốn truy cứu thì tốt nhất chúng ta cũng đừng bới ra làm gì, cứ làm việc như bình thường thôi.

- Chủ nhân, lão già kia thì tính sao, có cần cho người giám sát không?

Khadas liếc nhìn mẹ cả một cái đầy châm biếm, Chilat hiện giờ đã không còn quá nghe lệnh ông ta nữa rồi, thuần túy chỉ phục vụ Anton hết lòng. Lão già này vừa có thực lực lại là thầy của con mình, làm gì cũng phải nể nang một chút, nếu phải thực sự trở mặt, hậu quả sẽ rất khủng khiếp. Khadas nói:

- Kệ ông ta đi, dù sao cũng chưa có chuyện gì nghiêm trọng.

Mẹ cả nghe vậy dù trong lòng hơi bất mãn nhưng vẫn không lên tiếng. Vụ làm ăn này là do bà ta phát hiện ra, tất nhiên không muốn có kẻ nào đó thọc gậy bánh xe làm đổ bể, nhưng nếu chủ nhân đã ra lệnh thì mình cũng đành phải tuân theo. Khadas lắc đầu vài lần, nói:

- Cô đi nghỉ trước, ta cần suy nghĩ một chút.

Sau khi mẹ cả rời khỏi, Khadas mệt mỏi dựa lưng vào ghế mà thở dài. Tự nhiên lại lòi ra mấy chuyện phiền phức này, về sau muốn bàn bạc với tên học trò Đại Dược Sư kia sẽ càng khó. Ít nhất hẳn còn không tính toán chuyện này, coi như là may mắn trong bất hạnh vậy.

Dù sao thì chuyện này cũng chỉ là một mắt xích quá nhỏ, đến ngày hôm sau hội đấu giá vẫn diễn ra bình thường. Hôm nay Hoàng quyết định chỉ ngồi quan sát chứ không tham gia, vụ hôm qua đã khắc sâu thêm vào đầu hẳn một điều: “đã yếu thì đừng có ra giết”, ít nhất phải kiếm được ai hoặc cái gì đó để làm chỗ dựa, chắc cũng nên bắn lời tới chủ nhân của mẹ cả là vừa. Trong lúc Hoàng im lặng suy nghĩ thì Gon lại đứng bứt rứt không yên, trong lần đụng độ hôm qua, lúc Chilat lao đến cậu ta thậm chí còn không kịp phản xạ, hoàn toàn bất lực đứng nhìn người mình cần bảo vệ gặp nguy hiểm. Gon rất sợ người đeo mặt nạ này không cần mình nữa, nếu vậy cơ hội duy nhất để cứu Lea coi như chấm hết, mấy lần muốn nói gì đó nhưng lại không dám, chỉ biết chôn chân tại chỗ chờ đợi. Hoàng dĩ nhiên cảm nhận được thái độ bất bình thường của tên cận vệ, ngừng lên hỏi:

- Sao, ngươi có gì muốn nói với ta à?

Gon đang chưa biết phải làm sao bỗng nhiên Hoàng lại lên tiếng trước, anh ta lúng túng một lúc rồi trả lời:

- Thiếu chủ, mục đích thực sự của ngài khi cứu tôi là gì?

- Hừm, cái đó không phải rõ ràng quá rồi sao, cận vệ cho ta. Nhân tiện cũng giải cứu cô người yêu bé nhỏ của người, đơn giản vậy thôi.

- Nhưng... ngài cũng thấy rồi, thực lực của tôi quá kém, chính ra ngay cả bản thân mình tôi cũng chưa chắc đã tự bảo vệ được thì làm sao có thể hộ vệ cho ngài...

Gon không nói nữa, nhưng ý tứ thì cũng có thể hiểu được, anh ta cũng tự biết đây là một cuộc giao dịch, mình đổi mạng để người này cứu Lea, nhưng nếu xảy ra chuyện như tối hôm qua, liệu anh ta có còn xứng đáng để trao đổi nữa hay không. Gon không trách Hoàng. Dược Sư chịu bỏ thời gian để giúp đỡ một tên nghèo khổ đã là chuyện hiếm thấy rồi, anh ta tự trách bản thân vô dụng, đã không giữ được bạn bè, nay đến cả chuyện này cũng không làm được nổi. Hoàng im lặng nhìn Gon, đôi mắt vô hồn trên chiếc mặt nạ bỗng lóe lên một tia sáng đỏ cực kì quái dị, nói:

- Ngươi có biết điều đáng thất vọng nhất của con người là gì không? Đó chính là tự bỏ cuộc, ta còn chưa nói gì mà ngươi đã tự hạ thấp bản thân, nếu đã không tin tưởng chính mình, thì làm sao có thể bảo vệ cho người khác. Giả sử như ta mua được cô bé đó, với hiện trạng ngu ngốc của ngươi hiện tại, sớm muộn gì cũng làm hại cả hai.

Hoàng nói xong phất áo choàng quay lưng đi, trên đời này hẳn ghét nhất là những kẻ bỏ cuộc sớm, tự mình buông xuôi tất cả. Vốn khi hẳn bỏ thi đại học để đi theo con đường game thủ chuyên nghiệp, gần như gia đình đã từ mặt, bạn bè quay lưng, thậm chí những bước đầu tham gia thi đấu chỉ toàn thua và thua, đến tận cuối cùng sự nghiệp mới chiến thắng được trận vô địch cuối cùng để rồi bị cuốn vào thế giới này khi chưa kịp hưởng thụ gì. Nhưng khi nhìn lại hẳn chưa bao giờ hối hận, mình đã thử và đã làm hết khả năng, dù kết quả có tệ hại đến thế nào đi chăng nữa thì vẫn hơn là ngồi đó và tiếc nuối. Gon lúc này phải tự mà ngẫm ra, Hoàng cũng chẳng giúp gì được.

- Và thưa quý ông, quý bà. Xin phép cho ngày thứ hai của hội đấu giá được bắt đầu.

Tiếng người chủ trì lại vang lên báo hiệu một đợt mua sắm mới, hôm nay Hoàng quyết định chỉ ngồi xem, hẳn không muốn có thắng diện nào tự dưng nháy ra đòi giết mình chỉ vì bị giành hàng nữa, cái đó chẳng hay ho gì. Phiên đấu giá vì vậy diễn ra rất bình thường, tuy có vài thứ khá đáng giá nhưng nhìn chung cũng chỉ là món khai vị không quá quan trọng. Người vui nhất đương nhiên là Anton, hẳn cứ đinh ninh tên ngu ngốc dám vượt mặt mình đã bị dạy dỗ xứng đáng, vì thế mà sau khi mua sắm một đồng thứ vớ vẩn thì hoàn toàn thỏa mãn mà đi về nhà theo lệnh của Khadas. Chilat thì hơi bất ngờ, ông ta cũng không hiểu tại sao Hoàng tự nhiên lại chùng xuống như vậy, nhưng nếu kết thúc mọi việc êm đẹp thế này càng tốt, mọi người đều vui vẻ.

- Xelia, cô nói xem, có phải tên học trò kia đã hết hứng thú với hội đấu giá này rồi.

Mặt khác Khadas lúc này lại như ngồi trên đồng lửa, đối phương tự dưng buông xuôi mọi thứ quả thật rất đáng ngờ, chả lẽ hẳn thực sự không muốn bỏ qua chuyện Chilat. Đúng lúc vị thành chủ đang tự làm khổ mình thì mẹ cả tiến lại gần, đưa cho ông ta một bức thư nhỏ. Khadas xem xong thì mắt muốn trợn ngược ra ngoài, cả tờ giấy chỉ có bốn chữ: “Tối nay gặp mặt”, không có tên người gửi nhưng một giọt chất lỏng màu đỏ còn hằn trên đó cũng đủ giải thích. Mẹ cả đọc được nỗi bận tâm của chủ nhân mình, trả lời luôn:

- Tờ giấy này đến từ phòng khách quý của chúng ta, cậu ta nhờ người nhắn tới tôi muốn gặp ngài.

Đối phương đã hẹn mình ra nói chuyện, chắc không có gì nghiêm trọng. Dù vậy ông ta vẫn cẩn thận hỏi lại:

- Chúng ta có nên bỏ trí người đi theo không?

- Tôi nghĩ điều đó là không cần thiết, nếu cậu ta thực sự muốn hại ngài thì đã làm rồi, không cần thiết phải hẹn gặp làm gì. Và lại, muốn đề phòng một Dược Sư như vậy, e là hơi bất khả thi.

- Được, vậy cô nhắn lại là ta đồng ý, thời gian là tối hôm nay, địa điểm sẽ do chúng ta chọn lựa.

- Theo ý ngài, tôi sẽ bảo người đi chuẩn bị ngay.

Mẹ cả nói xong thì bỏ ra ngoài, Khadas cũng không còn lòng dạ nào để tiếp tục thưởng thức đấu giá, lập tức gọi mấy tên hộ vệ tin cậy giao nhiệm vụ, ông ta dù sao cũng muốn có một sự bảo đảm nhất định. Buổi tối, Hoàng mặc lễ phục dài trùm kín đầu, đeo mặt nạ chỉ để hở đôi mắt, được mẹ cả dẫn tới một khu vườn nằm tắt bên kia đấu trường. Một bàn ăn nhỏ nhưng trang trọng được chuẩn bị sẵn, Khadas đã ngồi đó từ trước, thấy hân đến thì đứng lên làm động tác cúi chào tôn trọng theo chuẩn mực quý tộc, nói:

- Rất vui được gặp cậu, thiếu chủ.

Hoàng chưa vội đáp lễ lại mà chỉ đứng yên đó không đáp, hân lảng lảng lấy ra một quả bom già kim cái tiến, bất thành linh quang thẳng vào góc tường phía sau lưng Khadas. Tiếng nổ chói chói đi cùng ánh sáng màu bạc vang lên, vài người đứng núp trong đó bị thổi văng ra ngoài, toàn thân đỏ rực vì trúng lửa thiếu. Hoàng ung dung lên tiếng:

- Tôi không nghĩ cho người mai phục là ý kiến hay đâu thưa ngài.

Khadas lúc này tâm trạng mặt mày cực kì khó chịu, ông ta phẩy tay mấy cái ra hiệu cho số cận vệ xung quanh rút đi hết. Sau đó vẫn tươi cười, lấp lếm:

- Thật ngại quá, giả vờ thông minh đã bị cậu làm xấu mặt rồi.

Hiển nhiên Hoàng đã kiểm tra nhiệt khu vực trước khi đi vào, vừa để bảo đảm an toàn cho bản thân lại tỏ vẻ bí hiểm. Hân cũng không khách sáo, ngồi xuống rồi vào đề luận:

- Tôi biết ngài mới là chủ nhân đứng sau mẹ cả, những việc lật vạt trước đây có thể bỏ qua. Nhưng tôi cũng nói luôn, tôi không thể làm việc hay hợp tác lâu dài với ngài được.

Hoàng chả thèm mào đầu làm gì cho mệt, hân muốn chứng tỏ thái độ: “ông mày đây có thực lực, sức mạnh mới là tiếng nói”, muốn đề đầu cười cổ đối phương, hoặc ít nhất là chiếm lợi thế trước đã. Khadas bị mấy lời này làm cho bất ngờ, đành nói:

- Chà, thiếu chủ không cần thiết phải gấp gáp như vậy, chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu. Xin tự giới thiệu, tôi là Ramus Khadas, hân cậu cũng biết...

Hoàng không để cho đối phương nói hết câu, thô bạo cắt lời luôn:

- Những vấn đề tiêu tuyết không cần nói, tôi không quan tâm cũng như không cần biết ngài là ai. Hiện giờ ngài có thứ mà tôi sẽ cần, mấy lọ hồi phục sơ cấp lúc trước coi như quà ra mắt, nếu mọi việc thành công, tôi sẽ cân nhắc thêm.

Khadas đường đường giống như vua tại đây, bình thường có ai dám nói xấc xược với thành chủ như vậy, nhưng lúc này đây lại không thể nổi nóng, mỗi lần ăn này quá lớn, tất cả các thứ tự trọng, sĩ nhục có thể vứt hết đi cũng được. Ông ta nhả nhả trả lời:

- Tất nhiên, nếu cậu cần thứ gì, trong khả năng của mình, tôi sẽ tận lực giúp đỡ.

- Được, ngài đã coi mở như vậy thì mọi chuyện rất dễ. Đấu giá ngày mai tôi cần một món “hàng” cụ thể, chỉ cần ngài giúp đỡ một chút là đủ.

- Chỉ cần thiếu chủ thích, tất cả mọi thứ đều không thành vấn đề.

- Cảm ơn, vậy mai chúng ta gặp lại.

Hoàng nói xong thì đứng dậy rồi đi ngay lập tức, toàn bộ quá trình gặp mặt và bàn bạc không qua mười phút. Khadas còn chưa hiểu mô tê gì thì nó đã xong rồi, ông ta quay sang mẹ cả đang đứng ngay sau lưng, hỏi:

- Xelia, theo cô, hân thực sự muốn mua hàng tại đây?

Mẹ cả không vội đáp lời mà nở nụ cười cực kì mê hồn, hỏi lại:

- Ngài nghĩ sao?

Khadas nghe vậy thì lắc đầu cười, một Dược Sư đi tìm mua đấu giá ở thành Roc, nghe giống như chuyện cười con nít, chắc chắn hân đang muốn thử để xem mình có đáng để hợp tác hay không. Tuy ông ta vẫn không biết mục đích của tên đeo mặt nạ này là gì, nhưng nếu có thể kiếm lời từ Đại Dược Sư, liệu một chút cũng đáng.

Ngài hôm sau, Hoàng không ở trong căn phòng cũ mà qua chỗ Khadas cùng dự đấu giá, coi như giấu thân phận tham gia và tạo một chút áp lực cho đối phương. Gon sau một đêm suy nghĩ có vẻ đã quyết tâm hơn, không còn ủ rũ nữa, Hoàng ra lệnh cho cậu ta canh gác ngoài cửa, tránh trường hợp lật nư gặp người yêu trên sân mà kích động, nhu thế sẽ hỏng hết cả nút. Lướt đấu giá này đồ vật bắt đầu đi đến những thứ có giá trị, hội trường sôi động hẳn lên. Khadas ra lệnh cho thuộc hạ đề ý sẵn sàng, nếu cần sẽ lập tức hét giá áp đảo để chiếm lấy ngay tức khắc. Thời gian trôi qua đến hơn phân nửa, lúc này người chủ trì tiếp tục xướng lên:

- Và tiếp theo đây là mặt hàng lần đầu tiên xuất hiện tại hội đấu giá. Một viên ngọc thô đến từ khu ổ chuột thành Roc, quý hiếm và tinh khiết, nếu quý vị cần kiếm một mặt hàng “độc” thì đây hoàn toàn xứng đáng. Xin giới thiệu... Lea - Băng Nữ.

Khi người chủ trì xướng cái tên này lên, cả hội trường liền nhộn nhạo cả lên, vô số người đứng cả dậy dán mắt lên phía trên. Tại sân đấu, một cô gái nhỏ

nhấn tóc tén ngang vai, mặc một bộ váy màu xanh nhạt đang đứng run rẩy sợ sệt, đây chính là người mà Hoàng muốn mua – Lea. Nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn thấy khó hiểu, cô bé này chắc chỉ mới tầm mười sáu, mười bảy tuổi, tuy cũng có thể gọi là xinh xắn dễ thương nhưng so với các món “hàng” khác thì kém xa lắm, chẳng có lý nào lại xuất hiện ở đây. Hắn còn chưa hiểu chuyện gì thì bên dưới đã có người hô hoán ầm ầm:

- Một triệu.
- Ta trả hai triệu.
- Bốn triệu.
- Bốn triệu tám.

Nguyên một lũ đại gia nhà giàu phòng mang trọn má nâng giá lên như vũ bão, cứ như đây không phải là một con bé nhà quê mà là tiên nữ từ Thánh Giáo Hội lạc tới vậy. Hoàng đầu óc xoay chuyển vòng vòng như bông vụ, nhìn sang bên cạnh thì thấy Khadas và mẹ cả đang trầm tư, vẻ mặt theo cái kiểu “thì ra là thế”, hẳn lại càng chả hiểu cái mế gì đang diễn ra. Đang tính mở miệng dò hỏi thì Khadas đã lên tiếng:

- Hóa ra thiếu chủ đã biết lần đầu giá này có thứ tuyệt vời như vậy. Băng nữ, thật sự đáng để một Dược Sư thiên tài để mất tới, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ lấy bằng được món “hàng” này.

Ông ta nói xong liền cúi xuống ra lệnh cho thuộc hạ, ngay lập tức có tiếng hô lớn:

- Sáu triệu rưỡi.

Khadas nhàn nhả ngồi từ từ nhắm rượu, không quên nở nụ cười ra hiệu cho Hoàng cứ yên tâm. Hắn cũng chỉ biết giờ tay lên đáp lại, trong lòng đã âm thầm chửi loạn cả lên:

- “Có ai nói cho tôi biết cuối cùng Băng Nữ là cái giống gì giống gì không vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Băng Nữ

Hoàng lúc này nhìn thiên hạ hồ hết gọi giá trên sàn mà chóng hết cả mặt, một cô bé nhà quê bình thường như vậy thì có gì đặc sắc cơ chứ. Hắn lúc này thực sự hối hận vì vốn hiểu biết của mình quá kém, nếu có Milenia ở đây thì cô ta sẽ giải thích cho, nhưng khổ nỗi hiện giờ không thể nào mở mồm hỏi ai được, sẽ lòi đuôi ra ngay. Cuối cùng, Hoàng chỉ đành ngồi gác chân âm trầm, cố hết sức ra vẻ bí ẩn không quan tâm. Lúc này Khadas đã cho người đẩy giá lên quá con số mười triệu, ông ta cũng biết giá trị của một Băng Nữ là to lớn đến mức nào nên vẫn rất từ tốn, món “hàng” này coi như đã cầm chắc trong tay rồi. Thực ra nếu không phải đưa làm quà cho tên Dược Sư kia, bản thân Khadas cũng rất muốn mua cô ta về.

Tại thế giới này tuy mỗi người đều có thuộc tính nguyên tố khác nhau, nhưng luôn luôn có sự phân hóa cấp bậc từ lúc mới sinh ra, có người cực mạnh hoặc cực yếu. Băng Nữ là một trường hợp đặc biệt, nguyên tố khi sinh ra của họ có thuộc tính nước, nhưng khi điều khiển hoặc phát ra ngoài thì luôn hóa thành băng, đây là một loại biến chuyển hoàn toàn tự nhiên, những người khác muốn làm vậy bắt buộc phải là pháp sư trên cấp sáu. Băng Nữ vì thế có lợi thế tuyệt đối khi phát triển theo hướng điều khiển nguyên lực dạng băng, họ có thể là một pháp sư, sát thủ, chiến sĩ... cực kỳ ưu việt, thành tựu luôn gấp mấy lần người khác.

Trong vài triệu người mới có cơ may xuất hiện một Băng Nữ, khỏi cần nói cũng biết độ quý hiếm của họ, nếu được phát hiện sớm rồi mua về nuôi dạy và huấn luyện sẽ là một hộ vệ siêu mạnh. Lea sở dĩ xuất hiện tại đây vì cô ta đã quá lớn tuổi, bỏ qua thời kỳ phát triển quan trọng nhất, nhưng nếu được đào tạo bài bản thì vẫn có cơ may trở thành một pháp sư cấp bảy, đó vẫn là sức hấp dẫn quá lớn đối với các quý tộc nhỏ. Khadas vốn có ý định kiếm hộ vệ tốt cho 2 đứa con nên khá tiếc, nhưng cơ hội được tiếp cận một Đại Dược Sư vẫn đáng giá hơn rất nhiều, ông ta đủ thông minh để biết phân biệt cái nào lợi:

- Thiếu chủ, cậu có cần tôi sắp xếp chỗ tạm thời cho cô gái này không?

Khadas đã chuyển cách gọi Lea từ “hàng” sang thành người bình thường, đây cũng coi như một kiểu xã giao. Thực tế các Dược Sư không bao giờ sử dụng nô lệ giải quyết công việc hằng ngày, họ thường tự mình làm hoặc để học trò luyện tập. Khadas tuy không hiểu rõ lắm nhưng cũng biết một Băng Nữ dưới tay một Đại Dược Sư sẽ có thành tựu đến mức nào, tôn trọng một chút không bao giờ thừa. Hoàng nghe vậy thì quay sang trả lời:

- Không cần, cứ để cô ta ở lại đây, hết đợt đầu giá tôi sẽ tự mình dẫn đi.

Hoàng tất nhiên là cần dắt cô bé này về nhà, ít ra để hỏi Milenia xem Băng Nữ là cái giống gì trước đã. Một mặt khác cái cảnh dân chúng điên cuồng đòi mua bằng được cô bé này làm hắn có cảm giác chẳng lành, cứ như mình sắp ôm thêm một bọc thuốc nổ khác vào người vậy. Mẹ cả tất nhiên không biết những gì Hoàng đang nghĩ, chỉ thấy tên này đang cúi đầu trầm tư thì nhẹ nhàng tiến lại gần, khẽ thổi vào tai hắn rồi nói:

- Thiếu chủ, cậu có vẻ không hứng thú với cô bé Băng Nữ này lắm, không hợp khẩu vị sao?

Hiển nhiên mẹ cả cũng biết không ai bỏ tiền mua Băng Nữ về để thỏa mãn thú tính, nhưng chả hiểu sao bà ta vẫn thích châm chọc tên Được Sur trẻ tuổi này, có lẽ vì hắn năm lần bảy lượt lừa gạt mình đi. Hoàng bị mấy miếng thịt mềm mềm cạ sát người, có cảm giác hơi nhồn nhột, lắc đầu trả lời:

- Tôi nghĩ chuyện này không phải cái mà chúng ta cần quan tâm. Còn một việc nữa, cặp chị em sinh đôi hôm qua có phải do bà chị mua không?

- Ồ, cứ coi đó là một chút quà của ngài Khadas đi, một chàng trai trẻ tài năng như cậu hẳn cũng cần vài người hầu hạ chứ.

- Cảm ơn, nhưng hiện tại tôi không thể nhận ý tốt của hai người được.

Hoàng vừa nói vừa quay sang phía bên kia cúi đầu rất khẽ tỏ ý xin lỗi, hẳn lúc đó chỉ đơn giản là muốn phá hồi, không hề có ý định rước thêm người vào nhà. Khadas cũng không vì vậy mà phiền lòng, tên này chỉ nói là “hiện tại”, ý tứ khá rõ ràng là bây giờ chưa phải lúc, dù sao thẳng thót Anton cũng muốn, đem về cho nó là được, về sau có vẫn còn nhiều cơ hội làm ăn với tên này, đến lúc đó cứ đặt vài món “hàng” tốt vẫn còn kịp. Ông ta giờ cốc rượu lên đáp lễ, cả hai ngẫm nghĩ với nhau là đủ.

Lúc này trên sàn gần như không còn ai nâng giá hơn nữa, Khadas đã mạnh tay quăng ra hơn mười lăm triệu Kron, coi như đã là mức tối đa. Dù sao Lea cũng đã lớn tuổi, thành tựu về sau có hạn, không cần thiết phải tranh bằng được, có thể dùng số tiền đó để đào tạo một kẻ khác, mọi người vì thế cũng không mặn mà cho lắm. Người chủ trì thấy khán phòng im lặng, vội lên tiếng:

- Quý ngài tại phòng số một đã ra giá mười lăm triệu, còn ai nữa không ạ.

Giọng nói xướng lên khắp một lượt nhưng vẫn chẳng có ai lên tiếng. Người chủ trì cũng biết tên đại gia vùng tiền mạnh tay này là ai, thành ra cũng chỉ hô cho có lệ, thấy mọi chuyện đã ngã ngũ liền tuyên bố:

- Nếu đã không còn ai nâng giá cao hơn, thì cô bé Băng Nữ này sẽ thuộc về...

- Hai mươi triệu.

Đúng lúc này đột nhiên có một giọng nói vang lên, tất cả sự chú ý ngay lập tức lập tức đổ dồn về người vừa lên tiếng. Đây là một ông già trông rất bình thường, ngồi từ ở hàng ghế phía trên cao, đây là chỗ dành cho những thương nhân nhỏ, thông thường chỉ tới để xem cho vui, vì vậy xung quanh ông ta chẳng có ai. Khadas thấy vậy thì hơi bất ngờ, nhưng vẫn bình thường ra lệnh cho thuộc hạ:

- Hai mươi hai triệu.

- Ba mươi triệu.

Vẫn là ông già đó lên tiếng và lần này thậm chí còn tăng nhiều hơn. Khadas lúc này đã cảm thấy hơi khó chịu, tự nhiên ở đâu lại mọc ra tên khốn này cản đường mình, ông ta quyết định ra tay mạnh một lần cho xong.

- Bốn mươi triệu.

Đây đã là số tiền vượt quá dự tính của Khadas, bốn mươi triệu Kron thực sự là một số tiền rất lớn, kể cả là thành chủ thì vẫn không phải nói cứ quăng ra là quăng. Thành Roc này từ lúc nào xuất hiện một nhân vật như lão già này chứ.

- Bốn mươi lăm triệu.

Lại thêm một lần nữa, số tiền của Khadas lại bị người ta ép xuống. Lúc này người chủ trì cũng cảm thấy hơi nhức não, hơn bốn mươi triệu cho một Băng Nữ mười bảy tuổi, đây thuần túy là vứt tiền qua cửa sổ, chẳng lẽ tên này bị điên hay cố tình phá. Mặc dù nghĩ như vậy nhưng quy định của hội đấu giá đã ghi rõ về vấn đề kiểm duyệt kinh tế, nên việc hết bữa cố tình nâng tiền ảo là không thể xảy ra, anh ta đành phải thông báo:

- Vị khách ở ghế số hai trăm lẻ ba đã trả bốn mươi lăm triệu Kron. Còn ai đưa giá cao hơn không.

- Năm mươi triệu.

Khadas lần này nổi giận thực sự, bàn tay cầm rượu hơi nắm chặt lại. Tên khốn này đã làm ông ta tổn tới hơn năm mươi triệu, đã thế còn cố tình muốn tranh chấp tay đôi, đây là một loại khiêu khích trắng trợn. Khadas vừa giận lửa giận trong người vừa chú ý xuống khán đài, chuẩn bị quăng ra một số tiền lớn để đánh gục luôn vụ này. Nhưng lần này có vẻ đối thủ của ông ta đã hết lực, mãi một lúc lâu sau đó vẫn không lên tiếng. Cuối cùng người chủ trì cũng tuyên bố kết thúc, Băng Nữ thuộc về vị khách ở phòng số một với con số không tưởng. Khadas nhẹ nhàng thở phào, hơi ngoắc tay ra hiệu cho mẹ cả rồi kín đáo nói thầm:

- Cô điều tra tên hai trăm lẻ ba này giùm tôi, nếu được thì dạy dỗ hẳn nặng tay một chút.

Xelia gật đầu nhận lệnh, sau đó lấy cớ đi ngay ra khỏi phòng. Hoàng quan sát một màn này cũng cảm thấy lạ, thông qua thái độ ở dưới khán đài và trên sàn, đây rõ ràng là một số tiền lớn đến vô lý, tại sao lại có người lại chịu bỏ chứ. Hẳn có đề ý người khách kì lạ này, nhưng chả thấy có điểm gì đặc biệt. Ông ta có lẽ tầm hơn sáu mươi tuổi, tóc màu xám lốm đốm, khuôn mặt điểm vài điểm đồi mồi nhỏ, trang phục cũng là loại phổ thông dành cho thương nhân, nói chung là hoàn toàn giống mấy ông lão vẫn thường ra công viên đánh cờ ở Trái Đất, điểm nổi bật có lẽ ở đôi mắt rất sáng. Dù sao cũng không phải chuyện của mình, tùy Khadas xử lý, Hoàng nghĩ vậy rồi thản nhiên quăng việc này ra khỏi đầu, nói:

- Cảm ơn, có vẻ lần này ngài tốn kém nhiều hơn dự tính thì phải.

- Ô, chút tiền nhỏ đó có đáng là gì, thiếu chủ đừng bận tâm.

Khadas nói thêm mấy câu xã giao rồi lấy ra một tờ giấy đưa qua cho Hoàng, đây là đãi ngộ đặc thù của mấy nhân vật cỡ bự, đây là hợp đồng mẫu do hội đấu giá làm, khi mua xong cứ viết tên “hàng” lên rồi trả tiền và nhận về, vô cùng tiết kiệm thời gian và thể hiện được thân phận. Lúc này trên hợp đồng đã ghi sẵn số thứ tự cũng như tên đầy đủ của Lea, bất cứ ai cũng có thể cầm nó, sau đó đến xác nhận là xong. Hoàng rất tự nhiên nhận lấy rồi nói:

- Cứ để ngài lo hết mọi việc thế này thật ngại quá, đây coi như một chút tấm lòng của tôi vậy.

Hoàng dứt lời liền móc từ trong áo choàng ra một lọ thuốc bé bằng ngón tay út đặt lên bàn, đây cũng là thứ được chuẩn bị từ trước, cơ bản hẳn không muốn dùng quá nhiều tài nguyên vào việc xã giao, thứ thuốc này chung quy tốn rất ít. Nhìn Khadas đang chăm chú nhìn sang, Hoàng liền giải thích:

- Đây là một loại dược liệu giúp tăng cường sức khỏe. Chắc, tôi cũng không giới lắm trong mấy khoản này, nói đơn giản thì nó rất thích hợp để dùng trong phòng ngủ.

Thực ra đối với đàn ông thì việc làm họ tự hào nhất luôn là thành công trên thương trường và oai hùng trong mấy việc phòng the, cả hai thứ này đều tạo cảm giác chinh phục. Với một kẻ giàu vừa có tiền vừa có quyền như Khadas, vật này là thích hợp nhất. Nó có tác dụng giữ nhịp khi quan hệ, nói trắng ra là thuốc giúp cơ thể không mệt mỏi sau khi làm tình, Hoàng làm ra thứ này dựa trên một loại dược phẩm hỗ trợ cấp thấp trong game, công dụng vì thế cũng khá hạn chế, dùng nhiều cũng không lo có tác dụng phụ. Khadas mân mê lọ thuốc trên tay, thứ mà học trò một Đại Dược Sư làm ra, tốt xấu không cần phải nghĩ:

- Thiếu chủ đâu cần khách sáo như thế chứ, chúng ta còn hợp tác dài dài mà.

- Tôi cũng mong là như vậy.

Hoàng nói xong liền đứng dậy tỏ ý muốn rời khỏi, dù sao thứ cần thiết đã mua xong, cần về dặn dò Gon vài thứ chuẩn bị cho ngày mai nữa. Khadas cũng không có ý muốn giữ hẳn lại, dù sao cả hai bên cũng có thỏa thuận, không cần gấp. Ông ta đứng dậy làm một tư thế chào tiêu chuẩn của quý tộc rồi bảo thuộc hạ tiễn Hoàng ra khỏi phòng, thầm nghĩ xem tới nay nên sử dụng lọ thuốc mới có được thể nào cho tốt.

Gon đứng hộ vệ ngoài cửa hiển nhiên không hề hay biết tình hình trong phòng cũng như trên sàn đấu giá, tuy rất nóng ruột nhưng vẫn kiên nhẫn đứng chờ. Hoàng sau khi tạm biệt Khadas, bước ra và ra hiệu cho Gon đi theo, đến khi về tới khu tiếp đón, chắc chắn không có ai đi theo mới dùng dụng cụ truyền âm nói thầm vào tai Gon:

- Mọi việc xong xuôi, ta đã mua lại cô nàng người yêu bé nhỏ cho ngươi rồi.

Gon nghe thấy vậy mừng đến chảy nước mắt, ngay lập tức quỳ xuống, trong đầu rối rắm không biết nói gì cho phải. Hoàng nhìn đáng vẻ vô dụng của anh ta, thờ dãi rồi nói:

- Mừng mừng vội, hiện tại ta chưa thể cho hai người các ngươi gặp nhau đâu.

- Thiếu... thiếu chủ, ngài nói vậy là sao?

- Lea là một Băng Nữ, ngươi có hiểu điều đó có nghĩa là gì không?

Hoàng vốn muốn thông qua Gon để tìm hiểu tình hình, nhưng đáng tiếc là anh chàng nghe xong cũng ngơ ngác chẳng hiểu gì. Hẳn không biết đối với những người ở tầng lớp thấp như bọn họ, khái niệm thiên tài dị biệt kiểu Băng Nữ là thứ hoàn toàn lạ lẫm, nói cho dễ hiểu thì khi còn nhỏ không có mà ăn thì ai hơi đâu quan tâm xem mình có năng khiếu giống Mozart. Hoàng chán nản phẩy tay:

- Nói cho dễ hiểu thì Lea có thứ mà ai cũng muốn giành lấy, với tình hình của ngươi bây giờ, chả mấy chốc cô bé đó sẽ lại bị bắt đi mà thôi.

- Thiếu chủ... tôi...

Gon tính nói gì đó nhưng lại cắn răng im lặng, anh ta chỉ là một người dân bình thường không tiền, không kiến thức, mấy việc này thực sự là quá sức. Nhưng cũng không thể cứ nặt dầy mà xin xỏ mãi được, thành ậm ừ một hồi vẫn không nói nên lời.

- Đứng lên trước đi, ta đã giúp thì sẽ giúp ngươi đến cùng.

Hoàng không phải muốn làm người tốt cứu độ nhân loại, hẳn chỉ đơn giản giải quyết việc mà mình đã gây ra mà thôi, và lại hiện tại cũng không thể mang Lea đi theo được, bản thân lo không nổi. Hoàng lấy ra kha khá tiền mặt đưa cho Gon rồi nói:

- Trước hết ngươi hãy kiếm hai tấm thẻ giả chứng minh thân phận mới cho mình và Lea, sau đó chọn một nơi nào đó yên tĩnh, mua lấy một căn nhà, ổn định tất cả trước rồi quay về đây gặp ta.

Đây là cách đơn giản nhất, thay tên đổi họ rồi tới nơi khác sống. Cơ bản trong điều kiện bình thường Băng Nữ cũng không có gì khác biệt, chỉ cần không gặp phải có khả năng nhận biết hoặc bị bọn buôn người bắt gặp là có thể sống yên ổn tới hết đời. Trước mắt Hoàng cũng không nghĩ được cái gì khác, mình chỉ có thể làm tới vậy mà thôi, còn lại tùy số phận hai người này. Gon nhận lấy tiền, run run cất kỹ vào áo, hồi lại:

- Tôi có thể liên lạc với ngài bằng cách nào?
- Người nhấm có thể giải quyết những việc ta nói trong bao lâu?
- Cách đây hai ngày đường có một thị trấn nhỏ, tôi có thể dẫn Lea tới đó. Nếu thuận lợi thì mọi việc chỉ mất khoảng hơn một tuần.
- Được, đến lúc đó cứ đến chỗ luyện tập cũ, ta tự có cách tìm ra. Nhưng phải nói trước, nếu quá thời gian mà người không đến, coi như mọi việc vô nghĩa, hiểu chứ?
- Vâng, thưa thiếu chủ.
- Tốt, nếu đã vậy thì đi luôn bây giờ đi.

Gon nghe xong thì quay người bước đi luôn. Đâu giá dù sao chỉ còn một ngày, bản thân lại ở cùng Khadas thì khó lòng gặp nguy hiểm, Hoàng hoàn toàn an tâm vấn đề an toàn bản thân, chỉ vương mỗi cô bé Băng Nữ kia thôi. Hắn lắc đầu nhìn ra ngoài đã là tốt mật, một mối đóng cửa phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, việc ngày mai cứ để ngày mai tính.

Cũng trong tối hôm đó, năm bóng người lặng lẽ bước ra khỏi hội đấu giá, kín đáo bám theo ông già đã tranh giành với Khadas lúc chiều. Do không phải ai cũng được hưởng đãi ngộ khách quý nên rất nhiều người chọn thuê phòng ngoài, vị khách số hai trăm lẻ ba này cũng tương tự, ông ta đi tới một quán ăn nhỏ ngoài rìa khu chợ, rất nhân nhả ngồi thưởng thức bữa tối. Cách đó một vài chục mét, Barock – hộ vệ của Khadas và mấy người khác cũng đang ngồi quan sát, một tên trong số đó lên tiếng:

- Đội trưởng, sao chúng ta phải tốn thời gian như vậy, cứ xông đại vào nện lão già kia một trận không nhanh hơn à.

Barock nhận lệnh từ mẹ cả nên đã điều tra rất kỹ, mục tiêu lần đầu tham gia đấu giá, không có quen biết hay họ hàng trong thành Roc, nhiều khả năng là một tên nhà giàu mới nổi tính chơi trội, nói chung là thuộc dạng trứng mềm bóp là nát. Barock là người cẩn thận, sau khi kiểm tra hết những gì thuộc hạ báo lại mới dám tập hợp người đi theo, dù sao công việc này hắn cũng không phải mới làm lần đầu, nhưng giữa chỗ đông người mà ra tay thì không tiện, vì thế mới phải bám theo tới giờ. Barock trùng mắt với tên đàn em rồi cúi xuống im lặng ăn nốt đồ trên bàn, con mồi đã đi lẻ một mình, không có gì phải gấp cả.

Cũng chả biết vô tình hay cố ý, sau khi dùng xong bữa tối, ông ta lại hướng về khu công viên gần đó, nơi này vốn đã xuống cấp trầm trọng chưa được tu sửa nên không có ai muốn đi ngang qua. Lúc Barock bám theo tới nơi thì con mồi vẫn đang ngồi một mình đọc sách, tuy cảm thấy hơi bất thường nhưng cơ hội như vậy không thể bỏ qua được, hắn ra hiệu cho đàn em xông lên trước, bản thân thì đứng từ xa quan sát. Mấy tên vai u thịt bắp hùng hổ chạy lại, cố tình va phải ông ta rồi lên giọng:

- Này lão khom, hết chỗ rồi hay sao lại ra đây ngồi cản đường người khác.

Ông lão ngẩng lên, từ từ gấp cuốn sách cho vào túi áo rồi rất thần nhiên trả lời:

- Chàng trai trẻ này, cậu không nên to tiếng với người lớn tuổi như vậy đâu.
- Sao, lão còn muốn trả treo, có phải muốn thử xem xương mình còn chưa đủ gòn phải không.

Tên này vừa nói vừa sấn sổ tiến lại gần, hắn từ nãy tới giờ phải chờ đợi nên cực kì khó chịu, lúc này chỉ muốn nhanh nhanh tấn lão già này một trận rồi đi kiếm gái mà thôi. Nhưng ngay khi vừa chạm tới cổ áo ông lão bỗng cứng lại như bị điện giật, cơ thể hắn đột nhiên vận vẹo một cách cực kì khó hiểu, và rồi cứ thế đổ gục xuống, đôi mắt mở to chỉ toàn lòng trắng, rất rõ ràng đã tắt thở. Ông già kia vẫn ngồi yên vị trên ghế, nhìn xuống rồi chép miệng:

- Đã bảo không nên hỗn lão rồi mà, hình phạt đến ngay thấy chưa.

Mấy kẻ còn lại chứng kiến cảnh này thì sợ hãi lùi lại đằng sau mấy bước, đồng bọn cứ như thế mà chết, ai mà không hoảng cho được, thậm chí còn chẳng biết hắn bị cái gì nữa. Tên đứng xa nhất đánh tính quay đầu muốn chạy thì một giọng nói đã vang lên ngay bên tai:

- Sao lại tính bỏ bạn bè ở lại thế, chả ngoan tí nào.

Trong lúc hắn còn đang không biết người vừa lên tiếng là ai thì một chuyện khác đã xảy ra. Gã đồng bọn đứng ngay bên cạnh đột nhiên quay đầu một trăm tám mươi độ, đôi tay bẻ ngược ra sau, hai chân đi thật lùi lướt nhẹ lại gần hắn. Cơ thể gã gần như bị một sợi dây rối xoắn lại rồi ép phải di chuyển, điều kinh khủng hơn nữa là kẻ này còn chưa chết, đôi mắt vẫn xoay tít như chong chóng, miệng há to như muốn hét lên nhưng không thể phát ra tiếng vì lưỡi đã bị cắt đứt. Cảnh tượng kinh dị này làm hắn sợ tới mức chôn chân tại chỗ, tro mắt nhìn đồng bọn từ từ tiến lại gần thọc tay thẳng vào người, xuyên qua hai bên lồng ngực chạm tới sâu bên trong, thậm chí còn cảm nhận được đôi bàn tay đang vuốt ve trái tim mình trước khi bóp nó nát bấy, máu me nội tạng văng ra bầy nhầy muốn phát nôn. Ông già vẫn đang ngồi trên ghế, tươi cười nói:

- Cậu thấy không, thanh niên bây giờ quả là chẳng biết kính trọng ai cả.

Tên còn sống cuối cùng bây giờ đã triệt để gần như phát điên, chuyện tình xảy ra quá nhanh và vượt quá sức tưởng tượng. Chỉ mới chớp mắt mà ba tên đồng bọn đã chết cực kì kinh khủng, hắn run rẩy ngã phịch xuống, ôm đầu chờ đợi cái chết sẽ đến. Đúng lúc này một luồng sáng hình cầu phóng thẳng tới chỗ ông già kia, nuốt trọn một vùng rồi vỡ tung ra, san mặt đất phẳng lì như trải thảm. Barock lúc này đã lấy ra vũ khí là một cặp gang tay gai cực lớn,

cả người tòa ra nguyên lực cuộn cuộn, đang đứng chắn trước mặt tên đàn em.

- Ô, Võ Sư cấp sáu, không tệ, không tệ.

Một giọng nói ma quỷ lại vang lên, Barock ngay lập tức xoay người đánh liên tục mấy đòn ra bốn phía, nguyên lực được giải phóng nổ liên hồi như lựu đạn, cả một vùng xung quanh đất đá bị hất lên tung tóe. Hắn biết mình đã mời thần chết đến nhà rồi, lão già này thực lực chắc chắn không dưới cấp bảy, điều đáng sợ nhất là Barock hoàn toàn không biết đối phương đã ra tay như thế nào, đành phải dùng toàn bộ nguyên lực trong người để thủ, ít nhất phải giữ mạng để còn báo lại cho chủ. Sau hơn mười phút cát bay đá chạy, Barock cũng hơi thấm mệt nên đành phải dừng lại, đôi mắt vẫn chăm chú quan sát khắp nơi. Nhưng điều quái dị lại xảy ra, chiếc ghế nơi ông già kia ngồi vẫn còn nguyên vẹn và người ở trên nó lại đang đọc sách như chưa có gì xảy ra. Ông ta nhẹ nhàng lật trang, giọng đều đều nói:

- Cũng có chút tài năng, nhưng như thế là chưa đủ đâu.

Ông ta vừa dứt lời Barock liền cảm thấy bầu trời đột ngột tối sầm lại, toàn thân như bao trong một bãi lầy đen kịt. Barock hốt hoảng tính vận chuyển nguyên lực phòng hộ bỗng cảm thấy hai tay cứng như đeo đá, bốn tên đàn em, hay nói chính xác hơn là bốn cái xác đang quấn chặt lấy hắn, bọn chúng khỏe tới mức khiến Barock không thể nhúc nhích được một phân. Hắn nhận thấy đôi gân tay của mình đã bị tháo rời ra thành bụi, mắt mở trừng trừng nhìn hai chân dần dần thối rữa như có cả tỷ con dòi đang gặm, một cơn đau khủng khiếp lan tràn toàn bộ các dây thần kinh làm hắn có cảm giác muốn chết ngay tại chỗ. Điều cuối cùng Barock còn nhìn thấy là một màu đỏ tươi trước khi cặp mắt nổ tung ngay trong đầu. Sau đó mọi thứ trở lại như cũ, cảnh vật xung quanh hoàn hảo như chưa có gì xảy ra, ông già vẫn đang ngồi trong công viên đọc sách, trên tay mân mê một tấm huy hiệu, lẩm bẩm:

- Hộ vệ của thành chủ sao? Cũng chỉ là một đám nguyên liệu cấp thấp mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lăn đấu giá điên cuồng (1)

Vì hôm nay đã là ngày cuối cùng nên số lượng khách tham dự tăng vọt, cả khu đấu giá gần như kín đặc không còn một chỗ trống, hầu hết là tham gia để thêm phần náo nhiệt, chỉ có một số ít dân làm ăn cứng tay là chuẩn bị bụng tiền cạnh tranh. Hoàng vẫn như cũ đang ngồi nói chuyện xã giao trong phòng khách quý cùng Khadas, vị thành chủ này tinh thần đang rất phấn chấn. Hôm qua sau khi dùng thuốc, ông ta quần thảo với mẹ cả tới gần sáng mà chẳng hề mệt mỏi, cơ thể cũng không có phản ứng phụ nào, điều này chứng minh đây là một thứ tốt. Mặc dù có rất nhiều loại thuốc cũng có công hiệu tương tự hoặc thậm chí là tốt hơn rất nhiều, nhưng ở một nơi hẻo lánh như thành Roc, vật này vẫn là thứ hiếm, Khadas đang dự tính tìm cách dụ dỗ tên Dược Sư này làm thêm để dùng dần. Ông ta vừa nhấm rượu vừa nói:

- Thiếu chủ, không biết cậu có dự định gì sau lần đấu giá này không?

Dược Sư là một loại nghề rất đặc thù, tuy gần như suốt ngày phải đắm chìm trong vào việc nghiên cứu nhưng lại không phải dạng người hướng nội, bọn họ rất thường xuyên đi chu du khắp nơi để kiếm nguyên liệu hoặc kiểm nghiệm kiến thức. Việc một Đại Dược Sư như “thầy” của Hoàng xuất hiện tại đây cũng có thể hiểu được, có thể họ sẽ rời đi rất nhanh và có trời mới biết khi nào mới quay lại, vì vậy nếu có kiếm lợi được thì phải tận lực mà kiếm. Hoàng dĩ nhiên hiểu ý của Khadas, làm bộ cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Cái này thì tôi cũng chưa quyết định được, có lẽ sau khi làm xong việc sẽ lên đường. Xung quanh đây còn thành thị lớn nào nữa không?

Hoàng dĩ nhiên cũng không muốn sống cả đời tại một nơi như thành Roc, ít ra thì hắn cũng muốn tìm hiểu sâu hơn thế giới này. Dự định là sau khi lấy được tiền của mấy lọ phục hồi sơ cấp sắp được đem ra đấu giá thì sẽ tính tới chuyện rời đi, tất nhiên tạo được quan hệ với Khadas cũng tốt, ít ra ông ta có thể giúp đỡ mình về tài chính lúc ban đầu.

- Thực ra với tài năng như cậu, có lẽ chỉ có thủ đô của đế quốc mới là chỗ thích hợp. Nếu cậu muốn đi tôi có thể sắp xếp.

- “Thủ đô à...”

Hoàng là một kẻ xa lạ ở thế giới này, chỉ biết trông chờ vào thông tin của người khác đưa cho. Thủ đô dĩ nhiên là một nơi tốt, nó chắc chắn sẽ điểm tập kết kinh tế và kiến thức của đế quốc Ramas này, chưa kể Milenia phải đi học trở lại nếu muốn tăng cấp, đúng là kiểu gì thì cũng phải chuyển chỗ, nhưng không thể nói đi là đi được, ít nhất cũng phải chờ thêm một thời gian nữa. Hắn đáp:

- Cảm ơn, nhưng có lẽ tôi vẫn sẽ phải làm phiền ngài một thời gian.

Khadas nghe vậy thì rất vui, tên này hắn còn phải chờ sự đồng ý của thầy mới có thể lên đường, mình còn có thể giao dịch với hắn một thời gian nữa. Ông ta vui vẻ nói:

- Nếu thiếu chủ có nhã hứng, cứ ở lại đây thoải mái, cậu luôn là khách quý của tôi mà.

Hai người nói thêm vài câu xã giao không quan trọng, sau đó bắt đầu bàn về những món đồ sẽ được đấu giá hôm nay, theo kế hoạch thì ba lọ hồi phục

sơ cấp sẽ được công bố ra sau cùng. Khadas chắc chắn bung tiền thu mua bằng hết, số tiền này sẽ tặng lại Hoàng một nửa. Tuy làm vậy sẽ tốn một khoản phí không nhỏ nhưng mục đích chính vẫn là để quảng cáo, từ đó thu hút thêm khách sộp tham gia đấu giá. Hoàng cũng đã hứa sẽ tặng lại vài lọ hồi phục sơ cấp coi như quà làm quen. Mọi việc đối với Khadas đang diễn ra rất suôn sẻ, thứ duy nhất làm ông ta phiền lòng là Barock dẫn người đi từ hôm qua tới giờ vẫn chưa báo cáo về, điều này cũng khá lạ vì tên này thường làm việc rất chu đáo. Dù sao đây cũng chỉ là chuyện nhỏ như hạt cát, Khadas lập tức quảng nó ra khỏi đầu, tiếp tục giới thiệu với Hoàng vài món hàng tốt sẽ được mang ra.

- Kính thưa quý vị khách quý, rất cảm ơn đã bỏ thời gian đến đây tham dự hội đấu giá lần này. Hẳn hầu hết mọi người đều đã có được một vài thứ vừa ý rồi đúng không, nhưng tôi biết vẫn còn có vài vị khó tính vẫn chưa chọn được món gì ưng ý đâu. Với cương vị là người chủ trì hôm nay, tôi xin bảo đảm những mặt hàng tiếp theo được bày ra đây sẽ làm thỏa mãn tất cả quý vị, xin phép được bắt đầu.

Trên sân khấu lúc này đang là người nắm quyền cao nhất tại đây: chủ tịch hội đấu giá - Maxen, đích thân đứng ra giới thiệu và xử lý, đây cũng không phải điều gì lạ, thông thường khi có những món hàng thuộc dạng tốt, ông ta thường xuất hiện để chứng tỏ chất lượng. Maxen sau màn giới thiệu ngắn gọn thì bắt đầu ra hiệu cho người chuẩn bị mang món “hàng” đầu tiên ra, Hoàng nhìn thoáng qua phía dưới một chút rồi rất vô tình thấy ra một câu:

- Không biết thành chủ như ngài có quan hệ gì với hội đấu giá này không nhỉ?

Khadas nghe Hoàng nói vậy tuy hơi ngạc nhiên nhưng không hề bất ngờ, việc này cơ bản cũng chẳng phải bí mật gì, tất cả mọi người đều hiểu mấy hoạt động sặc mùi phạm pháp như thế này chẳng bao giờ không có chống lưng. Khadas biết tên Dược Sư này hẳn không muốn hỏi cho vui, suy nghĩ rất nhanh rồi trả lời:

- Cũng có góp vốn một chút. Thiếu chủ nếu cũng có hứng thú thì tôi sẽ thu xếp cho cậu một phần.

- Không, cảm ơn. Tôi chỉ hơi thắc mắc là ngài đã chịu bỏ ra một số tiền lớn để mua lại lọ thuốc kia lên sân, chắc không đơn giản chỉ muốn quảng cáo.

- Chà thiếu chủ, cậu lại đánh giá quá cao tôi nữa rồi.

Khadas cười rất tự nhiên rồi sau đó nói sang chuyện khác, mục đích của ông ta đứng là không chỉ gói gọn trong việc quảng cáo cho hội đấu giá bé nhỏ này. Thành Roc tuy nhỏ nhưng dù sao nó vẫn trực thuộc đế quốc, các nghĩa vụ như đóng thuế và quân dịch đều phải chấp hành đầy đủ, chính vì địa thế hẻo lánh và tài nguyên hạn hẹp nên một thành chủ như Khadas có tiếng nói rất yếu ớt trên chính trường, ông ta lại không phải quý tộc chính tông mà thuộc dạng địa chủ lâu đời, điều này là rào cản vô cùng lớn nếu con cháu muốn tiến vào những chức vụ cao trong đế quốc. Nhưng nếu thông tin bản thân có một thuộc hạ là Dược Sư cấp tám, đó sẽ là cục nam châm để thu hút thêm người tài, tạo điều kiện phát triển không chỉ cho cá nhân Khadas mà còn cả tòa thành bé nhỏ này, chỉ có như vậy mới có thể được công nhận là quý tộc cấp cao. Khadas cả đời làm việc cũng chỉ mong con cái mình sống tốt hơn, thời gian Hoàng ở lại không lâu nên ông ta lại càng phải làm việc nhanh hơn.

Lúc này phía dưới sân đấu giá đã bắt đầu đưa ra món hàng đầu tiên, Hoàng tuy không còn hứng thú gì lắm nhưng vẫn nhàn rỗi nhìn xuống. Đây là mặt độc của một con trăn lửa hai đầu, tuy có độc nhưng loài trăn này lại là thú ăn cỏ nên rất nhất người. Bọn chúng sống đơn độc tít trên mấy ngọn cây cổ thụ, biết thay đổi màu da nên cực kì khó bắt, giá trị của sinh vật này nằm ở tuyến mật độc dưới cổ, thường được sử dụng để chế độc dược hay tạo bữa nguyện rửa cấp cao. Vì là món đầu tiên nên rất nhanh nó đã được hốt đi, Khadas nhìn cũng chẳng thèm nhìn, quay sang nói:

- Thiếu chủ, nếu cậu thích thứ gì cứ nói, tôi sẽ bảo người thu xếp ngay.

Hoàng tuy rất muốn nhân cơ hội này để moi tiền từ nhưng do đang phải cố giả vờ ra vẻ ta đây cao giá, đồ vật ở đây không xứng nên đành trả lời luôn:

- Không cần đâu, tôi thấy ở đây cũng chẳng có vật gì đáng giá cả.

Khadas nghe xong cũng không tỏ ra mất hứng, việc này thực sự quá bình thường, có đôi khi mọi chuyện nó rất nhỏ nhẻ như vậy, Hoàng càng ra vẻ Khadas lại càng tin tưởng tên này là Dược Sư xịn. Ông ta rất tự nhiên nói:

- Vậy tôi ra ngoài dạo dò thuộc hạ một chút, thiếu chủ cứ tự nhiên nhé.

Mọi việc hiện giờ đã vào guồng theo kế hoạch định sẵn, việc còn lại chỉ là tìm cách để khống chế mức giá mấy lọ thuốc kia theo đúng ý mà thôi, Khadas tuy rất muốn nó càng lên cao càng tốt nhưng dù gì thì vẫn phải mua lại thật, ông ta chẳng thích lấy mỡ mình rán mình bao giờ. Sau khi chạm cốc chào Hoàng và điều vài nữ hầu ở lại tiếp khách, Khadas lẳng lặng đi qua một căn phòng khác cách đó không xa. Mẹ cả đã có mặt sẵn ở đó, ông ta vừa bước vào liền nói luôn:

- Xelia, mọi việc tiến hành tới đâu rồi?

Mẹ cả vẫn thái độ thường ngày, nhẹ nhàng cảm lấy một bản danh sách đưa qua cho Khadas và bắt đầu trả lời:

- Tiền đã chuyển tới, người của chúng ta cũng đã được phân bố khắp nơi trong hội trường theo ý ngài, sẽ không có chuyện giá cổ tình bị đội lên cao đâu.

- Tốt, hôm nay có đột nhiên xuất hiện nhân vật cỡ bự nào không?

- Không, tất cả đều là người quen hoặc khách vắng lai, gần như chắc chắn sẽ không có ai giành được món hàng này cả.

- Thăng ranh Anton sao rồi?

- Cậu chủ đã theo lệnh ngài quay trở về, Chilat cũng đi theo luôn.

- Ủm, cô làm tốt lắm

Khadas rất hài lòng cách xử lý công việc của mẹ cả, vừa chính xác lại nhanh nhạy. Tuy bản thân là người đứng đầu thành Roc, nhưng do Khadas toàn dùng tiền để lôi kéo người làm việc cho mình nên thành ra số có thể hoàn toàn tin tưởng lại chả có mấy, ngoại trừ Chilat coi như đã dính chết với con trai thì chỉ còn Xelia đang đứng trước mặt. Bà ta không những giúp quản lý hệ thống phổ đèn đồ mà còn kiêm luôn công việc tham mưu, thư kí và người tình, vô cùng trung thành và đáng tin cậy. Khadas lần giờ xem mấy bản danh sách công việc, bỗng sực nhớ ra gì đó, hỏi luôn:

- Barock còn chưa về nữa sao?

Mẹ cả nghe hỏi như vậy cũng hơi nhủi mảy, trong số cận vệ thì Barock tuy không phải giỏi nhất nhưng tuyệt đối là kẻ kĩ tính, hẳn chưa bao giờ làm việc kiểu chộp giật thế này, qua hơn một đêm mà không có tin tức gì. Bà ta liền nói:

- Vẫn chưa thừa ngài, tôi cũng đã cho người đi dò hỏi những chỗ Barock thường lui tới nhưng không có kết quả.

Khadas nghe xong trầm ngâm một lúc lâu không nói gì, ông ta cũng như mẹ cả, hiểu khá rõ tên cận vệ này. Trong đám hồ lớn đầu đường xá chợ suốt ngày chỉ biết vui tiền thì Barock còn có một chút khái niệm trung thành, hầu hết những nhiệm vụ mờ ám không muốn cho ai biết Khadas đều giao cho hắn và chưa bao giờ phải thất vọng, một công cụ cực kì đặc lực. Cuối cùng, ông ta lên tiếng:

- Tỉ lệ để Barock phản bội hoặc rời đi chỗ khác gần như không thể, có khi nào hắn đã gặp phải chuyện gì đó nghiêm trọng không thể tự bảo vệ bản thân không?

Mẹ cả nghe chủ nhân nói bằng giọng như vậy cũng hiểu là ông ta đang muốn dò hỏi ý của mình, mỉm cười rất quyến rũ và hỏi ngược lại:

- Theo ngài, tỉ lệ để chúng ta có cơ hội gặp gỡ một Đại Dược Sư cấp tám là bao nhiêu?

Khadas nghe hỏi vậy thì bỗng sực tỉnh, rất nhanh lắc đầu cười lớn. Với một quý tộc bình thường như ông ta, việc có thể tiếp xúc với ai đó như Hoàng và “thầy” của hắn gần như là một điều không tưởng. Đây không phải nói địa vị của Khadas không xứng, đơn giản là nơi ông ta quản lý thực sự là một chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi, quanh năm suốt tháng nếu không phải là mấy tên thương buôn cỡ vừa thì cũng là mấy đội mạo hiểm thô lỗ, người có tài năng một chút chẳng bao giờ dư thời gian mà ghé vào đây. Ở thành Roc này quyền lực và sức mạnh của Khadas là tuyệt đối, dân chúng lại sống rất an phận, nếu nói có ai đó đủ sức để tiêu diệt cận vệ ngay trên đất của ông ta thì đúng là chuyện nằm mơ cũng khó xảy ra. Khadas nếu bình thường tất nhiên hiểu được vấn đề này, chẳng qua bây giờ đầu óc phải giải quyết quá nhiều việc nên hơi chậm chạp. Ông ta rất nhanh quẳng vấn đề của Barock ra khỏi đầu, mặc nhiên coi hắn ta đang say xin hoặc chơi gái ở chỗ nào đó, quay sang mẹ cả và nói:

- Chuyện này coi như xong, cô có thể đi lo liệu nốt mấy việc sắp tới được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Làn đầu giá điên cuồng (2)

Hoàng ngồi một mình trong phòng cũng hơi buồn chán, hắn lơ đãng nhìn mấy món hàng đang liên tục được đưa ra ở phía dưới. Nếu chỉ tính riêng về số lượng thì đợt cuối này hơn đứt mấy ngày trước, đây là do chất lượng kéo theo, đồ càng có giá trị càng bán nhanh. Tất nhiên định nghĩa “có giá trị” chỉ trong phạm vi tòa thành này mà thôi, chưa tạo được tiếng vang gì trên lãnh thổ đế quốc. Kế hoạch của Hoàng đơn giản chỉ là kiếm tiền bước đầu, sau đó đến một thành phố lớn hơn, thuận tiện kiếm cách chữa bệnh cho Milenia, tất nhiên nếu có thể đặt quan hệ với một quý tộc như Khadas thì càng tốt. Mọi việc đến bây giờ vẫn diễn ra đúng kế hoạch, chỉ cần giải quyết nốt chuyện cô bé Băng Nữ kia là xong, Hoàng nghĩ thầm:

- “Chắc Mil biết Băng Nữ là gì, nếu cô ta thực sự có giá trị thì đúng là cũng hơi tiếc.”

Hoàng tất nhiên không có ý định giữ Lea lại bên mình, không phải vì chuyện của Gon mà đơn giản nhìn qua cũng biết cô bé đó chưa được đào tạo gì, tình thế hiện tại không cho phép hắn bỏ thời gian vào mấy việc như vậy, tuy rất cần một người phụ mình nhưng mấy việc này đành để từ từ vậy. Hắn đang suy tính thì cửa phòng mở ra, Khadas vừa đi vào vừa cười giả lả:

- Thật ngại quá, có vài việc phải giải quyết, thiếu chủ thứ lỗi nhé.

- Không sao, cũng chẳng có gì gấp cả.

Khadas phẩy tay kêu thuộc hạ mang thêm đồ uống và vài món ăn vặt lên, sau đó tự mình rót rượu mời Hoàng. Lúc này ở phía dưới sân khấu đã chuyển sang một món đồ mới, người chủ trì bắt đầu xướng lên:

- Tiếp theo đây là một chiếc vòng cổ làm hoàn toàn từ xương rồng đất trưởng thành, được niệm sư tại thủ đô phù phép. Hiệu quả cường thân kiện thể, tăng cường độ chuyển hóa nguyên lực. Không phải lúc nào quý vị cũng kiếm được món đồ tốt như vậy đâu, không có giá khởi điểm, xin mời bắt đầu.

Hoàng vốn không để ý nên nghe câu được câu mất, đoán sơ sơ đây là một loại phụ kiện đi kèm theo người, thứ này khá đắt hàng vì có thể dùng làm đồ trang sức, hơn nữa lại rất nhỏ gọn. Bản thân nguyên liệu cũng là thứ tốt, tuy đây chắc chắn không phải rồng đất thuần chủng nhưng loại sinh vật này sống cực lâu, hấp thụ nguyên lực trong tự nhiên, da xương đều là thứ tốt để chế tạo. Dù sao Hoàng cũng không có nhu cầu nên rất thờ ơ, nhưng Khadas lại rất chăm chú, ông ta lập tức ra giá:

- Ba triệu Kron.

Có người mào đầu hiển nhiên cũng phải có tiếp tục, liên tiếp các tiếng nâng tiền vang liên khắp nơi trong hội trường. Chiếc vòng cổ này nói chung là thứ tốt, kể cả để tặng hoặc cho bản thân dùng đều được, vì thế số người tham gia khá đông, rất nhanh giá đã tăng lên tới hơn bảy triệu. Khadas vẫn bình tĩnh, nhăm nhính nhanh trong đầu rồi tiếp tục:

- Chín triệu tám trăm ngàn.

Con số lần này dội lên cao khiến cho mọi người bỏ cuộc gần hết. Tuy vẫn còn vài thương nhân có tiềm năng tiếp tục đấu, nhưng sau khi Khadas dứt khoát nâng thêm bốn triệu nữa thì mọi chuyện lập tức ngã ngũ. Người chủ trì nhận thấy chẳng còn ai muốn tăng thêm, tuyên bố luôn.

- Xin chúc mừng quý ngài tại phòng khách quý số một đã sở hữu món hàng. Và sau đây là...

Khadas đạt được mục đích thì mặt mới hơi giãn ra một chút, rất nhanh lấy ra tờ hợp đồng xác nhận giành cho khách quý đưa cho thuộc hạ, có vẻ vật này đối với ông ta khá quan trọng. Hoàng cũng hơi tò mò, tuy chiếc vòng cổ này khá tốt nhưng với thực lực của mấy thuộc hạ cận thân bên cạnh Khadas thì nó có vẻ hơi vô dụng. Có vẻ biết được điều này nên ông ta giải thích luôn:

- Thật ra thì tôi mua vật này không phải cho bản thân, chủ yếu để giúp thằng con trai vô dụng của mình thôi.

Hoàng nghe thế thì hơi ngạc nhiên, tính theo tuổi tác Khadas cũng thuộc dạng trung niên, nếu có con thì nó cũng phải qua giai đoạn căn bản và bắt đầu bước sang chu kỳ tăng tiến nguyên lực. Đối với một thành chủ giàu sụ thì việc dùng tiền nhờ người là quá đơn giản, không có lý nào con ông ta lại phát triển chậm như vậy. Trong lúc Hoàng còn đang thắc mắc thì Khadas đã nói tiếp:

- Thiếu chủ hân cũng biết thằng con thứ của tôi rồi, nó vẫn dốt vô nát, ăn hại vô dụng, suốt ngày chỉ biết đàn đúm ăn chơi, nếu nó được một phần mười như cậu thì đã quá tốt...

Thực ra chuyện của Anton mọi người trong thành Rock này đều biết, chả phải bí mật gì ghê gớm, thậm chí nhiều người còn công nhiên so sánh con cái mình với tên “con trai đầu đất” của thành chủ. Ban đầu Khadas tức tối, ra lệnh cấm đoán rất ghê, nhưng theo thời gian cũng đành bỏ mặc. Mặc dù vậy ông ta vẫn cảm thấy có lỗi với thằng nhóc này, chỉ cần có thứ gì tốt cũng ráng mua bằng được, mong có kỷ tích xảy ra. Hoàng là dân mới đến, tất nhiên không biết mấy chuyện lằng nhằng này, nhưng qua giọng điệu của Khadas cũng có thể đoán được phần nào, hân thờ dài rồi nói:

- Ngài đúng là một người cha tốt.

Phụ huynh ở đâu cũng vậy, đều mong muốn thứ tốt nhất cho con cái mình, bất kể giai tầng, bất kể địa vị. Mặc dù với tầng lớp thượng tầng thì nó hơi khác một chút vì con cái chính là vốn liếng để họ tiếp tục kéo dài thành quả của mình, lớp thế hệ sau xuất sắc sẽ bảo đảm cho dòng họ luôn vững mạnh. Có câu trách nhiệm đi kèm với nghĩa vụ, sinh ra trong một gia đình thượng lưu đồng nghĩa với việc phải thể hiện bản thân, nếu đến tuổi trưởng thành vẫn không có gì nổi bật sẽ bị đưa tới những nơi không quan trọng và sống cả đời im lặng tại đó. Trường hợp như Anton cũng chẳng phải ít, nhưng Khadas lại không đối xử với con mình như vậy, bất chấp biết rõ nó chắc chắn là vô dụng, đây cũng coi như tận tình lắm rồi. Hoàng tuy mới đến thế giới này nhưng cũng đã đọc rất nhiều sách lịch sử, mấy việc này tương đối nắm bắt được, do vậy hân rất lấy làm ngạc nhiên.

- Thiếu chủ quá lời rồi.

Khadas vui vẻ trả lời, dù sao việc này cũng chẳng phải là chuyện phiền não gì, kiểu như lâu dần thành quen rồi. Nói ra theo kiểu xã giao mà thôi, nhưng tấm lòng của ông ta với con mình là thật, có người hiểu được đương nhiên là tốt. Đúng lúc này thì cửa phòng mở ra, mẹ cả đi vào và cúi sát vào người Khadas rồi nói:

- Tôi lúc cần ngài chủ trì rồi ạ

Hoàng quay sang nhìn thì thấy mẹ cả hôm nay đã thay đổi một bộ váy dài màu đỏ ôm sát người, trông đứng đắn và ra dáng quý tộc hơn nhiều, sau lưng bà ta là một người đàn ông tầm trên ba mươi tuổi, khuôn mặt âm trầm, tóc dài buộc cao ra đằng sau, nhìn rất giống mấy tay lăng khách trong phim Nhật. Khadas nghe xong thì đứng lên chuẩn bị rồi đi, tò vò hơi ngại ngừng nói:

- Xin lỗi thiếu chủ, tiết mục cuối cùng này bắt buộc phải do tôi đứng tên, cậu cảm phiền nhé.

- Không sao, công việc quan trọng mà.

Khadas hơi cúi chào rồi rất nhanh bước ra, ông ta cũng biết tên dư thừa này không thích ồn ào nên chỉ để hân một mình lại phòng, mẹ cả và người đàn ông vừa tới cũng nối gót theo sau. Hoàng để ý thấy tên tóc dài đó là một đầu sĩ có thực lực, hân không nói gì chính là để duy trì nguyên lực bảo vệ toàn thân, bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu được, tất nhiên một quý tộc như Khadas có vài kẻ như vậy bên cạnh cũng là quá bình thường. Hoàng hiện đã sắp tới màn đấu giá cuối rồi, tuy rất yên tâm về hiệu ứng mà mấy lọ thuốc sẽ tạo nên nhưng dù sao mới là lần đầu nên hân vẫn có cảm giác hồi hộp. Lúc này trên sân khấu người chủ trì cũng đã bắt đầu giới thiệu:

- Và bây giờ thưa quý vị, món đồ cuối cùng của lần đấu giá này, thứ mà tất cả mọi người cùng trông đợi, xin mọi người chú ý...

Ông ta nói rất ngắn gọn sau đó liền có hai người khác bung một chiếc khay nhỏ được phủ kín trong mảnh vải bước lên trên, người chủ trì rất nhanh phối hợp kéo nó ra, để lộ ra bên trong 3 lọ thủy tinh nhỏ chứa dung dịch màu đỏ thẫm, nhìn không có gì đặc biệt. Bên dưới bắt đầu có vài tiếng xì xào nhẹ, hiển nhiên mọi người cũng chưa rõ đây là thứ gì.

- Do tính chất đặc biệt của món hàng lần này, đích thân ngài Khadas – thành chủ của chúng ta sẽ là người giới thiệu thay tôi.

Người chủ trì nói xong liền xoay người sang bên phải làm một động tác chào rất thấp, Khadas rất nhã nhặn từ phía bên trong bước ra, mỉm cười chào đám đông ở dưới, theo sau ông ta là tên lăng khách lúc nãy. Phần lớn mọi người tham gia đấu giá đều biết mặt hoặc đã từng làm ăn qua với Khadas, nhưng việc ông ta đích thân ra mặt thế này thì là lần đầu tiên, rất nhiều người ngạc nhiên quay sang hỏi lẫn nhau. Khadas rất tự nhiên ra đầu im lặng sau đó lên tiếng:

- Xin chào quý vị khách quý, hẳn các bạn đang rất tò mò muốn biết vật gì quý giá tới mức mà tên thành chủ vô dụng này phải bỏ sức ra giới thiệu đúng không.

Khadas vừa nói vừa lấy tay gõ gõ lên ba lọ thuốc, khuôn mặt tươi cười nhìn không ra một chút gì là đang nói chuyện quan trọng, nhưng những người ở dưới đều biết con cáo già này không vô duyên vô cớ đi làm việc vô nghĩa, không khí vì vậy yên tĩnh một cách quái dị. Khadas diễn kịch không ai hưởng ứng cũng buồn chán, nói tiếp:

- Đây là ba bình trị thương sơ cấp do một dược sư trẻ thiên tài làm ra, tôi vinh dự là người được sử dụng đầu tiên, nay muốn mang nó ra một chút cho mọi người xem thử.

.....

- Thuốc trị thương sơ cấp?

- Không phải chứ thứ gì rách này cũng dám mang lên đấu giá?

- Bình tĩnh, cứ chờ xem lão ta muốn giờ trò gì đã.

Lời vừa nói xong ở dưới liền có rất nhiều tiếng xì xào vang lên, chủ yếu là nghi ngờ và mỉa mai, phải biết với những người ngồi đây mấy món hàng bình dân như thuốc trị thương từ trang cấp trở xuống họ muốn là có hàng đồng, nhiều như lá rụng vậy, chả ai có một chút ấn tượng gì. Khadas hiển nhiên cũng đoán trước tình hình thế này, vẫn tươi cười nói:

- Xem ra mọi người có vẻ chưa tin lắm, vậy để tôi biểu diễn một chút.

Nói xong liền quay sang phía sau ra hiệu, tên lăng khách tóc dài này giờ đứng im lặng thấy vậy liền bước ra giữa sân khấu, vạch áo để lộ ra phần thân trên cơ bắp săn sùi chắc nịch, toàn thân đứng nghiêm chờ lệnh.

- Đây là Hasa, một trong những cận vệ giỏi nhất của tôi, hẳn hiện nay là kiếm sư cấp bảy, chuyên về phòng thủ. Chúng ta cùng làm một thử nghiệm nho nhỏ nhé.

Khadas nói xong liền lấy trong người ra một thanh kiếm ba cạnh đầu nhọn, tiến lại gần Hasa, nhắm thẳng vào phía ngực phải đâm một nhát cực mạnh, tạo thành một lỗ thủng xuyên ra tận phía sau lưng. Hasa trúng đòn thổ ra một búm máu lớn, nhưng vẫn đứng nguyên chỗ cũ không một chút di chuyển.

- Như các vị cũng thấy, bất kể là ai nếu không có nguyên lực phòng hộ đều rất yếu đuối và dễ bị tổn thương tới tính mạng, do đó những thứ thuốc chữa thương luôn là lá bùa bảo hộ đáng tin cậy nhất cho bất kì chiến binh nào. Nhưng với một vết thương như thế này...

Ông ta vừa nói vừa cầm lấy thanh kiếm, dùng sức rút mạnh nó ra khỏi người Hasa, lực kéo làm miệng vết thương nứt toác, máu chảy ra như suối, cả khuôn mặt tên lăng khách tức thì trắng bệch, tuy vậy hắn chỉ hơi run rẩy tay chứ vẫn không gục xuống. Khán giả bên dưới đều là người sành sỏi, không ai cảm thấy tàn nhẫn hay ghê sợ, vẫn chăm chú nhìn lên. Khadas tiếp tục giải thích:

- Kể cả là chiến sĩ vô địch nhưng nếu trúng vết thương nghiêm trọng thì mạng sống cũng mỏng manh như người bình thường, lúc này dù có chữa trị cũng không kịp nữa rồi. Nhưng nếu có những lọ hồi phục sơ cấp này lại là chuyện khác. Các vị hãy xem đây...

Khadas nói xong bèn cầm lấy một lọ ngẫu nhiên trên bục, nhẹ nhàng mở nó ra và rắc vài giọt vào chỗ Hasa bị thương, máu ngay lập tức ngừng chảy và miệng vết thương từ từ khép lại một cách chậm chạp, ngay cả phần phía sau cũng y như vậy. Chỉ trong vòng vài phút phần vai của Hasa đã gần như lành, chỉ còn vài vết máu hơi mờ mờ đông lại, khuôn mặt hắn cũng trở nên hồng hào khỏe mạnh hơn. Đám đông chứng kiến cảnh này đều trở mắt ra vì ngạc nhiên, có người còn há mồm ra không ngấm vào được, Khadas thấy nhu vậy thì vô cùng hài lòng, lên tiếng:

- Như quý vị cũng đã thấy, đây hoàn toàn chỉ là thuốc trị thương sơ cấp, không hề có thêm dược liệu hoặc thay đổi công thức, hiệu quả của nó ra sao thì tôi xin nhường lại cho mọi người tự đánh giá. Và không nhiều lời nữa, ba lọ trị thương sơ cấp này chính là món hàng cuối cùng của hội đấu giá lần này, không có giá khởi điểm và chấp nhận bất kì hình thức thanh toán nào.

Khadas nói xong thì liền nhường sân khấu lại cho người chủ trì lúc nãy, ông ta và Hasa đi xuống hàng ghế đầu, tỏ rõ ý định mình cũng sẽ là người tham gia. Hiệu quả chấn động khủng khiếp của ba lọ thuốc này làm toàn trường chết lặng đi, một lúc sau vẫn chưa có ai dám lên tiếng mào đầu. Các thương nhân và gia tộc lớn đều qua sang bàn bạc nội bộ, cuối cùng một người ở hàng ghế phía trên lên tiếng trước:

- Hai mươi triệu Kron.

Con số này là toàn bộ tài sản mà người này có thể lấy ra hiện giờ, đối với những thương nhân bình thường như vậy đã là chơi tất tay rồi, nhưng tất nhiên mọi việc không dễ dàng như vậy. Ngay lập tức đã có tiếng nói đáp trả lại:

- Bốn mươi triệu.

- Năm mươi ba triệu.

- Sáu mươi tám triệu Kron.

Giá liên tiếp được nâng lên một cách chóng mặt, thậm chí vài liên minh tạm thời đã rất nhanh được lập ra để giành cho bằng được ba lọ thuốc này. Thực ra giá trị của chúng tuy cao nhưng không thể lên tới hàng chục triệu được, với số tiền đó có thể dễ dàng mua được dược liệu cao cấp hơn vài lần. Cái mà những người này nhắm tới chính là ở chỗ nó chỉ là thuốc chữa thương sơ cấp, nếu có thể tìm được bí mật trong đó và sản xuất đại trà thì sẽ là một món lợi khổng lồ, kể cả có tốn sạch gia sản vẫn đáng. Lúc này con số đã lên tới gần một trăm triệu, vượt quá khả năng của ba phần tư số khách hàng có mặt tại hội trường, rất nhiều người đã lập tức rời đi tìm cách xoay sở thêm tiền, quyết tâm giành lấy cho bằng được. Khadas cũng bị không khí này làm cho lo lắng, bản thân ông ta tuy là quý tộc nhưng vẫn thuộc dân vùng quê, chưa khi nào thấy được mức độ đấu giá điên cuồng thế này, gấp gáp hô lên:

- Một trăm lẻ năm triệu Kron.

Thành chủ đã vào cuộc, cho thấy ông ta chắc chắn muốn lấy ba bình thuốc này, rất nhiều người liền trực tiếp bỏ cuộc, họ thừa hiểu khả năng tài chính của Khadas, đầu nữa chỉ tự chuốc lấy nhục. Mặt khác điều này càng làm cho những người còn lại quyết tâm giành giật đến cùng, rất nhanh một giọng nói khác vang lên:

- Một trăm ba mươi triệu Kron... cộng thêm thẻ phân phối hàng độc quyền hàng hóa tại sáu cửa hàng bất kỳ của chúng tôi.

Lời này phát ra từ một thanh niên đang ngồi tại hàng ghế đầu, mọi người đều nhận ra đây là con trai cả của Sila - người đứng đầu hệ thống cung ứng đồ gia dụng lớn nhất thành Roc, một trong top mười nhà giàu nhất khu đô thị này. Với việc nắm tới một phần ba nhu cầu mua sắm thường ngày của dân chúng, việc được phân phối hàng hóa cho sáu cửa hàng của họ là một món hời khổng lồ, nhưng đây vẫn chưa tính là cái gì, tiếp tục có người bác lại:

- Ta cũng trả giá tương đương nhưng phí cộng thêm là toàn bộ một năm lợi nhuận từ khu dược liệu phía đông.

Lại có kẻ khác nhúng tay vào, lần này là một gia tộc chuyên buôn bán và cung cấp dược liệu cho hiệp hội mạo hiểm, họ là người thêm muốn ba lọ thuốc này nhất. Liên tiếp sau đó là những tiếng nâng giá giống như vậy:

- Một trăm năm mươi triệu và dãy cửa hàng khu trung tâm

- Hai trăm triệu, quyền khai thác đá quý và khoáng thạch tại rìa rừng rậm vô tận

- Hai trăm mười triệu....

Những người còn trụ lại được đã bắt đầu bước vào quá trình đấu giá điên cuồng, họ liên tục ra giá, nâng giá, kết hợp với nhà khác và xin chỉ thị từ người đứng đầu gia tộc, đây hoàn toàn là cảnh tượng tự cắt thịt mình ra bán. Khadas tuy đã xác định sẽ chờ đến cuối cùng mới chốt hạ, bất kỳ giá nào cũng phải giành lấy, có điều thấy các đối thủ chơi tất tay như vậy cũng phát hoảng, phải tốn bao nhiêu tài sản dự trữ cho thương vụ này đây. Ở góc khác của khán đài, một cặp mắt điều hâu chăm chú theo dõi từng diễn biến trên sân khấu, nghĩ thầm:

- “Dù cho kẻ nào sở hữu thì cuối cùng nó vẫn là của ta mà thôi”

Vì tính chất căng thẳng của ba lọ thuốc nên lần đấu giá cuối cùng diễn ra đặc biệt lâu, không có ai dám chắc mình sẽ là người chiến thắng cuối cùng, tất cả những bên tham dự đều phải tìm mọi cách để vừa kéo dài thời gian vừa huy động tài lực cho canh bạc lần này. Hơn hai tiếng đồng hồ trôi qua mà chưa đi đến đâu, ban tổ chức đã bắt đầu cho người mang thức ăn và rượu cho từng bàn để họ có sức mà chơi nhau tiếp. Hoàng nhìn đám người ở dưới hô to gọi nhỏ liên tục, nhằm chán ngáp dài, chuyện đã đến nước này thì có ở lại cũng chả có ý nghĩa gì. Hắn với tay cầm lấy mấy bản hợp đồng đã chuẩn bị sẵn, nhân lúc mọi người đang tập trung trên sân khấu tốt nhất nên đón cô bé Băng Nữ rồi chuồn êm là hơn, tránh bị lộ thông tin. Sau khi nhờ người hầu nhắc lại cho Khadas, Hoàng tiến thẳng ra khu giao nhận hàng hóa đấu giá.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Về nhà

Khác với cảnh tượng náo nhiệt sân khấu đấu giá, khu vực giao nhận thường xuyên vắng vẻ và yên tĩnh. Một phần do hàng thường được ban tổ chức chuyển đến tận tay hoặc kêu thuộc hạ đi lấy, người mua chỉ cần trả tiền thông qua thẻ là được. Lúc Hoàng tiến đến thì chỉ có vài nhân viên đang ngồi trực bàn, một người thậm chí còn rảnh rang tới mức ngồi nhõ rầu, hần lại gần chia hợp đồng ra và nói:

- Tôi đến lấy hàng.

Hoàng lúc này đã thay đổi trang phục và diện mạo bên ngoài, nhìn qua giống như một tên người hầu bình thường. Nhân viên nhanh chóng đón lấy hộp đồng, kiểm tra và đóng dấu xác nhận lên đó, do Khadas đã hào phóng thanh toán toàn bộ nên việc còn lại rất đơn giản. Sau khi xong việc, Hoàng được dẫn tới một sảnh khác, tại đây chia ra thành hàng trăm căn phòng lớn nhỏ, phân loại riêng từng món hàng theo chủ sở hữu. Cơ bản nó cũng giống như bên đấu giá giành cho dân thường, chỉ khác là cao cấp hơn mà thôi.

- Hai món hàng của anh nằm ở phòng số hai mươi sáu, chúc một ngày tốt lành.

Người nhân viên này sau khi xong việc rất nhanh đưa chìa khóa cho Hoàng rồi bước đi thẳng, trách nhiệm của họ chỉ là lưu giữ, nhận tiền rồi bàn giao hàng hóa cho khách, việc còn lại không cần quan tâm lắm gì. Hoàng mở cửa bước vào bên trong, đập vào mắt hắn là một căn phòng cực kì sang trọng, tương đương khách sạn bốn sao thời hiện đại, quả nhiên đồ của người có tiền cũng được đối xử tốt hơn dân thường. Lea đang ngủ trên chiếc giường giữa phòng, chiếc vòng ngọc trắng được treo ngay bên cạnh. Hắn tranh thủ thời gian tiến lại gần lay cô ta tỉnh lại, cô bé lười biếng mở mắt ra thấy người lạ liền hoảng sợ, theo bản năng co người lại một góc. Hoàng không muốn giải thích lăng nhăng, quơ tay thu chiếc vòng vào người, lấy ra một bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn, nói với Lea:

- Thay bộ đồ này vào rồi đi với ta.

Thấy cô bé vẫn còn ngần ngừ chưa nhúc nhích, hắn nạt luôn:

- Nhanh lên, đừng bắt người khác phải chờ.

Lea bị quát đến phát sợ, luống cuống thu dọn rồi bước vào phòng tắm luôn, một lúc sau bước ra với một diện mạo hoàn toàn khác, bộ váy xòe ôm sát người kết hợp cùng chiếc mũ rộng vành giấu đi khuôn mặt. Hoàng cũng đã chuyển sang một bộ lễ phục mới, ra hiệu cho Lea khoác lấy tay hắn, trông cả hai như một đôi tình nhân thông thường tại hội đấu giá. Xong xuôi mọi việc, hắn dẫn cô bé vẫn còn run rẩy bước ra khu đấu giá, vừa đi vừa nói:

- Giữ im lặng, đừng làm điều gì ngu ngốc đấy.

Hoàng thực ra cũng chẳng muốn dọa nạt trẻ con làm gì, nhưng trong hoàn cảnh này thì cũng không làm khác được. Hắn thuê một chiếc xe chạy đến một dãy nhà trọ cách đó không xa, chọn thuê một phòng tốt nhất, sau khi ổn định hết mọi việc ở mới quay sang Lea đang ngồi co rạ gần đó, lên tiếng dò hỏi:

- Cô nhóc sợ ta à?

Lea tuy hiện giờ đã ý thức được hoàn cảnh của mình, không hốt hoảng như ban đầu nữa, nhưng bị lôi đi khắp nơi thành ra vẫn cố giữ khoảng cách với gã lạ mặt này, không dám trả lời thẳng mà chỉ lắc đầu lia lịa. Hoàng thấy hơi buồn cười, lên tiếng:

- Đừng sợ, ta không ăn thịt cô đâu, ít ra là nếu không thực sự cần thiết. Phải rồi, chúng ta phải giới thiệu qua một chút chứ nhỉ, tạm thời ta là chủ nhân mới của cô, cứ gọi ngắn gọn là “Thiếu Chủ” đi vậy.

- Vâng. Vâng, thưa thiếu chủ.

- Ừm, tốt. Một điều nữa, tạm thời thì cô cứ ở lại đây, nếu không cần thiết thì hạn chế đi ra ngoài. Ta đã dặn dò nhân viên trong quán hết rồi, cần gì cứ nói họ là được.

Đang lý Hoàng cũng rất muốn mang Lea về nhà cho an toàn, nhưng nghĩ lại thì để cô bé ở chung với Milenia chắc chắn không phải ý kiến hay, hắn cứ có một dự cảm chẳng lành với cô nàng Băng Nữ này, dù sao quán trọ này cũng rất ổn, tạm ở một vài ngày hắn không thành vấn đề gì. Hoàng tiến lại gần kéo Lea vào lòng, kiểm tra thân nhiệt, xoa nắn một lúc, cảm giác không có gì đặc biệt, rõ ràng là mấy vấn đề chuyên môn này hắn hoàn toàn mù tịt. Lea bị người lạ đụng chạm như vậy, tuy không dám phản kháng nhưng toàn thân run rẩy như con mèo hen, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ. Hoàng bỗng có cảm giác mình như mấy thằng cha biến thái đang lợi dụng trẻ vị thành niên, chẳng hăng một cái rồi hỏi:

- Cô có biết Băng Nữ là gì không?

Lea lung tung cọ cọ tay vào nhau, rõ ràng cô ta cũng không biết bản thân mình có thứ khiến người khác thèm muốn. Hoàng cũng phần nào đoán ra sẽ như thế này nên liền thay đổi câu hỏi:

- Vậy, cô có thắc mắc tại sao mình lại bị đưa tới hội đấu giá lần này hay không?

Sau khi hỏi xong câu này Hoàng cảm thấy không đúng, mình không nên tọc mạch mấy chuyện như vậy làm gì, chả lẽ lại hứng thú muốn tìm hiểu xem tại sao lại có người đến giết cả nhà xong bắt cóc mình đi cả. Lea là một cô gái điển hình như vậy, cô bé bắt đầu thút thít khóc, có vẻ tới giờ vẫn còn sợ. Hoàng thấy vậy thì thở dài, kéo Lea vào lòng, xoa đầu rồi dỗ dành:

- Ta xin lỗi, nếu cô bé đã không muốn thì thôi vậy. Cứ cho qua hết đi.

Lea bị người lạ ôm lấy, cộng thêm kí ức cũ ám ảnh, bật khóc nức nở, gần như trút sạch tất cả trong lòng ra, hắn cứ để mặc kệ như vậy một lúc lâu, cuối cùng đến lúc cô bé mệt quá thiếp đi mất mới buông tay quay ra ngoài. Hoàng đeo lên lên cổ tay Lea một chiếc vòng định vị, để vài trăm Kron trên bàn rồi đi xuống dặn dò nhân viên trông chừng giúp, sau đó đón xe quay về nhà, vừa đi vừa nghĩ:

- “Coi bộ phải bỏ chút thời gian chăm sóc cô bé Băng Nữ này rồi.”

Hắn không thích làm việc giữa chừng, nếu đã bỏ công thì nó phải thu được thành quả, đành chờ tới khi Gon quay về rồi giao lại cho cậu ta vậy, coi như trông chừng con nít thôi. Hoàng tính toán miên man một hồi thì đã về lúc nào không hay, nhún vai mở cửa bước vào nhà, lên tiếng gọi:

- Milenia, tôi về rồi đây.

Đáp lại lời hắn là một thân hình nhỏ bé chạy từ phía trong ra, trên người mặc một bộ tạp dề đầy dầu mỡ ứa vàng, Milenia không biết làm gì mà trông đáng vẻ rất khác khổ, mặt mày lộ rõ vẻ mệt mỏi. Hoàng chứng kiến cảnh này tự nhiên lại thấy tức cười nhiều hơn là thương xót, đang tính hỏi thì cô ta đã nói:

- Thiếu chủ, ngài về rồi ạ.

- Ừm, mấy hôm nay ở nhà ngoan chứ, tôi có quà cho cô đấy.

Hoàng vừa bước vào vừa xoa đầu nữ Dục Sư, theo thói quen nhìn quanh quất qua một lúc, thấy không có gì xáo trộn hay đổ vỡ mới tạm an tâm, nhưng hắn đột nhiên ngửi được một mùi gì đó khét lẹt, quả tim vừa yên tĩnh ngay lập tức nhảy vọt lên:

- “Chả lẽ có lửa cháy trong nhà”

Hoàng vội vàng chạy thẳng vào phía trong, mặc cho Milenia đang định níu lại. Đây là nơi thí nghiệm và chứa nguyên liệu, bên cạnh nó là phòng bếp. Hoàng bấm bô đi tới thì bất gặp một quang cảnh cực kì hỗn loạn, rau củ nhoe nhoét trên sàn, một nồi chứa dung dịch lỏng lỏng màu tím nhìn rất khả nghi đang sôi sùng sục trên bếp, khói tỏa mù mịt. Hắn đứng trân trối một lúc quan sát tất cả, lại nhìn vào biểu hiện nửa muốn nói nửa không của nữ Dục Sư thì đã lờ mờ đoán ra kết quả.

- Xin lỗi thiếu chủ, tôi muốn thử tự mình nấu ăn, thành ra...

Milenia áp ứng giải thích, Hoàng tiến tới chặn bếp đồ một lọ dung dịch làm mát lên nó, tạm thời áp đi cái mùi khó chịu này, sau đó quay sang nhìn chăm chăm bãi chiến trường trước mặt một lúc lâu rồi phá lên cười sảng sặc, vừa ôm bụng vừa nói:

- Lần... lần sau nếu muốn làm gì thì bảo tôi chỉ cho nhé, cô làm tôi chết sặc mắt.

Trước khi đi hắn đã chuẩn bị thức ăn đầy đủ, đảm bảo dinh dưỡng cho cả tháng, Milenia chẳng qua chỉ muốn tập luyện một chút, cảm thấy hai người ở chung mà mình cứ há mồm ăn sẵn có vẻ không tốt cho lắm, nhưng với những quý tộc như cô ta cả đời có bao giờ phải làm mấy chuyện này, kết quả tệ hại hết chỗ nói. Mặt nữ Dục Sư đỏ ửng lên vì xấu hổ, đứng tại chỗ vãn vãn về chéo áo chả biết nói gì. Hoàng cười đã đời một trận rồi nói:

- Thực ra ai cũng nên biết làm việc nhà, nam nữ gì cũng vậy, đó là kiến thức cơ bản cho cuộc sống rồi.

Hoàng nói xong tiến lại xem xét gần đồng hồ lớn trên bếp, có vẻ Milenia tính nấu súp hoặc cháo nhưng trong lúc làm đã cho nhầm mấy loại dược liệu dùng trong chế tạo thuốc nó mới thành ra thế này. Hắn thận trọng dùng đầu ngón tay quét thử một chút, nhắm nhắm vài cái rồi nói:

- Cũng không tệ lắm, ít nhất là chưa đến mức chết người.

Cách nói châm chọc của Hoàng làm Milenia cảm thấy khó chịu, đang muốn đi ra ngoài thì bị gọi giật lại:

- Dọn dẹp bãi chiến trường này đi chứ, chả lẽ cô tính để tôi làm sao?

Nữ Dục Sư nghe vậy thì đành phải quay lại, tỏ vẻ giận dữ bắt đầu cầm cúi lau dọn, Hoàng thần nhiên chấp tay đi ra ngoài, không quên huyýt sáo vài tiếng chọc tức. Hắn vào phòng pha chế xem xét một vài công thức mới, kiểm tra số tiền còn lại trên người, lảng nhãng một lúc thì thấy Milenia cũng đã làm xong nhưng có tình trạng lờ bước qua liền lập tức lên tiếng:

- Suyt nữa thì quên, tôi đi mấy ngày cũng có quà cho cô đấy.

Hoàng nói xong liền móc sợi dây chuyền ngọc trắng ra, tiến lại gần vén tóc, ngắm soi một lúc rồi đeo nó lên cổ Mil, nguyên lực trong cơ thể cô ta phản ứng lại khiến món trang sức này từ từ chuyển sang màu nước biển trong suốt, phản chiếu ánh sáng lung linh. Hắn nhìn một lúc, hài lòng nói:

- Đẹp lắm, nếu cô đeo thứ này đi dạ vũ, bảo đảm có khối kẻ chết.

Milenia theo bản năng cúi xuống xem xét đồ vật mới, nhìn hình ảnh phản chiếu mà không nói gì, một lúc lâu sau đó mới lên tiếng.

- Cảm ơn thiếu chủ.

- Ừm, người đẹp vì lụa mà, cô là một thiếu nữ trẻ đang tuổi ăn diện, cũng phải có thứ gì đó làm màu chứ, đợi về sau chúng ta giàu lên tôi sẽ kiếm mấy thứ tốt hơn nữa.

Hoàng tươi cười xoa đầu Milenia và nói rất tự nhiên, cốt lõi vẫn phải nghĩ tới chuyện chữa bệnh cho cô ta, tất nhiên người thì vẫn phải sống cho vui về kể cả cô bệnh tật, một vài món đồ cũng không tính là gì. Nữ Dục Sư vẫn im lặng vãn về chiếc vòng cổ, Hoàng duỗi lưng đứng dậy rồi nói:

- Để tôi đi làm vài món, chắc cô cũng đói rồi đúng không.

Milena nhìn bóng lưng chủ nhân của mình đi vào bếp sau đó cúi xuống chạm vào chiếc vòng cổ, trong lòng ngồn ngộn trăm mối, một chút cảm giác ấm áp tưởng chừng như đã tắt từ lâu bỗng nhen nhóm trở lại, một giọt nước mắt tự nhiên chảy ra, cứ thế ngồi đó như người mất hồn cho đến khi có tiếng nói vọng ra:

- Uầy, lúc tôi trở tài cô phải đứng bên cạnh phụ chứ, nếu không về sau sao mà biết mà bắt chước.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Lợi ích chia đều

- Xin chúc mừng ngài Khadas đã mua về thành công mặt hàng cuối cùng lần này, sau đây chúng tôi có mở một buổi chiêu đãi tại sảnh chính, rất mong các vị bỏ chút thời gian ghé qua.

Giọng người chủ trì mặt cắt lên báo hiệu buổi đấu giá đã kết thúc, đây thực sự là một ngày làm việc quá sức, bọn nhà giàu này găm ghè nhau gần một ngày trời, báo hại anh ta phải đứng trên sân khấu liên tục không nghỉ, có cảm giác muốn té xỉu. Về phần người thắng cuộc thì cũng không có gì lạ, Khadas đã gần như phải bỏ ra mấy năm lợi tức để đấu cùng các liên minh khác, hiện tại ông ta đang nằm dài trong phòng để mẹ cả xoa bóp, trên mặt nở một nụ cười rạng rỡ của kẻ thắng cuộc.

- Chúc mừng ngài thừa chủ nhân.

Khadas ngửa đầu ra sau lim dim mắt hưởng thụ từng cái vuốt ve nhẹ nhàng, ông ta đã làm việc không ngơi nghỉ từ hôm qua tới giờ, căng sức để tính toán tiền bạc và tài lực mà các gia tộc khác có thể bỏ ra, sau khi cái giá cuối cùng được xướng lên, bản thân mới dám thả lỏng tinh thần. Lần này coi như tiêu tốn tới vài năm lợi nhuận nhưng nó vẫn đáng giá, chưa kể như danh tiếng bản thân còn được nâng cao rõ rệt. Có điều đây chỉ mới là bước đầu trong kế hoạch mà thôi, Khadas uể oải ngồi dậy, quay sang mẹ cả rồi hỏi:

- Cô đã gửi thiệp mời đủ hết chưa?

- Mọi việc đều đang diễn ra đúng hướng. Tổng cộng hai mươi lăm gia tộc và thương hộ đều đã nhận thiệp và hứa sẽ tham gia tiệc chiêu đãi của chúng ta.

Mẹ cả trả lời xong thì nhìn xuống chủ nhân của mình đắm đuối đầy thỏa mãn, thời gian bà ta ở với Khadas tính ra cũng rất dài, nhưng đây là lần đầu tiên thấy ông chủ của mình có tác phong làm việc quyết liệt như vậy. Sau khi chiến thắng tại đấu giá, Khadas đã có tính nản lại tuyên bố về một buổi chiêu đãi ở phủ nhân dịp mua được ba lọ thuốc quý, cũng như cố tình ám thị đích danh những nhân vật cần có mặt. Thành chủ đã có lời mời thì chắc chắn phải đến, mặc dù hầu hết đều cho rằng lão già này vừa khoe tiền giờ lại muốn khoe cả lực thành ra đều rất bất mãn. Chỉ duy nhất một mình mẹ cả được biết sự tình sắp đặt bên trong, trong lòng ngầm khâm phục người đàn ông này, quả nhiên người tài giỏi làm việc luôn trệt hơn.

- Lần chiêu đãi này rất quan trọng, lát nữa cô hãy bảo người cấp cho thẳng nhóc kia vài đồng rồi tổng cổ đi xa xa vào, tránh nó lại làm hỏng việc.

Thằng nhóc được đề cập tới hiển nhiên là Anton, ông ta là người theo chủ nghĩa hoàn hảo, rõ ràng không thích một màn hiếu làm nữa, cách nhanh nhất là cứ bỏ tiền cho con mình đi chơi là xong. Tuy nói tại thành Roc này Khadas là người nắm quyền cao nhất nhưng không có nghĩa là thích làm gì thì làm, lần đấu giá này đã vô tình làm vài nhà liên minh lại với nhau, nếu giải quyết không khéo sẽ dẫn tới rất nhiều chuyện. Do vậy nên mặc dù cơ thể mệt mỏi nhưng tinh thần Khadas lại rất tỉnh táo, tỉnh từng nước đi một. Mẹ cả thấy vậy cũng hơi thương xót, liền nói:

- Ngài đừng nên có sức quá kéo lao lực, nếu lúc này lại xảy ra chuyện gì thì coi như hỏng hết.

Khadas nghe vậy thì cũng hơi giãn lỏng mày ra, thả lỏng người với tay lấy một cốc rượu nhẹ trên bàn nhắm vài ngụm, tận tình thư giãn cơ thể. Bất chợt ông ta nhớ ra một chuyện quan trọng, liền lên tiếng hỏi:

- Tên Dược Sư trẻ tuổi kia hiện đang ở đâu?

- Cậu ta đã đi lấy hàng từ lúc vẫn đang đấu giá, và cũng có nhắn lại là sẽ tìm ngài nếu cần.

- Ừm, chỉ cần đừng đi khỏi thành là được, dù sao đây vẫn là chuyện hợp tác lâu dài.

Khadas sau khi biết đối tác của mình vẫn bình ổn thì an tâm hơn, hiện tại ông ta còn rất nhiều việc phải làm, tạm thời số thuốc kia là đủ dùng, ít nhất phải vài tuần nữa mới cần thêm một đợt mới. Ông ta khẽ gạt tay mẹ cả ra rồi nói:

- Tôi muốn nghỉ ngơi một chút, Xelia cô cũng nên lo nốt mấy chuyện còn lại đi.

- Vâng thưa ngài.

Mẹ cả khe khẽ bỏ ra khỏi phòng, để lại Khadas từ từ chìm vào giấc ngủ, hôm nay quả thật là một ngày quá mệt mỏi cho tất cả, cơ thể cũng đến lúc phải xả hơi rồi.

Còn trong lúc đó, nhân vật chính gây ra náo loạn tại hội đấu giá vẫn hồn nhiên như không. Cuộc sống của Hoàng sau khi về nhà trên cơ bản chẳng có gì biến đổi, vẫn luyện tập thân thể, nghiên cứu công thức chế tạo, có khác chăng là phải để ý cô bé Băng nữ tại nhà trọ. Lea sau mấy ngày tiếp xúc với chủ nhân mới, nhận thấy người đeo mặt nạ này không có ý xấu nên cũng đỡ ngại ngùng hơn, tuy vẫn chưa còn sợ sệt và e dè nhưng ít nhất không tới mức chết khiếp như lúc đầu nữa. Hoàng tạm thời chưa có ý định nói về Gon, hẳn muốn chắc chắn tên nhóc đó lo liệu được chỗ ở an toàn mới để hai người gặp nhau. Dân chúng đồn đại rầm rần về lần đấu giá đợt tiền vừa rồi, cũng như việc thành chủ mở tiệc chiêu đãi lớn, Hoàng nghe xong cũng chỉ không để trong lòng, việc của mình đến đó là hết rồi.

Vài ngày sau, một bầu không khí lễ hội bao trùm phủ thành chủ của Khadas, từng đoàn xe nối đuôi nhau tiến vào như một đàn kiến, người giúp việc và thuộc hạ chạy lăng xăng khắp nơi vừa hướng dẫn vừa đón tiếp khách quý rất nhộn nhịp. Hơn hai mươi gia tộc và thương hộ có quyền lực nhất thành Roc đều đã tụ tập tại đây, hơn phân nửa số này đã kết thành vài liên minh đơn lẻ sau lần đấu giá. Họ lo sợ với ba lọ thuốc thần kỳ kia, Khadas sớm muộn gì cũng nghiên cứu ra và lung đoạn thị trường, kết hợp là cách duy nhất, phải nhân lúc ông ta chưa có nền móng vững chắc để áp chế nó xuống. Hơn hai chục con người ăn uống nhất gừng, đầu óc luôn tính toán những việc sắp tới. Khadas với vai trò chủ nhà, ngồi ngay tại vị trí nổi bật nhất, luôn tay tiếp rượu và nói chuyện xã giao, đến lúc không khí hơi giãn ra mới đứng dậy lên tiếng:

- Lần này may mắn lấy được đồ vật tốt, lại được các vị nể mặt tôi chia vui, thật là niềm vinh hạnh lớn của tôi.

“Đến rồi đây”. Sau câu nói vô thưởng vô phạt, tất cả mọi người lập tức dồn sự chú ý qua Khadas. Từ này tới giờ lắng nghe mãi cuối cùng cũng phải nói tới chuyện đấu giá, liệu lão già này muốn làm gì, gây sức ép khiến chúng ta phải nhượng thị phần, hay trực tiếp muốn nuốt trọn lấy một nhà? Dù gì cũng không thể chuyện đó xảy ra được, vài ba người trong bụng chửi thầm nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nâng ly lên đáp lễ:

- Thành chủ khiêm tốn quá rồi, với những thứ vừa lấy được, ai chẳng biết ngài bây giờ là người có tiếng nói nhất ở lĩnh vực dược liệu.

- Có khi mấy năm nữa chúng ta chẳng cần kinh doanh nhỏ lẻ nữa làm gì, cứ đầu nhập hết dưới trướng ngài ấy là đủ. Một lọ thuốc làm nên cả thương hiệu mà.

- Tôi không có ý kiến, chỉ mong ngài chừa lại cho một chút cháo sống qua ngày là được.

Những lời mỉa mai, khiêu khích và tấn công trắng trợn liên tiếp được tung ra. Nếu như ở lúc bình thường, mọi người tất nhiên chẳng muốn kiểm chuyện với kẻ nắm quyền tối cao như Khadas làm gì, nhưng đây là vấn đề sống còn về chén cơm, đã không thể tránh được thì tuyên chiến trước cho rồi. Khadas bị cả đám nhà giàu hội đồng nhưng vẫn không đổi sắc mặt, cười tủm tỉm ngồi xuống và nói:

- Thực ra tôi mời mọi người đến đây là có việc quan trọng muốn thương lượng, có liên quan mật thiết tới sự phát triển của tất cả chúng ta sau này. Nhưng có vẻ không ai muốn kiếm tiền thì phải.

Ông ta nói xong thì ra hiệu cho tất cả người hầu tản đi hết, những người còn lại tuy chưa biết là có chuyện gì nhưng cũng hiểu được vấn đề này thực sự quan trọng. Họ cũng rất nhanh sắp xếp cận vệ lùi ra ngoài, cả căn phòng vì vậy chỉ còn độc lại Khadas và các trưởng gia tộc cùng thương hội lớn, không khí yên ắng tới quái lạ. Khadas thấy cả đã cắn câu thì cũng không làm màu hơn nữa, ông ta nhanh chóng lôi ra một khay lớn, ở trên có hơn hai mươi lọ dung dịch bé tí, màu nước đỏ thẫm sáng sủa bên trong. Sau đó từ từ lên tiếng:

- Có câu hoa thơm mỗi người hưởng một chút, tuy những lọ thuốc ở hội đấu giá có giá trị rất cao, nhưng tôi cũng không muốn độc chiếm một mình. Tại đây là hai mươi ba tiêu bản được chiết xuất ra, bảo đảm đủ lượng để nghiên cứu nếu cần, nếu ai có nhu cầu tôi sẵn sàng chia sẻ. Dĩ nhiên đó là còn tùy các vị có muốn hợp tác hay không.

Khadas nói xong ngả người ra đằng sau chờ đợi, vốn ngay từ lúc có ý định đưa ba lọ hồi phục sơ cấp biến thái này ra đấu giá, ông ta đã có sự chuẩn bị và lường trước được tình huống như hôm nay. Chẳng ai muốn địa bàn của mình bị người khác nuốt mất, nếu như Khadas thực sự dám sản xuất đại trà thứ thuốc này, hậu quả phải chịu sẽ là rất lớn. Tuy mấy kẻ này không dám công khai đối kháng, nhưng chừng nào toàn có thể từ trong bóng tối đâm lên việc làm ăn của ông ta. Từ xưa đến nay bọn tài phiệt luôn có tiếng nói chẳng hề thua kém chính quyền, chưa kể chân lý không ăn được thì đập đổ ai cũng biết, Khadas thừa thông minh để hiểu, vì vậy ông ta mới làm ra một màn kịch như hôm nay. Quả nhiên đã có vài người hiếu kỳ cầm lọ tiêu bản lên xem xét, sau đó hỏi:

- Ngài thực sự đem đồ thật tặng miễn phí vậy sao?

- Đúng, tôi tuy là người đứng đầu, nhưng bản thân cũng là công dân của thành Roc này, mong mỗi chấy bóng là muốn nó ngày càng giàu mạnh hơn. Các vị ngồi đây ai chẳng là trụ cột có tiếng nói một khu, hiển nhiên là hiểu điều này rõ ràng nhất mà.

Khadas mặt không đỏ nói ra mấy lời vì nước vì dân tiêu chuẩn, đã thế còn giả vờ thờ dài ra chiều có sức mà bất lực. Những người còn lại có ai quan tâm đến nhưng lời bốc phét buồn nôn như vậy, nhưng chắc chắn thứ dung dịch này là thật. Nhưng chẳng lẽ ông ta cứ khoi khoi thế mà đem một đồng tiền vứt đi như vậy, trong đây tất phải có điều kiện. Vì thế mặc dù rất muốn cầm lấy, nhưng không ai dám là người đầu tiên đứng ra cả. Khadas nhận ra vấn đề này, lập tức bồi thêm một đòn:

- Tôi biết các vị đều đang có suy nghĩ riêng, thôi thì thế này đi, những lọ thuốc này tạm thời cứ để lại đây. Lát nữa sau khi tan tiệc nếu ai có nhiệt huyết muốn làm giàu cho cộng đồng, chúng ta sẽ nói chuyện riêng. Tôi cam đoan mọi người đều có phần bằng nhau.

Lời vừa nói xong đã khiến rất nhiều kẻ động tâm, hay chính xác hơn là ông ta đã đánh trúng vào tâm lý của những liên minh vừa được lập. Cốt lõi khi bắt tay với nhau vẫn là vì mục đích sợ Khadas dùng thứ thuốc này quét đi bát cơm của họ, nhưng nếu chính mình đã có thể nghiên cứu được, chả phải cơ hội

đã như nhau? Kể cả về sau không sản xuất nhiều nhưng vẫn đủ sức không bị gạt ra khỏi rìa thị trường, nếu đã vậy thì liên minh hay không còn có ý nghĩa gì. Những tên tại đây ai chẳng phải là lũ cáo già thành tinh, rất nhanh đã nhận ra ý đồ của Khadas. Nhưng giữa hàng đồng tiền trước mặt và một vài cái liên minh tạm thời chưa rõ ràng, không cần dùng não cũng biết đâu là thứ tốt hơn. Rất nhanh quyết định đã được đưa ra:

- Ý kiến của ngài quả nhiên là tuyệt vời, chúng ta thật may mắn khi có một thành chủ biết lo cho lợi ích của mọi người như vậy. Nếu như từ chối, quả thật có lỗi với hàng ngàn dân chúng thành Roc, đã vậy thì chẳng bằng góp một phần sức nhỏ nhoi thì hơn.

Người vừa lên tiếng là Utsula, người đứng đầu mạng lưới buôn bán dược liệu thô lớn thứ hai trong thành, cũng là kẻ tham gia một liên minh gồm ba nhà hợp lại. Hắn mặc kệ ánh mắt tức giận của đồng bọn, thân nhiên vón tay cầm lấy một lọ thuốc trên khay, cẩn thận cất kỹ nó vào người. Thể hiện rõ ràng rằng “người không vì mình, trời tru đất diệt”, cơ hội kiếm tiền trước mắt, ai cần quan tâm đến mấy cái quy tắc vớ vẩn khác.

- Đã vậy, tôi cũng xin tuân theo thôi, tránh lại có lỗi với những người dân ngoài kia.

Đã có người mở đầu đi trước, chắc chắn sẽ có kẻ theo sau, rất nhanh, từng người một đã dứt khoát ra quyết định. Đây không còn là vấn đề của một cá nhân nữa, nếu còn chậm trễ để đối thủ đi trước, đến lúc đó cháo cũng chẳng có mà húp, bất kể thế nào cũng phải lấy lọ thuốc này về. Khadas nhìn từng tên trưởng gia tộc vừa lúc này còn hùng hổ ăn to nói lớn, nay tíu tít chạy tới vượt đuôi và nâng niu lọ thuốc tiểu bản trong tay, trong lòng cười thầm khinh bỉ. Ông ta vốn đã cho dược sư của mình nghiên cứu kỹ càng, ba lọ hồi phục sơ cấp này từ nguyên liệu tới cách pha chế hoàn toàn giống bình thường, không nhìn ra điểm gì đặc biệt, gần như không thể bắt chước sản xuất lại với nhân lực tại thành Roc này. Qua đó tiến tới hai khả năng, tên học trò kia có một ông thầy quá khủng và mình là người duy nhất có nguồn hàng. Cứ để bọn chúng điên đầu với cái thứ này, các liên minh tan rã như vậy đối với mình hoàn toàn có lợi,

- Chà thấy mọi người hưởng ứng như vậy tôi vui lắm, chỉ tiếc nếu biết trước thì chúng ta không cần phải tốn quá nhiều tài chính để tranh giành nhau làm gì. Số tiền đó quả nhiên là mất đi vô nghĩa rồi.

Khadas nói xong thì làm ra vẻ lắc đầu tiếc nuối, lời của ông ta làm tất cả mọi người ở đây cảm thấy rất ngửa ngáy. Quả nhiên lão già này đâu có tốt bụng lại cho không như vậy, hẳn đang nhắc khéo chúng ta phải có cái gì để bù lại, đúng là đồ con buôn đội lốt quý tộc, nhưng đã lỡ nhận đồ rồi thì không thể bỏ vốn ra được. Việc này bây giờ đã là chuyện cá nhân, nếu có ai đó không tham gia hoặc từ chối, Khadas hoàn toàn đủ sức để nhà đó tới chết, chưa kể mấy kẻ khác cũng sẽ nhân cơ hội đập thêm vài cái ăn hôi. Vì vậy liền có tiếng nói:

- Công lao khổ cực của thành chủ làm sao mọi người không biết, nếu cứ thế bỏ qua thì thật là không phải. Tôi xin bỏ ra một chút gọi là đóng góp, tuy không nhiều nhưng chắc cũng đỡ được phần nào.

Người này báo ra một con số vừa vặn tầm một phần hai mươi số tiền Khadas đã bỏ ra ở hội đấu giá, ý tứ rất rõ ràng: “tên nào đã lấy thuốc thì tự biết thân mà trả tiền”. Quả nhiên những kẻ còn lại đều nói những câu chia buồn ra vẻ, sau đó cũng tính toán “góp một phần sức” cho sự cực khổ của thành chủ. Tuy số tiền Khadas đã bỏ ra thực sự rất dọa người, nhưng nó đã bị chia nhỏ ra nhiều thì số có mặt tại đây vẫn lo được không quá khó khăn. Bữa tiệc sau đó rất nhanh chóng kết thúc vì tất cả đều đã đạt được mục đích riêng, chỉ muốn rời đi càng nhanh càng tốt. Khadas lần lượt tiễn từng người ra về, khuôn mặt chân thành hòa ái đầy giả tạo, nhìn số khách dần dần tàn hết, trong lòng cười thầm:

- Muốn đấu với ta? Chờ tới lúc chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Nguyên Sư

Sự việc phát sinh trong buổi tiệc được giấu kín chỉ có những người tham gia mới biết, các trưởng gia tộc rất nhanh đem thành quả về, cất kỹ và mở những cuộc họp tức thời, thông báo ý định cũng như tình hình cho tâm phúc trong nhà. Các liên minh vừa mới được thành lập cứ thế mà tan rã không kèn không trống, tất cả sự chú ý tạm thời dồn vào việc nghiên cứu tốc hành thứ thuốc kia, thời gian là tiền bạc, kẻ nào tung sớm sẽ là người nắm thị phần, nhưng đáng buồn là sẽ chẳng ai tìm ra bí mật trong đó, vì đơn giản đây là thứ không thuộc về thế giới này.

Lúc này Khadas mới là kẻ vui nhất, màn giả vờ giả vịt đã thành công đúng như mong đợi, không những phá giải thế bí sắp bị hội đồng sắp tới mà còn thu về số tiền khổng lồ, coi như lần đấu giá này chẳng phải bỏ ra một xu nào cho ba lọ thuốc. Khadas tuy cũng phải tốn nguyên một lọ đầy để chiết ra cho bọn kia, nhưng lợi ích thu về là hơn hẳn. Mấy ngày này Khadas cho người kín đáo theo dõi chặt chẽ những người tham dự ở buổi chiều dài, đề phòng có kẻ lén lút đi đêm với nhau, thời gian còn lại là thiết kết ra một mạng lưới đấu giá mới, sẵn sàng cho những món hàng tốt hơn từ tên học trò kia.

Hôm nay cũng là một ngày như vậy, Khadas tay nắm tay mười soạn danh sách, ra quyết định và chi tiền, mẹ cả cũng phải trở về lo liệu việc ở viện, thành ra ông ta bận đến tối tầm mặt mũi. Nhưng có một người lại đến làm phiền:

- Thưa ngài, tôi có việc quan trọng cần báo cáo.

Một giọng nói trầm đục vang lên trước cửa phòng làm việc, tên lãnh khách Hasa đang đứng tại đó yên lặng chờ. Khadas hơi ngẩng đầu lên, duỗi mắt một lúc cho bớt mỏi rồi lên tiếng:

- Nói đi.

- Ở ngoài kia có người đang muốn gặp riêng ngài thừa chủ nhân.

- Chẳng phải ta đã nói là hiện thời không muốn tiếp ai hết cả mà, nhất là bọn con buôn đó.

Khadas chán nản phẩy tay, sau màn phô trương thể lực ở bữa tiệc, rất nhiều gia tộc hoặc chủ các hiệu buôn tầm trung đã nghe phong phanh gió sắp đổi chiều bèn lũ lượt kéo tới xin hợp tác. Dĩ nhiên một thành chủ sẽ chẳng bao giờ để ý tới mấy thể lực tầm thường, nhưng ngày nào cũng bị làm phiền thì chắc chắn rất khó chịu, vì vậy ông ta đã ra lệnh miễn tiếp khách. Hasa nghe xong vẫn đứng yên tại chỗ, tiếp tục nói:

- Thử lỗi cho tôi đã làm phiền, nhưng người này đã bảo cứ vào nhấn lại cho ngài và....

- Được rồi, kẻ đó trông ra sao?

- Là một ông già rất bình thường ạ.

“Không phải tên học trò sao, quái lạ thật”. Khadas là người suy tính cẩn thận, chưa kể Hasa này cũng là người làm việc rất có hiệu suất, hẳn sẽ không làm phiền mình vì mấy việc vớ vẩn. Vì vậy ông ta hỏi tiếp:

- Lão ta có nói muốn gặp ta có chuyện gì hay không?

- Tôi không rõ lắm, nhưng ông ta đã đưa cho tôi chiếc huy hiệu này, bảo cứ đưa cho ngài là được.

Hasa nói xong liền lấy ra một tấm kim loại hình bầu dục bằng nửa bàn tay, bên trên khắc các ký tự rất khó hiểu đặt trước mặt chủ nhân. Khadas hơi nghi ngờ cầm lên quan sát và lập tức nhũn mảy, ông ta rất nhanh thu nó vào người rồi nói:

- Hiện giờ người này đang ở đâu?

- Ông ta đang đợi ở sảnh chính, nếu ngài đã không muốn gặp thì để tôi bảo thuộc hạ mời đi.

- Không cần, cho người mời hẳn vào phòng tiếp khách quý và chuẩn bị đi cùng ta.

Ông ta phân phó xong liền lập tức bước khỏi phòng, Hasa rào bước theo sau, trên đường ra lệnh cho người hầu đi làm việc. Khadas nắm chặt miếng kim loại vừa xem trong túi áo, tâm trạng khá khẩn trương sợ lỡ việc. Với cương vị là thành chủ cũng như một quý tộc lâu đời cha truyền con nối, ông ta hiển nhiên nhận biết được những ký hiệu quái lạ kia. Chúng chính là biểu trưng xuất thân cho người trong Hoàng gia, thường được chia làm mấy loại theo phân cấp từ cao xuống thấp.

Tấm huy hiệu này gần như một cái giấy chứng nhận người mang nó có thân phận thuộc hạ một trong các hoàng tử hoặc công chúa của đế quốc, nói dễ hiểu chính là một dạng hộ vệ tầng ngoài, chuyên đi làm việc xa thủ đô. Khadas là quý tộc chính thống, cơ bản ở tầng lớp trên không cần sợ, nhưng từ xưa tới nay thành Roc này có bao giờ được Hoàng gia để ý tới, vì vậy cẩn thận một chút là hơn.

- “Chả lẽ người này đến vì ba lọ thuốc kia, tin tức lan nhanh đến vậy sao?”

Tuy mục đích cuối cùng của lần đầu giá vừa rồi vẫn là để nâng cao danh tiếng và kéo thêm nhiều người đến thành Roc, nhưng dù sao nó cũng là chuyện của vài tháng tới. Khadas còn chưa có nguồn hàng vững chắc, ông ta rất sợ nếu có kẻ nào đó mò ra được tin tức này rồi đến đây kiểm lời.

Cả hai người rất nhanh đã đến một căn phòng nhỏ nằm khép nép ngoài sân, nơi đây cách xa gian nhà chính và được bao phủ bảo một lớp hàng rào cây bụi dày, chuyên dùng làm nơi mật bàn những việc quan trọng.

Một ông già dáng người nhỏ thó tóc hoa râm đã ngồi đó từ trước, đây chính là kẻ đã tranh giành Lea và làm thịt cả đội hộ vệ Barock mang theo. Do hôm đó Khadas ngồi rất xa nên không nhìn rõ mặt, ông ta vẫn không biết lão già này là ai, hơi nghiêng người chào theo phép xã giao:

- Xin chào, rất hân hạnh được đón tiếp ngài hôm nay.

Ông lão nghe vậy thì hơi ngẩng đầu lên, rất chậm rãi lắc lư đầu rồi cất tiếng nói khàn khàn:

- Thành chủ nói quá lời rồi, đột nhiên tới quấy rầy công việc của ngài, người làm phiền phải là tôi mới đúng. Xin tự giới thiệu, tôi tên là Zato.

- Không sao, chúng ta đều làm việc cho quốc gia mà. Chẳng biết tòa thành bé nhỏ tôi tàn này có gì hấp dẫn ngài vậy?

Khadas rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện, tự mình rót lấy một cốc trà và kín đáo quan sát kẻ trước mặt. Lão ta nhìn qua chẳng có điểm gì đặc biệt, từ quần áo tới phong thái, nhưng cái huy hiệu kia chắc chắn không phải giả, cứ chờ xem đã.

- Có câu chỗ nào thì thức nấy, một tòa thành dù bé nhỏ nhưng nếu đào hết nó lên thì hẳn cũng sẽ có đồ tốt. Thành chủ không nên quá khiêm tốn về nơi mình quản lý như vậy.

Mấy lời này làm Khadas cực kì khó chịu, lão già này rõ ràng đang nói xỏ mình chỉ là một quý tộc ở chỗ khi ho cò gáy, thực sự quá kiêu ngạo rồi. Ông ta háng giọng, nói:

- Tôi và ngài đều là người bận rộn, chúng ta nên đi vào vấn đề chính thì hơn.

Khadas bắt ngờ đổi thái độ khiến Zato hơi giật mình, xem ra tên thành chủ này không phải cam mềm dễ bóp. Lão bèn trả lời:

- Thực ra cũng không có gì, tại hội đấu giá vừa rồi tôi có vừa ý một vài thứ hàng tốt, nhưng rất tiếc đều đã bị ngài mua mất. Vì vậy rất mong thành chủ có thể nhượng lại một chút, tôi sẽ cố gắng trả đủ theo giá trị của chúng.

- “Quả nhiên là có liên quan tới hội đấu giá mà”

Khadas nghĩ thâm trong đầu nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ ra gấp gáp, rất thông thả nói:

- Chẳng hay có thứ đồ tốt nào ở nơi hẻo lánh này lại lọt vào mắt xanh của một người như ngài vậy?

Zato không để ý tới những lời châm chọc của đối thủ, thân nhiên trả lời:

- Cũng không có gì đặc biệt, chẳng qua chỉ là một con bé Băng Nữ quá tuổi và vài lọ thuốc hồi phục sơ cấp mà thôi.

- Vậy sao? Về phần mấy lọ thuốc tôi có thể hiểu được, nhưng còn một Băng Nữ đã qua thời kỳ trưởng thành hình như không có lợi ích gì đối với ngài cả.

- Chà, chẳng qua cũng chỉ là một vài món nguyên liệu cơ bản mà thôi. Ngài biết đấy, tôi là một nguyên sư, mà cái nghề nghiệp này thực sự có hơi phiền toái.

- Nguyên sư?

Khadas nghe vậy bất giác hơi ngả sau ra theo bản năng, đại lục này qua bao nhiêu năm đã là nơi sinh sống của một số lượng người đông đảo cũng như nhiều chủng tộc khác nhau, nghề nghiệp cũng theo đó mà phát triển muôn hình vạn trạng. Hầu hết người dân nếu không có tiền thì cả đời vẫn chỉ sống an phận, tầng lớp trung lưu trở lên mới được tiếp cận giáo dục cấp cao, trở thành những trụ cột của chính trong xã hội.

Trên cơ bản đều theo tư tưởng không nghề nào là kém cỏi miễn sao nó kiếm ra tiền, nhưng trên thực tế thì vẫn có vài ngoại lệ bị tránh xa hoặc thậm chí là xua đuổi, nguyên sư chính là một trong những người như vậy.

Nguyên sư là một dạng thầy thuốc dã chiến, do lúc trước khi nền dược liệu chưa phát triển, thương vong ngoài chiến trường hầu hết đều dẫn tới cái chết, các nguyên sư có nhiệm vụ phải giảm thiểu tới đâu con số này, họ trên cơ bản là những thiên tài có khả năng điều khiển và dẫn dắt nguyên lực trong cơ thể người, từ đó thúc đẩy quá trình miễn dịch hoặc đề kháng khiến bệnh nhân khỏe lên tự nhiên.

Nhưng theo thời gian khi thuốc và dược liệu đạt thành tựu, công việc chữa bệnh dần dần được trao lại cho các Dược Sư. Nguyên sư sau đó bị thải loại và dần dần biến mất, đến hôm nay thì chỉ còn sót lại một số rất ít không đáng kể.

Một phần vì nghề nghiệp này đòi hỏi thiên phú rất cao, hơn nữa quá trình luyện tập quá cầu kỳ, chưa kể họ rất hay bị đánh đồng cùng bọn dị giáo vì lối sống quái đản cùng các thực nghiệm trên sinh vật sống, Nguyên Sư là một tồn tại bí ẩn bị tránh xa, Khadas chẳng biết là may mắn hay xui xẻo gặp phải lão già này nữa, Zato thấy đối phương chưa muốn nhả mồi liền bồi thêm:

- Ngài giúp tôi cũng coi như gián tiếp góp công sức cho Hoàng gia. Chủ nhân của tôi là Nhị hoàng tử, tạo được quan hệ về sau chắc chắn sẽ có lợi cho thành Roc sau này.

Khadas sau khi nghe tới cái tên chủ đứng sau lưng Zato thì lòng hơi chùng xuống, tuy ông ta ở xa nhưng tin tức chính trị vẫn nắm không sót một chút gì. Đế quốc Ramas này theo chế độ truyền ngôi, chỉ cần có huyết thống chính thức là sẽ đủ quyền tranh giành. Hoàng đế hiện tại có năm hoàng tử và hai công chúa, trừ một người vẫn còn quá nhỏ thì số còn lại đã bắt đầu xây dựng thế lực.

Tất cả đều có cơ hội như nhau bất kể nam nữ, quyết định tùy thuộc vào di chúc của Hoàng đế sau khi mất, mà ngày đó cũng chẳng còn xa nữa. Hiện tại đã có vài ứng viên nổi lên rõ rệt, trong đó Nhị hoàng tử là người được lòng dân chúng nhất vì thái độ hòa nhã dễ gần, tương lai rất có thể lên ngôi. Khadas ngẫm nghĩ một lúc rồi dò hỏi:

- Tôi có thể hỏi ngài có ý định sử dụng gì với cô bé Băng Nữ đó không, ồ đây chỉ thuần túy là tò mò mà thôi.

- Ngài thực sự muốn biết?

- Dĩ nhiên, nếu điều đó không làm phiền tới ai.

- Được, vậy tôi sẽ nói nhanh thôi. Ngài có biết Nguyên Sư làm cách nào để thăng tiến sức mạnh không?

Khadas nghe câu hỏi này xong thì trầm ngâm một lúc, quả thật ông ta cũng chưa từng gặp một Nguyên Sư nào nên không rõ lắm, đành lắc đầu chờ câu trả lời. Zato thấy vậy liền chậm rãi giải thích:

- Chúng tôi là những người nắm trong tay bí mật dòng chảy nguyên lực trong cơ thể sinh vật. Kiến tạo, nuôi dưỡng hoặc phá hủy nó chỉ là trò trẻ con. Một Nguyên Sư thực sự là kẻ biết khống chế nguồn nguyên lực quý và hấp thu nó cho cơ thể. Bất kỳ sinh vật sống nào cũng có ngọn nguồn của nguyên

lực, đó là thứ mà tôi muốn ở một Băng Nữ.

Khadas vừa nghe vừa có cảm giác không lành, sau gáy bắt đầu lạnh lạnh. Zato dừng một chút rồi nói tiếp, giọng bắt đầu cao hơn.

- Băng Nữ chính là những sinh vật tuyệt vời, không những bọn chúng quý hiếm mà độ thuần khiết của nguyên lực cũng vô cùng hoàn hảo. Nếu được khai thác đúng cách, đó là nguồn sức mạnh không bao giờ cạn, dĩ nhiên chúng ta cũng cần dụng cụ và phương pháp để chất lọc nữa.

Khadas nghe lão già trước mặt nói chuyện mà lông tóc bắt đầu dựng lên, vốn ông ta cũng từng nghe nói về chuyện rất nhiều Nguyên Sư đã thoát ly cốt lõi ban đầu, tự mình thực nghiệm hoặc thu hoạch trên cơ thể sống để đạt được sức mạnh trong thời gian ngắn nhất. Từ trước tới giờ cứ cho đây chỉ là chuyện nhảm nhí, tuy Zato nói rất nhẹ nhàng nhưng rõ ràng lão ta cũng là kẻ đi theo con đường đó. Khadas vẫn cố gắng hỏi tiếp:

- Vậy.... ý định của ngài là nấu chảy cô bé đó ra?

-Ồ, không không, làm thế chẳng khác gì đem vàng khối đi bón cây. Đầu tiên tôi sẽ phải nuôi dưỡng và phát triển khối nguyên tố băng trước, sau đó bẻ gãy sự liên kết nguyên lực trong cơ thể, ép chúng phải nén lại thành một thể thống nhất, cuối cùng là thu thập một quả cầu tuyết hoàn mỹ. Trong quá trình đó thì cũng hơi phiền phức, nhất là nếu phần xác thịt bên ngoài vương vãi, đôi khi cũng khá mất thời gian lọc hết chúng ra. Ngài biết đấy, tôi chẳng giỏi giang gì mấy việc tay chân cho lắm.

Zato nói xong rất tự nhiên nhấp một ngụm trà nhỏ, khoan khoái thưởng thức. Ngược lại Khadas giờ phút này đã triệt để sợ hãi, tuy ông ta không nghiên cứu sâu nhưng cũng biết cái việc “thu hoạch” lúc này là gì. Nó trắng trợn chính là giết người lấy tạng, mà còn là cách dã man nhất nữa, thực sự trên đời có kẻ tàn nhẫn như vậy sao? Có nên cảm giác buồn nôn, Khadas lên tiếng:

- Về phần thuốc hồi phục tôi có thể tặng ngài một lọ nguyên. Nhưng vấn đề Băng Nữ kia thì hơi khó, tôi đã tặng cô ta cho một người khác mất rồi, bây giờ cũng không thể lấy lại được.

- Ngài nói sao, thực sự là không có cách nào?

- Đúng, rất xin lỗi nhưng tôi chỉ có thể làm được như vậy thôi.

Zato nghe xong thì lòng chùng hể xuống, thực ra lão hoàn toàn không quan tâm đến mấy lọ thuốc kia, lấy được thì cũng gửi về cho chủ nhân mà thôi, Nguyên Sư có một ác cảm rất nặng nề với các sản phẩm từ dược liệu. Nhưng Băng Nữ lại là chuyện khác, nó đích thị là một tấm vé giúp bản thân tăng tiến sức mạnh không lồ, thậm chí nếu may mắn có thể khơi thông bế tắc trong cơ thể, trực tiếp thăng lên thêm một cấp.

Việc chính của Zato khi đến đây là có được Băng Nữ, lão ta nghi ngờ Khadas cố tình không muốn nhả ra. Dù sao với một quý tộc bình thường, Băng Nữ vẫn có sức hút rất lớn:

- Tôi không có ý bất lịch sự, nhưng có phải ngài đang cố tình giấu diếm chuyện gì đó không.

-Ồ, ý ngài là sao, chả lẽ ngài nghi ngờ tôi là kẻ bán tiền sợ thiệt chỉ vì một Băng Nữ sao?

- Không dám, tôi chẳng qua chỉ là làm việc cho chủ, nếu có ai đó cố tình ngăn đường thì....

Zato cực kì kiêu ngạo nói ra những lời lẽ đầy thách thức, thực sự thì với thân phận của lão, hoàn toàn có vốn liếng để làm như vậy, Nhị Hoàng Tử đang lên như mặt trời ban trưa, thân là thuộc hạ cũng được hưởng nhiều quyền lợi. Tại thủ đô, lão ta được săn đón và trọng vọng hết mực, tất nhiên chả coi một tên thành chủ nhỏ nhả ra gì. Những Khadas thì không nghĩ như vậy, vốn bản thân đã có ác cảm với tên Nguyên Sư này, giờ hấn lại còn dám khiêu khích mình, rõ là được voi đòi tiên. Ông ta trầm giọng:

- Hừ, một con chó hầu cận chủ mà cũng dám lên mặt sao. Nên nhớ ta là quý tộc chính thống, được quyền bảo hộ của đế quốc, với cương vị hiện tại hoàn toàn có thể nghiền nát ngươi như một con kiến.

Khadas đột ngột trở mặt khiến Zato cảm thấy bất ngờ, lão ta không biết tuy quyền lực của Nhị hoàng tử là thật nhưng có câu mặt trời ở xa không thể phủ bóng tất cả, tại những vùng hẻo lánh cách xa nội địa như thành Roc này, mọi công tác cai trị và quản lý tất cả đều qua tay những quý tộc truyền đời như Khadas.

Bọn họ chính là vua, là hoàng đế, là kẻ nắm quyền thực sự, dù chế độ có thay đổi ra sao thì điều đó vẫn vững như bàn thạch. Chỉ cần hàng năm nộp thuế đầy đủ và ngoài mặt ra vẻ phục tùng, Hoàng gia cũng không quan tâm tới nơi chôn cất có tí tài nguyên này làm gì, chưa nói tới việc một hoàng tử mới chỉ chấp chững bước trên con đường chính trị thì càng không thể. Zato dù sao cũng là kẻ cứng đầu, không cam chịu, nói:

- Ngài xúc phạm tôi chính là xúc phạm Hoàng gia, đó chính là tội chống đối....

- Cảm ơn. Ngươi tưởng đây là cái ổ chó cũ của ngươi à, ở chỗ này chính ta mới là kẻ nắm quyền. Nếu như ngươi biết điều thì tốt, còn không thì đến xương cũng chả có mà gặm đâu. Hasa, tổng cổ con súc vật này đi cho khuất mắt ta.

Khadas vừa nói vừa phẩy tay ra hiệu cho tên lăng khách, vốn ông ta cũng không muốn làm to chuyện, nếu gã Nguyên Sư này biết điều thì mọi việc sẽ rất êm đẹp, đã như thế này thì cũng chả cần ra vẻ lịch sự làm gì.

Hasa nhận lệnh, rất nhanh bước tới định túm lấy cổ áo Zato lăng ra ngoài, nhưng thân hình lão già đột ngột biến mất như một làn khói khiến hắn bắt vào khoảng không. Nhận biết có điều không ổn, Hasa lập tức đứng chắn trước mặt chủ nhân, đột nhiên tiếng nói của tên Nguyên Sư vang lên:

- Tên thành chủ ngu ngốc, người tưởng cứ như vậy là xong sao, hãy trả giá bằng mạng sống đi.

Một màn sương đen kịt không biết từ đâu xuất hiện đã bao phủ lấy toàn bộ khu vườn, nó đặc quánh như tơ, chạm tay vào không thấy ngón. Hasa có kinh nghiệm tác chiến phong phú, vội vàng rút vũ khí là một cây kiếm cong dài gần hai mét, vận lực chém thẳng vào khoảng không trước mặt, một luồng gió xoáy nhỏ phát ra cuốn phăng đi một mảng lớn sương đen. Hắn không có ý định muốn chiến đấu, chỉ vội vàng đứng bảo hộ cho chủ nhân chuẩn bị thoát thân, nhưng Khadas đã ngăn lại, hùng dũng lên tiếng:

- Ta cho người một cơ hội chót, thu thứ dơ bẩn này lại và cấp đuôi cút xéo. Nếu không thì đừng trách.

Đáp lại lời Khadas chỉ là hăng hà sa số cánh tay khẳng khiu từ trong màn sương lũ lượt chui ra, bọn chúng dần dần quây chặt lấy hai người như đan lưới. Khadas lắc đầu, lấy từ trong người một chiếc gậy nhỏ nam ngọc, nhẹ nhàng chà sát lên nó theo một trình tự nhất định.

Sau đó mặt đất dưới chân ông ta xuất hiện hàng loạt chuỗi cơ quan tí hon, để lộ ra một vòng tròn đầy họa tiết kì dị. Nó từ từ kết nối các điểm thành chuỗi hoa văn dày đặc, một luồng sáng trắng xóa từ trung tâm vòng tròn bắn thẳng lên trời rồi không ngừng khuếch tán ra xung quanh, đánh tan toàn bộ làn sương đen. Cả quá trình diễn ra chỉ trong vòng vài phút, mọi vật đột nhiên trở lại như chưa có gì, chỉ khác là Zato đang quỳ một gối trên mặt đất, khóe miệng chảy máu, rên rĩ:

- Trận hình phá giải nguyên lực?

- Ô, quả nhiên là chó từ ở thủ đô, cũng có một chút kiến thức đấy. Không sai, đây là hoa văn ký tự có tác dụng vô hiệu hóa những kẻ ngu giống như người. Được rồi không nói nhiều nữa, Hasa, tổng cổ hẩn đi cho ta.

Khadas nói xong thì quay người đi vào nhà, tên lã khách thu kiếm rồi tiến lại gần xách cổ Zato lên như một con mèo. Lão ta bị trận hình vừa rồi làm tổn thương khá nặng, không còn sức phản kháng, bất lực để người khác lôi đi rồi quăng ra ngoài như một bịch rác. Trong lòng tràn ngập căm hờn, đôi mắt đục ngầu nhìn xoáy thẳng vào phủ thành chủ, lẩm bẩm:

- Nổi nhục nhã hôm nay, ta sẽ bắt các người phải trả lại gấp mười, cứ chờ đấy mà xem.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đoàn tụ

Hoàng lười biếng ngồi ngáp dài trên ghế nhìn Milenia hí hoáy sau bếp, thời gian này hắn đã lập quyết định phải cường bức áp chế cô nàng Dược Sư học nữ công gia chánh. Sau đó Hoàng bỏ công bỏ sức kèm cặp Milenia từng ly từng tý một, chẳng khác gì mẹ chồng dạy con dâu. Tuy về mặt này cô ta kém cỏi cực kỳ nhưng có câu nước chảy đá mòn, làm mãi nó cũng phải quen tay, hiện nay Milenia đã bắt đầu làm được mấy việc thường thức như lau dọn, quét tước, giặt giũ... riêng nấu ăn thì vẫn đang phải học, nhưng ít nhất là không còn chế ra thuốc độc nữa. Hiện tại Hoàng coi như triệt để khoán trắng việc nhà cho nữ Dược Sư, tận tình hưởng thụ chế độ nô lệ thối nát.

- Thiếu chủ, ăn cơm thôi.

Milenia mặc tạp dề bước ra khẽ lay tên chủ nhân đang nằm dài trên ghế dậy, Hoàng dụi mắt vài cái rồi lẩn mò vào bếp, mắt nhắm mắt mở ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ đã bày biện sẵn đủ thứ. Hắn với tay chấm mút mấy cái rồi tự lấy cho mình một phần, vừa ăn vừa nói:

- Đồ xào quá mặn, súp lỏng tèo tèo, miễn cưỡng cũng cho vào bụng được nhưng không khác cảm lợn là mấy.

Hoàng dạo gần đây luôn công tác đánh giá thực phẩm, lần nào cũng chê bai không thương tiếc. Milenia tuy không hoàn toàn hiểu hết những thứ chủ nhân so sánh, nhưng cũng biết đồ mình làm ra thực sự khó nuốt. Cô ta lẳng lặng ngồi xuống đối diện hắn, nhỏ nhẹ căn từng miếng một, trên cơ bản thì nô lệ không được ngồi cùng bàn với chủ, nhưng Hoàng năm lần bảy lượt bắt Milenia phải ăn cùng mình. Khoảng cách giữa hai người vì thế mà kéo lại gần hơn, bắt đầu có một chút quan hệ bình thường.

- Được rồi, tôi phải có việc ra ngoài, ở nhà ngoan nhé.

Hôm nay cũng đến thời điểm đã hẹn trước với Gon, dù thắng nhóc đó có về hay không cũng phải tìm cách lo liệu cho cô bé Băng Nữ. Hoàng cũng đã tính tới việc gửi Lea cho Khadas, dù sao ông ta dư sức nuôi một miệng ăn, cũng chẳng cần đào tạo thêm một cận vệ làm gì. Hắn dặn dò Milenia vài câu rồi đeo chiếc mặt nạ quen thuộc, sau đó đón xe tới khu thành Tây, rất nhanh đã thấy Gon ngồi chờ trước cổng đấu trường, vừa thấy bóng dáng của hắn liền nhảy bổ lên gọi ới:

- Thiếu chủ, thiếu chủ, tôi ở đây.

Có vẻ sau khi chia tay tại hội đấu giá, Gon đã phải vất vả chạy khắp nơi để lo liệu công việc, khuôn mặt cậu ta r ám nắng đỏ hồng, đầu tóc lâu ngày không gội rồi xù hôi hám, quần áo bám đầy bụi bặm, hiển nhiên là vừa chưa được nghỉ ngơi. Hoàng nhìn thoáng qua một lúc, ít nhất là thắng nhóc này khá chăm

chỉ, hẳn lên tiếng:

- Theo ta, ở đây nói chuyện không tiện.

Hai người tấp vào một quán nhỏ ven đường, Hoàng rất từ tốn gọi món ăn nhẹ và một chai nước quả bự. Gon có vẻ rất sốt ruột nhưng không thể che dấu nỗi vẻ mệt mỏi, đôi môi hơi run run tính hỏi thì Hoàng liền ngắt lời:

- Đầu tiên hãy ăn chút gì đi đã, ta trông ngươi sắp xỉu tới nơi rồi.

Hắn nói xong thì rất tự nhiên tự phục vụ bản thân, Gon ngần ngừ một lúc thì cũng đành để dạ dày lên tiếng, gần như cả ngày nay cậu ta phải cố gắng chạy về cho kịp thời gian nên chẳng có gì vào bụng, cả người đang là đi vì đói, chớp vội lấy vài mẩu bánh rồi ngấu nghiến nhét nó vào mồm. Hoàng kiên nhẫn ngồi chờ, sau hơn mười phút mới quăng ra vài chục Kron ra bàn rồi nói gọn lỏn:

- Đi thôi.

- Thưa ngài, có thể cho tôi biết hiện giờ Lea đang...

- Yên tâm, ta đã hứa với ngươi thì chắc chắn sẽ làm được, cứ yên lặng nghe lời là đủ.

Gon còn tính hỏi tiếp nhưng Hoàng đã bỏ đi trước, cậu ta đành phải khép nép bước theo sau. Hắn thuê một chiếc xe kéo chạy thẳng tới khu trung tâm, dừng lại trước dãy nhà trọ Lea đang ở, liếc nhìn tên nhóc trước mặt đã gấp đến độ vô đầu bứt tai, cảm thấy hơi buồn cười liền nói:

- Ừm, đi lên tầng hai vào phòng ngoài cùng bên tay phải, chìa khóa đây.

Hắn không có ý định chứng kiến mấy màn ni non vô nghĩa nên cứ mặc kệ cho Gon lò dò đầy nghi hoặc bước vào một mình, bản thân thì ngồi dưới sảnh gọi đồ uống chờ đợi. Hơn một giờ đồng hồ sau, ước chừng 2 kẻ trên đó đã tâm sự đủ Hoàng mới đứng dậy bước lên, tuy vậy hắn có vẻ đã đánh giá hơi thấp khả năng khóc lóc của Lea, thành ra lúc bước vào vẫn là cảnh tượng Gon đang ôm cứng lấy cô bé Băng Nữ mắt mũi tèm lem, mặt mũi đỏ gay như tôm luộc. Hoàng đành phải đành hắng một tiếng lấy lệ rồi nói:

- Thế nào, thỏa mãn rồi chứ, 2 người các ngươi lau nước mũi đi, nhìn mắt vệ sinh quá.

Cặp đôi trẻ tuổi ngượng ngùng tách nhau ra, cơ thể vẫn còn run rẩy vì kích động, nhưng cuối cùng Gon vẫn là người lý trí hơn, cậu ta lập bập lên tiếng:

- Thiếu... thiếu chủ, cảm... cảm ơn ngài.

- Mấy lời thừa thãi đó không cần phải nói làm gì, ngươi lo liệu chỗ ở tới đâu rồi?

Gon nghe vậy thì cũng sực nhớ ra lý do mấy ngày hôm nay phải chạy đôn chạy đáo, trả lời:

- Cách thành Roc này nửa ngày đường có một ngôi làng nhỏ chuyên làm đồ thủ công, bình thường không có khách du lịch, tôi dự tính sẽ đưa Lea đến đó sống.

- Ừm, thế cũng tạm được, có kế hoạch gì tiếp theo không?

- Tôi có biết một chút về nghề mộc, nếu nhận làm gia công cho người ở đó chắc không thành vấn đề, Lea có thể mở quán ăn hoặc buôn bán nhỏ tại nhà.

Hoàng nghe xong thì bất chợt quay sang nhìn Lea, cô bé mặt vẫn còn hơi đỏ thây vậy thì hơi gật đầu, hai người này có vẻ đã thống nhất cả rồi, dù sao người dân thường như bọn họ cũng chỉ cần sống yên ổn qua ngày là được rồi. Hắn lấy trong người ra bản hợp đồng của Lea, trong thời gian qua Hoàng cũng bỏ chút thời gian nghiên cứu thứ này, nếu chủ nhân muốn hoàn toàn có thể giải trừ khế ước và cho nô lệ một cuộc sống tự do, có điều tỉ lệ này gần như không xảy ra, chế độ nô dịch đã ăn khá sâu vào tư tưởng người dân tại đây. Vì vậy khi thấy bản hợp đồng, cả Gon và Lea đều có một nỗi lo lắng theo bản năng.

- Nếu hai người đã chuẩn bị hết rồi thì ta cũng không giữ, vật này bỏ đi thôi.

Hắn lấy tay chà mạnh bản hợp đồng theo một quy luật nhất định, lập tức một vòng sáng nhỏ hiện ra ngay tại chỗ đóng dấu từ từ xóa mờ nó đi, bản hợp đồng sau đó nát vụn ra thành từng mảnh nhỏ, báo hiệu chủ nhân đã xóa ràng buộc trên người nô lệ, Lea được tự do hoàn toàn. Hoàng lấy tiếp ra một bọc nhỏ, quăng cho Gon rồi nói:

- Đây là mười ngàn Kron tiền mặt, đủ cho ngươi lo liệu mọi chuyện, cực khổ lắm mới đoàn tụ, cố sống cho tốt vào nhé.

Hoàng nói xong liền quay người muốn bước đi, Lea vẫn còn đang mơ hồ chưa hiểu rõ lắm chuyện gì xảy ra, Gon nhanh trí hơn thấy vậy liền chạy ra trước mặt hắn, quý xuống rồi nói như khóc:

- Thiếu chủ, ngài giúp tôi quá nhiều rồi, nếu có chuyện gì tôi có thể....

- Khỏi cần, với trình độ hiện tại thì ngươi không còn lợi ích gì cho ta nữa. Dẫn cô bé đi đi.

Hắn ngắt lời Gon xong thì tiến lại xoa đầu Lea, kéo Băng Nữ ra cửa rồi, phẩy tay ra ý đuổi, hai người này lừng chừng một lúc rồi cúi đầu rất thấp chào

hắn, sau đó dắt tay nhau đi xuống lầu. Hoàng nhìn theo tới khi bóng lưng cặp đôi trẻ tuổi này biến mất trên đường thì mới thả lỏng tâm tình một chút, coi như mình làm một việc tốt miễn phí vậy, mặc dù ý định ban đầu không phải vậy. Hắn xoay người một vòng cho đỡ mỏi rồi tự như:

- Cũng muộn rồi, quay về thôi. Lần sau không phí thời gian vào ba cái chuyện vớ vẩn này nữa.

Lại nói về Zato, sau màn chào hỏi ở phủ thành chủ, không những phải chịu nhục mà sức mạnh cũng bị hao tổn khá nhiều. Trận hình đó đã gây tổn thương trực tiếp tới lão, khiến nguyên lực bản thân thất thoát một số lớn, trong vòng nửa năm may ra mới có thể phục hồi như cũ. Zato vì thế giận bầm gan tím ruột, thế phải trả thù cho bằng được, đây thuần túy chỉ là lòng kiêu ngạo của Nguyễn Sur, những người luôn tự cho mình đứng trên tất cả. Có điều với sức chỉ một mình lão thì không thể đối kháng lại Khadas, nhưng cũng không thể cứ thế mà cho qua được. Zato vì thế cất công đi dò hỏi xung quanh, và cuối cùng cũng tìm ra nhược điểm chí mạng của kẻ thù, lão lắm bầm:

- Ta không thể giết người, nhưng sẽ làm người đau khổ còn hơn là chết nữa.

Ở cách thành Roc không xa là hàng chục khu đất tư hữu rộng lớn, nơi những kẻ có tiền thường hay sử dụng để hưởng lạc hoặc nghỉ ngơi. Tại một dinh thự nằm khuất sâu bên trong, Anton – con trai thứ hai của Khadas lúc này mới mở mắt đón chào ngày mới, hắn lồm cồm bò dậy giữa hàng đồng chăn nệm dày cộm, khuôn mặt tèm nhem lộ rõ vẻ mệt mỏi sau một đêm ăn chơi. Anton lười biếng định nhòm dậy thì bị một cánh tay trắng muốt giữ lại, bên cạnh hắn là hai người đẹp chỉ quần hồ mảnh vải che ngực. Nếu Hoàng có mặt tại đây thế nào cũng phải khen thằng này biết hưởng thụ, cặp song sinh ở hội đấu giá lúc này đang nằm trên giường, trái phải ôm Anton cứng ngắc, hiển nhiên là đêm qua đã chơi trò ba người. Anton nhẹ nhàng đẩy tay hai cô nàng ra, nhòm dậy bước ra khỏi phòng:

- Cậu chủ dậy rồi sao, đêm qua ngon giấc không?

Chilat đang ngồi trong sảnh trước phòng thưởng thức vài món ăn nhẹ, thấy học trò ra liền hỏi luôn. Ông ta nhận nhiệm vụ bảo vệ Anton nên lúc nào cũng ở gần hắn ta, tuy không biết tại sao Khadas lại muốn tặng cô đưa con này đi khỏi phủ nhưng Chilat cũng chẳng quan tâm, dù sao bình thường thằng nhóc này cũng chỉ chơi bởi mà thôi.

- Cũng tạm được, hôm nay có gì vui không thầy?

- Còn tùy cậu muốn làm gì thôi, có vài người muốn tổ chức dạ vũ, nếu cậu thích chúng ta sẽ đến đó.

Có thể nói cuộc sống của Anton khá có tính nhất quán, hắn thức dậy vào gần tảng trưa, sau khi tắm gội điểm tâm xong là bắt đầu đi đến những nơi như sông bạc, rạp hát hoặc những nơi tụ tập các thể loại thanh niên lắm tiền như bản thân, sau đó là quần thảo cùng nhau tới khuya, cuối cùng là vui đùa lên giường hưởng thụ. Anton không có hoài bão hay chí hướng gì lớn lao, bản thân hắn vốn đã không được thông minh, tư chất trên mọi phương diện vô cùng kém, vì vậy rất an phận làm một tên quân là áo lượt ăn chơi rồi ngồi chờ chết. Chilat cũng rất muốn giúp nhưng học trò cơ bản là gỗ mục không thể làm được gì, ông ta cũng già mà không có con cái gì, cuối đời xem Anton như người thân, tận tình chăm sóc, dù sao thằng nhóc cũng rất nghe lời mình, thế cũng xem như là mãn nguyện.

Anton lơ đãng gạt đầu rồi bước vào buồng tắm, có vài nữ hầu đứng đợi sẵn đang giúp hắn cởi y phục, một lát sau tất cả cùng khóa thân ngâm mình trong nước. Một hồi lâu sau Anton mới bước ra, cầm vài lát bánh lên nhắm nháp, lười biếng nói:

- Con cảm thấy không có hứng lắm, chúng ta đi dạo một chút vậy.

Khu đất thuộc quyền sở hữu của Khadas rộng mênh mông như vài cái công viên cỡ bự, ông ta cũng chỉ ở trong ngôi biệt thự kia vài tuần trong năm, phần lớn thời gian nó để phục vụ cho Anton. Hắn hiện giờ đang đứng trên một đài hóng gió, tận hưởng không khí trong lành tại nơi đây, Chilat thì đứng tí đằng xa bảo vệ. Trong khi hắn đang suy nghĩ xem tối nay sẽ chơi trò gì thì cảm thấy mặt mày hơi xam xấp, trước mặt đột nhiên tối sầm lại. Từ khoảng không phía trước, một lão già trùm áo choàng đen xuất hiện cứ như ma quỷ, Anton sợ hãi muốn kêu lên nhưng không làm cách nào mở mồm ra được, lão ta từ từ tiến lại nhìn hắn và khinh bỉ nói:

- Hóa ra là một tên phế vật, hôm nay coi như người xui xẻo, có trách thì trách cha mình ấy.

Zato không biết từ đâu nào lần ra được nơi này, lão ta kín đáo tiếp cận và rất dễ dàng lọt qua lớp hộ vệ phía trước, Khadas trầm tính ngàn tính cũng không thể ngờ có người lại muốn nhắm tới đứa con trai vô dụng của mình, vì thế từ trước đến giờ chỉ bố trí một mình Chilat bên cạnh Anton. Zato thông thả tạo ra một chất dịch nhầy xám xịt bám lên tay, sau đó từ từ điều khiển nó chui thẳng vào người Anton qua đường miệng. Khuôn mặt con trai thành chủ biến dạng một cách cực kì ghê tởm, da dẻ nổi hàng loạt mụn mủ hôi thối, cặp mắt trương lên như muốn lòi ra ngoài, hắn đau đớn muốn chết nhưng không thể nào hét lên nổi vì cổ họng chỉ toàn dịch nhầy. Zato hành hạ con mồi tầm hơn hai mươi phút mới buông tha, lạ lùng một chỗ là Chilat hoàn toàn không biết gì.

- Người chưa chết ngay được đâu, hãy xem lão cha yêu quý sẽ làm gì để cứu con trai mình.

Zato sau khi xong việc rất nhanh chóng biến mất, trả lại khung cảnh xung quanh như ban đầu, trời xanh thăm thẳm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ khác là Anton đang vận vẹo người, đôi mắt chỉ toàn lòng trắng đứng đó như một cái xác chết. Lúc Chilat phát hiện ra thì đã là vô ích, hiện trường chỉ còn lưu lại một mẩu giấy nhỏ do Zato cố tình để lại.

- “Lấy vật đổi mạng”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cầu xin

Khadas khi nghe tin báo là con trai đang trên đường về thì cảm thấy rất không vui, vốn đã tống cổ nó đi để làm việc cho dễ rồi, đầu gì chưa được một tháng đã quay đầu chỗ cũ rồi. Tính tình của Anton ra sao ông ta quá hiểu, thẳng nhai này một là hết tiền, hai là muốn mượn gì đó của mình thôi, Khadas vì thế đã sai thuộc hạ chuẩn bị sẵn, chỉ cần người về tới là lập tức đuổi đi tiếp. Nhưng khi Chilat vác con mình như một xác khô đặt vào phủ, Khadas ngay lập tức có cảm giác muốn ngắt xi.

- Chủ nhân, ngài nên nghỉ ngơi một chút đi thôi.

Mẹ cả giọng đầy lo lắng nói với Khadas, từ lúc Anton trở về đến nay, ông ta gần như bỏ hết công việc, suốt ngày đêm ở trong phòng trông chừng con trai. Với quyền lực thành chủ, Khadas đã vận dụng tất cả khả năng có thể để chữa trị cho con mình, nhưng đều chưa có kết quả.

Căn bản Nguyên Sur là những người cực kỳ bí ẩn, chưa kể cách tấn công của Zato là khống chế nguyên lực trong cơ thể, tạo ra sự xung đột và giết chết nạn nhân, những kẻ yếu đuối như Anton cảm chắc cái chết. Cách giải quyết duy nhất là đem hắn lên thủ đô, nhờ những người có trình độ cao hơn chữa trị, nhưng thời gian lại không cho phép. Khadas nhìn con mình như vậy mà lòng rối như tơ vò, mắt đỏ ngầu vì tức giận.

- Đã tìm ra cách gì chưa?

Khadas khàn khàn cất giọng hỏi, chỉ mới có mấy ngày mà trông ông ta cực kì tiêu tụy, khuôn mặt hốc hác vì thiếu ngủ, ai thấy cũng phiền lòng. Mẹ cả nhìn chủ nhân như vậy thật sự không nổi, nhưng vẫn phải nghe lệnh trả lời:

- Các Dược Sư giỏi nhất trong thành đang họp với nhau, tôi cũng báo tin cho các gia tộc khác dò hỏi, chắc sớm sẽ có giải pháp thôi.

Vì tính chất nghiêm trọng của sự việc, chuyện Anton bị trúng nguyên rủa được giấu rất kín, chỉ có vài người tâm phúc trong phủ biết được. Khadas cũng vận dụng hết các mối quan hệ và quyền lực mời những Dược Sư giỏi nhất xung quanh tới, ép họ phải ở lại cho tới khi con trai khỏi bệnh, mẹ cả cũng kín đáo rải thuộc hạ tìm kiếm Zato, nhưng cho tới nay vẫn như đập đầu vào tường tắc tị.

- Đừng nói mấy câu vô nghĩa nữa, ta đã xem hết các phương án chữa trị rồi, toàn những thứ bình thường, cơ bản sẽ không có tác dụng đâu.

Khadas nói xong liền quay người đi đầy chán nản, nhìn Anton đang chết dần từng giờ mà thở dài tuyệt vọng. Ông ta nhẹ nhàng gỡ miếng băng dán trên đầu con trai xuống, hiện giờ cả khuôn mặt Anton đã lờ lờ nghiêm trọng, phải dùng thuốc đắp vào liên tục ngăn nó lan rộng, nhưng đó cũng chỉ là giải pháp chữa cháy tạm thời, căn nguyên là khối nguyên lực Zato ếm trong người nạn nhân, nếu không loại bỏ được nó tất cả đều là vô ích. Đúng lúc này Anton bắt ngờ mở mắt ra, dùng hết sức nắm chặt lấy tay Khadas rồi nói bằng giọng kiệt quệ:

- Ch.....a, con..... con đau lắm...

Mỗi khi Anton mở miệng, hàng đồng dịch nhầy đen kịt từ trong cổ họng liền trào ra, bốc mùi tanh tươi như xác thối, điều này khiến hắn ho sù sụ rồi thổ ra một đồng máu lẫn dịch nhầy bắn thẳng lên mặt Khadas. Anton vật vã rên rỉ dữ dội, thấy tình hình có vẻ không ổn, một bóng người liền lao tới ấn thẳng lên ngực hắn, dùng nguyên lực tạm thời áp chế cơn đau đồng thời khiến Anton ngắt xi luôn. Mẹ cả lo lắng chủ nhân mình sẽ bị lây bệnh liền muốn kéo ông ta ra, nhưng Khadas cứ nhất quyết ngồi yên tại chỗ, bà ta bí bách quá đành hét lên:

- Chủ nhân, ngài không nên bất cẩn như vậy. Chilat, nói gì đi chứ.

Người vừa ra tay hiển nhiên chính là Chilat, nếu có ai đó đang đau lòng nhất sau Khadas thì chính là ông ta. Từ lúc đưa Anton quay về, Chilat chưa từng rời học trò mình nửa bước, luôn cố gắng giúp đỡ mọi việc có thể, ông ta nhận ra rằng mình có thể dùng nguyên lực áp đi phần nào sức mạnh của Zato, giúp Anton bớt cực khổ hơn, nhưng hiệu quả của nó chỉ giống như thuốc giảm đau tạm thời, càng dùng càng kém đi. Chilat vô cùng hối hận vì chính mình đã bất cẩn để gây ra hậu quả này, tất nhiên làm sao mà dám nói gì cho được:

- Thôi được rồi Xelia, ta tự biết phải làm gì, hai người cũng đã ở đây cả mấy ngày rồi, tranh thủ dưỡng sức một chút đi.

- Tôi nghĩ chủ nhân mới là người cần nghỉ ngơi mới phải. Ngài đã thức trắng ba đêm liên tiếp rồi.

- Ta vẫn còn chịu được, nếu cô có thời gian thì nên đi nghĩ cách thay vì cứ ở đây.

- Chủ nhân, việc này rõ ràng là không thể, hay chúng ta để cậu chủ..

- Cảm ơn, ý của cô là một người cha như ta cứ thế mà nhìn con trai mình chết đi, mặc kệ nó à.

Khadas giận dữ hét lớn, vung tay đập thẳng vào cạnh giường đến tóe máu. Rõ ràng trong chuyện này cơ hội của Anton gần như là con số không, Zato có đưa lại một mảnh giấy yêu cầu rất đơn giản: trao cả ba lọ hồi phục cộng thêm Băng Nữ để đổi lấy mạng sống cho con trai, nhưng kẻ đàn độn cũng biết đây chỉ là trò lừa gạt, mục đích của lão chính là muốn trả thù, chắc chắn sẽ không bao giờ giữ lời.

Khadas dĩ nhiên biết nhưng vẫn cố chấp muốn thử, nhưng mẹ cả lại lo nghĩ cho tương lai về sau, chưa nói đến chuyện ba lọ thuốc kia là tiền rất vốn quan

trọng, giờ này cũng không thể yêu cầu tên Dược Sư trẻ tuổi kia giao lại Băng Nữ được, vợ vẫn còn chọc tới phiền toái lớn hơn. Theo bà ta, nếu đã như vậy chỉ bằng cứ để Anton chết, dù sao Khadas vẫn còn một đứa con lớn, không lo chuyện thừa kế. Có điều việc này rõ ràng nằm ngoài phạm trù lý trí thông thường, Khadas nghe xong điên tiết đuổi hết mẹ cả lẫn Chilat ra ngoài, một mình ngồi đó thần thờ nhìn Anton đầy tuyệt vọng.

- Chỉ còn cách nhờ tên học trò kia một lần nữa thôi.

Mẹ cả vừa đi khỏi phòng vừa lẩm bẩm, hiện tại tên “học trò Đại Dược Sư” bí ẩn kia là cứu cánh duy nhất còn lại, bà ta không muốn nhìn thấy chủ nhân của mình cứ suy sụp mãi vậy, với một Dược Sư có trình độ cao, ít nhất còn có thể ra quyết định về mạng sống cho Anton. Có điều thời gian này hẳn không hề ghé qua viện, biết đi đâu mà tìm bây giờ.

- Lại quá lửa, lại quá mặn. Nay, tôi nói đừng giận nhé, trong đầu cô là não hay đậu tương vậy, làm mãi mà vẫn không ra hồn.

Hoàng đứng bên cạnh Milenia vừa chùi mép vừa cắn nhai liên hồi, hẳn hiện giờ rất không hài lòng khi ngày nào cũng phải nếm thức ăn dở tệ, lúc đầu thì có thể cắn răng cho qua nhưng dạy biết bao lâu vẫn không khác được thì lại là chuyện khác. Hẳn rất khó tính trong vấn đề này, tất cả vì tương lai biếng nhác trước mặt, có điều Milenia bị mắng thành ra dỗi, bỏ luôn vào phòng không thèm nói gì, Hoàng thấy vậy thì đành thở dài lẩm bẩm:

- Dân chủ chẳng bao giờ là tốt, nhất là khi không có đồ để mà ăn.

Đáng lý tại thế giới này nô lệ không bao giờ dám có thái độ đó với chủ, nhưng do Hoàng suốt ngày ra rả việc ở chung nên đối xử tốt với nhau, cộng thêm Milenia cũng vốn là quý tộc nên lòng tự tôn khá cao, cuối cùng dẫn đến việc hiện giờ cô ta đã hoàn toàn quên mất bản thân là người hầu của hẳn. Hoàng rơi vào tình cảnh như vậy, chả biết nên khóc hay cười, đành phải tự mình xuống bếp, dọn ra một bàn đầy đủ rồi ghé lại cửa phòng Milenia nói:

- Tôi ra ngoài một chút, thức ăn trên bàn, đói cứ ăn tự nhiên. Một điều nữa tôi không thích thái độ đó của cô, chúng ta không phải ngang hàng với nhau đâu.

Hoàng tuy là người hiện đại nhưng hẳn cũng hiểu quy tắc phải theo hoàn cảnh, hẳn có thể đối xử với Milenia rất tốt, nhưng đó không đồng nghĩa với việc muốn làm gì thì làm, không ngần ngại về sau nó tất có chuyện. Hoàng dự định sau khi về sẽ nói rõ chuyện này, lúc này chỉ muốn đi thư giãn một chút, hẳn đi lòng vòng lên khu trung tâm tùy tiện ngắm cảnh, đến tối mệt mỏi sức nhớ hình như đã cả tháng không ghé qua thăm khu phố vui vẻ thăm Thera, liền gọi một chiếc xe, đeo chiếc mặt nạ quen thuộc lên và đi thẳng tới phía thành Tây.

- Thiếu chủ, đã lâu rồi không thấy ngài ghé qua.

Người đón tiếp Hoàng tại cổng như mọi khi là khi đột đại ca – Amon, do mẹ cả dạo gần đây bận rộn với việc của Anton nên rất ít khi ghé về việc, mọi công việc đón tiếp vòng ngoài đều giao cho Amon, vì thế mà gã mặc nhiên trở thành sếp lớn rất có tiếng nói. Tuy vậy bản tính thô lỗ vẫn không đổi, khách hàng nhìn thấy cứ chán ghét như cũ. Hoàng tự nhiên thấy buồn cười, nói:

- Ừm, tối nay Thera có thể tiếp tôi được không?

- Xin lỗi thiếu chủ, cô Thera hiện giờ đã là người đứng đầu ở viện rồi, khách hẹn trước nhiều, mẹ cả lại không có ở đây nên tôi dám nói trước.

- Ồ, vậy sao, không thể có cả buổi tối nhưng linh động vài phút chắc được chứ?

Amon nghe vậy theo vô thức quay đầu định đi vào trong xin chỉ thị, nhưng sức nhớ ra là mẹ cả còn chưa về, ngoài bà ta ra thì không ai đủ quyền để quyết định xem Thera sẽ tiếp ai. Nhưng vị thiếu chủ này lại là người đặc biệt, hẳn ta rõ ràng là khách quý và có quan hệ khá mật thiết với mẹ cả, nếu vậy có thể ngoại lệ được, và lại cũng còn chưa tới giờ, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu. Anton do dự một lúc rồi trả lời:

- Vậy.... để tôi cho người đi nói với Thera, nhưng nếu mẹ cả có hỏi tôi thì xin ngài nói giúp hộ một chút.

- Yên tâm đi, bà ấy sẽ không làm khó anh đâu.

Hắn vui vẻ vỗ vai Amon, tiện tay dúi cho gã vài tờ chi phiếu rồi bước thẳng vào trong. Lúc này viện vẫn đến giờ mở cửa tiếp khách, khung cảnh vì vậy vẫn khá yên tĩnh, một nhân viên nam tới tới dẫn đường. Người này không dẫn hắn đi lên cầu thang chính mà rẽ vào cửa phụ ở ngách, tại đây đã có sẵn một chiếc lồng ma thuật kéo cả hai lên phía trên. Thấy Hoàng có vẻ ngạc nhiên, anh ta liền giải thích:

- Cô Thera hiện giờ là hoa khôi của viện chúng tôi, vì vậy mỗi lần chỉ tiếp một người mà thôi.

- “Cũng biết cách làm màu đấy, chả biết là học ai”.

Hoàng vừa nghe nhân viên giải thích vừa nghĩ thâm trong bụng, cái trò này tương tự như kiểu dựng đài kén chồng, tỏ ra vẻ cao sang thanh lịch, nói tới nói lui chả phải chỉ là gái thôi sao. Tuy vậy hẳn cũng không hề có ác cảm gì, nghề nào chả là nghề, cứ kiếm ra tiền là thành công hết. Chiếc lồng chạy hết đà lên lầu cao nhất, hai bên nạm đá sáng rực, người nhân viên dẫn hắn tới trước cửa căn phòng độc nhất tại đó rồi rất nhanh lui xuống. Hẳn hiểu kỹ quan sát một lúc rồi mới mở cửa bước vào, bên trong trái lại hoàn toàn trái ngược, chỉ trang trí khá đơn giản vài món đồ bình thường, tuy vậy do tất cả đều là hàng tốt nên vẫn toát lên vẻ sang trọng cần thiết.

Không thấy ai bước ra đón, Hoàng đành phải tự mình giải quyết, lòng vòng một hồi thì phát hiện Thera đang ngủ say sưa trên giường, chỉ mặc độc bộ đồ lót mỏng dính, cái gì lộ được đều đã lộ sạch. Hẳn bỗng thấy có cái gì đó không đúng, vì vậy cố tình lấy tay chọc chọc vài cái trên người Thera, quả nhiên cô ta bị giật mình co người lại. Lúc này Hoàng mới lên tiếng:

- Được rồi, không cần giả vờ ngủ nữa đâu, cô nghĩ tôi sẽ làm gì chứ hả?

Thera bị lật bài thành ra đành phải nhòm dây, đôi mắt hấp háy nhìn người đeo mặt nạ trước mặt đầy hờn dỗi, mỡ đã dâng tới tận miệng rồi mà còn chê. Hoàng cũng không muốn đùa dai hơn, hấn tiến lại gần kéo Thera vào lòng xoa đầu vài cái rồi nói:

- Mới không gặp có một tháng mà cô đã nổi tiếng thế này rồi, phải nói là có tư chất đấy.

- Thiếu chủ, ngài toàn đùa em thôi, chẳng hay gì cả.

Thera vừa nói vừa cuộn người vào lòng hấn như một con mèo nhỏ, đôi tai dài cạ cạ hơi khê chuyển động, mùi hương trên cơ thể cô nàng vờn quanh làm Hoàng cảm thấy rất dễ chịu. Hấn vui vẻ hỏi tiếp:

- Cuộc sống hằng ngày thế nào, dễ chịu hơn so với trước đây chứ?

Với một cô gái từ chỗ phải đứng ngoài đường đón khách, sắp bị bán đi làm nô lệ, bây giờ trở thành người được hâm mộ nhất viện, hiển nhiên đó là một bước tiến cực lớn, tuy chưa đến mức một bước lên trời nhưng cũng gọi là chút thành tựu. Có điều Thera nghe xong chỉ buồn bã không nói, cứ dụi đầu vào ngực hấn, Hoàng thấy vậy thì vỗ lưng cô ta vài cái, nói:

- Sao vậy, có chuyện gì không vui à?

- Thiếu chủ, ngài nghĩ gì về những cô gái như em?

- Cô muốn nghe nói thật hay nói dối?

- Ừm... tùy thiếu chủ.

- Đối với tôi thì bất cứ ai có thể tự nuôi sống bản thân đều đáng quý, bất kể họ làm nghề gì. Trên góc nhìn khác, tôi có một chút ganh tị vì các cô kiếm tiền hơi bị dễ quá, còn các vấn đề khác thì chắc cô cũng có thể tự hiểu.

- Ngài thực sự nghĩ như vậy sao, nhưng để có tiền, bọn em cũng phải làm đồ chơi cho đàn ông, làm gì có chút tự trọng nào chứ.

Hoàng tạm dừng suy nghĩ một chút, ở thế giới này những người như Thera vẫn bị khinh rẻ rất nhiều. Vì vậy cần diễn giải vấn đề này thoáng đi một tí, theo quan điểm của hấn ở Trái Đất:

- Tất cả mọi thứ đều dựa trên sự trao đổi. Phụ nữ có vốn liếng là sắc đẹp và tuổi trẻ, có thể dùng chúng để đổi lấy tiền bạc hoặc danh vọng. Tất nhiên điều này có vẻ hơi khó hiểu, nhưng chung quy thì cũng chỉ là một dạng buôn bán xác thịt bình thường. Trên cơ bản một cô gái tại viện hay công chúa ở đế quốc cũng đều có một cái giá nhất định để bỏ lên giường, chẳng qua tùy tầng lớp mà mọi người có cái nhìn khác nhau mà thôi.

Tư tưởng này của Hoàng có vẻ hơi bị đi trước thời đại quá, Thera nghe xong chỉ hiểu được đôi chút. Cô ta cũng chẳng quan tâm lắm, người này rất khác số đàn ông mình đã gặp, một cái gì đó rất quái lạ. Thera nắm chặt tay, quyết định đi vào vấn đề chính:

- Thiếu chủ, ngài... có thể mang em đi được không?

- Hừm?

- Em không muốn ở lại đây nữa, em sợ một ngày nào đó sẽ bị một tên nhà giàu nó đồ bắt đi. Em... em không muốn mình biến thành một món đồ trang trí của chúng.

- Tôi đã nói với mẹ cả từ đầu rồi, sẽ không có chuyện đó đâu.

- Nhưng... ngài đâu ở lại đây mãi mãi, nếu một lúc nào đó bà ấy...

Thera nói xong lại tiếp tục ôm chặt lấy hấn, việc hằng ngày được tiếp xúc với giới nhà giàu trong thành, cô ta hiểu rằng những người thuộc dạng “độc nhất” như mình chẳng qua chỉ là một chiêu bài hút khách của viện. Hầu hết các cô các khi leo tới vị trí này đều không thể ở lại lâu, họ sẽ bị thay thế bởi lứa trẻ đẹp hơn nhằm tạo hứng thú chinh phục cho đàn ông, phần còn lại đều sẽ bị ai đó mua lại, và tương lai sau đó quả thực rất khó nói.

Thera tuy vẫn còn trẻ, nhưng chuỗi ngày lăn lộn tại tầng chót của viện đã cho cô ta biết viễn cảnh tốt đẹp này sẽ không tồn tại lâu, nhất là khi rất nhiều kẻ đã ngỏ lời trực tiếp với mẹ cả, chuyện bị bán đi chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Hoàng cảm nhận được sự lo lắng của cô bé này, nhưng hấn không muốn dây dưa thêm, vì vậy chỉ nói:

- Tôi không thể mang cô đi cùng được, nhưng có thể hứa sẽ gởi cô cho một người khác, bảo đảm cho cuộc sống sau này. Thế chắc cũng được chứ, đừng thất thất nữa, nước mũi chảy ra mất vệ sinh quá.

Hoàng từ tốn đẩy Thera khỏi người mình, lấy tay lau nhẹ lên khuôn mặt đầm nước mắt của cô ta. Hấn cũng khá thích cô bé tai dài này, nếu ở trong điều kiện tốt hơn, có thể sẽ cân nhắc, nhưng tình huống hiện tại không cho phép bản thân vác thêm một người nữa, xử lý chuyện của Milenia đã đủ phiền đầu rồi. Và lại Thera cũng không có khả năng gì đặc biệt, gần như không có tác dụng đối với hấn về sau, giải pháp khả dĩ nhất là nhờ mẹ cả gả cho ai đó tốt tính là ổn, chuyện này hấn bà ta dư sức lo được.

Hoàng ở lại thêm một lúc nữa rồi mới rời đi, khi vừa bước xuống sảnh, Amon đã tiến lại gần ghé sát vào tai hắn thì thầm:

- Thiếu chủ, mẹ cả đã về, bà ấy đặc biệt mời ngài qua có chuyện quan trọng muốn bàn.

- Được rồi, vẫn ở chỗ cũ chứ gì.

Tuy không hiểu mẹ cả vì sao muốn gặp mình, nhưng từ lúc hội đầu giá tới giờ cũng đã qua một quãng thời gian khá xa rồi, chắc chắn bọn họ đã lợi dụng kha khá được ba lọ thuốc kia. Và lại cũng phải nói một chút về chuyện của Thera, sớm muộn gì cũng phải hện nhau ra bàn bạc. Hoàng đi vào căn phòng nhỏ quen thuộc, mẹ cả đang cúi đầu xem xét một đồng giấy tờ gì đó, bà ta có vẻ khá kém sắc, khuôn mặt chưa trang điểm kỹ, mái tóc hơi rối và nhất là đôi mắt đỏ ngầu vì thiếu ngủ, hiển nhiên mấy hôm nay cũng bận rộn tới mất. Mẹ cả nghe có tiếng động thì ngẩng lên, tiện tay thu dọn vài thứ rồi mời hắn ngồi xuống, rất nhanh đi thẳng vào vấn đề:

- Tôi có thể mời cậu đến phủ thành chủ một chuyến được không?

Hoàng hơi bất ngờ với câu hỏi này, việc Khadas muốn gặp đã được hắn đoán từ trước, nhưng đến chỗ của ông ta sao, có vẻ hơi lạ. Do chưa hiểu rõ những người này thực sự muốn gì, hắn chỉ trả lời lúng:

- Ông ta muốn gặp trực tiếp tôi? Giữa chúng ta chỉ mới là giao dịch bình thường, nếu cần bà chị chỉ cần chuyển lời là đủ rồi.

- Việc này... nhất thời không thể nói rõ được, chỉ cần cậu chịu đến sẽ rõ.

- Tôi được lợi ích gì trong chuyến đi lần này?

- Tất cả những gì mà ngài Khadas có thể làm được, tôi có thể hứa chắc điều đó. Xin cậu, chỉ cần một lần thôi.

Qua thái độ gấp gáp và cầu xin của mẹ cả, hắn bọn họ đã gặp phải chuyện gì vượt quá khả năng giải quyết, buộc phải cầu cứu đến người cuối cùng có thể. Hoàng vốn cũng muốn đặt quan hệ với Khadas, suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Tôi nhận lời bà chị, sáng ngày mai tôi sẽ đến viện, sau đó chúng ta có thể khởi hành.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Chương 41: Không có giải pháp

Trên đường về, Hoàng chăm chú suy nghĩ về chuyến đi ngày mai, thái độ của mẹ cả đúng là có hơi bất thường, nhưng xét tất cả những khả năng có thể xảy ra, việc này chỉ có thể liên quan tới thuốc hoặc chữa bệnh. Hắn chỉ hơi lầy lăm khó hiểu là tại sao mẹ cả chưa đã động gì tới lần đầu giá, chẳng lẽ họ đang gặp chuyện gì đó còn quan trọng hơn, dù sao nó vẫn không phải vấn đề của mình, mai tới làm khách, được thì quảng cáo bản thân một chút là đủ.

Khi Hoàng về tới nhà cũng gần nửa đêm, Milenia đang nằm trên bàn ăn ngủ gật, có vẻ đã chờ cả buổi tối. Hắn rất tự nhiên tiến lại bế bổng nữ Dược Sư lên, khi vừa tới cửa phòng thì cô ta tỉnh lại, xấu hổ gầy dựa vài cái rồi nhảy xuống đất, mặt ửng đỏ lý nhí nói:

- Thiếu chủ, tôi... xin lỗi.

- Hà, cô nói gì tôi không rõ?

- Tôi... tôi xin lỗi vì việc buổi trưa...

Milenia nói lúng lúng được nửa câu rồi đứng đó ngượng ngùng cúi mặt xuống đất, y như con nít chờ bố mẹ trách phạt. Hoàng căn bản cũng hơi bất ngờ, vốn đã tính sẽ phải giành hắn một buổi để giáo dục lại về giai cấp đối với cô gái này rồi, nhưng nếu biết đã lỗi thì cũng tốt. Hắn xoa đầu nữ Dược Sư rồi nhẹ nhàng nói:

- Biết lỗi là được, tôi cũng chỉ muốn tốt cho cô thôi, sau này còn nhiều việc khác nữa, nếu cứ cố chấp như vậy thật sự rất khó tiến bộ.

Hoàng nói xong thì bỗng chợt nghĩ, sao không đem Milenia theo ngày mai nhỉ, dù sao kiến thức cơ bản của cô ta chắc chắn là rộng hơn mình, nếu gặp phải vấn đề khó còn có người đề hỏi. Hắn quyết định như vậy, đang tiến lại tính nói thì nữ Dược Sư đã lùi ra một bước, mặt hơi nhẩn lại rồi cất tiếng hỏi:

- Thiếu chủ, trên người của ngài có mùi gì đó lạ lắm.

- Hà???

Hoàng theo bản năng liền giơ tay lên mũi ngửi ngửi, hồi lâu vẫn không thấy có gì đặc biệt, hơi nghi hoặc quay sang Milenia, rất nhanh thối mặt này của hắn đã được giải đáp:

- Ngài có mùi hương của nữ giới nồng quá, nhất định là đã gần gũi cô gái nào rồi.

- Làm gì có, cùng lắm tôi chỉ mới ôm chứ đã làm cái gì....

Sau khi thỏ ra câu này, Hoàng ngay lập tức biết được mình đã nói hớ cha nó rồi. Milenia nghe xong giận dỗi quay lưng đi thẳng vào phòng, tiện tay đóng sầm cửa lại, bỏ mặc chủ nhân đang đứng trơ mắt ra như một thằng ngốc. Một lúc sau đó hấn mới tỉnh lại, cảm giác cảnh tượng này khá giống một ông chồng đi bìa ôm bên ngoài bị vợ cho ngủ ngoài phòng khách, bất lực khó mà tả được:

- “Mẹ nó, đúng là đen còn hơn cả mèo đen”.

Về phần Milenia, bản thân cô ta cũng chẳng hiểu tại sao mình lại tức giận như vậy, chủ nhân rong chơi bên ngoài đáng lý ra không phải việc mà nó lệ cần quan tâm, nhưng sau khi nghĩ đến việc Hoàng đã ôm ấp một cô gái khác, trong lòng nữ Dược Sư cảm thấy thực sự rất khó chịu. Cuối cùng không biết phải làm sao, Milenia đành trùm chăn kín mít đi ngủ, mặt vẫn còn nóng ran, chả biết vì xấu hổ hay tức giận.

Sáng hôm sau, Milenia vẫn còn có vẻ dỗi chưa thềm nói chuyện. Căn bản cũng không có thời gian để giải quyết mấy chuyện này, mặc kệ nó ra sao thì ra, hiện giờ việc quan trọng là phải đến gặp mẹ cả đã. Hấn gọi xe đến thẳng thành Tây, hiện giờ vẫn còn là sáng sớm, khu phố vui vẻ im ắng chưa mở cửa nhưng đã có một chiếc xe đợi sẵn trước viện. Chỉ có một mình mẹ cả bên trong, Hoàng vừa bước vào là xe chuyển bánh chạy luôn, cứ có cảm giác như đi ăn cướp:

- Thiếu chủ, cảm ơn cậu đã nhận lời.

- Mấy lời khách sáo không cần nói, bà chị gấp gáp như vậy hẳn phải có chuyện quan trọng lắm?

- Việc này... tôi không thể nói trên xe được, khi đến nơi tận mắt chứng kiến cậu sẽ hiểu.

- Thế cũng được.

Hoàng nói xong thì gục đầu ngủ luôn, hấn quả thực đang rất mệt vì hôm qua phải chuẩn bị một đồng thuốc cộng trang bị, sẵn sàng nếu có biến cố gì xảy ra, giờ phải tranh thủ chợp mắt một chút. Thành chủ tất nhiên phải ở chỗ tốt nhất, do đó Khadas đã trưng dụng hấn vài mảnh đất siêu rộng ở khu trung tâm, mặc sức xây dựng. Sau hơn nửa tiếng chạy liên tục, chiếc xe dừng lại trước một chiếc cổng chào lớn, phía trên có ghi rõ ba chữ “Phủ thành chủ” nạm ngọc lấp lánh. Mẹ cả ló mặt ra nói vài câu với người gác cổng, sau đó họ đi thẳng vào.

Tuy Khadas là một kẻ lăm lăm, nhưng gu thẩm mỹ cũng không tệ, toàn bộ chỗ này là mời các công trình sư có tiếng từ thủ đô xuống tạo hình. Đường dẫn vào trong là hai hàng cây lá liễu rủ xuống xanh mướt, phía dưới lát đá nhẵn mịn, các tiểu cảnh nhỏ như hồ nước, hòn giả sơn hoặc cây cối đều bố trí rất hợp lý, tạo cảm giác thoải mái dễ chịu. Hoàng tuy không phải là người am hiểu gì lắm, nhưng đối với nơi khi ho cò gáy này, thế cũng là quá tuyệt rồi.

- Thiếu chủ, chúng ta đến nơi rồi.

Chiếc xe chạy vào một quãng sân cực rộng rồi đỗ lại, phía trước là nơi tiếp đón khách cũng như làm việc, hai bên là nơi ở của người hầu và cận vệ. Hoàng bước xuống quan sát một lúc, cảm thấy không có gì đặc biệt mới cùng mẹ cả đi vào. Cả hai tiến thẳng qua sảnh chính, rẽ sang một hành lang dài sâu bên trong, ở phía cuối đường là một căn phòng đặc biệt, nơi Khadas đang tự giam mình cùng với Anton. Hasa cùng Chilat luôn túc trực tại đây bảo vệ, thấy mẹ cả đi cùng một người nữa liền tiến tới ngăn lại:

- Không sao, cậu ta là Dược Sư do tôi mời tới.

Hoàng rất nhanh nhận ra hai người này, nhưng do suốt ngày đeo mặt nạ nên bọn họ chưa từng biết mặt hấn. Tuy là do mẹ cả dẫn đến nhưng Hasa vẫn cẩn thận quan sát, dùng nguyên lực thử vài lần, cảm thấy tên này không nguy hiểm mới mở cửa cho vào. Bên trong phòng chỉ có ánh sáng mờ mờ, Khadas đang gục đầu trên giường ngủ mê mết, ông ta đã tiểu tiện hơn quá nhiều chỉ sau mấy ngày, cảm giác sắp chỉ còn da bọc xương. Mẹ cả thấy vậy đau lòng muốn chết, tiến lại khẽ lay người Khadas:

- Chủ nhân, tỉnh dậy thôi...

Khadas mệt mỏi mở mắt, nhưng trái với sự lo lắng của mẹ cả, ông ta chỉ từ tốn nói:

- Xelia, cô vốn phải đi làm việc tôi giao rồi chứ?

- Chủ nhân, chúng ta đều biết tất cả những việc đang làm là hoàn toàn vô nghĩa mà. Tại sao ngài cứ phải cố chấp như vậy.

Trong số những thuộc hạ bên cạnh Khadas, ngoại trừ hai đứa con, mẹ cả là người quan tâm ông ta nhất, đây không đơn giản chỉ là chuyện tình cảm mà con bao gồm rất nhiều thứ khác. Nhưng với một người cha từng ngày phải nhìn con trai mình chết dần chết mòn, mọi thứ đều là vô nghĩa. Khadas nghe xong thì chẳng nói gì, chống tay đứng dậy lần mò vào trong, nơi Anton đang nằm, đáng người cực kì suy nhược. Ông ta bỗng thấy một bóng người đứng phía sau mẹ cả, chán nản hỏi:

- Cô lại còn tính đưa ai tới đây nữa?

Hoàng nãy giờ đứng quan sát cũng rất ngạc nhiên, chỉ mới không gặp một thời gian mà ông ta cứ như bị ung thư sắp chết vậy. Hấn bước tới, cất tiếng:

- Chào ngài, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Khadas khó nhọc neho mắt để nhìn cho kỹ người đối diện, một lúc lâu sau đó mới nhận ra đây là ai. Ông ta gần như run lên vì kích động, hốt hoảng hỏi dồn:

- Cậu... cậu là thiếu chủ?

Khadas vừa nói vừa quay sang mẹ cả dò hỏi, thực sự là đã quên bằng đi trong thành Roc vẫn còn một Dược Sư nữa, biết đâu tên này có thể giúp được mình. Hoàng thấy thái độ lão già này cứ như kiểu sắp cưỡng dâm mình tới nơi, đành nói luôn:

- Tôi nghe nói ngài đang gặp rắc rối, tuy không thể hứa trước được gì, nhưng tôi sẽ cố sức giúp.

Khadas nghe vậy thì mặt mày rạng rỡ hẳn lên, tuy nói con trai bị trúng nguyên thuật, nhưng Dược Sư và Nguyên Sư luôn là hai thái cực đối lập nhau, nếu có ai đó giúp được trong lúc này, hẳn chỉ có tên “thiếu chủ” này hoặc thầy của hắn. Ông ta rất nhanh bước tới kéo Hoàng vào trong phòng, hoàn toàn không có một chút phong thái quý tộc nào, dù sao thời gian gấp gáp, mấy cái lễ nghi vớ vẩn có thể bỏ qua.

- Thiếu chủ, người ở bên đó... cậu tự qua xem thì tốt hơn.

Khadas dẫn Hoàng vào sâu trong phòng, dưới chân lưng bùng hàng đồng đồ vật từ: thức ăn, quần áo, thuốc và dược liệu... tất cả đều đang bốc mùi mốc nồng nặc, không khí xung quanh cảm giác đặc quánh có thể cầm vào được. Hoàng khó khăn vạch đường một hồi mới tiến tới chiếc giường ở giữa, hắn lấy ra một đôi găng tay tự làm rồi cẩn thận kéo màn che lên, cảm giác đầu tiên khi chứng kiến thứ bên trong là:

- “Con mẹ nó, đây vẫn có thể tính là người à?”.

Anton hiện giờ trông cực kì kinh tởm, cả người hắn bị bao phủ bởi dịch nhầy màu đen, đầu trọc lóc, lông lá trên người xoắn tít cả lại như búi chỉ. Da thịt trên cơ thể đã bắt đầu chuyển sang trạng thái xộp xộp gần giống hoại tử, khuôn mặt biến dạng hoàn toàn, đôi mắt dính kết vào nhau không thể mở ra, dịch đen trong miệng chảy ra liên tục, khí thối bốc lên nồng nặc.

Trên cơ bản hắn đã coi như mất hẳn tri giác, chân tay cứng đờ như đá, hằng ngày đều do Khadas cần mẫn bơm đồ ăn lỏng vào mũi duy trì sự sống. Hoàng tuy không biết tên này là ai, nhưng nhìn tình hình cũng đoán được phần nào. Hắn thực sự khâm phục Khadas, đúng là cha mẹ ở đâu cũng yêu thương con cái như nhau.

- “Phân tích”.

Cách nhanh nhất để định vị thông tin từ vật thể chính là dùng kỹ năng này, một bảng thông báo nhanh chóng hiện ra, Hoàng lướt qua vài dòng rồi thờ dài ra chán nản. Do “phân tích” tỉ lệ thuận theo sức mạnh, mà hắn chỉ mới ở cấp độ hai nên thông tin có thể đem lại quá ít. Rõ ràng tên này bị ngoại lực làm ra thế này, nhưng với hoàn cảnh hiện tại, Hoàng chẳng thể mở ra bất cứ thứ gì, đơn giản là kẻ ếm Anton có cấp độ quá chênh lệch, đành dùng cách thủ công vậy. Hắn bước ra ngoài và hỏi luôn:

- Ai đó có thể nói cho tôi biết tình hình bệnh nhân không?

Khadas và mẹ cả nghe vậy thì rất mừng, tên này đã hỏi nghĩa là hắn đã nhận lời rồi. Khadas không chậm trễ thuật lại những gì đã diễn ra, kể cả việc Zato đến gặp ông ta hay yêu sách mà tên Nguyên Sư đề cập tới, thậm chí là cả quá trình phát bệnh tới giờ của Anton. Hoàng đứng lặng im nhập tất cả mọi thông tin đó vào đầu, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Để tôi thử vài thứ, hai người ra ngoài trước đi.

Dù sao mấy kỹ năng của hắn không thuộc về thế giới này, trừ Milenia ra thì tốt nhất không được lộ ra với bất kỳ ai. Tuy Khadas còn hơi ngần ngại nhưng mẹ cả đã rất nhanh kéo ông ta ra ngoài, để mặc Hoàng với Anton. Hắn một lần nữa tiến lại, đặt hồ tay lên người bệnh nhân, lăm bắ

- “Sơ cứu”

Đây là cách nhanh nhất để kiểm tra trạng thái của đối tượng, do “sơ cứu” thuộc về các kỹ năng phòng thân giành cho lính mới, nó không bị giới hạn bởi cấp độ, tuy vậy chẳng phải lúc nào cũng dùng được. Bảng thông báo lập tức hiện ra, giọng nữ đều đều bắt đầu liệt kê:

- Phát hiện trạng thái bất lợi: “?”, “?”, “?”... thông tin không đủ, không thể tiến hành trị liệu.

Hoàng thờ dài, kỹ năng cơ bản đúng là kỹ năng cơ bản, thôi thì ít nhất còn biết thằng này bị nguyên rủa chứ không phải trúng độc. Như vậy là kẻ cả có dùng “Sia” hoặc thuốc cũng vô dụng, trừ khi mình lên cấp cao hơn, không thì việc này chẳng khác gì chim cánh cụt đòi học bay. Hắn suy nghĩ một lúc bỗng sực nhớ ra:

- “Nguyên sư, chẳng phải là cùng một dạng với Milenia hay sao?”

Nếu đem so sánh hai trường hợp, tuy cách thức và thời gian có khác nhau, nhưng chung quy lại kẻ nguyên rủa vẫn là muốn dày vò nạn nhân tới chết, có điều hình như Anton sắp toi đời đến nơi rồi, chẳng còn thời gian đâu mà nghiên cứu nữa. Hoàng thực ra cũng không phải thầy thuốc chính thống gì, càng chẳng cần nói tới mấy thứ như y đức hoặc đại loại như vậy. Nhưng nhìn cảnh Khadas bức bối khổ sở tiêu tụy, hắn lại nhớ tới bố mẹ ở nhà, nếu chẳng may mình cũng bị tai nạn, chắc họ cũng sẽ làm y như vậy mà thôi.

Là một kẻ lang thang dị giới, Hoàng thực sự chỉ mong một ngày nào đó mình sẽ được trở về đoàn tụ cùng gia đình, mặc kệ cái gì xưng hùng xưng bá như trong tiểu thuyết, liệu nó có đáng giá để đánh đổi người thân hay không? Hình ảnh khắc khổ của một người cha như Khadas thực sự làm Hoàng không đành lòng. Lúc trước khi bỏ nhà lên thành phố theo nghiệp game thủ chuyên nghiệp, thời gian đầu thất bại liên tục, trong người không một xu dính túi, chính bố là người đầu đặn gửi viện trợ lên, mặc dù ông không biết một chút gì về thứ con mình đang theo đuổi. Hoàng vẫn còn nhớ như in ông đã từng nói khi lần đầu tiên lên hẳn xem thi đấu:

- “Tuy tao không biết mày đang làm cái gì, nhưng miễn mày cảm thấy nó có ích và xứng đáng, vậy là đủ rồi.”

Hoàng thần thờ một lúc rồi hạ quyết định, mình đã không thể trở về thế giới cũ gặp bố mẹ, ít ra cũng không nên để người khác phải mất con, dù sao cũng nên thử một lần. Quyết định như vậy đi, hẳn liền tiến ra ngoài, Khadas ngồi chờ nãy giờ đến sốt ruột phát điên, thấy thế nhào tới hỏi ngay:

- Thiếu chủ, con tôi sao rồi, cậu đừng ngại gì cả, nếu cứu được nó dù có phải trả bất cứ cái gì tôi cũng sẵn lòng.

Nhìn vẻ mặt điên cuồng của Khadas, Hoàng nhẹ nhàng trả lời:

- Hiện giờ chưa thể hứa trước được điều gì, tôi phải trở về nghiên cứu một chút đã.

Nói xong hẳn nhanh chóng tiến ra khỏi phòng, thời gian gấp gáp, người duy nhất đã từng tiếp xúc với Nguyễn Sur chỉ có Milenia, dù sao cô ta cũng là Dược Sư cấp bảy trẻ tuổi nhất đế quốc, kiến thức chần chẫn nhiều hơn bất kỳ ai ở tòa thành này. Khadas nhìn tên Dược Sư đang muốn bỏ đi, làm tưởng hẳn không muốn giúp đỡ, tuyệt vọng quỳ xuống, nói gàn như van xin:

- Thiếu chủ, coi như tôi cầu xin cậu... hãy tìm cách cứu thằng con trai vô dụng này, cả đời tôi đã có lỗi với nó rồi, không thể cứ thế mà nhìn nó chết đi như vậy được. Tôi... tôi cầu xin cậu mà.

Khadas vừa nói vừa đập đầu xuống sàn, thực sự khó có thể tưởng tượng một quý tộc lại có thể hạ mình như vậy, ông ta tuyệt vọng cúi đầu rất thấp, giọng nói run rẩy như đang khóc. Mẹ cả nhìn thấy vậy quả thực quá không đành lòng, đang định nói giúp vài câu thì Hoàng đã lên tiếng:

- Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không cứ như vậy mà bỏ cuộc đâu.

Hắn nói xong thì mặc kệ Khadas lẫn mẹ cả ở lại, một mình đi ra sân rồi bảo người đánh xe chờ về, chỉ mong rằng Milenia biết cách giải quyết, nếu không thì đúng là xui xẻo cực độ.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Vật đổi vật, mạng đổi mạng

Lúc Hoàng về tới nhà đã là buổi chiều, thời gian ở trong phủ thành chủ khám bệnh không ngờ mất tới nửa ngày. Hẳn không chút chậm trễ lập tức đi tìm Milenia, mặc cho cô ta tỏ vẻ giận dữ không chịu hợp tác, Hoàng cứ thế lôi nữ Dược Sư ra bên ngoài, xăng giọng:

- Được rồi, hiện giờ không phải lúc để làm màu, tôi cần cô giúp vài việc quan trọng.

Nhưng Milenia lần này có vẻ quyết tâm chống đối tới cùng, hoàn toàn không quan tâm chủ nhân muốn gì. Hoàng thấy thế thì rất điên tiết, rất muốn đè đầu con bé này ra đập cho một trận, nhưng nghĩ đi nghĩ lại mình cũng đâu đánh lại, làm cứng chi tổ thiệt thân. Vì vậy, hẳn đành phải xuống nước:

- Tiểu thư à, rốt cuộc là cô ăn nhầm phải cái gì vậy.

- Em không biết, em ghét ngài lắm.

Milenia bị hỏi dồn, vùng vằng bỏ đi một nước. Hoàng đứng đó gỡ đầu một hồi vẫn chả hiểu mô tê gì, mà từ lúc quái nào cô ta lại thay đổi cách xưng hô rồi. Nhưng công việc là công việc, hẳn dứt khoát nói:

- Vấn đề gì cũng có thể từ bàn bạc, ai cũng có lúc không vui, nhưng hiện tại tôi không có thời gian cho chuyện này. Tôi cho cô năm phút để bước ra đây.

Hắn nói xong bình thần ngồi xuống, một lúc sau Milenia cũng đành phải xuất hiện, tuy vậy khuôn mặt vẫn rất khó coi, hiển nhiên là chẳng dễ chịu gì. Hoàng tạm thời bỏ qua chuyện này, suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Cô có biết gì về Nguyễn Sur không?

Milenia nghe xong thì giật mình một cái, cô ta vốn cũng đang là một nạn nhân bị nguyên rủa, vốn không muốn nhắc tới vấn đề này, nhưng nếu chủ nhân đã hỏi thì vẫn phải trả lời:

- Ngài muốn biết về vấn đề nào ạ?

- Ừm, mấy thứ cơ bản trước đi, Nguyên Sur là gì?

- Nguyên Sur là những người dành cả đời nguyên cứu về cách điều khiển nguyên lực trên sinh vật sống, đây là một trong những chức nghiệp bí ẩn nhất đại lục, số lượng hiện tại cực ít. Em cũng chưa từng được gặp tận mắt một Nguyên Sur nào.

- Vậy từ đâu cô biết được những thông tin này?

- Theo lịch sử ghi lại thì Dược Sur hiện này chính là lấy dùng các lý luận từ Nguyên Sur, sau đó phát triển theo một nhánh khác, nói cho chính xác thì đây giống như là đời trước – đời sau vậy. Nhưng khác với Dược Sur, Nguyên Sur không cần dược liệu, công cụ và vũ khí của họ là nguyên lực trong cơ thể sinh vật.

Hoàng vừa nghe vừa cố liên tưởng cái nghề Nguyên Sur này với một lớp nhân vật nào đó trong game, nhưng “Ngai vàng của Hoàng Đế” không có nguyên lực, nghĩ mãi cũng không ra cái gì khả dĩ. Hắn hỏi tiếp:

- Những nguyên rửa trên người cô có phải là do nguyên lực bị xáo trộn?

Milena nghe Hoàng thắc mắc, bất giác đưa tay lên chạm vào phần da chết trên mặt, giọng trầm trầm giải thích:

- Nguyên lực thực ra chỉ là nguồn năng lượng khi chiến đấu hoặc làm những việc chuyên môn, nó không ảnh hưởng tới sức khỏe hay trạng thái của sinh vật. Nhưng các Nguyên Sur đã nguyên cứu ra cách làm biến đổi dòng chảy nguyên lực, khiến nó bị nhiễm độc và trực tiếp gây hại tới nạn nhân. Chẳng ai biết họ làm được thế bằng cách nào, thực sự vấn đề này có quá ít thông tin.

- Nếu nói như vậy, chẳng phải Nguyên Sur là vô địch rồi?

- Cũng không hẳn như vậy, công việc thao túng này rất tốn công, chưa kể người bị nguyên rửa nếu có năng lực mạnh hơn, hoàn toàn có thể tự mình giải nó đi. Cũng có rất nhiều cách khác, ví dụ như cầu Thần Điện ban phúc hoặc dùng dược liệu cấp cao, thường dùng nhất là nhờ một Đại Dược Sur cấp cao chữa trị dùm.

Tất nhiên trên đời này không có gì là tuyệt đối, Nguyên Sur dù có thiên tài đến đâu nhưng cũng chỉ là vài nhóm nhỏ rồi rạc, kiến thức và tiềm lực chắc chắn không thể bằng những tổ chức lớn. Vấn đề ở đây là các Nguyên Sur rất ít khi ra mặt, nên mọi người thường không lường hết được sự nguy hiểm của họ. Hoàng im lặng chờ cho hệ thống nạp thông tin, sau đó hỏi tiếp:

- Một Dược Sur cấp bảy như cô có thể chế thuốc giải lời nguyên không?

- Dạ, theo lý thuyết là được. Nhưng trên thực tế tất cả các kiến thức về vấn đề đều dành cho các Đại Dược Sur từ cấp tám trở lên, đây là sự bảo vệ cần thiết vì các học viện không muốn nhân tài của họ quá tập trung vào vấn đề nguy hiểm này. Một nguyên nhân nữa là mỗi Nguyên Sur đều có một cách thức nguyên rửa độc nhất vô nhị, nếu chỉ dựa vào lý thuyết thì không thể đủ được, bắt buộc phải được người đi trước có kinh nghiệm chỉ dạy.

- Ừm...

Hoàng nghe Milena nói xong thì lâm vào trầm tư, theo hần nhất định giữa Nguyên Sur và Dược Sur vẫn phải có một mối liên kết nào đó, tuy chưa tới mức mật thiết nhưng vẫn phải tương hỗ lẫn nhau. Vấn đề ở đây là mình hoàn toàn không có đủ thông tin cho việc này, cấp độ hiện tại cũng quá thấp, phải nghĩ các khác chứ chẳng trông nhờ vào thuốc được:

- Còn cách nào khác để chữa cho một người bị trúng nguyên rửa không?

- Thực ra em cũng không rõ, nhưng nếu được Nguyên Sur giải cho nạn nhân thì...

Milena nói giữa chừng rồi bỏ lửng, rất rõ ràng là làm quái có thằng điên dư hơi tới độ đi giải nguyên cho chính nạn nhân của mình, đây chả khác gì bảo mèo đừng bắt chuột. Hoàng hơi thất vọng, xem ra kỳ này quá khó cho Anton rồi, nhưng bỗng nhiên hắn sực nhớ ra điều gì đó, lập tức quay sang hỏi Milena:

- Sức mạnh của Nguyên Sur đến từ việc kiểm soát nguyên lực, nhưng nếu là một vật không hề có nguyên lực thì sao?

Milena nghe hắn hỏi như vậy thì lúng túng mất một lúc, mãi sau mới trả lời được:

- Theo lý thuyết thì các Nguyên Sur không thể tác động đến vật không có nguyên lực, nhưng đó chỉ là cách nói trên lý thuyết, trên thực tế không có sinh vật nào trên đại lục nào lại không có nguyên lực cả.

- Cô quên mất một người rồi, tôi đây chứ ai.

Lần đầu tiên khi bị lạc đến thế giới này, Hoàng mới cảm thấy sự vô dụng của mình là có ích. Đúng như vậy, hắn là một kẻ ngoại lai, không có nguyên lực hay bất cứ thứ gì tương tự, theo cách nói ở đây chính là thứ phế vật trăm phần trăm, nhưng nhờ vậy mà hắn có thể chính là lời giải cho bài toán này.

Tên Nguyên Sur kia chắc chắn không thể ngờ có kẻ vô nguyên lực như mình xuất hiện, nếu chuẩn bị tốt, hoàn toàn có thể đánh bại hắn. Vấn đề ở đây là chưa chắc mọi việc đã thuận lợi như thế, ngộ nhờ Nguyên Sur có thể chiến đấu bằng tay không thì mình chắc chắn là toi đời. Hoàng suy nghĩ một lúc rồi

hỏi Milenia:

- Ngoài điều khiển nguyên lực ra, các Nguyên Sur còn trò náo nữa không?

- Theo những gì em được biết, Nguyên Sur không phải là mẫu nghề nghiệp chiến đấu, nếu nói về sức khỏe hoặc võ kỹ thì họ cũng chẳng khác gì người thường cả.

- “Ừm, chẳng khác gì người thường. Chỉ cần cỡ như cô là tôi đủ nát mộng rồi”.

Tuy nghĩ vậy nhưng Hoàng cũng hiểu việc gì cũng phải có rủi ro, kẻ cả đã nắm tới chín phần vẫn chưa gọi là chắc thắng. Tuy nhiên, hẳn tự tin rằng mình hoàn toàn có thể xử lý chuyện này, tất nhiên là phải có sự giúp đỡ từ phía Khadas. Milenia thấy chủ nhân đột nhiên lại quan tâm tới mấy vấn đề này thì lấy làm khó hiểu, liền lên tiếng hỏi:

- Thiếu chủ, sao ngài đột nhiên lại muốn tìm hiểu chuyện này vậy?

Hoàng dĩ nhiên không thể nói lý do thực sự của mình được, tránh cho Milenia lo lắng, vả lại cô ta cũng không giúp được gì. Hắn từ tốn trả lời:

- Không có gì quan trọng, chẳng qua tôi muốn nguyên cứu thêm để tìm ra cách chữa bệnh cho cô mà thôi.

Lời này thực ra cũng có phần nửa là sự thật, nếu có thể từ trong miệng tên Nguyên Sur đã ếm Anton những thông tin có giá trị thì quá tốt, ít nhất cũng có thể biết thêm về mặt lý thuyết, đỡ tốn công đi tìm vòng vòng. Milenia bồi hồi đứng im nghe, một lúc sau mới lý nhí nói:

- Thiếu chủ... cảm ơn ngài.

- Không cần khách sáo như vậy, cô đã là người của tôi, mấy việc này đương nhiên tôi phải có trách nhiệm. Tôi có vài thứ cần phải chuẩn bị, nếu không có gì quan trọng thì đừng làm phiền nhé.

Hoàng nói xong thì quay lưng đi vào phòng thí nghiệm, hẳn cần phải chuẩn bị đồ chơi cho lần đụng độ sắp tới. Milenia vẫn đứng tại chỗ vắn vế chéo áo, mặt từ từ đỏ ửng lên, tính nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, lặng im nhìn chủ nhân biến mất sau cánh cửa.

- Tôi đi đây, ở nhà cẩn thận nhé.

Sau hai ngày cấm mặt chế tạo, Hoàng cuối cùng cũng ních đầy người một đồng thuốc lẫn trang bị cần thiết, toàn thân từ trên xuống dưới được bảo hộ đến từng ly. Hắn dặn dò Milenia vài câu như thường lệ, sau đó bắt xe đến chỗ mẹ cả, bước thẳng vào trong bất gặp bà ta đang ngồi ủ rũ, nói luôn:

- Chúng ta đến gặp chủ nhân của bà chị thôi, tôi đã tìm ra cách rồi.

Mẹ cả thấy hắn tới còn chưa kịp hiểu mô tê gì, nhưng rất nhanh đã nhận ra vấn đề, lập tức gọi người chuẩn bị. Trên đường đi Hoàng chỉ lo kiểm kê lại vật dụng trong người, tuyệt nhiên không mở miệng nói một chữ. Cả hai rất nhanh đã đến phủ thành chủ, theo con đường quen thuộc dẫn tới căn phòng của Anton. Hasa và Chilat vẫn thường trực đứng bảo vệ trước cửa, Hoàng thấy thế liền hỏi luôn:

- Hai người này có thể tin tưởng được không?

Mẹ cả nghe hắn thở ra một câu không đầu không đuôi như vậy cũng hơi mất phương hướng, nhưng vẫn trả lời:

- Chilat thì cậu đã gặp rồi, ông ta là thầy của cậu chủ. Còn Hasa là cận vệ đi theo chủ nhân lâu nhất. Hai người này tuyệt đối trung thành.

- Tốt, bảo họ theo vào luôn đi, chắc sẽ có việc cần đây.

Hoàng nói xong thì mặc kệ đối phương có đồng ý hay không, cứ thế xăm xăm bước vào cứ như đây là nhà hắn. Mẹ cả lúng túng một lúc, sau cùng quyết đoán ra hiệu cho Chilat và Hasa đi theo, trong tình hình này đôi khi phải tự mình xử lý thôi.

Khadas vẫn như cũ đang ngồi im lặng bên giường Anton, cặp mắt đỏ ngầu vô hồn nhìn chằm chằm vào khoảng không trước mặt, lúc Hoàng đi vào hắn có cảm giác ông ta cũng sắp đi theo con mình tới nơi. Sau khi gọi vài lần không có phản ứng, mẹ cả đành phải tiến lại gần lay lắc mạnh chủ nhân cho tỉnh lại. Khadas lơ đãng quay lại, tuy thấy mấy thuộc hạ thân cận nhất đều đã tập trung lại nhưng vẫn không có biểu hiện gì, chỉ đến khi Hoàng lên tiếng thì mới có chút phản ứng:

- Xin chào thiếu chủ.

Giọng nói của Khadas khô khốc mệt mỏi, gần như là của một người đã kiệt sức bỏ cuộc. Hoàng không có thời gian an ủi, nói luôn:

- Tôi đã tìm ra cách có thể cứu con trai ngài, nhưng cần một vài...

Hoàng còn chưa nói hết câu thì Khadas đã bất ngờ nhảy vọt lên, nắm chặt lấy hắn như một kẻ điên, mồm miệng lắp bắp gì đó không rõ. Mẹ cả thấy vậy thì sợ hết hồn, lo lắng chủ nhân thất thố làm hỏng việc, lập tức lao tới gỡ tay ông ta ra, thì thào:

- Chủ nhân, ngài đừng kích động quá, chờ cậu ta nói hết đã.

Khadas bị mẹ cả dùng nguyên lực giữ chặt cứng không nhúc nhích được, một hồi sau bình tĩnh trở lại, nhận ra mình đang xử sự quá ẩu liền lùi lại, từ từ ngồi xuống rồi nói với tên Được Sư trẻ trước mặt:

- Xin lỗi cậu, tôi thô lỗ quá.

- Không sao, cha mẹ lo lắng cho con cũng là chuyện thường tình, nhưng ngài cần phải tỉnh táo thì chúng ta mới có thể bàn tiếp được.

Khadas hít vào một hơi, quay đầu nhìn quanh thì cảm thấy chỗ này có vẻ không thích hợp lắm để bàn việc, vì vậy ông ta liền đề nghị:

- Chúng ta có lẽ nên ra ngoài nói chuyện cho thoáng, ở đây tù túng quá.

Nói xong, Khadas ngay lập tức đứng dậy làm động tác mời, Hoàng không chần chừ đi theo luôn. Tất cả tiến ra một đình hóng gió ngoài vườn, Khadas ra lệnh cho người hầu chuẩn bị vài thứ ăn vặt, sau đó ngồi xuống rồi từ tốn hỏi:

- Không biết thiếu chủ đã nghĩ ra cách gì?

Hoàng thần nhiên nhăm nháp một vài thứ trên bàn, đợi cho Khadas bắt đầu sốt ruột mới hờ hững nói:

- Trước khi bàn tiếp, ngài có thể cho tôi biết gã Nguyễn Sư này đạt cấp mấy không, đây là vấn đề quan trọng nhất mong ngài nói thật cho tôi biết.

Đối với bất cứ trận đấu nào cũng cần phải biết đối thủ của mình là ai, tuy Hoàng muốn giúp Khadas nhưng nếu lỡ tên Nguyễn Sư kia thuộc dạng không thể chọc vào thì hẳn sẽ cúp đuôi chuồn thẳng ngay tắp lự, lòng tốt chỉ có thể xây dựng trên lợi ích bản thân, chết rồi thì còn giúp được ai. Khadas nghe Hoàng nói vậy thì trầm ngâm một lát, biết chuyện này không giấu được, ông ta liền nói:

- Theo những gì mà tôi đã tiếp xúc, có lẽ hắn vừa đạt ngưỡng cấp tám, không thể thấp hơn được.

- Ngài chắc chắn chứ?

- Tôi có bảy phần nắm chắc.

Tuy Khadas không phải dân chuyên nghiệp gì, nhưng trận hình phá giải nguyên lực mà lúc trước ông ta dùng để khống chế Zato cũng có công dụng đo lường cấp độ kẻ thù tương đối. Nó thực ra chỉ có tác dụng với những kẻ dưới đỉnh cấp tám, tùy theo mức độ tổn hại mà đánh giá, do vậy ông ta đánh giá lão già đó chỉ trong nằm ở ngưỡng này mà thôi.

Thực ra Zato là một Nguyễn Sư cấp tám trung cấp, nhưng sau khi bị ăn trái đắng tại phủ thành chủ, lão ta đã thụt đi hẳn gần một nửa cấp, hiện nay chỉ tương đương ngưỡng cao nhất của cấp bảy mà thôi. Tuy Hoàng không rõ lắm cái trận hình của Khadas có tác dụng cỡ nào, nhưng qua miêu tả cũng có thể đoán đại khái được sơ sơ, để cho chắc hẳn liền hỏi tiếp:

- Có ai ở đây từng giao đấu với tên Nguyễn Sư đó không.

Khadas sức nhớ ra hình như lúc Zato trở mặt, Hasa cũng đã phải bật nguyên lực thủ thế, liền chỉ sang tên cận vệ đang đứng bên cạnh. Nhưng khi Hoàng hỏi lại thì Hasa cũng chỉ đưa ra được quá ít thông tin, cơ bản tình hình lúc đó diễn ra quá nhanh, Zato còn chưa kịp xuất lực thì đã bị vô hiệu hóa. Nhưng ít ra cũng biết được lão có khả năng tạo ra ảo ảnh, cái này thì trong game có rất nhiều nhân vật làm được, Hoàng ghi nhớ nó vào hệ thống rồi lên tiếng:

- Giữa Hasa và Chilat, ai là người mạnh hơn?

Vấn đề này khá nhạy cảm, khi hắn nói ra thì cả bốn người phía Khadas cũng không biết trả lời thế nào. Nếu tính theo thực lực thuần túy thì Hasa là người mạnh hơn, nhưng Chilat mấy năm nay ngu đông rất lâu, chưa ai thấy ông ta ra tay lần nào, trừ khi cho hai người này đấu tay đôi sống chết, còn không rất khó để xác định được. Hoàng cũng cảm nhận được điều này, vì vậy liền đề xuất:

- Hay thế này đi, tôi sẽ tạo ra một vật thí nghiệm, hai người dùng toàn bộ sức mạnh nguyên lực đánh lên nó là đủ.

Dứt lời hắn liền lấy ra vài khối vuông nhỏ màu trắng to bằng bàn tay, đặt lên bục trước mặt, bảo cho mọi người lùi ra một khoảng, sau đó ra hiệu cho Chilat và Hasa tiến tới. Tuy hai người này không rõ tên Được Sư muốn làm trò gì, nhưng Khadas đã không có ý kiến vậy thì mình cứ nghe lệnh thôi.

Hasa là người đầu tiên, gã rút thanh kiếm dài ra, giờ nó qua đầu, tập trung nguyên lực toàn thân khiến đầu kiếm chuyển sang màu bạc trắng, sau đó bất ngờ chém thẳng xuống kia. Nhưng khi chúng tiếp xúc với nhau, lạ lùng là lại không có tiếng động nào vang lên, cục sắt cứ thế bị chẻ ra làm đôi cứ như người ta dùng dao cắt đậu phụ. Hoàng lại gần quan sát một lúc rồi nói:

- Được rồi, Chilat, ông cũng thử xem.

Khác với Hasa, Chilat chỉ đơn giản dùng tay không y như lúc ra tay với Hoàng tại hội đấu giá. Ông ta làm một thủ thế đơn giản, nhưng khi nắm đấm chạm vào mục tiêu, toàn bộ không khí phía sau cứ như bị tách ra làm đôi, hai mảnh xoáy nhỏ xíu tan nó ra thành từng mảnh nhỏ, nhìn qua rõ ràng kinh dị hơn Hasa nhiều. Hoàng nhặt vài mẩu vụn lên sờ thử, mặt vẫn không biểu hiện gì.

- Thiếu chủ, ngài thấy thế nào.

Người lên tiếng lại là mẹ cả, trong số thuộc hạ của Khadas thì bà ta cũng thuộc dạng có thực lực rất mạnh, hiển nhiên có thể nhìn ra mạnh yếu giữa Hasa

và Chilat. Hoàng chỉ im lặng quan sát thiệt hại, hắn đã dùng “Kirie Elodon” lên mấy khối sắt này, từ đó nhờ hệ thống phân tích. Theo đó Chilat ra đòn mạnh hơn Hasa tầm mười phần trăm, nhưng nói về độ xuyên phá thì lại thua khá nhiều, rất khó nói ai giỏi hơn, cái này còn tùy thuộc vào kinh nghiệm và khả năng ứng biến nữa.

Hoàng ngồi suy nghĩ, tính toán vô cùng tập trung, bên phía Khadas không dám lên tiếng nên đành phải chờ đợi trong im lặng. Rất lâu sau đó hắn mới ngẩng đầu lên, từ tốn nói:

- Tên Nguyễn Sur kia muốn gì mới chịu tha cho con trai ngài?

Khadas nghe Hoàng lại tiếp tục hỏi một vấn đề không liên quan gì thì hơi thất vọng, nhưng vẫn phải trả lời:

- Ngoài số thuốc ở hội đầu giá thì phải có thêm cô bé Băng Nữ.

- Thời hạn và địa điểm?

- Cái này thì tôi không rõ lắm, lão ta có để lại một mảnh giấy làm dấu, nếu đồng ý thì tôi phải xác nhận, nó sẽ chỉ đường cho chúng ta.

- Ừm, thế là đủ rồi. Tôi còn một yêu cầu nữa, nếu như muốn cứu Anton, tôi cần một người đi theo và phải tuyệt đối tuân lệnh vô điều kiện. Ngài thấy sao?

Khadas dĩ nhiên không thấy có vấn đề gì, chỉ cần chữa được cho con trai thì bảo ông ta đổi mạng còn được, vì thế rất nhanh gật đầu. Đúng lúc này Chilat này giờ đứng yên lặng bất chợt lên tiếng:

- Thiếu chủ, nếu được tôi tình nguyện đi theo. Nếu cậu có bất cứ yêu cầu gì, kể cả là mạng sống tôi cũng sẵn lòng tuân lệnh.

Nếu bảo còn người nào muốn cứu Anton mãnh liệt nhất, ngoại trừ Khadas ra thì chính là Chilat. Ông ta vẫn tự trách mình đã lơ là để xảy ra chuyện này, chưa kể bao nhiêu năm chung sống cùng Chilat đã mặc nhiên coi Anton như người thân của mình, nếu thằng nhóc đó có xảy ra chuyện gì, ông ta cũng chẳng còn động lực để sống tiếp nữa. Hoàng quay sang nhìn xoáy thẳng vào ông già này, nhưng câu trả lời lại làm cho Chilat phải thất vọng:

- Rất tiếc, người tôi cần không phải ông, mà là hắn.

Hoàng vừa nói vừa chỉ sang Hasa, lập tức cả mẹ cả và Chilat đều phải quay sang nhìn hắn, có điều tên lã khách có vẻ phớt đời đáng phục, mặt không đổi sắc đứng nguyên tại chỗ. Khadas cũng lấy làm khó hiểu, tuy Hasa là cận vệ mạnh nhất, nhưng nếu phải cử ai đó đi cứu Anton thì ông ta sẽ chọn Chilat. Tuy vậy nếu tên Dục Sur này đã nói vậy thì đành chịu, Khadas nghiêm túc ra lệnh:

- Nếu vậy thì... Hasa, ngươi hãy tạm thời đi theo Thiếu chủ vậy, dù cậu ta có bất cứ yêu cầu gì, dù là vô lý cách mấy cũng phải tuyệt đối nghe theo, đây là mệnh lệnh trực tiếp của ta đây.

Hasa nghe chủ nhân giao phó xong chỉ đơn giản gật đầu rồi tiếp tục đứng im như đá, Khadas chỉ biết lắc đầu chán nản, tên lã khách này tính tình khô như gỗ, chả giao tiếp được với ai, thôi thì đành phó mặc vậy. Về phần Hoàng thì đã có dự tính riêng, nếu như mọi việc theo đúng kế hoạch, chính Hasa mới là mắt xích quan trọng nhất, hắn thông thả đứng dậy rồi nói:

- Ngài hãy thông báo lại cho lão già kia, bảo chúng ta sẽ đáp ứng tất cả yêu cầu của hắn, phần còn lại tôi và Hasa sẽ xử lý.

- Nhưng... thiếu chủ, chính xác là cậu định làm gì?

Khadas nghe Hoàng nói hơi hột cứ như giỡn chơi thì tim gan nhảy loạn lên trong lồng ngực, vấn đề chết người mà thằng này nói cứ như là đi dạo phố vậy. Hoàng chả buồn giải thích, chỉ nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên chiếc mặt nạ, tức thì nó lập tức biến đổi, rất nhanh đã hóa thành khuôn mặt của cô bé Băng Nữ Lea, hoàn hảo y như người thật. Trong lúc mấy người Khadas còn đang ngạc nhiên, hắn lười biếng buông ra một câu:

- Đơn giản lắm, chúng ta chỉ cần tóm cổ và đập cho tới khi nào lão già Nguyễn Sur đồng ý chữa cho con ngài thì thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đàm phán (1)

Những ngày tiếp theo, Hoàng bắt đầu công cuộc tìm hiểu và ra lệnh cho Hasa theo cách nhanh nhất, hắn nhận ra một điều rằng tên lã khách này ngoại trừ việc hơi ít nói thì các mặt khác đều rất ổn. Hasa luôn tuân thủ tuyệt đối bất cứ những gì Hoàng yêu cầu, y như một cái máy được lập trình sẵn, do vậy mặc dù hai người chẳng hề giao tiếp mấy, nhưng công việc tiến triển rất suôn sẻ.

Phong cách chiến đấu của Hasa rất khác so với những Kiếm Sư truyền thống, đây là một loại hình kết hợp giữa vũ khí và cách di chuyển độc lập của các dân tộc thiểu số nằm ngoài rìa Rừng rậm vô tận, tuy nó rất khó để kết hợp theo đôi nhưng lại tuyệt vời cho những lã khách luôn đơn độc. Trong thời

gian có hạn, Hoàng cũng không thể nắm bắt hết được tất cả, tuy vậy với Kiếm Sư cấp bảy như Hasa, việc này cũng chẳng quan trọng lắm, hấn dư sức để chiến đấu một mình, Hoàng đơn giản chỉ cần cung cấp thông tin từ tuyến sau là được.

- Thiếu chủ, đã nhận được thông tin về địa điểm cũng như thời gian trao đổi rồi.

Khadas thời gian này đương nhiên cũng chẳng ngồi không, ông ta dựa vào tờ giấy Zato để lại đã liên lạc thành công về vấn đề đàm phán, tất nhiên là phải chấp nhận toàn bộ điều kiện. Lão già này quả thực là một kẻ quá xảo hoạt, do đã dám chắc sẽ nuốt lời nên chỉ đưa ra thông tin vào giờ chót, chỉ duy nhất người đến đàm phán mới có thể tìm ra địa điểm, bảo đảm là Khadas không thể tận dụng lợi thế đồng người để tóm cổ mình được. Ý định của Zato rất rõ ràng, giết người đi theo họ tống rồi đoạt cả Băng Nữ lẫn thuốc về.

- Thiếu chủ, cậu thực sự chỉ cần một mình Hasa đi theo thôi sao.

Trước lúc đàm phán một ngày, cả Khadas lẫn mẹ cả đều lo lắng đưa vấn đề này ra bàn bạc một lần nữa, theo họ chỉ có hai người đi đến gặp lão già Nguyên Sư đó quả thực rất nguy hiểm. Tạm thời chưa nói có kế hoạch bí mật gì, nhưng nếu phải đánh tay đôi thì Hasa hoàn toàn không có một phần trăm cơ hội chiến thắng nào, đó là chưa kể Hoàng chỉ là một Dược Sư, tuy lần giao đấu với Chilat khá ấn tượng nhưng nó vẫn chưa đủ. Khadas ngoài lo lắng cho tính mạng con trai, thì vẫn phải tính tới việc lỡ tên học trò này xảy ra chuyện thật, trách nhiệm chẳng phải sẽ đổ hết lên đầu ông ta?

Hoàng nhìn ra được sự thiếu tin tưởng của mấy người này, cũng khó trách họ được vì mình căn bản chẳng hề lộ tí chiến lược nào. Việc hấn là kẻ vô nguyên lực là vấn đề liên quan đến tính mạng, nếu trong trường hợp phán đoán sai, Hoàng sẽ bỏ mặc Hasa và cúp đuôi mà chạy ngay lập tức, hấn chưa phải mẫu người vĩ đại tới mức hi sinh vì người khác. Nhưng đó chỉ là giải pháp cuối cùng, với những gì đã chuẩn bị, Hoàng rất tin tưởng chuyến đi này sẽ nằm trong tầm kiểm soát.

- Ngài đừng lo, sẽ không có gì nguy hiểm đâu. Chẳng phải chỉ là một lão già Nguyên Sư đang bị thương sao, còn chưa đáng để tôi bận tâm.

Hấn tranh thủ chém gió vài câu, cố tỏ ra mình hoàn toàn không quan tâm tới đối thủ, dù sao thì lo lắng cũng chẳng giúp ích được mấy. Khadas tuy chưa an tâm lắm, nhưng trong tình cảnh này thì tên Dược Sư trẻ này là cứu cánh duy nhất mà ông ta có, thôi thì đành trông chờ hết cả vào hấn vậy. Về phía mẹ cả và Chilat thì ngược lại, hai người này rất có lòng tin vào Hoàng, một phần do họ đã từng chứng kiến hấn động tay động chân.

Thời gian cứ như vậy chậm chạp trôi, cuối cùng cũng tới lúc đàm phán. Mọi sự chuẩn bị đã hoàn tất, Hasa và “Băng Nữ” Lea đang chuẩn bị lên đường. Do chuyến đi lần này đối phương nắm quyền chủ động, thành ra không thể cử nhiều người hơn được, tránh tình trạng tự bóp lẫn nhau. Khadas đang phải ở trong phòng trông nom Anton, do đó chỉ có mẹ cả và Chilat ra tiễn Hoàng lên đường. Chilat cúi đầu rất thấp, nói:

- Thiếu chủ, xin ngài hãy cố gắng giúp giùm cậu chủ.

Chilal không được đi cùng, thành ra đành phải đặt hết hy vọng lên tên đeo mặt nạ này. Mẹ cả đứng cạnh thì không mất hình tượng như vậy, chỉ đơn giản nói:

- Hai người cẩn thận, nếu được thì hãy cố tự lo cho bản thân mình trước.

Ý tứ của bà ta rất rõ ràng: “nếu nhắm không làm được thì cứ bỏ”, mẹ cả tuy rất trung thành nhưng cũng không thấy chủ nhân vì một đứa con trai vô dụng mà suy sụp cả đời. Khadas vẫn còn người thừa kế chính thức khác, đó là chưa kể khó khăn lắm mới tạo được quan hệ cùng tên Dược Sư này, nếu vạn bất đắc dĩ hấn xảy ra chuyện, chẳng hóa là công toi hết. Chính vì vậy mà trong thâm tâm, mẹ cả là người phản đối chuyện đàm phán này nhất.

- Hai người yên tâm, tôi tự sẽ có cách.

Hoàng không muốn nói mấy lời thừa thãi, sau khi quảng ra một câu trấn an giao tiêu chuẩn, rất nhanh chóng liền biến mất. Do chỉ có hấn và Hasa đi cùng nhau, nên cũng chỉ cần một cỗ xe bình thường là đủ, do địa điểm nằm cách rất xa thành Roc nên phải khởi hành luôn. Tên lã khách lúc này đã thay một bộ trang phục thông thường, ngồi phía trước điều khiển xe, cứ thế phóng thẳng một đường ra khỏi thành.

Sau hơn nửa ngày di chuyển, cả hai người đã đến địa điểm chỉ định. Đây là một bãi chẵn thả bỏ hoang, đất đai cằn cỗi khô héo, dân cư hầu hết đều là người du mục hoặc các đoàn đội nhỏ, họ đều chỉ coi đây là chỗ nghỉ chân tạm thời trong hành trình, vì vậy nơi đây là kiểu mẫu hoang mạc điển hình, tìm lời mất không ra một cái thị trấn nào.

Lúc Hoàng và Hasa xuống xe thì trời đã về chiều, cả hai đứng trước một khu nông trại bỏ hoang đổ nát. Tại những nơi chó ăn đá gà ăn sỏi thế này, chuyện một vài hộ dân không sống nổi phải bỏ xứ mà đi rất phổ biến. Hoàng nhìn lướt qua xung quanh, quả nhiên là không thấy bóng dáng của bất kì sinh vật sống nào, có chết ở đây cũng chẳng ai biết, tuy vậy hấn vẫn rất bình tĩnh, nói với tên lã khách:

- Đi thôi.

Hasa lấy ra mảnh giấy Zato để lại rồi để trong lòng bàn tay, vận nguyên lực lên nó, một đường trắng mờ mờ hiện ra, chỉ dẫn đường đi cho hai người. Thực tế đây là một loại công cụ liên lạc khá phổ biến trên đại lục, chủ nhân chỉ cần đơn giản tạo ra kết nối theo thời gian, nếu có ai đó muốn liên lạc thì chỉ cần dùng nguyên lực thích hợp kích hoạt món đồ đó là xong. Việc này dĩ nhiên chỉ Hasa làm được, vì Hoàng không có nguyên lực, tính ra cũng khá là phiền phức.

Hai người đi bộ hơn hai tiếng đồng hồ thì bắt gặp một khu nhà kho cũ, lúc này mảnh giấy cũng tự động tan ra thành bụi. Zato không biết từ chỗ nào bỗng nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, nở một nụ cười nham nhở, nhìn sang rồi nói:

- Chỉ có hai người thôi sao, các người cũng can đảm đấy.

Hasa chẳng nói chẳng rằng, lôi ra một túi nhỏ rồi quẳng về phía trước, bên trong nó là ba lọ hồi phục sơ cấp như đã hứa, Zato rất nhanh đón lấy rồi thu nó vào người. Sau đó, lão đánh mắt ra phía sau, Hasa hiểu ý nên cũng thuận tay đẩy món “hàng” cần trao đổi lên, Hoàng – hay nói đúng hơn là “Băng Nữ” Lea đang run lập cập bước tới. Zato thấy vậy liền đổi giọng trấn an:

- Lại đây nào cô bé, ta không có ý xấu đâu.

Tuy vậy, “Lea” có vẻ vẫn chưa hết sợ, chỉ dám quanh quẩn sau trốn lưng Hasa, buộc lòng tên lãg khách phải dùng lực đẩy ra xa. Zato cũng không gấp, lão ta nắm chắc đối phương chỉ có đúng một người, nơi này lại không phải phủ thành chủ, không có bất cứ phép màu nào xảy ra được. Do đó cứ từ từ mà giải quyết, dù sao với một Nguyên Sư thì Băng Nữ có giá trị vô cùng lớn, cần thận vẫn hơn.

“Lea” nín kéo với Hasa một hồi thì có vẻ đã mệt, đành phải bước về phía lão già trước mặt. Nhưng đúng lúc Zato chuẩn bị đoạt người, sau đó ra tay giết luôn gã hộ vệ thì một chuyện quái dị xảy ra. “Lea” đột nhiên đứng lại, làm một loạt động tác vận người ưỡn lưng cực kì khó coi, sau đó cất giọng ồm ồm vô cùng không tương xứng với giới tính:

- Đây lão già, thế rốt cuộc là lão có tính giao dịch công bằng hay không vậy?

Cảnh tượng đang diễn ra trước mắt quả thực vô cùng quái dị, “Lea” đang đứng đó rõ ràng là một cô bé nhưng thái độ và lời nói lại khác hẳn, cứ như là bị ma nhập. Zato nhất thời chưa hiểu được chuyện gì đang xảy ra, lão ta du lịch nhiều nơi, đã từng thấy qua rất nhiều chủng tộc khác thường. “Lea” ở hội đấu giá rõ ràng là một Băng Nữ bình thường, chắc chắn không phải con lai, càng chẳng thể nào có chuyện cô ta biết nói tiếng bụng, vậy cái giọng nói quái đản vừa phát ra là của ai?

- Sao, chưa thấy nam già nữ bao giờ à. Ấy chết, tôi sợ quá, để đổi lại đã.

Khuôn mặt của “Lea” từ từ biến đổi, vận vẹo rồi chảy ra như cao su bị đốt nóng, nhìn y như trong phim kinh dị. Chỉ trong thoáng chốc, toàn bộ cơ thể của cô bé liền thay đổi, một tên đeo mặt nạ có vẻ là nam đã thế chỗ. Zato ngẩn người ra vì ngạc nhiên, chưa từng thấy phương pháp giả trang kì lạ như vậy bao giờ, cảm giác bị người khác giốn chơi ngay trước mũi làm lão rất khó chịu, xẵng giọng hỏi:

- Người là ai, giả dạng con bé Băng Nữ kia có ý định gì?

Hoàng bận bịu chỉnh lại trang phục, hoàn toàn không thèm để tâm đến những gì xung quanh. Zato thấy tên này coi mình như không khí, cực kì tức giận muốn lập tức giết chết hắn, nhưng do chưa biết đối phương có thực lực ra sao nên không dám tấn công trước. Thành ra một cảnh tượng rất kì cục diễn ra: tên đeo mặt nạ hồn nhiên đứng lau mặt, Hasa cách xa đó một khoảng thì thủ thế sẵn, trong khi Zato đứng chôn chân im lặng. Một lúc lâu sau đó Hoàng mới lên tiếng:

- Chắc, nhìn lão cũng có tuổi, sao dạn dòn quá vậy. Hiên nhiên tôi đến đây để đàm phán rồi.

Cách nói chuyện tung tung mịa mịa của Hoàng làm Zato tức muốn xì khói, thằng khốn này rốt cuộc có ý định gì đây, chả lẽ hắn được tên thành chủ kia thuê để đối phó mình? Cái này cũng có thể, nhưng trong phạm vi thành Roc làm gì có ai đủ sức để đánh tay đôi cùng một Nguyên Sư cấp tám, vô lý, thực sự quá vô lý. Zato càng nghĩ càng không hiểu, chỉ thẳng vào tên đeo mặt nạ, hỏi:

- Người thông minh không làm chuyện dư thừa, người hẳn cũng biết cái gọi là đàm phán này có nghĩa gì. Nói, thực ra người là ai?

- Đây, chưa ai dạy lão cách nói chuyện lịch sự với người đối diện à, thái độ bố láo như vậy là không nên đâu.

Hoàng vừa dứt lời lập tức đã có một quả cầu lửa to bằng cái nồi com điện bắn thẳng vào mặt hắn, nhưng rất may là Hasa đã kịp thời lao tới đẩy văng nó đi. Khỏi cần hỏi cũng biết đây là tác phẩm của Zato, hiện tại lão đang tức đến nghiến răng kèn kẹt, chỉ muốn thiêu thẳng khốn đeo mặt nạ đó ra tro. Hoàng tròn mắt nhìn Hasa, chỉ lộ đúng nửa khuôn mặt nhưng vẫn chỗ mồm ra lạnh lạnh:

- Ê, không ai chơi trò đánh không báo trước như vậy đâu nhé, chúng ta là người văn minh, nói chuyện bình thường không động tay động chân.

Hoàng vừa nói vừa vung vẩy tay chân, bày ra đủ các loại tư thế quái đản, ngón giữa liên tục giơ thẳng về phía trước. Cả Zato lẫn Hasa đều chẳng hiểu nổi thằng điên này đang bày trò gì, nhưng cả hai phía đều không muốn là người ra tay trước, tránh đối phương có gài bẫy sẵn, vì vậy đều đứng im chờ đợi. Cuối cùng Zato cũng không kiên nhẫn nữa, lên tiếng:

- Bớt diễn trò đi, rốt cuộc người và tên lãg khách kia đến đây có ý định gì.

Hoàng nghe vậy thì thò cổ bước ra phía trước Hasa, hai tay vẫn đánh liên hồi như bị động kinh, trả lời:

- Hừ, rõ ràng là lão muốn trao đổi hàng mới chịu chữa cho con trai thành chủ còn gì, hay lại bảo muốn đòi thêm thứ gì khác?

- Được, cứ cho là vậy đi, những thứ các người cần mang tới đâu?

- Chả phải Hasas đã đưa cho lão ba lọ hồi phục sơ cấp rồi sao, ăn cái quái gì tham lam vậy?

Zato cảm thấy mình đang làm một việc cực kì vô nghĩa là nói chuyện với một kẻ thần kinh, tên khốn đeo mặt nạ này đang cố tình muốn giốn mặt thì phải. Tuy vậy, lão vẫn muốn xem tới tột cùng hắn tính giở trò gì, cố gắng nhìn xuống rồi nói tiếp:

- Còn con bé Băng Nữ đâu, chính nó mới là thứ ta muốn chứ không phải mấy thứ thuốc vớ vẩn này.

- Ê, ba lọ hồi phục sơ cấp là đồ tốt nhất tại đây rồi đó, không thể kiếm ra thứ giống như vậy đâu. Còn về việc Lea thì thật ngại quá.... tôi lỡ đem gả cô bé đi mất rồi, hay lão chịu khó chờ đi, biết đâu mấy chục năm nữa sẽ xuất hiện một người khác.

Hoàng còn chưa nói hết câu thì đã có một luồng sóng màu đen bắn thẳng tới hắn, Zato cuối cùng đã không còn chịu nổi màn nhố nhăng này nữa, quyết định giết cả hai kẻ này, nhất là tên đeo mặt nạ chết tiệt kia. Hasa rất nhanh rút kiếm tiến lên, chém ra một đợt nguyên lực đánh tan đòn thế của đối thủ, đồng thời thủ thế sẵn sàng chiến đấu. Hoàng thì đã chuồn ra phía sau từ lúc nào không biết, vẫn cố vồng mồm lên nói sang sảng:

- Này này, cái gì cũng có thể giải quyết trong hòa bình mà, đâu nhất thiết làm mạnh tay như thế chứ.

Zato lúc này toàn thân đã được bao phủ bởi tầng tầng khí đen dày đặc, không ngừng tỏa ra bốn phía, lão nhẹ nhàng phẩy tay điều khiển chúng từ từ bao quanh lấy khu vực này, chặn ngang đường rút của đối thủ. Khuôn mặt nở ra một nụ cười chết chóc, lên tiếng:

- Nhà ngươi nghĩ mình còn mạng để ra điều kiện với ta sao, đồ sâu bọ hạ đẳng.

Hoàng bắt đầu nhận thấy không khí xung quanh mình di chuyển, có cảm giác bọn chúng sắp hóa thành thực thể mà bóp chết mình đến nơi. Hắn chưa dám chắc rằng đây có phải ảo giác hay không nên đành lùi lại một chút, ra hiệu cho Hasa chuẩn bị rồi nói:

- Chắc, ban đầu tôi chỉ muốn đàm phán yên ổn rồi đập cho lão một trận thôi, xem ra bây giờ phải đảo ngược quá trình rồi, không hung ác chó mèo nó khinh.... Hasa, lên.

Tên lãng khách này giờ đứng yên như tượng, tích tụ nguyên lực xuống dưới chân chờ sẵn, Hoàng vừa dứt lời liền lập tức bắn tới như một quả tên lửa. Đúng lúc này, một đám khí đen bỗng tụ lại thành hình bàn tay, giáng thẳng xuống đầu Hoàng đang đứng phía sau, toàn bộ chỗ hắn đứng cứ như bị búa tạ khổng lồ đập xuống tạo thành một lỗ tròn vo. Tinh huống này diễn ra quá nhanh khiến Hasa buộc phải dừng lại, không biết có nên quay lại cứu tên đeo mặt nạ hay không. Nhưng từ trong đám đất đá tung tóe, Hoàng điềm nhiên xuất hiện như chưa có gì xảy ra, phui phui bụi trên người rồi cất giọng đầy châm biếm:

- Cũng kinh đấy, rất tiếc là chưa ăn thua đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đàm phán (2)

Zato thực sự cũng hơi ngạc nhiên khi để sống mất tên đeo mặt kia, nhưng lão ta cũng không có thời gian để suy nghĩ vì Hasas cũng đang phóng tới. Nhìn thấy kẻ thù đang vùng kiếm bỏ thẳng xuống đầu mình, Zato không hề hoảng sợ mà trái lại còn cười khẩy ra vẻ khinh thường. Lão chấp hai tay vào nhau, cuốn không khí xung quanh thành một tấm khiên nhỏ, vừa vận đỡ lấy đòn này.

Hasa vẫn còn đang trong đà tấn công, ngay lập tức xoay kiếm chém ra ba đường sóng nguyên lực siêu lớn, phá tan lớp phòng hộ của Zato, sau đó cầm kiếm bằng cả hai tay, tập trung sức lực toàn thân đâm thẳng xuống. Lúc va chạm với cơ thể lão già Nguyên Sur, nguyên lực ở đầu mũi kiếm phát tán ra xung quanh mạnh tới nỗi cuốn phăng toàn bộ cây cối gần đó lên trời. Nhưng điều kì lạ là Hasa chỉ phí công vô ích, Zato đã biến đầu mất dạng, cứ như bốc hơi vào không khí vậy.

- Ghê thật, nếu thực sự phải đấu với hắn, chưa chắc mình chịu nổi một đòn.

Trong lúc Hasa đang múa may ở phía trên thì Hoàng lại nhàn nhã đứng tít đằng sau, đòn đánh lúc này của Zato hoàn toàn không có chút tổn hại gì tới hắn. Từ lúc bắt đầu bước vào điểm hạn, Hoàng đã gài một đồng đạo cụ trên đường đi, kể cả khi đấu khẩu với Zato, tay chân vùng loạn xạ như khi cũng chỉ để đánh lạc hướng. Thành ra đòn tấn công vừa rồi chỉ trúng vào một cái ảo ảnh đơn giản, bản thân hắn thì núp ở chỗ khác, căn bản do Zato cũng đứng quá xa nhất thời không phân biệt được.

Tuy đã được Khadas cho biết tên Lãng khách đạt tới cấp bảy, tuy nhiên khi chứng kiến tận mắt, Hoàng mới cảm nhận hết sức mạnh. Mặc dù chỉ hơn gã cốt đột Pukas lúc tại đấu trường đứng một cấp, nhưng thực tế thì chênh lệch phải hơn gấp đôi, tên Giáp sĩ đó không đời nào có thể phóng ra nguyên lực mạnh tới mức đó. Tuy vậy, hiện giờ Hasa lại bị mất phương hướng, Zato chả biết đã biến đi chỗ quái nào, hiện trường tro bụi đúng một mình hắn, đang phân vân không biết xử lý thế nào bỗng có tiếng nói cất lên:

- Khỏi cần tìm, ta sẽ sớm cho ngươi thành nguyên liệu bổ sung mà thôi.

Giọng nói khàn khàn của lão già Nguyên Sur vang lên làm Hasa hơi sững người, hắn chợt cảm thấy áp lực khủng khiếp ngay sau lưng, ngay lập tức xoay người giờ ngang thanh kiếm dài phòng thủ theo bản năng. Chỉ thấy tối sầm một mảng, Hasa bị vật gì đó quật xuống, thân thể chấn động buộc phải lùi lại mấy bước, nhưng vẫn còn đủ sức duy trì nguyên lực chống đỡ. Đập vào mắt hắn là một cảnh tượng cực kì kinh dị, mấy chục xúc tu từ dưới đất mọc lên đang vùng vẫy xung quanh, cái nào cái nấy to tương đương cột nhà, bốc mùi hôi thối khủng khiếp.

Hasa còn chưa kịp định thần thì đã có mấy cái xọc tới, hần nhanh nhẹn bung người lên không, dùng kiếm vật ngang một đường, cắt sạch chúng ra làm mấy đoạn, nhưng mấy thứ thân mềm này vẫn chưa chết hẳn, từng khúc một tiếp tục ngoe nguẩy bò tới tìm kiếm đối thủ. Hasa thấy vậy liền chuyển thế, đổi tay cầm ngược kiếm, tập trung nguyên lực chém ra mấy con lốc sắc lẹm, triệt để xay như đám lùn nhùng đó thành thịt vụn. Tên Lăng khách tiếp tục thừa thế xông lên, toàn thân bao bọc trong một cái kén gió, tất cả thứ gì bị nó lướt qua đều bị cắt nát. Chỉ trong chốc lát Hasa đã tiêu diệt sạch đám xúc tu xung quanh, biến chỗ hần đứng thành một bãi lầy nhầy nhão nhoẹt, trông cực kì tởm lợm. Zato không biết đứng trốn ở đâu, trông thấy cảnh này cũng phải khê than thờ:

- Quả nhiên là một Kiếm sĩ gió, tên thành chủ này cũng biết nhìn người đấy.

Trong những cận vệ dưới trướng Khadas, trừ Chilat đã ở bên cạnh Anton không mấy khi ra mặt thì Hasa là kẻ giỏi nhất. Hần vốn là trẻ mồ côi từ nơi khác đến, từ nhỏ đã sống vất vưởng trong thành, lớn lên một chút thì học lóm được một vài miếng võ, bắt chước người ta vào đấu trường kiếm ăn. Tuy Hasa lúc đó chỉ thuộc dạng đấu sĩ nửa mùa, nhưng lại có bản năng chiến đấu rất khủng khiếp, chính xác là hần không sợ chết, lên đài cực kì liều mạng, ai cũng phải tránh đi.

Trong một lần Khadas rảnh rỗi đi đến đấu trường, tự nhiên nổi hứng muốn thu nhận tên lang thang này, lúc đó ông ta chỉ thuần túy là trẻ tuổi sung sức, dư tiền tiêu bậy. Nhưng không ngờ Hasa lại có thiên phú về nguyên tố gió cực mạnh, vì vậy Khadas đã bỏ công đào tạo hần bài bản, rồi tổng theo mấy đoàn mạo hiểm đi thực chiến. Hasa về sau trở thành một Kiếm sư có thể điều khiển gió duy nhất tại thành Roc. Thực ra ra với tài năng như vậy, hần hoàn toàn có thể phát triển ở nơi khác tốt hơn, nhưng tên Lăng khách này là kẻ có nguyên tắc, chịu ơn phải trả, do đó chấp nhận ở lại bên cạnh Khadas làm hộ vệ cả đời.

- Khá đấy, ta không ngờ ở chỗ nhà quê này lại có kẻ tài giỏi như vậy. Nếu phải giết ngươi thì cũng thật tiếc, có muốn đổi ý đầu quân cho nhị hoàng tử không?

Zato lại không biết từ đâu đột ngột xuất hiện, trên tay đang cầm một cây gậy phép màu bạc, khuôn mặt lộ vẻ hứng thú quan sát Hasa. Lão thấy tên Lăng khách có vẻ còn đang phân vân, liền chớp cơ hội nói tiếp:

- Một Kiếm sư có năng lực điều khiển gió chính là thiên tài rất hiếm gặp, tuy ngươi hiện nay cũng hơi lớn tuổi, nhưng nếu chịu tuyên thệ trung thành với nhị hoàng tử, ta dám chắc ngài ấy sẽ có cách giúp ngươi tăng cao sức mạnh, không phải chịu cảnh làm một tên hộ vệ quèn ở chốn khi ho cò gậy này nữa.

Lão già Nguyên sư rất thoải mái thuyết phục kẻ thù, căn bản lão không hề ngại Hasa. Tuy Hasa là Kiếm sư cấp bảy, nhưng Zato hoàn toàn nắm chắc có thể đánh bại đối thủ chỉ trong vài đòn, đây không những là chênh lệch cấp độ mà còn cả về thể trạng nữa. Zato đã nắm được dòng chảy nguyên lực của tên Lăng khách, hần gần như chẳng còn chút cơ hội thắng nào cả.

Nhưng nếu có thể thuyết phục một Kiếm sư gió chịu đầu quân cho nhị hoàng tử, địa vị của Zato sẽ được nâng cao lên rất nhiều. Đây đang là giai đoạn chủ nhân tích lũy lực lượng, có thêm một nhân tài như Hasa sẽ là nguồn tăng cường rất cần thiết. Đối với những kẻ thường dân, đề nghị này cực kì có sức hút. Có thể đầu quân cho người trong hoàng gia chính là vốn tích lũy siêu lời, nếu về sau chủ nhân có thể lên ngôi, bản thân cầm chắc sẽ được phong làm quý tộc, có trung thành tới mấy cũng khó mà cưỡng lại được, huống chi là đối với một tên hộ vệ. Thấy đối phương vẫn im lặng, lão bèn nói thẳng:

- Tên nhóc con vô dụng kia chắc chắn phải chết, sau đó sẽ tới cha của hần. Hiện tại ngươi chỉ cần giết chết thằng khốn đeo mặt nạ kia là đủ, ta sẽ có cách giới thiệu ngươi tới chỗ nhị hoàng tử...

Zato còn chưa nói hết câu thì đã có một bóng kiếm đâm thẳng tới lão. Hasa nãy giờ đứng yên thủ thế, nhân lúc kẻ thù đang làm nhảm, thỉnh thoảng chém một đòn cực nhanh, lực mạnh tới mức rạch trên mặt đất mấy rãnh sâu hoắm. Zato bị bất ngờ, nhưng vẫn kịp gọi lên sáu, bảy cái xúc tu để bảo vệ bản thân, khuôn mặt ngập tràn khó hiểu. Lão hét lên:

- Ngươi bị điên à, ta đã có ý tốt muốn giúp. Chẳng lẽ ngươi muốn chôn vùi cả đời mình tại đây sao?

Đáp lại Zato chỉ là hàng hà sa số bóng kiếm phủ kín mặt đất, như một tấm lưới đan bao vây lão vào giữa. Đây là một trong những tuyệt kỹ thành danh của các Kiếm sư điều khiển gió, họ kết hợp nguyên lực trong người hòa cùng dòng khí lưu xung quanh, liên tục chém ra những nhát cắt cực mỏng mắt người khó nhìn thấy được. Chúng sắc tới mức có thể xé đá tẽ sắt như thái đậu phụ, nếu là các chiến sĩ dưới cấp sáu thì ngay cả cơ hội để chạy trốn cũng không có.

Lúc này Zato y hệt cá trong rọ, chỉ cần lão nhúc nhích một bước là sẽ thành thịt băm ngay. Hasa đứng yên, đôi mắt đỏ ngầu toát lên ánh nhìn lạnh lẽo khủng khiếp, đủ để dọa chết người bình thường. Nhưng lão già Nguyên sư lại hoàn toàn thờ ơ, thậm chí còn dùng ngón tay gầy gầy lên một lưỡi dao bên cạnh, cắt giọng mỉa mai:

- Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, đầu hàng và đi theo nhị hoàng tử... hoặc biến thành nguyên liệu luyện thuốc.

Zato vừa nói dứt lời thì có một luồng máu phọt lên, Hasa đã phát động toàn bộ lưới dao gió chém xuống. Toàn thân Zato phút chốc bị tới mấy trăm nhát chém ngang dọc, hoàn toàn đem lão thành một cái bọc máu. Chân, tay, nội tạng... văng tung tóe khắp nơi, thậm chí còn không có cái nào được toàn vẹn, khung cảnh hết sức buồn nôn. Toàn bộ chỉ diễn ra trong vòng chưa tới vài giây, phút chốc chỉ còn lại mình tên Lăng khách lãnh đạm đứng đó.

Tuy đã chính mắt nhìn thấy kẻ thù bị cắt nát như tương, nhưng Hasa vẫn rất cẩn thận tiến tới xem xét. Hần khá chắc chắn lão ta còn chưa chết, cùng lắm chỉ bị thương mà thôi, dù sao chủ nhân cũng có lệnh phải tìm cách moi ra cho được cách giải lời nguyên cho Anton. Tên lăng khách nắm chặt vũ khí, tiến từng bước một. Tại chỗ mà Zato vừa đứng, có một hố rất sâu khoan thẳng xuống lòng đất, có lẽ lão đã trốn qua đường này rồi, cảnh tượng máu me lúc nãy chỉ là giả mà thôi. Hasa đã đoán trước được điều này nên cũng không quá thất vọng, định bụng quay lại tái hợp với Hoàng, hỏi xem nên làm gì tiếp theo.

Nhưng bỗng nhiên, mặt đất dưới chân hắn đột nhiên rung chuyển dữ dội, Hasa nhất thời không đứng vững được, phải cảm kiếm xuống lấy điểm tựa. Hắn cảm thấy mình đang bị nhấc bổng lên trời, ngay lập tức búng người liên tiếp mấy cái nhảy ngược ra phía sau. Một thân hình cực lớn đang ầm ầm tề đất ngoi lên, Hasa còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy hai móng vuốt khổng lồ ép tới, tổng hắn văng đi cả chục mét. Tên kiếm sư chật vật đứng dậy, sau khi cố gắng ngược nhìn thứ đã tấn công mình, hắn chợt cảm thấy sống lưng lạnh toát:

- “Thần lẩn đất? Tại sao nó lại xuất hiện ở đây được?”

Trước mặt Hasa là một con bò sát to như xe container, trên đầu có bòm tám cạnh, bốn chân lực lưỡng kình cãnh, toàn thân nó bọc trong lớp vảy dày cộm màu xám nhạt. Đây là một con thần lẩn đất trưởng thành, quái thú cấp tám biến dị, nỗi kinh hoàng với bất cứ đoàn mạo hiểm nào. Loài này tuy khá ôn hòa, rất ít khi chủ động tấn công, nhưng nếu bị xâm phạm lãnh thổ, chúng sẽ lập tức nổi điên truy lùng rồi xé xác kẻ đó ra bã. Điều khủng khiếp nhất nhất là ở chỗ những con thần lẩn này sở hữu khả năng phòng thủ rất dã man, chiếc vỏ kia có thể kháng gần như toàn bộ những đòn tấn công vật lý hoặc phép thuật dưới cấp bảy. Thần lẩn đất chỉ sống ở các sa mạc hoang vu không người, chẳng hiểu sao lại tòi ra một con ở chỗ này, và nó còn đang có vẻ rất điên tiết.

Con thần lẩn đất lúc này đã trồi hết cả người lên, miệng gầm gừ không ngớt, nhìn về phía tên Lãng khách đầy địch ý, rất rõ ràng nó đã coi kẻ trước mặt là kẻ thù đến phá tổ, vấn đề tiếp theo thì không cần phải bàn nữa. Tuy Hasa chưa biết tại sao thứ quái vật này lại xuất hiện, nhưng lúc này thì cũng không phải thời gian để điều tra, phải lo giữ mạng trước đã. Hắn nhanh chóng giơ ngang thanh kiếm chuyển về thế thủ, vài luồng sóng nguyên lực vô tình phát ra xung quanh, việc này vô tình càng khiến nó nổi điên hơn nữa.

Con thần lẩn đập đuôi xuống đất, tạo ra chấn động y như bom nổ, sau đó lao thẳng về phía trước, hai chân trước vồ lấy kẻ địch, móng vuốt của loài này cũng cứng tương đương vảy của nó, không có áo giáp hoặc nguyên lực đủ mạnh thì chỉ cần trúng một phát cũng đủ nát thây. Hasa rất đơn giản lách sang bên cạnh, mũi chân nhẹ nhàng đạp lên người con thần lẩn lấy điểm tựa để bay xa hơn, nó thấy vậy tức tối quay đầu muốn đớp gọn tên Lãng khách, nhưng lại một lần chỉ nữa vào khoảng không. Tuy là quái vật cấp tám nhưng trí thông minh của loài này rất kém, chúng không có khả năng tấn công tầm xa, hầu hết chỉ biết ủi bừa, thành ra những mẫu chiến sĩ nhanh nhẹn như Hasa vẫn có thể tránh né được.

Mặc dù vậy, tên Lãng khách vẫn không có cách nào để lẩn tránh bị thương con thần lẩn này, lớp vảy của nó đúng là quá biến thái. Chém, đâm, bõ hay dùng nguyên lực tấn công đều vô dụng, Hasa chỉ còn cách né tránh chờ thời cơ. Với thân hình to đùng của mình, con thần lẩn đất chiếm ưu thế hoàn toàn, Hasa phải liên tục sử dụng nguyên lực để tạo gió tăng tốc cho bản thân, nếu cứ tiếp diễn thế này, sớm muộn gì cũng kiệt sức mà chết. Hắn vừa tránh né vừa quan sát, cố gắng tìm ra nhược điểm nào đó để khai thác. Có điều đối thủ thì không dễ thương như vậy, nó điên cuồng ủi ầm ầm như một cái xe tăng, Hasa cuối cùng cũng không thể duy trì tinh táo mà tránh né mãi, bị húc cho một cái trời giáng vào hông, hắn nén đau chém ra mười mấy nhát đao gió liên tục, tất cả đều biến mất trên lớp vảy kia, nhưng điều kỳ lạ là con thần lẩn đất đột nhiên dừng tấn công, ngửa đầu rú lên đau đớn.

- “Hử, mình đánh trúng được nó sao.”

Hasa lúc này đã có thời gian để thở, cắn răng lấy ra một lọ thuốc hồi phục đổ ngay vào miệng, đồng thời chăm chú quan sát. Một dòng máu xanh lè đang chảy ra, đúng ngay chỗ tiếp giáp nhô xù giữa hai chiếc vảy của con thần lẩn. Dù sao nó cũng là sinh vật sống, cơ thể phát triển tất nhiên không đồng đều, ngẫu nhiên có vài chiếc bộ phận bị hở. Đòn đánh bừa của Hasa lúc này vô tình lại trúng ngay cái khớp đó, làm tổn thương được thứ quái vật này. Tuy vậy tổn hại cũng không lớn, cũng lắm chi là trầy da một chút mà thôi, nhưng đã đủ mở ra con đường tấn công cho tên Lãng khách.

Con thần lẩn đất tiếp tục ủi đất lao tới, lần này Hasa đã có kinh nghiệm. Hắn chỉ chăm chăm nhắm đúng chỗ vảy bị hở đó mà phóng đao gió vào, mặc dù sát thương chẳng đáng bao nhiêu nhưng mưa dầm thấm lâu. Sau một hồi tung ra vài chục đòn trúng đích, cả mảng lưng phía trên của con bò sát này đã bị nhuộm xanh bởi máu. Động tác cũng bắt đầu chậm lại, nhưng bao nhiêu đó vẫn chưa đủ để hạ gục nó, trong khi Hasa đã phải dùng tới quá nửa số nguyên lực trong người. Hắn thậm chí không có thời gian để dùng thuốc bổ sung, toàn thân mệt mỏi rã rời. Rồi cuối cùng điều gì đến cũng phải đến, trong một lần nhảy lên né đòn, Hasa đã không thể điều khiển gió để lướt đi, hắn mất đà rồi cứ thế rơi thẳng xuống, đúng lúc con quái vật đang há sẵn miệng chờ đợi:

- “Nguy to.”

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, sống chết chỉ tính bằng từng giây, Hasa ngay lập tức lấy kiếm cắt ngang, dẫn phát nguyên lực tràn ra ngoài như thác lũ. Hắn xoay tròn trên không trung như bông vũ, hàng ngàn lưỡi đao gió tập trung lại thành một tấm khiên nhiều lớp, mạnh mẽ cắt xuống đối thủ bên dưới. Đây là tuyệt kỹ cứu mạng của Lãng khách, dùng ẩn thuật trút một hơi ra hết toàn bộ nguyên lực trong cơ thể. Hasa cố gắng lái sang phía đã bị thương của con thần lẩn, hướng toàn bộ đao gió vào cái khe hẹp, hầu hết chúng đều bị đánh bật ra, chỉ có vài cái lọt được vào trong, điên cuồng khoét thẳng vào thịt con bò sát này.

Lần này nó bị thương nặng thực sự, nhưng sức một mình Hasa vẫn là không đủ, chỉ thấy một tiếng rống đinh tai nhức óc vang lên, thân hình tên Lãng khách bị đánh văng ra ngoài, thanh kiếm gãy thành mấy đoạn, tay trái bị cắt cụt ngắn, máu thổ ồ ồ qua khoe miệng. Đối diện với hắn, con thần lẩn đất tuy bị chém đến lòi cả xương, nhưng chắc chắn vẫn dư sức để nghiền nát kẻ thù. Hasa lắc đầu, nhìn thứ khổng lồ kia đang lừng lừng tiến tới, trong lòng triệt để buông xuôi, cam chịu nhắm mắt chờ chết:

- “Chủ nhân, tôi không thể trả ơn cho ngài được nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Điều khiển từ xa

- Hắn làm cái quái gì vậy nhỉ, cứ đứng yên từ này tới giờ là sao?

Trái ngược với màn chiến đấu hoành tráng của tên Lãng khách, Hoàng lúc này nằm ườn ra đất, một tay gối lưng một tay nâng ống nhòm quan sát từ xa. Từ lúc Hasa dùng lưới đao gió cắt nát người Zato, hắn đột nhiên đứng yên đó không động đậy, hai tay buông thõng theo người, cứ như đang ngủ gật vậy. Hoàng đoán đây là trò của lão Nguyên sư, chắc chắn Hasa đã bị trúng nguyên rùa, thôi miên hay cái gì đó tương tự.

Nếu không có gì đặc biệt thì tên Lãng khách toi đời chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, sau đó hắn sẽ đến lượt mình. Hoàng tính toán một lúc, kiểm tra lại dụng cụ trên người, lười biếng vươn vai đứng dậy, lẩm bẩm:

- “Cũng đến lúc phân công rồi.”

Hắn cẩn thận tiến tới chỗ Hasa, đứng từ xa ném một bọc nhỏ trùm lên người hắn. Sau đó chậm rãi cất tiếng nói:

- Ra đi, chỉ còn mình ta với lão thôi, không cần thiết phải giả thần giả quỷ đâu.

Hoàng vừa dứt lời, những dòng máu khô cứng xung quanh liền rùng rùng chuyển động, tập hợp với nhau thành một khối hộp đỏ thẫm, từ trong đó Zato lờ lờ tiến ra. Lão biết Hasa đã không còn khả năng chiến đấu, liếc nhìn kẻ trước mặt đầy khinh bỉ, nói:

- Ta thực sự không biết ngươi là ngu ngốc hay dũng cảm nữa, một kẻ yếu ớt nguyên lực chưa đạt nổi cấp bốn mà cũng dám ở lại. Chẳng lẽ ngươi không sợ chết?

- À thực ra thì kẻ cả tôi có chạy lão cũng sẽ không tha mà, chỉ bằng cứ ở lại đây cho nhanh.

Zato lúc này rất khó hiểu, nếu tên thành chủ kia đã có ý muốn liều, ít ra cũng phải cừ tới những thuộc hạ giỏi nhất mới phải. Tên Lãng khách kia thì không nói, hắn đích xác là có thực lực, nếu được phát triển đúng cách, tương lai hắn còn tiến xa. Nhưng kẻ đeo mặt nạ này lại quá vô dụng, nguyên lực của hắn còn chưa đạt nổi cấp bốn, không thể phát ra bên ngoài. Nói cho chính xác là yếu tới mức không thể điều khiển từ xa được, tuy Nguyên sư không giỏi lắm về các phép thuật tấn công, nhưng vẫn thừa sức bóp chết hắn như một con kiến. Zato cũng chẳng có hứng thú dây dưa tiếp, phẩy phẩy tay nói:

- Nhà ngươi có thể chọn tự sát nếu muốn, để ta phải ra tay thì không tốt lành cho lắm đâu.

Hoàng nghe xong thì im lặng cúi đầu không đáp, đứng trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả những thứ khác chỉ là trò trẻ con. Zato chẳng thêm quan tâm tới hắn nữa, quyết định đi xem tình trạng của Hasa, thuận tiện thì thu hoạch luôn, dù sao nguyên lực của một Kiếm sư điều khiển gió cũng là của hiếm. Nhưng đúng lúc lão vừa nhắc chân tính bước đi thì lại có một giọng nói vang lên:

- Này lão già, tốt nhất là đừng làm thêm trò gì nữa. Tôi thích chúng ta giải quyết chuyện này nhẹ nhàng thì hơn.

Zato ngạc nhiên quay lại, chẳng lẽ trên đời này có người thực sự không sợ chết sao. Lão nhìn thẳng vào tên đeo mặt nạ trước mặt rồi trả lời đầy khiêu khích:

- Ô, ngươi quả là một kẻ thú vị đấy và nếu như ta cứ thích làm những gì mình muốn, ngươi có thể cản được sao?

Hoàng nghe vậy thì hơi ngẩn ra một lúc, sau đó ngai ngừng gãi đầu nói:

- À thì, nếu lão thân lừa ư nặng thì tôi cũng đành chịu, tí nữa ăn đòn đau cũng đừng kêu khóc đấy nhé.

Nói xong, hắn từ từ tiến lại gần chỗ Hasa, bỏ mặc Zato vẫn còn đang chưa hiểu thằng này có bị điên hay không. Tên Lãng khách vẫn còn đang mê man, Hoàng thử chọc chọc vài cái trên người hắn, nhưng không có phản ứng, đành phải quay sao hỏi Zato:

- Trò này cũng hay đấy, tôi thực ra chưa hiểu hết làm sao mà một Lãng khách cấp bảy có thể đứng yên như tượng thế này. Nhưng chắc là lão đã phá phách nguyên lực trong người hắn, khiến cơ thể mất khả năng tự bảo vệ, sau đó là tới màn thôi miên hoặc tạo ảo giác gì gì đó đúng không?

Hoàng vừa đi vừa nói cứ như một học giả đang nghiên cứu mẫu vật, hoàn toàn không có một chút sợ sệt nào. Zato đột nhiên cảm thấy hiếu kì, muốn xem thủ đến tột cùng tên này tính chơi trò gì, nên cũng hỏi đáp lại:

- Thông minh đấy, lý thuyết là như vậy, trên thực tế Nguyên sư bọn ta có rất nhiều cách để hành hạ một sinh vật. Tất nhiên đối với những mẫu vật cấp cao, mọi việc sẽ khó hơn đôi chút, nhưng xui cho ngươi là tên Lãng khách kia chưa đủ tầm.

- Ô, vậy sao, nói như thế, chẳng phải nếu như hắn không có nguyên lực, mấy trò mèo của lão sẽ là vô dụng à?

Hoàng nói xong thì lấy ra trong người một chiếc vòng màu xanh lục, tách nó ra rồi tống thẳng lên cổ Hasa. Chiếc vòng ngay lập tức phát ra ánh sáng nhàn nhạt, tự động tách chân cắm thẳng vào da tên Lãng khách, đồng thời bơm một thứ chất lỏng gì đó vào người hắn. Vài phút sau, Hasa mở mắt tỉnh lại, ho sù sụ vài cái rồi ngơ ngác quay đầu nhìn xung quanh. Hoàng thấy vậy thì vỗ vai hắn vài cái rồi nói:

- Yên tâm đi, ngươi không sao rồi. Thế nào lão già, tôi nói đúng chứ, chỉ cần cắt đứt nguồn cung nguyên lực trong cơ thể mục tiêu, coi như bọn Nguyên sư các người ăn cảm cả lũ.

Thứ mà Hoàng vừa sử dụng là trang bị chuyên trách cho lực lượng bảo an tại thế giới này, nó có tác dụng khóa toàn bộ nguyên lực trong cơ thể, biến kẻ bị đeo trở nên vô hại. Công dụng cũng gần giống như còng số tám hoặc cùm xích ở Trái Đất, thường dùng để áp giải hoặc trấn áp tội phạm, đôi khi kiểm soát công cụ tra tấn nữa.

Bất kỳ kẻ nào dưới cấp mười bị thứ này bám lên cổ, nguyên lực trong cơ thể liền bị ức chế không thể hoạt động được, thậm chí nó còn bơm vào người một loại dung dịch độc, nếu không có chìa khóa mà cứ tự tiện tìm cách mở, mạch máu sẽ vỡ tung mà chết. Vòng cổ này vốn là kiệt tác của mấy tên biến thái bệnh hoạn, về sau bị chính phủ các nước thu lại rồi cải tiến thành công cụ như hiện nay. Zato đương nhiên là biết thứ đồ chơi này, nhưng lão không bao giờ nghĩ tới có người lại dùng cách này để hóa giải năng lực của mình, do đó mất cứ trở ra mà nhìn:

- Sao hả, có phải tôi là thiên tài không, đừng ngại ngừng cứ khen thoải mái đi.

Cả Hasa lẫn Zato đều trần trối nhìn Hoàng như một thằng thần kinh, nghẹn lời tới mức chả biết nói câu nào cho đúng. Đồng ý là chiếc vòng cổ này có thể áp chế nguyên lực, biến mục tiêu thành cái vỏ rỗng vô dụng, mất đi đường dẫn thì đương nhiên Nguyên sư không thể điều khiển nạn nhân được. Nhưng nếu một người đột nhiên cạn sạch nguyên lực khi đang chiến đấu, chẳng phải cũng tương đương toi đời rồi hay sao, cách này của Hoàng giống như nhện thờ cho khỏi bị chết đuối vậy, căn bản là vô dụng hoàn toàn.

Zato lắc đầu vài cái cho tỉnh táo, thực sự hơi bị chóng mặt với màn múa may này giờ của Hoàng. Lão nắm chặt lấy chiếc gậy phép, lẩm bẩm:

- Tại sao ta lại có thể phí thời gian với một thằng điên cơ chứ. Cả hai người đều đi chết hết đi.

Dứt lời, chiếc gậy trong tay Zato sáng rực lên, hai luồng sáng trắng xóa bay ra từ viên ngọc đính trên đỉnh, nhắm thẳng vào đối thủ. Nhưng trái ngược với vẻ mặt bất lực của tên Lãng khách, Hoàng lại rất bình thản, hần khê nhếch môi rồi hét lớn:

- “Kirie Elodon”

Một tấm lưới màu bạc ngay lập tức xuất hiện chắn cho hai người, tuy không thể hoàn toàn cản được đòn tấn công, nhưng ít nhất nó cũng cầu đủ thời gian cho Hoàng xách Hasa linh mất. Zato thấy vậy thì hơi chưng hửng, tên này biết phép thuật phòng thủ à, có vẻ không đúng lắm thì phải.

- Ê, đánh thế chẳng ăn thua gì đâu lão khom già.

Mặc dù phải quần đít lên mà chạy nhưng Hoàng vẫn có thể ngoác mồm ra mà chửi được. Zato bị chọc tức giận tím mặt, một lần nữa huy động nguyên lực rót vào cây gậy phép, gọi ra liền một lúc mười mấy cái xúc tu âm âm lao tới muốn đập thẳng mặt dạy này ra cám.

Lần này Hoàng không dám dùng “Kirie Elodon” nữa, hần nhảy lại gần vỗ mạnh lên vai Hasa, đột nhiên tên Lãng khách nhảy dựng lên như bị điện giật. Sau đó không tự chủ được mà lao thẳng vào đám xúc tu kia, múa may tít mù, tuy không hề có nguyên lực nhưng thanh kiếm của Hasa tung hoành trong đồng này, bỏ rau thái dưa như không hề có chuyện gì xảy ra. Trong vòng vài chục giây, toàn bộ đồng xúc tu đã bị chém tung tóe, bỏ lổm ngổm dưới đất. Hoàng đứng đằng xa tiện tay thấy thẳng mấy quả bom giả kim vào thiêu chủng ra tro, đồng thời tiếp tục lên giọng:

- Yếu quá, thứ khác đi, cái đồng tentacle hentai này không ăn thua gì đâu.

Hasa nhảy ra từ đám lửa, cả người bị khói ám đen sì, trên ngực lõm vào một khúc do bị mấy cái xúc tu quất phải. Hần chỉ mặc giáp nhẹ, chủ yếu dựa vào nguyên lực để phòng thủ, thành ra khi chiến đấu trúng đòn chả phải nhẹ nhàng gì, lồng ngực đã gãy mất vài cái xương, đau tới mức không thở nổi. Hoàng thấy vậy liền phẩy tay, một luồng sáng trườn lên người tên Lãng khách, ngay tức khắc dùng “Sia” chữa trị vết thương này.

Hasa cảm nhận được lồng ngực của mình đang từ từ lành lại, kinh ngạc quay sang tên Dược sư. Quả thực lúc này hần đang rất lúng búng trong đầu, vốn dĩ hần đang chiến đấu với con thần lân đất, sắp sửa bị nó nuốt sống tới nơi thì đột nhiên ngắt đi. Lúc mở mắt ra thì thấy trên người mình có cái gì đó khác lạ, chưa kể còn bị đeo chiếc vòng cổ kia. Vốn Hasa đã tưởng Hoàng bị điên, hôm nay kiểu gì cũng phải chết, nhưng màn chiến đấu vừa rồi quả thực khó mà tin được. Cứ như có ai đó điều khiển cơ thể hần vậy, bản thân chắc chắn không thể nào chém những cái xúc tu đó dễ dàng như vậy được. Trong khi Hasa còn đang phân vân khó hiểu thì một giọng nói vang lên:

- Nghe đây, ta sẽ thử điều khiển người chiến đấu với lão già đó, cứ thả lỏng người và đừng làm gì cả. Nếu đồng ý thì gật đầu là được.

Đây là giọng nói của tên Dược sư đeo mặt nạ kia, tuy Hasa không biết hần đã làm gì với mình nhưng do đã hứa với Khadas sẽ tuân lệnh tuyệt đối, vì vậy liền gật đầu chẳng cần suy nghĩ. Ngay lập tức, một bộ khung sắt không biết từ đâu đột ngột mọc ra bám vào người tên Lãng khách. Hasa cảm thấy cơ thể đã không còn do mình làm chủ nữa, Hoàng nhảy ra đằng sau, vỗ vỗ hần một cái rồi nói:

- Yên tâm, chúng ta sẽ cùng nhau đánh cho lão già đó ra bã.

Dứt lời, Hoàng ngồi bệt xuống xoay tay vài vòng, lấy từ trong người ra vài lọ thuốc nước xanh biếc, mở nắp nốc ồng ọc vào bụng. Sau đó nghiêng răng nói thầm:

- Chơi thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chiến thuật và kỹ năng

Zato bị đông khói mù mịt trước mặt làm cho không nhìn thấy gì, chẳng thể xác định xem hai tên kia đã trốn đi đâu. Tuy vậy lão vẫn rất từ tốn, tuy biểu hiện lúc này của Hasa khá ấn tượng, nhưng khi đã mất hết nguyên lực, có giấy dựa cách mấy cũng thể mà thôi. Zato xoa nhẹ đầu cây gậy, tạo ra vài luồng gió cho thoáng khí, chậm rãi bước đi. Đột nhiên, từ trong đám khói bụi trước mặt, một bóng người lao bắn ra như tên lửa, cầm kiếm nhắm thẳng vào ngực lão. Zato bị bất ngờ, chỉ kịp mấp máy môi:

- Cái quái gì...

Tuy vậy, lão già Nguyên sư này vẫn kịp tạo ra một lớp khiên chắn tức thời, ngăn được cú đâm trí mạng này, nhưng khi vừa định phản công lại thì kẻ này liền chui vào đám khói mất dạng. Zato lập tức cẩn thận đề phòng, Nguyên sư cũng giống như các Pháp sư bình thường, cơ thể cực kì yếu đuối, nếu phải dùng chân tay thì ai đánh cũng có thể đánh bại được.

Khi còn chưa biết kẻ vừa đánh lên mình là ai thì tốt nhất không nên tấn công ẩu, nhưng trong khi Zato còn đang phân vân thì bóng người kia lại tiếp tục xuất hiện, lần này là từ bên trái. Hắn cầm kiếm định quét ngang hông đối thủ, lần này Zato đã có chuẩn bị, lão lập tức gọi ra mấy cái xúc tu chặn ngay trước mặt, ý đồ muốn cuốn lấy tên khốn này. Nhưng hắn chỉ đơn giản đập vào một cái xúc tu, lấy đà rồi bật ngược ra sau rồi lẩn mất, y như một con chạch dũi bùn vậy. Zato thấy thế thì cảm giác mình đang bị đùa giỡn, tức tối hết lớn:

- Có giỏi thì ra mặt đi, lén lút chẳng phải hành vi hay ho gì đâu.

Thực ra Zato nói vậy cũng chỉ để cho đỡ bức mình thôi, lão đoán kẻ bí ẩn này nhất định là một Sát thủ của Khadas, này giờ trốn ở đâu đó bây giờ mới ra tay. Bọn này cả đời ẩn mình trong bóng tối, đợi thời cơ thích hợp mới tung một đòn lấy mạng kẻ thù, là mẫu chiến sĩ sinh ra để giết Pháp sư. Có điều đối với Nguyên sư thì là chuyện khác hẳn, bọn họ có khả năng lẩn theo dấu nguyên lực, từ đó có thể thao túng và điều khiển con mồi, bất chấp hắn có trốn đi đâu chẳng nào.

Nhưng tên này tuy có cách đánh lén lút, thoát ần thoát hiện, nhưng lại không hề có chút xíu nguyên lực nào, cứ như kiểu hắn chỉ lấy sức mạnh cơ thể thuần túy để chiến đấu vậy. Cái này rất vô lý, vì con người bình thường dù bẩm sinh có mạnh tới đâu đi chăng nữa, vẫn không thể bằng một góc nhỏ khi sử dụng nguyên lực. Zato đoán tên này chắc là có dụng cụ gì đó để giấu đi, nhưng sớm muộn gì cũng phải lộ ra mà thôi. Lão xoay người điều khiển mấy cái xúc tu, định bụng thổi bay đám khói này cho tên Sát thủ kia hết chỗ trốn thì bất ngờ có một giọng nói vang lên:

- Ê lão khom, đánh lên đúng là hành vi không tốt, nhưng thôi miên người khác lại là trò của bọn lừa đảo đường phố, đừng có tự mình chuốc nhục vào thân.

Giọng của Hoàng đột nhiên vang lên từ phía sau đám khói, Zato nghe xong thì tức run cả người, thằng khốn đó đang trốn ở đâu chứ. Lão cố nén giận, lấy ra một hòn đá màu xanh lá cây ép vào cây gậy phép, truyền nguyên lực vào khiến nó vỡ tan. Một nắm nhỏ nguyên tố gió ở bên trong chậm rãi phân tán ra ngoài, sau đó phát triển thành một con lốc xoáy, trong phút chốc đã thổi bay toàn bộ đám khói bụi xung quanh, dọn sạch toàn bộ chiến trường.

Lúc này Zato mới nhìn thấy Hasa đang đứng cách đó không xa, trên người đeo hàng đồng xích sắt, trên tay đang cầm thanh kiếm dài, hiển nhiên hắn là kẻ vừa tấn công lúc này. Tuy vậy tên đeo mặt nạ lại chẳng thấy đâu, lão làm vài thứ bảo hiểm quanh người đề phòng rồi nói:

- Tên đeo mặt nạ kia đã bỏ người ở lại đây một mình chịu chết à, nhưng ta phải có lời khen đấy, một kẻ không còn nguyên lực có thể làm được như vừa này quả thực là rất hiếm có rồi.

Zato nói xong lập tức khua tay, tập hợp số xúc tu xung quang vào cùng chỗ, ghép chúng lại với nhau thành hàng đồng lớn nhón nhảy nhua, trông y như một cái khung xương bằng chất dẻo vậy. Hoàng tuy đứng khuất ở xa nhưng vẫn quan sát được đầy đủ tình hình, trong lòng rất nghi ngờ lão già này có sở thích đặc biệt với các thể loại quan hệ xúc tu, là kiểu biến thái từ trong lời biến thái ra. Tuy vậy hắn vẫn cẩn thận quan sát, không quên dùng đồ khuếch âm tiếp tục khiêu khích:

- Đánh thì đánh đại mẹ nó luôn đi, bày đặt làm màu, còn chưa biết thằng nào nằm sắp đưa nào chống mông đâu.

Mấy lời này vừa phát ra, đến cả một kẻ lãnh đạm như Hasa cũng phải nhăn mặt vì độ tục tĩu của nó, thông thường các Dược sư đều là những người rất có lễ độ, đời nào lại lời ra thứ đầu đường xó chợ như cái tên này. Nếu không phải đã tận mắt chứng kiến Hoàng thần kỳ chữa trị vết thương cho mình, có đánh chết Hasa cũng không tin hắn là Dược sư.

Ở phía đối diện thì khói cần phải nói tâm trạng của Zato lúc này, số lần lão bị chửi rủa nội trong hôm nay còn nhiều hơn mấy chục năm sống trên đời cộng lại. Đây chính là sự khác biệt giữa bọn mọi rợ vô lại và người có văn hóa, nếu đối co với chúng chỉ tự hạ thấp bản thân mà thôi. Zato tự trấn an bản thân như vậy, sau đó bắt đầu điều khiển cho cái khối lừng lừng toàn xúc tu kia xông lên:

- Hôm nay nếu không xé xác được hai thằng các ngươi thì từ nay tên ta sẽ viết ngược.

Khung xương hình thành từ xúc tu này là một loại kết hợp giữa phép thuật triệu hồi và nguyên tố bóng tối, tuy Zato chỉ có thể học được mấy lớp râu ria bên ngoài, nhưng nếu đánh thực sự vẫn dư sức bóp chết hầu hết chiến sĩ dưới cấp sáu, đừng nói là chỉ có một tên Lăng khách không còn nguyên lực. Đây là cũng là kỹ năng mạnh nhất của lão sau các phép thuật nguyên rủa, bình thường chẳng bao giờ dùng tới, chẳng qua hôm nay gặp thứ điên khùng như Hoàng mới phải xuất ra mà thôi.

Hàng loạt xúc tu từ trên khung xương bông mọc dài ra, như những mũi giáo đâm thẳng về phía Hasa. Nhưng thay vì di chuyển bình thường, tên Lãng khách làm liền một chuỗi động tác uốn éo vận người ở những góc độ không tưởng, gần như bề cụt sống sang một bên né sạch tất cả. Sau đó Hasa nhảy lợi dụng nhảy lên các xúc tu này, tiếp cận tới phần lõi ở trên, vùng kiểm chặt chúng cụt tới tận ngọn, dễ dàng như không vậy.

Tuy Hasa đã không còn nguyên lực, nhưng mấy cái xúc tu này cũng chẳng phải thứ khó nhằn gì, trên thân chúng chia ra từng thớ rất rõ ràng, chỉ cần để ý lách vũ khí vào đó thì ai cũng có thể chặt đứt được. Tuy vậy để làm được điều này khi bản thân đang bị bao vây giữa một rừng xúc tu thì lại là chuyện khác. Hasa lúc này di chuyển cực kì khéo léo, y hệt có mắt gắn sau gáy vậy, né tất cả các đòn tấn công từ bốn phương tám hướng. Từng tảng lớn mảnh vụn chất đầy phía dưới chân hắn, lúc nhúc ngo ngoe nhìn phát tởm. Zato thấy tình hình cứ cù cưa mãi, suýt ruột liền vùng tay ra lệnh mới cho bộ khung xương, miệng lăm bằm

- Coi bộ phải dùng biện pháp mạnh hơn mới được.

Trong lúc Hasa tả xung hữu đột trên tuyến đầu, thì ở một hố nhỏ nằm khuất sau mấy tảng đá cách đó không xa, Hoàng cũng đang phải vận dụng hết khả năng game thủ chuyên nghiệp của mình. Hiện tại hắn đang điều khiển tên Lãng khách thông qua bộ khung xương cường hóa gắn trên người, nó không những tăng tốc độ và sức mạnh của cơ thể, mà còn cho phép can thiệp trực tiếp vào quá trình chiến đấu. Đây là thứ đồ chơi thường được dùng để khi cần quản lý một lúc nhiều tài khoản trong game, Hoàng đã cải tiến nó lại một chút để phù hợp tình hình, tuy không thể bằng người ở đây sử dụng nguyên lực, nhưng ít nhất nó có thể giúp Hasa khá nhiều.

Hoàng liên tục vùng vẫy hai tay lên xuống trái phải loạn xạ, hoàn toàn coi Hasa là nhân vật trong “Ngai vàng của Hoàng đế” mà sử dụng, đối với hắn thì đây cũng chỉ là một lần solo boss mà thôi. Tên Lãng khách nhảy múa giữa hàng đồng xúc tu, cứ một lần kiểm dài quét ngang là lập tức có vài cái bị chặt cụt. Tuy vậy số lượng của chúng chỉ tăng chứ không hề giảm, Hoàng để ý mỗi khi có một xúc tu nào bị chém nát, cây gậy phép của Zato lại ánh nhẹ lên, hắn đoán rằng cái thứ này sống nhờ nguyên lực từ lão già Nguyên sư, trừ khi cắt đứt được nguồn cung, còn không sẽ chẳng bao giờ giết được nó.

Một điểm bất lợi nữa là Hoàng chỉ có thể thông qua phản xạ biến thái của mình mà điều khiển Hasa, chứ không thể dùng phép hỗ trợ hắn. Do cấp độ còn quá thấp, tầm sử dụng của cả “Sia” và “Kirie Elodon” chỉ giới hạn trong khoảng hai mươi mét đồ lại, mà bây giờ nếu lộ mặt ra bảo đảm là chỉ có chết. Do vậy Hasa đang phải chiến đấu với bất lợi vô cùng lớn, tạm thời chưa tìm ra cách hóa giải tình hình này. Vừa điều khiển Hasa né khỏi một đòn tấn công, Hoàng vừa nghĩ thầm:

- “Cấp độ thấp quá là bất lợi mà, nhân vật tuyến sau mà không thể hỗ trợ được ai thì có khác quái gì phế vật.”

Có câu thủ lâu tất bại, mặc dù có nhanh nhẹn tới mấy nhưng không thể dứt điểm được đối phương thì cũng coi như công toi. Số xúc tu càng ngày càng nhiều, dần dần không còn chỗ để Hasa nhảy nhót nữa, chúng cũng đổi cách tấn công, thay vì chọc từ nhiều hướng cùng lúc thì nay chỉ có từ ba tới bốn cái đan chéo nhau theo từng đợt đều đặn, khiến Hasa không có thời gian phản công. Và trong một lần như vậy, tên Lãng khách cuối cùng đã lộ sơ hở, bị một xúc tu quấn lấy chân, nhưng thay vì nhào lên bầu chặt như thường lệ, nó chỉ đơn giản quăng ra tí phía xa, để mặc con mồi lơ lửng giữa không trung.

Hoàng không hiểu lắm hành động này, nhưng hắn ngay lập tức có dự cảm không ổn. Lập tức nhìn sang phía Zato, quả nhiên trên tay lão già này là một quả cầu lửa màu đen đang lớn dần lên. Cái khung xương kia cố tình quăng Hasa lên trời để hắn không có chỗ mượn lực, chỉ còn nước rơi thẳng xuống đất, nếu lúc này mà bị Zato đánh trúng, coi như cầm chắc tiêu đời. Hoàng cuống cả lên, buộc lòng phải nhảy ra khỏi chỗ nấp, vừa chạy vừa tìm kiếm dụng cụ thích hợp, nhưng lúc này Zato đã chuẩn bị phóng ra quả cầu lửa đen kia, hắn thấy vậy thì thầm nghĩ trong lòng:

- “Hồng bét, phải nhanh lên mới được.”

Zato nhìn Hasa đang chới vơi giữa trời, nhả nha truyền nguyên lực cho đòn dứt điểm, quả cầu lửa đen trong tay lão từ từ đạt đến điểm nổ thích hợp. Đây chính là sự chênh lệch tuyệt đối về thực lực, mặc kệ đối thủ có làm trò gì cũng vô dụng. Zato cười thầm, sau khi thiêu rụi tên Lãng khách sẽ tính tới thắng nhãi đeo mặt nạ, nhất định phải cho nó chết một cách thảm khốc nhất. Lão ngẩng nhìn lên trên trời, nhếch mép ngạo nghễ và vùng tay thật mạnh, quả cầu lửa đen lập tức bay ra, kéo theo cái đuôi sáng rực phía sau.

Hasa lúc này đang ở giữa không trung, mắt mở to nhìn cục lửa to tướng đang lao tới, kể cả có không bị thiêu ra tro thì ở rơi tự do độ cao này cũng đủ gây cổ, có lẽ kết cục cuối cùng của mình khi đến chỗ này đã định sẵn. Hasa không sợ chết, nhưng ít nhất phải có ích, công việc mà chủ nhân giao cho vẫn chưa hoàn thành, thực sự không đành lòng chút nào. Tên Lãng khách bình thân thả lỏng cơ thể, chờ đón những thứ chuẩn bị tới. Nhưng có người còn chưa muốn hắn bỏ mạng, ngay khoảnh khắc quả cầu lửa đen va chạm với cơ thể Hasa, liên tiếp hàng loạt tấm chắn màu xanh xuất hiện, hóa thành những miếng băng mỏng làm lệch đi đường bay của nó.

Hoàng đang đứng ngay phía dưới, tay nắm tay mười ném một loạt thứ gì đó lên không, chúng nhanh chóng vỡ vụn và phân mảnh thành rồi bám lên người Hasa, lòi tụt hẳn xuống tránh được quả cầu lửa đen. Hoàng canh đúng lúc tên Lãng khách gần chạm đất mới lao đến đỡ lấy hắn, cả hai lăn mấy vòng dưới đất theo quán tính. Zato cũng hơi bất ngờ, nhưng nếu chúng tưởng có thể dễ dàng thoát được thì đúng là quá ngây thơ, lão liền đảo cây gậy phép một vòng, ngay lập tức quả cầu lửa quay ngược lại và lần này là nhắm thẳng xuống mục tiêu mới ở dưới đất. Hoàng thấy vậy thì thầm kêu khô, trực tiếp đẩy Hasa ra đứng trước làm bia chắn, đồng thời hét lớn:

- “Kirie Elodon”

Một tiếng nổ khủng khiếp vang lên khi cơ thể tên Lãng khách tiếp xúc với quả cầu lửa, sức nóng lan tỏa ra xung quanh làm Hoàng thấy cực kì khó thở. Một lúc sau, Hasa xuất hiện, toàn thân bị lửa thiêu đen sì, lớp áo giáp bên ngoài cháy rụi toàn bộ, nhưng có vẻ vẫn chưa nguy hiểm tới tính mạng. Hoàng nhanh chóng diu hắn ngồi xuống, lấy ra một bình hồi phục sơ cấp đổ vào miệng tên Lãng khách, rất may là đã chuẩn bị trước, dùng “Kirie Elodon” theo kiểu giám sát thương theo phần trăm, cộng thêm đám lùn những kia làm vật chắn, tạm thời thoát được một lần.

Hoàng cảnh giác nhìn sang Zato, thấy lão vẫn chưa ra tay tiếp nên cũng hơi yên lòng, nhưng còn chưa kịp thả lỏng thì đã thấy hàng đồng xúc tu từ trên

cao đồ xuống. Hắn chỉ kịp đá bay Hasa lên trước, cầm đầu cầm cổ chạy, trong lòng không ngừng nguyên rủa lão già kia:

- “Mẹ cha nó chứ, đánh gì đánh mãi vậy”

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Liều mạng

Giữa một rừng xúc tu đang lao xuống như thác lũ, nếu đứng lại thì chỉ có chết, Hoàng vung chân chạy với tốc độ nhanh nhất ra phía sau, bỏ mặc Hasa chỉ vừa tỉnh lại làm bia đỡ đạn. Zato thấy vậy cũng phải ngạc nhiên, tên hoàn toàn không đắn đo một chút gì, cứ thế kệ xác đồng đội, nhưng mục đích của lão là muốn tóm cổ hắn, vì vậy liền điều khiển cho đám xúc tu đuổi theo.

Hoàng vừa chạy vừa ngoái cổ lại nhìn, nhận thấy kẻ thù quyết tâm bằng mọi cách tóm cổ mình, hắn tặc lưỡi cố gắng vung tay điều khiển Hasa, có điều còn chưa kịp làm gì đã có một cái xúc tu chọc thẳng vào đầu. Hoàng kịp thời lộn nhào né nó đi, nhưng tiếp theo là hàng hà sa số cái khác ập xuống, hắn cuống quýt ném ra mấy quả bom giả kim, thổi bay bọn chúng lên không, ba chân bốn cẳng lùi lại, miệng không ngừng chửi rủa:

- Ít ra phải cho người khác một chút thời gian chứ, thế này sao mà chơi.

Đúng lúc này thì Hasa đã có thể gia nhập vòng chiến, tên Lăng khách nhanh nhẹn lao tới chém đứt liền một loạt xúc tu đang nhắm nhe tiếp cận Hoàng, đồng thời nắm cổ áo tên đồng đội ném thẳng ra xa. Mắt thấy con mồi đã vào tới miệng còn bị vượt mất, Zato tức tối truyền thêm nguyên lực vào cây gậy phép, sản sinh thêm một loạt xúc tu mới, nghiêng răng nói:

- Đã thế ta sẽ cho ngươi đi trước nó.

Hasa vẫn còn bị choáng sao vụ nổ lúc nãy, cộng người điều khiển hắn nãy giờ đang cầm đầu chạy trốn chết, thành ra chỉ có gắng vung kiếm phòng thủ hết sức. Nhưng do số xúc tu quá nhiều thành ra tên Lăng khách liên tiếp trúng đòn, máu bắt đầu chảy đỏ thẫm cả người. Hasa lúc này đã ở mức cực hạn, cuối cùng sơ hở để một cái xúc tu hất ngã nhào xuống đất, ngay lập tức đám lưng chừng đen kịt nhân cơ hội này lao xuống khóa chặt lấy con mồi.

Những tưởng Hasa sẽ bị xé xác thì hắn đột ngột bung người theo phương nằm ngang, lách qua kẽ hở của đám xúc tu thoát ra ngoài. Sau đó là một chuỗi động tác quái dị, tên Lăng khách lấy mồm ngậm kiếm, tận dụng tứ chi vừa bò vừa nhảy loạn lên như một con châu chấu. Hắn đạp, ôm, bấu víu, cào xé... lung tung, cần cổ liên tục xoay như chong chóng, trông dị dạng không thể tả được. Zato là người từng tiếp xúc nhiều, cũng chưa bao giờ thấy kiểu chiến đấu nào như vậy, lão lấy tay dụi mắt mấy lần, có cảm giác như đang bị ảo giác:

- Tên này... thực sự là có kiểu Kiếm sư quái đản như vậy sao?

Đứng ngoài từ xa nhìn đã thấy không thuận mắt, nữa là người phải trực tiếp thực hiện. Hasa tuy vẫn còn hơi choáng váng, tuy vậy vẫn đủ sức để biết mình đang làm gì. Tuy nói chiến đấu sống chết không câu nệ mấy chi tiết nhỏ, nhưng không có nghĩa làm gì cũng được, ít nhiều cũng phải trông ra dáng người một chút. Hiện giờ cả người Hasa đang ngửa ngược lên trời, tứ chi bò lồm cồm dưới đất, thanh kiếm dài cặp giữa hai đùi, nhìn cực kì bất tiện, cũng chẳng hiểu làm sao có thể chiến đấu trong tư thế này được nữa.

Hoàng nhân cơ hội Zato đang tập trung vào Hasa, nhẹ nhàng linh ra chỗ khác, cố gắng không tạo sự chú ý. Do hắn vừa di chuyển lại phải cố gắng điều khiển tên Lăng khách, đôi tay bị vấp liên tục thành ra mới tạo ra mấy màn vừa rồi, dù sao người khó coi cũng không phải là mình nên chả sao cả. Sau một hồi chật vật chui nhui như chó, cuối cùng Hoàng cũng tiếp cận được Zato, khoảng cách này tuy vẫn còn hơi xa nhưng nếu vào gần hơn thì có vẻ quá nguy hiểm. Hắn nhẹ nhàng móc ra một đồng bom giả kim, nhắm kỹ mục tiêu rồi nhào thẳng ra hết lớn:

- Ăn phân đi này, lão già chết tiệt.

Zato đang tập trung vào Hasa, bất ngờ bị tiếng hét này làm cho phân tâm, lão quay lại và thấy tên đeo mặt nạ đang đứng ngay sau lưng mình, vung ném ra một loạt thứ kỳ quái. Zato không biết hắn bằng cách nào có thể tiếp cận mình mà không bị phát hiện, buộc lòng phải bỏ qua Hasa mà lo phòng thủ. Lão giờ cây gậy phép vẽ ra hình tứ giác trước mặt, tạo thành một vùng sương mù đen ngòm nuốt sạch số bom giả kim vào trong, nhưng mặc dù vậy chuỗi kích nổ liên hoàn vẫn phát ra dữ dội, ép Zato phải lùi lại mấy bước.

Hoàng biết mấy quả bom kém chất lượng này sẽ chà lăm gì nổi lão già đó, cái hắn cần là tranh thủ quãng thời gian quý báu này, tức tốc điều khiển Hasa phá vỡ, sau đó lợi dụng đám xúc tu còn đang quán chặt vào nhau, đạp lên chúng và chạy thẳng về phía bộ xương kia. Zato thấy tên đeo mặt nạ đang đứng múa mấy tay chân, hoàn toàn không xem mình ra gì, tức giận đập tay vào cây gậy phép, phóng ra một luồng dung dịch xanh lè nhắm thẳng tới hắn. Hoàng cảm nhận được nguy hiểm, ngay lập tức ngã người về sau như con lật đật, đồng thời giờ tay lên, thì thầm:

- “Kirie Elodon”

Tầm khiên bạc lần này đúc thành mấy lớn chồng lên nhau, cố gắng ngăn dòng chất lỏng nguy hiểm này. Trước lúc đi Hoàng đã biến thủ sạch sẽ số thuốc bổ sung nguyên lực tại chỗ Khadas, đủ sức cho hắn tạo “Kirie Elodon” liên tục. Đòn tấn công của Khadas chạm vào lớp khiên khiến chúng bốc hơi xóa như gặp a-xít ăn mòn, cứ thế mà đục thủng dần dần, có điều Hoàng cũng liên tục bổ sung kịp thời, đủ sức chống đỡ trong chốc lát.

Nhưng cách này coi bộ không hiệu quả cho lắm, năng lượng trong cơ thể Hoàng và nguyên lực tại thể giới này tuy về bản chất giống nhau, nhưng do trong người hắn không có nguyên tố để dẫn nên lượng thuốc hấp thu được cực kỳ kém, chỉ được một phần năm bình thường. Hoàng thấy ổng năng lượng của mình trời sập ầm ầm, bắt đầu theo chiều hướng giảm mạnh. Hắn quyết đoán chờ cho đến khi khối chất lỏng này xuyên quá hết mới nhảy tránh đi, vừa vận né được trong gang tấc, lồng ngực đập thình thịch như đánh trống, vuốt mồ hôi ngấm thắm

- “Mẹ nó, đánh đấm kiểu này nguy hiểm quá.”

Mục đích ban đầu của Hoàng là cố gắng dùng kỹ năng phòng thủ, kết hợp với số bình hồi nguyên lực bổ sung năng lượng liên tục, cố gắng kìm chân Zato để cho Hasa có thời cơ đánh lén. Nhưng rõ ràng là trò này không dùng được, các bình hồi phục nguyên lực tại đây không có tác dụng lắm với hắn, trừ khi là kiếm được thứ chất lượng cao hơn hoặc tự mình làm ra, mà tình hình hiện tại đang không cho phép. Hoàng liếc về phía Hasa, thấy chưa có gì bất ổn mới yên tâm quan sát Zato, lão già này lại phóng ra thứ khí gió gì nữa thì đúng là vô phúc.

Hoàng đứng yên tại chỗ nhưng Zato thì không có ý định như vậy, lão lắc đầu vài lần rồi ấn mạnh vào cây gậy phép, một loạt mười mấy cái xúc tu từ dưới đất chui lên bao vây kín xung quanh người đối thủ. Hoàng bỗng có cảm giác không lành, đám xúc tu bắt đầu vung vẩy, một cái ở gần nhất đột ngột giáng thẳng xuống, sau đó là hàng chuỗi tấn công liên tục làm hắn phải chạy vòng vòng như chuột mà tránh. Zato ở phía xa quan sát, khuôn mặt đầy thỏa mãn nhàn nhả điều khiển đám xúc tu hành hạ con mồi. Hoàng biết nếu cứ thế này mình sẽ toi trước khi đạt được mục đích, vì vậy vừa nhảy tránh vừa la hét inh ỏi:

- Ngừng, ngừng đã... có gì từ từ nói

Nhưng Zato lần này không thèm quan tâm xem thằng này làm nhảm nhăng cuội gì, lão rút kinh nghiệm mấy lần trước, tốt nhất là bịt tai giả điếc rồi cứ thế mà nện nó ra bã. Hoàng bị vậy đánh muốn nát cả người, phải dùng hết khả năng cầm đầu cầm cổ chạy, cũng may là Zato còn muốn dằn vò con mồi, chứ nếu không thì hắn đã nằm sấp này giờ rồi. Cảm thấy tình hình đã tới mức không thể cầu giờ thêm nổi, Hoàng liền hét lớn:

- Hasa, ra tay đi.

Zato khinh thường liếc nhìn đối thủ trước mặt, người cho rằng cái trò con nít này sẽ dọa được ta hay sao chứ, tên Lãng khách đó giờ này còn đang bị kẹt cứng với đám xúc tu cũ, thân hắn lo còn không nổi, làm sao mà đánh tới đây được. Lão khua nhẹ tay, tiếp tục muốn chơi đùa với tên khốn này, phải cho hắn bị chịu đủ đau đớn tột tệ nhất, nhưng đám xúc tu đang tấn công bỗng đột ngột đứng cứng đờ lại, không chịu nghe lệnh nữa. Zato cảm thấy hơi lạ, tên này giờ trò gì sao mình không thấy, lão bèn truyền thêm nguyên lực vào cây gậy phép, có điều vẫn vô hiệu. Lúc này Hoàng mới từ ngai đầu dậy, nói:

- Sao, không thể sử dụng nguyên lực chuyển hóa thành năng lượng cho lũ xúc tu kia nữa rồi chứ gì, đã bảo là bình tĩnh đám phán đi thì không chịu.

Zato nghe vậy thì bất chợt giật mình, lập tức quay về phía bộ khung xương chính. Hasa không hiểu bằng cách này đang đứng vút vèo ở trên đó, lưới kiểm cảm ngập hẳn vào trong khoét thành một lỗ to tướng, trên tay hắn cầm một mảnh nhỏ màu xám đang bốc khói. Lão ta cố gắng truyền nguyên lực vào cây gậy phép, muốn hát văng tên Lãng khách đi, nhưng rất tiếc đám xúc tu bây giờ cứ như bị hết pin, chỉ lơ vờ đứng yên một chỗ. Giọng nói của Hoàng lại tiếp tục vang lên:

- Ngạc nhiên lắm đúng không, trong lúc lão đang tận tình cử hành tội thì Hasa cũng làm được khối việc đấy chứ nhỉ. Dùng nguyên tố bóng tối nén thành lõi trung tâm, sau đó dùng nguyên lực trong người liên kết với nó tạo ra mấy thứ lòng thông này... khá là sáng tạo đấy, tiếc là vẫn chưa tới.

Thực ra lúc đánh lén, Hoàng đã cố tình la hét để khiến Zato tập trung sự chú ý qua đây, sau đó nhân cơ hội lão phải tập trung điều khiển đám xúc tu mới, hắn liền cho Hasa phá vây chạy thẳng một mạch tới cái khung xương kia. Tuy nói nguyên lực có thể làm được nhiều thứ không tưởng, nhưng chuyện xúc tu mọc lên từ dưới đất như cây cối coi bộ hơi vô lý. Chưa kể việc Zato phải liên tục bổ sung nguyên lực vào cây gậy phép kia, thành ra Hoàng đoán lão hắn đã tạo ra và giấu cái lõi từ trước, khi hai người bọn họ xuất hiện thì mới phát triển nó ra thành một bộ khung xương hoàn chỉnh và liên tục đẻ ra các xúc tu con.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chữa thương cho Hasa, Hoàng đã gần thiết bị cảm ứng nhiệt vào người tên Lãng khách, khối xương kia là sinh vật sống nếu cục lõi ở bên trong thì nhất định phải có nhiệt độ khác. Do đồ này là thứ kém chất lượng nên phải tiếp cận thật gần mới có thể quét chính xác, thành ra hắn vừa phải điều khiển Hasa và tìm cách câu giờ, trước tiên triệt tiêu đám xúc tu rồi mới tính sơ tới Zato. Hoàng vỗ vỗ vào cái xúc tu gần nhất, cất giọng châm chọc:

- Mất đi khối lõi, nguyên lực của lão sẽ không thể chuyển hóa để phát triển đám xúc tu này nữa, bây giờ đầu hàng vẫn còn kịp đấy, tránh tí nữa lại ăn đòn cho ngu người.

Tuy cực kì khó chịu vì bị thằng này nói móc, nhưng Zato cũng phải khâm phục hắn trong một thời gian ngắn đã tìm ra được cách hóa giải tuyệt chiêu của mình. Thực ra Nguyên sư như lão không có khả năng tạo ra thứ lợi hại như vậy, đây là trang bị phòng thân do Nhị hoàng tử cấp cho, nó giống như một hạt mầm cây vậy. Nguyên lực sau khi rót vào sẽ được chuyển hóa và phát triển mạnh mẽ thành bộ khung xương, tỏa nhánh xuống lòng đất rồi mọc thành hàng đồng xúc tu có khả năng tái tạo gần như vô tận.

Zato tất nhiên không cam lòng nhìn món đồ quý giá này cứ thế bị hủy đi, lão cố gắng huy động nguyên lực toàn thân đổ vào cây gậy phép, cưỡng ép số xúc tu hoạt động trở lại. Do Hasa mới chỉ phá hủy được một phần khối lõi, chưa đủ để tiêu diệt hẳn bộ xương này, hắn lập tức bị mấy chục cái xúc tu quấn chặt lấy người. Nhưng giờ đây đã là thời khắc quyết định, tên Lãng khách mặc kệ bọn chúng siết chặt lấy thân, sống chết dùng toàn lực đâm sâu thanh kiếm vào bên trong, chỉ cần khối lõi bị phá hủy, đám lòng thông này sẽ chết ngay tức khắc.

Hasa toàn thân đầy máu, thân thể bị thùng sáu bảy lỗ to bằng cái bát ăn cơm, đám xúc tu siết hắn đến muốn tắc thở. Nhưng cơ thể tên Lãng khách lúc này đã không còn là của hắn nữa, Hoàng ở phía dưới liên tục đẩy tay cầm kiếm của Hasa đâm sâu vào trong. Cuối cùng hắn cũng thấy một luồng nhiệt từ

phần chính khối lõi phát ra, càng ra sức đẩy mạnh tợn. Dường như đám xúc tu cũng cảm nhận được điều đó, chúng điên cuồng ôm cứng lấy mục tiêu, không để nó làm hại tới “mẹ” mình. Zato cũng quyết đoán dồn thêm nguyên lực, cuối cùng cũng khóa chặt được Hasa, lão đắc ý quay sang tên đeo mặt nạ, cười lớn:

- Kế hoạch của ngươi phá sản rồi, tên Lãng khách kia sớm muộn gì cũng chết mà thôi.

Đáp lại lời lão chỉ là một cái nhếch mép đầy khinh thường từ Hoàng, hần tặc lưỡi thả lỏng người, đồng thời búng tay một cái. Bỗng nhiên Hasa ánh lên hàng loạt ánh sáng đỏ lè, sau đó cả người hần phát nổ bùng bùng như một bánh pháo tét, sức ép và lửa lan ra nhanh chóng thiêu rụi toàn bộ số xúc tu xung quanh, đồng thời tạo thành phản lực đẩy tên Lãng khách về trước. Zato giương mắt nhìn mũi kiếm cứ thế lạnh lùng đâm nát toàn bộ khối lõi, không cam tâm hết lên:

- Khôngggggggg.

Vụ nổ làm Hasa văng ra ngoài như đạn pháo, đập thẳng xuống lùm cây phía dưới, chẳng biết còn sống hay không. Khối lõi bị phá hủy khiến bộ xương bị mất liên kết, rùng rùng chảy ra thành một khối nhão nhoẹt, toàn bộ xúc tu đồng loạt gục ngã xuống đất. Zato chứng kiến cảnh này mà lòng đau như cắt, khối lõi đó là trang bị cực kì hiếm, biết bao giờ mới có thể gặp lại được.

Lão nhìn sang tên đeo mặt nạ đang đứng cách đó không xa, lửa giận bốc lên ngàn ngút, thằng khốn này không ngờ dám sử dụng đồng đội như vũ khí sống, đã thế còn hoàn toàn tỉnh bơ chẳng chút áy náy nào. Hoàng giơ tay che miệng, lưỡi biếng ngáp dài một cái rồi nói:

- Lão đã không còn khả năng chiến đấu nữa rồi, tôi nói lần chót: giờ tay chịu trời sau đó ngoan ngoãn ăn đòn hay muốn bị đập cho nát người trước rồi mới chịu?

- Tên hèn hạ nhà ngươi, tưởng chỉ có bao nhiêu đó là làm khó được ta sao?

Zato vừa dứt lời thì cục ngọc đỉnh trên cây gậy phép bỗng nhiên nứt toác ra rồi vỡ vụn thành hàng trăm mảnh, đây là hậu quả của việc lão liên tục dồn ép nguyên lực từ nãy tới giờ, xung đột xảy ra làm nó không thể chịu nổi. Hoàng thấy vậy liền lên tiếng:

- Nguyên sư mất đi gậy phép, còn đủ can đảm nói chuyện bó lá nữa à?

- Kể cả như vậy, ta vẫn thừa sức bóp chết đồ khốn nhà ngươi.

Một quả cầu lửa từ tay Zato bất chợt bắn thẳng về phía Hoàng, có điều lần này hần rất dễ dàng lách người né nó đi. Zato thở than không ổn, lão đã phạm quá nhiều nguyên lực cho khung xương xúc tu kia, đã thế còn bị hỏng gậy phép, sức mạnh hiện tại quả thực quá yếu. Hoàng thấy đối thủ không có ý muốn đầu hàng, cũng chẳng muốn nhiều lời hơn nữa làm gì, khom người lấy đá rồi phóng thẳng tới trước. Lần đầu tiên trong trận chiến, Zato phải luống cuống lùi ra sau, đồng thời liên tục phóng ra cầu lửa cỡ nhỏ cản đường, trông cực kì chật vật.

Tuy vậy lão vẫn còn có thể tự được một số nguyên lực đáng kể cho đòn cuối cùng. Sau khi nhìn cho Hoàng đang say máu lao tới gần, Zato bất ngờ đập hai bàn tay vào nhau, kéo ra một đuôi lửa đen sì, nhắm thẳng tới đối thủ rồi phóng ra. Khoảng cách quá gần không cho phép hần có thể tránh né, Hoàng mất nhìn khỏi cầu này sắp chạm vào mình, liền thu người lại rồi hét lên:

- “Kirie Elodon”

Khối lửa đen nhanh chóng bao trùm lên người tên đeo mặt nạ, ngấu nghiến phù nhai nuốt chửng hần đang đứng, thiêu chúng thành một mảng khét lẹt. Tuy đây chỉ là phép thuật cấp năm tầm trung, nhưng với những kẻ nguyên lực yếu ớt thì đây là đòn trí mạng. Nhưng trong lúc Zato đã chắc mẫm chiến thắng thì từ trong đám lửa, một giọng nói khàn khàn vang lên:

- Đau đấy, cảm giác bị bỏng toàn thân quả nhiên là không dễ chịu gì.

Hoàng lão đảo bước ra, da thịt trên người bị lửa làm cho bong tróc từng mảng một, khuôn mặt cháy sạm đỏ lè, nhưng vẫn sống tương đối khỏe. Hần vốn đã dự đoán tới điều này, nên luôn thủ sẵn một lần “Kirie Elidon” mạnh nhất để đề phòng, tuy nó không thể chặn hết đám lửa đen kia, nhưng ít nhất cũng giữ cho bản thân khỏi bị thiêu ra tro. Hoàng cố gắng móc ra một lọ thuốc hồi phục, ngửa cổ tu sạch rồi nói:

- Đùa giỡn thế đủ rồi, ăn đòn đi lão già chết tiệt.

Dứt lời, hần lao thẳng về phía trước, Zato cuồng quật đập tay vào nhau, ý đồ tạo thêm một quả cầu lửa đen nữa, nhưng nguyên lực trong người lúc này đã không còn một chút gì. Một cú đâm như trời giáng tọng thẳng vào mặt lão, Zato chỉ kịp thấy trời đất quay vòng vòng rồi sau đó ngất xỉu ngay tại chỗ. Hoàng nhắm mắt lại vì đau, xoa tay cho đỡ nhức rồi mới dám thở ra một hơi, thì thầm:

- Tổ sư nó, cuối cùng cũng thắng.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Tra hỏi và đàm phán (1)

Zato nặng nề mở mắt ra, cảm giác đầu đau như búa bổ, cố gắng đứng dậy thì chợt nhận ra chân tay mình đã bị trói cứng ngắc, trong miệng toàn cỏ khô thành ra muốn nói cũng chẳng được, lão chỉ còn biết ứ ở đây bất lực. Cách đó không xa, Hoàng đang chữa trị cho Hasa, nghe thấy tiếng động thì quay người lại, nhìn Zato đang cố gắng giãy dụa liền nói:

- Đừng có sức nữa, tôi đã dùng vòng cổ khóa chết nguyên lực trong người lão rồi, ngoan ngoan nằm yên đi.

Zato nghe vậy thì mới chợt nhận ra có một thứ gì đó đang bám trên cổ mình, lão giương mắt nhìn tên đeo mặt trước mặt đầy tức giận, chỉ hận không thể xé xác thằng khốn này ra ngay lập tức. Một Nguyên sư cấp tám lại bị thứ công cụ rẻ tiền này làm cho trở nên vô dụng, đúng là nhục không thể nào hết. Hoàng cũng chẳng muốn quan tâm xem đối thủ nghĩ gì, hắn tiếp tục quay trở lại công việc đang dang dở, nhìn đồng đội như một cái chân rách trước mặt, trong lòng thầm than thở:

- “Không ngờ tên này sống dai đến vậy.”

Thực sự Hoàng cũng phải bất ngờ vì không nghĩ Hasa còn sống được, lúc được tìm thấy tên Lãng khách gần như đã nát bươm, cánh tay trái bị đứt cụt tới tận vai, khắp người toàn là vết bỏng sâu đến lột da, có mấy chỗ xương muốn lòi ra ngoài. Tuy Hoàng đã dùng cả thuốc lẫn “Sia”, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng giữ trị được vết thương thông thường, còn mấy chỗ què cụt thì vô phương. Hasa từ Lãng khách được chính thức phong hàm lên Hiệp sĩ một tay, đây là chỉ mới tính hình thức bên ngoài, còn nguyên lực trong người có bị ảnh hưởng hay không thì chưa.

Cơ bản ngay từ đầu, Hoàng đã xác định sẽ phải chơi bài liều, hi sinh Hasa để cho Zato một đòn trí mạng. Hắn quán quân người tên Lãng khách hàng đóng bom giả kim, làm thêm vài cái điều khiển từ xa, sẵn sàng kích nổ khi cần thiết. Tuy Hoàng không phải kẻ thích đem người khác ra thí mạng, nhưng trong hoàn cảnh thực lực hai bên chênh nhau tuyệt đối, chỉ có chấp nhận hi sinh mới có cơ may lật ngược thế trận, rất may Hasa vẫn còn sống, như vậy hắn cũng đỡ áy náy hơn.

Hoàng kiểm tra Hasa lại một lượt, cảm thấy chẳng còn gì để làm nữa mới yên tâm bảo hắn nghỉ ngơi, chiếc vòng cổ vẫn chưa được tháo ra nên tên Lãng khách trên cơ bản là vô dụng. Hoàng lúc này mới quay sang Zato, nhìn lão đầy trào phúng rồi nói:

- Bây giờ thì chúng ta có thể bàn bạc, đàm phán được rồi chứ? À tôi quên mất, lão đang ngậm cỏ thì trả lời thế nào được.

Hoàng liền lấy tay đập mạnh vào sau đầu Zato, khiến lão thổ ra toàn bộ những thứ trong miệng. Zato ho sù sụ mấy hơi liền, sau đó mới ngẩng đầu nhìn kẻ thù, rít lên giận dữ:

- Tên khốn chết tiệt, cứ chờ ta thoát ra khỏi đây xem...

Lão còn chưa nói hết câu thì đã có quả đấm to tướng thoi vào giữa mặt, lần này Hoàng còn đeo thêm một đôi găng tay sắt khiến lực phát ra mạnh hơn rất nhiều. Zato tuy là Nguyên sư cấp tám nhưng cường độ cơ thể cũng chỉ giống mấy ông già bình thường, sau khi trúng đòn liền có mấy cái răng bay thẳng ra ngoài, đau đớn khiến lão muốn ngất xỉu lần nữa. Hoàng xoa tay vào nhau, ra vẻ ngai ngùng lên tiếng:

- Đã bảo là chuyện gì cũng phải từ từ, chưa gì đã đòi đánh đòi giết, con người thật chẳng có văn hóa gì cả.

Zato mồm miệng méo xệch nói không nên lời, chỉ biết cắn răng chịu trận. Hoàng tiến lại gần vỗ vai lão, tiếp tục ba hoa:

- Chúng ta nên hợp tác vui vẻ để cả hai bên cùng có lợi, lão nói có phải không?

Lần này còn chẳng đợi Zato trả lời, Hoàng thân nhiên giáng một quả thui thật mạnh vào bụng đối phương, khiến lão già Nguyên sư đau đớn gập người lại như con tôm luộc, phun cả ra mật xanh mật vàng. Zato lúc này bắt đầu hít vào thở ra đứt quãng, dù sao lão cũng có tuổi rồi, bị ăn đòn liên tiếp như thế quả thực chẳng dễ chịu gì.

Hoàng đã ra đòn như vậy mà đối phương vẫn im lặng không đáp, bèn giơ nắm đấm lên một lần nữa, tiện thể bẻ khớp mấy đầu ngón tay kêu răng rắc từng tiếng một. Zato thấy vậy thì tái cả mặt, vội vàng vàng vọt hết lên:

- Được, được... đàm phán thì đàm phán, hợp tác thì hợp tác, người muốn gì cứ nói đi.

- Như thế có phải tốt hơn không, cứ cứng đầu làm gì cho mệt.

Hoàng nghe xong vui vẻ hạ tay xuống, kiểm lấy một chỗ ngồi thích hợp đối diện Zato, đằng hắng mấy tiếng ra vẻ rồi hỏi:

- Vấn đề đầu tiên... Lão làm cách nào để khống chế được Hasa như vậy, tất cả Nguyên sư đều có thể tạo ra ảo giác à?

Zato vẫn còn muốn câu giờ, tính âm ừ cho qua chuyện, nhưng nhìn thấy Hoàng vừa ngồi vừa xoa tay thì bất chợt nuốt nước bọt, đành phải thành thật trả lời:

- Nguyên sư là những thiên tài bẩm sinh có khả năng miễn cảm đặc biệt với các dòng chảy nguyên lực, nói theo cách thông thường thì chúng ta có thể “thấy” được chúng. Bất cứ sinh vật nào khi chiến đấu cũng đều phải phát nguyên lực ra ngoài, các Nguyên sư sẽ tùy theo mức độ mạnh yếu giữa bản thân và đối phương mà có cách thao túng khác biệt. Có thể là khiến chúng bất động, tạo ra ảo giác hoặc gây tổn thương trực tiếp...

- Được rồi, nói đơn giản hơn là lão dùng năng lực của mình để tóm lấy nguyên lực con mồi, sau đó mặc sức mà cù hành nó chứ gì. Nhưng còn trường hợp của con trai thành chủ thì sao, tên nhóc đó đâu phải chiến sĩ mạnh mẽ gì, chắc chắn không thể làm cho nguyên lực ra khỏi người được?

- Nếu với những kẻ yếu hơn hoặc đã bị khống chế, chúng ta có thể trực tiếp can thiệp vào dòng chảy nguyên lực trong người hắn, tạo ra xung đột hoặc các đột biến khác nhau, tùy vào tâm trạng của Nguyên sư. Đây là thứ mà bọn thường dân hay gọi là bị nguyên rửa, thực ra những chuyện này khá phức tạp, ta chỉ có thể giải thích tạm vậy thôi.

Hoàng nhận ra rằng Zato nói những thứ này với một giọng điệu tự hào chẳng cần che giấu, bất chấp tình cảnh bản thân đang không được tốt lành cho lắm. Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:

- Từ nay tới giờ lão cứ luôn miệng sử dụng “chúng ta”, tôi tưởng Nguyên sư các người là lũ lập dị không có đồng minh chứ?

Zato nghe tên này nói những nói cuối thì cực kì khó chịu, có cảm giác hắn đang cố tình hạ nhục mình, nhưng lão không thể làm cứng được, đành phải tiếp tục trả lời:

- Chỉ những thiên tài đặc biệt mới có thể để trở thành Nguyên sư, chúng ta khác xa bọn sâu bọ còn lại trên đại lục này. Nguyên sư là chức danh cao quý đứng trên tất cả, đừng đánh đồng với lũ thấp kém khác.

Hoàng nghe Zato phùng mang trợn má gân cổ lên giảng giải độ vĩ đại của Nguyên sư, thấy y chẳng một tên cuồng tín đang bảo vệ tín ngưỡng của mình. Hắn nghi ngờ rằng bọn này phải là một tổ chức cực kì có quy củ, bởi vì không đời nào những nhân vật bá đạo như Nguyên sư lại chẳng ai biết tới như vậy.

- Nếu lão đã tự cho mình là tầng lớp trên, vậy tại sao lại chịu đầu quân dưới trướng người khác, làm thuộc hạ cho Nhị hoàng tử?

- Nguyên sư tồn tại để chứng minh sự ưu việt đối với thế giới, chúng ta tất nhiên sẽ chọn người đáng để phục vụ, trong trường hợp này chính là Nhị hoàng tử, người không sớm thì muộn sẽ kế vị đế quốc.

- Tôi thì lại thấy lão thuần túy chỉ vì đào mỏ mà thôi, kiểu như đi liếm giày người khác mà vẫn ông ổng mõm ra vẻ được kẻ cũng là cao thủ đấy.

Zato bị Hoàng chửi thẳng vào mặt tức nghẹn họng nhưng không nói lại được gì, đúng là Nguyên sư tuy đều là thiên tài, nhưng con người ai mà chẳng muốn mình giỏi hơn. Trừ rất ít vài ngoại lệ có thể lánh đời thực sự, hầu hết Nguyên sư đều phải dựa vào một thế lực hoặc cá nhân nào đó. Bọn họ cần kinh tế cũng như nguyên liệu cực lớn để phát triển, về mặt này Nguyên sư cũng tương tự như Dược sư, chẳng quá là số lượng hai bên chênh lệch quá lớn nên mọi người không biết mà thôi.

- Tôi cũng không có đánh giá gì về lựa chọn của lão, mọi người đều có lựa chọn cho riêng mình. Nhưng có một vấn đề này khá thắc mắc, Nguyên sư thực sự dùng người sống để biến thành nguyên liệu à?

Trước khi đi gặp mặt Zato đàm phán, Hoàng đã hỏi han Khadas kỹ càng về lần đụng độ trước đây, và được biết đầu dây mối nhợ có liên quan tới cô nàng Băng nữ Lea. Hắn rất tò mò về việc các Nguyên sư có thể phân giải nguyên lực trong cơ thể người, đây quả thật là kiến thức rất có giá trị, nhất là đối với mẫu nhân vật chuyên chế tạo như Hoàng. Zato thấy việc này cũng chưa có gì quan trọng, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Trên cơ bản tất cả sinh vật sống đều có nguyên lực và nguyên tố tương ứng, khác nhau chỉ ở mức độ nhiều ít hoặc quý hiếm. Khác với bọn ngu ngốc phải luyện tập rồi chiến đấu để thúc đẩy quá trình thăng tiến của cơ thể, Nguyên sư chúng ta có thể hấp thụ trực tiếp nguyên lực từ các nguồn bên ngoài. Nó giúp rút ngắn thời gian, cũng như tăng cường chất lượng gấp mấy lần... Tất nhiên không phải thứ rác rưởi gì cũng có thể dùng được, còn phải tùy vào sở trường của từng người, bởi vậy kiểm được một nguyên liệu quý rất khó khăn.

- Nói cách khác thì Nguyên sư như lão có khác gì bọn mọi rợ ăn thịt đồng loại, không thấy ghê à?

- Hừ, tất cả sinh vật sống đều có giá trị nguyên lực như nhau, tại sao bọn chiến binh khi hạ sát một con quái vật thì được tôn vinh? Con người, thú tộc hay các dị tộc khác, tất cả đều là mấy cái bần sông chứa nguyên lực, chúng ta chỉ đơn giản lựa chọn và sử dụng bọn chúng cho đúng cách mà thôi.

Hoàng cảm thấy mình đang đối thoại với một học giả về vấn đề duy tâm, tất nhiên hắn không hoàn toàn cho rằng việc làm của Zato là sai. Tại thế giới này, ai ai cũng muốn tăng cường nguyên lực bản thân, nó chính là bánh răng giúp thúc đẩy và vận hành gần như toàn bộ các ngành nghề. Các đoàn đội mạo hiểm chuyên đi săn quái vật hoặc nguyên liệu quý cũng vậy, về cơ bản bọn họ cũng hạ sát sinh vật, xẻ chúng ra thành nhiều mảnh rồi bán lại cho ai có nhu cầu.

Ở Trái Đất cũng luôn nổi ra mấy việc đại loại như bảo vệ động vật bằng cách ăn chay, tranh cãi về việc nuôi gia cầm công nghiệp... nói chung con người có thể chấp nhận việc tàn sát đã mượn các loài khác để làm lợi cho mình, do vậy khó mà nói logic của Zato là sai. Nhưng Hoàng không muốn đào sâu về vấn đề này vì vậy liền hỏi tiếp:

- Tí nữa thì quên, đám xúc tu đó... À không, chính xác là cái lõi tạo nên chúng, nó là sinh vật sống phải không?

- Đúng, người cũng có con mắt quan sát đấy, đáng tiếc rằng một kiệt tác như thế đã bị tên Lãng khách kia phá vỡ mất.

- Lão làm cách nào để tạo ra nó, làm sao để có thể nén nguyên tố lại và chuyển hóa nó thành sinh vật được?

Zato nghe Hoàng hỏi như vậy thì hơi nhướng mày lên, từ nay tới giờ tên này chỉ chăm chăm thắc mắc những kiến thức về Nguyên sư, chẳng hề đe dọa hay bàn bạc gì về chuyện Anton. Lão ta cảm thấy có gì đó không đúng, tuy vậy lòng kiêu ngạo muốn khoe khoang của một Nguyên sư đã lấn áp tất cả,

Zato chậm rãi nói:

- Vấn đề này thực ra có rất nhiều tài liệu ghi lại, nếu thích người có thể tìm đọc, mặc dù chúng chủ yếu là suy đoán do bọn sâu bọ viết ra. Nói cho đúng thì Nguyên sư chúng ta chỉ có thể trích nguyên lực trong người sinh vật, còn việc tạo ra cái lõi cho nó hoạt động lại là công việc của các Pháp sư bóng tối. Hãy thử hình dung vật này giống như một cái mầm cây, còn nguyên lực của ta là nước tưới vậy thôi.

- Nói vậy chẳng phải ai có nguyên lực cũng dùng được thứ này sao?

- Về lý thuyết thì đúng như vậy, nhưng do đây là “đồ” của các Nguyên sư, nó sẽ không chấp nhận bất cứ nguồn nguyên lực nào khác trừ chủ. Một vấn đề nữa là nếu không có số nguyên tố thích hợp được chúng ta trích ra, dù lõi có tốt đến đâu cũng chỉ như cái vỏ rỗng vô dụng.

Vấn đề này vô cùng mới mẻ đối với Hoàng, nếu có thể học được cách thao túng nguyên lực như Zato, chắc chắn khả năng chế tạo của hắn sẽ có bước thăng tiến cực lớn. Bỗng nhiên Hoàng chợt suy nghĩ ra điều gì đó, hơi nhăn mặt hỏi Zato:

- Lão nói là có thể trích nguyên tố trong người sinh vật. Vậy cái lõi có thể phát triển ra thứ khung to tướng kia, chẳng phải là phải dùng tới hàng chục người có nguyên tố bóng tối bẩm sinh?

Lần này Zato cũng cảm thấy ngạc nhiên, hầu hết người bình thường khi biết bản chất của Nguyên sư nếu không tránh xa thì cũng dừng lại, duy chỉ có tên đeo mặt nạ này cứ hỏi mãi không ngừng. Lão cảm thấy khá hứng thú, quên bẵng đi mình đang bị trời nghiêng như lộn, từ tốn trả lời hắn:

- Nguyên lực thì sinh vật nào cũng có, nhưng nguyên tố thì mỗi kẻ mỗi khác, bởi thế để kiếm cho được thứ hợp yêu cầu thì rất khó khăn. Lấy con bé Băng nữ kia là ví dụ, mặc dù cũng hơi lớn tuổi nhưng số nguyên tố trong người nó có giá trị gấp vài chục lần kẻ khác, đó là còn chưa nói tới chất lượng nữa, nguyên liệu tốt sẽ tạo nên đồ tốt.

- Hừm, vậy cần khoảng bao nhiêu người.. hay theo các nói của lão là bao nhiêu cái “bồn chứa” để làm nên một cái lõi như vậy?

- Nếu nguyên liệu tốt thì chỉ cần một, nếu là hàng thứ cấp... vài chục hay cả trăm vẫn không đủ. Còn với thứ mà người đã thấy là do chính tay ta lựa chọn, hình như tầm sáu bảy chục tên gì đó, dù sao thì cũng khó mà nhớ được, toàn loại tầm thường chẳng có gì đặc sắc.

Zato kiên nhẫn giải thích tất cả, không hề có chút gì giấu nghề. Một phần vì lão chẳng kiếm ra ai chịu lắng nghe thành tựu của mình, cũng như chẳng sợ hắn có thể học lỏm được gì đó, đơn giản vì đây là kỹ năng đặc thù của Nguyên sư, người thường biết cũng vô dụng. Hoàng chăm chú nuốt từng chữ, chờ cho hệ thống nhớ toàn bộ rồi hỏi tiếp:

- Tôi có một thắc mắc nhỏ, dù sao thì số “nguyên liệu” đó cũng là con người, lão thực sự không cảm thấy một chút áy náy nào? Cứ thế mà sử dụng họ như vậy?

Zato nghe xong thì nhìn Hoàng đầy nghi hoặc, khinh thường đáp:

- Nguyên liệu vĩnh viễn chỉ là nguyên liệu, chúng phải lấy làm vinh dự vì đã giúp ta đạt được thành tựu lớn hơn. Người có bao giờ xót thương cho đám thực phẩm hằng ngày cho vào miệng sao?

Hoàng nghe hết câu thì trầm ngâm không nói, quả thực cách suy nghĩ cũng như tầm nhìn về cuộc sống của Zato, hay chính xác hơn là các Nguyên sư khác xa so với người thường, rất khó để nói đây là đúng hay sai. Đã là người ai chẳng muốn mình siêu việt hơn người khác, chế độ phong kiến tại Trái Đất chẳng phải cũng thần thánh hóa vua chúa, qua đó mặc nhiên cho họ nắm quyền sinh sát tuyệt đối đó sao? Hoàng im lặng suy nghĩ một lúc, cuối cùng mở lời:

- Chúng ta làm một cuộc trao đổi đi. Lão sẽ được thả tự do, bù lại tôi muốn được tiếp xúc và học tập tất cả các kiến thức của Nguyên sư, bao gồm cả khả năng thao túng nguyên lực.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tra hỏi và đàm phán (2)

Hoàng mặt tỉnh bơ đột nhiên nói ra đề nghị này khiến Zato cực kỳ ngạc nhiên, ngay cả Hasa đang ngồi nghỉ ngơi gần đó cũng phải bật dậy để nghe cho rõ. Cả hai đều không hiểu trong đầu tưởng chừng như cái gì, bản thân Zato cũng như hết cả não, hắn chẳng phải là thuộc của Khadas sao.

Tuy nói kiến thức của Nguyên sư là thứ vô giá, nhưng chỉ cần người thông minh một chút cũng biết rằng chúng cực kỳ khó học, chưa kể hắn vốn đang là kẻ nắm đằng chuôi, việc gì phải mất công trao đổi, cứ bắt ép lão phải khai ra không nhanh hơn sao? Zato suy nghĩ hồi lâu vẫn chẳng thể kiếm ra lý do nào khả dĩ, đành phải lên tiếng hỏi:

- Nhà ngươi thực sự nói nghiêm túc?

- Tất nhiên, ông nghĩ tôi giống đùa lắm sao, người quang minh chính đại không bao giờ hai lời.
- “Có mà quang minh chính đại cái con khi, thứ chỉ biết đánh lén cũng dám thỏ ra câu đó à”

Tuy trong lòng Zato hoàn toàn không có một chút tin tưởng vào lời nói của kẻ đối diện, nhưng lão đang ở trong tình cảnh không thể tự mình làm chủ được. Nguyên lực bị khóa, toàn thân bị trói, bất lực toàn tập, thành ra tên này có nghĩ ra trò gì đi chăng nữa thì vẫn phải thừa. Zato lên tiếng:

- Được, coi như ta đồng ý đi, nhà ngươi muốn trao đổi ra sao?

- Đơn giản lắm, lão chỉ cần cho tôi biết lý thuyết cơ bản của việc thao túng nguyên lực sinh vật, đổi lại thì việc ngày hôm nay coi như không ai biết, lão về sau có muốn tiếp tục trả thù ai đó thì tùy.

Hoàng vừa nói vừa đánh mắt sang phía Hasa, tên Lăng khách ngay lập tức cảm nhận được ý đồ bất chính của “đồng đội” mình, chống tay cố gắng đứng dậy thủ thế. Nhưng hắn vốn đang bị thương, trên cổ còn đeo chiếc vòng khóa nguyên lực, còn chưa kịp làm gì thì đã thấy Hoàng bắt thần vọt tới trước mặt, trên tay cầm cây gỗ to tướng. Sau đó là một tiếng “cróp” gây gọn vang lên khi vật này đập thẳng vào đầu, quật Hasa ngã nhào ra đất bất tỉnh. Hoàng thậm chí còn bôi thêm mấy cú nữa, cho đến khi tên Lăng khách hoàn toàn thành một đồng giẻ rách rồi mới dừng lại, quay sang Zato đang trở mặt vì kinh ngạc, nói:

- Lão thấy đó, kẻ duy nhất có thể phá đám đã gục, tin rồi chứ?

Vốn dĩ Hasa tuy đang bị thương và không sử dụng được nguyên lực, nhưng vẫn là một Kiếm sĩ cấp bảy, trên lý thuyết sẽ khó mà bị đánh gục dễ dàng như vậy. Có điều lúc chữa trị cho hắn, Hoàng mới nhận ra một điều rằng thuốc và kỹ năng của mình có tác dụng cực kì thấp, nếu với những lần trước là khỏi ngay, thì khi dùng lên người Hasa thì chỉ miễn cưỡng từ “gần chết” chuyển thành “bị thương nặng” mà thôi.

Đây là vấn đề chênh lệch cấp độ, những thứ thuốc, dược liệu hoặc kỹ năng... ở tầng dưới sẽ gần như vô dụng khi nhân vật bắt đầu phát triển, việc này là kiến thức cơ bản ở bất kì game nhập vai nào, nhưng không ngờ nó cũng áp dụng với thế giới này. Hoàng thời gian này chỉ lo việc cho Khadas, thành ra quên bẵng đi chuyện phải nghiên cứu thuốc, nhưng nhờ vậy mà mới có thể đánh gục được Hasa, chả biết nên vui hay nên buồn, hắn nói tiếp:

- Được rồi, bây giờ vào vấn đề chính, tôi muốn biết làm thế nào để có thể học cách thao túng nguyên lực nhanh nhất.

Zato hết nhìn sang Hasa đang nằm một đồng dưới đất, lại nhìn tên đeo mặt nạ trước mặt, trong lòng vẫn rất hoài nghi, việc quan trọng sống chết như vậy mà cứ như đùa. Trả tự do cho một Nguyên sư, chẳng lẽ hắn không sợ mình sẽ quay lại trả thù sao, nghĩ kiểu gì cũng thấy vô lý. Zato bắt đầu có cảm giác như thế nào, lão chẳng thể hiểu nổi mục đích của tên này là gì, Hoàng thấy đối phương cứ lần chân mãi không nói, bực mình quát:

- Sự kiên nhẫn của tôi có hạn thôi đấy, nói đi hay lại muốn rằng mỗi lần lộn lẩn nữa?

“Đã thế thì đánh bạc thử một phen xem thế nào”, đằng nào cũng đã ở thế yếu rồi, có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa cũng vậy, vì thế Zato bặm bưng quyết định làm bữa lun:

- Ta phải nói trước cho ngươi biết, kỹ năng nhìn và thao túng nguyên lực có đến hơn một nửa là do tài năng bẩm sinh. Kể cả có nói tất cả lý thuyết ra thì ngươi cũng chưa chắc có thể học được, chứ đừng nói tới chuyện thực hành.

Phải nói rõ vấn đề này đầu tiên, đây là điều tiên quyết nếu muốn đàm phán tiếp. Quan điểm của Zato trong chuyện này vẫn rất rõ ràng, kiến thức từ Nguyên sư không phải thứ mà bọn sâu bọ có thể với tới, do vậy lão cần phải cân nhắc nên nói ra cái gì. Nhưng Hoàng có vẻ không quan tâm tới mấy chuyện này, trả lời ngay:

- Lão không cần mất thời gian tô vẽ thêm cho bản thân đâu, chỉ cần lão trả lời đúng những vấn đề tôi sắp hỏi đây là đủ rồi.

Zato suy nghĩ một lúc, nếu như hắn muốn biết từng thứ thì lại càng dễ, mình có thể lựa chọn những gì muốn nói, thậm chí có thể đưa thông tin sai nếu muốn nữa. Lão quyết định như vậy rồi lên tiếng:

- Được, ta đồng ý.

- Ừm, vậy... câu hỏi đầu tiên của tôi: những Nguyên sư như lão thực sự “nhìn” được nguyên lực à?

- Cũng không hẳn là như vậy, nguyên lực vốn là thứ không có hình dạng, mắt thường tất nhiên chẳng bao giờ thấy được, cũng giống như không khí lưu thông vậy, tuy ngươi không thấy nhưng vẫn có thể biết nó tồn tại. Chúng ta đơn giản chỉ là “cảm nhận” được sự di chuyển của nguyên lực, đây là tài năng bẩm sinh, do vậy không phải kẻ nào cũng có thể trở thành Nguyên sư được.

- Có cách khác thay thế không, ví dụ như dùng dụng cụ chẳng hạn?

- Không có, vì bản chất của nguyên lực mỗi người mỗi khác, các loại máy móc hay công cụ hiện tại chỉ có thể tính được số lượng đơn thuần để đánh giá cấp độ, còn cách mà nguyên lực di chuyển thì vô phương.

Hoàng thấy Zato nói vậy thì cũng hơi bất ngờ, nếu vậy chẳng phải Nguyên sư bá đạo quá rồi, không thể học, không thể bắt chước, không thể làm ra... hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp:

- Theo như lão phân tích thì chẳng phải là Nguyên sư vô đối sao, đối thủ không thể biết lúc nào sẽ bị trúng đòn, cũng như nguyên lực trong người đã bị

kiểm soát hay chưa?

- Về lý thuyết thì đúng như vậy, nhưng vấn đề ở đây là nguyên lực tự bản thân nó cũng sở hữu năng lực phòng thủ riêng, cũng giống như một tên sát thủ ẩn mình trong bóng tối vậy, không thấy được hẳn không có nghĩa là phải đứng yên chịu chết, đây thuộc về khía cạnh kinh nghiệm. Nguyên sư về cơ bản không phải mẫu chiến binh cận chiến, chúng ta vẫn phải sử dụng phép thuật để phụ trợ thêm. Nhưng người nói không sai, nếu muốn triệt để chiến thắng một Nguyên sư thì phải cách biệt ít nhất hai cấp trở lên.

- Kinh nhi, vậy sao Nguyên sư lại đang bị một tên không có nguyên lực trói như lợn thế này?

Hoàng tuy chăm chú lắng nghe nhưng vẫn không quên mở miệng châm chọc, mặc dù vậy hẳn vẫn khá thất vọng, nếu theo thông tin của Zato thì thế giới này hiện chưa có cách nào bắt được kỹ năng của Nguyên sư, đồng nghĩa với việc cũng không các loại tài liệu hoặc công cụ tương tự, thành ra dùng có mơ mà làm ra được. Mục đích ban đầu coi như đi tong, mặc dù vậy hẳn vẫn tò mò hỏi tiếp:

- Tôi có một thắc mắc nhỏ, nếu Nguyên sư các người có thể lấy nguyên lực trong sinh vật, tại sao không dùng quái vật như bình thường mà cứ phải là con người, mất công ai cũng ghét?

Zato nghe hẳn nói vậy thì hơi nhướn mày lên, nở một nụ cười cực kì nham nhở rồi nói:

- Có hai vấn đề: thứ nhất, nguyên lực và nguyên tố trong cơ thể quái vật rất không ổn định, kể cả có bắt được những loài quý hiếm nhất thì cũng rất khó để kết hợp đúng cách. Con người thì lại khác, bọn chúng có sự tương tác lẫn nhau rất tuyệt vời, dù có chồng chất hàng trăm tên lên nhau vẫn được. Thứ hai, người nghĩ bọn ta quan tâm xem lũ sâu bọ ngoài kia nghĩ gì sao?

- Theo như lão nói mỗi lần sử dụng là mấy chục cả trăm người, kiếm đâu ra mà làm thế?

- Hầu hết thì chúng ta quan trọng chất lượng hơn số lượng, như người thấy con bé Băng nữ đó là ví dụ, nhưng trường hợp này khá hiếm, hầu hết đều phải tự gom bằng nhiều cách khác nhau: nô lệ hoặc tù binh là dễ nhất, bởi vậy nên các Nguyên sư mới cần một chỗ dựa lớn phía sau.

Theo quan điểm của các Nguyên sư, “nguyên liệu” của bọn chúng qua có một chút khác biệt, thay vì là mấy thứ dược liệu bình thường thì thay bằng sinh vật sống. Về cơ bản thì cũng giống như việc buôn bán nô lệ, sau khi bị đẩy đi thì mạng sống đã không còn là của những kẻ đó nữa rồi, quyền sinh sát nằm hoàn toàn vào tay chủ. Nguyên sư luôn bị mọi người xa lánh, nhưng về bản chất thì bọn họ đâu khác biệt lắm so với những kẻ nhà giàu biến thái trên thế giới này. Hoàng không để ý vấn đề này nữa, tiếp tục hỏi:

- Cái khối khung xương xúc tu lúc này, lão làm cách nào để có thể điều khiển nó từ khoảng cách xa như vậy?

Tại thế giới này, có một số người sở hữu khả năng tạo và ra lệnh cho sinh vật, có điều tất cả đều phải thông quy những cách gián tiếp khác nhau. Có thể làm giống như Zato dùng nguyên lực trực tiếp điều khiển thì rất hiếm, đây là một bí mật trong nghề chẳng ai muốn nói ra ngoài. Vì vậy lão trầm ngâm khá lâu mới trả lời:

- Bất cứ thứ “nguyên liệu” nào khi được tạo ra đều liên kết với Nguyên sư, có thể coi là một phần cơ thể bên ngoài vậy. Nếu như chiến sĩ lấy nguyên lực dùng để tấn công trực tiếp, thì chúng ta thả nguyên lực ra và để chúng bám lên mục tiêu. Người cứ hình dung bản thân mình là một cái cây, nới dài và nuôi dưỡng những nhánh con khắp nơi vậy, chỉ cần gốc rễ vẫn còn thì cây không bao giờ chết.

- Trò điều khiển từ xa này là độc quyền của các Nguyên sư như lão?

- Không, trên thế giới này chuyện dùng nguyên lực để thao túng vật thể hoặc sinh vật là kỹ năng rất phổ biến, chỉ cần biết cách thì ai cũng làm được. Sự khác biệt giữa chúng ta với bọn tầm thường đó ở chỗ Nguyên sư không bị giới hạn không gian, chỉ cần đã nắm được con mồi thì dù hẳn có chạy lên trời cũng không thoát.

- Hừm, thảo nào mà lão có thể khiến Anton người không ra người mặc dù không ở đó, nhưng làm cách nào mà có thể khống chế nguyên lực ở khoảng cách xa như vậy.

- Đây là sự khác biệt về chất, tuy cấp độ quyết định số lượng nguyên lực, nhưng về tính chất thì mỗi người mỗi khác. Riêng Nguyên sư là ngoại lệ, do là nguyên lực được hấp thu trực tiếp, chúng gần như là một dạng sự sống cộng sinh trong người ta, vì vậy mới làm được những việc mà bình thường không thể.

Nghe Zato giải thích mà Hoàng có thấy hơi rờn rợn, có cảm giác lão già này giống như ăn thịt người vậy, sắc mùi kinh dị huyền bí, chả trách mà Nguyên sư lại bị lãng tránh. Hẳn im lặng suy nghĩ một lúc, tuy không chắc là lão già này nói thật toàn bộ, nhưng những thứ cần biết thì cũng đã có kha khá rồi.

Về phần Zato thì cũng rất lo lắng, lão đã nói ra tất cả những gì có thể rồi, bây giờ chỉ mong chờ vào việc đối phương giữ đúng lời hứa mà thôi, nhưng với một tên điên thần kinh thì chưa biết thế nào mà lần. Thời gian cứ như vậy chậm chạp trôi qua, cuối cùng Hoàng đứng dậy và nói:

- Lão biết vì sao tôi lại đeo mặt nạ không?

Thấy đối phương lại tiếp tục nhả ra một câu không đầu không đuôi như vậy, Zato càng cảm thấy tình hình không ổn, lão cố gắng bình tĩnh giữ im lặng. Nếu đằng nào cũng không thể thoát, thì giữ lại hình tượng một chút còn tốt hơn.

- Thực ra những người đeo mặt nạ ngoài việc không tự tin với nhan sắc bản thân ra thì cũng còn khá nhiều thứ khó nói. Thí dụ như tôi chẳng hạn, nếu gặp phải một đối thủ quá mạnh, lỡ đánh không lại thì khi chạy, ít nhất hẳn còn không biết mình là ai. Lão nói có đúng không?

Hoàng vừa huyền thuyên vừa tiến lại gần Zato, móc trong người ra một con dao găm nhỏ, múa may nó vài vòng trên tay. Lão già Nguyễn sư lúc này coi như triệt để chấp nhận số phận, không nói gì thêm mà chỉ lẳng lặng chờ đợi. Bất ngờ Hoàng vung dao cắt đứt dây trời của đối phương, đẩy Zato ngã nhào ra đất rồi nói:

- Tôi là người giữ đúng lời hứa, lão đi đi.

Zato từ từ đứng lên, ngo ngắc liếc nhìn xung quanh, hẳn thực sự cứ thế mà thả mình đi như vậy sao? Hoàng lúc này đang bận bịu làm gì đó trên người Hasa, hoàn toàn không quan tâm tới Zato, một hồi sau ngoảnh lại thấy lão vẫn còn đang đứng đó dò xét thì lắc đầu chán nản nói:

- Cứ yên tâm mà chuẩn bị, theo giao ước thì tôi phải bắt sống lão về cho Khadas, nhưng tôi vốn không muốn gây thù với một Nguyễn sư. Đẳng nào thì lão cũng chưa thấy mặt tôi, chúng ta cứ thế mà coi như chưa từng gặp nhau là được.

- Người không phải thuộc hạ của tên thành chủ đó sao, ta thực sự không hiểu việc này có lợi gì cho người.

Mặc dù vẫn không thể sử dụng được nguyên lực vì chiếc vòng trên cổ, nhưng chân tay của Zato đã hoàn toàn tự do, nếu muốn linh đi thì hẳn không có vấn đề gì. Có điều lão vẫn nửa tin nửa ngờ tên đeo mặt nạ này, chẳng có lý do nào hẳn lại làm việc này cả, càng nghĩ càng không thể hiểu nổi. Hoàng chờ mãi mà đối phương vẫn cứ đứng ý ra đó, bực mình ném ra một quả bom giả kim sát người Zato khiến lão giật bắn, lẽ nê nói:

- Trước khi tôi còn chưa đổi ý thì biến đi.

Zato cuối cùng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, nhìn quanh một hồi cảm thấy không có gì nguy hiểm liền phóng thẳng một mạch. Lão vừa chạy vừa quay lại liếc nhìn, cho đến khi bóng dáng của Hoàng khuất hẳn sau mấy lùm cây, lúc này mới thở phào một hơi, từ từ đi bộ chậm chậm, nghĩ thầm:

- “Chờ ta tháo được cái vòng này rồi thì các người sẽ chẳng tên nào còn sống nổi nữa đâu.”

Nhưng rất tiếc là niềm vui này không kéo dài được mấy giây, Zato bất chợt cảm thấy hai bàn chân của mình đột nhiên nóng rực lên, sau đó là hàng loạt luồng lửa đỏ rực bao trùm lấy toàn thân lão. Zato chỉ kịp cảm thấy con đầu khùng khiếp xộc thẳng vào não khi một vụ nổ phát ra từ phía dưới tổng văng cơ thể lên không, và lần này thì đúng là bị thương nặng thực sự, đến mức lão chẳng nhúc nhích nổi bất kỳ bộ phận nào. Điều quái dị hơn là Hoàng không biết từ đâu xuất hiện, nở nụ cười cực kì nham nhở, nói:

- Thật ngại quá, lúc này tôi có lỡ cài mấy quả bom giả kim vào người lão, không ngờ chúng lại phát nổ theo số bước chân, làm lão chẳng thể chuẩn được nữa rồi.

Zato nghe xong câu này thì mắt long lên sòng sọc, cổ họng ho liên mấy cái rồi thỉnh thoảng ra mấy búng máu. Toàn thân đau nhức muốn vỡ vụn ra, mấp máy môi hỏi trong tuyệt vọng:

- Tại... tại sao...

Hoàng nghe vậy thì gãi đầu càn cách, nhún vai ra chiều không biết, sau đó từ từ ngồi xuống rồi trả lời:

- Đáng lý lúc đầu tôi tính đem lão về cho Khadas từ từ tra hỏi việc chữa cho Anton, nhưng bây giờ thì không cần nữa rồi.

- Người... tên khốn nhà người, kể cả ta có chết thì thằng nhãi đó cũng không sống nổi đâu, để ta xem người giải thích với chủ như thế nào.

- Ôi dào, cho tôi xin đi. Nếu lão mà chết thật thì đúng là lỗi nguyên của Zato sẽ chẳng cách nào giải được, nhưng đó chỉ là “nếu” mà thôi, xem nhé.

Hoàng nói xong thì lấy ra con dao găm lúc nãy, nhẹ nhàng vòn vài cái trên người Zato rồi bắt thỉnh linh đâm thẳng vào tay trái lão rạch thẳng xuống, sau đó điểm nhiên lòi ra một vật to bằng ngón tay út đang phát ra ánh sáng xanh ngắt. Zato thấy vậy thì điên cuồng quơ quào tứ chi muốn giành lại, nhưng Hoàng chỉ đơn giản tổng xuống vài đấm, gơ nó lên cao rồi nói:

- Nhờ lão chỉ bảo mà tôi biết Nguyễn sư có thể khả năng thao túng nguyên lực từ xa, nhưng nó lại nảy sinh một vấn đề, lão không thể nào suốt ngày cầm gậy phép đi vòng vòng được, nhất định phải có thứ dụng cụ gì đó phụ vào. Công nhận lão giấu cũng kín đấy, để trong cánh tay thì đúng là không ai biết được, nếu lão chết trước thì vật này hẳn sẽ còn hoạt động được một thời gian nhờ số nguyên lực dự trữ, dư sức kéo số nạn nhân đã trúng độc đi theo. Chả trách mà Nguyễn sư có thành tựu lớn hơn người, đến thân thể mình cũng dám lấy ra thí nghiệm cơ mà.

Thực ra đây cũng chỉ là suy đoán của Hoàng, từ các thông tin mà Zato đưa ra, lại quan sát trên người lão thì thấy trên tay trái có gì đó như vết mổ rất mờ. Ban đầu hẳn cũng không nghĩ tới trường hợp này, nhưng với cái tính ham mê sức mạnh đến phát rồ của Nguyễn sư thì cũng có khả năng bọn họ sẵn sàng đánh đổi cơ thể để đạt được mục đích.

Trong trường hợp này là một dụng cụ chuyển đổi được cấy thẳng vào người, qua đó giúp Zato kiểm soát được số nguyên lực phải chi ra cho từng con mồi đã bị thao túng, giảm bớt đi công đoạn phải dùng gậy phép, quả là một sáng kiến rất tuyệt. Zato nhìn thành quả cả đời của mình bị kẻ thù cầm trên tay, đau đớn thốt lên:

- Nếu người đã biết từ trước, vậy tại sao phải bày ra màn kịch thả ta đi làm gì.

- À, cái này là lý do riêng của tôi, lão đừng để ý làm gì. Nhưng mà cảm giác bị người khác đùa giỡn thấy thế nào, có giống mấy thứ “nguyên liệu” của lão không?

Từ ban đầu Hoàng đã có dự định muốn thủ tiêu Zato, không phải vì lão là một kẻ thù nguy hiểm, mà là vì bản thân hắn không thích cái cách “sản xuất” nguyên liệu dã man đó. Tuy khó có thể nói logic của các Nguyên sư là sai, nhưng việc dùng hàng trăm người để phục vụ cho nhu cầu bản thân thì có khác gì bọn diệt chủng.

Hắn mặc dù chẳng phải người theo chủ nghĩa anh hùng, nhưng hắn cũng có nguyên tắc riêng của mình, đến ngay cả động vật cũng còn sống có bầy đàn nữa là con người, ai mà chẳng có bạn bè – người thân, tại sao lại có thể cướp đi của họ những điều đó. Hoàng muốn Zato trải nghiệm cảm giác khi hy vọng bị dập tắt hoàn toàn, coi như trả lại cho những nạn nhân xấu số một chút công bằng nhỏ nhoi vậy.

- Được rồi, làm nhảm đến đây chắc cũng đủ rồi, giải quyết nốt cho gọn nào.

Hoàng nói xong liền chậm rãi cời bỏ chiếc mặt nạ, xoay đầu vài cái rồi nhìn xuống Zato đang cực kì hoảng sợ nằm phía dưới. Hắn nắm chặt con dao găm trong tay, từ tốn nói:

- Ở thế giới cũ của tôi có lưu truyền một câu nói rất hay: “nếu ngươi đã thấy mặt ta, ta đành phải giết ngươi để bịt miệng vậy”.

Zato nghe xong thì mặt cắt không còn một giọt máu, mở to mắt nhìn kẻ thù trước mặt giờ cao con dao găm lên đầu. Lão hoảng sợ đến phát rồ, cố gắng há miệng ú ớ vài câu vô nghĩa:

- Khoan... khoan... đừng đừng... đừng.

Nhưng cuối cùng thì Zato cũng không thể nào cất lời được nữa, Hoàng dùng sức đâm thẳng xuống ngực trái của lão, lưỡi dao khoan sâu vào bên trong cho đến khi xuyên qua trái tim và khiến nó ngừng đập. Cho đến tận lúc chết, Zato vẫn không hiểu tại sao mình lại phải bỏ mạng ở cái chỗ khi ho cò gáy này, trong tay một tên điên đeo mặt nạ có nguyên lực gần như bằng không.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Thăng cấp lần hai

Hoàng nắm chặt dao trong tay, nhìn chăm chăm vào Zato giờ đã là một cái xác nằm yên dưới đất, đôi mắt của lão còn đang mở trừng trừng vì kinh ngạc, lồng ngực máu tuôn xối xả. Dù sao thì hắn vẫn là người hiện đại, cảm giác lần đầu tiên tự tay đoạt đi mạng sống vẫn chẳng dễ chịu gì. Hoàng thấy hơi chóng mặt buồn nôn, buột lòng phải kiếm một góc khuất ngồi xuống hít thở, mãi một lúc lâu sau đó mới bình tĩnh trở lại, làm bầm:

- Trong tiểu thuyết toàn thấy chúng nó giết người cứ như ăn cơm, đúng là bốc phét không biết ngượng mà.

Tuy vậy, Hoàng vẫn phải giải quyết vài công việc với cái xác này, hắn cố nén đi cảm giác tội lỗi, tiến lại gần vuốt mắt cho Zato rồi làm vài động tác chấp tay cầu khẩn cho đúng thủ tục, sau đó bắt đầu lục lọi khắp trên người lão. Nhưng ngoài vài tờ ngân phiếu, thuốc hồi phục và một miếng kim loại nhỏ in hoa văn thì hoàn toàn chẳng có trang bị hoặc nguyên liệu gì ghê gớm như mong đợi.

Hoàng gom toàn bộ chúng lại một chỗ, phân loại rồi thu lấy toàn bộ, riêng miếng kim loại thì thẳng tay vứt đi chỗ khác, về việc Zato là thuộc hạ của Nhị Hoàng tử thì hắn đã được Khadas cho biết ngay từ đầu, thành ra không muốn cầm cái thứ chứng minh thân phận này theo người, lỡ chẳng may ai đó mà thấy thì đúng là đại họa. Xong xuôi tất cả, Hoàng mới quay lại chỗ cũ, lay tỉnh Hasa lại rồi nói:

- Xong việc rồi, chúng ta trở về thôi.

Tên Lãng khách nặng nề mở mắt ra, vừa nhìn thấy kẻ trước mặt thì lập tức cảnh giác lùi lại, toàn thân căng cứng ra phòng thủ. Hoàng cũng chả buồn giải thích, chỉ đơn giản chỉ về phía trước, nói:

- Ta đã giải quyết xong lão già đó, con trai của chủ nhân ngươi coi như không việc gì nữa rồi. Nếu không tin thì đến đó mà kiểm tra, cái xác chắc vẫn còn nóng đấy.

Hắn nói xong thì thân nhiên ngồi phịch xuống đất dựa nghỉ ngơi, tên Lãng khách lần chần một lúc, cuối cùng cũng đành phải nghe theo, thận trọng vừa bước vừa dè chừng. Hoàng thoải mái ngồi chờ, đến lúc này thì cũng chẳng còn gì nguy hiểm nữa, mọi việc cứ để cho người của Khadas làm là được. Một lúc lâu sau đó Hasa mới quay trở lại, trên tay dính đầy máu, tuy trong ánh mắt vẫn còn một chút nghi ngờ nhưng không tới mức đề phòng gắt gao như ban đầu nữa, hắn cất giọng:

- Cảm ơn ngài...

Hoàng nghe vậy thì giờ tay ra hiệu cho Hasa dừng lại, phui bụi trên quần áo rồi đứng dậy trả lời:

- Không cần phải nói mấy thứ mất thời gian, ta cũng chỉ làm việc của mình mà thôi. Được rồi, vấn đề đã được giải quyết xong, chúng ta trở về thôi.

Hoàng nói xong thì dậm bước đi luôn, nhưng Hasa vốn vẫn còn bị thương nên không theo kịp, thấy vậy hắn liền lục lọi trong người lấy ra một lọ thuốc hồi phục vừa lấy được của Zato quảng cho tên Lăng khách, dù sao thứ mà Nguyễn sư cấp tám dùng chắc cũng có chỗ tốt. Hasa đón lấy nhưng chỉ dám dùng tầm phân nửa, sau đó nghiêng răng bước tiếp, dù sao thì thuốc ở thế giới này tốt đến mấy cũng chẳng thể có công hiệu tức thời được.

Khi lần mò ra chỗ cũ thì trời cũng đã tối mịt, cả hai im lặng lên xe trở về thành, cả đoạn đường không hề nói với nhau một chữ. Vốn Hasa là người kiệm lời, lại phải lo điều khiển xe nên không tiện, còn Hoàng thì đang bận bịu kiểm tra lại trạng thái nhân vật, theo lý thuyết thì hắn vừa có màn solo boss kinh điển, đáng lý hệ thống phải có thông báo gì đó chứ. Quả nhiên sau khi mở ô thông tin, Đại mục sư của hắn đã thăng lên tới cấp mười bảy, chắc có lẽ do lúc hạ thủ Zato đầu óc cuống quá nên không để ý. Tuy vậy Hoàng vẫn có vẻ không vừa ý lắm, lắm lắm:

- Đúng là chỉ có mười lăm cấp, không ngờ đến thế giới này mà vẫn còn bị dính giới hạn.

Tuy “Ngai vàng của Hoàng đế” là game thiên về mặt đối kháng giữa người chơi với nhau, nhưng để phòng ngừa việc một số kẻ rảnh hơi lập nick bừa bãi vào phá thì việc giới hạn cấp độ là cần thiết. Ngoài việc chỉ có thể lên tới đa ba mươi cấp một ngày thì nó cũng áp dụng luôn cho mấy hoạt động khác, nhân vật chỉ có thể nhận một số điểm kinh nghiệm tối đa bất kể có hạ được quái mạnh thế nào chăng nữa, việc này nhằm hạn chế trò người cũ kéo người mới, nhân vật tạo ra tràn lan xong để đó.

Hoàng vốn là người chơi lâu năm, đương nhiên biết mấy chuyện này, nhưng đó là khi còn trong game, chứ bây giờ bản thân đang ở cái thế giới người người ai cũng khỏe như voi thì việc lên cấp nhanh nhất là tối quan trọng, chưa kể Đại mục sư lại là mẫu nhân vật hỗ trợ nữa. Hắn bực tức một lúc rồi cũng đành chịu, dù sao thì cơ chế luyện cấp vẫn như cũ, từ nay đỡ phải đau đầu lo lắng nữa. Nhưng Hoàng cũng chưa có ý định sẽ đi cày cuốc, đơn giản vì quái vật ở đây quá mạnh, còn giết người thì còn phải tùy hoàn cảnh, dù sao hắn cũng không phải thứ cuồng sát bệnh hoạn.

Tuy bị cuốn đến thế giới này và sở hữu hệ thống trong trò chơi, nhưng Hoàng hoàn toàn không có ý định sẽ xưng hùng xưng bá gì, mong muốn cháy bỏng nhất của hắn luôn là được trở về nhà. Nhưng khả năng này gần như là bằng không, đơn giản vì tạo ra công thông nối các chiều không gian khác nhau là thứ quá siêu tưởng, cả trên lý thuyết còn không tồn tại. Do vậy Hoàng chỉ mong muốn cô gắng sống yên bình, nếu được thì làm vài việc tốt, kiếm đủ tiền rồi đi du lịch là đủ, mấy thứ cao xa hơn hắn tạm thời chưa có hứng thú.

- “Cái ngu si nhất của con người là tự cho mình đứng trên người khác.”

Chiếc xe chạy liên tục cả đêm không nghỉ, khi đến được phủ thành chủ thì đã là buổi sáng hôm sau. Do trước lúc đi Khadas đã dặn dò trước nên Hasa bỏ qua cổng chính mà theo đường phụ tiến vào, sau đó cả hai nhanh chóng di chuyển, vừa đến trước sảnh thì đã gặp mẹ cả ngồi chờ sẵn, bà ta sốt sắng hỏi:

- Mọi việc sao rồi, cả hai người có bị thương ở đâu không.

Xem ra mẹ cả rõ ràng chẳng hề quan tâm tới sống chết của Anton chút nào, bà ta chỉ lo lắng cho tên Dược sư trẻ và Hasa mà thôi, có điều mấy thứ này không thể nói trước mặt Khadas được. Trái ngược với vẻ vốn vấp của đối phương, Hoàng chỉ đơn giản đáp:

- Để tôi vào gặp chủ nhân của bà chị trước đã, mấy việc khác nói sau đi. Còn nữa, Hasa đang bị thương cũng khá nặng đấy, bà chị xem qua cho hắn dùm tôi.

Hắn nói xong thì cũng chẳng chờ người khác trả lời, xoay người đi vào trong luôn, để mặc tên Lăng khách đứng đó một mình. Tuy mẹ cả có cả trăm câu hỏi cần giải đáp, nhưng nhìn sang Hasa đang tả tơi một mõi thì cũng đành phải nín lại, dẫn hắn đi chỗ khác chữa thương.

Hoàng bước nhanh tới căn phòng của Anton, ở trước cửa vẫn là Chilat đang đứng canh gác, sau khi nhận ra tên Dược sư thì rất nhanh chóng mở cửa cho hắn bước vào. Lần này Hoàng ra hiệu cho Chilat đi theo luôn, bên trong phòng vẫn còn thứ mùi thuốc cùng dược liệu lưu cữu rất nồng, cả hai chậm chạp lần dò một hồi thì thấy Khadas vẫn đang ngồi đó trông con. Hoàng tiến lại gần dâng hắng một tiếng ra hiệu, sau đó nói luôn:

- Để tôi xem qua con trai ngài trước đã.

Hắn không muốn phí thời gian chào hỏi báo cáo vớ vẩn, việc quan trọng lúc này là phải xem xét tình trạng của Anton, tuy Zato đã đi tong rồi nhưng chưa chắc lời nguyên của lão sẽ hết ngay tức khắc. Hoàng cẩn thận lần mò trên người con trai thành chủ, so với lúc mới gặp thì hiện nay thẳng thóc này có vẻ chưa đỡ hơn mấy, toàn thân vẫn bao phủ bởi hàng đồng dịch nhầy đen thui, chân tay cứng đờ như kiềng lâu ngày không hoạt động. Điều tốt duy nhất tình hình bệnh không nặng hơn, coi như cũng có chút tiến bộ.

Hoàng trầm ngâm suy nghĩ, mình đã cắt đứt nguồn cung nguyên lực cho lời nguyên trên người Anton, hiển nhiên nó sẽ không tiếp tục phát triển nữa, nhưng vấn đề ở đây là làm sao để chấm dứt hoàn toàn. Hắn bắt đầu tính toán những trường hợp có thể xảy ra, so sánh phần trăm xác suất một hồi lâu, cuối cùng tặc lưỡi quyết định, dù sao thì cũng phải thử mới biết được. Hoàng lấy ra miếng ngọc màu xanh cướp được từ Zato, quảng cho Chilat rồi nói:

- Ông có thể dùng nguyên lực bản thân truyền vào miếng ngọc này không?

Chilát đón lấy viên ngọc này, thận trọng quan sát rất kỹ, sau khi xác định nó không phải vũ khí gì nguy hiểm mới yên tâm, nhưng ông ta vẫn rất cẩn thận quay qua hỏi ý kiến chủ nhân, Khadas lúc này chỉ muốn chữa cho con trai càng sớm càng tốt, đương nhiên là Hoàng nói gì cũng nghe. Chilát nắm lấy viên ngọc trong tay, từ từ dùng nguyên lực thăm dò, sau một lúc ông ta liền nói:

- Thiếu chủ, bên trong viên ngọc này đã tồn tại sẵn một luồng nguyên lực rồi, nếu tôi cố cưỡng ép thêm thì nó sẽ vỡ mất.

- Không sao, ông cứ làm đi. À mà còn một chuyện nữa, ngài Khadas nên ra ngoài chờ thì hơn, có vài thứ tôi sắp làm quả thực không tiện lắm.

Khadas nghe vậy thì ngẩn ngừ, hết nhìn qua Anton lại nhìn sang Chilat, dù sao thì cha mẹ luôn muốn ở bên cạnh con cái trong những lúc như thế này, nhưng thấy tên Được sư rất cương quyết nên cũng đành chịu, ông ta thở dài một hơi rồi lặng lẽ bước ra ngoài. Hoàng chờ cho Khadas đi hẳn rồi mới ra hiệu cho Chilat làm tiếp, thực ra công việc này chỉ đơn giản là lấy nguyên lực trong người rồi phóng ra ngoài, trong trường hợp này là rót thẳng vào viên ngọc, thao tác cực kì đơn giản, bất cứ ai trên cấp năm cũng làm được.

Viên ngọc bắt đầu sản sinh phản ứng vì nguồn nguyên lực bên trong bị kích thích, nó phát ra ánh sáng xanh là rất dọa người, cùng lúc đó thân thể Anton cũng có diễn biến theo. Toàn thân hắn rung lắc dữ dội như bị động kinh, chân tay đột nhiên phình to lên gấp mấy lần, máu và dịch nhầy đen từ miệng trào ra ừng ực, nhìn như kiểu hấp hối sắp chết tới nơi. Chilat đang truyền nguyên lực thấy vậy thì sợ chết khiếp, đang tính dừng lại thì bị Hoàng quát lớn:

- Mặc kệ nó, làm tiếp đi, không thì học trò của ông cũng chả sống nổi đâu.

Chilat bây giờ ở thế đã đâm lao phải theo lao, buột lòng cắn răng làm bừa, ông ta có cảm giác vật bé tí như một cái hồ không đáy, dù có truyền vào bao nhiêu nguyên lực vẫn như cũ. Viên ngọc càng lúc càng phát sáng rực rỡ, cũng như bản thân Anton giấy dựa liền hồi, chân tay hắn thậm chí cũng bắt đầu có dấu hiệu chảy nước, cổ họng khô khè vì khó thở. Hoàng đứng đó chăm chú quan sát, đôi tay để sẵn trong áo, sẵn sàng chuẩn ngay khi có biến.

Dù sao thì Chilat vẫn có năng lực thực sự, sau hơn mười phút tiếp nhận nguyên lực từ ông ta, viên ngọc bắt đầu có dấu hiệu không chịu nổi, vết rạn xuất hiện rồi lan ra nhanh chóng, cuối cùng nó vỡ tung ra thành hàng trăm mảnh. Cùng lúc đó Anton cũng thổ ra ngụm máu cùng dịch đen cuối cùng, triệt để xụi lơ xuống, nhìn y như đã tắt thở mà chết. Chilat lúc này cũng không chờ được nữa, lập tức nhào tới xem xét học trò của mình.

Toàn thân Anton bị dịch đen bao phủ kín đặc, sau khi gạt đi toàn bộ thì lộ ra thân thể chỉ còn da bọc xương, chân tay tong teo như nhện đói lâu ngày, Chilat lo lắng kiểm tra một hồi thì thở ra nhẹ nhõm, thẳng nhóc này vẫn còn thở đều, mạch đập tự nhiên, xem ra không còn bị trúng độc nữa. Ông ta nhìn sang Hoàng đầy cảm kích, cúi đầu nói:

- Thiếu chủ, thật lòng tôi cảm ơn cậu.

Hoàng nghe vậy thì chỉ phẩy tay không đáp, bản thân vốn đã chuẩn bị đồ nghề sẵn trong túi, nếu Anton mà có chuyện gì là lập tức đánh lên Chilat rồi kiểm soát chuẩn ngay tắp lự. Vốn cách chữa vừa rồi cũng chỉ là thử nghiệm, hắn đoán rằng viên ngọc này là chỗ Zato dùng để chuyển tiếp nguyên lực, từ đó điều khiển trạng thái bệnh tật của con mồi, do vậy nó giống như một cái lò chứa độc lập, kể cả khi lão ta chết đi thì vẫn theo quy trình trước đó mà hoạt động. Tất nhiên khi không có nguồn bổ sung thì nó chả sớm thì muộn cũng hết, nhưng kể cả là tình hình không tệ đi thì nạn nhân cũng sẽ bị suy kiệt tới chết, điển hình như Anton gây xác xơ do đám dịch đen kia hút hết chất bổ trong người.

Hành động của Chila chỉ đơn giản là đem số nguyên lực bên trong viên ngọc tổng ra ngoài, sự khác biệt giữa hai luồng nguyên lực sẽ khiến chúng bài xích và triệt tiêu lẫn nhau. Nhưng có một vấn đề nhỏ ở đây là lỡ trong quá trình này mà người thực hiện không đủ sức, nạn nhân sẽ phải tiếp nhận số nguyên lực quá lớn dẫn đến toi đời, cơ bản Hoàng chỉ đưa ra cách này dựa trên suy đoán thuần túy, hoàn toàn đem mạng sống Anton ra đánh cược. Hắn thấy mọi việc thành công cũng âm thầm thở phào, nói:

- Chúng ta ra ngoài thôi, trong này hơi quá, cũng phải để cho chủ nhân của ông gặp con chứ.

Hắn nói xong thì bước đi luôn, Chilat quàng tay đỡ lấy học trò rồi cũng cẩn thận bám theo. Khadas đang đứng ngoài lo lắng đến cháy cả ruột, vừa thấy Hoàng ra thì lao tới hỏi dồn:

- Thiếu chủ, con trai tôi sao rồi.

- Ngài tự xem đi thì rõ.

Hoàng căn bản mặc kệ Khadas cuống cuống lao đến chỗ con trai, liếc xung quanh tìm mẹ cả, thấy bà ta đang đứng cách đó không xa thì liền đi đến và hỏi:

- Tình hình của Hasa sao rồi?

- Tạm thời thì không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng rất tiếc là tay trái coi như bị hủy, nguyên lực toàn thân tổn hại nghiêm trọng, có vài vết thương ăn sâu vào tận trong xương, ít nhất phải vài năm hắn mới hồi phục hoàn toàn được.

Vốn dĩ Hasa đã bị thương rất nặng từ lúc chiến đấu với Zato, lại thêm Hoàng không thể chữa trị dứt điểm cho hắn, thành ra tuy còn sống trở về nhưng sức mạnh bị ảnh hưởng quá nhiều, thời gian ngắn khó mà làm việc lại được. Tuy vậy với mẹ cả thì kết quả này hoàn toàn có thể chấp nhận, dù sao không thể đòi hỏi chuyện đi gặp một Nguyên sư cấp tám mà lành lặn trở về được.

Khadas lúc này cũng đã bình tĩnh trở lại, tuy Anton bị suy nhược cơ thể nặng nhưng không còn trúng độc nữa, chỉ cần nghỉ ngơi ăn uống điều độ lại là khỏe. Ông ta ra lệnh cho Chilat mang con mình đi nghỉ, sau đó quay sang Hoàng rồi quỳ xuống bái một chân, tay phải đặt lên vai, cúi đầu xuống rất thấp rồi gặp hắn người xuống. Đây là động tác thể hiện lòng biết ơn cao nhất của quý tộc, thường chỉ làm khi nhận ơn huệ của Hoàng gia, một thành chủ như Khadas chịu hạ mình cảm ơn như vậy là chưa từng có. Hoàng thì chẳng biết ông ta làm cái gì, chỉ đơn giản nói:

- Chúng ta có thể bỏ qua mấy màn lễ tiết này được không, còn nhiều thứ cần phải bàn lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Quyết định quan trọng

Sau khi cắt cử thuộc hạ chăm sóc cho con trai, Khadas và Hoàng mới cùng tiến ra khu vườn tiếp khách bên ngoài, sau đó ngồi xuống bắt đầu bàn bạc. Tuy nói việc của Anton đã xong, có điều giết một Nguyên sư cấp tám cũng rất phiền phức, nếu không giải quyết gọn ghẽ sẽ dẫn đến hàng tỷ thứ khác, nhất là khi Zato là người của Nhị hoàng tử. Hoàng không rõ mấy việc này ở đây thường xử lý thế nào nên đành hỏi Khadas:

- Việc tôi thù tiêu lão già kia sẽ không ảnh hưởng gì tới ngài chứ?

Khadas nghe vậy thì trầm ngâm một lúc, thực ra thì khi tâm trạng gấp gáp muốn cứu con trai đã qua, hiện giờ có thể bình tâm suy nghĩ lại thì bản thân cũng khó mà tin nổi một Nguyên sư cấp tám cứ thế mà bị tên Dục sư này giết chết. Mặc dù vậy ông ta cũng không lo lắng lắm, lão già đó chỉ là thuộc hạ của Nhị hoàng tử, lại đi một mình, tính ra thì có chẳng may “mất tích” thì cũng khó mà biết được. Khadas được mẹ cả cho biết Hasa đã xử lý sạch sẽ cái xác rồi, kể cả có ai đó từ thủ đô cất công đi tìm thì cũng vô dụng, do vậy ông ta tự tin trả lời:

- Thiếu chủ đừng lo, việc con con này còn chưa làm khó tôi được đâu.

- Ừm, vậy cũng tốt, mọi việc nhờ ngài vậy.

Thực ra Hoàng không lo ngại lắm khi đã giết Zato, dù sao nếu có người nghi ngờ thì cũng không tới phiên mình, hẳn cũng đã kiểm tra kỹ tấm thẻ in hoa văn kia, nó thuần túy chỉ là thứ đồ xác nhận thân phận, không có khả năng theo dấu. Hoàng im lặng suy nghĩ một lúc rồi nói với Khadas:

- Việc này coi như đã xong, tôi có thể nhờ ngài một vài thứ được không?

- Thiếu chủ cứ nói, cậu là ân nhân cứu mạng con trai tôi, chỉ cần trong khả năng có thể, tôi sẽ cố hết sức để giúp.

Khadas tuy là người mê tiền từ trong lõi nhưng dù sao cũng có thể tính là người tốt, cực kì thương yêu con cái, thành ra từ lúc Hoàng thành công cứu chữa cho Anton, lão đã triệt để sẽ phải trả ơn hẳn xứng đáng, dù sao việc này cũng là có lợi, được một Dục sư tài năng như vậy nhờ là thứ mà nhiều người mong còn chả được. Nhưng Hoàng không vồn vập đòi hỏi gì mà chỉ từ tốn nói:

- Đầu tiên tôi muốn ngài trông chừng đứa con bé Thera ở chỗ mẹ cả, chỉ cần cho cô ta một nơi ở an toàn là được, nếu có thể thì mong ngài hãy gả Thera cho ai đó tốt tính một chút là tốt nhất.

Khadas vốn cũng được mẹ cả nói về việc này, vốn ông ta tưởng tên Dục Sư này sẽ muốn đem cô ta đi, không nghĩ tới hẳn lại nhờ mình chuyện này, nhưng dù sao nó chỉ bé như cái mắt muỗi, tùy tiện kêu thuộc hạ làm là xong. Do vậy dù không hiểu tại sao Hoàng lại muốn mình trong nom Thera nhưng Khadas vẫn hứa:

- Cậu yên tâm, tôi bảo đảm sẽ chăm sóc cô bé đó cẩn thận.

- Ừm, một điều nữa, tôi cần hai tấm thẻ thân phận cho nam và nữ, tốt nhất là của một dòng họ quý tộc nào đó ít người biết đến, nhưng bắt buộc phải là quý tộc tại thành Roc này.

Vốn Hoàng đã dự kiến sẽ chuyển đến một nơi khác tốt hơn sau khi giao dịch với Khadas, dù sao Milenia cũng cần phải đi học tiếp và hẳn cũng muốn nhân tiện đi du lịch luôn, lựa chọn tốt nhất là thủ đô của đế quốc này, do vậy thân phận mới là rất cần thiết. Chỉ cần có cái mác quý tộc, dù nhỏ như hạt tóc cũng được, do chiều dài lịch sử dài dằng dặc, số lượng quý tộc được phong nhiều vô số kể, tuy có tục cha truyền con nối nhưng cũng có một số lớn bị thất truyền hoặc không đủ tư cách nữa. Vấn đề này thì Hoàng gia cũng chẳng quan tâm, dù sao quý tộc không tiền cũng chẳng có ai tôn trọng.

Đối với một thành chủ như Khadas, ông ta có thể dễ dàng “đề” ra vài cái chứng nhận thân phận quý tộc, thực ra quy cách cũng rất dễ, chỉ cần có gia huy và đã được sắc phong là xong. Cái này thì chẳng có gì khó, cứ việc chọn đại dòng họ nào đó đã thất lạc rồi điền tên vào, có trời mới biết được, ông ta suy nghĩ vài phút rồi nói:

- Việc này tôi có thể làm được, thực ra nếu thiếu chủ cần tôi sẽ làm hẳn cho cậu gia huy chính thống của tôi, gia tộc Ramus tuy không lớn lắm nhưng vẫn đang thịnh vượng..

Khadas tuy không rõ Hoàng muốn giấy chứng nhận thân phận quý tộc để làm gì, nhưng ông ta rất nhanh đã mở lời lôi kéo ngay, thực ra các gia tộc lớn có thể chia ra thành hàng chục nhánh khác nhau, do đó việc tự nhiên tới ra vài người cũng chẳng có gì lạ. Nếu tên Dục sư chấp nhận lời đề nghị này thì hẳn chắc chắn sẽ có chút trách nhiệm với gia tộc của Khadas, lợi ích chắc chắn không cần bàn, nhưng rất tiếc hẳn chỉ thờ ơ trả lời:

- Cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng tôi không muốn gây sự chú ý, chỉ cần một gia tộc bé nhỏ bình thường là được.

Hoàng tất nhiên hiểu được ý định của lão già này, nhưng hẳn chưa muốn mua dây buộc mình, sở dĩ cần chứng minh thân phận cũng chỉ để sau này Mileani đi học cho dễ mà thôi, thành ra không nhất thiết phải chọn gốc to. Khadas nghe xong tuy hơi thất vọng nhưng không để lộ ra mặt, rất nhanh liền nói:

- Vậy thì theo như ý cậu, tôi sẽ cho người tìm kiếm và làm ngay, tầm vài ngày nữa sẽ có.

- Cảm ơn ngài... dù sao cứ nhờ vả ngài mãi như vậy cũng không nên, tôi có vài thứ coi như trả lễ lại vậy.

Hoàng nói xong liền lấy ra một chiếc hộp nhỏ, bên trong có mười lọ hồi phục sơ cấp sáng lóng lánh. Khadas vừa thấy thứ này thì mắt đảo long sông sọc, tim đập nhanh liên hồi, hôm trước mới có ba lọ đã đủ thao túng cả đám thương nhân trong thành rồi, nếu có thêm từng này nữa thì... ông ta mặc dù kích động nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh, giả vờ nói:

- Thiếu chủ, cậu đã cứu con trai tôi, mấy việc nhỏ nhặt này đương nhiên tôi phải làm, đâu cần thiết phải tính toán làm gì.

- Xin ngài đừng hiểu lầm, tôi muốn làm một cuộc trao đổi công bằng. Từ bây giờ cứ cách nửa năm một lần, tôi sẽ gửi tới một hộp giống như thế này, ngài có thể buôn bán hoặc làm gì với nó tùy thích, đổi lại nếu tôi muốn một tin tức hay nguyên liệu gì đó, xin ngài hãy cố gắng giúp đỡ trong khả năng có thể.

Với một kẻ lạ nước lạ cái bị chuyển tới thế giới này, chỉ có thông tin mới là thứ quan trọng nhất để giúp hắn không bị người khác bắt nạt. Milenia tuy là thiên tài nhưng vẫn chỉ là một cô bé chưa hiểu chuyện đời, chỉ có nhờ vào những con cáo già như Khadas mới là sự lựa chọn hợp lý. Tuy ông ta chỉ là một thành chủ ở chỗ xó xỉnh chẳng ai muốn đến, nhưng Hoàng chắc chắn với số thuốc kia, chẳng sớm thì muộn thành Roc này sẽ trở nên nổi tiếng, đến lúc đó nơi đây sẽ là đầu mối trung chuyển thông tin lớn, Khadas là người thông minh, hiển nhiên sẽ biết phải làm gì để tận dụng nó, vì vậy đây có thể coi là trao đổi qua lại, cả hai bên đều có lợi.

- Thiếu chủ, chuyện này hình như thiệt thòi cho cậu quá, tôi thấy không ổn.

Khadas tuy biết lợi ích đối với mình như thế nào nhưng ông ta không muốn vội vã nhận lời ngay, cân cân lợi ích của hai bên có vẻ hơi chênh lệch. Với số thuốc đó tên Dược sư này hoàn toàn có thể đi giao dịch với bất kỳ ai, không nhất thiết là phải ở thành Roc này, nếu hắn muốn lợi dụng để ép mình cái gì đó thì rất nguy hiểm. Khadas tuy ham tiền nhưng không bao giờ làm việc ẩu, vì vậy ông ta rất thận trọng cân nhắc lời đề nghị này. Hoàng thấy đối phương còn đang lưỡng lự, liền nói luôn:

- Thật ra tôi muốn ngài làm giùm một việc, đó là hãy dùng một phần số lợi nhuận khi bán đấu giá số thuốc này để nâng cao đời sống cho nhân dân trong thành, nhất là số người nghèo ở các khu ổ chuột. Cũng không cần phải làm gì đó quá to tát, chỉ cần cho họ đủ ăn đủ sống, đừng để bị chết không rõ lý do là đủ.

Từ khi cứu cô bé Băng nữ Lea về, Hoàng thấy đời sống của những người tầng lớp thấp trong tòa thành này không được bảo đảm một chút gì. Không phải hắn thấy thương xót hay đóng vai làm chúa cứu thế gì cả, chuyện này ở đâu cũng xuất hiện, vốn chẳng đến phiên mình quan tâm, cái mà Hoàng muốn là tòa thành này phải phát triển đồng đều. Với việc Khadas sẽ có thể thu hàng đồng tiền từ việc bán đấu giá thuốc, chỉ cần trích ra một phần nhỏ cho bọn dân đen đó là đủ cho chúng biết ơn suốt đời rồi.

Hoàng thậm chí còn muốn dụ Khadas phát triển dân chúng lâu dài, sau đó thành lập quân đội riêng, biến vùng này thành một khu đất tự trị đối nghịch với đế quốc, đây thuần túy chỉ là hứng thú muốn xem thử của hắn mà thôi. Nhưng chắc chắn Khadas còn chưa có cái lá gan này, trước mắt chỉ cần ông ta chịu làm theo là đủ. Khadas nghe Hoàng nói vậy thì suy nghĩ một lúc, tuy không rõ tên này có ý định gì, nhưng vốn nó cũng không hại gì, dù sao vị lãnh đạo nào chẳng muốn chỗ mình cai trị phát triển lên, do đó ông ta trả lời:

- Được, tôi hứa với cậu chuyện này.

Hoàng nghe vậy thì trong lòng hơi giãn ra một chút, hẳn quả thực rất muốn xem với kỹ năng của Đại dược sư, bản thân mình có thể làm được gì tại thế giới này. Ở phía bên kia Khadas cũng khấp khởi mừng thầm, số thuốc kia sẽ là giấy thông hành đi tới thịnh vượng cho thành Roc, một món hời to bằng trời. Ông ta liền lấy ra một tấm thẻ màu ánh kim sáng lấp lánh, trịnh trọng đưa về phía Hoàng và nói:

- Đây là thẻ giao dịch độc quyền của tôi, cậu có thể ghi một con số bất kỳ lên đó, chỉ cần nó còn trong hạn mức, bất kì lúc nào và ở bất kì đâu muốn lấy bao nhiêu cũng được.

Đây là loại thẻ được cấp với số lượng có hạn riêng cho từng quý tộc hoặc gia tộc khác nhau, nó tương tự như séc thời hiện đại, chỉ khác là thứ này gắn liền với người sử dụng, trừ chủ thẻ và người được chuyển quyền thì không ai có thể dùng được. Những tấm thẻ này còn tượng trưng cho thân phận và sự giàu có của giới quý tộc, chỉ cần có nó là coi như có thể nắm toàn bộ kinh tế của một gia tộc trong tay. Tất nhiên cái mà Khadas đưa cho Hoàng không phải bản chính, nó chỉ là thứ ủy quyền thôi, nhưng nếu muốn hắn vẫn có thể lấy gần phân nửa tài sản của gia tộc ông ta, thực sự là một món lễ vật rất nặng.

Tuy vậy Hoàng nhìn cũng chẳng thèm nhìn, chỉ thờ ơ để tấm thẻ này xuống mặt bàn, giờ tay ra phía trước rồi nói:

- Tôi đã nói từ trước rồi, tôi chỉ lấy đúng những gì mình cần mà thôi. Những lọ thuốc này là chi phí giao dịch cho thông tin về sau, ngài không cần phải đưa thêm làm gì, chúng ta sẽ còn hợp tác lâu dài.

Tất nhiên Hoàng rất muốn đóp ngay cái thẻ đó vào bụng, nhưng nghĩ tới nghĩ lui một kẻ vô dụng như hắn cầm vàng đi khơi khơi rất có khả năng chết bất đắc kỳ tử không hiểu lý do, và lại đã lỡ đóng vai nhà giàu coi tiền bằng rác rồi nên cũng khó. Thành ra dù rất muốn nhào tới chụp lấy nhưng trên mặt vẫn phải diễn sâu, diễn cao cho ra vẻ. Khadas thấy vậy thì cũng không nói thêm, im lặng cất tấm thẻ vào người, từ tốn trả lời:

- Thôi được rồi, nếu cậu đã nói như vậy thì tôi cũng không có ý kiến, tất cả theo ý cậu vậy.

Hai người ở lại bàn luận thêm vài vấn đề nữa về quy cách liên lạc cũng như việc chuẩn bị giấy tờ cho Hoàng ra sao, đến tận gần tối mới tạm xong. Khadas rất muốn giữ tên Dược sư này lại để chiêu đãi nhưng lại bị từ chối khéo ngay từ đầu, thành ra ông ta cũng chỉ đành kêu mẹ cả tiễn hắn ra về, bản thân mình đi xem con trai thế nào rồi.

Sau khi rời khỏi phủ thành chủ, Hoàng liền gọi một chiếc xe đi về nhà, hân ngời yên lặng suy nghĩ lại những gì đã diễn ra mấy ngày nay, đồng thời tính toán nên tăng mười lăm điểm kia vào mục nào cho hợp lý. Kỹ năng trong Ngai vàng của Hoàng để có thể nâng cấp được, tùy loại mà cần số điểm nhiều ít, ở thế giới cũ thì nhân vật của hắn đã cày tới mức max hết tất cả rồi, nhưng tại đây thì điều kiện không tốt như vậy, tăng nhằm là chỉ có ăn cám.

Tuy nhân vật là Đại mục sư hàng xịn, nhưng vẫn cần đủ cấp độ mới có thể tiếp cận những kỹ năng cao nhất, thành ra bây giờ chỉ lết đệt mấy cái cơ bản. “Kirie Elodon” là thứ giữ mạng tốt nhất không có lý do gì lại bỏ qua, Hoàng quyết định bỏ ra hân chín điểm vào kỹ năng này, tăng cả tầm sử dụng lẫn sức mạnh của nó. Sau đó là tới “Sia”, tuy phép cứu thương này gần như không có tác dụng với những người cấp bảy trở lên, nhưng hiện tại cũng không kiểm ra thứ gì tốt hơn, hắn bỏ thêm bảy điểm vào đây chủ yếu cũng chỉ để tăng tầm sử dụng. Ít nhất để không lâm vào cảnh phải chạy lại gần như trận đấu với Zato vừa rồi, còn lại một điểm cuối cùng, Hoàng tạm thời để đó tùy tình hình rồi tính.

Lúc về đến nhà thì cũng đã tối mịt, Milenia đang lúi húi làm việc phía dưới, thấy hắn về thì vui mừng chạy ra đón. Hoàng dự định sẽ nói chuyện với cô ta về chuyện chuyển đi, đồng thời tính cả mấy thứ linh tinh khác như cách xưng hô và quan hệ về sau như thế nào. Sau khi ăn tối xong, hắn mở lời luôn:

- Mil, ngồi xuống đây đi, tôi có việc quan trọng muốn hỏi cô.

Hoàng bây giờ đã coi Mil gần như em gái mình vậy, nhất là sau khi có các thông tin về Nguyên sư từ miệng Zato, hắn biết khả năng để chữa cho cô ta gần như là bằng không. Dù Milenia có giỏi cách mấy thì cũng chẳng thể nào trở thành Đại dược sư nhanh chóng được, trong khi thứ đang ám cô ta chắc nó chỉ còn giới lắm vài tháng nữa là phát tác. Vì vậy nếu phải rời khỏi thành Roc này, Hoàng cũng muốn dắt Mil đi chơi đâu đó cho khuây khỏa, ít nhất là coi như bù đắp lại phần nào cho cô bé tội nghiệp này vậy.

Milenia tuy không biết trong đầu chủ nhân mình đang nghĩ cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời ngồi xuống, Hoàng nhìn vóc dáng nhỏ bé của Milenia, thờ dãi một hơi rồi nói:

- Sắp tới chúng ta sẽ rời khỏi tòa thành này và đến một nơi tốt hơn, cô có muốn ghé qua đâu đó du lịch một chút không?

Milenia đã quen với kiểu nói không đầu không đuôi của chủ nhân mình, cũng như mấy quyết định chẳng cần lý do của hắn, lần này chắc cũng là một thứ tương tự như vậy. Nữ Dược sư suy nghĩ một lúc, sau đó lúc lắc mái tóc dài, ngượng ngùng trả lời:

- Em cũng không biết nữa, tùy thiếu chủ vậy.

Hoàng sự nhớ ra Milenia vốn là một cô con gái quý tộc chính thống, cả đời chỉ cắm đầu vào công cuộc học tập của Dược sư, tất nhiên không biết mấy thứ vui chơi thường thức phí thời gian này. Hắn cảm thấy hơi buồn cười, gãi đầu nói:

- Chắc, cũng khó nghĩ nhỉ, thôi được rồi, chuyện này tính sau đi. Ngày mai tôi sẽ dẫn cô đi mua vài thứ, cũng phải chuẩn bị chuyển nhà rồi.

Hoàng nói xong thì dợm đứng dậy dọn dẹp, nhưng bỗng nhiên hắn cảm thấy có gì đó không ổn. Mặt Milenia đột nhiên từ bình thường chuyển sang xám ngoét, hơi thở đứt đoạn, chân tay co quắp, hắn nhanh chóng nhào tới bên cạnh nữ Dược sư, bế thốc cô ta trên tay rồi chạy thẳng vào trong phòng. Đây chắc chắn lại tới thời điểm lời nguyện của Milenia phát tác, và lần này nặng hơn lần trước.

Milenia nằm trên giường không ngừng run rẩy đau đớn, lồng ngực nhấp nhô lên xuống cố gắng hít từng ngụm không khí một cách khổ sở. Hoàng không biết làm cách nào để giảm bớt đau đớn, chỉ biết ôm chặt lấy cô ta vào lòng. Milenia đau quá bấu chặt móng tay vào hân tới rỉ máu, đôi môi mím chặt không nói nổi chữ nào, cứ thế im lặng chịu đựng. Nhưng có vẻ lần này lời nguyện hoạt động quá mạnh, đã hơn mười lăm phút vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại. Nữ dược sư bắt đầu lâm vào trạng thái hôn mê, cả người nóng hầm hập, da dẻ nứt nẻ đỏ tấy như bị phỏng nước sôi.

Hoàng thấy cảnh này trong lòng vô cùng bất lực, hân nghiêng răng ken két, đôi bàn tay nắm chặt lại đến run cả người. Nhìn Milenia vật vã khổ sở trên giường, cuối cùng liền nghiêng răng quyết định. Hắn gọi ra bằng kỹ năng nhân vật, dò tìm một hồi rồi mạnh mẽ đập thẳng xuống một ô trống trên đó, hơi ngừng lại một chút rồi nắm lấy tay Milenia và nói:

- “Xelendia”

Một luồng sáng từ trong người Hoàng chui ra nối thẳng vào tay phải nữ Dược Sư, nó rung rung chuyển động và liên tục tỏa ra ánh sáng xanh biếc, bao kín lấy phần tiếp xúc giữa hai người. Vài phút sau những luồng sáng này nhạt dần rồi biến mất toàn bộ, sắc mặt Milenia dần hồng hào trở lại, hơi thở điều hòa hơn, còn Hoàng thì khụy chân xuống nền nhà, phun ra một búng máu cực lớn, ôm ngực rên rĩ:

- Con mẹ nhà nó, tính sai rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 52: Lời nguyện chuyển chủ

Hoàng bây giờ cả người như có một ngọn lửa đốt cháy hừng hực, tất cả tế bào trong cơ thể như bị luộc chín trong lòng vi sóng. Hắn nhận ra rằng mình đã phạm một sai lầm nghiêm trọng, nhân vật của hắn vẫn chưa thể học được các kỹ năng cấp cao của Đại mục sư nên không thể chữa được cho

Milenia, tuy vậy Hoàng lại không đành lòng nhìn cô bé này quần quai đau đớn mãi, quyết định phải làm gì đó.

Trong các kỹ năng của Mục sư giai đoạn đầu, có một thứ khá đặc biệt có tên là “Xelendia”, tuy chỉ là một dạng phép thuật phụ trợ cấp thấp nhưng nó lại sở hữu khả năng độc nhất vô nhị - hoán đổi tất cả các trạng thái có hại của đồng đội cho người sử dụng, đồng thời giảm đi một nửa thiệt hại. Đây là thứ chuyên dùng để đánh những con trùn khó xoi, khi mà nhân vật còn yếu hoặc chưa có các trang bị cần thiết, thường thì theo chiến thuật các mục sư sẽ hi sinh bản thân để nhận lấy tất cả các loại trạng thái bất lợi cho đàn đờ đờ ở trên, tạo điều kiện để đồng đội dứt điểm.

Nhưng qua thời gian, khi các phép thuật cứu chữa khác tốt hơn ra đời, “Xelendia” dần trở thành một thứ vô dụng, chẳng ai hỏi đâu còn bận tâm đi hoán đổi trạng thái khi có thể trị dứt hẳn, kỹ năng này vì thế dần chìm vào quên lãng.

Vốn là Hoàng tình dùng nó để nhận lấy toàn bộ nguyên rủa trong người Milenia, hẳn tính rằng bản thân mình vốn không có nguyên lực, nếu theo những thông tin lấy được từ Zato thì dù thứ này có đi vào cơ thể cũng chẳng làm hại được gì. Nhưng Hoàng lại không ngờ tới một điều là lời nguyên này thậm chí còn chẳng cần đến nguyên lực để phát động, trực tiếp đi thẳng vào các bộ phận bên trong mà phá hoại, y như ung thu di căn vậy.

- “Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt....”

Hoàng cảm nhận được sự đau đớn như có hàng ngàn con côn trùng đang cắn xé ruột gan mình, toàn thân lúc nặng lúc nóng, đôi mắt bắt đầu mờ đục đi. Hẳn thực sự đã tính sai nguyên rủa của Milenia rồi, đây là dạng phép thuật hoạt động theo cơ chế tự phát triển, bản thân nó từ đầu vốn đã đủ số nguyên lực rồi, việc còn lại chỉ là theo thời gian bùng ra mà thôi, dù con mồi không có nguyên lực đi chăng nữa thì vẫn bị hoại tử khắp người mà chết.

Tính toán quan trọng bị sai hướng và gây hậu quả ngược lại, lúc này Hoàng bị cơn đau hành hạ, thực sự chẳng thể suy nghĩ ra cách giải quyết được. Hẳn không biết cơ thể mình có thể chịu được lời nguyên này trong bao lâu, vốn Milenia dù sao còn có nguyên lực để phòng vệ một chút nhưng mình thì không, vớ vẫn là chỉ vài phút nữa thôi sẽ lần lượt tất thảy cũng không biết chừng. Hoàng nắm chặt tay lại, cố gắng rít qua kẽ răng:

- “Sia”

Do không biết lời nguyên này tác động từ đâu nên Hoàng đành phải dùng “Sia” phủ khắp người, qua đó liên tục chữa trị các tổn thương trong cơ thể, hẳn cũng không biết cách này có hiệu quả hay không nhưng đến lúc này thì chỉ đánh cuộc mà thôi. Ánh sáng từ “Sia” phát ra rực rỡ khắp người Hoàng, cơn đau tuy có giảm đi nhưng bù lại năng lượng cũng tụt âm âm như nước lũ, nếu không phải hân vừa thăng cấp thì chắc cũng chẳng duy trì nổi.

Sau một lúc thì cơn đau cuối cùng đã dịu đi hẳn, Hoàng nhẹ nhõm thở ra một hơi rồi ngã phịch ra sàn, hóp từng ngum không khí một cách khổ sở, khóe miệng vẫn còn rỉ máu. Tuy tạm thời giữ được mạng nhưng hẳn cũng biết lời nguyên này không dễ gì mà mất đi như vậy, dùng “Sia” cũng chỉ giống như thuốc giảm đau, sớm muộn gì nó cũng sẽ phát tác lại.

Hoàng cố gắng nhồm dậy, gọi ra bảng thông tin nhân vật mong tìm ra thông tin gì đó, quả nhiên thanh trạng thái lúc này đã có thêm 2 dòng nữa, nhưng do chênh lệch cấp độ nên không thể biết nó là gì. Hẳn quan sát một lúc rồi ngẫm nghĩ:

- “Đây chắc chắn là một dạng bùa hại vĩnh cửu, dòng còn lại có thể là báo khoảng cách giữa những lần phát tác hoặc thời gian còn lại trước khi mình triệt để toi đời. Mẹ nó, đúng là tự nhiên ở không đi đâm đầu vào kít.”

Thông tin không đủ, thiếu dữ liệu để phán đoán và tự đặt bản thân ở tình thế bất lợi... đây chính là những điều mà Hoàng ghét nhất bất kể là làm việc hay thi đấu. Hẳn đã quá chủ quan khi cho rằng chỉ cần không có nguyên lực các lời nguyên từ Nguyên sư sẽ vô dụng, hậu quả lập tức tới ngay trước mắt.

Nhưng Hoàng chẳng hề hối hận vì cái mình đã làm, hẳn không thể cứ nhìn Milenia chịu đau đớn hành hạ như thế mãi được, cô bé đó là người thân duy nhất trên thế giới này đối với Hoàng, nếu đã không thể trở về nhà, chi bằng hãy làm gì đó có ích thì hơn.

Thực ra tình hình cũng chưa tệ tới mức không thể cứu vãn được, ít nhất tác dụng từ lời nguyên đã bị giảm phân nửa do tác dụng củ “Xelendia”, bằng không thì Hoàng đã chết rục xác này giờ rồi. Hẳn từ từ ngồi xuống lấy thuốc ra uống, bây giờ việc khả dĩ nhất là bình tĩnh ngồi chờ Milenia tỉnh lại, may ra một Dược sư cấp bảy như cô ta sẽ biết một chút gì đó.

Tầm hơn một tiếng sau, Milenia mới nặng nề mở mắt, khó nhọc nhồm người dậy khỏi giường, tuy vẫn cảm thấy đau nhức khó chịu nhưng cảm giác cơ thể đã nhẹ nhàng thư thái hơn rất nhiều. Cô ta liếc mắt nhìn quanh thì thấy Hoàng đang ngồi dưới sán, xung quanh hân vết máu loang lổ khắp nơi, cả người bất động cứ như một cái xác chết, Milenia hoảng hốt hét lớn:

- Thiếu chủ.

Hoàng thực ra chỉ là choáng váng do mất máu, lại phải ngồi chờ đợi nên mới mệt quá mà ngủ thiếp đi, vừa nghe có tiếng gọi liền giật mình tỉnh lại, thấy nữ Milenia đã khỏe lại mới yên tâm một chút. Hẳn chống tay đứng lên, lên tiếng trấn an:

- Đừng lo, tôi không bị sao đâu.

Hoàng vừa nói vừa để ý quan sát nữ Dược sư, tuy “Xelendia” là kỹ năng có tỉ lệ thành công tuyệt đối nhưng ở thế giới này không nói trước được, tốt nhất vẫn nên kiểm tra thì hơn, nhưng nhìn bên ngoài thì khó mà thấy được, vì vậy hân liền đề nghị:

- Phải làm phiền cô rồi, chịu khó cởi quần áo ra một lúc nhé.

Lời còn chưa nói hết thì Milenia mặt đã đỏ ửng lên, hai tay đan vào nhau, đầu cúi gằm xuống không nói. Hoàng cũng chợt nhận ra mình cũng thô lỗ quá rồi, bây giờ cô bé này cũng không còn chán đời như lúc mới đầu, làm sao có thể tự tiện khỏa thân trước mặt một tên đàn ông được, hẳn đang hân nấy

tiếng cho đỡ ngượng rồi nói:

- Để tôi ra ngoài trước, nhưng vẫn phải nhờ cô xem lại mấy phần trùng độc trên cơ thể, tốt nhất là nếu có thể kiểm tra xem lời nguyên kia có còn không luôn.

Hoàng nói xong cũng chẳng cần chờ trả lời, quay người bước khỏi phòng luôn, hiện giờ thời gian cấp bách, giải quyết việc nào phải cho xong việc đó các đã. Milenia tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe theo lời chủ, từ từ tháo các dây áo ra cho đến khi toàn bộ cơ thể hiện lên trước mắt... cô ta không thể tin vào những gì mình đang thấy, há hốc miệng kinh ngạc:

- “Điều này, sao có thể”.

Hoàng đứng trước cửa phòng nữ Dược sư kiên nhẫn chờ đợi, nếu kỹ năng của mình có hiệu quả như trong game, chắc chắn hiệu quả nó gây ra phải rất lớn. Một thiếu nữ xinh tươi bị hủy dung đã là điều khủng khiếp lắm rồi, nhưng nếu đột nhiên có thể hồi phục lại như ban đầu thì còn gây ra chấn động tâm lý lớn hơn, do đó Hoàng không gấp gáp, cứ để cho Milenia tự mình kiểm chứng là tốt nhất.

Một lúc lâu sau đó mới có tiếng động gõ vào cánh cửa, báo hiệu công việc kiểm tra đã hoàn thành, Hoàng vươn vai ngáp dài một cái rồi đi vào trong. Milenia đang đứng chính giữa phòng, khuôn mặt vẫn chưa hết ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào chủ nhân của mình, Hoàng từ tốn kéo ghế ngồi xuống và bắt đầu hỏi:

- Hiện giờ cô cảm thấy thế nào?

Milenia lòng tràn ngập nghi hoặc, có hàng chục điều muốn hỏi nhưng cũng phải nghe lệnh, ngập ngừng trả lời:

- Em... khỏi rồi...?

Có vẻ cô ta vẫn chưa thực sự tin những gì đang diễn ra, Hoàng cũng không muốn nhiều lời giải thích làm gì. Hắn trực tiếp tiến lại gần vén tay áo của Milenia lên, để lộ ra một cánh tay trắng nõn không còn chút dấu vết da chết hay hoại tử gì, kể cả lớp mặt nạ giả trên khuôn mặt của nữ Dược sư cũng bị bóc ra, cho thấy lời nguyên này kia ít nhất đã bị loại đi rất nhiều. Hắn hài lòng gật đầu rồi nói:

- Ủm, về cơ bản hình như là vậy, nhưng tôi không thể kiểm tra bên trong cơ thể của cô được. Nhưng với một Dược sư cấp bảy như cô, việc tự phán đoán sức khỏe chắc không thành vấn đề chứ?

- Em không còn cảm thấy sự thay đổi nguyên lực nào nữa... thực sự là ngài đã giải được lời nguyên này sao?

Milenia run run trả lời, trong giọng nói tràn ngập sự bối rối và biến on. Cô bé này dù sao vẫn còn quá trẻ, lại qua thời gian ở chung với Hoàng cũng từ từ lấy lại cảm xúc đã mất, nhất là thứ tình cảm chưa rõ ràng đối với hắn nữa, khi con người có mục tiêu để sống thì họ lại không hề muốn chết.

Milenia rất sợ một ngày nào đó lời nguyên kia phát tác, cướp đi những chuỗi ngày hạnh phúc ngắn ngủi này, do vậy khi biết nó có thể đã được giải, cô ta gần như hạnh phúc đến phát ngốc, hồi lâu vẫn chưa tin đây là sự thực. Nhưng đôi lúc con người cũng chẳng cần quan tâm đến quá trình, chỉ biết kết quả là đủ.

- Thế thì tốt, dù sao thì tôi cũng biết kỹ năng của mình không phải đồ bỏ đi.

Hoàng lúc này có thể chắc đến chín phần rằng lời nguyên trong người Milenia đã bị loại bỏ, hay nói đúng hơn là nó chỉ giảm tác dụng phân nửa rồi chuyển từ cơ thể của cô ta sang hắn, cũng may các kỹ năng của Mục sư vẫn còn có tác dụng đầy đủ chứ không đúng là vừa ngu vừa ề mặt. Hoàng không muốn giải thích nhiều vì có nói cũng khó làm Milenia hiểu được, cái cần nhất bây giờ là phải tìm ra căn nguyên giải quyết lời nguyên này, hắn hỏi:

- Mil, lời nguyên này hình như vẫn phát triển mặc dù tôi là người không có nguyên lực, cô có biết tại sao không?

Trái ngược với vẻ gấp gáp của chủ nhân, Milenia chỉ đứng yên tại chỗ, đôi mắt mở to nhìn thẳng về phía Hoàng một cách thần thờ, hắn thấy vậy đành quát lớn:

- Mil, cô có nghe tôi nói gì không vậy.

Milenia lúc này mới giật mình tỉnh lại, gương đôi mắt to ngân ngấn nước tiếp tục nhìn hắn, hồi sau mới sực sực nói:

- Thiếu chủ, tại sao ngài lại phải làm như vậy chứ...

- Hà, cô nói gì?

- Ngài cũng biết lời nguyên này là thứ không thể giải được, em dù sao chỉ là một nô lệ mà thôi, ngài đâu cần cực khổ cứu chữa làm gì, để bây giờ...

Milenia không nói được hết câu vì giọng đã nghẹn lại, sau đó chả biết nghĩ gì lại ngồi phịch xuống khóc thút thít, trông như kiểu vừa bị ăn hiếp chứ không phải được chữa lành bệnh. Hoàng chán nản thở dài, bước lại gần kéo Milenia vào lòng, nhẹ nhàng vỗ đầu cô bé, từ tốn nói:

- Cô đừng nghĩ nhiều như vậy làm gì, tôi coi cô như người thân, tất nhiên phải có trách nhiệm chứ. Nín đi đừng khóc nữa, nước mũi chảy ra mắt vệ sinh lắm.

Hoàng vừa nói vừa lấy ra một cái khăn nhỏ chùi nước mắt, tiện thể sửa lại tóc cho cô ta, sau một hồi sụt sịt và rúc vào ngực chủ như một con mèo nhỏ, Milenia cũng nguôi dần, ngẩng đầu giương đôi mắt đen nhánh lên nhìn hắn. Sau khi lời nguyên được giải đi, lần đầu tiên từ khi gặp mặt Hoàng mới có cơ hội nhìn rõ dung mạo “hồ lệ” của mình, phải công nhận là Milenia rất đẹp, nếu không muốn nói là người đẹp nhất hắn từng thấy từ khi bước chân tới thế giới này.

Khuôn mặt cô ta thon dài, cánh mũi cao mảnh mai, suối tóc óng ả bồng bềnh phía sau lưng và đặc biệt là đôi mắt to cực kì hút hồn. Lúc này do khoảng cách hai người quá gần, Milenia không biết là ngượng ngùng hay xấu hổ mà hai má đỏ ửng lên rất dễ thương, Hoàng đột nhiên thấy ngực mình nhói nhẹ một cái, cô bé này đẹp thật. Hắn cảm giác cứ ôm ấp thế này cũng hơi bất tiện, bèn nhẹ nhàng gỡ tay Milenia ra, thì thầm:

- Đừng khóc nữa, cô khóc trông chẳng dễ thương tí nào cả.

Milenia nghe vậy thì lúng ta lúng túng cúi gằm xuống, ngượng ngùng đứng dậy không biết nói gì. Hoàng cũng không muốn mất thời gian thêm nữa, vì thế nghiêm túc nói:

- Được rồi, tiếp tục vấn đề chính, cô có cách nào giúp tôi giữ mạng trước cái lời nguyên chết tiệt này không?

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tạm biệt thành Roc (1)

Milenia cuối cùng cũng thôi không sụt sịt nữa, ngồi xuống cạnh bên cạnh Hoàng và bắt đầu quan sát. Mặc dù lời nguyên đã chuyển chủ nhưng không rõ là do cơ địa khác biệt, hay tác dụng của “Xelendia” mà cơ thể của hắn chẳng có một chút dấu vết nào, không bị hoại tử ngoài da hay hủy dung giống như Milenia. Hoàng tuy chưa biết tại sao lại như vậy nhưng dù sao nó cũng không phải chuyện xấu, hắn dĩ nhiên không thích phải đeo mặt nạ tí nào.

Nữ Dược sư kiểm tra trên người Hoàng hồi lâu vẫn không thấy có gì đặc biệt, cảm thấy cực kì khó hiểu nên vén áo của hắn lên cho kỹ hơn, lúc này cô ta trông giống hệt những bác sĩ chuyên nghiệp ở Trái Đất, hoàn toàn chăm chú vào bệnh nhân. Nhưng sau khi kiểm tra tất cả những chỗ có thể, Milenia cũng đành lắc đầu bó tay, Hoàng thấy vậy thì cũng sốt ruột, hỏi luôn:

- Sao rồi.

- Em không thấy có gì khác lạ trên người thiếu chủ cả, chắc phải dùng cách khác.

Milenia vừa nói vừa truyền nguyên lực vào hai tay sau đó áp thẳng lên vai của Hoàng, một luồng khí ấm áp truyền thẳng vào cơ thể làm hắn cảm thấy dễ chịu vô cùng, cứ như đang được ngâm nước nóng vậy. Đây là phương pháp chữa bệnh độc quyền của Dược sư, dùng nguyên lực của mình tác động tới nguyên lực bệnh nhân, dựa vào phản ứng của chúng mà phán đoán bệnh tật. Cơ bản nó cũng gần giống như chụp x-quang, nhưng cách này còn chính xác hơn nhiều vì các Dược sư có thể tương tác y như dùng tay chạm trực tiếp vào vậy.

Hoàng ngồi im để cho Milenia làm việc, đây là lần đầu tiên hắn thấy kiểu khám bệnh lạ đời như vậy, nhìn qua thì rất giống cách tra xét nguyên lực mà Hat đã làm lúc trước khi hắn lần đầu lạc tới thế giới này, nhưng chắc chắn khác nhau về cách thức hoạt động. Milenia đây nghiêm túc liên tục, cực kì tập trung điều khiển luồng nguyên lực di chuyển khắp nơi trong cơ thể Hoàng, nhưng khuôn mặt cô ta càng lúc càng lộ rõ vẻ nghi hoặc. Một hồi lâu sau cô ta thu hồi nguyên lực, nhún mày im lặng cúi đầu suy nghĩ, Hoàng cũng không dám lên tiếng, cũng chỉ biết ngồi im chờ đợi.

- Lạ thật... tại sao lại không tìm được nhỉ?

Milenia lăm lăm liên tục, hết nhìn xuống tay lại nhìn sang phía bệnh nhân. Hoàng thấy mình cứ như chuột bạch bị thí nghiệm, cảm giác hơi ghê ghê nhưng không dám nói tiếng nào. Một hồi lâu sau nữ Dược sư mới ngẩng đầu lên, nói:

- Thiếu chủ không có nguyên lực thành ra lời nguyên kia không thể cộng sinh như trường hợp của em được, vì vậy mà không có biểu hiện ra ngoài nhưng nó vẫn còn tồn tại, chỉ có điều em không biết làm cách nào để loại trừ cả,

- Ừm, vậy còn mức độ nguy hiểm của nó?

- Người bình thường nếu nhận một lời nguyên như vậy sẽ bị phá hủy cơ thể ngay tức khắc, có điều trường hợp của thiếu chủ thì hơi lạ. Thứ này có thể hoạt động độc lập theo chu kì, nhưng không hiểu tại sao mà sức mạnh của nó đã giảm rất nhiều, cao lắm thì chỉ làm một người có nguyên lực cấp ba đau đớn vài tháng rồi tự triệt tiêu mà thôi.

- Đây là trong trường hợp có nguyên lực phòng hộ bản thân, còn như tôi thì sao?

- Vấn đề này em chưa gặp lần nào nên không dám chắc, có lẽ cơ thể thiếu chủ sẽ chịu được vài tháng, hoặc cũng có thể nhiều hơn...

Milenia bỏ lửng câu cuối không dám nói hết, nhưng Hoàng thì hiểu điều này có nghĩa là gì, lời nguyên này đã bị giảm đi, lại không còn ký sinh vào cơ thể nạn nhân, số nguyên lực nó còn lại không đủ để gây nguy hiểm tính mạng nữa. Có điều đó là với những người trong thế giới này, còn với một kẻ như

Hoàng thì nó chẳng khác gì ung thư ác tính, chết bất đắc kỳ tử từ lúc nào không biết.

Hoàng thấy Milenia dăm chiêu lo lắng như kiểu sắp làm đám tang cho chủ tới nơi thì cũng hơi buồn cười, dù sao thì hần cũng không tính bỏ cuộc, bèn hỏi tiếp:

- Cô là Dược sư cấp bảy, vậy phải biết những thứ thuốc giảm đau hoặc ngăn dịch độc lây lan chứ, trong trường hợp của tôi dùng đỡ chắc cũng được.

Thực ra nếu Hoàng đạt cấp cao hơn, hoàn toàn có thể dùng các kỹ năng để phân tích và tìm ra thuốc thích hợp để chữa trị, khổ nỗi do chênh lệch cấp độ quá lớn làm hần không thể tìm ra chính xác mình đang bị gì, từ đó cũng chẳng có cách gì cả. Trong trường hợp này giải pháp tốt nhất là bảo Milenia chế tạm ra thứ gì đó ngăn nó lại, sau đó nhờ người khác hoặc tự bản thân mình lên cấp.

Milenia này giờ đầu óc rối bời, không suy nghĩ được gì, nghe Hoàng nói vậy mới lật đặt ngòl mò ngón tay tính toán một hồi rồi trả lời:

- Em biết vài thứ có lẽ sẽ hiệu quả, nhưng... ở đây sợ là không kiếm được nguyên liệu.

- Không sao, cô cứ viết ra hết đây, tôi xem thử đã.

Hoàng nói xong ngay lập tức quơ lấy giấy bút tống sang thẳng Milenia, nếu như lúc trước không tiền không quen biết ai thì hần còn ngần ngại chuyện nguyên liệu, nhưng bây giờ khi Khadas còn đang phải chịu ơn mình thì chắc chắn là phải bòn rút rồi. Milenia ngần ngừ một lúc rồi cũng đặt bút xuống, căn bản cô ta cũng không rõ lắm bệnh trạng của chủ nhân, thành ra cứ thứ gì tốt nhất xịn nhất mình biết là nghĩ tới đầu tiên, đây đều là dược liệu từ cấp sáu đồ lên, đương nhiên giá thành không rẻ chút nào.

Thực ra hần cũng có thể thử một vài loại thuốc của bản thân, nhưng cái vấn đề chính vẫn là không biết mình đang trúng cái gì, không thể đi đánh sỏ xỏ với mấy trăm cái công thức được. Hơn nữa tiếng sau, Milenia cuối cùng cũng viết xong một tập nguyên liệu cùng công thức dày cộm, Hoàng đón lấy và chăm chú xem, lần này thì đúng là toàn thứ đắt tiền cất cổ, đành phải nhờ vào cả Khadas vậy.

- Được rồi, cảm ơn cô, để tôi kiểm thử xem rồi tính tiếp.

Hoàng nói xong dợm đứng lên tính đi đến phủ thành chủ luôn, nhưng suy đi nghĩ lại một hồi thấy không ổn, bệnh tật trong người của mình chẳng biết phát ra lúc này, vớ va vớ vẩn lại học máu đột từ trên đường lại bỏ xừ. Cuối cùng hần quyết định cứ để vài ngày xem thế nào đã, dù sao thì thời gian ngắn cũng không chết ngay được.

Suy nghĩ thông suốt, Hoàng liền thu người đứng dậy, vờn vai vài cái lấy lại sinh khí rồi nhìn sang Milenia đang ngồi lo lắng trước mặt, mỉm cười bẹo má cô ta một cái rồi nói:

- Yên tâm đi, tôi còn yêu đời lắm, nhất định sẽ không thể chết sớm được đâu.

Hần không nói thì còn đỡ, vừa mở mồm xong thì Milenia lại bắt đầu có biểu hiện mếu máo bắt đầu sụt sịt, đúng là dở khóc dở cười, cô nhóc này dễ tổn thương quá, y như con gái mới lớn vậy. Hần cũng không muốn dở thêm nữa, bèn chọn cách nhanh nhất, trực tiếp bế bổng nữ Dược sư lên rồi dứ dứ mấy cái lên không làm cô ta luống cuống bầu chặt lấy cổ chủ. Hoàng vừa chơi vừa cười lớn làm Milenia vừa ngượng vừa sợ, cúi gầm mặt không nói.

Hoàng cứ thế bế Milenia trên tay rồi đi thẳng vào bếp, đặt cô ta lên ghế rồi xắn tay vào làm việc, dù sao nấu nướng cũng là một cách để thư giãn. Hơn nữa tiếng sau hần đã dọn ra một bàn đầy ắp, vỗ đầu nữ Dược sư rồi vui vẻ nói:

- Ăn cơm thôi nào.

Thái độ vui vẻ của chủ làm Milenia cũng không thể buồn bã được nữa, đành phải im lặng ngồi ăn. Sau khi xong xuôi tất cả Hoàng mới thoải mái vỗ bụng, khà lên một tiếng đầy thỏa mãn rồi cất giọng đầy lười biếng:

- Cô không cần cảm thấy áy náy vì chuyện gì cả, mạng sống của cô là do tôi mang về, tất nhiên tôi sẽ làm mọi cách để giữ lấy nó. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì cũng chỉ có thể nói là xui xẻo mà thôi, đừng có làm bộ mặt đưa đám đó nữa, mất hứng lắm.

- Thiếu chủ, em...

- Tôi đã bảo đừng lo lắng gì cả, mọi việc đều có cách giải quyết của nó hết. À mà tôi đi nghỉ đây, dọn dẹp hết đồng nghiệp đi nhé.

Hoàng nói xong thì thản nhiên đứng dậy đi vào phòng thí nghiệm, bỏ mặc Milenia đứng ngơ ngác với đồng bát đĩa vừa ăn xong, nữ Dược sư ngần ngừ một hồi thì cũng không ừ rừ nữa, nhanh chóng đi dọn dẹp. Cô ta cũng hiểu được rằng chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ chỉ có tìm cách giải quyết chứ không thể khóc mãi được.

Liên tiếp nhiều ngày sau đó, Hoàng không bước ra khỏi cửa, dành hết toàn bộ thời gian để nghiên cứu, xem xét hiện trạng cơ thể bản thân và Milenia. Có vẻ lời nguyện trong người nữ Dược sư đã được hoàn toàn loại bỏ, bản thân cô ta trực tiếp kiểm tra cũng không còn thấy biến chứng hay sót lại tí gì. Biết được điều này Hoàng cũng yên tâm, ít ra mình không phí công vô ích.

Về phần hần, do không có nguyên lực phòng vệ nên chẳng thể triệt tiêu được đám khí độc trong cơ thể, lại chưa có thuốc ngừa nên tiến triển gần như bằng không. Thời gian lời nguyện này tái kích hoạt là tầm ba ngày một bận, mỗi lần như vậy đều đau đớn cực kỳ, tuy vậy hần vẫn có thể miễn cưỡng dùng Sia để khóa lấp nó đi, nhưng lâu dài chắc chắn không phải cách hay.

Milenia cũng thử vài loại thuốc bình thường với mấy thứ nguyên liệu có sẵn nhưng hầu hết là không công hiệu, cô ta cũng nhận ra rằng lời nguyên này tuy không đủ sức lấy mạng Hoàng, nhưng nếu để lâu thì nó sẽ khiến cơ thể đi vào trạng thái hoại tử từng phần, đến lúc đó thì cũng chẳng khác gì tàn phế. Mặc dù biết được điều này nhưng Hoàng vẫn không lo lắng vì biết việc này vẫn có cách giải quyết, bởi thể hấn thường an ủi Milenia:

- Cô đừng lo, chúng ta còn chưa thử mấy công thức kia mà.

Qua một thời gian nữa, Hoàng đã hoàn toàn nắm được quy luật giữa những lần lời nguyên phát lại, thành ra bắt đầu tính tới việc ghé thăm Khadas, cũng như thuận tiện xem thử tình hình của cô gái tai dài Thera. Hoàng chọn một ngày đẹp trời, nói lại mấy câu với Milenia rồi cứ thế lên đường, hấn gọi một chiếc xe đến khu viện của mẹ cả trước, nhưng lại được người ở đó cho biết Thera đã chuyển đi từ mấy tuần trước. Hấn đoán rằng đây là do Khadas ra lệnh nên cũng không lấy làm lạ, sau đó trực tiếp chạy thẳng tới phủ thành chủ.

Khadas thấy tên Dược sư trẻ này tới thì rất vui mừng ra tiếp đón, ông ta cũng đang lo sốt vó vì đã lâu không thấy hấn liên lạc lại, lỡ đâu mối làm ăn này bị mất thì đúng là công toi. Hoàng chào hỏi xã giao một hồi, sau đó hỏi thăm tình hình của Anton:

- Không biết con trai ngài đã khỏi bệnh chưa?

- À, cảm ơn thiếu chủ quan tâm, thằng nhóc đó coi như lành hấn rồi, tôi vừa phải tống cổ nó đi cho khuất mắt.

Hóa ra việc bị trúng độc lại không hấn là chuyện xấu lắm, Anton sau khi trải qua một trận sống dở chết dở đã thay đổi hấn, trở nên dầm tính và biết nghe lời hơn hấn, thậm chí còn chủ động xin với cha cho mình quản lý việc gia tộc. Ban đầu Khadas tưởng thằng này lại giờ trò vồi tiền, nhưng sau khi thấy nó quyết tâm thì cũng rất ngạc nhiên, dù ông ta chẳng hy vọng vào Anton thì cha mẹ nào chẳng muốn con mình nên người.

Khadas sau đó đã mua lại hấn vài cửa hàng lớn ở trung tâm rồi trao quyền cho Anton, coi như thằng nhóc này không biết làm gì thì chỉ việc ngồi đó đếm tiền với quản lý nhân công là đủ. Mẹ cả và Chilat cũng tuân lệnh đi theo để trông coi Anton, sau vụ việc của lão già Nguyên sư, Khadas rất miễn cảm với mấy thứ an toàn cho con trai.

Hoàng không có hứng thú gì về chuyện gia đình của người khác lắm, nhưng cũng phải công nhận Khadas là một người cha tốt. Hấn có hơi cảm thấy tủi thân vì mình chỉ có một mình, nhưng rất nhanh đã lấy lại tinh thần và hỏi:

- Mấy thứ tôi nhờ ngài đã có đủ hết chưa?

-Ồ đều ở đây cả rồi, để tôi lấy ra cho thiếu chủ.

Khadas phẩy tay cho người hầu đem ra vài cái hộp nhỏ, sau đó lấy ra hai miếng huy hiệu sáng lấp lánh, bên trên có gia huy hình cây gai bụi khá thô. Hoàng cảm lên quan sát, cảm thấy nó có một cái gì đó chuyển động âm âm bên trong, hấn lần mò một hồi vẫn chẳng thấy có gì đặc biệt, đang tính hỏi thì Khadas đã lên tiếng:

- Đây là hai thẻ thân phận mà cậu yêu cầu, tôi đã chọn một gia tộc thất lạc cũng khá lâu rồi, bây giờ chỉ cần xác nhận chủ cho chúng là xong, việc này thì tùy thiếu chủ xử lý.

Khác với những thẻ thân phận bình thường, các huy hiệu quý tộc luôn có gia huy và chứng nhận riêng, con cháu trong gia tộc khi đến tuổi đủ để cấp thẻ sẽ được hướng dẫn để “đóng dấu” bản thân lên nó, việc này để tránh việc bị kẻ bên ngoài giả mạo hoặc ăn cắp mất. Thành ra tám thẻ này sẽ không phản ứng với bất kỳ ai, trừ khi là chủ nhân thực sự. Hoàng tuy chưa biết vụ xác nhận là sao, nhưng vẫn nhận lấy, dù sao về hỏi Milenia là được.

- Còn một chuyện nữa, đây là phân nửa số tiền của mấy lọ thuốc từ lần đầu giá vừa rồi, mong thiếu chủ đừng từ chối.

Khadas nói xong mở một chiếc hộp khác, bên trong đó là hàng đồng ngân phiếu xếp chồng lên nhau, tổng cộng là tròn một trăm triệu Kron, còn kém rất xa con số mà các gia tộc bỏ ra để đầu giá. Vốn dĩ Khadas muốn đưa nhiều hơn, có điều nghĩ đi nghĩ lại thì một Dược sư như tên này thì số tiền này có khác gì vài vụn, nhưng lại không thể quá ít được, tránh hấn lại có ác cảm với mình. Cuối cùng Khadas đành chọn một trăm, đây là con số may mắn của đế quốc, coi như đủ thể hiện thành ý là được rồi.

- Cảm ơn ngài, vậy giao dịch lần này coi như hoàn thành.

Hoàng nhẹ nhàng thu lấy chiếc hộp, nhìn cũng chẳng thèm nhìn liền đút nó vào người. Thực ra trong đầu hấn đang gào thét vì tiếc, đã lỡ đóng vai đạo mạo ra về rồi thành ra phải coi tiền như rác, cả một đồng vàng mà chẳng xơi mui được gì. Nếu như lúc trước bình thường thì không tính, nhưng trong người đang mang bệnh, cứ phải có càng nhiều tiền càng tốt.

Khadas thấy tên Dược sư trẻ im lặng, cũng chẳng biết thằng này đang nghĩ gì thành ra cũng chưa dám nói tiếp. Mãi một lúc sau Hoàng mới từ trong con tiếc nuốt tỉnh lại, sức nhớ mình vẫn còn việc phải làm. Hấn nhanh chóng lấy ra bảng công thức của Milenia, đưa về phía Khadas và nói:

- Phiên ngài kiểm giúp tôi những thứ trong đây, tôi đang có việc cần tới chúng.

Khadas đón lấy tờ giấy, chăm chú đọc kỹ từng chữ trên đó, tuy ông ta không biết nhiều về dược liệu nhưng dù sao cũng là con buôn tầm cỡ trong thành Roc, tất nhiên là cũng nhận ra vài thứ trong này. Đây đều là nguyên liệu chất lượng cao, căn bản bình thường cũng ít có người nhập, nhưng với Khadas thì chẳng có gì khó khăn cả, ông ta rất nhanh trả lời:

- Thiếu chủ có cần gấp không?

- Nếu được thì có càng sớm càng tốt.
- Tạm thời thì tôi cũng chưa thể ngay lập tức chuẩn bị được hết chỗ nguyên liệu này, cậu có thể vui lòng đợi vài ngày nữa được không.
- Không sao, dù gì thì tôi cũng còn vài việc phải giải quyết, cảm ơn ngài.

Hắn vốn chỉ cần có lời bảo đảm của Khadas là đủ, số nguyên liệu đó căn bản sớm hay muộn vài ngày cũng chẳng ảnh hưởng nhiều lắm. Hoàng sau đó hỏi thêm một vài chuyện nữa về các tuyến đường xung quanh thành Roc, cũng như hướng lên thủ đô đế quốc. Khadas chẳng ngạc nhiên lắm về chuyện tên này rồi đi, dù sao thì tòa thành nhỏ bé này vốn không đủ để giữ chân một Dược sư như vậy, ông ta có đề nghị hắn dùng xe riêng của mình nhưng lại bị từ chối. Hoàng không muốn tạo sự nổi bật, cứ bình thường mà đi là được.

Thấy mục đích chuyến đi lần này đã đạt được, Hoàng liền làm nốt việc cuối cùng, hắn nói:

- Về phần cô bé Thera tôi nhờ ngài hôm trước, tôi muốn gặp cô ta một lúc.
- Ở không thành vấn đề, cô ta hiện đang ở trong phủ thành chủ, để tôi cho người đón đến đây ngay cho thiếu chủ.
- Không cần đâu, tôi muốn trực tiếp xem xét chỗ ở hiện tại của Thera, ngài không phiền chứ?

Hoàng muốn đích thân gặp và sắp xếp lần cuối cho cô bé tại dài này, dù sao lần này đi không biết bao giờ mới quay lại, vẫn nên là có một chút trách nhiệm thì hơn. Khadas thấy hắn cương quyết như vậy thì cũng không nói thêm, vậy một người hầu gần đó lại dẫn dò, sau đó vui vẻ nói:

- Cô bé đó đang ở phía sau phủ, tôi sẽ thông báo xuống trước, hai người cứ thư thả mà nói chuyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Tạm biệt thành Roc (2)

Hoàng đi theo người hầu ra phía sau vườn, men theo một con đường nhỏ dẫn tới khu dành cho người người làm ở trong phủ, nơi đây đang có rất nhiều công nhân đang tát bát ra vào, ai cũng hối hả bận rộn. Tất cả các thành chủ đều phải tiếp khách liên tục, cũng như có những nhu cầu cá nhân riêng nên việc bỏ tiền thuê người bên ngoài vào làm mấy việc thường ngày là điều tất nhiên, Khadas ý có tiền nên chơi sang hơn, xây hẳn một khu biệt lập cho họ ở lại, coi như cũng là để ra lệnh cho dễ.

Sau hơn một hồi lòng vòng qua mấy khu nhà nằm kề nhau, Hoàng cuối cùng cũng tới được chỗ cần tới, trong lòng không ngừng rửa xà Khadas có cần phải xây rộng vậy không. Thực ra thì ngoài số người hầu thường trực, những khi có lễ hoặc tiếp đãi khách quý thì cũng phải thuê thêm rất nhiều, vì thế xây thêm vài gian cho số nhân công thời vụ này cũng chẳng có gì lạ. Người hầu dẫn hắn đến trước một khu nhà thì kính cẩn cúi chào rồi quay trở về.

Hoàng ngó nghiêng xung quanh, hình như đây là nhà bếp chung của cả phủ, rất nhiều người đang ra vào làm việc tấp nập, chẳng ai buồn để ý tới hắn. Sau một hồi lần mò vô ích, Hoàng đánh phải nút lấy một đầu bếp cạnh đó hỏi thăm, người này hơi bức bối vì bị làm phiền nhưng vẫn tận tình chỉ cho hắn. Lại thêm vài lần lạc đường nữa, cuối cùng Hoàng cũng thấy một cô gái tại dài mặc tạp dề, mặt lấm lem kem sữa đang ra sức trộn bột làm bánh, hắn lại gần rồi vui vẻ lên tiếng:

- Thera.

Cô bé tại dài nghe có người gọi mình liền ngược lên ngó quanh, bất chợt nhận ra một bóng hình quen thuộc đang đứng gần đó vẫy vẫy tay. Thera mở to mắt như không thể tin được, cứ để nguyên đôi tay còn dính đầy bột vội vàng chạy lại ôm chầm lấy hắn, sụt sịt:

- Em cứ tưởng ngài đi luôn không quay lại nữa rồi.

Hoàng nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, sau đó lấy ra một vài trăm bạc đưa cho trưởng ca gần đó, tỏ ý muốn nói chuyện riêng một lúc. Người này rất nhanh nhẹn, nhận tiền xong coi như không quan tâm nữa, để mặc kệ hai người này muốn làm gì thì làm. Hoàng lấy ra một chiếc khăn, cẩn thận lau mặt cho Thera, sau đó kéo tay cô ta đi theo rồi nói:

- Chúng ta ra chỗ nào yên tĩnh nói chuyện.

Cô bé tại dài nghe Hoàng nói vậy cũng không có ý kiến, dịu dàng dựa ôm lấy tay hắn. Cả hai đi ra khỏi khu nhà bếp, đến một khu vừa nhỏ vắng vẻ rồi dừng lại, lúc này Hoàng mới có thời gian quan sát kỹ Thera. So với lúc còn ở trong viện thì thần sắc của cô bé này tốt hơn rất nhiều, da dẻ cũng không trắng bất thường vì thiếu nắng nữa, khuôn mặt hồng hào có vẻ hơi tròn ra, chắc do ăn ngủ tốt. Thera bị hắn nhìn chăm chăm vào tới muốn bốc khói, chỉ biết im lặng ngòai về tóc không biết nói gì.

Hoàng quan sát kỹ càng rất lâu, sau khi chắc chắn Thera hoàn toàn khỏe mạnh mới yên tâm, xem ra điều kiện sống ở đây cũng được. Hắn gật đầu hỏi:

- Cô sống ở đây tốt chứ?

Thera thấy Hoàng thật lòng quan tâm mình như vậy cũng ấm lòng hơn, chủ động ngồi ép sát vào người hắn rồi từ từ kể lại. Sau buổi gặp mặt lần trước, Khadas tuy nhận lời nhưng ngại thân phận nên cũng không muốn trực tiếp gặp mặt Thera, thành ra việc này được đẩy lại cho mẹ cả. Bà ta sau đó giải trừ khế ước ràng buộc ở viện rồi đưa cô ta đến phủ thành chủ, dù sao cũng không thể nuôi báo cô được nên mẹ cả sắp xếp để Thera đến làm việc trong nhà bếp, coi như là công nhân được thuê chính thức.

Từ đầu đến cuối Thera hoàn toàn không biết việc này là do Hoàng bắt đầu, hỏi mẹ cả thì bà ta cũng không nói, thành ra cứ mơ hồ như vậy làm việc tại đây, dù sao mọi người ở phủ thành chủ đều đối xử với nhau rất tốt nên cô ta sống khá thoải mái. Thera thấy Hoàng đến mới rõ mọi việc, trong lòng biết vô cùng biết ơn, dựa đầu vào vai hắn thủ thủ:

- Cảm ơn thiếu chủ...

- Đừng khách sáo như vậy, tôi với cô gặp nhau coi như có duyên, đã là như vậy thì đừng tính toán làm gì, việc này cũng chẳng phải to tát gì đâu.

Thực sự thì Hoàng rất mến cho bé tai dài này, nếu không phải vì bản thân còn đang dở dang một đồng việc thì đã mang Thera đi theo rồi. Kể cả nếu không nhờ được Khadas thì hắn cũng sẽ dùng tiền mua Thera khỏi viện, nhưng tất nhiên là tận dụng được quan hệ thì cứ tận dụng thôi, và lại ở chỗ Khadas cũng an toàn hơn. Hoàng nhẹ nhàng xoa đầu Thera rồi hỏi tiếp:

- Cô sống ở đây có thiếu thốn gì không?

- Cũng đủ thừa thiếu chủ, dù sao em cũng không cần phải lo thêm cho ai khác cả.

Lương của một nhân công trong phủ thành chủ tầm bốn trăm Kron một tháng, tính ra thuộc dạng khá so với mặt bằng chung trong thành. Thera tuy là người do mẹ cả đưa vào nhưng cũng không được hưởng ưu đãi gì, tránh cho người khác thấy khó chịu, những món trang sức kiếm được lúc ở viện cũng phải nộp lại toàn bộ, thành ra hiện giờ có thể nói cô ta thuộc diện vô sản hoàn toàn. Hoàng tuy không biết rõ hết nhưng hắn cũng chẳng muốn tìm hiểu thêm, hắn lôi từ trong người ra một tập tiền dày cộm, dúi vào tay Thera rồi nói:

- Chỗ này có hai triệu Kron, coi như là quà chia tay của tôi cho cô.

Hai triệu Kron đối với người bình thường coi như là cả một gia sản khổng lồ, có tiêu cả đời cũng chẳng hết. Thera thấy Hoàng một hơi lấy ra cả đồng như vậy thì hết hồn, nhìn hắn ngờ ngác không ngờ được, mãi sau mới cất tiếng:

- Thiếu chủ... số tiền này lớn quá, em không dám nhận.

Tuy số tiền này cực lớn, nhưng sau khi Thera ra khỏi viện, cảm nhận được niềm vui khi làm việc đúng nghĩa, cô ta đã hứa không thể cứ mặt dày mà nhận sự giúp đỡ của người khác mãi được. Hơn nữa Thera có cảm giác nếu mình lấy số tiền này, sẽ chẳng bao giờ còn có cơ hội gặp lại người trước mặt nữa, bản thân cũng không biết mình đối với hắn có phải đơn thuần chỉ là lòng biết ơn hay không, do vậy cứ dùng dằng mãi.

Hoàng thấy cô bé này cứ một hai không chịu lấy, cũng không nghĩ ra lý do vì đối với hắn tiền ở thế giới chỉ là một công cụ trao đổi, nếu có thể làm lợi cho bản thân thì có bỏ sạch hết cũng được. Thera coi như đã giúp mình rất nhiều, hai triệu Kron chỉ coi như vài đồng tiền lẻ mà thôi, Hoàng thẳng tay dúi vào tay cô ta, nhất quyết không cho trả lại. Dùng dằng một hồi Thera cũng đành chấp nhận, cất kỹ số tiền này vào người, giọng buồn buồn hỏi:

- Thiếu chủ, ngài sẽ đi khỏi đây à?

- Ừmmm... đúng, tôi có vài việc quan trọng cần phải làm.

- Vậy... thiếu chủ có còn quay trở lại nữa không?

- Tôi chưa chắc, dù sao nó cũng là chuyện tương lai khá xa.

Thực sự thì lúc này Hoàng chỉ mong muốn chữa được lời nguyên chết toi trong người, sau đó lo lắng nốt cho Milenia một cuộc sống ổn định, mấy thứ xa xôi khác tạm thời chưa cần nghĩ tới. Thành Roc này nằm ở nơi hẻo lánh, cũng chẳng có tài nguyên quý hiếm gì, tất nhiên không phải là chỗ để trú ngụ lâu dài, trừ khi Khadas tận dụng được số thuốc kia, biến nơi này thành khu giao thương lớn thì may ra hắn mới nghĩ lại.

Thera không biết mấy cái lắt léo như vậy, cô ta chỉ đơn giản hiểu rằng một Dược Sư như Hoàng chắc chắn sẽ phải đi tìm thử thách mới, thành Roc bé nhỏ này không thể níu chân hắn được. Tuy mục đích ban đầu của Hoàng chỉ là lợi dụng, nhưng hắn lại là người duy nhất đối xử tốt với Thera. Đối với một cô bé mồ côi, lại sống bằng việc bán sắc đẹp tuổi trẻ, thì thứ tình cảm này gần giống như được người thân chăm sóc vậy. Hoàng thấy Thera cứ sụt sịt mãi, đành nói:

- Đừng buồn nữa, tôi và cô chỉ là tình cờ gặp nhau, không cần phải quá ủy mị như vậy. Cô còn trẻ, cuộc sống phía trước còn rất dài. Thay đổi hoàn cảnh sống, từ từ sẽ có bạn bè và những người khác thay tôi chăm sóc cho cô, chưa kể còn phải lập gia đình nữa chứ.

- Nhưng em chỉ muốn thiếu chủ thôi...

Thera vừa nói dụi đầu vào ngực Hoàng khóc như mưa, hắn không nói gì, cứ để mặc như vậy. Hắn hiểu đây là lúc con người biến đổi tâm lý, cần phải qua thời gian mới ổn định được, cô bé này còn trẻ và khá xinh đẹp, tương lai chỉ cần kiếm được một ai đó tương đối tốt để dựa vào là đủ, dù sao Khadas cũng đã hứa với hắn rồi, chắc chắn sẽ không để Thera phải chịu thiệt.

Hoàng ngồi yên để Thera khóc thỏa thuê trong lồng ngực mình, một lúc lâu sau đó cô ta mới ngừng lại, gương đôi mắt mèo nhìn hấn. Hoàng vuốt đầu Thera rồi nói:

- Con người sớm muộn gì cũng phải chia tay, nếu đã vậy thì hãy vui vẻ lên. Và lại chúng ta về sau có thể sẽ gặp lại mà... được rồi, cười lên đi, cô khóc nhìn tức cười lắm

Hoàng vừa nói vừa chải tóc cho Thera, sau đó dẫn dò thêm vài câu nữa, cũng như việc cô ta nên sử dụng số tiền kia ra sao, theo ý hấn thì cứ ở đây học nghề, về sau nếu có cơ hội thì mở lấy cửa hàng nhỏ sống yên ổn là tốt nhất. Thera cũng là một cô gái ngoan nên cũng không khóc nữa, yên lặng ngồi nghe và nhớ lấy từng lời. Hoàng nói hết những gì cần thiết, cảm thấy bây giờ cũng đã khá muộn, liền đứng dậy chuẩn bị rời đi. Thera đột nhiên níu áo hấn, ngưng ngưng cúi đầu lí nhí gì đó, Hoàng thấy vậy liền cười và nói:

- Được rồi, coi như đây là quà chia tay nhé.

Hấn nói xong nâng cằm Thera lên, đặt một nụ hôn rất sâu lên môi cô bé. Lần này Hoàng làm rất mạnh bạo gần như muốn ngạt thở, một lúc lâu sau đó khi hai người tách nhau ra thì mặt Thera đã đỏ rực như than hoa, chẳng biết do thiếu oxy hay cái gì khác. Cô bé tai dài cuối cùng cũng bịn rịn chia tay hấn rồi đi vào trong, Hoàng tiễn Thera đi xong cũng buồn tẻ đi tham quan lòng vòng xung quanh, bỗng nhiên nghe thấy những âm thanh rất âm ỹ phát ra gần đó, vì vậy liền tò mò ghénh sang.

Phía sau khu nhà dành cho công nhân làm việc là một loạt khu đất bỏ hoang rộng mênh mông, đây đều là tài sản tư hữu tích lũy của Khadas, nếu cần mở rộng phủ hay có việc gì đó cần đều lấy ra rất dễ dàng. Ở trong chỗ trống nằm khuất hẳn phía trong, Hasa cả người đỏ ửng nhể nhại mồ hôi, tay phải cầm một cây kiếm dài cực mỏng, liên tục chém lên mấy khối đá to như xe ô tô con trước mặt.

Hoàng tuy đứng khá xa nhưng cũng cảm nhận được gió thổi vù vù theo mỗi nhịp tay chặt lên xuống của Hasa, chứng tỏ hấn chém đòn nào cũng là dùng hết sức, chẳng trách mà tốn sức như vậy. Tên lãng khách lúc này hoàn toàn tập trung vào việc luyện tập, thậm chí là có người đứng quan sát cũng không biết.

Sau hơn ba mươi phút chém chặt không ngừng nghỉ, Hasa mới tạm thời dừng lại, buông thanh kiếm lúc này đã cong vệt cả lưỡi ra đất, chống tay thở phì phò như trâu. Hoàng thấy vậy cũng tiến lại gần và lên tiếng chào:

- Không phải người vẫn còn bị thương sao, tập luyện sớm như vậy không tốt lắm đâu.

Hasa nghe có tiếng người nói ngay sau lưng thì bất thần giật nảy mình, theo bản năng cảm lấy vũ khí dưới đất rồi quay lại thù thế, sau khi biết kẻ đến là ai thì mới thả lỏng người. Căn bản hấn đến chỗ này tập luyện cũng là không muốn để ai biết, vì vậy nhìn Hoàng hơi ngưng ngấp rồi nói:

- Xin lỗi thiếu chủ.

- Bỏ đi, ta cũng chỉ vô tình đi ngang qua mà thôi.

Hoàng vừa nói vừa quan sát tên Lãng khách, sau trận chiến thừa sống thiếu chết với lão già Nguyên sư Zato, Hasa bị hấn lấy ra làm mọi như tụy may mắn còn giữ được mạng nhưng tay trái đã bị cắt cụt, xương cốt toàn thân vài cái muốn gãy làm đôi. Sau khi được Khadas và mẹ cả ra sức chữa trị thì các vết thương này cũng coi như lành lặn, có điều sau khi phải chịu hàng loạt chấn động nguyên lực như vậy, sức mạnh của Hasa từ cấp bảy thật hấn xuống dưới cấp sáu, khả năng chiến đấu bị suy giảm đến hơn một nửa, phiền toái nhất là có nguy cơ di chứng cả đời này không cách nào trở lại như cũ được.

Hasa dù sao cũng coi như là cận vệ giỏi tận tụy nhất, vì vậy Khadas không đối xử với hấn tệ đi chút nào, thậm chí còn bỏ ra một số tiền lớn coi như là cho thuộc của mình về hưu sớm. Nhưng tên Lãng khách này lại vô cùng cứng đầu, nhất quyết một hai đời ở lại, thậm chí vừa khỏi bệnh xong là đã lao đi tập luyện mất dạng luôn, ai khuyên bảo gì cũng không nghe, cả Khadas cũng đành bất lực bó tay.

Hoàng tuy không biết mấy chuyện này, nhưng qua cách Hasa khắc khổ tập luyện ở chỗ vắng vẻ này thì cũng mơ hồ đoán được, hấn đi lại gần dùng cả hai tay thử cầm thanh kiếm mỏng dưới đất lên thì bỗng cảm thấy có gì đó không ổn:

- “Cái quái gì vậy, sao nó nặng dữ vậy nè.”

Tuy Hoàng không thể khỏe bằng những có nguyên lực, nhưng ít nhiều gì hấn cũng có thể coi là có cơ bắp cộng thêm vài dụng cụ phụ trợ tự làm, dùng toàn lực cũng có thể nhấc được hầu hết vũ khí thông dụng tại đây. Nhưng cái thanh kiếm nhìn mỏng dính nhẹ hều này lại nặng kinh khủng, Hoàng phùng mang trọn má cỡ nào cũng không thể nâng nó lên nổi một phân, thảo nào Hasa lại trông cực khổ như vậy. Sau khi thử mấy lần không được, hấn triệt để bỏ cuộc rồi vừa thở vừa hỏi:

- Cái cọng sắt này làm từ thứ quái gì mà nặng vậy.

- Đây là tôi lấy thép đen nấu chảy ra rồi đổ vào vỏ kiếm rỗng, sau đó mài bớt đi thành ra thế này.

Hasa tùy tiện trả lời rất đơn giản nhưng Hoàng nghe xong cũng thấy muốn hết hồn, thép đen là kim loại phổ biến nhất ở thế giới này, hay nói đúng hơn là thứ rẻ tiền nhất. Nó xấu xí, rất khó gia công nhưng lại chẳng cứng cáp gì cho cam, hơn nữa còn có thể tích đặc nên nặng muốn gấp hàng chục lần thứ khác. Thường thì thép đen chỉ dùng để chế ra những công cụ bình thường cho nông dân, hoặc người lao động ít tiền, còn dùng nó để làm vũ khí thì tuyệt nhiên không có.

Do Hasa chỉ còn một tay, lại bị suy giảm nguyên lực, hẳn đành phải luyện tập từ những cách cơ bản nhất. Tên Lãng khách mua rất nhiều thép đen, sau đó từ nấu chảy rồi đổ chúng vào khuôn có sẵn, cuối cùng mài thành những thanh kiếm mỏng hay sử dụng. Mục đích là để toàn bộ cơ thể hoạt động theo cường độ cao, từ đó ép nguyên lực phải tăng trưởng liên tục. Tuy vậy tiến độ sẽ rất chậm, hơn nữa càng lúc càng phải đẩy mạnh tiến độ, nếu bản thân không chịu nổi sẽ phản tác dụng.

- Ngày nào ngươi cũng tập thể này à?

- Vâng thưa thiếu chủ, mỗi ngày tôi tập vùng kiếm khoảng tám tiếng đồng hồ.

Hoàng nhờ có mớ thông tin mà Milenia đưa cho, tất nhiên biết thép đen là cái gì, nhưng việc có người dùng chúng để luyện nguyên lực thì hẳn mới nghe lần đầu, tám tiếng tập chém với cái kiếm kia, coi như là đến ngưỡng cực hạn của Hasa rồi. Nhưng Hoàng vẫn thấy khó hiểu, nếu chỉ đơn thuần là tập luyện nguyên lực, đáng ra tên Lãng khách này còn nhiều cách khác tốt hơn nhiều, thí dụ như gia nhập một đoàn mạo hiểm nào đó chẳng hạn. Hoàng đem thắc mắc này ra hỏi thì Hasa chỉ đơn giản trả lời:

- Một cận vệ nếu không thể ở bên cạnh bảo vệ chủ nhân thì còn có tác dụng gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Giải trừ hợp đồng nô lệ

Hoàng nghe Hasa trả lời thì ngẩn người ra mất một lúc, hẳn không nghĩ tên Lãng khách này kiên định đáng sợ như vậy, so sánh với mình chỉ chăm chăm đi kiếm lợi từ người khác thì đúng là đáng xấu hổ. Đối với những hộ vệ cận thân cho quý tộc như Hasa, tuy được bao ăn ở và trả công rất hậu hĩnh, nhưng chuyện thương vong hay thậm chí là chết xảy ra như cơm bữa. Nếu gặp chủ tốt thì sẽ có thể được trả cho một chút gọi là đền bù, còn không thì sẽ trực tiếp đuổi cổ đi để kiếm người khác.

Khadas cũng coi như là đối xử rất không tệ với Hasa rồi, có điều ông cũng biết hẳn không còn sức chiến đấu như trước nữa, do đó đã âm thầm đi kiếm một cận vệ khác. Thường thì lúc này việc khôn ngoan nhất nên làm là về hưu, sau đó kiếm một công việc gì đó nhẹ nhàng hơn, thí dụ như làm thầy giáo ở mấy võ đường nhỏ hoặc lấy vợ sinh con rồi sống như người bình thường. Cơ bản thì kể cả Hasa có thần kỳ đạt được cấp độ như cũ thì cũng phải tốn hàng năm trời, từng đó thời gian là quá đủ để mọi người lãng quên hẳn rồi. Hasa nói xong liền cẩn thận xếp gọn dụng cụ lại, nhặt lấy thanh kiếm rồi dậm bước đi, Hoàng thấy vậy liền hỏi:

- Ngươi còn tính đi đâu nữa à?

- Vâng thưa thiếu chủ, bây giờ tôi đến đấu trường để luyện tập thực chiến, do bây giờ chỉ còn một tay nên phải đổi cách đánh lại từ đầu.

- Đừng nói với ta là ngươi dùng mấy cái thanh sắt nặng trĩu này lên đài nhé.

- Đúng vậy thưa thiếu chủ, tôi làm như thế để tăng cường độ luyện tập.

Lần này thì Hoàng triệt để đứng hình tại chỗ, nếu nói Hasa luyện tập như vừa rồi chỉ đến cỡ ngu ngốc thì việc hẳn dùng thép đen lên võ đài là muốn đi tự sát. Mặc dù Hasa theo lý thuyết vẫn có thực lực cấp sáu, nhưng việc mất một tay chắc chắn là ảnh hưởng không hề nhỏ tới hẳn, kỹ thuật chiến đấu chắc chỉ ngang cấp năm là cùng. Tuy võ đài ở thành Roc này không lớn lắm, có điều số người liều mạng không hề ít, không cẩn thận là mất mạng như chơi, bản thân Hasa lúc trước cũng từng phải lăn lộn kiếm sống ở võ đài nên cũng phải thừa hiểu điều này rồi.

Hoàng lúc này rất khâm phục tên Lãng khách, hẳn sẵn sàng trả giá mọi thứ để có thể hoàn thành trách nhiệm với chủ, đây không đơn thuần là trung thành bình thường nữa rồi. Hasa cũng chẳng giải thích gì thêm, chân thấp chân cao tập tễnh bước đi, bóng dáng cao cao cụt tay của hẳn trong ráng chiều trông cực kỳ khắc khổ và cô đơn. Hoàng cảm thấy không nỡ liền nói:

- Hasa, ngươi bị tật ở chân sao?

- Chỉ là một vài vết thương nhỏ trong lúc lên đài mà thôi thưa thiếu chủ.

- Sao không chữa cho khỏi hẳn đi đã, Khadas cứ để mặc ngươi như thế này à?

- Tôi nhận ơn của chủ nhân còn chưa trả hết, hiện giờ đã vô dụng thế này rồi, không thể làm phiền ngài ấy được.

Hoàng nghe xong cảm thấy tên này quá trung thành mà lại còn cố chấp nữa, hẳn tiến lại gần Hasa và nói:

- Để ta xem qua vết thương của ngươi một chút vậy.

Hasa hơi ngần ngại, hẳn vốn vẫn còn hơi e ngại tên Dược sư bí ẩn này, nhưng nghĩ lại thì bản thân đã đến mức gần như vô dụng thế này rồi thì còn sợ gì nữa, nên cứ để mặc kệ. Hoàng bảo Hasa ngồi xuống sau đó vén gấu quần hẳn lên xem thử, ở chân trái tên Lãng khách có một cục máu tụ to bằng cái

bát ăn com, lúc này đang bắt đầu chuyển qua màu tím rìm nhìn rất dọa người, điều bất thường là nó đã đóng thành hàng vảy cứng ở ngoài rồi, cứ như mọc rễ trên chân vậy. Hoàng thấy lạ liền hỏi:

- Cái thứ này là sao?

- Đây là do tôi trong lúc chiến đấu bị thương, nguyên lực xâm nhập vào cơ thể ứ trong đó không thoát ra được dẫn đến máu tụ. Thực ra cũng chỉ hơi đi lại bất tiện một chút thôi, tầm vài tuần nữa là tự khỏi.

- Đã như vậy ngươi còn cố lên võ đài làm gì, mà sao không dùng thuốc cho nhanh?

- Nếu muốn triệt để chữa hết, tôi phải dùng nguyên lực của mình để tống hết số nguyên lực đang tồn ra, sau đó dùng thuốc bó vết thương lại, như vậy thì tôi sẽ không thể luyện tập tiếp được. Vả lại một cận vệ võ dụng không nên làm tổn thêm tài nguyên của chủ.

- Ngươi không sợ nó sẽ để lại di chứng sao?

- Dù gì thì nếu tôi không thể lấy lại sức mạnh cũ, trở thành một tên phế nhân thì có bị thương nặng hay nhẹ cũng đâu có gì khác biệt.

Hoàng thở dài, mục tiêu và lý tưởng của tên Lăng khách nghe có vẻ hơi tầm thường, hay chính xác hơn là hắn sống không phải vì bản thân mà chỉ nhằm mục đích báo ơn cho Khadas mà thôi. Người như Hasa, lại cộng thêm bản tính cố chấp thế này thì đúng là sẽ chẳng bao giờ dừng lại dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Hoàng tự biết có nói gì hắn cũng không nghe, thôi thì cứ làm những gì trong khả năng vậy:

- Dùng nguyên lực phá cái khối này ra đi, ta sẽ giúp ngươi chữa phần còn lại.

Hasa nghe Hoàng nói vậy, ngần ngừ hết liếc lên lại nhìn xuống chân, cuối cùng quyết định mặc kệ, dù sao vết thương này chữa sớm hay muộn cũng chẳng khác gì nhau. Hasa đứng lên lấy thể, dồn nguyên lực trong người xuống dưới, sau đó đẩy khối nguyên lực bên trong dồn ra ngoài. Toàn bộ lớp vảy cùng máu bám ứ đọng bên trong bị sức ép lớn khiến vỡ tan tành, chân Hasa cứ thế biến thành một đám lầy nhầy đỏ lè, nhưng hắn cắn răng chịu đựng không kêu một tiếng. Hoàng đứng cách đó không xa, nhẹ nhàng đưa tay lên rồi thì thầm:

- “Sia”

Một luồng sáng theo sự điều khiển của Hoàng bao phủ hoàn toàn lên phần bị thương của Hasa, ngay lập tức khiến nó ngừng chảy máu rồi tái từ từ tạo lại da thịt, chỉ sau vài giây khối lầy nhầy này đã lành lặn hoàn hảo như từng chưa có gì xảy ra. Trong lúc Hasa còn đang trở mắt vì ngạc nhiên thì Hoàng đã làm ảo thuật lòi từ trong người ra một bọc to tướng, trong đó chứa vài chục bình thuốc hồi phục sơ cấp, quăng ra đất rồi nói:

- Nếu bị thương nữa thì thử dùng mấy thứ này xem, tuy đây chỉ là đồ cấp thấp ta làm thử cho vui, nhưng chắc nó cũng sẽ có ích một chút.

Cái đồng Hoàng vừa lòi ra này không dĩ nhiên không phải thuốc hồi phục sơ cấp loại xịn, đây chẳng qua là hàng thay thế mà thôi. Thực sự thì với hiệu quả quá sức dọa người kia, nếu lúc nào cũng xuất hiện rõ ràng không phải ý kiến hay, chưa kể về sau Khadas mở rộng đấu giá cũng phải có mấy mẫu bình dân để chào hàng nữa. Do đó Hoàng đã gia giảm nguyên liệu, làm ra mấy lọ thuốc “dòm” chỉ có tác dụng bằng một phần tư bình thường, tuy không có khả năng chữa lành tức thì nhưng mấy cái gãy xương, trầy da thông thường thì vẫn tốt chán.

Hasa thấy Hoàng quăng ra một đồng thuốc như cỏ dại vậy cũng giật mình, chưa rõ mục đích của tên Dược sư này là gì, thành ra cứ tần ngần không quyết định. Hoàng chờ mãi mà Hasa cứ đứng im như phỗng, mắt kiên nhẫn gắt lên:

- Cầm lấy đi, coi như ta dùng ngươi làm vật thí nghiệm thuốc mới, không phải hàng miễn phí đâu mà sợ.

Thực ra số thuốc này đã được Hoàng thử qua, ngoại trừ công dụng yếu đi thì hoàn toàn chẳng có khác biệt gì so với bản gốc, nói như vậy là để cho Hasa có cớ để nhận lấy mà thôi. Tên Lăng Khách suy nghĩ một lúc, cảm thấy mình cũng chả có gì đáng để một Dược sư như tên này lợi dụng cả cuối, cuối cùng với tay cho tất cả vào người, sau đó cúi đầu cảm ơn Hoàng.

- Được rồi, ta không làm phiền ngươi nữa, có việc gì cần làm cứ làm đi.

Hoàng nói xong thì quay người đi luôn, dù sao việc mình có thể giúp cũng chỉ đến mức đó thôi, cái này coi như là chút đền bù vì đã lợi dụng Hasa làm bom sống lúc đánh nhau với lão già Nguyên sư kia đi vậy. Mặc dù tình hình lúc đó cũng chẳng còn cách nào khác, nhưng Hoàng còn chưa vô nhân đạo tới mức không biết áy náy, làm được gì trong khả năng thì cứ làm, còn việc Hasa có trở lại như cũ được hay không thì đành phải xem may mắn của hắn thôi.

Hoàng men theo con đường mòn lúc trước, đi thẳng ra khu nhà chính của phủ Thành chủ, Khadas có ý muốn giữ hắn lại ăn tối nhưng Hoàng liền khéo léo viện lý do bận, hôm khác có dịp sẽ quay lại. Mục đích cần thiết hôm nay đã đạt được rồi, giờ thì cần phải tranh thủ về mà chuẩn bị thôi. Khadas sau đó đích thân tiễn khách tới tận cổng, trước lúc rời khỏi Hoàng đột nhiên hiếu kỳ hỏi về chuyện Hasa, Khadas nghe xong thì thờ dãi, đáp:

- Ôi, tôi cũng hết cách, nói thế nào thẳng thắn đó cũng không chịu nghe lời, đành mặc kệ vậy.

- Sao ngài không kiếm cho hắn một người vợ, biết đâu lúc đó Hasa sẽ an phận hơn.

Theo ý của Hoàng thì hôn nhân là nơi để náu thân con người, một kẻ có trách nhiệm như Hasa hẳn sẽ không dám hủy hoại thân thể mãi khi đã có gia đình được. Nhưng trái ngược với suy nghĩ của hắn, Khadas chỉ lắc đầu rồi nói:

- Không phải là tôi không có ý này, thậm chí đã có mấy nhà buôn bán trong thành chủ động đến xin tìm hiểu rồi. Nhưng cái thằng ngu kia nó hoàn toàn không để tâm, bảo gặp ai cũng không vừa ý, rồi cuộc làm người ta chán nản bỏ đi hết cả.

Địa vị của Khadas ở thành Roc này là đứng trên đỉnh của đỉnh, có câu cây con kiếm cỏ thụ mà dựa vào, tuy Hasa là một tên cận vệ thô lỗ, lại còn thất học chỉ biết đánh nhau nhưng điều đó không ngăn được có người muốn đem con gái gả cho hắn. Tất nhiên những gia tộc lớn sẽ chẳng đếm xỉa tới, có điều các hiệu buôn hoặc kinh doanh nhỏ lại khác, Hasa nghiêm nhiên trở thành món hời trong mắt bọn họ, có con rể là cận vệ của thành chủ thì mấy việc nhỏ nhặt cũng nhờ vả được không ít. Và lại một tên Kiếm sĩ cấp bảy cũng là của hiếm ở chỗ này rồi, tính tới tính lui cuộc đi buôn này lời nhiều hơn lỗ.

Khadas cũng không kén cá chọn canh gì, nhà nào có gia cảnh tốt một chút đến đặt vấn đề ông ta cũng đều chấp nhận hết, thái độ tích cực còn hơn cha tìm chồng cho con gái nữa. Nhưng năm nay qua tháng khác, thái độ bất cần của Hasa làm mọi cuộc mai mối đều trở thành công cuộc, rồi cuộc cũng chẳng còn ai tìm tới nữa. Hoàng nghe xong cảm thấy việc này cũng không ổn, nhưng đầu óc lập tức suy nghĩ rất nhanh, liền nói:

- Dù sao ngài cũng nên để ai trông chừng Hasa thì hơn, cứ để hắn tập luyện không chừng điên như vậy không ổn lắm.

- Tôi cũng muốn lắm, nhưng chẳng có người nào muốn dính tới Hasa cả, chọn đại ai đó cũng không ổn.

- Để Thera thử xem sao.

- Thera... đó không phải cô bé tai dài của Thiếu chủ à?

Khadas hơi giật mình khi thấy Hoàng chủ động nhắc tới cái tên này, tuy ông ta không rõ quan hệ giữa tên Dục sư với cô bé đó là sao, nhưng cũng chẳng dám tự tiện quyết định được. Hoàng xoa tay rồi trả lời:

- Không sao đâu, cứ nói tôi bảo cô ta tới xem xét tác dụng thuốc trên người của Hasa là được, hắn sẽ chẳng dám từ chối đâu.

- Thiếu chủ nói vậy là sao?

Hoàng không giải thích còn đỡ, càng nói càng khiến Khadas mờ mịt chẳng hiểu gì, chẳng lẽ tên này tính thí nghiệm gì trên người Hasa hay sao mà cần phải đi xem xét? Hoàng thấy ông ta có vẻ hơi nghi ngờ liền nói luôn:

- Chẳng có gì nghiêm trọng đâu, đơn giản là tôi cũng muốn kiểm chứng cho Thera mà thôi, cứ coi như là để cho bọn họ ở gần nhau một thời gian xem, biết đâu lại có gì đó xảy ra thì sao.

- Ô, thì ra là thế, tôi hiểu rồi.

Đến lúc này thì Khadas không có ý kiến nữa, nếu Hoàng đã có ý như vậy thì ông ta cũng không ngại thử một lần. Hai người sau đó bàn bạc thêm một chút về vấn đề này, y hệt hai ông bố ngồi chuẩn bị cho con cái vậy, đến lúc gần tới tạm gọi là yên ổn. Khadas đưa cho đối phương một tấm thẻ hàng đặc chế, dặn hắn tầm vài ngày nữa cứ ra chợ trung tâm mà lấy những thứ đã yêu cầu, đây cũng là do Hoàng không muốn để lộ chỗ ở nên đã từ chối việc giao tận nhà.

Xong xuôi tất cả mọi việc, Hoàng chào tạm biệt Khadas rồi đón xe đi về, việc cần làm bây giờ là hỏi Milenia xem cách kích hoạt hai tấm thẻ thân phận này trước đã. Lúc về tới nhà cũng đã khá muộn, Milenia vừa ăn tối xong, còn đang lúi cuội dọn dẹp, thấy chủ nhân về liền ra hơn hờ chạy ra đón:

- Thiếu chủ, ngài về rồi, có cần em chuẩn bị lại thức ăn không?

- Khởi đi, có việc quan trọng hơn cho cô đây.

Hoàng lôi ra hai tấm thẻ thân phận đặt lên bàn, Milenia hiểu kỳ cầm chúng lên, sau khi quan sát một hồi thì hơi ngạc nhiên nói:

- Đây là thẻ thân phận quý tộc trống, sao Thiếu chủ lại có được?

- Chẳng có gì quan trọng đâu, đây là chuẩn bị để chúng ta lên thủ đô thôi.

Vừa nghe tới hai chữ “Thủ đô”, Milenia hơi rụt người lại theo bản năng, tuy đó là quê nhà nhưng cũng là nơi mà cả gia đình cô ta bị giết sạch, quả thực đã tạo thành vết sẹo rất sâu trong lòng nữ Dục sư này. Hoàng cũng biết điều đó, xoa đầu Milenia rồi nói:

- Đừng lo, có tôi ở đây rồi, sẽ không có gì xảy ra được đâu.

Milenia giương đôi mắt hơi ươn ướt nhìn hắn, nếu trước đây có ai nói như vậy thì cô ta sẽ chỉ coi là vợ vắn, nhưng chủ nhân bí ẩn trước mặt này lại khác, hắn tạo cho người ta một cảm giác an tâm đặc biệt. Milenia quệt nước mắt, cầm hai tấm thẻ lên và bắt đầu giải thích:

- Những tấm thẻ này được thiết kế để nhận dạng một chủ nhân duy nhất, trừ khi là nó bị phá hủy hoặc người sở hữu chết đi còn không thì chẳng có cách nào để làm giả được cả. Đây là hai thẻ trống, xác nhận xong là dùng được ngay.

- Làm sao để xác nhận?

- Dễ lắm thưa thiếu chủ, chỉ cần truyền nguyên lực bản thân vào trong thẻ, nó sẽ tự động ghi nhớ ngay.

- Truyền nguyên lực à, có vẻ hơi khó đây... thôi, cô làm thử trước đi, tôi xem thử bất chước lại chắc dễ hơn.

Việc xác nhận thể thân phận quý tộc có hơi đặc thù một chút, đó là nó cần nhận được nguyên lực của chủ để chắc rằng đây không phải thằng con hoang nào giả danh. Tất nhiên nó chỉ hiệu quả khi mà gia tộc đó còn thịnh vượng, con cháu có huyết thống được bảo đảm, còn khi đã xuống dốc thì ai còn quan tâm nữa, có thể hay không cũng vậy. Hoàng tất nhiên là mù tịt vụ này, đành phải chờ Milenia làm trước, nhưng mãi mà không thấy cô ta lên tiếng, sốt ruột quá đành hỏi:

- Sao thế, có vấn đề gì à?

Milenia cứ lúng túng mãi, hết nhìn sang chủ nhân lại nhìn xuống tấm thẻ, cuối cùng bị thúc quá đành phải nói:

- Thiếu chủ, có lẽ ngài không biết, em là nô lệ, không thể làm thẻ thân phận được.

Nô lệ không tính là dân thường, lại càng không thể nào có danh nghĩa quý tộc, trừ khi chết hoặc chủ giải trừ hợp đồng thì được hòng mà làm người bình thường trở lại, chỉ có điều ở cái đế quốc này chưa từng xuất hiện trường hợp nô lệ tự do. Tuy Hoàng bình thường đối xử với mình rất tốt, nhưng Milenia không nghĩ hẳn sẽ hào phóng hủy bỏ bản hợp đồng nô lệ của cô ta, cái này thuộc về phạm trù tư duy, ở đây thì việc nô lệ luôn phải đi theo là chuyện dĩ nhiên.

- Hà, có thể thôi à, tôi còn tưởng là chuyện gì to tát lắm, đứng đó chờ tí đi.

Hoàng bước vào phòng thí nghiệm, lục tung mớ nguyên liệu chồng chất như núi bên trong ra, kéo hết ngăn tủ này tới ngăn tủ khác, mãi một lúc lâu sau mới kiếm được một tờ giấy bèo nhèo như giẻ lau nhà. Hắn đi ra ngoài, nhìn tới nhìn lui một lúc, miệng lầm nhảm:

- Hình như muốn giải trừ phải làm thế này mới đúng...

Thực ra lúc nhận hợp đồng, người bán đấu giá cũng không nói làm cách nào để giải trừ nó, căn bản là trước giờ chả ai làm thế cả. Thành ra Hoàng lần mò một hồi cũng không ra, cuối cùng hắn chọn cách đơn giản nhất là cứ thế xé nát nó đi, bản hợp đồng vừa rơi xuống đất, trước ngực Milenia đột nhiên nhá sáng lên rồi vụt tắt. Hoàng vẫn chưa biết mình đã làm đúng hay chưa, đành phải ra lệnh thử:

- Mil, đi ra ngoài góc kia đứng một chút thử xem. Đây là lệnh trực tiếp đấy.

Sau khi Hoàng nói xong, Milenia vẫn không có biểu hiện gì, đến lúc này hắn mới chắc chắn là bản hợp đồng kia đã vô hiệu, hóa ra mọi chuyện đơn giản phết, ban đầu còn tưởng phải làm phép hay có quy tắc gì phức tạp lắm. Hoàng vui mừng nhìn sang, thấy Milenia lại đang có vẻ sắp nước mắt ngắn nước mắt dài tới nơi, hắn tặc lưỡi tiến lại vỗ đầu cô ta rồi nói:

- Đứng đứng đờ ra đó nữa, mấy câu không cần thiết thì khỏi phải nói đi, tôi với cô bây giờ là người trong nhà rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lên Thủ đô

Milenia nghe Hoàng nói vậy thì lúng túng quay đi, tính cảm ơn nhưng mãi vẫn không mở lời được. Bỗng cô ta cảm thấy trên tay có thứ gì đó nặng nề, hóa ra Hoàng không kiên nhẫn nổi đã giúi thẳng một chiếc huy hiệu vào ta nữ Dục sư này, hỏi thúc:

- Nhanh lên, tôi không có thời gian đâu.

Milenia lúc này mới sực tỉnh ra, định thần lại một lúc rồi nắm chặt chiếc huy hiệu trên tay, âm thầm truyền nguyên lực vào khiến nó nóng rực lên và tỏa ra một luồng sáng nhạt yếu ớt. Cả quá trình này diễn ra chỉ trong vòng vài chục giây, lúc Milenia bỏ tay ra thì toàn bộ tấm huy hiệu ánh lên các đường vân rõ nét, biểu trưng của huy hiệu gia tộc, cho thấy nó đã nhận chủ.

Do đây là huy hiệu quý tộc trông được Khadas dùng quyền thành chủ làm ra, nên bất cứ ai cũng có thể dùng được, nhìn qua rất đơn giản nhưng trên thực tế chẳng ai đi làm cái này. Đơn giản vì giả mạo quý tộc ở đế quốc Ramas này là tội tử hình, hơn nữa đi mạo danh mấy dòng họ hết thời thì cũng chẳng để làm gì, nếu không phải tạo vô bực an toàn cho Milenia còn đi học thì Hoàng cũng chả hơi đâu làm chuyện dư thừa này.

Hoàng cầm lên chiếc thẻ thân phận còn lại, xoay xoay lắc lắc một hồi, hẳn vốn là không thể nào bất chước Milenia truyền nguyên lực vào trong được, nhưng cơ bản thì cũng đã tự có ý tưởng riêng. Hoàng nắm chặt chiếc thẻ trong tay, lầm bầm:

- “Sia”

Luồng sáng bạc ngay lập tức bao phủ đầy trên tay của Hoàng, một lúc sau khi hắn bỏ chiếc thẻ ra thì nó cũng đã in vân chẳng chịt, trông giống y cái của Milenia. Để cho chắc ăn, hai người thử đổi thẻ cho nhau, kết quả là khi không nằm trong tay của đúng người, chiếc thẻ thân phận liền xin màu trông y như một miếng sắt rỉ, đây là dấu hiệu chứng tỏ nó đã nhận chủ, không thể trao đổi hay làm giả được nữa. Hoàng thấy vậy thở phào một hơi, thầm nghĩ:

- “Dùng năng lượng trong game thay thế nguyên lực, đúng là cũng có hơi miễn cưỡng”.

Việc nguyên lực ở thế giới này và năng lượng trong game có một chút tương đồng với nhau đã được Hoàng thử nghiệm khá nhiều, tuy vậy chúng chỉ giống nhau ở bề mặt, còn nếu đi sâu vào vẫn không thể thay thế được. Bằng chứng là Hoàng không thể dùng thuốc ở đây để bổ sung năng lượng cho cơ thể, cũng như vô phương trong việc sử dụng các loại vũ khí cần truyền nguyên lực cấp cao, nhưng rất may là mấy thứ linh tinh như các thẻ này thì không vấn đề gì.

Sau khi xác nhận xong cả 2 cái thẻ, Hoàng đưa lại cho Milenia và cẩn thận cất cái của mình đi, từ nay về sau đây sẽ là thân phận mới của 2 người. Hắn nói tiếp:

- Cũng phải kiếm một cái họ khác cho ra hồn mới được. Mil, cô có ý kiến gì không?

- Em chưa hiểu rõ lắm ý của thiếu chủ.

- Tôi dự tính thân phận mới của chúng ta sẽ là anh em họ, mà như thế thì phải thống nhất từ trước chứ.

Milenia nghe Hoàng nói như vậy, bỗng nhiên hắng lại một nhịp, sau đó lắc lắc đầu hỏi:

- Vậy, lúc này thiếu chủ nói chúng ta là người một nhà...

- Thì hiển nhiên là phải đóng vai như vậy chứ, chứ cô nghĩ sao.... Cô nhỏ hơn tôi tới mười tuổi, làm em họ là quá hợp lý còn gì?

Hoàng thần nhiên bô bô nói luyên thuyên liên tục, không để ý mặt Milenia đang càng ngày càng vừa đỏ vừa tím rất buồn cười. Lúc hắn quay lại thì đã không còn thấy nữ Dược sư ở đó nữa, Hoàng gãi gãi đầu chẳng hiểu chuyện gì, lẩm bầm:

- Đang yên đang lành sao tự nhiên lại giờ quê nữa rồi, con gái mới lớn đúng là mệt thật.

Mấy ngày sau đó, Hoàng tập trung vào việc nghiên cứu ra các loại trang bị mới, dù sao bây giờ cũng có tiền rồi, cái mạng nhỏ này cần phải được bảo vệ tối đa. Hoàng giam mình trong phòng hơn hai ngày, sau khi sẫm soi đủ các loại công thức khác nhau, cuối cùng hắn vẫn quyết định nâng cấp bom giả kim, dùng nó làm công cụ chính. Lý do là vì loại bom này rất dễ sử dụng, lại kín đáo, người ngoài nhìn vào rất khó để biết nó là dụng cụ hay do Hoàng đánh ra, ít nhất là giúp hắn che dấu thân phận không nguyên lực của mình.

Tất nhiên có tiền rồi thì Hoàng không hề keo kiệt, hắn nhờ Milenia đi mua nguyên liệu tốt nhất có thể, một hơn tiêu tốn gần năm triệu Kron, nâng cấp và chế tạo lại toàn bộ số bom giả kim có trong người, tăng sức công phá của chúng lên hơn gấp đôi. Tuy Giả Kim Thuật Sư là một nghề có thể làm ra rất nhiều thứ, nhưng điểm yếu chúng phải kết hợp lại với nhau, thành ra dù nắm cả đồng công thức nhưng Hoàng vẫn chỉ sử dụng được mỗi bom giả kim và vài loại dịch nhầy khác, muốn làm ra đồ xịn cần nguyên liệu xịn, ở thành Roc này tạm thời không có.

Hoàng cũng tính luôn cả mấy nước ăn chắc lỗ đi lên thủ đô có gặp chuyện, hắn rút ra mười triệu Kron trong thẻ rồi đem đổi thành mấy chục cục tiền nhỏ, sau đó mua đồ về nạy gạch, đào tường khoét vách giấu chúng khắp nơi trong nhà, thế này thì kể cả về sau có chuyện chẳng lành hoặc năng lực trong game tự nhiên mất đi thì vẫn có vốn để dành mà sống.

Ở thành Roc này Khadas có đặt ra một bộ luật khá quái thai là nếu công trình nào đó không có người ở trong ba năm thì nó sẽ mặc nhiên trở thành vô chủ, chính quyền sẽ mặc nhiên đem bán đấu giá hoặc thu lại không cần thông báo. Do đó Hoàng cũng phải bỏ tiền mua lại chỗ đang ở, sau đó lên tốn thêm một khoản phí nữa để xác nhận chủ quyền căn nhà này trong mười năm, bảo đảm là trong lúc mình đi vắng nó không biến thành tài sản công cộng.

Về phần Milenia, Hoàng một hai nhất quyết bắt cô ta gọi mình bằng anh, đồng thời dẫn đi mua sắm một đồng quần áo, đồ dùng loại tốt nhất có thể. Rõ ràng là với thân phận quý tộc thì phải ăn mặc cho ra hồn một chút, Milenia ban đầu thì còn cự cãi nhưng cũng đành chịu, trong khi đó thì Hoàng lại luôn mồm lải nhải:

- Bình thường khi ra ngoài thì chúng ta là anh em họ, nhưng nếu ở riêng thì cô vẫn phải gọi tôi là thiếu chủ, nhớ đấy.

Tuy Hoàng luôn lo lắng và chăm sóc cho Milenia, nhưng hắn vẫn muốn có một cái gì đó ước thúc khiến cô ta phải nghe lời mình, đây thuần túy chỉ là cần tắc vô ý này mà thôi, bản thân Hoàng cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cả.

- Một điều nữa, từ giờ họ của hai chúng ta sẽ là “Nguyễn”, nhớ kỹ đấy nhé.

Trừ những quý tộc nổi tiếng hoặc được ghi vào trong sử, thì số lâu nhâu nhà quê chẳng ai biết tới có hàng đồng, do đó có chọn một họ nào cũng chả ai quan tâm. Hoàng coi như làm một chút để nhắc nhở mình về quê cũ, và lại hắn làm vậy cũng để cho nếu lỡ có ai đó cũng bị hút đến thế giới này, nhìn vào cái họ này sẽ nhận ra đồng hương ngay. Milenia tất nhiên không phản đối, dù sao cả gia đình của cô ta cũng chết hết rồi, giữ họ cũ hay không cũng vậy.

Vất vả lằng nhằng cả tuần liền mới coi như là tạm chuẩn bị xong, Hoàng tranh thủ ra chợ dược liệu lấy hàng. Do tám thẻ của Khadas đã đặt sẵn, bất cứ ai cầm ra cũng lấy được hàng, vì vậy nhân viên ở đó chỉ xác nhận qua loa rồi cho người chuyển toàn bộ chúng đến tận nhà Hoàng. Ngay sau khi có đủ số nguyên liệu, Milenia lập tức bắt tay vào chế tạo thuốc, do không có kinh nghiệm thực tế nên nữ Dược sư dùng cực kỳ phung phí, vừa làm vừa thử thành ra thường là tốn một lượng gấp đôi mới thành công, Hoàng đứng ngoài nhìn ké mà xót hết cả ruột gan.

- Em làm xong rồi, thiếu chủ nên thử tuần tự từng loại để biết cho chắc.

Hoàng cẩn thận đánh giá bảy lọ thuốc bé tý trưng trước mặt, tất cả chúng đều là dạng thuốc nước tổng thẳng vào bụng, do là chế tạo lần đầu nên Milenia cũng chỉ dựa theo lý thuyết mà làm ra, độ hiệu quả thì phải uống mới biết. Hiện tại chu kỳ lên cơn đau của Hoàng là cố định hai ngày một lần, hẳn đều phải dùng “Sia” để áp chế nó đi, nhưng tất nhiên đó không phải là cách lâu dài, nếu có thuốc uống cố định kim lại thì tốt hơn.

Dù sao Milenia cũng chắc chắn số thuốc này uống vào sẽ không có tác dụng phụ, do đó Hoàng cứ thế nhắm mắt rồi uống bừa. Trong mấy tuần tiếp theo hẳn và Milenia theo dõi kỹ càng diễn biến theo thời gian, cuối cùng chọn được một loại khá nhất, đủ khả năng ức chế sự tăng trưởng lõi nguyên, khiến nó giữ nguyên trạng thái không thể phát triển thêm. Hoàng sau đó dùng kỹ năng “chuyển đổi tương đương” của bản thân, tìm trong kho dữ liệu của game và làm ra một loại thuốc gọi giải độc cấp trung, thường dùng cho các nhân vật đi solo, tác dụng tốt hơn hẳn thứ do Milenia làm ra. Hoàng thử nghiệm thêm vài lần, và xác định mọi thứ ổn thỏa mới bỏ tiền đi mua thêm một đồng nguyên liệu nữa, chế ra số thuốc đủ dùng trong hai năm cất vào kho trong người, tạm thời không lo cái lõi nguyên chết tiết kia phá hoại nữa.

Gánh nặng về tính mạng đã được giải tỏa, Hoàng cũng không còn vướng bận gì ở thành Roc, do đó rất nhanh gói ghém đồ đạc chuẩn bị lên đường. Do thành Roc nằm ở nơi khi ho có gây tận cùng của đế quốc, thành ra giao thông của nó khá tệ, các trục đường lớn đều nằm ở xa và khó đi. Rất may là do Hoàng có thân phận quý tộc nên cũng không đến nỗi khó khăn lắm, các tầng lớp trên luôn được hưởng đặc quyền, đó là chân lý ở tất cả mọi nơi.

Đến ngày lên đường, Hoàng cùng Milenia ra bãi tập trung Gaokon, lần trước khi đi cùng mấy người Nanh Hồ hẳn đã để ý tới loại thú này, sau khi tìm hiểu kỹ thì hóa ra Gaokon còn có thể dùng vào việc làm phương tiện di chuyển tầm xa nữa. Do đó Hoàng đã chủ động dùng thân phận quý tộc của mình đặt một chuyến trọn gói lên thủ đô, và đưa tiền luôn tại chỗ để mọi việc nhanh chóng nhất, qua nhiên hẳn vừa nói xong là hai ngày sau đã xong xuôi tất cả.

- Quả nhiên là có tiền việc gì cũng thành công mà.

Trước mặt hẳn là một con Gaokon to như một cái xe tải chở hàng, trên lưng nó là cả một tòa nhà cỡ nhỏ, trong đó có đủ tiện nghi y như trong khách sạn hạng sang, đầy đủ phòng khách, phòng ngủ, nhà bếp riêng phục vụ bất cứ khi nào người thuê có nhu cầu. Tất nhiên giá cả của thứ này cũng đắt kinh hoàng, tổng cộng Hoàng phải bỏ ra tới hơn hai triệu Kron, bao gồm cả tiền công của cả những người đi theo. Mà đây mới chỉ là đồ cỡ bèo mà thôi, nghe đâu bọn nhà giàu còn có những thứ khác tốn kém hơn cả mấy trăm lần.

Hoàng nhìn con Gaokon trước mặt đến xuất thần, trong khi đó Mileani lại hoàn toàn hồ hững chẳng có chút hứng thú nào, điều này cũng dễ hiểu vì cô ta vốn là quý tộc xịn ở thủ đô, những thứ nhà quê này còn chưa đáng bỏ vào mắt. Ông chủ của bãi Gaokon, người trực tiếp chịu trách nhiệm cho chuyến đi lần này, thấy khách hàng sộp của mình tới thì liền đơn đã chạy ra tiếp đón:

- Chào hai vị, tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong cả rồi, mọi người lên đường luôn chứ?

Hoàng kiểm tra lại một lần nữa hành lý và sau đó gật đầu, lập tức có nhân viên vác tất cả đồ đạc của hai người lên Gaokon. Chuyến đi lần này được dự tính khoảng chừng hai tuần, do Gaokon dù sao cũng chỉ là động vật chạy bộ, và lại ban đêm cũng phải cho nó nghỉ ngơi, thành ra muốn nhanh cũng không được. Tổng cộng có hơn hai mươi người làm việc trên chuyến đi này, Hoàng rộng rãi ứng trước cho mỗi người mười ngàn Kron, coi như triệt để tăng hiệu suất của họ lên gấp đôi.

- Ừm không tệ, quả nhiên là bọn quý tộc ở thế giới này cũng biết thương thức.

Hoàng và Milenia được hưởng dụng phòng riêng chất lượng tốt nhất, đầy đủ tiện nghi cỡ khách sạn năm sao ở Trái Đất, chỉ phải cái hơi nhỏ do diện tích lưng của Gaokon có hạn. Ông chủ bãi Gaokon còn chu đáo tuyển vài cô gái trẻ để cho Hoàng có cái “giải trí” trên đường, hẳn tất nhiên không có hứng thú nên bảo tất cả sang phục vụ Milenia. Hoàng ngồi tựa đầu vào thành cửa sổ, nhìn nơi mình đã gắn bó mấy tháng này, lòng bồi ngùi ngùi:

- “Chẳng biết lần này rời đi có còn dịp quay về không nữa...”

Trong lúc Hoàng đang suy nghĩ vẩn vơ thì người điều khiển Gaokon đã quất roi ra hiệu cho nó, con quái vật to đùng này chậm chạp trở mình, đem toàn bộ đám người trên lưng lên đường. Con Gaokon từ từ rời khỏi thành Roc, sau đó hướng tới một con đường rộng thênh thang nhưng vắng tanh không một bóng người, đây là lộ tuyến được xây dựng riêng cho quý tộc, có thể dùng để chở hàng hoặc chở người tùy ý, nếu kẻ nào tự tiện dám đi vào thì lập tức sẽ bị tóm cổ ngay tắp lự.

Tốc độ chạy của Gaokon khá nhanh, nhưng do nó phải nghỉ lại buổi tối để dưỡng sức nên tính ra không bằng xe khách ở Trái Đất. Do đây là đường độc đạo nên chẳng có gì đặc sắc, lại chạy thẳng một mạch không ghé vào chỗ nào thành ra cảnh vật trên đường cực kỳ đơn điệu. Mọi sinh hoạt của Hoàng coi như dính chết trên lưng con Gaokon, hẳn buồn chán tới phát ngốc, hết ăn rồi ngủ y như một con heo. Cuối cùng sau hơn hai tuần rong rã, Hoàng cũng thấy thấp thoáng bóng dáng một toàn thành cao ngất ở đằng xa, Milenia lập tức giải thích luôn:

- Thiếu chủ, chúng ta đến nơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cuộc sống mới

Hoàng nghe câu tới nơi thì hứng thú trời dậy, vội vàng leo hẳn ra ngoài chỗ ngồi của người điều khiển Gaokon, đứng chơi với tít trên cao để quan sát cho rõ. Trước mặt hắn là tòa thành to khổng khiếp với tường bao dài dằng dặc trải ngút tầm mắt, con Gaokon đang đi trên một con đường riêng tấp nập, các phương tiện di chuyển cũng đủ loại từ Gaokon ngoại cỡ, xe chở hàng và tí tí thứ linh tinh khác. Hàng đàn nô lệ, thương nhân, hộ vệ quý tộc lui cui phía dưới chân đàn Gaokon, cặm cụi chuyển hàng, hò hét ra lệnh như một đàn kiến chăm chỉ, khung cảnh nhộn nhịp gấp hàng trăm lần thành Roc.

Con Gaokon chở Hoàng lúc này cũng phải giảm tốc độ, chậm chạp tiến vừa đi vừa lách qua các đồng loại đi ngược chiều, hơn một giờ đồng hồ lắc lư sau đó mới tiến lại gần được cổng thành, cũng may đây là lối dành riêng cho quý tộc, chứ nếu đi đường bình thường thì còn lâu nữa. Về phần Hoàng, lúc này nếu có từ gì để mô tả cảm giác của hắn khi nhìn thấy cổng thành của thủ đô, thì chỉ có hai từ đơn giản là: “vãi đất”.

- “Đậu má nhà nó, bọn này xây tường cho người khổng lồ ở à”.

Một khung vòm vĩ đại cao ngất chọc thẳng lên trời, hai cánh cổng sắt nặng trĩu trải được hàng đồng khung đỡ điều khiển đang mở toang đón khách, nếu so với thứ này thì cổng vào ở thành Roc đúng là chỉ như một tờ giấy nháp. Nhưng chừng đó vẫn chưa là tính là cái gì, Hoàng tiếp tục há hốc mồm khi tiến lại gần và thấy được toàn bộ các bức tường thành bao quanh thủ đô. Chúng đứng sừng sững như những tòa nhà chọc trời, Hoàng đứng trên Gaokon nghênh cổ lên coi vẫn không thấy được điểm kết, hắn đoán mấy bức tường này bèo lăm cũng phải cao cỡ bốn, năm trăm mét.

Tường thành không phải chỉ là mấy khối đá phẳng lì xếp lên nhau, nó có rất nhiều lan can và lối thông thò ra thụt vào theo từng đoạn một, binh lính đi lại tuần tra rất có quy củ, bên trong đó là cả một đồng kiến trúc doanh trại, kho vũ khí, nơi dự trữ lương thực khổng lồ. Kể cả trong trường hợp kẻ thù có chiếm được một đoạn tường, các binh lính ở đó vẫn có thể rút lui hoặc chuyển sang nơi khác để phòng thủ. Từ xưa tới nay bức tường thành này là biểu tượng cho sự trường tồn của đế quốc Ramas, chưa từng có kẻ nào đủ sức bước qua được chúng cả.

Khi con Gaokon tiến được tới gần cổng, ngay lập tức có người từ phía trong chạy ra xác nhận, khác với khi ở thành Roc, binh lính giữa thành kiểm tra hết thấy giấy tờ, chứng minh thân phận của đoàn rất kỹ càng, sau khi chắc chắn không có sơ sót mới cho lên đường. Người điều khiển Gaokon lái nó sang một khu đất rộng phía bên trái, do những loài thú chở hàng này quá lớn thành ra không thể để chúng đi lại tự do trong thành được, tất cả đều phải tập trung bên ngoài để dỡ bỏ hàng hóa hoặc đón, trả hành khách. Hoàng đỡ Milenia đi xuống con Gaokon, trước lúc chia tay hắn còn tặng thêm mười ngàn Kron cho tất cả nhân viên, hành động này khiến họ xúc động tới mức muốn trực tiếp bỏ việc đi theo Hoàng luôn.

Tất cả hành lý của Hoàng và Milenia được dỡ xuống đầy đủ, không mất mát một thứ gì, xong việc các nhân viên lại lục tục leo lên con Gaokon để chuẩn bị trở về. Hoàng thấy chẳng có ai giúp đỡ mình chở đồ thì hơi ngạc nhiên, đang tính lên tiếng hỏi thì Milenia đã kéo áo hắn nói khẽ:

- Thiếu chủ đừng lo, tất cả sẽ có người sắp xếp toàn bộ.

Hóa ra tất cả hàng hóa, hành lý của quý tộc khi vào thành sẽ được một bộ phận riêng biệt của Hoàng gia quản lý trực tiếp, bảo đảm không hề bị mất mát hay hư hỏng gì, khi muốn lấy lại thì chỉ cần đem thẻ thân phận đến các trạm trung chuyển là sẽ có người chuyển tới tận nhà. Đây là một trong những quyền lợi cơ bản của quý tộc, Milenia tất nhiên biết nhưng Hoàng thì mù tịt, do đó tỷ nữa là hắn đã lòi cái ngu ra rồi.

Hoàng nghe Milenia nói xong thì cũng hơi ngượng ngập, bản thân đang muốn giả dạng quý tộc mà mấy chuyện cơ bản nhất này cũng không biết, hắn tự nhủ lần sau muốn làm gì cũng phải hỏi trước, đỡ mất công bị hổ ngu. Hoàng nhún vai, nhìn quanh một lúc rồi nói:

- Chúng tôi cũng vào thành thôi, để xem thủ đô có gì mới lạ.

Milenia nghe vậy thì gật đầu, sau đó vẫy tay gọi một chiếc xe kéo ở gần đó lại, phu xe ở đây rất chuyên nghiệp, chỉ nhìn liếc qua quần áo của hai người rồi mở cửa đón lên luôn, thái độ cực kỳ cung kính. Hoàng lúc này là một thằng nông dân mù dờ hoàn toàn, tất cả giao phó hoàn toàn cho Milenia, cô ta cũng biết vậy nên nói luôn:

- Cho chúng tôi tới nội thành.

Chiếc xe chở hai người chậm rãi chuyển bánh, lọc cà lọc cọc rẽ vào thành. Hoàng tò mò vén rèm nghênh cổ ra ngoài quan sát, hắn đang đi trên một đại lộ cực lớn, hai bên là hàng hà ngôi nhà chen chúc san sát nhau, người đi lại tấp nập đông đúc không thua bất kỳ thành phố lớn nào ở Trái Đất. Kiến trúc ở đây cũng cực kỳ đa dạng, có những ngôi nhà cao tầng mái vòm cong vút, hoặc các tòa tháp nhọc nhọc chọc thẳng lên trời, đường xá lúc nhúc xe cộ đủ loại liên tục di chuyển như mắc cửi. Tuy vậy chúng đều đi theo làn đường quy định, cũng như luôn có người đứng điều khiển rõ ràng, tuyệt nhiên không có bóng dáng những thứ to đùng như Gaokon xuất hiện, nhìn trần trụi và ra dáng một thành phố hiện đại hơn hẳn thành Roc.

Dân cư ở đây thì cũng đa dạng cực kỳ, ngoài những loài bình thường như con người, thú tộc, người lùn, yêu tinh... thì còn vài chủng tộc khác rất kỳ dị. Có nhiều người da đen tai dài, sau lưng có đuôi nhọn, nhìn thoáng qua y như một con dơi cụt cánh, hoặc các cô gái da xanh có vây trên tay, cổ họng phập phồng thò như mang cá. Hoàng nhìn đến hoa cả mắt, y như đang lạc vào một vườn bách thú cổ tích không lồ vậy.

- Thiếu chủ đừng lo, tuy dân cư ở đây có vài người hơi kì lạ, nhưng trị an của thủ đô tốt lắm.

Milenia thấy chủ nhân của mình nhìn đến xuất hồn ra ngoài, tưởng hắn lo lắng nên liền lên tiếng trấn an. Hoàng nghe vậy thì hơi quay đầu lại, mỉm cười rồi nói:

- Không có gì đâu, chẳng qua tôi là tôi thấy hiếu kỳ thôi.

Hoàng nói xong, bỗng nhận ra có cái gì đó không đúng, ngẫm nghĩ một lúc rồi nhắc nhở Milenia:

- Mà chẳng phải tôi bảo cô phải đổi kiểu xưng hô đi rồi mà, hiện tại tôi là anh họ của cô chứ không còn là Thiếu chủ gì cả.

Milenia bị trách cứ như vậy thì hơi cúi mặt xuống, tuy là đã giải trừ hợp đồng nô lệ nhưng cô ta vẫn luôn nghe lời Hoàng, hẳn nói sao thì sẽ là vậy. Có điều thay đổi cách xưng hô ngay thì cũng hơi khó, Milenia cuối cùng cũng phải lí nhí nói:

- Vâng, thưa thiếu... à không, thưa anh họ.

- Tốt, từ giờ nên nhớ chúng ta là hai anh em. Cũng không cần phải lo lắng quá đâu, cứ như bình thường là đủ rồi.

Dù sao Hoàng cũng là người dễ tính, chỉ cần Milenia chịu nghe lời là đủ, dù gì về sau cũng phải sắp xếp cho cô ta một cuộc sống mới, sớm hay muộn gì cả hai cũng phải chia tay mà thôi. Milenia cũng tính là Được sư thiên tài, nếu yên ổn làm việc thì một cuộc sống sung túc hẳn là không thành vấn đề, bây giờ chỉ cần cho cô ta quen với nhịp điệu bình thường là xong.

Giải quyết xong vấn đề xưng hô, Hoàng lại tiếp tục dán mắt ra ngoài đường. Lúc này chiếc xe đã chạy vào tới khu gần trung tâm thủ đô, mức độ nhộn nhịp và dòng người đi đường càng lúc càng đông, chưa kể chẳng chỉ đủ các loại biển hiệu quảng cáo dùng đèn ma thuật nhấp nháy liên tục hoa cả mắt. Phu xe tìm cách lách thêm vài đoạn rồi cũng đành dừng lại, quay xuống nói với hai hành khách:

- Xin lỗi hai vị, từ đoạn này là chỗ cấm xe, tôi không thể đi sâu vào hơn được nữa.

Hoàng nghe phu xe nói vậy liền liếc mắt lên, quả nhiên phía trước cũng có rất nhiều xe đủ loại đang phải dừng lại hoặc kiếm chỗ đứng chờ khách, dân cư và khách du lịch tất cả đều phải đi bộ vào trung tâm thủ đô. Milenia thì đã quá quen với chuyện này thành ra cô ta đã xuống xe từ trước, đồng thời lấy ra vài trăm Kron đưa cho phu xe, người này rất nhanh thu lấy và sốt sắng hỏi:

- Hai người có muốn đi đâu nữa không ạ, nếu cần tôi có thể đứng đây chờ.

Phu xe có tầm nhìn rất nhạy, nhận ra được cặp nam nữ này là người từ nơi khác đến, tất nhiên sẽ muốn thăm thú thủ đô trước sau đó mới về chỗ ở, thành ra chủ động muốn bắt mỗi làm tài xế riêng luôn. Có điều do Hoàng chưa có ý định về chỗ ở nên chỉ hờ hững trả lời:

- Không cần đâu, hai chúng tôi còn phải đi nhiều nơi lắm, anh cứ làm việc của mình đi.

Dứt lời, hần vồ vai ra hiệu cho Milenia cùng đi vào trung tâm, đã tới đây rồi thì phải thăm thú cho bằng hết mới bỏ công. Tuy dòng người tại chỗ này rất đông nhưng các lối đi đều có phân làn, cộng thêm hệ thống chỉ dẫn rõ ràng nên không xảy ra tình trạng chen lấn nhau. Tuy vậy Hoàng vẫn nắm tay Milenia dẫn đi cho khỏi lạc, cả hai trông y như một cặp tình nhân trẻ đang dạo phố vậy.

Phải nói tuy ở đế quốc Ramas này không có công nghệ hiện đại, nhưng không vì thế mà đất nước này kém văn minh. Lấy ví dụ như con đường Hoàng đang đi, nó nhẵn bóng như gương, từng khối từng khối ghép khít vào nhau y như dùng máy đo, từ chất liệu đến màu sắc không hề thua gạch lát loại tốt nhất ở Trái Đất. Các ngôi nhà từ cửa hàng, phòng trọ, khách sạn đến nhà hàng hạng sang đều trang trí hình ảnh lập thể ma thuật quảng cáo phía ngoài, trông sống động gần tương đương người thật.

Nguyên lực kết hợp cùng kiến thức và nghiên cứu đúng cách, đã biến các pháp sư thành những kỹ sư thiết kế lành nghề, họ thừa đủ khả năng để tạo nên những công trình vĩ đại không thua kém bất kỳ ai. Hoàng vừa đi vừa mở to mắt quan sát, trong lòng thầm đánh giá:

- “Kỹ thuật xây dựng đạt trình độ cao, cũng đủ suy ra khả năng của người tại thế giới này tới đâu rồi.”

Càng đi vào sâu, Hoàng càng cảm nhận được hơi thở hiện đại của thủ đô này. Đường xá sạch bóng không một hạt bụi, ở các lối rẽ luôn có công nhân vệ sinh cầm cùi thu nhặt từng cọng rác vừa xuất hiện. Không khí nhộn nhịp nhưng không hề ồn ào vì mọi người đều đi lại rất trật tự, các cửa hiệu treo biển quảng cáo có thứ tự không hề chồng chéo hay đè lên nhau, đến cả những nhân viên bước ra quảng cáo cũng không nói to mà chỉ nhẹ nhàng tiếp cận từng người khách một. Hoàng tò mò quay sang hỏi Milenia:

- Ở đây lúc nào cũng trật tự thế này à?

Milenia nghe vậy thì nhìn sang hần, đôi mắt mở to rất ngạc nhiên rồi trả lời:

- Cái này có gì lạ đâu anh, thủ đô bao nhiêu năm nay đều thế mà?

Tuy Milenia không phải là người lười đời hay học giả giàu kinh nghiệm gì, nhưng cô ta sống đã sống ở thủ đô từ bé đến lớn, khung cảnh và con người tại đây vốn đã quen thuộc quá cỡ rồi, do đó thấy câu hỏi của Hoàng là rất ngớ ngẩn. Ngược lại Hoàng lại có suy nghĩ khác, dân trí cao đồng nghĩa với luật pháp và giáo dục phải tốt, từ đó có thể đánh giá được khả năng của người cầm quyền, Hoàng rất tò mò muốn biết trình độ thực sự của tầng lớp quý tộc nắm quyền ở thế giới này đến đâu.

Hoàng nắm tay Milenia đi khắp nơi, mất lúc nào cũng héch lên trời như một thằng nhà quê. Diện tích của khu trung tâm này phải nói là cực lớn, bằng mấy quận của một thành phố thông thường. Milenia vốn không có hứng thú lắm, nhưng có cơ hội đi chơi cùng Hoàng thì lại là chuyện khác. Cả hai lần lộn hết cả nửa ngày, đến khi mặt trời ngả về chiều, bụng dạ bắt đầu biểu tình thì Hoàng mới tính đến chuyện nghỉ ngơi. Hần chọn một nhà hàng trông có vẻ sạch sẽ rồi đi vào, nhân viên đứng ở cửa thấy có khách tới liền tiến ra đón đưa:

- Rất hân hạnh được đón tiếp quý khách, các vị đi mấy người ạ.

Không gian bên trong của nhà hàng khá nhỏ, nhưng bù lại nó có thêm các tầng trên cho khách hàng nếu muốn thưởng thức món ăn ngoài trời. Hoàng đi lên tầng hai, chọn một góc khá khuất nhìn xuống mấy khu vườn bên cạnh, hần mở thực đơn chọn bữa vài thứ có vẻ đắt tiền rồi ra hiệu cho nhân viên đi xuống, sau đó tự mình rót rượu đưa sang cho Milenia rồi nói:

- Hôm nay em thấy vui chứ?

- Em vui lắm, lâu rồi không được đi dạo phố như vậy, nhất là lại cùng với anh họ nữa.

Milenia cười tươi như hoa, chớp chớp mắt trả lời Hoàng, phải nói từ khi bị biến thành nô lệ tới nay thì đây là quãng thời gian mà cô ta vui nhất. Milenia cảm nhận được sự quan tâm thật lòng của Hoàng, cũng như đi cùng hắn vô cùng thoải mái, điều này làm cho cô ta thấy hơi ấm của gia đình, cái tưởng như đã biến mất mãi mãi.

Lúc này phục vụ cũng bắt đầu đưa món ăn lên, bày sẵn tất cả mọi thứ, sau đó rất tâm lý lui ra để hai người có không gian riêng. Hoàng và Milenia vừa ăn vừa tán chuyện rất vui vẻ, sau vài tuần rượu vào người, hai má Milenia cũng bắt đầu ửng hồng, cặp mắt long lanh ướt át, đôi môi đỏ mọng lên trông cực kỳ quyến rũ. Hoàng vừa thưởng thức món ăn vừa nhìn Milenia, bỗng chợt cảm thấy cái này khá giống một cuộc hẹn hò thông thường, đáng tiếc là bản thân lúc này không có hứng thú với mấy chuyện tình cảm. Trong lúc không khí đang vui vẻ thì bỗng có mấy tiếng đổ vỡ vang lên, một giọng nam hét lên sang sảng:

- Con khốn này, thứ nô lệ hạ đẳng lại dám cãi ta à.

Cách chỗ Hoàng ngồi vài dãy bàn, một cô gái gầy yếu đang quỳ dưới đất, trên khuôn mặt gầy guộc hằn lên cả bàn tay to tướng đỏ kè. Kề gây nên chuyện này là một tên to con mặc quần áo rất diêm dúa, đi cùng gã là mấy tên khác ăn mặc tương tự, chúng cũng nắm tóc, đập lên đầu một cô bé khác đang giương đôi mắt sưng vù cầu cứu mọi người. Nhưng những thực khách cũng như nhân viên chỉ hơi ngó sang xem, sau đó tự nhiên như không ai về việc này, cứ như đây là chuyện bình thường ở thủ đô vậy.

Hoàng ngồi gần mấy người này nhất, theo quan sát thì có lẽ đây cũng là kiểu chủ nhân ngược đãi nô lệ điển hình, hắn cũng chỉ hơi nhún vai vài cái rồi cho qua, dù sao mình mới lên thủ đô còn lạ nước lạ cái, không nên đưa đầu ra làm anh hùng rom kéo lại kéo phiền phức vào người. Tuy vậy Milenia lại rất phản cảm với hành động này, có lẽ do bản thân đã từng là nô lệ nên thấy đồng cảm. Milenia định đứng dậy can thiệp nhưng ngay lập tức đã bị Hoàng cản lại, hắn nói:

- Đừng bao đồng chuyện không liên quan tới mình.

Quan điểm của Hoàng rất rõ ràng, chuyện không dính dáng tới bản thân hoặc người thân bên cạnh thì sẽ không ra tay. Hắn thừa biết khả năng của mình ra sao, đánh đấm thì dở, chỗ dựa lại không có, lỡ chẳng may lại chọc vào cái tổ kiến lửa nào thì đúng là vỡ mồm. Và lại có nhiều việc mình cũng chẳng thể làm gì được, thí dụ như ở đế quốc này không cấm nô lệ, kẻ cả có giúp hai cô bé kia được lần này thì đến cùng số phận của họ cũng chẳng thay đổi, chỉ tổ phí công.

Milenia bị Hoàng cản lại đành phải ngồi im, tuy cô ta vẫn tuyệt đối tôn trọng và nghe lời hắn nhưng vẫn hơi không cam lòng, bữa ăn tối vui vẻ của hai người vì thế mà mất cả thú vị, Hoàng thờ dãi quyết định thanh toán rồi kéo Milenia đi chỗ khác cho thay đổi không khí. Đúng lúc Hoàng muốn kêu nhân viên thì một chuyện bất ngờ xảy ra, cô gái đang quỳ dưới đất bị một gã trong bọn kia tung chân đá thẳng vào bụng khiến cả người lảo đảo dưới sàn như một trái bóng, cô ta đập thẳng vào chiếc ghế Milenia đang ngồi, khuôn mặt đầm đìa máu thò đứt quãng không ra hơi.

Đến nước này thì Milenia không cảm lòng được, vội vàng cúi xuống đỡ nữ nô lệ này ngồi dựa lưng vào ghế, sau đó lấy khăn lau bớt máu cho cô ta. Hoàng hơi nhíu mày nhưng cũng không can, mấy nhân viên phục vụ gần đó thấy vậy vội vàng chạy lại rồi rút xin lỗi:

- Xin lỗi, mong hai vị thứ lỗi, chúng tôi sẽ giải quyết ngay ạ.

Người này nói xong thì xắn tay áo muốn kéo nữ nô lệ đi chỗ khác, nhưng Milenia đã lên tiếng ngăn lại:

- Cứ để cô bé này ở đây.

- Chuyện này...

Mấy nhân viên hơi khó xử, cuối cùng đành quay sang Hoàng xin ý kiến, thấy hắn gật đầu đồng ý thì cũng không nói thêm gì nữa, dù sao cũng chỉ là một nô lệ mà thôi, chả ảnh hưởng được mấy. Lúc này thì gã to con lúc nãy đã dẫn đầu đám bạn hắn đi qua, một tên vẫn còn đang nắm đầu cô bé còn lại lôi đi xềnh xệch, hắn chỉ thẳng vào mặt nữ nô lệ dưới đất cất giọng ồ ồ ra lệnh:

- Con điểm này, đứng dậy ngay, hay mày lại muốn ăn đòn tiếp.

Tên này ăn nói không thêm kiêng nể ai, hoàn toàn không xem hai người đang ngồi kia ra gì. Milenia khinh bỉ không thèm quan tâm tới hắn, vẫn điềm nhiên tiếp tục công việc đang làm. Tên to con thấy chẳng ai đáp lời mình thì rất bực mình, hắn xăm xăm bước thẳng tới chỗ Milenia, thò tay xuống nắm đầu nữ nô lệ, lè nhè:

- Có vẻ tao dạy dỗ mày còn chưa đủ thì phải...

Tên này có vẻ đang say rượu, do đó mặt hắn đỏ gay và hơi thở ngập tràn mùi khó ngửi, Milenia cảm thấy ghê tởm vội vàng bịt mũi tránh xa khỏi hắn như dịch bệnh. Vốn chẳng coi ai ra gì lại đang sẵn rượu trong người, hắn liền nhân cơ hội bắt nô lệ mà tiến lại định dờ dỏng sờ với Milenia. Nhưng khi bàn tay to bệ của gã còn chưa kịp chạm vào người nữ Dục sư thì đã có chuyện xảy ra, hắn bỗng thấy trời đất quay cuồng rồi văng thẳng ra ngoài, ngã chổng vó lên mấy bộ bàn ghế gần đó, trong miệng cảm thấy gòn gợn rồi bất thần phụt ra bốn năm cái răng gãy.

Đám đi cùng thấy bạn mình bất thần tự nhiên học bay thì vội vàng chạy lại đỡ lấy, giương đôi mắt tức tối về phía kẻ vừa làm chuyện này. Cách đó không

xa, Hoàng đang đỡ lấy Milenia, trên tay phải phát ra một ánh sáng bạc rất mờ, làm vài động tác khiêu khích vào đám người đối diện rồi nói:

- Kê nào muốn đánh nhau thì lao lên đây cả đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Xung đột không mong muốn

Hoàng nãy giờ ngồi im không nói, nhưng luôn âm thầm kích hoạt trang bị trong người, sẵn sàng ra tay nếu có chuyện không như ý xảy ra. Lúc tên to con tính giờ trò với Milenia, Hoàng liền ngay lập tức dùng “Kirie Elodon” bao bọc lấy tay phải, đồng thời giáng cho hắn một đấm cực mạnh.

Kỹ năng này phòng thủ bá đạo này sau khi được thăng cấp đã khác hẳn lúc trước, cộng thêm Hoàng có đeo găng tay sắt và gia tốc lớn trong phạm vi gần, khiến cho nó không khác gì một đòn toàn lực của võ sĩ cấp năm. Cũng may cho tên kia là Hoàng còn cố ý nương tay, chứ nếu trong tình trạng chưa kịp dùng nguyên lực phòng thủ, hắn có thể đã bị đấm gãy cổ rồi.

Gã to con bị ăn đòn đến méo cả mặt, má trái lõm hẳn vào trong, khổ nỗi miệng của hắn đang lũng nhùng toàn máu với răng, thành ra chỉ biết ừ ừ tức tối chỉ trỏ về phía trước. Hoàng đứng chắn trước mặt Milenia và hai nữ nô lệ, kín đáo dùng thiết bị truyền âm nói với Milenia:

- “Đưa hai cô gái kia xuống lầu trước, chỗ này để tôi lo.”

Milenia thấy mấy to con đang cực kỳ hung hãn muốn ăn tươi nuốt sống chủ nhân mình, cô ta lưỡng lự không muốn rời đi, đang còn muốn gọi ai đó tới giúp, nhưng ngay từ lúc có xô xát xảy ra thì cả khách hàng lẫn nhân viên đã linh mất sạch, hiện trường chỉ còn tro bụi mấy người bọn họ. Hoàng thấy Milenia còn đứng đực ra đó thì cuống cháy cả đít lên, tức tức rít thêm lần nữa:

- “Đi nhanh kiếm người vào mà giải vây cho tôi, còn muốn đứng có làm cảnh nữa à.”

Milenia bị mắng mới chợt tỉnh ra, vội vàng cầm tay kéo hai nữ nô lệ chạy thẳng xuống lầu, mấy gã kia muốn đuổi theo thì bị Hoàng ngăn lại, tình huống thoáng chốc chỉ còn mình hắn với bốn tên to con trước mặt.

Lúc này thì Hoàng cũng đang lo sốt cả vó, mặc dù đứng làm màu rất kinh nhưng hắn hoàn toàn không muốn đánh nhau, chẳng qua lúc này bắt buộc đi phải ra tay mà thôi, không thể để Milenia chịu thiệt dù là nhỏ nhất được.

Tuy Hoàng nhìn ra được mấy thằng này chẳng có tài cán gì, nhưng vấn đề là ba đánh một không chột cũng què, chưa kể mình cũng không thể móc bom giả kim ra mà ném bọn chúng được, vớ vẫn là có án mạng như chơi.

Tình hình này Đúng là đánh cũng dở mà chạy cũng không xong, chỉ cầu mong bảo an ở thủ đô đến nhanh nhanh mà thôi, Hoàng hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi lên tiếng khiêu khích:

- Đứa nào không sợ võ mồm thì thử bước lên đi.

Tên đầu tiên bị ăn đòn lúc này đã vịn đứng dậy được, hai nữ nô lệ bị đã người khác mang đi mất, bản thân còn bị kẻ khác hạ nhục, thấy đồng bọn đi cùng còn đang lưỡng lự không muốn lao lên thì tức muốn nổ mất. Hắn cắn chặt môi nhịn đau, hét lớn:

- Đánh... đánh chết nó tại chỗ cho ta, ai làm nhanh nhất về sẽ được thăng chức.

Có câu chim chết vì mồi người chết vì tiền, tên này vừa ra giá là lập tức kích thích được lòng tham của lũ còn lại, một gã đứng gần Hoàng nhất nhanh nhẹn vớ lấy cây còi than gần đó lao thẳng tới trước, quyết tâm lấy phần thưởng trước đồng bọn. Nhưng chính vì vậy mà hắn lại tự tách mình ra đơn độc, chưa kể về tốc độ lẫn sức mạnh đều thua xa những võ sĩ ở đấu trường thành Roc.

Hoàng chờ cho hắn lại gần vùng gây đập xuống thì khế lách người sang bên cạnh, dùng phản xạ cực nhanh của mình canh chuẩn giáng thẳng vào cổ tên này, đồng thời xoay cùi chỏ bồi thêm một cú trên mặt, gã chỉ kịp kêu lên “khặc khặc” vài tiếng rồi trực tiếp ngã xuống bất tỉnh, toàn bộ quá trình diễn ra chưa tới mười giây.

Hoàng rất rõ chân lý đã không đánh thì thôi, còn đánh thì phải làm cho tới bến, vì thế hắn nhân cơ hội đám kia còn đang ngơ ngác chưa hiểu gì liền cướp lấy cây còi than, một đường lao lên dùng hết sức bình sinh nện xuống tên đứng gần nhất. Một tiếng “crắc” gây gọn văng lên khi que sắt này đập lòi cả xương tay kẻ xấu số, Hoàng thậm chí còn tiện tay đá thêm một cú giữa mũi địch thủ, triệt để đem khuôn mặt tên này biến thành cái bánh đa gãy. Hắn tính đánh tiếp nhưng không còn thể bất ngờ nữa, đành phải tạm thời dừng lại, cầm cây còi than chỉ thẳng vào đám còn lại, đôi giọng đe dọa:

- Tên nào còn muốn lãnh lặn về nhà thì đứng tránh ra.

Hai tên còn lại thấy Hoàng ra tay tàn nhẫn như vậy thì đồ mồ lạnh đầy người, bọn chúng chỉ là mấy tên bảo vệ tầm thường, đã bao giờ đánh nhau sống chết thật sự đâu, so với một kẻ suốt ngày ra vào đấu trường như Hoàng thì đúng là một trời một vực.

Thực ra nếu tất cả cùng lao lên thì từ khi Hoàng sử dụng trang bị, còn không hẳn cũng chỉ biết co căng chạy mà thôi, rất tiếc là do muốn tranh công nên đã để lỡ cơ hội tốt nhất, bây giờ thì có hối hận cũng muộn rồi.

Trông thấy cảnh tượng như hiện tại, người bất ngờ nhất chính là tên vừa ra lệnh lúc nãy, gã nào có ngờ được thẳng nhai nhìn vô hại này lại khó nhằn như vậy, đã thế nó còn toàn nhằm mấy chỗ yếu hại của người khác mà đánh, rõ ràng là đã có đầy kinh nghiệm thực chiến rồi.

Tuy vậy hắn vẫn không lo lắng lắm, đây vốn là địa bàn của mình, cùng lắm thì chịu nhịn một lần này đi, lát nữa kéo thêm người tới thì còn sợ gì thằng nhóc này.

Suy nghĩ như vậy nên mặc dù rất điên máu nhưng hắn vẫn không nói tiếng nào, chỉ lảng lạng quay người bỏ đi, hai tên thuộc hạ còn lại thấy chủ nhân như vậy cũng không dám đánh đấm gì nữa, vội vã xô nách đồng bọn đang bất tỉnh rồi lon ton đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này thì bỗng có vài người mặc đồng phục từ dưới lầu chạy lên, nhanh chóng tỏa ra ngăn lối đi xuống rồi hét vang:

- Tất cả đứng im, ai cố tình kháng cự sẽ bị tính là cản trở công vụ.

Hoàng nhìn sang bên đó thấy mấy người này ai cũng cầm côn ngắn trên tay, nhìn rất chuyên nghiệp và có kỷ luật, đây chắc là bảo an thủ đô, hiệu suất cũng khá nhanh đấy, mình đánh nhau với lũ kia chắc mới được có năm phút.

Một người đàn ông trung niên có vẻ là đội trưởng tiến lên trước quan sát tình hình, sau khi thấy không có cảnh máu me hay đồ vỡ gì quá nghiêm trọng mới yên tâm, tất nhiên là do ông ta chưa thấy được tác phẩm của Hoàng dành cho hai tên kia, chứ nếu không đã nhảy dựng lên rồi. Hoàng còn đang tính nên trình bày vụ này thế nào thì đã có người lại gần hắn, cất giọng hỏi:

- Anh có xô xát gì với bọn họ à?

Người này vừa nói vừa chỉ tay sang đám thanh niên vừa rồi, Hoàng để ý thì thấy mấy bảo an này đều đeo một dây chuyền hình chữ thập trước ngực, phía trên có đánh sao, đây chắc là một loại quân hàm hoặc phân cấp gì đó.

Hoàng cũng rất hợp tác kể lại rành rọt lý do vì sao có cuộc xung đột này, bao gồm cả chuyện hai nữ nô lệ, tất nhiên chuyện hắn đánh cho con người ta muốn tàn phế thì không được nhắc đến.

Trong lúc đó thì người đội trưởng cũng tiến sang đám bên kia, khi nhìn thấy tên cầm đầu thì ông ta thậm biết không ổn, đang tính lĩnh đi để mặc đám thuộc hạ giải quyết thì bỗng bị gọi giật lại:

- Chú Kat, chú đi tuần hôm nay à?

Người đội trưởng tên Kat này nghe thế thì nhăn nhó mặt mày, trong miệng lẩm bầm chửi thề, mặc dù không muốn dây dưa thêm một phút nào nhưng cuối cùng vẫn phải quay lại, giả tạo tươi cười rồi đáp:

- Chào Roy, cậu cũng ở đây sao, thật tình cờ quá nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Bảo an thủ đô

Do vị trí đặc thù của thủ đô, nên việc bảo an nơi đây được giao cho từng lực lượng riêng biệt. Toàn bộ khu trung tâm, ngoại trừ nơi ở của quý tộc và hoàng gia đều được chia làm bốn khu vực chính, sau đó giao cho các trưởng khu quản lý riêng biệt. Những người này nhận lệnh trực tiếp từ hoàng gia, được quyền tự quyết hầu hết các vấn đề liên quan tới trị an hằng ngày, có thể so sánh họ với trưởng công an quận cũng không sai.

Ở cái khu màu mỡ béo bở như trung tâm thủ đô, quyền lực của bốn người này không cần hỏi cũng biết là lớn tới mức nào, chỉ tình số tiền được các cửa hiệu tự nguyện “đóng góp” cũng gấp hàng chục lần lương hằng tháng, chưa kể uy tín cộng danh vọng đi theo nữa, làm gì có thằng điên nào muốn cửa hàng của mình bị kiểm tra mấy chục lần trong ngày đâu.

Thực ra các khu trưởng cũng biết cái ghế của mình luôn bị rất nhiều kẻ cơ hội dòm ngó, nên họ luôn làm việc cực kỳ kín kẽ, hay nói đúng hơn là đã nhận tiền thì phải bảo đảm an ninh cho tốt, cảnh tượng trật tự và văn minh ở trung tâm thủ đô mà Hoàng thấy có công rất lớn của những người này.

Cái lẽ dĩ nhiên muôn đời là một người làm quan cả họ được nhờ, và tên Roy này là điển hình của thứ gà cậy gần chuồng chó cậy gần nhà. Hắn may mắn là con trai độc nhất của khu trưởng phía Đông, một tên lưu manh núp bóng người thân điển hình chúng ta có thể gặp ở bất cứ nơi đâu. Tiếng xấu của hắn nổi danh khắp cả khu Đông, những thứ như: ăn quịt, đánh nhau, phá hoại sinh kế người khác... là cái mà Roy thích thú làm hằng ngày.

Đặc biệt tên này cực kì háo sắc, nhưng lại không muốn đi mấy khu vui vẻ như người bình thường, hắn chỉ có hứng thú với các cô gái bình thường ngẫu

nhien gặp ngoài đường mà thôi, nói theo khoa học thì đây là sở thích điển hình của bọn yêu râu xanh.

Roy thường kéo thuộc hạ vào những nơi đông người, sau đó trêu chọc rồi sàm sỡ những con mồi mình thích, thậm chí có vài khi nổi điên lên còn tính bắt cóc họ về nhà nữa. Tất nhiên mọi việc cũng chỉ dám dừng lại ở mức vài cái nắn bóp hoặc dụ dỗ mà thôi, chứ nếu làm quá lên thì lão cha cũng không che giấu nổi, nhưng bao nhiêu đó cũng đủ khiến dân chúng ở đây sợ hãi Roy còn hơn cả ôn dịch, đối với hắn thì đó cũng có thể coi là một loại thành tựu rất đáng tự hào rồi.

- Chú Kat, lần này là do thằng khốn kia khiêu khích trước, chú xem hắn còn đánh cho người của cháu bị thương ra thế này cơ mà.

Lúc này Roy đang đứng ôm miệng kẻ khổ rất hăng say, bất chấp miệng hắn vẫn còn đầy máu, hai tên thuộc hạ đang đứng cũng rất biết phối hợp trưng ra những chỗ bị thương của đồng bọn đang ngắt xiu, cái này thì rõ ràng là Hoàng đánh thắng tay nên nhìn qua cũng thấy rất nặng. Nếu chỉ xem kết quả thì có thể nói chính phía Roy mới là những kẻ chịu thiệt, dù sao thì hai tên bất tỉnh thẳng cẳng còn một tên máu me đầy mặt, nhìn qua trông rất dọa người.

Kat đứng im lặng nghe Roy làm nhảm rất nghiêm túc, nhưng trong lòng cực kỳ khó chịu vì phải dính vào thằng này. Chức khu trưởng không phải cha truyền con nối, sau khi hết nhiệm kỳ thì trừ khi là Hoàng gia trực tiếp điều người tới, còn không sẽ do cấp phó phía dưới lên thay thế. Cha của Roy vẫn còn làm ít nhất vài năm nữa, do đó hắn mới có thể tự do tác quái như vậy, nhưng lúc này thì nội bộ của bọn họ đã bắt đầu chia phe tính xem nên phò người nào tiếp theo rồi.

Dưới trước của cha Roy có ba phó trưởng khu, có quyền tự quyết tương đương nhau, ngày thường phân chia nhau làm việc theo lịch. Phía dưới nữa là các đội trưởng và nhân viên trực thuộc, tổng cộng có tất cả tám đội trưởng. Bình thường thì bọn họ làm việc rất hợp tác ăn ý, nhưng cứ đến lúc chuẩn bị hết nhiệm kỳ khu trưởng là sẽ chuẩn bị quay sang đấu đá lẫn nhau, tùy thuộc ai thấy ông phó nào có khả năng là sẽ xin theo trước.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, sau khi lão đại thuận lợi lên chức, các đội trưởng sẽ được cất nhắc làm phó khu, sự nghiệp cứ thế theo đà mà tiến, thẳng đến khi hết nhiệm kỳ lại quay sang cắn xé nhau tiếp.

Hoàng gia dĩ nhiên biết thừa mấy chuyện này, nhưng họ không những không cấm mà còn ngầm ủng hộ nữa, vì dù sao có cạnh tranh thì sẽ có phát triển, hơn nữa thủ đoạn trên chính trường cũng có thể coi là một loại năng lực của cảnh sát.

Và cũng để tránh trường khu mới lên phải khó xử với đồng nghiệp cũ, các phó khu và đội trưởng dưới trưởng không được chọn sẽ bị điều sang nơi khác, các khu tuần tự đổi người cho nhau, việc này để bảo đảm là không tên nào có thể ăn dày một chỗ quá lâu được. Cơ hội cho mọi người là như nhau, nhưng tất nhiên là ghế ít ỏi nhiều nên thể nào cũng có kẻ cả đời giam chân tại chỗ, và đội trưởng Kat này là người như vậy.

Kat năm nay năm mươi tuổi, làm đội trưởng đã hơn mười lăm năm, coi như cũng thuộc dạng lão làng. Ông ta không có tài ăn nói, giao tiếp lại kém nên thường bị gạt ra khi có đấu đá cuối nhiệm kỳ, thậm chí có vài người cùng thời đã lên làm trưởng khu rồi thăng chức cao hơn từ lâu rồi. Kat cũng biết điều này, tuy ban đầu rất bất mãn nhưng dần dà cũng đành chấp nhận, về sau lấy vợ sinh con thì cũng chẳng còn tâm trí tranh đấu nữa, thành thật làm một đội trưởng bình thường tới khi nghỉ hưu.

Những vụ xích mích này đáng lý là ông ta sẽ để kệ cho cấp dưới làm, chẳng qua hôm nay nổi hứng muốn đích thân đi tuần tra thành ra mới bị dây vào mà thôi, đã thế còn phải xử lý cho thể loại ôn thần như Roy, đúng là quá sức xui xẻo. Kat đang hắng một tiếng ngắt lời Roy rồi nói:

- Việc này vẫn cần phải có thông tin từ cả hai phía, cậu chờ một chút để tôi hỏi người kia đã.

Kat nói xong liền quay lưng tính lui đi, ông ta quyết định quẳng vụ này cho thuộc hạ làm, bản thân thì tránh đi không dây vào, cứ để trưởng khu giải quyết cho thằng nhóc Roy này đi. Nhưng còn chưa đi được mấy bước đã phải đứng lại:

- Chú Kat, tình hình chẳng rõ như ban ngày rồi còn gì, hắn cố tình hành hung chúng tôi, thương tích này đâu thể giả được.

Roy vừa nói vừa chỉ tay về phía hai tên đồng bọn đang nằm sóng soài trên sàn, lúc này mấy chỗ bị thương của chúng đang sưng vù lên như bong bóng thổi hơi. Kat thấy thằng này cứ nhảy dựng lên như thế đành phải giải thích:

- Mặc dù hiện trường là thế nhưng theo thủ tục vẫn phải hỏi từ cả hai phía, đây chỉ là thủ tục mà thôi, còn cách xử lý về sau thì tùy vào người có trách nhiệm giải quyết.

Ý tứ của Kat rất rõ ràng: “chờ ta hỏi cho có lệ rồi dẫn về, lúc đấy hai cha con người muốn làm gì thì làm”, dù sao mấy việc đánh nhau này đối với Roy gần như là cơm bữa, với mấy thứ nhỏ như hạt cát này thì cha hắn có hàng trăm cách xử lý ôn hòa cả công lẫn tư. Nhưng Roy cứ như bị chạm nọc, nhất quyết một hai không chịu:

- Cần gì phải phiền phức như vậy, cứ sang đó trực tiếp còng đầu thằng đó lại, nếu hắn dám chống cự thì người của chú cũng có quyền trấn áp mà.

Kat nghe Roy cướp lời ra lệnh cho mình thì cảm thấy rất khó chịu, dù sao ông ta làm đội trưởng cũng nhiều năm rồi, còn chưa mất tư cách đến độ sợ một thằng nhóc. Kat quyết định lờ hắn đi, lạnh lùng bước sang chỗ khác mặc xác mọi chuyện, Roy thấy vậy thì hốt hoảng gọi với theo:

- Chú Kat, chú Kat, chờ đã...

Hoàng đứng gần đó chứng kiến hết màn này, tuy hắn không nghe được bọn họ nói chuyện gì, nhưng qua thái độ cũng có thể đoán được là thằng kia đang sử dụng quyền gọi điện thoại cho người thân, chuyện này thì ở đâu cũng có chẳng có gì lạ. Nhưng sau khi người đàn ông có dáng vẻ như đội trưởng kia bỏ đi, lại có hai người khác tiến lại chỗ Hoàng với thái độ không thân thiện cho lắm, lên giọng:

- Chúng tôi nghi ngờ anh có hành vi cố ý muốn hành hung thường dân, phiền anh đi về trụ sở giải quyết.

Vừa nói họ vừa lấy ra một chiếc vòng khóa, nhìn qua cũng biết đây là dụng cụ khóa nguyên lực. Hoàng cảm thấy hơi bất ngờ, tuy nói là gọi điện thoại cho người thân thành công thì cũng không quá đáng thế này chứ, trực tiếp chụp cho mình cái mũ hành hung, tội này có vẻ nặng phết đấy. Nhìn sang bên kia thì Roy đang nhếch mép cười thâm, có vẻ hắn đã dụ dỗ được vài nhân viên khác chịu làm rồi, trong khi đó Kat thì kệ xác, dù sao việc cũng chả liên quan tới ông ta.

- Hừm, các anh hình như hơi vội vàng quá thì phải.

- Có nhân chứng nói anh đã ra tay nặng với mấy người bên kia, vết thương trên người bọn họ vẫn còn rất mới kia.

- Này này, lúc đó ngoại trừ tôi và bọn chúng ra thì làm gì còn có ai khác, rõ ràng là bọn khốn đó vừa ăn cướp vừa la làng còn gì.

- Đúng sai thế nào cứ về trụ sở sẽ rõ, mong anh hợp tác.

Hai nhân viên này nói xong thì tiến lại gần muốn tròng chiếc vòng lên cổ Hoàng, đến nước này thì không thể đánh nhau tiếp nữa rồi, nhưng Milenia còn chưa thấy về, mình không thể bỏ mặc cô ta ở lại một mình được. Hoàng hơi lưỡng lự không biết xử lý thế nào cho đúng, hắn hơi mất tập trung quơ tay đụng trúng hai người nhân viên, còn chưa kịp lên tiếng xin lỗi thì họ đã hét lên:

- Nghi phạm có hành vi bạo lực muốn chống đối, chuyển sang phương án trấn áp.

Hoàng còn chưa hiểu mô tê át giáp gì thì đã thấy cây côn trên tay họ đập xuống, hắn chỉ kịp nhảy lùi lại theo cảm giác. Những người này được huấn luyện bài bản nên sức mạnh hơn hẳn bọn du côn lúc nãy, cây cột sắt phía sau lưng Hoàng bị họ đập trúng lồm hăn vào trong, hắn nhìn thấy thế thì trợn mắt lè lưỡi:

- “Mẹ nó, bị cái thứ này chạm vào người thì không nát thây cũng gãy xương.”

Hoàng thừa hiểu đây chỉ là màn kịch do tên kia bày ra, hai người này hẳn là cố tình muốn đánh mình, coi như là không chết cũng đủ trút giận cho gã rồi, đến nước này thì đành phải tự lo thôi. Hắn lẩn một vòng tránh ra xa, cúi người xuống thủ thế, sẵn sàng chiến đấu, ít nhất là phải bảo vệ bản thân trước đã rồi tính gì thì tính.

Hai nhân viên thấy “nghi phạm” có thể tránh được thì cũng hơi ngạc nhiên, họ cứ nghĩ tên này chỉ là dân thường không biết gì. Tuy vậy bảo an thủ đô đều là người đã qua đào tạo kỹ càng, hai người lập tức chia ra nhau lao tới, côn của họ cắt chéo thành hình chữ X vây “nghi phạm” vào giữa. Hoàng né được một bên thì đề hồng phía còn lại, luống cạ luống cuống từ từ bị dồn vào góc, dù sao hắn cũng chưa có kinh nghiệm một chọi nhiều, huấn chi đối phương còn là dân chuyên nghiệp nữa.

Mất thấy xương sườn sắp bị đập nát tới nơi, Hoàng lập tức đẩy hai tay ra trước, thẳm thì:

- “Kirie Elodon”

Một luồng sáng bạc lóe lên bao trùm lấy hai bàn tay của Hoàng, chặn đứng hoàn toàn thế công của hai nhân viên nọ, hắn nhân cơ hội họ bị hồng mất một nhịp, nhanh nhẹn co chân nhảy lùi về sau mấy bước, âm thầm tính toán xem có nên lấy đồ chơi ra để đập nhau tới bến luôn hay không.

Tiếng động của cuộc đụng độ nhỏ này đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, Kat và mấy nhân viên bảo an còn lại ngay lập tức chạy tới xem xét. Sau khi thấy đồng đội của mình đang có hành động chiến đấu, bọn họ đồng loạt rút côn ra bao vây vòng ngoài lấy “nghi phạm”, sẵn sàng lao vào nếu tình hình xấu đi. Hoàng có cảm tưởng mình y như một con cá trong rọ, hắn nắm chặt tay suy tính:

- “Coi bộ kỳ này không nghiêm túc không xong, giờ thì mình đúng là thành chống người thi hành công vụ rồi”.

Trong lúc hai bên còn đang găm ghè nhau, thì Milenia không biết từ đâu đã quay lại, nhìn thấy Hoàng đang bị bảo an thủ đô bao vây như chuột thì hốt hoảng đi nhanh lại, nói lớn:

- Ngừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chúng ta là quý tộc

Giọng nói của Milenia không lớn, nhưng trong cái hoàn cảnh ngột ngạt này thì nó có tiếng vang không thua gì loa phóng thanh, tất cả nhân viên bảo an đang bao vây “nghi phạm” đều đồng loạt nhìn sang. Hoàng thấy Milenia không có việc gì mới thờ phào một tiếng, tuy vậy hắn vẫn không dám thả lỏng người, tình hình lúc này vẫn căng cứng như dây đàn.

Kat nãy giờ đứng ngoài không quan tâm, lúc này thấy có người mới xuất hiện thì thầm than xúi quẩy, chả biết lại chộc ra cái của nợ của khi gì đây. Ông ta liếc sang Roy thì thấy hắn có vẻ rất háo hức nhìn chòng chọc vào cô gái này không chớp mắt thì ngay lập tức hiểu ra luôn vấn đề, lại một vụ xô xát vì gái điển hình nữa của thằng khốn này.

Tuy vậy đã đến nước này thì Kat không thể làm ngơ được, đánh người thì còn dễ giải quyết nhưng nếu lỡ dính đến bất cóc hay cưỡng hiếp thì mệt đấy, vì thế ông ta liền tiến tới phía Milenia rồi nói:

- Xin lỗi, cô quen với anh chàng kia à?

Kat lúc này rất ra dáng một đội trưởng bảo an có trách nhiệm, Milenia nghe xong nhưng chưa vội trả lời, cô ta nhìn sang Hoàng đang đứng thủ thế thu lu ở góc như chuột trong rọ, nhúu mày hỏi lại:

- Sao các người lại có thể dám bao vây anh ấy như vậy chứ?

Giọng nói của Mileania mang theo một sự tức giận không hề che dấu, Kat thấy cô gái này đi vào chẳng hề coi nhân viên lẫn bản thân mình ra gì thì cảm thấy không ổn. Tuy nói luật pháp của đế quốc khá tốt, nhưng làm gì có chuyện dân chúng bình thường vào thấy tình hình căng thẳng như vậy mà không lúng túng cho được. Kat cảm thấy có mùi không đúng lắm ở đây, đang tính đánh bài chuẩn như cũ thì bỗng có tiếng nói:

- Chú Kat, ả này đi cùng tên kia đó, không chừng bọn chúng là đồng bọn hoặc tội phạm cũng nên.

Người vừa mở miệng dĩ nhiên là Roy, thằng này vẫn còn cay cú vì không xơi múi gì được Milenia, nay thấy tình hình đổi khác, mình đang nắm hết lợi thế thì lại tiếp tục lên mặt. Hắn rất thích thú thấy cảnh cô gái xinh đẹp này phải xin mình tha cho tên kia, đến lúc đó thì tha hồ mà làm trò vui. Nhưng Roy còn chưa kịp tưởng tượng thêm thì Mileani đã đi gần lại, giờ tay tát một cú thẳng vào mặt hắn, hắn lên nắm đầu tay đồ chó.

Roy bị ăn đòn bất ngờ đến choáng váng đầu óc, sợ hãi bước lùi lại mấy bước, ôm má chỉ thẳng vào Milenia tức tối gào lên:

- Con, con điểm thói tha này mày dám... .

Còn chưa nói hết câu thì Milenia đã tặng thêm cho hắn một tát nữa vào bên má còn lại, triệt để khiến Roy không còn ứ ở được tiếng nào nữa, thậm chí cô ta còn lấy khăn ra lau tay cứ như vừa chạm vào thứ gì dơ bẩn lắm vậy. Mấy nhân viên bảo an gần đó thấy con trai khu trưởng liền tiếp bị ăn đòn như vậy thì lập tức có hành động, vài người tiến lại định bắt lấy Milenia, nhưng Kat đã lên tiếng trước:

- Dừng tay, chưa có lệnh của tôi thì đừng làm ầu.

Kat nhìn ra được cô gái này lúc đánh Roy không hề có một chút ngại ngùng gì, đây không phải là biểu hiện của mấy người quản trị hay tội phạm liều lĩnh, mà là một dạng tự tin tuyệt đối thuộc về cách biệt giai cấp. Rất có thể hai người này thuộc hàng ngũ quan lại cao cấp hoặc có quan hệ với quý tộc, làm bảo an ở trung tâm thủ đô bao nhiêu lâu, Kat thừa hiểu chộc vào lũ điển kiêu ngạo này sẽ có hậu quả gì. Ông ta thận trọng dò hỏi:

- Xin lỗi, cô có thể cho tôi xem chứng nhận thân phận được không?

Bảo an thủ đô có quyền xác nhận thân phận của bất cứ ai nếu thấy nghi ngờ, đây là đặc quyền được Hoàng gia ban ra tạo điều kiện làm việc tốt nhất cho họ. Tất nhiên không phải bạ đâu là xét đấy được, chỉ những người có hành vi xấu hoặc phục vụ cho công việc thì bảo an mới được quyền xét mà thôi. Milenia nghe Kat nói xong thì nhón tay lấy ra một tấm thẻ, Kat cẩn thận đón lấy, vừa liếc nhìn qua thôi là lông tóc liền dựng đứng lên như kim châm, cảm giác lần này toi đặc rồi.

Trên tấm thẻ bé tý này ngoại trừ chất liệu có hơi khác một chút, ghi tên của Milenia thì cũng chỉ có thêm mỗi một ký hiệu hoa bụi gai bằng bạc, nhưng bao nhiêu đó cũng quá đủ thông tin cho biết chủ sở hữu nó là một quý tộc hàng thật giá thật. Mấy cái thẻ thân phận quý tộc này không thể làm giả, không thể đánh tráo, không thể trao đổi, đây là thứ mà không một đội trưởng bảo an nào muốn dây vào. Kat xem xét kỹ lưỡng rất lâu, sau khi xác định mình không nhìn nhầm thì rất thận trọng trả lại cho Milenia, nuốt nước bọt mấy cái rồi hỏi:

- Vậy, cậu thanh niên đang đứng kia là...

Milenia nhận lại tấm thẻ, mặt vẫn lạnh như tiền trả lời:

- Anh ấy là anh họ của tôi.

- “Con mẹ nó, đúng y như rằng là xúi quẩy mà”

Kat nghe xong thì lập tức rít lên một câu chửi thề thầm trong miệng, sau đó nhìn Roy đang đứng ôm mặt ngơ ngác cách đó không xa mà chỉ muốn cầm một bữa bữa nát đầu thằng này ra cắn. Ông ta cực chẳng đã giờ tay lên ra lệnh cho đám nhân viên đang đẳng đẳng sát khi bao vây “nghỉ phạm”:

- Tất cả giải giới đi, mọi việc xong rồi.

Bảo an thủ đô làm việc rất có quy củ, vừa nghe cấp trên ra lệnh là nhất nhất làm theo, kể cả những người vừa nhận lời giúp Roy trước đó. Hoàng thấy mấy người này rồi đi cũng thở phào một hơi, hắn còn đang tính xem có nên đốt trại cái quán này ra tro hay không. Hoàng tắt tả chạy lại chỗ Milenia, trong đầu vẫn chưa hiểu tại sao nữ Dục sư lại có thể làm cho đám bảo an nghe lời như vậy.

Tuy vậy Hoàng vẫn cẩn thận từng ly từng tý lách khỏi sổ nhân viên bảo an xung quanh, trên tay nắm chặt hai quả bom giả kim, lò xo dưới chân khởi động

sẵn. Chỉ cần có biến là hắn sẽ ra tay cho nổ tan tành chỗ này, sau đó vác Milenia chạy ngay tức khắc, mấy chuyện khác thì cứ từ từ tính sau. Nhưng mọi thứ lại không như vậy, Kat rất hòa nhã tiến lại hỏi Hoàng:

- Phiên cậu cho tôi xem thẻ thân phận một lát.

Hoàng thấy người này nói chuyện đúng mực, lại ngoan ngoãn sang Milenia cũng không có ý kiến gì thì mới móc thẻ ra. Kat đón lấy nó, xăm soi một lúc rồi trả lại, thờ dài nói:

- Tôi thay mặt các anh em ở đây xin lỗi cậu, nếu hai vị muốn thì có thể trực tiếp khiếu nại lên ngài khu trưởng.

- Thôi không cần phiền phức như thế, tôi chỉ cần tên kia tránh xa ra là đủ rồi.

Milenia vừa nói vừa liếc sang phía Roy, thằng này vừa bị tát hai cái khiến má đỏ tấy sưng vù lên trông khá thảm hại. Tuy vậy Roy vẫn héch mặt lên trời chẳng có tí sợ hãi gì, nếu không phải mồm miệng đang đau không nói được thì hắn đã chửi bới loạn lên rồi. Kat thấy vậy thì chán nản thờ dài, đúng là ngu lâu khó dạy.

Ông ta ra hiệu cho hai bảo an gần đó tiến lại gần chỗ Roy, bắt ngờ móc ra một cặp còng nguyên lực chụp vào cổ hắn rồi nói:

- Cậu vi phạm điều luật thứ nhất của Hoàng gia, sỉ nhục quý tộc ở chỗ công cộng, phiên đi theo tôi về trụ sở giải quyết.

Kat nói rất kiên quyết, không hề có một chút lưỡng lự nào, điều này khiến Roy hoàn toàn chết đứng, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hắn tức tối mấp máy môi muốn cãi lý thì bỗng thấy trước mắt tối đen, cảm giác như có ai đó cầm búa tạ đập vào sau gáy vậy, đầu óc choáng váng rồi ngất xỉu luôn.

- Đưa nghi phạm về trụ sở, bàn giao cho khu trưởng giải quyết.

Người vừa ra tay tất nhiên là Kat, ông ta không muốn dây dưa chuyện này thêm nữa, do đó đã trực tiếp đánh ngất Roy. Cái này cũng coi như là giải vây cho hắn, dù sao theo luật thì mấy vụ này nếu bên kia không làm gắt thì bảo an cũng có thể tự giải quyết, đưa Roy về cho cha hắn là coi như xong. Milenia thấy Kat làm vậy cũng không có ý kiến, chẳng thêm ngó lại mà quay sang khoác tay Hoàng rồi nói:

- Mình đi thôi anh.

Hoàng lúc này coi như hoàn toàn chả hiểu chuyện quái gì đang xảy ra, ngờ ngờ nghếch nghếch khoác tay Milenia đi xuống lầu. Kat thấy hai ôn thần này đi khuất mới dám thở hắt ra một hơi, lấy khăn lau mặt đã đầm mồ hôi, lẩm bầm:

- Cứ gặp mấy vụ kiểu này nhiều chắc khỏi lấy tiền nghỉ hưu luôn mất.

Milenia dẫn Hoàng đi một đoạn xa hẳn quán ăn, rẽ vào một ngõ nhỏ thì lên tiếng gọi khẽ:

- Các em còn đó không?

Nghe thấy giọng của Milenia, liền có hai bóng người xiêu vẹo chậm chạp từ trong góc tối bước ra, Hoàng nhận ra ngay đây là cặp chị em nô lệ lúc nãy, có lẽ Milenia đã dẫn họ ra đây chờ rồi mới quay lại tìm mình. Hai cô bé này trông gầy xơ xác như mấy cái que héo, quần áo nhếch nhác rách rưới, khuôn mặt người chị vẫn còn dính mấy vệt máu khô từ mấy trận đòn cũ, trông thảm hại chẳng khác ăn mày là mấy.

Hai cô bé lúc được Milenia diu ra thì chỉ biết chạy trốn chết nên không nhìn rõ mặt của Hoàng, chỉ biết đây là một kẻ lạ mặt nên theo bản năng nép người vào góc, hẳn nhìn thấy vậy thì dờ khóc dờ cười, ít nhiều gì thì mặt mình cũng thuộc loại dễ nhìn chứ đâu phải quân bất cóc trẻ em. Milenia không để ý chuyện nhỏ này, tiến lại gần lấy khăn tay tỉ mỉ lau sạch các vết máu và đất bẩn trên mặt hai chị em, sau đó lấy từ trong người ra vài trăm Kron đưa cho họ, nhẹ giọng nói:

- Các em đi đi, nhớ cất tiền cho kỹ, đừng lại gần chỗ này nữa.

Vốn Milenia muốn đưa nhiều hơn, nhưng đối với hai cô bé này thì cầm quá nhiều tiền trong người chưa hẳn đã là chuyện tốt, dù sao vài trăm Kron tiêu dè sẻn cũng được cả năm trời, không lo đói, Milenia đã từng bị bắt đi bán làm nô lệ nên thừa hiểu chuyện này. Hai chị em ngơ ngác nhận lấy tiền, hết ngẩng lên nhìn Milenia lại nhìn xuống đồng bạc này. Một lúc sau cô chị mất đảm nước, cúi đầu làm lễ thật sâu với Milenia rồi kéo em tắt tả chạy đi, từ đầu tới cuối không nói chữ nào.

Hoàng tò mò nhìn bóng cặp chị em này khuất dần trong dòng người, quay sang Milenia thì thấy mắt cô ta đang đỏ ngầu, hẳn thấy vậy thì lười biếng ngồi bệt xuống đất, kiên nhẫn chờ nữ Dục sư ổn định lại tâm tình. Milenia cũng chỉ hơi thương tâm một chút, lắc đầu vài cái là hết, thấy Hoàng đang nửa nằm nửa ngồi giường mắt to thô lỗ nhìn mình rất trào phúng thì đỏ mặt lên, mạnh bạo kéo hắn đứng dậy rồi đẩy đi. Hoàng không buông tha hỏi luôn:

- Sao, thấy trẻ con động tâm à?

Giọng điệu của hắn nửa đùa nửa cợt rất dễ khiến bản thân gọi đòn, Milenia vừa khó chịu vừa ngượng, căn bản đã biết lý do rồi mà vẫn thích hỏi nhòn, thể thoại này đúng là phường khôn nạn đến tận lỗi. Nhưng khi Milenia còn chưa kịp trả lời thì Hoàng lại đột ngột lên tiếng:

- Hai cô bé đó... hình như không phải nô lệ?

Milenia khẽ chau mày, nhìn kỹ “anh họ” của mình một lượt, xác định hẳn không phải đang lên con thì mới khẽ khàng trả lời:

- Đúng vậy thưa thiếu chủ.

Hoàng nghe xong thì gật đầu, xác định nghi hoặc của mình là đúng. Hắn ngay từ đầu đã lấy làm khó hiểu khi Milenia một hai muốn can thiệp, vì trên cơ bản nô lệ là tài sản tư hữu, một khi đã bị đóng cái hợp đồng kia vào thì cả đời coi như bị trói buộc đến chết. Trừ khi chủ nhân mọc hào quang trên đầu thả cho đi, còn không thì cứ xác định là phải tận lực mà làm việc, hầu hạ hết sức, có bị đánh chết cũng chẳng ai thêm oán.

Nhưng hai cô bé kia thì lại khác, trên người họ không có dấu hiệu nhận biết đặc biệt nào, y phục quá rách rưới, hơn nữa lại còn dám bỏ chạy cùng Milenia. Từ đó Hoàng nghi ngờ họ không phải nô lệ, hẳn rất nhanh đem vấn đề này ra hỏi thì được câu giải đáp:

- Hai cô bé đó là dân Xít-ca, thiếu chủ không biết sao?

Hoàng lần đầu tiên nghe thấy danh từ này, mặt lập tức đỏ ra như một thảng ngổ. Milenia đành phải làm cô giáo phổ cập kiến thức cơ bản, rất chuyên nghiệp đem vấn đề thường thức trẻ con này cũng biết ra giảng cho chủ nhân mình.

Hóa ra dân Xít-ca là cách gọi chung cho những kẻ không được đế quốc thừa nhận, đây có thể là dân chạy nạn, tù binh chiến tranh, nô lệ bị loại thải, con cháu của những dòng họ bất hạnh bị diệt cả tộc hay thậm chí là tội phạm bị truy nã... vân vân và vân vân. Bọn họ đều có điểm chung là không được đế quốc công nhận là dân chúng hợp pháp, bị tước toàn bộ quyền cơ bản nhất của con người, thân phận thuộc hàng kém cỏi nhất ở tận đáy của xã hội.

Không có giấy chứng minh thân phận, không có chỗ ở, không được học hành và nhất là chỉ có thể làm những công việc vừa nguy hiểm vừa khó khăn. Những người Xít-ca này thậm chí có cuộc sống còn khổ hơn nô lệ bình thường, ít ra nô lệ còn miễn cưỡng được nuôi ăn ba bữa, còn dân Xít-ca thì giữ được mạng để sinh tồn đã là khó khăn lắm rồi. Thân phận bọn họ còn kém hơn cả súc vật được nuôi trong trong trại, bị các tầng tầng lớp lớp dân cư phía trên chà đạp, sống chết y như ruồi muỗi, bị đập một phát là bẹp đi ngay.

- Hừ, nếu đế quốc đã triệt để không quan tâm như vậy thì tại sao họ còn sống được tới giờ này?

Hoàng nghe Milenia giải thích đại khái cũng nắm được tình hình, nhưng hắn vẫn không hiểu tại sao đám người này có thể sống được. Nói khó nghe một chút thì ăn mày tàn phế trên đường một ngày còn xin được vài đồng Kron lẻ, còn đám dân Xít-ca này thì đến phân thải bỏ đi cũng phải chờ người ta cho phép mới dám lấy, sống như vậy thì sống kiểu gì?

Milenia lắc đầu nhìn Hoàng, kiên nhẫn nói:

- Thiếu chủ không biết, tuy đế quốc không quan tâm tới sự sống chết của dân Xít-ca nhưng có vài việc vẫn cần phải có người đi thế mạng.

Nữ Dục sư sau đó bắt đầu giải thích ngắn gọn, Hoàng cũng không phải thảng ngổ, rất nhanh đã hiểu được trọng điểm. Tuy nói dân Xít-ca không được đế quốc thừa nhận, nhưng dụng việc thì vẫn bị tóm cổ đi, còn việc thì có rất nhiều, thí dụ như: đào hầm tìm khoáng thạch, lao động khổ sai ở những vùng hẻo lánh, thử nghiệm thuốc hoặc ra chiến trường làm bia thịt... rất nhiều thử nguy hiểm hoặc không ai muốn làm đều được đế quốc rất thuận tiện đổ lên đầu dân Xít-ca, nói họ là người thôi chi bằng tính theo chuột bạch thí nghiệm còn có lý hơn.

Công việc nguy hiểm, tiền lương rẻ mạt, thường xuyên phải làm không công, cuộc sống của dân Xít-ca còn tệ hơn nô lệ, thường là không sống quá bốn mươi tuổi. Tất nhiên số lượng mấy người này chỉ chiếm chưa tới một phần mười dân số, đế quốc rất khôn khéo giữ tỉ lệ sinh đẻ và chết của dân Xít-ca luôn ở mức cân bằng, luôn đảm bảo có một đám lao động rẻ bèo chuyên chờ sẵn để bị bóc lột.

- Được rồi, coi như tôi cũng hiểu tương đối đi vậy, cảm ơn cô.

Hoàng mở lời chấm dứt mạch giải thích của Milenia, không cần nói thêm nữa hắn cũng hiểu đủ rồi. Thực sự là cũng coi như được mở rộng tầm mắt, bóc lột theo chu kỳ, theo dòng tộc đến thế thì chủ nghĩa tư bản cũng phải xách dép chạy dài. Hắn không có ý kiến gì về cách làm này, một bên bóc lột, một bên bắt buộc phải chịu bóc lột, cơ bản là rất hài hòa.

Về mặt này thì Hoàng phải thầm khen những người cai trị đế quốc, bọn họ có tình tạo ra tầng lớp dân chúng này để mọi người có cái mà so sánh. Con người có tâm lý cố hữu là luôn muốn mình hơn người, một thị dân bình thường nhất cũng có thể chà đạp đám người Xít-ca này mà không sợ gì, từ đó khiến họ có chỗ trút giận khi bị bọn quý tộc tầng trên bắt nạt, coi như một dạng tự thủ tâm tình. Trên hết là trong tình cảnh này dân Xít-ca chắc chắn không thể có khởi nghĩa, đời đời kiếp kiếp phải chịu cái ách này, con cái đẻ ra định sẵn là có số phận như cha mẹ.

Milenia thấy chủ nhân mình không biết vấn đề cơ bản này cũng hơi ngạc nhiên, nhưng sống với hắn vài tháng thì cũng chẳng lạ gì cái tính tung tung này nữa. Thực tế thì lúc Milenia cứu cặp chị em kia đơn giản chỉ vì thương cảm. Quảng thời gian bị bắt làm nô lệ và ở chung với Hoàng đã hoàn toàn thay đổi giá trị cuộc sống của Milenia, khiến nữ Dục sư có lòng thương người thật tâm hơn, giống như cái cách mà Hoàng chăm sóc cho một nô lệ như cô ta vậy, do đó khi thấy hai chị em đó Milenia kim lòng không được.

- Mil, Mil... cô đang nghĩ gì thế?

Vài tiếng gọi thất thanh nhanh chóng kéo Milenia đang đứng suy nghĩ ngơ ngẩn trở về thực tại, thấy “anh trai” đang lúc lắc đầu nhìn mình thì cảm thấy hơi xấu hổ cúi mặt xuống. Hoàng như chợt nhớ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi tiếp:

- Ừm, còn một điều nữa tôi không hiểu, tại sao lúc nãy cô lại thuận lợi giải quyết với bảo an thủ đô dễ dàng như vậy?

Lần này Milenia tiếp tục bị Hoàng dọa cho nhức đầu, cô ta đưa mắt nhìn thật kỹ xem hắn có đang cố tình nói những câu hay không. Sau khi chắc chắn

chủ nhân của mình không biết thì Milenia lại càng thêm ngạc nhiên, nghi hoặc trả lời:

- Tất cả quý tộc đều được luật pháp để quốc bảo hộ riêng... Thiếu chủ không biết sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Điều luật kỳ quái

Tình cảnh lúc này giữa hai người khá quái dị, Milenia lo lắng xem mình có hiểu lầm hay không, còn Hoàng thì mở mắt thô lỗ, miệng hết há ra lại ngậm vào như kiểu cá chết đuối không khí, khuôn mặt vặn vẹo rất khó coi. Một lúc lâu sau đó Hoàng mới lấy lại bình tĩnh, run run hỏi:

- Ý của cô... là tôi chỉ cần giờ cái thẻ này ra là mọi chuyện sẽ được giải quyết?

Hoàng vừa nói vừa lập cập móc ra tấm thẻ thân phận giả của mình, xoa tới xoa lui một hồi ra vẻ vẫn chưa tin. Milenia thấy biểu hiện của hắn như thế cũng hơi lo lắng, liền đáp luôn:

- Vâng, tất cả quý tộc trên đế quốc đều có đặc quyền bảo hộ của Hoàng gia, trong hầu hết trường hợp các cơ quan thông thường không có quyền đụng tới.

- Nếu cô đã biết thế sao không đưa ra ngay từ đầu, hại tôi suýt bị bọn họ đập cho ra bã luôn.

Hoàng không nghe giải thích thì thôi, đã nghe xong thì càng điên tiết hơn. Milenia thấy thế thì lắc đầu vô tội nói:

- Cái này là thường thức tất cả mọi người đều rõ... em cứ nghĩ là thiếu chủ phải biết rồi chứ.

Milenia nói không sai, điều luật phân cấp này ở đế quốc là thứ được dạy đầu tiên, trẻ con có thể không biết chữ nhưng thứ này thì bắt buộc phải nhớ. Hoàng nghe Milenia nói như vậy thì có vẻ không sai được, nhưng hắn là kẻ từ thế giới khác đến thì làm gì biết chuyện này, đúng là ngu ngu dại dại tự mua dây buộc mình. Hoàng thở dài một cái rồi nói:

- Thôi được rồi, coi như tôi không biết, cô giải thích một lượt cái này đi.

Milenia nghe thế thì nửa tin nửa ngờ nhìn Hoàng, nghi ngờ thẳng này đang cố tình giả ngốc, sau khi bị hắn trừng mắt dọa cho thì mới thành thật giải thích.

Hóa ra quý tộc ở đế quốc được hưởng một đặc quyền cực lớn đó là không chịu sự khống chế của luật pháp thông thường, hay nói chính xác hơn là họ chỉ chịu sự phán xét của Hoàng gia mà thôi. Điều này có liên quan tới vấn đề chính trị, từ xa xưa thì đế quốc Ramas vốn chỉ là một vài nhóm nhỏ dân du mục tụ họp lại, sau đó bầu ra tộc trưởng để lãnh đạo, kiểu cách cực kỳ vô tổ chức. Rất lâu sau đó nhóm người này mới tự thành lập nên một quốc gia nhỏ, sau đó bắt đầu chiếm cứ các bộ tộc khác hoặc bắt ép họ phải gia nhập vào.

Tổ tiên của dân cư đế quốc chính xác là một bọn cuồng chiến đấu, bọn họ dùng vũ lực và máu của chính mình để mở rộng đất đai, sau bao nhiêu thế hệ nằm xuống mới có đất nước hùng mạnh này. Do là dân tộc thượng võ nên đế quốc đặt ra chế độ truyền ngôi cho con trai trưởng, người theo văn hóa của dân du mục bọn họ là kẻ mạnh nhất trong nhà.

Mãi đến một hoàng tử thuộc chi thứ ra đời, người này là thiên tài thực thụ về quân sự và kinh tế, ông ta cực kỳ không hài lòng khi thấy bản thân có tài lại bị gạt ra ngoài rìa quyền lực.

Hoàng tử này ngoài mặt thì chấp nhận vui vẻ thấy anh cả lên ngôi, nhưng lại xin một khu đất phong xa thủ đô, tự mình phát triển nó rồi lên lút xây dựng quân đội, cũng như cầu kết với các thế lực khác chờ thời. Cuối cùng khi tất cả chín muội thì ông ta tự phong mình làm Hoàng đế, giương cờ rầm rộ đánh về thủ đô, gây ra một cuộc nội chiến lớn nhất trong lịch sử đế quốc.

Nhưng cuộc đảo chính này đến cuối cùng vẫn không thành công, cơ bản một người dù có giỏi tới đâu cũng không thể chống lại cả quốc gia khổng lồ có căn cơ hàng trăm năm. Phe đảo chính thua cuộc và bị tận diệt đến người cuối cùng, bản thân hoàng tử gây ra chuyện này cũng thất cổ tự sát.

Tuy vậy hậu quả mà cuộc nội chiến này gây nên là không thể tưởng tượng nổi: tám thành phố lớn bị hủy hoại, số binh lính chết trận chiếm một phần tư tổng quân lực toàn đế quốc, nền kinh tế bị kéo tụt lại mười năm, cả một thời gian dài sau đó bị các nước láng giềng làm khó làm dễ.

Sau thảm kịch gia đình này đã khiến Hoàng gia tỉnh ra, và ra quyết định triệt để thay đổi đường lối thừa kế ngai vàng.

Quy tắc để trưởng nam thừa kế bị loại bỏ, thay vào đó là cho phép toàn bộ hoàng tử cùng công chúa tham gia, dùng thực lực bản thân để thuyết phục dân chúng và Hoàng gia đồng ý, người giỏi nhất sau cùng sẽ được lên ngôi. Cách làm này không những công bằng mà nó còn triệt tiêu luôn tính hợp pháp nếu có ai đó muốn đảo chính, đế quốc Ramas đề cao tinh thần võ sĩ, nếu đã thua mà còn cố tình đánh lén thì sẽ bị cả nước khinh bỉ.

Nhờ phương cách này mà từ đó tới nay các đời Vua và Nữ hoàng lên ngôi rất thuận lợi, bù lại số lượng hoàng tử, công chúa trong quá trình trưởng thành

“ngẫu nhiên” chết đi lại tăng lên gấp mấy lần.

Hoàng ngồi nghiêm túc nghe Milenia giảng giải về lịch sử rất chăm chú, hẳn rất hứng thú với cách làm này của Hoàng gia đế quốc, quả nhiên là rất công bằng. Nhưng sau một hồi lâu nghe Milenia hào hứng diễn thuyết, Hoàng bỗng sực nhớ ra gì đó, lên tiếng cắt ngang:

- Ngừng, vào vấn đề chính đi, cô vẫn chưa giải thích tại sao quý tộc lại được bảo hộ.

Milenia đang nói say sưa thì bị Hoàng cho cụt hứng, hơi tên tò một chút rồi trả lời:

- Em phải nói nhiều như vậy cho Thiếu chủ hiểu rõ hết căn nguyên đã, vì đặc quyền của quý tộc hiện nay có liên quan rất nhiều tới chuyện thừa kế kiểu mới này.

Hoàng nghe Milenia nói vậy cũng không gấp, im lặng ngồi nghe tiếp, dù sao kiến thức phổ thông biết nhiều một tý cũng không sao.

Chế độ truyền ngôi mới này có thể giải quyết vấn đề đảo chính, cũng như tạo sự cạnh tranh không ngừng ngay trong Hoàng gia, nhưng nó lại nảy sinh một vấn đề khá lớn là sự đấu đá quá mức của các phe cánh. Thông thường trừ một số rất ít không muốn hoặc không thể tranh giành ngai vàng, hầu hết hoàng tử, công chúa đều bắt đầu xây dựng lực lượng riêng cho mình từ rất sớm, cũng như luôn tìm cách để nâng cao uy tín bản thân trước dân chúng và Hoàng gia.

Chính vì được cạnh tranh tự do, các hoàng tử, công chúa luôn tìm đủ mọi cách để hạ bệ hoặc thậm chí là triệt tiêu luôn các anh chị em còn lại nhiều nhất có thể. Mọi chuyện còn tệ hại hơn khi Hoàng đế mới lên ngôi, lúc đó thì mấy người dưới trướng toàn bộ gà chó lên tiên, tự tiện hô khẩu hiệu “cải tổ nhân sự - dốc sức cho Hoàng gia” mà thỏa sức đi thanh trừng các kẻ thù chính trị cũ.

Tất nhiên chuyện bên thắng đi hủy diệt bọn thua cuộc thì ở thời nào cũng có, không có gì phải bàn cãi cả. Hầu hết là sẽ những tiết mục quen thuộc như: cách chức, lưu đài, sung công tài sản cả nhà đối thủ... mọi thứ sẽ không có gì đáng nói nếu như các vị quan mới này không hào hứng tới mức nhăm cả vào các hoàng tử - công chúa thua cuộc.

Vấn đề là không phải ai cũng có đủ sức hoặc đủ gan để tranh giành ngôi vua, có rất nhiều người chỉ muốn sống yên ổn cho hết đời, nhưng họ cũng không thể thoát được vì “thà giết lầm còn hơn bỏ sót”.

Đây là quãng thời gian đen tối nhất của đế quốc, các vụ anh em giết nhau công khai y như xã hội đen thanh trừng, đến mức độ khiến nhiều chi phụ của Hoàng gia bị tiêu diệt đến không còn một người nào. Cuối cùng đến một ngày Hoàng gia nhận ra nếu cứ thế này thì sớm muộn gì cũng tuyệt tự sạch, do đó một đạo luật mới đã được đưa ra và đem các hoàng tử, công chúa vào vòng bảo vệ tuyệt đối, chỉ có người trong Hoàng gia mới có quyền xét xử bọn họ.

Sau đó bộ luật này còn mở rộng phạm vi ra con cháu và những người được thừa kế, biến quý tộc Hoàng gia thành một tầng lớp bất khả xâm phạm. Trừ những tội lớn như đảo chính hoặc phản quốc, còn không một người nào được quyền xử tử các quý tộc mà không thông qua Hoàng gia.

Dĩ nhiên đạo luật này cũng có những hạn chế tương đối để tránh việc bọn con cháu đời sau làm càn, đó chính là nếu thực sự phạm tội công khai bên ngoài hoặc lợi dụng quyền lực để gây rối, thì sẽ bị tước danh hiệu và đi lưu đày tới chết luôn.

Trên cơ bản sau bao nhiêu năm phát triển rồi củng cố chính quyền, giới quý tộc cũng rất biết cách giữ mình, hay nói đúng hơn là có làm chuyện xấu thì cũng phải kín không cho ai biết, tình hình nói chung là ổn ở mức độ nào đó.

Còn trường hợp của Hoàng và Milenia thì phải nói là chưa từng có, vì làm gì có thằng điên nào lại không lấy thể thân phận ra và đi đánh nhau với bảo an thủ đồ như vậy.

Hoàng nghe Milenia giải thích cặn kẽ xong thì đầu cũng hơi long đong, cảm thấy mình y như một thằng tri độn. Hẳn chán nản nói:

- Thực sự là lúc này tôi đã làm chuyện ngu xuẩn lắm đúng không, tự nhiên lại đi chuốc phiền phức vào người.

Hoàng là kẻ lười biếng và rất sợ chuốc chuyện vào người, ở Trái Đất cũng vậy mà khi bị sét đánh chuyển tới thế giới này cũng thế. Hắn chỉ làm đúng những gì cần phải làm hoặc được trả tiền, không bao giờ lo chuyện bao đồng và cũng không bao giờ muốn đóng vai anh hùng cả.

Đến thế giới này ngẫu nhiên giúp đỡ mấy người cũng không phải hẳn tự nguyện, kể cả động cơ lúc mua Milenia về cũng chẳng đứng đắn gì. Tất nhiên lúc này thì Hoàng đã coi cô ta như em gái mình, nhưng còn những việc khác thì nếu bỏ được hẳn sẽ bỏ ngay lập tức.

- Thiếu chủ đừng nói vậy, tuy chuyện lúc này ngài làm quả thực là hơi vô nghĩa, nhưng em lại rất thích...

Milenia thấy Hoàng tỏ vẻ như chán chường như vậy thì bèn lên tiếng an ủi, có điều đoạn sau cô ta lại lý nhí nói thầm như tiếng muỗi vo ve. Hoàng không nghe hết ý liền hỏi:

- Hà, cô nói vậy là sao?

- Em biết thiếu chủ không muốn kiếm chuyện vào người, chỉ muốn yên ổn chữa bệnh. Nhưng ngài chịu giúp hai cô bé Xít-ca lúc này là chuyện rất hiếm, ở đế quốc này coi có thể coi là bệnh thần kinh...

Milenia lần này nói nửa chừng thấy mặt Hoàng đang nhăn nhó khó chịu thì vội vàng ngừng lại, hẳn phẩy tay nói:

- Thôi, chuyện đã qua coi như xong, đừng nhắc tới nữa.

Thực ra Hoàng cũng chỉ hơi tiếc công mình đã phải bỏ ra với mấy người bảo an lúc này mà thôi, cũng chưa đến mức nghiêm trọng gì, coi như xui xẻo. Về phần Milenia thì sau một thời gian sống chung với chủ nhân mới này, cô ta cảm thấy Hoàng có một cái gì đó rất kỳ quái.

Từ hành động tới suy nghĩ, và cả những kiến thức cơ bản nhất cũng không biết, nhưng hẳn lại đối xử với mình rất tốt, không hề phân biệt chuyện nô lệ hay không. Phải biết ở đế quốc Ramas chế độ đẳng cấp là cực kỳ thâm căn cố đế, không ai lại vì một nô lệ mà bỏ sức ra làm gì, nhưng Hoàng chẳng những đối xử tốt hết cỡ với Milenia mà còn hi sinh thân mình vì cô ta nữa.

Milenia bị hấn làm cho cảm động, cách nhìn đối với cuộc sống trước đây cũng thay đổi hẳn, cô ta nhận ra tất cả mạng sống đều đáng giá, nô lệ cũng là con người chứ không phải đồ vật. Chính vì vậy mà khi hai cô bé kia bị bắt nạt Milenia mới cảm lòng không được, gián tiếp dẫn đến phiền phức như lúc này, nhưng chính vì vậy cô ta mới thấy chủ nhân thật tốt, sẵn sàng làm tất cả vì mình.

Hoàng thấy nữ Dục sư tự nhiên ngẩn người mê man, sốt ruột tiến lại vỗ đầu cô ta một cái rồi nói:

- Tỉnh lại đi, chúng ta còn phải kiểm chỗ ở nữa đây.

Milenia bị Hoàng vỗ đầu liên giạt nảy người một cái, biết mình suy nghĩ vẫn vơ đến thất thần, xấu hổ đỏ bừng mặt cúi đầu xuống, lật đật cất bước đi. Hoàng cũng chả buồn quan tâm xem đến Milenia, lăm nhăm tính toán:

- “Đầu tiên là kiểm chỗ ở, sau đó là tới việc làm rồi còn phải cho Mil đi học nữa... mẹ cha nhà nó, từ lúc nào mình lại trở thành ông bố đơn thân rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Nhà trọ Hoàng gia

Từ lúc ăn tối ở nhà hàng kia rồi đến vụ ồn ào um sùm với bảo an thủ đô, ngoảnh đi ngoảnh lại lúc này trời đã tối mịt. Nhưng thủ đô thì không vì tắt nắng mà mất đi sức sống, hàng trăm ngọn đèn đường cộng thêm rất nhiều chất liệu ma thuật các hàng quán xung quanh hắt ra, hoàn toàn biến khu trung tâm này trở thành một ốc đảo ánh sáng rực rỡ.

Phố xá vẫn nhộn nhịp, người đi lại trên đường thậm chí còn nhiều hơn gấp đôi, đây chính là minh chứng rõ nhất cho một thành phố đã quen hoạt động về đêm. Nếu không phải trên đường đầy những chủng tộc kỳ dị đang bước đi, Hoàng còn tưởng mình đã trở về một thành phố nào ở Trái Đất rồi cũng nên.

Hoàng vừa đi vừa ngảnh cổ nhìn trái nhìn phải, điệu bộ nhà quê lên phố tiêu chuẩn không sai đi đâu được, do mãi ngắm cảnh nên đi đường hết đụng người này lại va vào người nọ. Lúc đầu Milenia còn mặc kệ cho qua, nhưng sau khi thấy hấn suýt nữa chúi mặt vào bầu ngực to tướng của một thiếu phụ đi ngược chiều, thì cô ta liền quyết đoán cầm tay Hoàng kéo đi y như mẹ dắt con, trực tiếp tiến ra khỏi khu trung tâm sầm uất.

Cả hai dừng chân trước cửa một khu biệt viện nhỏ, do bây giờ cũng khá tối rồi nên cũng không thể kiểm nhà được, tạm thời qua đêm nay trước rồi tính sau. Do thân phận hiện thời của Hoàng và Milenia đều là quý tộc nên không cần phải mất công kiểm chỗ trọ, Hoàng gia rất chu đáo mở các khu nghỉ dưỡng khắp nơi trong thủ đô, bảo đảm quý tộc được hưởng thụ vật chất ăn, ở, ngủ nghỉ tốt nhất và tất cả đều miễn phí.

Tất nhiên mấy cái này cũng chỉ là để chữa cháy vài ngày mà thôi, vì quý tộc lớn thì luôn có chỗ ở riêng, còn quý tộc nhỏ thì cũng chả hơi đâu bỏ đất phong lẫn lợi lên thủ đô làm gì cho mệt. Hoàng đi theo Milenia tiến vào, trước cửa biệt viện có vài người lính vũ trang đầy đủ đứng gác, thấy hai người lại gần thì giờ tay ra hiệu ngừng. Milenia lấy thẻ thân phận đưa ra, một người lính dùng hai tay đón lấy xem xét, sau đó trả lại rồi rất lễ độ nói:

- Mời hai vị vào, nếu có gì cần cứ yêu cầu với các quản gia bên trong.

Milenia gật đầu đáp lễ, sau đó kéo tay “anh trai” đi vào. Hoàng hơi ngạc nhiên tại sao họ lại không kiểm tra thẻ của mình, hấn cẩn thận giật giạt tay áo Milenia rồi thì thầm hỏi. Nữ dục sư cũng quen với mấy câu hỏi kiểu này của Hoàng, liền nhún nhún vai giải thích:

- Chỉ có quý tộc hoặc quan lại tương đương mới có thể đi chung cùng nhau, nô lệ và hộ vệ phải vào cửa sau. Thế nên chuyện giả mạo là không thể, với lại cũng không ai dám làm can ở đây cả.

Hoàng nghe Milenia nói vậy thì kín đáo quay sang quan sát mấy người lính này, hấn nhận ra tất cả bọn họ đều mặc áo giáp kín mít, vũ khí đeo trên hông hoặc sau lưng, cả người thẳng tắp vững vàng luôn trong tư thế phòng bị. Đây chắc chắn là quân nhân đã qua rèn luyện nghiêm khắc, Hoàng đoán mấy người này có thực lực không dưới cấp sáu, chỗ này lại là trung tâm thủ đô thì đúng là có điên mới dám giả dạng vào đây gây rối.

Hơn nữa khi hai người đi vào cửa, các mái vòm của nó đồng loạt lóe lên ánh sáng xanh biếc. Hoàng cảm giác như các bức tường này đang theo dõi mình vậy, tự nhiên thấy khá bất an. Milenia nhận ra sự lo lắng của hấn, nhẹ nhàng nói:

- Anh đừng sợ, đó chỉ là một loại máy cảm ứng nguyên lực thôi, bọn họ đang kiểm tra cấp độ của chúng ta theo thủ tục. Ở đây trừ quân lính canh cửa ra

thì không ai được phép mang vũ khí trong người, kể cả quý tộc Hoàng gia thì vẫn phải gửi tất cả bên ngoài, không có ngoại lệ.

Milenia vừa nói xong thì quả nhiên ánh sáng cũng vụt tắt, khung cảnh xung quanh trở về bình thường. Một người lính vẫn đứng yên cạnh gác, nhưng Hoàng dám thề rằng chỉ cần có một nửa điểm bất ổn thôi là bọn họ sẽ rút vũ khí ra bao vây hấn lại ngay lập tức, phải công nhận bảo an ở chỗ này tốt ra phết.

Hai người bước qua cửa tiến vào một khoảng sân rất rộng được lát đá sạch bóng, xung quanh là rất nhiều loại cây lạ Hoàng chưa thấy bao giờ. Chúng đều có điểm chung là tuy gốc không to nhưng lại có tán cực rộng và lá có hai màu đỏ, cam phơn phớt rất đẹp. Vài cơn gió nhẹ thổi qua khiến vài chiếc lá từ từ rụng xuống, tạo thành một khung cảnh vừa huyền ảo vừa nhẹ nhàng, làm cho người ta bất giác thấy tâm hồn thư thái đi nhiều.

Hoàng nhìn khoảng sân này đến ngơ ngẩn, tuy nó không đặc sắc bằng những khu vườn hoa được lai giống ở Trái Đất, có điều tất cả chúng đều là đồ nhân tạo, đẹp nhưng giả dối. Còn chỗ này thì hoàn toàn tự nhiên, từng chiếc lá nhẹ nhàng rơi lá tả trong gió, không khí thoảng một mùi hương nhẹ nhàng khiến con người vô cùng thoải mái.

Milenia dẫn anh trai qua khu vườn đến chỗ đón tiếp, trái với sự tưởng tượng của Hoàng thì nơi này lại vắng vẻ đến kỳ lạ, cả đại sảnh rộng lớn hoàn toàn chẳng có người khách nào, bốn phía im lặng như tờ. Rất may là vẫn còn có bàn tiếp đón ở giữa, một người phụ nữ đang đứng đó làm việc, thấy Milenia và Hoàng tiến tới thì nhanh chóng cúi đầu chào:

- 2 vị đi chung à?

Bà chị này khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc bộ quần áo giống đồng phục màu đỏ, trước ngực có huy hiệu sao sáu cánh, giọng nói hơi khàn nhưng rất lịch sự. Hoàng đứng sau tò mò không biết đây có phải “quản gia” mà những người lính kia nói tới hay không, Milenia thì ngược lại điềm nhiên trả lời:

- Đúng, tôi và anh ấy là họ hàng.

- Vậy... hai người ở chung luôn chứ, chúng tôi vừa mới làm lại vài phòng đôi đặc biệt trong viện.

Hoàng nghe chị ta nói vậy thì hết hồn, bà chị này không nghe hay cố tình không nghe Milenia bảo hai người bọn họ là anh em vậy. Hoàng không biết ở thế giới này bọn quý tộc có hứng thú loạn luân hay không, nhưng chắc chắn là hấn không thể ở chung phòng với Milenia được, do đó cướp lời nói luôn:

- Không cần, cứ để chúng tôi ở riêng cho thoải mái.

- Ngài chắc chứ, chúng tôi có thể sắp xếp cho hai người phòng tốt nhất...

- Không cần, tôi nói sao thì cứ như thế đi.

Hoàng nhanh chóng thô bạo kết thúc chủ đề này, nhân viên trực thấy hấn kiên quyết như vậy thì cũng không nói thêm nữa, nhanh chóng lục trong ngăn tủ phía dưới lấy ra hai hòn đá nhỏ rồi nói:

- Phiên hai vị nắm lấy hai hòn đá này một lúc.

Milenia thành thạo đón lấy vật này rồi cầm trong tay, Hoàng cũng bắt chước y như vậy, hấn cảm thấy có một luồng nhiệt âm ấm phát ra. Sau vài giây người nữ nhân viên đưa tin ra tỏ ý thu lại, sau đó nói:

- Phòng của hai vị nằm ở dãy thứ hai bên trái, cảm phiền chờ một lúc sẽ có nhân viên của chúng tôi dẫn hai vị đến đó.

Nhân viên nữ này vừa nói dứt lời thì đã có hai người từ ngoài bước vào sảnh, họ tiến lại gần Milenia và Hoàng rồi rất lễ độ cúi đầu chào. Đây là một cặp nam nữ trung niên, họ cũng mặc đồng phục màu đỏ y hệt nhân viên nữ ở bàn đón tiếp, chỉ khác là huy hiệu trước ngực hai người này là sao năm cánh chứ không phải sáu.

Hoàng biết đây là người dẫn đường mà nhân viên tiếp đón nói, hấn quay sang Milenia, vuốt đầu cô ta rồi nhẹ nhàng nói:

- Em đi nghỉ trước đi, ngày mai chúng ta còn nhiều việc lắm.

Nữ Dục sư nghe thế thì ngoan ngoãn vâng lời, cô ta được người nữ trung niên kia dẫn đường ra khỏi sảnh. Hoàng chờ Milenia đi khuất thì cũng bắt đầu làm việc theo kế hoạch, hấn nói với người còn lại:

- Chúng ta đi thôi. À mà tên của ông là gì nhỉ?

- Tôi là Mac thưa ngài.

Người đàn ông này có chiều cao trung bình, khuôn mặt góc cạnh có vài vết hằn nhỏ do tuổi tác, cặp mắt mở to cộng thêm mái tóc hoa râm được chải cẩn thận, tuy không tính là đẹp trai phong độ gì nhưng rất tạo được thiện cảm cho người đối diện. Hoàng quan sát một hồi không thấy gì đặc biệt, bỗng chợt nhớ ra gì đó liền hỏi:

- Hai người hấn là “quản gia” phải không?

- Đúng vậy thưa ngài, nếu trong thời gian ở lại đây ngài có yêu cầu gì, chỉ cần trong khả năng có thể, tôi sẽ cố gắng tận lực hoàn thành nó.

Nhiệm vụ của mấy người này có vẻ cũng tương đương mấy nhân viên tiền sảnh ở khách sạn năm sao, sẵn sàng chiều ý của khách hàng bất cứ khi nào có thể. Mỗi quý tộc khi đến ở tại các khu biệt viện này sẽ có một quản gia riêng do Hoàng gia cung cấp miễn phí, những người này đều đã qua đào tạo nghiêm ngặt, có kinh nghiệm và tuyệt đối trung thành. Thường thì các quý tộc đều có người riêng của họ, do đó các quản gia này chỉ là đóng vai trò chỉ đường hoặc chuyển lời mà thôi.

Hoàng nghe Mac nói xong thì cũng hiểu đại khái tác dụng của mấy quản gia này, coi như một cũng là một kiểu nhân viên được phân phối riêng cấp cao mà thôi. Nhưng trong đầu Hoàng ngay lập tức nghĩ ra cách để lợi dụng Mac, thế nên hắn liền ra lệnh:

- Dẫn tôi đến phòng trước đi đã, và từ giờ hãy gọi tôi là “Thiếu chủ” đi.

- Vâng, hường này thưa thiếu chủ.

Mac dẫn Hoàng ra khỏi sảnh tiếp đón, xuyên qua hành lang bên tay trái. Lúc này trước mặt hắn là một khu nhà khá khiêm tốn, nó chỉ có một tầng duy nhất, được bao quanh bởi hàng đồng cây cối xum xuê, kế bên cạnh là một hồ nước trong vắt như ngọc. Phải nói Hoàng khá hài lòng về chỗ này, tuy phong cách kiến trúc không có gì đặc biệt, nhưng sự hài hòa trong cách bố trí khiến nó tạo cho người ta cảm giác rất dễ chịu, một nơi lý tưởng để nằm dài sưởi nắng cả ngày.

Khu nhà này chỉ dành riêng cho một người ở, tách biệt ra từng khối cách khá xa nha, bảo đảm cho chủ nhân sự riêng tư cần thiết. Hoàng đi một vòng xem xét thì thấy nó cũng có đầy đủ tiện nghi: từ phòng ngủ, nơi tiếp khách, chỗ vệ sinh và cả vài phòng trống tùy mục đích sử dụng... mấy thứ này khiến hắn thấy được làm quý tộc quả thực quá tốt.

Mac rất cẩn thận hướng dẫn toàn bộ những thứ trong khu nhà, sau đó tự giác đứng ra phía ngoài chờ gọi. Hoàng sau một vòng lượn lờ vòng quanh khu nhà thì giờ đang ngồi khây chân ở trước hiên, trên tay không biết biến thủ đâu ra một cốc nước trái cây thơm phức, lười biếng nhấp môi hỏi Mac:

- Ông nói là sẽ làm tất cả những gì tôi yêu cầu, đúng chứ?

- Đúng vậy thưa thiếu chủ, chỉ cần yêu cầu của ngài nằm trong khả năng thì tôi chắc chắn sẽ làm bằng được.

- Ừm vậy thì tốt, vừa vặn tôi cũng có cái cần ông làm đây.

- Thiếu chủ cứ nói.

Mac tuy rất trả lời rất đúng mực nhưng luôn giữ khoảng cách với Hoàng, với lại ông ta luôn lặp đi lặp lại câu nói “trong khả năng làm được”. Đây là điều tất nhiên vì quản gia trong các biệt viện nghỉ dưỡng này không được có quan hệ gì khác ngoài công việc với quý tộc, tránh việc trở thành tay trong cho họ.

Hoàng đương nhiên đủ thông minh để biết mấy chuyện này, hắn cũng không có ý yêu cầu Mac phải làm gì quá ghê gớm, chỉ đơn giản nói:

- Ở đây có chỗ nào để tập luyện thực chiến không?

Mac nghe Hoàng nói vậy thì hơi ngạc nhiên, thường thì các quý tộc đến đây chủ yếu là nghỉ ngơi hoặc gặp gỡ tình nhân lén lút, rất ít người muốn làm việc. Nhưng tất nhiên một chỗ do Hoàng gia xây dựng thì cái gì cũng phải có, biệt viện này có hẳn một võ đường và cả võ đài cho ai có nhu cầu, mặc dù chỗ đó quanh năm suốt tháng chẳng ma nào vào cả:

- Có đầy đủ tất cả, chẳng hay thiếu chủ muốn làm gì.

- Cũng đơn giản thôi chẳng có gì to tát đâu, ông kiểm dùm tôi vài người, tốt nhất nên mấy người lính canh cửa ở ngoài, tôi muốn dùng võ đài một chút. Sao nào, không vấn đề gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Thử nghiệm đồ Chơi mới

Lúc Hoàng đưa ra yêu cầu này cũng đã tính toán rất kỹ, hắn lấy tiền từ Khadas khổ công làm ra một đồng đồ chơi, nâng cấp vũ trang toàn thân lên mức cao nhất có thể. Nhưng phiền một nỗi là không kiếm được cơ hội để thử nghiệm, số bom giả kim nâng cấp kia có đã sức công phá gấp đôi, nếu cứ tùy tiện sử dụng sẽ gây hậu quả khó lường được.

Hoàng chỉ có thể dựa vào thông số của nó để ánh chừng sức mạnh, với bom giả kim nâng cấp hiện tại thì chắc phải võ sĩ cấp năm trở lên mới chịu nổi, nhưng đó chỉ là tính trên lý thuyết mà thôi. Đầu trưởng thành Roc toàn những võ sĩ bình thường, đem thứ này vào đó thử chẳng những chả được tích sự gì mà còn có nguy cơ chết người. Nhưng nếu với các binh lính ở thủ đô thì lại là chuyện khác, họ có cấp độ cao lại thêm trang bị tốt, hiển nhiên sẽ là vật thí nghiệm phù hợp nhất.

Mac nghe Hoàng nói vậy cũng không ngạc nhiên mấy, bọn quý tộc là những kẻ rất thích bởi việc ra rồi phá hoại, nói đơn giản là ăn ở không rồi nghĩ bậy, mấy chuyện kiểu này xảy ra như cơm bữa, không có mới là lạ. Mac tính toán một chút số lính bên ngoài, bây giờ vừa đúng lúc đổi ca, như vậy sẽ không làm ảnh hưởng tới việc canh gác, ông ta trả lời:

- Thiếu chủ cần khoảng bao nhiêu người?
- Ừm, cũng không cần nhiều lắm đâu, tầm hai người là đủ rồi. Mà võ đường ông nói đủ chắc chắn chứ.
- Ngài yên tâm, tất cả võ đường do Hoàng gia xây dựng đều dựa trên tiêu chí rõ ràng, có thể chống lại xung lực từ cấp tám trở xuống.
- Được, vậy ông dẫn tôi tới đó rồi đi chuẩn bị người là vừa.

Mac gật đầu rồi nhanh chóng đứng dậy dẫn đường, cả hai lại tiếp tục đi bộ ra khỏi khu biệt viện riêng, loang quanh qua vài hành lang nữa thì dừng chân trước một căn nhà màu trắng khá lớn, bên trên có ghi rõ chữ “Võ đường” rất rõ ràng. Mac nhanh nhẹn mở cổng và bật đèn ma thuật lên, sau đó quay sang Hoàng rồi nói:

- Thiếu chủ cứ vào xem xét trước, tôi đi chuẩn bị một chút.

Mac nói xong thì quay người đi luôn, hiệu suất làm việc không nghỉ lấy 1 giây. Hoàng rảnh rồi bèn đi vào dạo vài vòng xem xét chung quanh, võ đường này có diện tích rộng ngang ngửa một cung thể thao, có tới bốn sàn thi đấu bình thường và hai võ đài đúng tiêu chuẩn. Phía góc tường có hẳn một ngăn để dụng cụ và vũ khí, từ loại lưỡi cùn dùng cho đấu tập, cho đến cả những thứ hạng xịn có thể đem ra đánh nhau được ngay.

Đế quốc Ramas là nơi thượng võ, vì thế Hoàng gia luôn rất chú trọng xây dựng rất nhiều Võ đường đúng tiêu chuẩn khắp nơi, tiếc là ở chỗ nghỉ dưỡng giành cho quý tộc này vốn bình thường đã ít người, thành ra cái võ đường này lại càng vắng tanh vắng ngắt. Mac cũng không để Hoàng phải đợi lâu, chỉ khoảng gần mười phút đã thấy quay trở lại, lần này đi cùng còn có thêm hai người lính trẻ nữa, ông ta tiến lại gần hẳn rồi nói:

- Đây là hai tân binh của đội canh gác, thiếu chủ cần gì cứ tự nhiên ra lệnh cho họ.

Hai người lính này cũng được vũ trang đầy đủ không khác gì mấy người Hoàng gác bên ngoài, chỉ khác là trông họ còn hơi non, chưa có phong thái vững chắc đáng tin cậy như quân nhân kỳ cựu. Hoàng tươi cười tiến lại gần rồi nói:

- Làm phiền hai người rồi, chúng ta tự giới thiệu trước đã nhĩ. Các cậu có thể gọi tôi là “Thiếu chủ”.

Một người lính trông to cao hơn bước tới trước, làm một động tác chào chéo tay với Hoàng rồi nói:

- Tôi là Pak, còn cậu này tên là Yosu. Cả hai chúng tôi đều là binh sĩ bảo vệ viện thừa thiếu chủ.
- Ừm, các anh gia nhập đội bảo vệ này lâu chưa, là chiến sĩ cấp mấy rồi.

- Hai chúng tôi vừa tốt nghiệp trường quân bị Hoàng gia được hai tháng, trong thời gian chờ chuyển tiếp nhiệm vụ nên được sắp xếp tới đây trước lấy kinh nghiệm.

Tất cả quân đội đế quốc Ramas trừ binh lính riêng của quý tộc, tất cả đều phải rèn luyện trong các trường của võ bị của Hoàng gia trong thời gian tối thiểu năm năm. Những người giỏi nhất sẽ được tuyển vào vệ binh Hoàng gia, số còn lại thì tùy thành tích mà điều về những nơi khác nhau, có thể là tới các vùng biên giới bất ổn hoặc làm lính canh công giống như Pak và Yosu. Nhìn chung trong thời bình thì số lính trơn như vậy trừ khi lập được thành tích lớn, còn không phải mất vài năm mới có thể thăng cấp.

Cả Pak lẫn Yosu đều rất cao, toàn thân cơ bắp chắc nịch bọc trong bộ giáp sắt kín mít, sau lưng họ là hai cây giáo dài sáng bóng, tất cả đều toát lên hình tượng của một quân nhân chuyên nghiệp luôn luyện tập không ngừng. Hoàng sau khi quan sát hai người này thì rất hài lòng, đây đúng là thuốc thử tuyệt hảo cho đồng đồ chơi của hắn:

- Hai người đã từng đánh võ đài lần nào chưa?

Hoàng đột nhiên thò ra một câu không đầu không đuôi như vậy khiến Pak và Yosu hơi sững người, họ là tân binh nên chưa tiếp nhiều với quý tộc, nhất là cái loại quý tộc hành kinh như Hoàng thì lại càng không, do đó không hiểu hắn muốn nói gì nên đứng đó ra. Mac thấy thế rất nhanh tiến lên giải vây:

- Ý của thiếu chủ là muốn bọn họ lên võ đài biểu diễn?
- Ừm, vẫn là người thông minh nói gì cũng dễ. Ông nói đúng rồi đấy, nhưng không phải là họ đánh mà là tôi.

Hoàng dứt lời liền bật mạnh chân bay lên võ đài trông rất phô trương, cái này là do lò xo cải tiến gắn dưới giày, giúp hắn có thể di chuyển và bật nhảy cao hơn bình thường gấp mấy lần. Cả ba người đứng dưới thấy vậy thì hoàn toàn không hiểu gì cả, Pak đánh mắt qua Mac tìm câu trả lời, nhưng ông ta cũng chịu chết không rõ tên này muốn gì. Hoàng thấy họ vẫn đứng yên thì đành nói:

- Còn chưa hiểu à, tôi muốn thử vài đòn với hai cậu, lên đây giao hữu một tý đi.

Không riêng gì giới quý tộc, các loại hình thi đấu tay đôi tại võ đài luôn trò giải trí hay nhất ở đế quốc Ramas, cũng như là cách để mọi người chứng tỏ

bản thân. Mac còn tưởng Hoàng rồi hơi muốn tìm trò giải trí nên mới gọi hai người lính này vào, nhưng sau khi nghe hần nói như thế thì rụng rời tay chân.

Ông ta không biết Hoàng có học võ ngày nào hay không, nhưng binh lính gác cổng ở đây là hàng thật giả thật, tất cả đều biết cách giết người cả đấy. Nếu Hoàng có bị làm sao thì chính Mac mới là người chịu trách nhiệm chính chứ không phải ai khác, vì thế ông ta vội vàng lên tiếng ngăn cản:

- Thiếu chủ, ngài nói đùa hay quá, hay để tôi đi kiểm vài vũ nữ về cho ngài giải trí nhé.
- Sao lại nói đùa, tôi đang rất nghiêm túc đấy. À mà quên nữa, các cậu đạt tới cấp mấy rồi.
- Chúng tôi đều vừa thăng lên cấp sáu thừa thiếu chủ.
- Ừm, thế coi như không tệ cho tân binh rồi. Được rồi, một trong hai người lên đây đi.

Cả hai người lính đưa mắt nhìn nhau bàn bạc, sau đó Pak bước lên theo lời Hoàng, các binh lính này cũng giống như số quân gia kia vậy, cố gắng tận sức trong khả năng để làm vui lòng bọn quý tộc. Mac thấy Pak định làm thật thì sợ muốn chết, ngay lập tức lời hần lại rồi nói với lên:

- Thiếu chủ, chuyện này không đùa được, hai người họ đều là binh sĩ được đào tạo chuyên nghiệp đó, không phải mấy võ sư bình thường có thể so sánh được đâu.

Mac vừa cản Pak vừa nói rõ ràng với Hoàng, ông ta cho rằng thằng này cũng thuộc dạng thanh niên trẻ trâu, nghĩ rằng học được một vài miếng võ võ vờ rồi tự cho mình vô địch, muốn kiếm chỗ thể hiện. Nếu như bình thường biết rõ ý đồ này của Hoàng thì Mac còn có thể kiếm vài người lên đài giả vờ thua coi như xong, nhưng nếu là hai tân binh này thì lại khác, bọn họ chưa có kinh nghiệm giao tiếp với quý tộc, lỡ rồi mà có bị sao thì đúng là xúi quẩy tám đời.

Hoàng thấy ông già quân gia Mac vừa níu Pak vừa lăm nhăm khuyên bảo thì buồn cười lắm, trên thực tế khi nghe hai người lính này báo ra cấp độ thì hần cũng hơi bất ngờ. Người mạnh nhất mà hần từng được tiếp cận là nguyên sư cấp tám Zato, mà lão già đó cũng phải xấp xỉ sáu mươi tuổi, còn hai anh chàng tân binh này giờ lại không quá hai mươi mốt, tuy nói càng lên cấp cao càng khó phát triển, nhưng hần cứ thấy nó cứ có vẻ hơi sai sai thế nào.

Trên thực tế do Hoàng là kẻ không có nguyên lực nên không hiểu hết sự khó khăn của việc thăng cấp, ở các mốc dưới thì không nói làm gì, nhưng lên cấp cao thì đại đa số mọi người sẽ vướng vào một mốc “chết”. Nói nôm na là như có một bức tường bị bão hòa, nó ngăn lại toàn bộ mạch phát triển nguyên lực, trừ khi vượt qua được giới hạn cơ thể và phá nó ra, còn không thì suốt đời sẽ kẹt lại không lên được nữa.

Cái này giống như việc vận động viên chạy một trăm mét muốn phá kỷ lục thế giới, tuy chỉ là vài phần trăm giây nhưng có khi cả đời anh ta cũng không cố nổi. Pak và Yosu đạt cấp sau ở tuổi này coi như là khá có thành tựu, nhưng có khi cả đời bọn họ cố lắm cũng chỉ lên được cấp bảy là hết, vĩnh viễn nằm trong đám lính trơn bình thường.

Hoàng thấy Mac cứ một hai đời sống đời chết ngăn cản Pak, ngẫm nghĩ một lúc thì thấy nếu đánh nhau bằng vũ khí thật thì đúng là hơi nguy hiểm, do đó liền nói chỗ xuống:

- Được rồi, cái này chỉ đơn giản là trao đổi qua lại thôi, chúng tôi sẽ dùng vũ khí luyện tập, không sợ có nguy hiểm đâu.

Hoàng nói xong liền tiến lại giá dụng cụ, bới móc hồi lâu lấy ra một cây giáo đầu cùn bằng gỗ, sau đó ném sang cho Pak. Bản thân hần thì chọn đại một cây gậy nhỏ, dù sau thì kẻ cả không biết dùng vũ khí thì cũng phải làm màu một tý, chứ không thì hơi kỳ cục.

Mac thấy tên thanh niên quý tộc này làm như vậy thì cũng không tiện ngăn cản nữa, dù sao chỉ là mấy cây gậy gỗ mà thôi, đánh nhau thế nào thì cùng lắm cũng chỉ đến mức thâm tím là hết, vẫn trong phạm vi an toàn. Mặc dù vậy ông ta vẫn ghé sát vào tai Pak dặn dò kỹ càng:

- Khi lên đài không cần phải đánh hết sức, cứ giả vờ thua cho cậu ta vui lòng là được rồi.

Pak không phải kẻ ngốc, một người lính ở đế quốc đương nhiên phải biết phân rõ sự khác biệt giữa các giai cấp. Nhưng dù sao anh ta cũng đang còn trẻ, độ tuổi hiếu thắng muốn thể hiện, hơn nữa hiện giờ trừ quý tộc trực chỉ trong Hoàng gia ra, số còn lại cũng hầu như chẳng có mấy thực quyền.

Đối với những người lính đã phải cực khổ bỏ công sức ra rèn luyện trong quân ngũ như Pak, thì bọn con cái quý tộc vô tích sự này thật đáng khinh bỉ, anh ta rất muốn đập nát mặt của Hoàng cho bỏ ghét.

Hơn nữa truyền thống của đế quốc là đã lên võ đài thì không phân biệt giai cấp, thua tức là thua, Hoàng gia cũng sẽ không cho phép can thiệp. Do đó Pak chỉ âm ừ đáp lại lời can dặn của Mac rồi bước thẳng lên đài, đánh trọng thương tên này thì không được, nhưng làm cho hần bỏ lê bò cang liệt giương vài tuần thì dư sức.

Do mạng sẵn tâm lý thù địch như vậy nên khi bước lên võ đài, Hoàng cảm thấy Pak đằng đằng sát khí y như chủ nợ cho vay nặng lãi đi cầm cố siết đồ vậy, chẳng hiểu là vì sao. Tuy vậy hần vẫn làm cúi chào đối thủ theo đúng quy tắc, Pak cũng cúi chào đáp lễ sau đó lấy ra cây giáo gỗ thủ thế. Ở phía dưới Yosu đứng yên lặng theo dõi bạn mình, còn Mac thì lo lắng cầu khẩn cho không có ai bị thương.

- Thiếu chủ, tôi tấn công trước đây.

Pak hét lên một tiếng báo hiệu, sau đó tung người nhảy thẳng tới trước, đâm ra một giáo thăm dò. Đòn tấn công này tốc độ không cao nên Hoàng dễ dàng tránh được, nhưng ngay sau đó Pak lại thuận thế hất ngược cây giáo lên, đẩy đối thủ phải lập cập bật ngược ra sau. Anh ta chớp lấy thời cơ Hoàng đang mất thế, xoay người phóng ra hàng loạt cú đâm giáo chuẩn xác, ép Hoàng phải vừa chạy vừa nhảy như chó chết mới tránh được, tuy vận hần vẫn bị

trúng vài cú vào cánh tay trái khiến nó đỏ tấy lên.

Hoàng bị đau liền nhảy lùi tránh xa ra khỏi Pak, sau đó kín đáo niệm “Sia” lên phần bị thương, do hắn đang mặc áo choàng dài tay nên không ai thấy được quá trình chữa trị này. Pak tấn công thành công một lần liền tiếp tục lao đến, không cho đối thủ một chút thời gian nghỉ ngơi nào.

Những người lính này được đào tạo kỹ càng, khả năng dùng giáo thuộc dạng chính quy tuyệt đối, không phải bọn võ sĩ nửa mùa ở thành Roc có thể so sánh được. Tuy Hoàng đã cố gắng vận dụng phản xạ của mình để tránh né, nhưng Pak mới là người nắm nhịp điệu trận đấu, ngọn giáo trong tay anh ta liên tục từng nhát một điểm trúng đích vào đối thủ.

Hoàng ăn đòn liên tục mấy bận đau tê cả người, liền đổi sang cách dựa vào đám lò xo quanh người, uốn éo cơ thể theo đủ kiểu để tránh né. Tuy vậy nó cũng chỉ làm cho Pak hăng đi vài nhịp, anh ta rất nhanh khua giáo theo hình vòng cung, khóa chặt những góc chết của Hoàng, bức hắn đến không thể làm gì được. Hoàng khôn đôn đến phát bực, tức tót rít thẳm trong miệng:

- “Tiên sư cha nó chứ, có cần phải biến thái như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trận đấu bất ngờ

Đây là sự khác biệt rõ ràng giữa binh lính đã qua đào tạo kỹ lưỡng và một tên võ sĩ nửa mùa, Pak có chiến thuật rõ ràng, từng đòn đánh đều được tính toán để dễ đánh trúng nhất, hạn chế tốt đa các động tác thừa. Nếu như ở thành Roc bọn đấu sĩ lên võ đài hầu hết chỉ dùng kinh nghiệm thực chiến, tấn công theo kiểu bản năng do đó Hoàng miễn cưỡng có thể dùng phản xạ để né tránh, thì với Pak chuyện đó hoàn toàn không thể.

Pak hoàn toàn nắm được tiết tấu di chuyển của Hoàng, luôn đánh vào những góc chết của hắn. Bạn có nhanh tới đâu nhưng nếu bị đối thủ đoán trước một bước thì cũng vô dụng, cứ như kiểu cá nhảy loạn trong lưới vậy. May mắn là Pak mới chỉ dùng sức lực thông thường chứ không thêm sử dụng nguyên lực, nhưng như thế cũng đủ khiến đối thủ ăn đòn no nê rồi.

Mac thấy Hoàng bị đối thủ giả giò như con cháu trong nhà thì cũng hơi lo lắng, có điều ông ta cũng không tiện lên tiếng ngăn cản, một phần vì đấu võ đài là thứ gì đó thuộc về phạm trù danh dự cá nhân, phải đánh cho đến khi có một trong hai người gục ngã hoặc xin thua mới được dừng lại.

Hiển nhiên Hoàng chưa muốn kết thúc trận đấu tại đây, còn Pak thì cũng đánh chưa đã tay. Và lại tuy bị đánh đau, nhưng Hoàng hoàn toàn không bị thương chút gì nhờ “Sia”. Pak thấy đối thủ của mình chứ chây lỳ ra như vậy thì cảm thấy rất bực mình, anh ta quyết định dùng một chút nguyên lực để giải quyết cho nhanh.

Pak nắm chặt cây giáo, lấy đà nhảy lên cao bao trùm toàn bộ võ đài, khóa chặt toàn bộ phạm vi di chuyển của Hoàng. Anh ta dồn nguyên lực vào hai bàn tay, nguyên lực từ trong cơ thể phát ra như đạn pháo, một hơi tung ra mấy chục giáo đâm thẳng xuống. Đây là một thế tấn công cơ bản, sử dụng vũ khí làm ngòi dẫn để phóng ra nguyên lực theo hướng chỉ định, cái này là Pak còn dùng giáo gỗ, chứ nếu là vũ khí thật thì nó dư sức đánh nát vụn một tảng đá lớn.

- “Mẹ cha nó chứ, đúng là quân lính chuyên nghiệp có khác, trình độ vài đài thật”.

Hoàng vừa đảo chân như rang lạc né đòn vừa âm thầm chú ý, hắn không ngờ chỉ chọn đại một tân binh canh cửa mà đã có khó xơi như vậy, lúc này có cũng có hơi hối hận, nhưng chuyện đã đến thế này thì cũng đành chịu.

Hoàng liên tục bị ép phải rút chạy đến tận góc khán đài, đến khi hắn cảm thấy mình không thể lùi thêm được nữa thì Pak chớp ngay thời cơ, tung ra một đòn rất mạnh nhắm thẳng vào giữa ngực đối thủ. Nếu trúng đòn này thì trăm phần trăm Hoàng sẽ phải bất tỉnh nhân sự tại chỗ, nhưng hắn không hề hoảng sợ mà giờ hai tay lên không vẽ thành một vòng cung và hét lớn:

- “Kirie Elodon”

Một tấm khiên dài màu bạc từ trong không trung hiện ra ngay trước mặt Hoàng, trực tiếp chặn đứng thế công đang tới cực kỳ dễ dàng. Pak trên đà lao xuống bỗng nhiên bị hẫng nhịp, bản thân ngạc nhiên không hiểu kịp chuyện gì đang xảy ra. Hoàng nhân cơ hội này kích hoạt lò xo ở chân nhảy thẳng về phía Pak, thu lớp lá chắn vào tay phải rồi tung ra một đám toàn lực vào ngực đối thủ.

Pak hoàn toàn bị bất ngờ, bản thân thì lại đang ở trên không thành ra chẳng thể kiểm soát ra chỗ phát lực mà tránh né. Anh ta bắt đầu dĩ đành phải xoay ngang cây giáo gỗ, trút nguyên lực hai tay dồn vào nó để phòng thủ, khuôn mặt vẫn đầy tự tin, Pak không sợ tên quý tộc gã mờ này có thể gây khó khăn gì được tới mình cả.

Nhưng điều không ngờ đã xảy ra, nắm đấm của Hoàng trực tiếp phá nát cây giáo gỗ, xuyên thẳng một đường đập vào ngực Pak, tổng anh ta bay thẳng về sau đập vào cây cột trụ ở góc khán đài, sau đó tiếp tục phát ra hàng loạt tiếng nổ rầm rầm như đạn pháo. Chấn động này khiến khói bốc lên mù mịt, đi cùng hàng đồng mảnh vỡ nhỏ văng tung tóe khắp nơi, khung cảnh vô cùng lộn xộn.

Tình huống phát sinh đột ngột làm cả Mac lẫn Yosu đang đứng xem đều muốn lùi mắt ra ngoài, họ không thể ngờ tên quý tộc trông yếu đuối kia lại có thể đánh được Pak. Tuy nói anh ta chỉ dùng vũ khí đầu tập, nhưng bộ giáp trên người Pak là hàng xịn do Hoàng gia sản xuất, đao kiếm thường chém vào coi như vô tác dụng, cộng thêm nguyên lực phòng hộ nữa thì kể cả là trúng đòn của võ sĩ cấp sáu cũng không tới mức khổ sở như vậy.

Mac chỉ là một người bình thường, không luyện tập võ thuật nên không rõ tại sao Hoàng có thể đánh bay được Pak. Nhưng Yosu thì thấy trong khoảnh khắc nắm đấm của tên kia chạm ngực bạn mình, tay hắn có lóe lên vài ánh lửa rất nhỏ, chính mấy thứ này mới là tác nhân chính khiến Pak bị văng đi như vậy.

- “Chả lẽ tên này là pháp sư hệ lửa, nhưng tại sao hắn lại dám đánh cận chiến chứ”.

Về cơ bản việc phát ra lửa từ lòng bàn là một kỹ xảo rất phổ thông, gần như ai cũng có thể làm được, thí dụ như Milenia điều khiển lửa khi chế thuốc. Nhưng để nắm giữ nó thuần thục nhất thì cần tư chất, và nhất là phải sở hữu nguyên tố lửa cực mạnh

Các chức nghiệp liên quan tới khả năng điều khiển lửa rất nhiều, cả ở trong sản xuất lẫn chiến đấu. Nhưng thường thì nếu là trên chiến trường thì pháp sư chiếm ưu thế nhất, vì họ có khả năng tấn công tầm xa, vừa vẫn có thể phát huy hết sức mạnh của mình. Tất nhiên cũng không thiếu gì chiến sĩ hoặc võ sĩ sử dụng lửa để tăng sức mạnh, nhưng các đánh của Hoàng là dạng của mấy thằng cả đời chưa từng luyện võ, do đó hắn không thể nào là võ sĩ được.

Trên thực tế trừ một vài tên biến thái thần kinh có khả năng thuần thục cả võ thuật lẫn pháp thuật, còn không một pháp sư nào đủ can đảm để lao vào đánh nhau cận chiến cả. Đòn tấn công của Hoàng là phát trực tiếp từ tay, do đó Yosu tin chắc hẳn rằng đã lợi dụng nguyên tố lửa trong người để phóng ra, từ đó khiến Pak không kịp đề phòng.

Nhưng để bù lại lợi thế tiếp cận tầm gần thì tên quý tộc này cũng phải đem bản thân ra đặt cược, lỡ như để Pak phản công được thì chỉ có chết chắc, phải có máu liều rất lớn mới dám làm như vậy. Pak thấy Hoàng sau khi ra đòn thắng lợi thì vẫn không tùy tiện lao lên, mà đứng tại chỗ cẩn thận quan sát thì kinh ngạc nghĩ thầm

- “Tên này không đơn giản, hắn đã từng đánh kiểu này rồi”.

Khác với Pak, gia đình của Yosu có truyền thống binh nghiệp lâu đời, anh ta khá chắc rằng trừ Hoàng gia và những gia tộc lớn, bọn thanh niên quý tộc hầu hết là một lũ ăn hại đái khai, suốt ngày chỉ biết ăn và phá hoại, nói tới đánh nhau thì đúng là chỉ tổ xấu mặt. Nhưng tên này thì không những liều mạng mà còn có kinh nghiệm thực chiến, hoàn toàn khác với lũ cận bã bình thường, chẳng lẽ hắn là con cháu trực hệ của gia tộc tướng lĩnh nào đó?

Trong khi Yosu còn đang tính toán thăm dò thì Hoàng ở trên võ đài vẫn đang trong trạng thái phòng bị, hắn biết tuy Pak trúng đòn nhưng chắc chắn vẫn chưa tổn hại gì nhiều. Lúc này do chưa biết sức công phá của bom gia kim mới nên Hoàng chỉ dám dùng hai quả để tấn công, tuy sát thương của nó đã được cải tiến, nhưng vẫn không thể xuyên qua lớp nguyên lực phòng thủ của Pak.

Anh ta bị văng đi chẳng qua là do xung lực khi nổ của mấy bom gây ra mà thôi, một phần nữa cũng vì Pak đang ở trên không, toàn thân chẳng có chỗ trụ lực nên mới không trụ lại được, nếu không thì hai quả bom đó đừng hòng mà làm gì được Pak.

Hoàng dự đoán không sai, từ trong góc khán đài mù mịt khói bụi bỗng có một bóng người lao ra ngoài. Pak toàn thân ám khói đen sì, tóc tai vài chỗ bị lửa liếm qua nhìn hơi mất hình tượng nhưng tựa chung lại là vẫn chẳng có thương tổn gì đáng kể, bộ giáp vẫn nguyên vẹn như cũ. Anh ta lần này cũng không dám tấn công bừa nữa, cú ra đòn của Hoàng lúc này khiến Pak quá ngạc nhiên, không ngờ tên này lại là pháp sư hệ lửa và dám liều mạng đánh cận chiến như vậy.

Tình thế lúc này khá ngột ngạt, cả hai đứng thăm dò nhau, Hoàng không thể tấn công trước còn Pak thì vừa thiếu vũ khí lại vừa nghi ngờ thực lực đối thủ. Cuối cùng Hoàng chịu không nổi nữa, hắn buông thông tay xuống rồi nói:

- Được rồi, chúng ta dùng vũ khí thật đi.

Hoàng nói xong liền nhảy khỏi võ đài, bỏ mặc ánh mắt kinh ngạc của ba người kia mà đi thẳng tới giá vũ khí chộp lấy một cây côn ngắn bằng sắt, sau đó nhún người phóng trở lại võ đài, cất giọng:

- Lấy vũ khí thật anh ra đi, chúng ta phải đánh nghiêm túc thôi.

Hoàng nói xong thì nắm chặt cây côn sắt vung vẩy vài vòng, từ từ dùng “Kirie Elodon” bao bọc thành một tầng mỏng lên cây côn, khiến nó phát ra ánh sáng bạc mờ mờ ảo ảo, tạo ảo giác như hắn đang truyền nguyên lực vào đó. Mân ảo thuật này khiến Pak không dám xem thường đối thủ nữa, anh ta quay xuống ra hiệu cho người ở dưới, Yosu hiểu ý liền ném cây giáo lên cho bạn mình. Pak bắt lấy nó rồi múa vài vòng khởi động khiến gió tấp ra xung quanh, khí thế tỏa ra khác hẳn lúc này.

Mac thấy tình hình đang chuyển biến theo hướng quá không ổn, bỗng nhiên hai tên này lại muốn dùng vũ khí thật, và còn tính đánh nghiêm túc nữa, thế này thì quá là muốn giết nhau à. Mac gấp gấp muốn lao lên ngăn cản, nhưng đã bị Yosu dùng tay cản lại và lắc đầu tỏ ý bảo ông ta đừng tham gia, cực chẳng đã vị quan gia này chỉ biết tiếp tục cầu trời khẩn đất cho hai kẻ kia đừng xảy ra chuyện mà thôi.

Pak sau khi khởi động xong liền nắm chặt cây giáo quét qua một vòng khiến sóng nguyên lực tỏa ra xung quanh, đây coi như là lời chào tôn trọng tới Hoàng, báo hiệu rằng anh ta sẽ đánh hết sức. Ở phía còn lại Hoàng cũng cảm nhận được sự nghiêm túc của Pak nhưng vẫn rất tự tin, đồ chơi đã chuẩn bị đủ cả rồi thì có gì mà sợ, hắn gạt đầu đáp lễ lại và hét lớn:

- Lên đi.

Hoàng vừa dứt lời liền tung chân phóng thẳng tới trước chủ động tấn công, hắn biết nếu không thiết lập được nhịp độ trận đấu sớm thì sớm muộn gì cũng bị đối thủ hành ra bã. Pak thấy tên này lúc thì đánh kiểu pháp sư, lúc lại có thể dùng vũ khí như chiến sĩ thì hơi e ngại, không dám đánh liều nên dồn nguyên lực xuống hai bàn chân, giờ thanh giáo lên cao tạo thế thủ vững chắc nhất. Đây là kiểu đứng phòng thủ - phản công rất tốt, nếu Hoàng đi ẩu vào phạm vi của cây giáo thì Pak sẽ không ngần ngại xuyên hẳn ra làm tám khúc.

Trái với suy nghĩ của Pak, Hoàng không dám đánh cận chiến mà chỉ tung người đến khoảng cách nhất định, sau đó ném mạnh cây côn về phía đối thủ. Pak vẫn như cũ đứng đó quan sát, anh ta chờ vật này bay tới gần mới xoay giáo tính gạt nó sang một bên. Nhưng ngay khi mũi giáo của Pak vừa chạm vào thì bỗng có hàng loạt luồng lửa từ trong cây côn tràn ra ngoài, sóng nhiệt khủng khiếp táp thẳng vào mặt Pak khiến anh ta phải lùi lại, sau đó là một chuỗi các vụ nổ liên hoàn phát ra ầm ầm như bão táp.

Pak rơi vào thế bị động nhưng vẫn không hoảng sợ, anh ta bình tĩnh huy động nguyên lực vận chuyển nhanh chóng, sau đó quay tròn thanh giáo tạo thành một con ốc nhỏ cuốn toàn bộ lửa sang hai bên, còn bản thân thì gồng cứng hai tay rồi liên tục lùi ra sau để giảm thiểu sức công phá của vụ nổ. Một chuỗi động tác này được Pak thực hiện cực kỳ trôi chảy, chỉ trong phút chốc anh ta đã an toàn thoát ra, vũng vàng lấy lại thế thủ như cũ, đôi mắt khóa chặt lấy Hoàng đang ngẩn ra vì ngạc nhiên:

- “Đùa nhau à, vậy mà hắn cũng có thể làm được”.

Từ đòn tấn công đầu tiên Hoàng đã biết Pak thuộc dạng cực kỳ khó xoi, do đó hắn đã cố tình nhảy xuống lấy vũ khí, sau đó tiếp tục giả vờ mình muốn đánh cận chiến để làm đối thủ bối rối. Mục đích là để Pak phải đứng yên phòng thủ, lúc Hoàng quăng thanh côn ra thì cũng thuận tay quăng ra hơn mười quả bom giả kim để tạo thành phản ứng kích nổ dây chuyền. Sức công phá của chúng khiến sàn đấu bị khoét một lỗ ám khói đen thui, nhưng Pak vẫn hoàn hảo vô sự, đây chính là sự khác biệt về trình độ, đòn tấn công đơn giản này chưa đủ để làm khó binh lính tinh nhuệ của đế quốc.

Hoàng thấy mình tấn công thất bại, đang muốn lùi lại để chuẩn bị thì bỗng nhiên Pak đang đứng yên lại lao lên nhanh như chớp. Anh ta chọc cây giáo thẳng về phía hông hắn, sự khác biệt giữa vũ khí đầu tập và đồ thật lúc này mới thể hiện rõ ra, cả tốc độ và sự linh hoạt đều gấp đôi lúc nãy. Hoàng không thể nào né kịp nên bị Pak thọc cho một giáo sát sườn, lèm đi một mảng thịt tổ bố, lần này hắn đau tới chảy nước mắt nhưng vẫn cố quăng ra một hơi hơn sáu, bảy quả bom giả kim buộc Pak phải lùi lại.

Nhìn máu tí tách chảy ra từ vết thương, Hoàng cắn răng lấy ra một lọ thuốc hồi phục đổ trực tiếp lên nó, sau đó lấy áo khoác che đi không để ai thấy quá trình hồi phục. Tuy vết thương nhanh chóng khép miệng nhưng cơn đau thì vẫn chưa hết, có điều Pak quyết tâm không cho đối thủ lấy hơi nên tiếp tục một lần nữa lao lên tấn công.

Lần này anh ta chuyển sang đánh tầm xa, cây giáo rút lên giữ đội khi mà sát với không khí, từ người của Pak bỗng hóa ra vô số bóng giáo loang loáng đâm về phía Hoàng khiến hắn tối tăm mặt mũi. Hoàng không biết đây là ảo ảnh hay đòn thế thật nhưng cũng không dám tìm hiểu, chỉ biết cố gắng tránh né, nhưng vẫn bị rất nhiều bóng giáo sạt qua tạo thành vết cắt khá sâu, chỉ trong chốc lát cả người hắn đã lấm đốm máu, áo khoác tả tơi như miếng giẻ rách.

Hoàng vừa đau vừa hoảng sợ luống cuống lui hẳn về phía tận cùng góc khán đài, hắn tranh thủ thời gian Pak dừng lại nhanh chóng dùng “Sia” chữa thương, tuy vậy đầu óc vẫn quay mòng mòng vì đau, tay chân bắt đầu có cảm giác nhừ nhối như bị chuột rút, tình cảnh chật vật không chịu được.

Pak thấy đối thủ liên tục trúng đòn và bỏ chạy nhưng vẫn không hề tiến lên ẩu, kinh nghiệm một lần thất thủ khiến anh ta không còn dám khinh địch nữa, có trời biết thằng này có giả vờ hay không. Vì thế Pak từ từ tiến lại ép góc đối thủ, cây giáo hùng hục nguyên lực chắn ngang góc khán đài, không cho Hoàng giờ bất cứ trò nào ra cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Cấm chiêu

- “Cứ thế này thì đúng là hồng бет”.

Hoàng lúc này y như con chuột bị mèo nhìn trừng, hắn chỉ dám đứng thu lu trong góc, áo trong áo ngoài thùng lỗ chỗ, tuy các vết thương đã lành lại nhưng mấy chỗ vẩy máu vẫn hiện rõ mồn một, so sánh với Pak toàn thân vững chắc như bàn thạch thì đúng là quá khập khiễng. Tuy vậy Hoàng vẫn chưa hoàn toàn mất hẳn hy vọng, hắn phẩy phẩy tay khiêu khích tới Pak:

- Giỏi thì tấn công nhanh lên, bớt làm màu đi.

Pak dù sao vẫn là tân binh, lại đang tuổi thanh niên nên thấy đối thủ bố lão như vậy cũng khó mà dằn được. Anh ta đẩy nhanh tốc độ lao tới, đâm ra một giáo thăm dò, nhưng Hoàng lần này không thèm né tránh nữa mà thân nhiên lấy giờ tay ra đỡ, Pak thấy vậy thì thảm nghĩ:

- “Đã muốn chết ta sẽ cho ngươi chết”.

Nhưng trái với tưởng tượng của Pak, đòn tấn công của anh ta dễ dàng bị Hoàng chặn lại, đôi tay hắn được bao bọc trong một quãng sáng bạc mờ ảo, nó như tám nghìn chân ba lần bốn lượt ngăn đỡ đòn đánh của Pak, cắt đứt thế công đang lên của anh chàng tân binh này.

Pak nóng nảy dồn thêm nguyên lực, muốn một hơi đập tan thứ đáng ghét này, nhưng bất kể anh ta cố gắng đến đâu, Hoàng chi đơn giản là dùng tay đỡ lấy. Thậm chí những chỗ hấn không thể phản ứng kịp, ngẫu nhiên bị đánh trúng cũng ánh lên màu sáng bạc, tác dụng y như hai bàn tay vậy.

Đây tất nhiên vẫn là kỹ năng phòng thủ “Kirie Elodon” quen thuộc, nhưng đã được Hoàng lợi dụng sau khi lên cấp. Thông thường “Kirie Elodon” chia ra làm hai loại phòng thủ, một là giảm sát thương trực tiếp, hai là giảm theo phần trăm, nhược điểm là nếu dùng cái này thì không thể dùng cái còn lại, đây là cơ chế game đặt ra để tránh Đại mục sư quá mạnh gây mất cân bằng.

Nhưng trong game có một lỗi rất nặng cho phép các Đại mục sư có thể chồng hai trạng thái phòng thủ này lên nhau, từ đó tạo thành một lớp chắn gần như là ăn gian khiến không ai xuyên qua nổi. Hoàng là người duy nhất biết được lỗi này, nhưng hấn cũng không dám sử dụng khi đánh giải, vì làm vậy sẽ bị nhà phát hành cấm thi đấu ngay tức khắc.

Từ khi đến thế giới này và nhận biết mình có khả năng trong game, Hoàng đã cố gắng liên tục thử nghiệm và biết rằng mình đang ở phiên bản chung kết thế giới, do đó tất cả những lỗi có thể tận dụng được hấn đều tìm cách tận dụng triệt để. “Kirie Elodon” có thể giảm tối đa sáu mươi phần trăm sát thương, hiện tại Hoàng còn chưa nâng được nó tới đa nên chỉ tới tám bốn mươi phần trăm là cao. Còn về lớp khiên giảm sát thương trực tiếp thì Hoàng cũng đã thí nghiệm qua, nếu chỉ là từng đòn lẻ thì nó có thể chặn tới gần cấp bảy.

Nhưng vấn đề nảy sinh là chẳng ai rồi hơi đánh từng đòn cho mình chặn cả, đã tấn công thì sẽ là một chuỗi liên hoàn tuần tự. Do đó Hoàng đã lợi dụng lỗi game để tăng tính an toàn cho bản thân, dùng “Kirie Elodon” theo hai tầng, đầu tiên giảm phần trăm sát thương trước, sau đó mới là tạo khiên chắn, dùng cách này hấn có thể tối đa lượng chống chịu và đủ sức bảo vệ bản thân kể cả khi gặp đối thủ mạnh hơn.

Tình huống lúc này đã cho thấy cách nghĩ của Hoàng là đúng, Pak dùng giáo rất gắt, đã ra đòn là dồn dập không ngừng, nếu chỉ dùng một loại lá chắn thì kiểu nào Hoàng cũng thua vì bị rút cạn năng lượng. Nhưng khi đòn tấn công của Pak đã bị giảm theo phần trăm trước thì tâm khiên kia có thể đón đỡ dễ dàng, tuy làm như thế này thì số năng lượng tiêu tốn sẽ gấp đôi, nhưng hiệu quả thu được còn hơn nhiều con số đó vài lần.

Mặc dù tình cảnh trên võ đài lúc này vẫn là Hoàng liên tục bị đối thủ đẩy lui, nhưng sự bất lực và tức giận lại hiện rõ trên mặt Pak. Anh ta không có cách này xuyên qua nổi tấm khiên màu bạc kia để chạm vào người Hoàng, càng đánh càng mất sức nhưng vẫn vô dụng. Yosu thì đã chuyển từ ngạc nhiên sang lo lắng, nguyên lực con người có hạn, nếu cứ tiếp diễn thế này thì rất bất lợi cho Pak, anh thờ dài thăm nghĩ:

- “Cứ tưởng là chỉ đơn giản đi làm trò vui, ai ngờ bây giờ khó xử rồi”.

Thực ra đây vẫn chỉ là một trận đấu giao hữu, dù thắng hay thua cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nhưng Pak cơ bản là không muốn thua trước một tên quý tộc vô dụng, do đó lúc này anh ta đang dốc hết sức tấn công, hoàn toàn đem kẻ trước mặt thành mục tiêu để đánh bại.

Hoàng lách người né khỏi một cú đâm của Pak, sau đó lập tức tạo khiên chắn đòn tấn công nhắm vào chân hấn. Cách đánh của Pak là kiểu chiến đấu trong quân đội, đơn giản – thực dụng và chú trọng vào độ hiệu quả, vì thế chiêu thức rất đơn giản nhưng toàn nhằm vào những chỗ hiểm yếu trên cơ thể, trúng một phát là đủ toi đời ngay.

Có điều chính vì thế mà cách tấn công của Pak lại khá dễ đoán, sau một hồi ăn đòn bầm dập lúc này Hoàng đã nắm được gần hết quy luật ra đòn của đối thủ. Một phần cũng do Pak chưa có kinh nghiệm thực chiến nhiều, tấn công một cách máy móc theo sách vở nên dễ đối thủ bắt được thóp, nếu là mấy lão binh ngoài kia thì Hoàng đã nằm sấp này giờ rồi.

Pak càng đánh càng bế tắc, anh ta không biết làm sao đối thủ vừa lúc này phải trốn như chuột thì bây giờ lại có thể đánh ngang tay như mình, và nhất là hấn chọn cận chiến chứ không phải đánh tầm xa, hoàn toàn trái ngược với các pháp sư thông thường. Tuy không thể tìm ra cách để hóa giải khả năng phòng thủ của Hoàng, nhưng lòng kiêu hãnh của Pak khiến anh ta cứ thế tấn công liên tục, như thế lại càng làm thế tấn công rơi vào lối mòn dễ dàng bị hóa giải.

Hoàng lúc này dần dần nắm được tiết tấu của Pak, do đó hấn di chuyển thanh thoát hơn hấn, bắt đầu nhìn ra vài sơ hở trong cách di chuyển của đối thủ. Pak thì vẫn như cũ điên cuồng tấn công trong vô vọng, nhưng trong một lần xoay giáo đâm hụt và mất đà, Hoàng đã nhắm chuẩn cơ hội tung ra một đám chuẩn xác giăng thẳng vào giữa mũi anh ta.

Do đang hăng máu tấn công không hề để nguyên lực phòng thủ nên cú đâm này khiến Pak choáng váng mặt mày, khiến anh ta phải lập cập lùi lại vài bước. Tuy vậy nó cũng chẳng thể gây tổn thương gì đáng kể, Pak xoay đầu vài cái liền tỉnh táo trở lại, đang chuẩn bị lao lên tiếp thì bỗng thấy nhồn nhột trên mặt. Anh ta dùng tay sờ sờ vài cái thì thấy ướt, hóa ra cú đâm của Hoàng đã khiến Pak chảy máu mũi.

- “Máu, tên này có thể làm mình bị thương được sao...”

Pak vịn vào nhúm máu mũi bé tẹo trong tay, trong lòng bỗng như có một đám lửa lớn thiêu đốt, máu nóng hừng hực bốc lên đầu. Pak chờ người ra một lúc rồi bỗng nhiên đâm thẳng xuống sàn đấu, đôi mắt long sông sọc nhìn về phía Hoàng khiến hấn lạnh cả gáy. Không biết có phải ảo giác hay không mà Hoàng thấy hình như đang có khối bốc lên từ người Pak, Yosu đứng phía dưới thấy vậy hốt hoảng nói với Mac:

- Hồngбет, tên này mất bình tĩnh nặng rồi.

- Hà, cậu nói vậy là sao?

- Pak nổi điên rồi, nó sẽ dùng cấm chiêu đấy, sẽ có người chết đấy.

Khuôn mặt Yosu lúc này vằn vện cực kỳ khó coi, Mac nghe anh ta nói thế thì cũng chẳng khá hơn gì. Cả hai người không hện mà gấp đồng loạt muốn xông

lên ngăn cản Pak, nhưng một luồng nguyên lực cực lớn đã lốc thẳng xuống dưới, ngăn không cho bất kỳ thứ gì tiến vào phạm vi vô đài. Yosu lúc này không còn kịp suy nghĩ gì nữa, quay sang Mac hết lớn:

- Quân gia, ông mau đi gọi đội trưởng vào đây đi, tôi sẽ cố ngăn hai người bọn họ lại.

Mac nghe xong thì cả hai cũng không cần hỏi, lập tức ba chân bốn cẳng chạy một mạch không thèm ngoảnh lại. Yosu thì nhanh chóng lấy vũ khí ra, chạy vòng quanh xem có cách nào lên lên được không. Sự tình phát triển tới mức này đúng là ngoài tầm kiểm soát rồi, hai người này mà xảy ra chuyện gì thì cả tổ gác sẽ bị phạt cực nặng, giờ chỉ mong đội trưởng vào nhanh nhất có thể mà thôi.

Hoàng cũng nhận ra được mùi thì địch nồng nặc đáng sợ phát ra từ Pak, cảm giác như không khí xung quanh đang bị xoắn lại vậy. Hắn không biết tại sao tên tân binh này lại đột ngột nổi điên như thế, cứ như là Pak vừa nhận ra đối thủ là kẻ giết cả nhà mình vậy. Nhưng bây giờ không phải lúc để tìm hiểu, Hoàng nhanh chóng chuẩn bị cho đợt tấn công sắp tới.

Pak lấy mũi giáo rạch một rãnh dài lên tay khiến máu tuôn ra xối xả, nhưng thay vì chảy xuống đất thì chúng lại tích tụ lại thành những dòng khí mỏng đỏ rực, từ từ quấn lấy toàn thân của Pak. Hoàng thấy rõ ràng từng động mạch trên cơ thể Pak đang cuộn cuộn di chuyển, máu liên tục được rút ra thành hàng hà sa số sợi tơ mỏng dính, cảnh tượng này y như Pak đang hút máu của chính mình vậy.

Hoàng lúc này đã cảm thấy sợ thực sự, không thể nghĩ tại sao tên tân binh này có thể làm như vậy, nó vượt quá toàn bộ tri thức về khoa học mà hắn biết từ trước tới nay. Hoàng vừa lau mồ hôi lạnh chảy ra vừa thầm nghĩ:

- “Chẳng lẽ ở thế giới này có tồn tại ma cà rồng sao?”

Vài phút sau đó Pak dường như đã hoàn thành quá trình huyết hóa cơ thể, toàn thân anh ta chẳng hề có biến đổi gì lớn ngoài cây giáo được nhuộm một màu huyết dụ sáng rực. Nhưng cái đáng sợ nhất lại là trông mắt của Pak lại chuyển sang màu đỏ thẫm, con ngươi híp lại thành một rãnh sâu hoắm. Hoàng nhìn thấy mà lông tóc dựng đứng cả lên, một nỗi sợ vô hình xâm chiếm tim gan làm hắn run rẩy chân tay, có cảm giác như mình đang gặp phải quỷ vậy.

Tuyệt chiêu của Pak vừa dùng có tên là Huyết thế, đổi một phần máu trong cơ thể để tăng cường sức mạnh bản thân. Về cơ bản khá giống với những kỹ năng phụ trợ cường hóa khác, nhưng ưu điểm tuyệt vời của Huyết thế là nó gần như không có tác dụng phụ. Hầu hết các kỹ năng tăng sức mạnh đều là ép cơ thể hoạt động gấp mấy lần bình thường, qua đó tăng một số lượng lớn nguyên lực trong thời gian ngắn, đạt tới ngưỡng sức mạnh có thể áp đảo đối thủ cực nhanh.

Tất nhiên để trả giá cho sức mạnh này là người dùng phải vắt kiệt sức toàn thân, khi hiệu lực cường hóa kết thúc thì người đó sẽ cực kỳ yếu ớt, chưa kể dùng nhiều sẽ gây tổn thương đến cơ thể, thậm chí còn có thể giảm thọ nữa. Huyết thế thì không giống như vậy, nó trực tiếp lấy máu trong người đó, kết hợp với nguyên lực để biến nó thành khí rồi hấp thụ ngược lại vào cơ thể, trực tiếp khiến tim đập nhanh hơn, tăng mạnh tốc độ tuần máu và nguyên lực.

Bằng cách này quá trình sản sinh nguyên lực sẽ nhanh hơn bình thường gấp mấy lần, lượng máu bỏ ra càng lớn thì lợi ích thu được càng nhiều. Hơn nữa khi kết thúc thì người dùng chỉ choáng váng chóng mặt vì mất máu là nhiều, nghỉ ngơi và ăn uống điều độ sẽ trở lại như cũ, tất nhiên là đừng có lên cơn điên đốt toàn bộ máu trong cơ thể là được. Trong quá trình Huyết thế, người đó sẽ không thấy đau, không còn biết sợ và nhất là biến đổi một phần cơ thể tùy thể trạng, thành ra Hoàng mới cảm giác rằng Pak cứ trở thành như quỷ hút máu là vì vậy.

Huyết thế tuy rất mạnh nhưng cũng thuộc dạng cấm chiêu, nó làm con người không còn biết sợ, thành ra mất đi tư duy phòng thủ khi tấn công. Hơn nữa nếu chưa thuần thục, người dùng sẽ không thể kiểm soát được lượng máu rút ra mà suy kiệt tới chết, do đó kỹ năng này thường không được truyền bá rộng rãi. Trường hợp của Pak là do anh ta lên học lóm các đại ca trong gia tộc, bình thường cũng chỉ dám tập luyện từ từ từng chút một, hôm nay không biết vì sao lại nổi cơn điên mà tung hết cả ra.

Yosu tuy biết bạn mình biết Huyết thế, nhưng cũng không ngờ Pak dám làm thật, lúc này cũng chỉ còn biết chấp tay cầu nguyện cho hai người trên đài không bị gì, với lại mong cho đội trưởng tới nhanh để giải quyết mà thôi.

Pak cầm cây giáo bằng một tay, từ từ tiến lại chỗ đối thủ đang đứng. Các luồng khí máu xoay xung quanh càng khiến anh ta trông như ma quỷ, Hoàng bị khí thế này làm cho sợ run cả người, chỉ biết từ từ lùi ra càng xa càng tốt. Nhưng diện tích vô đài có hạn, hắn dần dần bị ép thẳng vào góc không còn chỗ để lùi nữa, Pak thì cứ lừ lừ tiến lại như một cái bóng ma.

Hoàng hoảng hốt vung tay tung ra một hơi gần hai mươi quả bom giả kim, hắn cũng chẳng mong chúng có thể gây được sát thương gì, chỉ cần giữ chân đối thủ một lúc là được. Nhưng Pak lại chẳng hề ngó ngang gì tới đồng bom đang bay rợp trời tới trước mặt, anh ta vung mạnh cây giáo thổi ra một luồng nguyên lực giữ dội hất văng toàn bộ chúng lên không. Hàng loạt tiếng nổ đinh tai nhức óc phát ra ngay trên đầu của Pak, khiến cho cả Hoàng lẫn Yosu đều phải cảm thấy ong ong choáng váng, vậy mà tuyệt nhiên chẳng có tí ảnh hưởng gì tới Pak cả.

Pak lừng lững tiến lại chỗ Hoàng rồi bất thình xuất ra một đòn đâm cực nhanh về phía đối phương. Hoàng cảm nhận rõ ràng thanh giáo này chứa đầy mùi máu nên hắn cả ý nghĩ đỡ cũng không dám nghĩ, vội vàng xoắn người hết cỡ lách qua trong gang tấc. Nhưng lần này cây giáo của Pak như sinh vật sống vậy, nó đột ngột chuyển hướng giữa không trung, quay một góc chín mươi độ chuẩn xác xọc thẳng vào sườn trái của đối thủ. Hoàng tròn mắt há mồm không kịp phản ứng lại, bị trúng một đòn đau đến tận óc, còn chưa kịp hoàn hồn thì Pak đã thuận thế đẩy thêm nguyên lực vào vết thương, phá nó tan nát từ trong ra ngoài, bắn văng kẻ thù vào cột chống khán đài, kéo theo một đường máu dài thượt văng tung tóe trên không trung.

Hoàng bị trúng đòn cực nặng, vết thương của hắn không những bị khoét rộng ra mà còn đang cháy xèo xèo, đau đớn lẫn sợ hãi khiến hắn gần như sắp ngất đi tới nơi, may phúc tám đời là hắn còn kịp dùng “Kirie Elondon” phòng thủ theo bản năng, chứ không là chết toi rồi. Hoàng cắn chặt môi cố gắng gượng tay lên niệm “Sia” vào vết thương, đồng thời ngửa cổ nuốt một bình thuốc hồi phục, tạm thời khép miệng vết thương nhưng cả người hắn vẫn choáng váng vì mất máu.

- “Chết tiệt, hấn mạnh quá”.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, Pak đã tăng tiến sức mạnh đến mức độ quá khủng khiếp, gần như gấp mấy lần lúc trước. Hoàng thấy rõ ràng lúc mình chuẩn bị né giáo, Pak đã lập tức lách cổ tay xoay người đổi hướng gần như ngay lập tức, có nghĩa là phản xạ của đối thủ đã hoàn toàn vượt xa bản thân, thế thì đừng có hồng mà chạy được nữa.

Hoàng ôm sườn trái hóp hơi thở hồng hộc như sắp chết, nhìn Pak lạnh lùng cầm giáo tiến lại mà muốn tè ra quần. Hấn hốt hoảng quay xuống dưới tìm sự trợ giúp nhưng chợt nhận ra Mac đã chuẩn đi đâu mất, còn Yosu thì lách đầu bất lực, báo hiệu tình hình đang trong con đường hoàn toàn tắc tịt.

Hoàng lúc này vừa tức giận vừa hơi buồn cười, không thể ngờ được mình chỉ muốn tìm một người để giao hữu võ thuật, thuận tiện kiểm tra đồ chơi mới một chút mà lại thành ra thế này. Nhưng hấn cũng không phải là người dễ dàng đầu hàng, Hoàng hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh rồi nghiêng răng nói:

- Mẹ nó, đến nước này thì không thể giữ hàng được nữa, đã thế muốn ra sao thì ra.

Hấn nói xong thì đập hai tay vào nhau, sau đó làm một loạt động tác khó hiểu rồi dùng sức búng ngược ra sau cổ giữ khoảng cách với Pak. Từ sau lưng của Hoàng bất chợt “mọc” ra tám cái “chân” dài thượt, chúng từ từ ngoi ra và ngoe nguẩy liên tục như muốn nói rằng mình là sinh vật sống vậy, tất cả chúng đều nằm trên lưng Hoàng vì thế hấn trông y như một con nhện khổng lồ vậy.

Yosu thấy cảnh này thì mất muốn lòi ra ngoài, nó quá quái đản, hay nói đúng hơn là quá kinh dị để có thể diễn tả bằng lời. Ở thế giới này các kỹ năng có thể biến đổi cơ thể là chuyện rất bình thường, nhưng chúng chỉ ở mức độ khiến người ta cường hóa sức mạnh thôi, cùng lắm là một vài thay đổi nhỏ ở ngoại hình bên ngoài. Nhưng tên này là mọc chân đấy, mà còn là mọc trên lưng nữa, hấn có còn là con người nữa không chứ.

Hoàng lắc vai vài cái để ổn định trọng tâm cho chắc chắn, ngẩng đầu nhìn đám “chân” này đã vào đúng vị trí, sau đó liếc nhìn Pak đang từ từ tiến tới, hít một hơi dài rồi thì thầm tự nhủ:

- “Đằng nào cũng chết, chơi tới thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Vũ khí tám chân

Ở bên kia, Pak cứ như không nhìn thấy biến hóa kinh người của đối thủ mà vẫn lạnh lùng cầm giáo bước tới trước. Việc sử dụng Huyết thế bừa bãi, chưa qua thực chiến đã khiến Pak bị lâm vào tình trạng mất đi tỉnh táo do rút máu quá nhiều. Lúc này anh ta chỉ còn có đúng ý niệm phải đánh bại đối thủ ở trước mặt mà thôi, hoàn toàn không còn thấy sợ và cũng không biết thương xót một chút nào.

Nhưng sự tình lần này lại không còn giống như trước nữa, mấy cái “chân” dài ngoằng do Hoàng gọi ra bất thành linh lao vùn vụt tới chỗ Pak và quây anh ta vào giữa. Hoàng đứng yên tại chỗ, toàn thân tập trung cao độ, chậm rãi giơ tay lên cao rồi hét lớn:

- Chết đi.

Theo tiếng hét của Hoàng, đám lưng nhùng kia đột nhiên đồng loạt bỏ nhào xuống đầu Pak, bọn chúng đều có đầu nhọn hoắt, toàn thân ánh lên màu bạc mờ mờ. Đòn tấn công lần này của Hoàng mạnh gấp nhiều lần bình thường, những chỗ bị các đầu nhọn kia đâm xuống đều biến thành mấy cái lỗ sâu hoắm.

Pak tuy đã vận dụng hết khả năng, nhưng vẫn không thể tránh né được toàn bộ, tuy nhiên do có bộ giáp che chở nên phần lớn chúng chỉ khiến anh ta hơi khựng lại mà thôi, chẳng gây được thiệt hại đáng kể gì. Hoàng thấy vậy thì xoay tay lại một vòng, điều khiển đám “chân” này tập hợp lại lần nữa, sẵn sàng cho đợt tấn công kế tiếp. Hấn mở ra bảng thông tin nhân vật, liếc qua số liệu trên đó rồi nghiêng răng nghĩ thầm:

- “Chỉ còn chưa tới hai phút, liệu thôi”

Đây là bộ trang bị mới nhất và mạnh nhất mà Hoàng đang sở hữu, chính xác hơn thì nó là thứ mà hấn không muốn dùng tới một chút nào. Ở trong game nhân vật lớp nghề Giả kim thuật đều có khả năng chế tác gần như mọi loại đồ vật, nhưng nhược điểm là trừ các loại thuốc hồi phục thì những thứ khác đều không xuất sắc, hoặc cần nguyên liệu gấp mấy lần bình thường mới làm ra được.

Đây là cơ chế cân bằng của trò chơi, những nghề khác nhau sẽ có các ưu và nhược điểm khác nhau. Các Giả kim thuật sư có thể làm ra một bộ giáp chiến sĩ, nhưng nó sẽ không bao giờ tốt như lớp nghề Thợ rèn được, chưa kể còn tốn nguyên liệu rất nhiều nữa, do đó thường thì sẽ chẳng ai phí công đi tự làm khó mình cả, tất cả đều tập trung vào chế thuốc.

Nhưng với Hoàng thì lại khác, nếu trong tình huống bình thường khi còn là một Đại mục sư ở trong game, hấn chỉ cần dùng nghề Giả kim thuật để chế thuốc hồi phục mà thôi. Nhưng tại thế giới này, khi còn chưa kiếm ra các đồng đội đủ mạnh để bảo vệ cho bản thân, Hoàng buộc lòng phải nghĩ ra cách gì đó để tự giữ lấy mạng. Rất tình cờ sau khi đánh nhau với lão già Nguyên sư Zato, một ý tưởng mới đã nhen nhóm trong đầu hấn.

Cách thức mà Zato sử dụng lõi nguyên lực tạo ra bộ khung xương xúc tu đã tác động mạnh mẽ tới tâm trí Hoàng, thứ này đúng là một giải pháp hoàn hảo cho tình hình hiện tại của hắn. Nó vừa có thể tấn công tầm xa, lại dùng để phòng thủ hay tự giữ khoảng cách rất tốt, vô cùng phù hợp với mẫu nhân vật yếu đuối như Đại mục sư.

Việc bắt chước thì lại cũng không cầu kỳ như lõi nguyên lực của Zato, Hoàng chỉ đơn giản là tạo ra một bộ phận truyền dẫn đơn giản, trực tiếp lấy năng lượng trong người hắn để làm nhiên liệu hoạt động. Sau đó bỏ ra rất nhiều tiền thí nghiệm các loại vật liệu khác nhau, cuối cùng làm ra tám cái “chân” dài thượt, rồi gắn chúng chung lại một chỗ thông qua bộ phận truyền dẫn. Sau cùng Hoàng đặt tên cho món đồ chơi mới này là “Lưỡi đao co dãn”, cơ bản là lưỡi nên chọn đại.

Hắn điều khiển số lưỡi đao này thông qua ý nghĩ, cho nên mệnh lệnh đưa ra nhanh không khác gì như khi chơi game cả. Vật này có ưu điểm là có thể tiếp nhận mọi loại phép tăng lực từ Hoàng, cũng như miễn nhiễm với những sát thương do hắn tạo ra, một trang bị hỗ trợ gần như hoàn hảo. Khiếm khuyết duy nhất là do không có đủ nguyên liệu xịn, số lưỡi đao được tạo ra khá mỏng và không có khả năng tự tái tạo. Nếu như còn ở trong game thì Hoàng đã đi hạ vài con boss thế giới để lấy đồ rồi, nhưng rất tiếc lạc sang thế giới này thì đành chịu chết.

Một vấn đề nữa là do cấp độ quá thấp, thời gian để Hoàng có thể sử dụng các lưỡi đao này cực ngắn. Hắn đã từng thí nghiệm rất nhiều lần, và nhận ra rằng trong tình huống chiến đấu ác liệt, mình chỉ có thể điều khiển chúng tối đa trong ba phút mà thôi, mà đây còn phải trong tình trạng đầy năng lượng. Tám lưỡi đao cũng là con số tối ưu, nếu ít đi thì hiệu quả sẽ không đủ, còn nhiều hơn thì hắn không thể quản lý nổi.

Đáng lý Hoàng không bao giờ muốn sử dụng đến món đồ chơi cuối cùng này, vì khi đã móc nó ra thì chẳng bao lâu hắn sẽ bị rút tới khô năng lượng, hoàn toàn biến thành một tên vô dụng chính hiệu. Nhưng trong tình huống mà Pak đang cuồng nhiệt muốn xiên hắn thành thịt nướng như hiện tại, thì cũng chẳng còn nhiều lựa chọn cho lắm.

Chưa kể do đã tổn hao khá năng lượng ở màn chiến đấu lúc này, nên Hoàng chỉ còn tối đa khoảng hai phút mà thôi. Hắn đoán rằng Mac đã chạy đi tìm người giúp rồi, mình chỉ cần cầm cự được tới lúc đó là ổn, còn không thì trăm phần trăm là chết chắc, lúc này chỉ biết lấy mạng ra đánh cược một phen mà thôi.

- “Gã quý tộc này lắm trò thật, rốt cuộc hắn là thứ gì đây?”

Yosu thấy tên này lại mọc ra thêm đủ thứ kỳ dị nữa thì lại thêm một lần nữa không thể hiểu nổi, nhưng trong khi anh ta còn đang thắc mắc thì Hoàng đã vung tay điều khiển các lưỡi đao của mình. Hắn cho chúng di chuyển thành hình vòng cung, quay tròn đối thủ vào giữa, Pak muốn xông ra thì bị chặn lại ngay lập tức. Anh ta nắm chặt cây giáo đập mạnh xuống một lưỡi đao gần nhất, nguyên lực hùng hực phát ra như muốn cắt nó ra thành cám.

Nhưng điều mà Pak không ngờ tới là đám lưng nhùng nhìn mông dính này đỡ được đòn tấn công của mình, ba lưỡi đao chập vào nhau đón lấy cây giáo, thậm chí còn đủ sức đẩy lùi Pak ra sau. Trong lúc anh ta còn đang ngạc nhiên thì số còn lại đột ngột đổ rục lên, chúng âm âm lao xuống mạng theo một con lối lura không lộ nhằm thẳng vào Pak. Hơn bốn mươi quả bom giả kim được kích nổ sẵn đổ xuống như thác lũ, số lưỡi đao này mỗi cái đều được Hoàng thiết kế một ô chứa đồ riêng biệt, do đó chúng có thể kéo dài phạm vi sử dụng trang bị của hắn lên rất xa.

Bốn mươi quả bom giả kim cái tiền cùng kích nổ một lúc không phải trò đùa, chúng tạo thành một quả bom lửa khổng lồ nuốt chửng hoàn toàn lấy Pak vào trong. Sức ép cùng luồng lửa bị phát tán ra xa chạm vào thành bảo hộ của đấu trường tỏa ra sóng nhiệt giữ dội, tuy Hoàng không bị ảnh hưởng nhưng cũng phải lùi lại vài bước theo bản năng, mặc dù vậy hắn cũng không biết liệu đòn tấn công này có ảnh hưởng tới Pak hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Vũ khí tám chân (2)

Điều lo ngại của Hoàng đã trở thành hiện thực khi Pak từ trong đồng lửa bay thẳng ra ngoài, bộ giáp của anh ta đã phát huy tới đa công dụng của nó. Nhưng ngay sau đó phần cầu vai phía trên đã lập tức nứt toác rồi vỡ vụn ra bởi áp lực, thậm chí một vài chỗ trên ngực còn có dấu hiệu bị nóng chảy. Tuy vậy nó không hề làm cho Pak chùn bước một chút nào, anh ta thu cây giáo vào tay rồi phóng thẳng tới trước mà chẳng cần lấy đà.

Nhưng lần này Hoàng không còn để Pak được di chuyển tự do như vậy, khoảng cách này là quá đủ để hắn nhìn ra hành động của đối thủ mà không bị lỡ nhịp. Khi Pak chỉ vừa mới nhảy được vài bước thì hai chân đã bị bốn, năm lưỡi đao quấn chặt lấy, chúng cùng lúc nhấc bổng anh ta lên không rồi quật mạnh thẳng xuống vô đài.

Pak vẫn kịp phản xạ chống cây giáo xuống đất làm cột trụ, sau đó xoay người như chong chóng hất văng đám lưng nhùng này ra rồi hạ đất an toàn. Có điều ngay sau đó anh lại phải vất vả đón đỡ các đòn tấn công liên hồi từ bốn phương tám hướng đổ vào mình, Hoàng đã dùng “Kirie Elodon” hai tầng bao bọc toàn bộ số lưỡi đao này, vì thế chúng có thể đấu ngang ngửa với cây giáo trong tay Pak.

Tuy hắn chỉ biết dùng các loại đòn như đâm, thọc, đánh trực diện đơn giản, nhưng số lượng đồng đảo của độ dài của các lưỡi đao khiến chúng có thể tấn công từ rất nhiều góc độ khác nhau, khiến Pak cực kỳ vất vả để chống đỡ. Hơn nữa Hoàng luôn tập trung vào những phần bị hòng trên áo giáp đối thủ, năm lần bảy lượt điều khiển đám lưỡi đao cứ nhằm nãy chỗ đó mà thọc. Và thủ lâu tất bại, trong một lần chống đỡ không thành, Pak đã bị một lưỡi đao xia trúng vai, lóc ra một mảng thịt to tướng khiến máu tuôn xối xả.

Đây là lần đầu tiên Hoàng thực sự làm tổn thương được Pak, nhưng hẳn tuyệt nhiên không buông lỏng tinh thần. Nếu đã phải chiến đấu tới nước này thì từ phi là đánh gục đối thủ, còn không thì chắc chắn tính mạng bản thân sẽ bị đe dọa. Do đó Hoàng vùng tay ra lệnh cho đám lưỡi đao tiếp tục công kích, vết thương ở vai khiến Pak di chuyển chậm chạp hẳn lại, và khiến anh ta tiếp tục bị hấn hai lưỡi đao xuyên qua bắp đùi trái, nó trực tiếp khiến Pak mất thăng bằng đổ gục xuống.

- “Còn bốn mươi giây”.

Liên tiếp dùng “Kirie Elodon” cho cả tám lưỡi đao đã khiến số năng lượng của Hoàng giảm xuống âm âm, hẳn nhìn mốc thời gian còn lại nhảy số như điên gấp đến thất cả ruột. Tuy vậy ít nhất cũng đã đánh trúng Pak hai lần, hạn chế bớt đi độ linh hoạt của anh ta, do đó tình hình cũng không đến nỗi tệ lắm.

Nhưng ngay khi Hoàng vừa nghĩ như vậy thì ở bên kia Pak đã thần nhiên đứng dậy, máu từ hai vết thương chảy ra đỏ thẫm cả nửa người vẫn không làm anh ta lo lắng một chút nào. Pak từ từ giờ cây giáo lên cao rồi đột ngột đập mạnh nó xuống đất, chấn động này khiến làm các giọt máu xung quanh văng lên tung tóe. Và sau đó một điều không thể tưởng tượng nổi xảy ra, số máu này lập tức hóa thành các dòng khí cuộn cuộn rồi bị cây giáo hút sạch sẽ, vốn lúc trước nó đã có màu huyết dụ thì nay càng đỏ thẫm lên một cách cực kỳ ma mị.

- “Hắn tự hút máu chính mình sao...”.

Một màn hoang đường này làm cho Hoàng cực kỳ kinh ngạc, hẳn vượt mờ hôi trên gáy nhìn đôi mắt đỏ rực của Pak nhìn sang mà lạnh cả sống lưng. Tuy vậy Hoàng vẫn tranh thủ từng giây điều khiển đám lưỡi đao tiếp tục tấn công, nhưng lần này thì khi các lưỡi đao không còn đỡ nổi cây giáo nữa, Pak đánh toàn bộ đám lưỡi đao văng tứ tung, một đường tiến thẳng tới trước.

Hoàng thấy tình hình không ổn lập tức thay đổi chiến lược, hẳn điều khiển cho toàn bộ tám lưỡi đao tập trung một chỗ chồng lên nhau, tạo thành một tấm khiên chắn đón lấy thế công của Pak. Những tiếng vang cực lớn vang lên khi cây giáo của Pak đập thành thành lên lớp chắn này, các luồng sáng bạc từ “Kirie Elodon” bị lớp khí đỏ bao trùm kín mít, hắt lên vài tia sáng lẻ loi cực kỳ yếu ớt.

Tuy vậy thế công của Pak vẫn không thể bị ngăn chặn, anh ta gầm lên một tiếng lớn xuất ra hàng loạt cú đâm chuẩn xác vào đúng chính xác một điểm trên tấm chắn này, biến cây giáo của mình như một mũi khoan xuyên phá từ trước ra sau, phá vỡ tan tành cấu trúc phòng thủ mà Hoàng dày công dựng lên.

Ngay khi thấy con đường phía trước đã mở, Pak xoay người nhảy lên không nhắm thẳng ngay điểm tập trung của các lưỡi đao mà đâm thẳng xuống, giải phóng ra một luồng nguyên lực khủng khiếp cắt nát toàn bộ chúng ra thành một đồng mảnh vụn nhỏ li ti. Chỉ trong một tích tắc Pak đã tiêu diệt năm trên tổng số tám lưỡi đao của Hoàng, trực tiếp hủy đi bảy mươi phần trăm sức chiến đấu của đối thủ.

Hoàng nhìn Pak chỉ trong một đòn đã đánh tan tành tới năm lưỡi đao thì đau lòng muốn chết, đám dụng cụ đó không có khả năng tự tái tạo, coi như mình vừa mất hàng đồng tiền chỉ trong vài giây. Tuy vậy hẳn cũng chẳng có thời gian để đau lòng lâu vì Pak đang tiến lại với tốc độ tên lửa, và thậm chí anh ta không thêm chờ để tiếp cận đối thủ mà phóng thẳng cây giáo vào giữa ngực đối thủ.

Hoàng hoảng sợ nhìn một con lóc nguyên lực khổng lồ rít lên trong không khí nhắm thẳng vào mình, luồng cuống tay chân cố tìm mọi cách thu hồi ba lưỡi đao còn lại về phòng thủ, toàn bộ năng lượng của hắn đã đổ lên hết mấy lưỡi đao này, nếu bây giờ mà trúng đòn thì chắc chắn là chỉ từ chết tới chết tan xác pháo.

Một tiếng nổ dữ dội vang lên khi cây giáo va chạm với lớp phòng thủ do ba lưỡi đao tạo nên, số nguyên lực ở của nó phát tán ra ngoài điên cuồng nuốt sạch lấy tấm khiên bạc mỏng manh do “Kirie Elodon” tạo nên. Chỉ với vài lưỡi đao ít ỏi thì Hoàng không thể nào cản nổi thế công quá mạnh mẽ này, ba lưỡi đao bị phá tung sang hai bên, một luồng sáng đỏ ngầu bao trùm toàn bộ tầm nhìn cộng thêm sức ép không khí khiến hẳn không thể nào thở nổi.

Sóng nguyên lực tỏa ra phạm vi toàn sân đấu chạm vào vách phòng hộ khiến nó kêu lên răng rắc từng hồi, toàn bộ chỗ đứng của Hoàng ngập chìm trong một cơn lũ màu đỏ. Yosu thấy cảnh này thì trái tim nhảy lên tận họng, đến bản thân anh ta cũng không chắc mình có thể chống nổi một đòn này mà còn nguyên vẹn trở ra, càng đừng nói tới tên quý tộc này, quả này thì hẳn chết là chắc và sự nghiệp của mình với Pak cũng toi luôn rồi.

Pak chậm rãi tiến lại gần trung tâm vụ nổ, đòn phóng giáo lúc nãy đã tiêu hao gần như toàn bộ số nguyên lực thu được từ Huyết thế, cho nên lúc này anh ta đang rất suy nhược vì mất máu, cộng thêm các vết thương từ lúc nãy đang mở miệng trở lại cực kỳ đau đớn. Tuy vậy Pak vẫn tin rằng với đòn tấn công này thì đối thủ dù hòng mà phòng thủ nổi, nếu hẳn không chết thì cũng tàn phế suốt đời.

Đầu óc của Pak vẫn còn đang choáng váng vì mất máu do Huyết thế, do đó anh ta chưa thể suy nghĩ được tới hậu quả việc mình vừa làm, trong lòng chỉ có cảm giác thỏa mãn khi vừa đánh bại đối thủ mà thôi. Khi Pak đến nơi tìm lại được cây giáo thì nó đã mất hẳn màu huyết dụ dọa người lúc nãy, toàn bộ phạm vi vài mét xung quanh tâm chấn bị san phẳng lý, vài dòng khí máu còn sót lại lơ lửng trong không khí, nhưng tuyệt nhiên không thấy Hoàng đâu, điều này làm Pak cảm thấy hơi lạ.

Pak cầm lấy cây giáo chậm rãi khua hết số khí máu còn sót lại cho thoáng tầm nhìn, anh ta chắc chắn rằng Hoàng chẳng còn sức chiến đấu nữa, thế nên anh ta hoàn toàn thả lỏng không thêm đề phòng gì. Sau khi lớp khí máu bay hết, cuối cùng Pak cũng thấy đối thủ của mình ở góc võ đài và hẳn vẫn còn sống, nói cho chính xác là chưa chết thì đúng hơn.

Thân thể Hoàng chẳng chịt vết thương, mấy lần cắt sâu hoắm chẳng chịt trên người hẳn và chúng vẫn đang chảy máu âm ỉ ra ngoài, đôi tay buông thõng thượt lung lay rõ ràng là đã bị gãy. Hoàng mở miệng ho sù sụ ra một búng máu, giương đôi mắt bất lực nhìn đối thủ tiến lại gần.

Trên thực tế Pak sau khi rời khỏi trạng thái Huyết thế thì cũng không còn bao nhiêu sát ý nữa, chưa kể nhìn Hoàng thảm hại như vậy thì anh ta bỗng nhiên ý thức được mình đã làm quá tay rồi. Tuy nói võ đài giao hữu công bằng không truy cứu trách nhiệm, nhưng ít nhiều gì người ta cũng là quý tộc,

mình ra tay hình như hơi bị quá nặng rồi. Anh ta vội vàng bước tới định đỡ Hoàng đứng dậy, phải đem hắn đi đến chỗ Dược sư để chữa trị ngay may ra còn kịp.

Nhưng ngay lúc Pak tiến lại cúi xuống định đỡ lấy Hoàng thì bỗng nhiên có hai bóng đen đột nhiên xuất hiện sau lưng anh ta, Pak chỉ kịp nghe tiếng gió rít vù vù rồi bỗng cảm thấy một con dao xé tim gan trên vai. Hai lưỡi đao không biết từ chỗ nào chui ra đã xuyên thủng vai và bắp đùi Pak, đứng ngay những chỗ vừa bị thương lúc nãy.

Con dao khủng khiếp khiến anh ta không thể giữ nổi cây giáo nữa khiến nó văng lông lốc ra xa, còn bản thân Pak thì bị nhấc bổng lên không, trở mặt nhìn đối thủ của mình đang từ cõi chết sống lại. Hoàng chặt vật nứ lấy lưỡi đao còn lại để đứng lên, gắt gao nhìn thẳng vào Pak rồi thở ra:

- Không ngờ ta lại còn sống chứ gì, đồ chết tiệt nhà ngươi, hạ ta không dễ như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Tàn cuộc

Pak bị hai lưỡi đao nhấc bổng lên khỏi mặt đất, rơi mất vũ khí cộng thêm chân không có chỗ mượn lực, hoàn toàn trong tình cảnh không thể phòng thủ được. Yosu đứng dưới đài cũng kinh ngạc không hiểu tên này làm sao còn có thể phản đòn được, nhưng anh ta ngay lập tức nhận ra Hoàng đang cố sức điều khiển lưỡi đao cuối cùng, rõ ràng có ý định muốn kết liễu đối thủ.

Yosu không còn kịp nghĩ ngợi gì nhiều, anh ta ngay lập tức chộp lấy cây giáo của mình rồi lấy đà phóng thẳng lên võ đài, nhưng khoảng cách quá xa khiến Yosu không thể nào can thiệp được. Pak giãy dụa muốn thoát ra ngoài nhưng cứ mỗi lần như vậy lại chỉ càng khiến bản thân đau đớn hơn, toàn bộ nguyên lực của anh ta đã cạn kiệt sau lần Huyết thể vừa rồi, không còn mấy may tí sức chiến đấu nào nữa. Ở phía còn lại Hoàng cố sức giơ tay lên ra lệnh cho lưỡi đao cuối cùng, cắn chặt đôi môi đầy máu rít lên từng chữ:

- Chết đi.

Pak bất lực kinh hoàng nhìn lưỡi đao sắc lẹm đang phóng tới giữa trán mình, toàn thân anh ta lúc này đã không còn nguyên lực phòng thủ nữa, chỉ cần một đòn tấn công đơn giản cũng đủ giết chết Pak không một chút khó khăn gì.

Nhưng đúng ngay lúc Pak tưởng chừng như mình sẽ phải bỏ mạng, thì một luồng sáng xanh biếc từ ngoài cửa bắn thẳng lên võ đài, chính xác xẹt ngang qua ngay trước mũi anh ta và cắt lưỡi đao ra làm hai đoạn, cũng đồng thời nữa giây sau đó, hai lưỡi đao đang cắm vào vai cùng bắp đùi cũng vỡ vụn ra thành mấy chục mảnh. Yosu thấy vậy thì liều mạng lao tới đỡ lấy bạn mình, sau đó đập thẳng cây giáo xuống đất tạo thành một vách nguyên lực phòng thủ kín mít, ngăn không cho Hoàng tiếp tục tấn công.

Đòn kết liễu không thành này cũng triệt để lấy đi tí chút năng lượng ít ỏi còn sót lại của Hoàng, khiến hắn kiệt sức ngã gục xuống sàn, nhưng vẫn cố sức lấy ra một lọ thuốc hồi phục sơ cấp đổ vào miệng, sau đó ngồi vật ra vừa thở hồng hộc, vừa quan sát kẻ vừa phá đám mình.

Ba bóng người từ ngoài cửa hốt hải chạy tới võ đài, đi đầu là quản gia Mac đang lo lắng đến tái nhợt như sắp chết đến nơi. Theo sau ông ta là hai chiến binh khá lớn tuổi, một người bọc giáp trụ kín mít, người còn lại thì chỉ mặc đồ đã chiến đơn giản, trên tay vẫn đang còn cầm một cây cung dài vẫn còn đang bốc khói, khói còn hơi cũng biết đây là thứ vừa cứu mạng Pak.

Mac chạy tới võ đài nhận ra tình cảnh nửa sống nửa chết của Hoàng mà muốn ngất xỉu tại chỗ, ông ta lao thẳng lên chỗ Hoàng đang ngồi, lấy ra cơ man hàng đồng thuốc cùng dụng cụ sơ cứu bày đầy ra đó. Hoàng thấy Mac đang có ý định biến mình thành xác ướp thì giơ tay lên ngăn lại, đồng thời giơ ra lọ thuốc hồi phục sơ cấp đã cạn đầy, lúc này hắn thực sự quá mệt để nói chuyện rồi.

Hai lão binh đi ngay theo sau Mac, họ bước thẳng đến chỗ Pak đang đứng. Người mặc áo giáp đẩy Yosu ra và trực tiếp xem xét vết thương của Pak, lão binh còn lại giữ chặt cây cung thận trọng quan sát các thiệt hại trên võ sân, đôi mắt luôn khóa chặt lấy Hoàng đang ngồi như thờ như chó chết ở góc.

Sau một lúc xem xét, người lính mặc áo giáp lấy ra một lọ thuốc nước đổ lên hai vết thương của Pak, tiếp theo đó lấy ra một mớ băng gạc rồi cẩn thận quấn thuốc bao kín những chỗ đang chảy máu của anh ta. Sau khi mọi việc đã tạm ổn, ông ta mới quay sang Yosu, từ đầu đến cuối anh chàng tân binh này không dám nói một câu nào, đầu luôn cúi thấp xuống đất y như trẻ con làm sai vậy.

- Ai mở màn vụ lộn xộn này?

Lão binh mặc giáp cất giọng trầm đục với phong thái gần như ra lệnh hỏi Yosu, anh chàng tân binh tính nói đỡ vài câu cho Pak nhưng thấy cấp trên giọng điệu đang rất tức giận thì chỉ biết nuốt vào trong, thực thà thuật lại hết những gì vừa xảy ra.

Sau khi nghe xong câu chuyện, cả hai lão binh đều không tự giác mà nhìn về phía Hoàng, họ đúng là cũng không thể tin được tên quý tộc này lại có thể chiến đấu kinh khủng đến vậy. Người mang giáp nhẹ từ từ tiến lại gần chỗ Hoàng, cúi người chào hắn theo nghi thức rồi nói:

- Xin lỗi ngài, xảy ra đến mức này lỗi đều do tôi quản lý thuộc cấp không tốt, nếu có chuyện gì cần giải quyết xin ngài cứ nói.

Người đàn ông này nói rất rõ ràng, không có ý bao che hay đổ lỗi cho ai khác, rất khẳng khái nhận trách nhiệm về mình. Hoàng uống thuốc và nghỉ ngơi một lúc cũng lấy lại được sức, chậm rãi trả lời:

- Không có gì nghiêm trọng đâu, chẳng phải là còn chưa có ai chết sao.

Hoàng thấy tình hình đã ổn định, hai bên đều được chữa trị thì cũng thả lỏng tâm lý, cố ý nói kiểu tung hứng để khiến không khí thoải mái hơn. Nhưng không hiểu là mấy người ở thế giới này không hiểu cách hấn nói đùa, hay họ nghĩ quá nghiêm túc mà chỉ thấy lão binh mặc giáp nhẹ nhíu mày tiến thẳng tới chỗ Pak đang ngồi, không nói lời nào rồi đột ngột tung thẳng một đấm vào giữa ngực anh ta.

Một tiếng choang chất chứa vang lên như kim loại va chạm phải đá, và ngay sau đó Hoàng thấy thân hình của Pak thần kỳ lượn một vòng trên không, trước khi bắn văng ra khỏi võ đài rồi nằm im bất động, máu từ mũi và miệng chảy ra ròng rọc như vòi nước hở van. Yosu đứng bên cạnh há hốc mồm không dám nói câu nào, lão binh đánh xong thì đi tới trước mặt Hoàng rồi chấp tay nói:

- Chuyện này có thể bỏ qua được chứ?

Hoàng hết nhìn người đàn ông đứng trước mặt này nói như ra lệnh với mình, lại liếc sang Pak đang nằm sóng soài dưới đất như một cái xác chết thì chợt nuốt nước bọt. Lão binh này làm như vậy coi như cũng biểu hiện ta đây không bao che thuộc cấp, nhưng Hoàng biết chắc rằng đây chỉ làm làm màu cho hấn thấy mà thôi làm to chuyện lên thôi. Có điều vốn việc này cũng không nên kéo dài thêm nữa, thế nên hấn liền trả lời:

- Dù sao cũng chỉ là đấu tập mà thôi, không nên làm mất hòa khí. Tôi cũng mệt rồi, phải đi nghỉ cái đã.

Hoàng nói xong thì lập tức đứng lên rồi ra hiệu cho Mac đỡ hấn rồi đi, chỉ trong phút chốc cả hai đã biến mất dạng khỏi võ đường, thậm chí Hoàng còn không hỏi tên của hai lão binh này. Sau khi thấy Hoàng rời đi, người lão binh mặc giáp nhẹ mới thở hắt ra ngoài, quay sang Yosu rồi nói:

- Đưa thằng ngu kia đến quân y đi, nói nó tiền lương ba tháng tới sẽ bị cắt một nửa,

Yosu nghe vậy thì như được đại xá, lật đật chạy tới xoa nắn Pak lên, làm tư thế chào kiểu quân đội với hai người này rồi tất tả đem bạn mình chạy mất tăm. Trong phút chốc trên võ đài chỉ còn trơ lại hai lão binh đứng im như tượng, cuối cùng người mặc áo giáp nhẹ lên tiếng:

- Đi thôi, chuyện này đến đây là dừng, tốt nhất là đừng để lọt ra ngoài cho ai biết cả.

Do Hoàng nổi hứng bắt từ muốn đánh võ đài vào ban đêm, thành ra ngoại trừ Mac ra không có quân gia nào khác biết chuyện này. Lúc này trên đường tới đây cả hai lão binh này cũng bàn bạc cùng Mac giấu nhẹm vụ này, vì nếu để lộ ra ngoài có quý tộc đánh võ đài cùng lính gác công tới gần chết võ cùng phiền phức. Hai lão binh dọn dẹp một chút mấy chỗ đồ vỡ rồi cũng âm thầm rời đi, một màn kinh người này cứ thế mà trôi qua im hơi lặng tiếng.

Hoàng lúc này đang nằm trên giường hóp hơi thở hồng hộc như cá chết, Mac sau khi đỡ hấn về nghỉ cũng đã nhanh chóng quay trở lại thu dọn hiện trường, cố gắng che dấu toàn bộ những gì vừa xảy ra trong đêm nay. Hoàng kéo áo xem xét những chỗ bị thương được bôi thuốc, thấy chúng hầu hết đã kéo da lành lại hết mới yên tâm, nhắm mắt nghĩ thầm:

- “Sao lúc quái nào mình đánh nhau cũng là thừa sống thiếu chết thế nhỉ?”

Lần này đúng là Hoàng đã ăn đòn rất oan mạng, vốn chỉ muốn là tập dượt một tý thử nghiệm cho vui, nhưng không ngờ lại dẫn đến kết quả tí nữa mất mạng thế này. Không những hấn tốn một đồng bom giả kim vô ích, bị đánh tới ngu người mà nặng nề ở chỗ vũ khí có giá trị nhất là tám lưỡi đao co giãn kia cũng tan tành mấy khối toàn bộ, thiệt hại này làm hấn tiếc tiền đến muốn khóc rống lên.

Lần đánh nhau này cũng khiến Hoàng phải nhìn nhận lại máu điên của mấy người tập võ ở đế quốc này, hấn không ngờ họ sẵn sàng thí mạng chỉ vì một trận đấu võ vẩn như vậy. Hoàng chợt rung mình nhớ lại khoảnh khắc lưỡi giáo của Pak bao trùm toàn thân, tình cảnh lúc đó đúng là chín phần chết một phần sống.

Cũng may là ngay từ lúc thấy Pak ra đòn từ đầu, Hoàng đã nhận ra hệ thống phòng thủ tự động của võ đài sẽ kích hoạt từ bốn góc theo hình vòng cung đi lên, do đó nếu nép sát vào những chỗ đó thì sẽ giảm thiểu được rất nhiều sát thương. Ngay từ khi cây giáo của Pak lao tới, Hoàng chỉ vận dụng một chút xiu năng lượng để điều khiển ba lưỡi đao chặn nó vài giây, còn bản thân thì bật sẵn lò xo rồi chờ đợi thời cơ bùng thẳng tới góc võ đài gần nhất.

Hấn sau đó tự ép mình như con khô mực sát xuống đất, nương nhờ vào lưới phòng hộ tự động cộng thêm tự niệm “Kirie Elodon” cho bản thân mà sống sót. Tuy vậy sóng nguyên lực từ đòn tấn công vẫn đủ sức làm hấn bị thương cực nặng, thậm chí có lúc Hoàng còn cảm thấy mình vốn đã thắng thiên luôn rồi. Sau đó hấn nằm đó giả chết cho đối thủ nghĩ đòn tấn công đã có hiệu quả, lúc Pak tiến lại muốn giúp đỡ Hoàng ngay lập tức dùng số năng lượng còn lại phản đòn, và lúc đó hấn hoàn toàn có ý định muốn giết người. Nếu hai lão binh không tới thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa.

Hoàng lúc này nằm trên giường vừa nhức mỏi chân tay vừa kiệt sức do hoạt động quá mức, tuy thuốc hồi phục và “Sia” có thể chữa thương rất tốt nhưng mấy cái mệt mỏi cơ thể thì chịu chết. Do đó lúc này Hoàng cực kỳ buồn ngủ, hấn ngáp dài vài cái, miệng lẩm nhẩm vài câu chửi bới vô nghĩa rồi nhắm mắt lại.

Sáng hôm sau khi thức dậy, các vết thương trên người Hoàng đã lành lại toàn bộ, nhưng thân thể vẫn cực kỳ đau nhức do giãn cơ. Làm vài động tác thể dục cho tỉnh táo, Hoàng lò dò bước ra cửa trong trạng thái ngái ngủ, còn chưa kịp vớ lấy khăn rửa mặt thì một khuôn mặt đã hiện ra trước mặt.

Mac không biết từ chỗ nào chui ra đứng chắn ngay trước mặt Hoàng, trên tay có đầy đủ cả một bộ đồ vệ sinh cá nhân lẫn những thứ linh tinh vớ vẩn khác. Ông ta gấp gấp hấn hấn nói:

- Thiếu chủ cần gì cứ nói, tôi sẽ đi thực hiện ngay.

Hoàng nhìn thấy Mac như kiểu cảnh sát nhìn tội phạm thì cũng hơi ngại, có cảm giác như ông già này sẽ móc dao ra đâm chết mình bất cứ lúc nào vậy. Hắn lựa đại lấy một cái khăn rồi cẩn thận từng ly từng tý một vệ sinh khuôn mặt, xong xuôi hết mới bước ra khỏi nhà nghỉ đi đến chỗ Milenia.

Milenia lúc này cũng đã ngủ dậy và đang được một quản gia khác phục vụ, thấy Hoàng đến thì vui mừng vẫy tay chào hắn rồi vội vộp nói:

- Anh ăn sáng với em luôn đi.

Hoàng kéo ghế ngồi xuống rồi lấy một chiếc bánh gần đó tống vào mồm, thứ này khá giống bánh mỳ ngọt ở Trái Đất nhưng bột dai hơn nên hơi khó nuốt. Hắn ngồi vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với Milenia một lúc, hôm nay phải đi kiểm nhà mới sẽ phải khá tốn thời gian nên cứ thông thả.

Sau khi giải quyết gọn gàng một đồng thức ăn miễn phí, Hoàng xoa bụng thỏa mãn rồi khoác tay Milenia bước đến sảnh đón tiếp. Nhân viên sau khi biết hắn có ý định rồi đi liền đưa ra một bảng biểu liệt kê, đây đơn giản chỉ là mẫu xác nhận khách đã từng ở lại đây mà thôi, Hoàng và Milenia nhanh chóng ký tên lên đó. Sau khi kiểm tra lại lần cuối, người nhân viên và cả hai quản gia liền cúi người rất thấp và nói:

- Cảm ơn hai vị và hẹn gặp lại.

Lúc Hoàng bước ra khỏi sảnh đón tiếp, hắn thấy Mac thờ dài nhẹ nhõm như vừa tống khứ khỏi ôn dịch vậy. Cả hai bước nhanh ra khỏi viện, mấy người lính gác công vẫn như cũ đứng thẳng người yên lặng y hệt lúc cả hai tiến vào. Hoàng không thấy Pak, Yosu hay hai lão binh ngày hôm qua, và lại dù sao chắc họ cũng không muốn gặp mình làm gì. Trên thực tế thì vụ đánh võ đài âm ỷ đó xảy ra vào đêm khuya, lại chỉ có mỗi Mac cùng hai tân binh là trực tiếp tham gia, thêm nữa là chẳng ai muốn bôi nó thêm nên vụ này cứ thế mà chìm vào quên lãng.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Nhà mới

Rời khỏi khu biệt viện, Hoàng dẫn Milenia quay ngược lại trung tâm thủ đô. Vốn ban đầu Hoàng muốn tự mình tìm một căn nhà tốt rồi dọn đến đó, nhưng do ở đây lạ nước lạ cái và hắn cũng không rõ vật giá tại thủ đô ra sao, vớ vẩn thì có mà bị lừa cho vỡ mắt. Thế nên sau một hồi suy nghĩ, Hoàng đã quyết định là đến mấy chỗ môi giới cho chắc cú.

Về cơ bản ở thủ đô có rất nhiều nhà cho thuê, nhưng nếu xác định ở lại đây lâu dài và cho Milenia đi học thì mua một căn là tốt nhất, dù sao lúc này Hoàng cũng tự coi mình là người có tiền. Hắn vừa đi vừa hỏi mấy nhân viên bảo an thủ đô, cuối cùng được chỉ tới một căn nhà cực lớn nằm khuất trong hẻm cách khá xa trung tâm. Gần như một mình nó chiếm toàn bộ khu hẻm này, lượng người ra vào nườm nượp như trung tâm mua sắm, trước cổng là bảng hiệu ma thuật đề mấy chữ lập thể tổ bố: “Môi giới Khala”.

Đây là một khu phức hợp rất nổi tiếng tại thủ đô, kiếm đủ thứ từ mua bán, môi giới, trung gian, giới thiệu việc làm và đương nhiên là cả địa ốc. Lúc Hoàng và Milenia bước vào cũng đúng giờ làm việc cao điểm, nhân viên cùng khách hàng đi lại tấp nập như một bầy ong vỡ tổ. Hắn hỏi đường tới bộ phận mua bán nhà, chả mấy chốc gặp ngay một nhân viên nam còn khá trẻ đơn đã tiến ra chào:

- Xin chào, các vị muốn mua, bán hay thuê nhà ạ

Người này mặt mày tuy không tính là đẹp trai nhưng rất chỉnh chu sạch sẽ, miệng lúc nào cũng cười tươi như hoa, phong thái lễ độ rất tạo được thiện cảm cho người đối diện, quả nhiên là ở thủ đô chất lượng dịch vụ cũng theo đó mà tăng lên. Hoàng nhìn lướt qua anh ta vài giây rồi trả lời:

- Tôi muốn kiếm một căn nhà mới, chỗ nào đó nằm ở rìa trung tâm thủ đô là tốt nhất.

- Cụ thể là thế nào ạ?

- Ừm... tôi thiếu phải có hai phòng ngủ, một vài phòng trống đủ rộng, nếu có sân vườn thì tốt. Đơn giản vậy thôi.

- Ngài có muốn xem giá trần trước không ạ?

- Không cần, cứ kiếm chỗ nào tốt nhất theo mô tả của tôi là được, tiền bạc không quan trọng đâu.

Tiêu chí của Hoàng là nhà của hắn ngoài yên tĩnh ra thì phải có nơi để làm thí nghiệm, dù sao chuyên học của Milenia cũng phải tốn thời gian hàng năm trời, chỗ ở bắt buộc phải đúng ý mình. Còn chuyện tiền bạc thì không lo, dù sao cả trăm triệu vừa biến thủ được của Khadas chắc là đủ dùng.

Anh chàng nhân viên nghe thấy Hoàng thổ ra câu: “tiền bạc không quan trọng” thì mắt lập tức sáng rõ lên như đèn pha, nhanh nhẹn cúi xuống lấy ra một tập hồ sơ to tướng rồi hồ hởi quảng cáo:

- Đây là toàn bộ số nhà mà chúng tôi đang có, ngài chỉ cần lựa chọn cái ưng ý, tôi sẽ phụ trách phần còn lại ngay.

Hoàng nhìn đồng giấy tờ chất cao như núi trước mặt thì đột nhiên thấy con lười trỗi dậy, hần miến cưỡng bức một tờ xem thử thì bỗng thấy nó nặng nặng. Mở ra thì hóa ra là cả đồng thông tin, giấy tờ chứng nhận và đánh giá từ những người chủ trước. Hoàng cảm thấy mình không đủ kiên nhẫn để đọc hết liền đồng này liền quay san nói với người nhân viên:

- Cậu làm đây lâu chắc biết rõ nhất, chọn giùm tôi luôn đi. À mà cậu tên gì ấy nhỉ?

- Tôi tên Iksu thưa ngài.

- Ừm thế thì mọi chuyện nhờ cả vào cậu nhé.

Cậu nhân viên tên Iksu này nghe khách hàng nói vậy thì cũng dờ khóc dờ cười, bình thường khi chọn nhà mọi người đều rất kỹ tính, tuy nói trung tâm Khala này có uy tín lớn nhưng mấy chuyện này thì lý ra phải đích thân chọn mới đúng. Tuy vậy Iksu cũng không hỏi thêm, cậu ta cũng hiểu càng làm nhanh thì càng có tiền nhanh, bản thân vốn dĩ chả mất mát gì cả.

Khoảng mười lăm phút sau, Iksu đã lọc ra khoảng mười bộ hồ sơ đáp ứng đủ yêu cầu, sau đó cẩn thận đưa về phía khách hàng. Hoàng đón lấy liếc sơ qua vài cái thì thấy chúng hầu hết đều có giá trên dưới năm tới bảy triệu Kron, dù sao vị trí của mấy căn này cũng không phải đẹp lắm, nếu là đất mặt tiền để buôn bán thì giá còn phải đội lên gấp vài lần. Hoàng xem xét kỹ càng rồi lựa ra ba căn nhà mà hần cảm thấy ưng ý nhất, sau đó nói:

- Mấy căn này có vẻ được đấy.

Iksu đón lại đồng hồ sơ, cẩn thận rút ra ba tập mà Hoàng chọn để lên bàn rồi cất hết số còn lại xuống dưới. Cậu ta nhìn thoáng qua hai vị khách trước mặt rồi dò hỏi:

- Hai vị có muốn đi xem nhà luôn không ạ, nếu bây giờ không tiện thì có thể đăng ký trước, chúng tôi sẽ giữ chỗ giùm cho.

- Không cần, giờ chúng ta sẽ đi tới đó xem trực tiếp luôn.

Hoàng muốn mấy việc này phải giải quyết càng nhanh càng tốt, do đó rất gấp rút đẩy nhanh tiến độ, từ đầu tới cuối không hỏi qua Milenia một câu nào. Thực ra hần đã dự tính ổn định chỗ ở xong sẽ lập tức kiểm tra tổng thể rồi tổng nữ Dược sư vào nội trú, mục đích là để cô ta mở rộng quan hệ cũng như hiểu thêm về cách cư xử khi bước ra xã hội. Do đó căn nhà này chủ ý để bản thân ở, không cần quá cầu kỳ làm gì.

Iksu nhanh nhẹn dẫn Hoàng và Milenia ra phía sau sảnh, tại đây có sẵn một bến xe chuyên dùng để phục vụ khách hàng. Tuy nói ở trung tâm thủ đô các phương tiện tư nhân, nhưng vẫn có nhiều con đường riêng để thuận tiện cho các công việc thường ngày, và tất nhiên khu phức hợp này cũng nằm trong số đó.

Cả ba bước lên một chiếc xe ngựa kéo loại nhỏ, chậm rãi tiến về ngôi nhà đầu tiên. Iksu thì luôn mồm thao thao bất tuyệt nói về những ưu đãi cho khách hàng, cũng như các loại dịch vụ khác đi kèm, phong thái y hệt mấy nhân viên tiếp thị đời sau. Hoàng ngồi nghe chăm chú, cảm thấy đế quốc Ramas này tuy theo hướng quân chủ nhưng không hề hạn chế dân chúng kinh doanh tự do, rất có điểm giống với mấy dạng tư hữu hóa ở Trái Đất.

Sau hơn mười phút chạy xe, cả ba đã đến căn nhà đầu tiên. Iksu chỉ giới thiệu sơ qua rồi tắt tả chạy vào trước để chuẩn bị, Hoàng quan sát thì thấy đây là khu dân cư nằm phía trong một căn hẻm khá sâu, đường xá sạch sẽ yên tĩnh. Các căn nhà đều cách nhau bằng một dãy tường rào rất cao và dày, nhiều chỗ còn trồng cây che kín tầm nhìn từ ngoài vào, bảo đảm sự riêng tư tối đa cho chủ nhân.

Hoàng khá hài lòng với kiểu bố trí này, ít nhất là nếu hần có lỡ tay phá hoại cái gì đó trong lúc thí nghiệm thì cũng không lo có người biết. Iksu mở cổng dẫn khách hàng vào trong, căn nhà mà Hoàng chọn cũng tuy chỉ thuộc loại dành cho tầng lớp trung lưu, nhưng nó cũng có sân vườn khá rộng bao xung quanh, kiến trúc thì theo lối nhà nguyên khối phổ thông tại đế quốc.

Lúc cả ba bước vào thì bên trong sạch bóng không có một hạt bụi nào, nội thất đầy đủ ngăn nắp sẵn sàng đón chờ chủ nhân tới ở, đây hiển nhiên là do mấy người từ khu trung tâm làm ra để hút khách. Hoàng đi một vòng xung quanh xem xét một lượt, căn nhà này có tổng cộng một phòng khách, ba phòng ngủ cùng các kiến trúc vệ sinh thông thường khác theo tiêu chuẩn. Cái chính yếu nhất là nó có một phòng trống giống như nhà kho nằm khuất hẳn ở phía sau, cực kỳ thuận lợi để làm thí nghiệm hoặc mấy thứ bậy bạ khi cần.

Iksu thấy khách hàng của mình vừa đi vừa gật đầu thì như mở cờ trong bụng, anh ta đã chuẩn bị sẵn tất cả giấy tờ cần thiết đem theo mình, chỉ cần Hoàng vừa ý là sẽ đưa ra ngay. Do các nhân viên này được thưởng theo doanh số bán ra, nhất là nếu ai dụ được khách hàng chịu mua sớm còn được nhiều hơn nữa, nên Iksu nhìn Hoàng mà cứ như thấy một cục tiền đang chạy trước mặt vậy.

- Căn nhà này được đấy, Milenia em thấy thế nào?

Hoàng sau khi xem xét thì cũng thấy tương đối vừa ý, bản thân hần thuộc dạng lười chảy thây nên cũng không muốn vác xác đi xem hai căn nhà còn lại, nhưng dù sao vẫn phải hỏi Milenia một chút cho nó có vẻ dân chủ. Nữ Dược sư cả ngày trời không được đoái hoài gì tới, đoán chắc rằng “anh trai” đã tự quyết lại tự nhiên được hỏi thì hỏi ngạc nhiên, nhưng cô ta vẫn trả lời:

- Em thấy nó cũng được, nếu anh...

- Được, vậy quyết định như thế đi, chúng tôi chọn căn nhà này.

Hoàng không thèm chờ cho Milenia nói hết câu, thô bạo cắt ngang quyết định luôn vấn đề. Iksu chỉ chờ có thể liền lập tức lấy ra một tờ giấy đã được điền sẵn, nhanh nhẹn bày ra trên bàn rồi nói:

- Vậy đây là biên bản xác nhận trước, hai vị chỉ cần phải đặt cọc trước để giữ chỗ, sau đó chúng tôi sẽ...
- Không cần phiền phức như vậy đâu, tôi sẽ trực tiếp trả tiền mặt một lần bây giờ luôn, được chứ?

Iksu đang chuẩn bị giấy tờ nghe Hoàng nói vậy thì ngó người ra một lúc, nhưng rất nhanh anh ta đã tập trung lại tinh thần, quay sang hỏi lại khách hàng:

- Ngài chắc chắn muốn thanh toán luôn ngay lập tức một lần ạ?
- Ừ, thế cho nó nhanh, đỡ mất công đi lại phiền phức.

Hoàng trả lời dứt khoát không cần suy nghĩ, hần vốn đã mang sẵn máu lười trong mình nên rất ngại làm thủ tục rườm rà, nếu có thể trả tiền lập tức rồi nhận nhà luôn thì tốt nhất. Về phía Iksu thì tuy hơi bất ngờ với kiểu mua bán như ăn cướp này, nhưng dù sao cũng là dân môi giới lâu năm nên cậu ta cũng rất nhanh nắm bắt được tình hình. Iksu lắng lắng cất tờ giấy trên bàn đi, sau đó nói:

- Nếu vậy thì phiền hai vị lấy ra thẻ thân phận, tôi sẽ chuyển thông tin lên cấp trên để làm xác nhận chủ quyền căn nhà này luôn.

Hoàng hơi thắc mắc là tại sao chỉ có một người mua mà cần phải xuất trình thẻ thân phận của cả hai, nhưng hần cũng không hỏi nhiều, về phần Milenia thì cô ta đã để thẻ thân phận từ trên bàn từ trước. Iksu nhận lấy hai tấm thẻ này, vừa nhìn vào thì giật mình nói:

- Hóa ra hai vị là quý tộc à, thế thì quá đơn giản rồi.

Iksu nói xong thì cúi xuống ghi chép gì đó, chốc chốc lại ngẩng lên nhìn Hoàng và Milenia theo kiểu: “sao không đưa nó ra ngay từ đầu đi”, có điều tất nhiên anh ta chỉ dám nghĩ vậy thôi chứ không dám nói ra ngoài. Còn về phần Hoàng thì quay sang Milenia ra ý hỏi, nhưng cô ta cũng chỉ nhún vai không đáp, xem ra Milenia cũng chưa đi mua bán mấy cái này bao giờ.

Mất khoảng hơn mười phút sau, Iksu đã hoàn thành xong mọi việc, anh ta trả lại hai tấm thẻ thân phận, sau đó chìa ra một tờ giấy hợp đồng rồi nói:

- Đây là giấy xác nhận quyền sở hữu căn nhà này, nếu hai vị muốn thì có thể thanh toán tiền luôn tại đây hoặc không thì trả sau cũng được, và cũng không cần phải đặt cọc trước.

Hoàng nghe vậy thì cảm thấy làm quý tộc quả là tốt, việc gì cũng được ưu đãi thật lực. Hần đón lấy tờ hợp đồng đọc qua một hồi, trên đó nó có ghi đầy đủ thông tin của Hoàng và Milenia theo như trên thẻ thân phận, cũng như vài điểm chủ yếu xác nhận chủ quyền, mọi thứ đều rất rõ ràng không sai sót tí ti gì. Tuy vậy Hoàng vẫn tò mò hỏi lại:

- Thủ tục chỉ có vậy thôi sao, tôi tưởng cậu phải đem thông tin về trụ sở để xác nhận chứ.
- À đó chỉ là trong trường hợp dân thường thôi, còn những quý tộc như ngài và quý cô đây là ngoại lệ, mọi chuyện đều đã được Hoàng gia chịu trách nhiệm
- Nói rõ hơn xem nào, tôi mới lên thủ đô lần đầu, việc này không rõ lắm.
- À nếu vậy thì cũng khó trách ngài không biết. Tại thủ đô có một điều luật là: tất cả những việc mua bán của quý tộc đều được Hoàng gia đứng ra bảo đảm bất kể là lĩnh vực gì, chỉ cần ngài có thẻ thân phận thì có thể không cần thông qua vài thủ tục bảo đảm. Ví dụ như lúc này tôi chỉ cần ghi tên của hai người trên thẻ vào hợp đồng là nó đã có hiệu lực, không cần thiết phải đem về xác nhận lại.

Hoàng nghe xong thì gật gù coi như hiểu tương đối, xem ra cái thẻ này đúng là chìa khóa vạn năng, về sau phải cất nó cho kỹ mới được. Hần đưa lại hợp đồng cho Milenia cất, sau đó quay sang hỏi Iksu:

- Được rồi, giải quyết nốt thôi, lúc này cậu nói căn nhà này có giá bao nhiêu ấy nhỉ?

Iksu lúc này đã thu dọn xong gần hết giấy tờ đồ đạc, nghe Hoàng nói vậy thì lại phải mở ra, rà soát tính toán kỹ càng một lúc rồi cẩn thận trả lời:

- Tính cả tiền thuế và môi giới làm tròn là sáu triệu ba trăm ngàn Kron thưa ngài.

Sáu triệu Kron, nếu ở thành Rock thì đúng là một con số rất lớn, nhưng tại thủ đô này thì nó chỉ đủ mua một căn nhà bình thường trong hẻm mà thôi. Hoàng nghe giá xong thì đẩy chuyện này cho Milenia, dù sao hần cũng giao cho cô ta quản lý việc chi tiêu để làm quen dần cách giữ tiền rồi.

Vài phút sau đó mọi việc xong xuôi, Iksu hôn hờ cấp đồ đi ra ngoài, trên tay là một cục tiền mua nhà vừa nhận được, cũng như một số kha khá được thưởng thêm. Anh ta sung sướng vì tự nhiên kiếm được khách sộp, sau khi nhiệt tình giới thiệu thêm cho hai người khách hào phóng này hàng đồng dịch vụ khác, cũng như lưu lại cho họ địa chỉ liên lạc của mình thì mới lưu luyến bịn rịn mà rời đi, đôi mắt sáng ngời hạnh phúc.

Hoàng sau khi giải quyết được vấn đề nhà cửa thì thở phào nhẹ nhõm, đồ đạc của hai người họ sẽ sớm được chuyển tới đây, vậy cũng coi như đã ổn định chỗ ở tại thủ đô này. Milenia thì đang bận bịu dọn dẹp lại vài chỗ trong nhà, bản thân cô ta cũng cảm thấy vui vì cuối cùng cũng bắt đầu cảm nhận được cuộc sống gia đình thực sự. Hoàng nhìn Milenia tươi tỉnh như vậy thì cảm thấy đây là lúc thích hợp, vì thế hần liền nói:

- Nghỉ ngơi vài ngày đi, sắp tới cô còn phải đi học trở lại nữa đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Hòa nhập xã hội

Milenia đang dở tay làm việc, nghe Hoàng nói vậy thì đứng ngẩn ra một lúc, một lúc sau rất ngạc nhiên hỏi lại hắn:

- Thiếu chủ nói em đi học là sao?
- Tất nhiên là đi học rồi, một Dược sư cấp bảy như cô nếu chỉ chết dí một chỗ thì có phải là quá lãng phí không, có tài năng phải biết tận dụng chứ.
- Nhưng em không muốn.
- Nếu tôi không làm thì là kiểu được phụ huynh kèm cặp riêng, còn chưa đến trường bao giờ thì làm sao mà lại không muốn?
- Những nơi đó toàn bọn quý tộc kinh tởm, em không muốn lại phải tiếp xúc với bọn chúng nữa. Vả lại em yêu thích cuộc sống như thế này hơn...

Milenia tính nói: “vội thiếu chủ” nhưng đến cuối cùng đã kìm lại được, nghĩ tới việc mình sẽ sống với một người đàn ông trong cùng một mái nhà thì đột nhiên cô ta thấy nóng hết cả mặt nhưng lại pha lẫn chút thích thú. Có điều riêng về việc học hành này thì Hoàng vô cùng quyết tâm phải ép buộc Milenia đi cho bằng được, vì thế hắn tiếp tục hỏi dồn:

- Quý tộc ở thủ đô không nhiều như vậy chứ, chẳng lẽ cả cái đế quốc này chỉ có đúng một chỗ đào tạo Dược sư à?
- Về cơ bản thì đế quốc có rất nhiều học viện khác nhau, nổi tiếng nhất là hai chỗ ở thủ đô là học viện Hoàng gia dành riêng cho quý tộc và học viện Illumina không phân biệt học viên. Nhưng kể cả thế thì em cũng không đi đâu.
- Lý do, lý do là gì?
- Em không thích, em không muốn.

Milenia vừa nói vừa phùng má phụng phịu, cặp mắt ươn ướt như một đứa con nít đang dỗi. Hoàng thấy vậy thì cũng không dám cao giọng nữa, hắn từ tốn nói:

- Mil, cô phải nghĩ lại đi, cô là một thiếu nữ còn rất trẻ, một Dược sư thiên tài, sau này sẽ phải tiếp xúc rất nhiều với xã hội, không thể nào cứ trốn trong nhà mãi được.

Thấy Milenia lại đang định ý kiến ý cò, Hoàng lập tức bồi thêm câu nữa:

- Vả lại, điều quan trọng nhất là trong cơ thể tôi vẫn đang chứa cái lời nguyền chết tiệt kia, cách duy nhất là cô phải là Dược sư cấp cao hơn mới có cách chữa được, tôi vẫn chưa muốn chết đâu.

Câu nói này đúng là đã khiến Milenia dao động, đúng là Hoàng thành thảm trạng hiện giờ cũng là do cứu cô ta mà ra. Trên thực tế hắn cũng muốn nhờ Milenia học lên cao hơn để kiểm thêm các công thức xịn, ngoài việc chữa dứt điểm cái thứ trong cơ thể thì còn có thể lợi dụng vào khối việc. Tuy hắn hoàn toàn có thể bỏ tiền nhờ một Dược sư cấp cao nào đó chữa giùm, nhưng thế thì lại không đúng ý định ban đầu đề ra. Cuối cùng Milenia cũng bị lý do này đánh gục, cô ta ngẩng đầu lên trả lời:

- Vậy... em sẽ đi học lại.

Hoàng nghe vậy thì gật đầu tiến lại gần xoa đầu nữ Dược sư, sau đó nhẹ nhàng nói:

- Đừng lo, đi học vui lắm, nhất là với những học sinh giỏi như cô.

Về lý thuyết thì cho Milenia đi học không phải là hành động khôn ngoan vì gia đình cô ta vừa bị xử tử, nhưng lúc trước Hoàng có dò hỏi và biết rằng ngoại trừ lần kiểm tra nguyên lực để được cấp chứng nhận Dược sư cấp bảy, Milenia căn bản là chưa từng đến trường. Tất cả kiến thức cô ta có được đều đến từ cha mình, Ngoài một vài người bạn thân thiết của gia đình thì chả có ai biết mặt cô ta, tất nhiên cũng phải tính tới tên khốn đã đẩy Milenia xuống làm nô lệ, nhưng Hoàng tin là tỉ lệ để cả hai gặp nhau gần như là bằng không.

Hơn nữa nếu Milenia biểu hiện xuất sắc và có thể thăng cấp thành Dược sư cấp tám, lúc đó địa vị sẽ hoàn toàn khác hẳn, chẳng ai hơi đâu quan tâm mấy thứ lật vật trong quá khứ nữa. Việc cho Milenia đi học để tìm thuốc giải cho lời nguyền kia chỉ là phụ, cái mà Hoàng muốn là giúp cô ta tạo dựng quan hệ xã hội để dựa vào, và trường học chẵn chẵn là chỗ tốt nhất.

Giải quyết vấn đề rào cản tâm lý, Hoàng mới bắt đầu chú ý tới việc chọn trường. Milenia vừa nói ở thủ đô này có hai học viện lớn nhất, nhưng hẳn hoàn toàn mù tịt thông tin, do đó đành phải mở miệng hỏi:

- Lúc này cô nói đế quốc này có hai học viện lớn nhất là sao, giải thích rõ hơn đi.

Nữ Dược sư đã quá quen với những câu hỏi cực kỳ trì độn kiểu này của Hoàng, vì thế rất tự nhiên bắt đầu trả lời:

- Đế quốc Ramas rất ủng hộ việc giáo dục, do đó gần như ở thành thị nào cũng có các học viện do Hoàng gia hoặc tư nhân tự mở. Hai học viện lớn nhất cả nước như lúc này em nói là học viện Hoàng gia và học viện Illumina, khác biệt là một cái chỉ nhận con em quý tộc, còn một cái thì tiếp nhận toàn bộ không phân biệt đẳng cấp.

Hệ thống giáo dục của đế quốc Ramas này theo kiểu một mạch từ thấp lên cao, trừ chương trình phổ cập xóa mù chữ ra thì ngay từ khi còn nhỏ, tất cả người dân thì bình thường tới quý tộc đều sẽ dựa vào nguyên lực cũng như nguyên tố trong người mà được hướng dẫn chọn nghề thích hợp.

Tất nhiên bạn cũng có thể chọn con đường khác không ai ép, nhưng hệ thống đánh giá nguyên lực giúp giảm thiểu tối đa việc nhân tài chọn sai nghề vô ích, nhìn chung là nó giúp tăng chất lượng giáo dục cực nhiều.

Nguyên lực thì tùy theo tư chất cũng như sự chăm chỉ luyện tập của từng người mà tăng theo thời gian, nhưng cách để sử dụng nó hiệu quả thì bắt buộc phải có người chỉ dạy. Ở thế giới này không có chuyện thiên tài chỉ cần nhìn qua là biết, tất cả đều phải đi học đầy đủ, khác biệt chỉ là về tốc độ thời gian nhanh chậm mà thôi.

Đó cũng là lý do tại sao hầu hết dân thường đều kém hơn quý tộc, cứ nhìn sự khác biệt giữa tên Giáp sĩ Pukas ở thành Roc và anh chàng tân binh Pak thì rõ, tuy cấp độ bằng nhau nhưng trình độ chênh lệch phải gần gấp đôi.

Hoàng vốn đã có nghiên cứu rất nhiều về hệ thống giáo dục của thế giới này từ khi còn ở thành Roc, do đó hẳn chỉ cần Milenia xác nhận lại mà thôi. Sau khi nghe nữ Dược sư giải thích xong thì gật đầu rồi nói:

- Ngoài việc thu nhận học viên ra, hai học viện mà cô vừa nói còn khác nhau cái gì nữa không?

Milenia tuy chưa từng đến trường nhưng dù sao cũng là quý tộc xịn, ít nhiều cũng phải biết mấy thứ cơ bản, vì thế cô ta liền trả lời:

- Em cũng không rõ lắm, chỉ biết học viện Hoàng gia được lập ra chuyên để đào tạo tầng lớp quan chức tuyệt đối trung thành với đế quốc, còn học viện Illumina thì không bị ràng buộc gì, chỉ cần đủ tiêu chuẩn thì ai cũng có thể vào.

- Chất lượng giữa hai nơi này thế nào?

- Em chưa từng tới nơi nào trong hai học viện này, nhưng nghe mọi người nói là chúng không có chênh lệch nào đáng kể.

Hoàng tất nhiên là muốn cho Milenia một môi trường đào tạo tốt nhất, nhất là với một học viện chuyên dành cho quý tộc thì quá tốt. Nhưng tình hình hiện tại thì tốt nhất là không nên đâm đầu vào những chỗ đó, vì lỡ ai đó rảnh rỗi mò ra được thể thân phận của bọn họ là giả thì đúng là xúi quẩy. Vì thế lựa chọn duy nhất là vào học viện Illumina, dù sao thì chất lượng giữa chúng là như nhau.

Quyết định xong, Hoàng liền quay sang hỏi Milenia:

- Học viện Hoàng gia đúng là không phải nơi phù hợp với cô, đến chỗ Illumina kia thì tốt hơn. Vậy còn đầu vào thì sao?

- Học viện Hoàng gia không có tuyển sinh, học viên chỉ cần là quý tộc nếu muốn vào sẽ được nhận ngay. Còn bên phía Illumina thì tuy nhận học viên không phân biệt thân phận, nhưng bắt buộc phải thi tuyển mới được chọn.

- Vậy, cái kỳ thi tuyển đó bao giờ mới được tổ chức?

- Cái này... em không biết thừa thiếu chủ.

Hoàng nghe Milenia nói vậy thì cũng không hỏi nữa, dù sao cô ta cũng chưa từng đi học lần nào, không phải cái gì cũng biết, mấy cái này từ từ tìm hiểu là được. Hắn tính toán một lúc rồi nói:

- Được, trước mắt là ổn định chỗ ở đã, mấy ngày tới cô chịu khó sửa sang lại nhà với mua sắm vài thứ giúp tôi, với lại nhớ qua chào hỏi hàng xóm nữa đấy.

Hoàng nói xong thì lấy ra một tờ giấy đưa cho Milenia, trong đó là những thứ giúp hắn chế tạo thuốc và dụng cụ. Tuy đẩy hết mọi chuyện cho Milenia có vẻ hơi vô trách nhiệm, nhưng đây cũng là cách giúp cô ta làm quen từ từ, và lại Hoàng tin rằng một cô gái xinh đẹp lại có tư chất thiên tài như Milenia thì làm việc chẳng được.

Sau khi quyết định mọi thứ như vậy, chuỗi ngày sau đó của Hoàng chỉ có độc bả vấn đề chính là ăn, tập thể dục và ngủ, mọi thứ còn lại từ: việc nhà, mua sắm tới mấy thứ vặt vãnh đều được quẳng hết cho Milenia, hẳn chỉ chịu nhắc chân nhắc tay khi đi ăn cơm mà thôi. Nữ dược sư vì thế bận tới mất tới mồi, gần như không có thời gian rảnh để nghĩ đến chuyện khác.

Khu dân cư này dành cho tầng lớp trung lưu, dân cư hầu hết là những gia đình làm công ăn lương bình thường. Milenia nghe lời Hoàng chịu khó mua quà

đến thăm hỏi tất cả hàng xóm xung quanh, cô ta vừa xinh đẹp lại có thái độ lịch thiệp của quý tộc nên rất nhanh đã lấy được thiện cảm của mọi người. Vài ngày sau đó khi Hoàng bước ra khỏi nhà chạy bộ thì đã thấy Milenia đứng tám chuyện với vài cô gái hàng xóm rất vui vẻ, coi như là có chút tiến bộ.

Về phần Hoàng thì cũng không phải chỉ là ngồi chơi suông, qua mấy lần hỏi chuyện hàng xóm cộng thêm đọc báo hằng ngày, hần rất nhanh đã tìm ra được thông tin tuyển sinh của học viện Ilumina. Theo đó học viên này tổ chức thi tuyển tổng cộng hai lần trong năm, mỗi lần cách nhau năm tháng, thí sinh bắt buộc phải đăng ký trước tối thiểu một tháng để lấy giấy báo và giấy chứng nhận. Kết quả thường sẽ có sau vài tuần, những ai đủ tư cách sẽ được nhập học và trở thành học viên chính thức.

Hoàng tìm hiểu thêm thì được biết là tuy không được hậu thuẫn hoành tráng như học viện Hoàng gia, nhưng học viên Ilumina này lại nổi tiếng vì chất lượng đào tạo. Tất cả học viên xuất sắc khi tốt nghiệp đều được các gia tộc kinh doanh tranh nhau mời mọc, đây cũng là điều dễ hiểu vì Ilumina nhận học viên từ mọi nơi trong nước chứ không chỉ giới hạn trong tầng lớp quý tộc, biết được điều này Hoàng coi như yên tâm để Milenia thi vào đây.

Hoàng tốn thêm mấy ngày nữa để suy tính và chuẩn bị tiền bạc đầy đủ, trong một buổi tối sau khi com nước xong xuôi, hần liền thông báo cho Milenia:

- Ngày mai chúng ta sẽ đến học viện Ilumia đăng ký cho cô, tối nay đi ngủ sớm đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Đăng ký tuyển sinh

Milenia nghe Hoàng nói vậy cũng không có ý kiến gì, chỉ hơi khẽ gật đầu rồi tiếp tục làm việc, tỏ vẻ rõ ràng chả hứng thú gì với chuyện học hành này. Hoàng cũng hết cách, dù sao cô ta chịu đi là tốt rồi, mấy chuyện khác cứ từ từ rồi tính.

Sáng hôm sau Hoàng thức dậy sớm hơn mọi ngày, sau khi hoàn thành bài tập rèn luyện cơ thể thì liền đi chuẩn bị đồ đạc. Tuy mỗi đợt tuyển sinh này kéo dài đến cả tuần, nhưng hần vẫn giữ nguyên tư duy như ở Trái Đất, mặc định xác định lần này đưa Milenia đi làm là phải chắc chắn hoàn thành mới về được.

Do đó Hoàng không những làm thức ăn nước uống mang sẵn, sau đó tổng thêm mấy thứ linh tinh để phòng phải nghỉ ngơi tại chỗ, thậm chí hần còn tính mang lều chống theo để trú lại dài ngày, nhưng cuối cùng lại bỏ đi vì nó quá cồng kềnh. Lúc Milenia ngủ dậy thì đã thấy đùm đồ một đồng trước cửa, cảm giác là sắp đi chạy nạn chứ không phải là đi đăng ký thi. Cô ta tính lên tiếng hỏi nhưng cuối cùng lại thôi, dù sao mấy chuyện khùng điên kiểu này cũng không phải lần đầu tiên.

- Được rồi, lên đường thôi.

Hoàng cúi xuống còng lưng khoác lên một cái ba lô tổ bố, trước ngực lại còn đeo thêm vài túi chứa đồ lặt vặt, nhìn hần như một quả bóng tròn vo. Tuy đăm đồ này cồng kềnh nhưng cũng không nặng lắm, vì vậy Hoàng vẫn có thể đi lại tương đối dễ dàng.

Lúc Hoàng và Milenia bước ra ngoài thì liền được mấy hàng xóm xung quanh tiến tới hỏi thăm rất nhiệt tình, khu dân cư này chủ yếu là các gia đình trẻ, do đó con của họ vẫn chưa đủ tuổi để học ở các học viện lớn. Vì vậy mà khi thấy Milenia đi tuyển sinh thì tất cả đều tỏ ra hào hứng, cái này cũng do nữ Được sư bình thường rất được lòng mọi người.

Hoàng vừa è cổ chất đồ lên một chiếc xe ngựa vừa được gọi hộ, vừa mồm năm miệng mười bốc phét với mấy người hàng xóm bên cạnh, kiểu như em gái mình được nhận là chuyện đã nằm chắc trong túi. Khi hai người lên xe thì gần như những người quen biết gần đó đã đổ ra kín cả hẻm, liên tục nói những câu chúc may mắn mặc dù đây mới chỉ là đi tuyển sinh:

- Hai người đi cẩn thận nhé, đăng ký sớm lấy chỗ tốt.

- Nhớ chọn môn cho kỹ, cần thì cứ hỏi nhé.

- Đăng ký xong còn phải lấy giấy nữa, quên là không được thi đâu, cậu Hoàng nhớ cầm hộ em đấy.

Milenia ngồi xe liên tục phải với xuống nói chuyện và cảm ơn lại đến cuống cả tay, Hoàng thì vẫn như cũ lười biếng nằm ườn ra trên ghế, chờ cho mọi người nói hết mới nghe cô lên nói với lái xe:

- Đi thôi nào anh trai.

Khi cỗ xe ngựa bắt đầu chuyển bánh, cảnh tượng phía dưới chuyển sang giống hệt như mấy màn đưa tiễn người nhà đi xa, hàng xóm xung quanh vẫy tay liên tục tới khi Milenia khuất dạng mới thôi. Hoàng thực sự khá ngạc nhiên vì sự nhiệt tình này, dù sao cả hai dọn tới đây chưa lâu, nhưng tình cảm mà những người này dành cho Milenia lại rất chân thành, cứ y như bạn bè hay họ hàng vậy, có lẽ đây là nét riêng trong tính cách của cư dân đế quốc Ramas.

Tuy là một học viện lớn và uy tín, nhưng đất đai trong khu trung tâm hiển nhiên không đủ chỗ để chứa nổi. Do đó học viện Ilumina buộc phải xây dựng ở phía rìa ngoại ô thủ đô, nhưng bù lại mặt sau của nó dựa vào một khu rừng rậm cực lớn có đường sông thông ra biển, rất thuận tiện cho việc tập luyện

của học viên cũng như phát triển cơ sở vật chất nếu cần.

Học viện Ilumina nổi tiếng thứ nhì đế quốc, lại không phân biệt tầng lớp nên mỗi lần tuyển sinh của nó đều thu hút cực đông người đến thử vận may, không những là dân thường mà kể cả các quý tộc cấp thấp cũng muốn đến đây học. Tuy học viện tuyển sinh không tự do không giới hạn số lượng, nhưng ai cũng muốn đến trước lấy giấy xác nhận cho chắc cú.

Hiện Hoàng và Milenia đang ở trên một con đường cực rộng, tính theo cách nói ở Trái Đất là kiểu đại lộ đủ cho mười mấy làn xe hơi chạy thành thang bát ngát. Nhưng lúc này nó gần như bị nhét chặt cứng bởi hàng đoàn phương tiện đủ loại, từ xe ngựa cỡ nhỏ tới mấy cỗ siêu xe to như cái đầu kéo hạng nặng, chưa kể hàng đông thú cưỡi kỳ dị từ tới cao lừng lững bước đi.

Chất lượng của chúng cũng không đồng nhất, tuy phần lớn mọi người đều sử dụng xe ngựa thông thường trong thủ đô, nhưng cũng đôi khi có một vài gia đình cưỡi trên mấy cỗ xe nạm đá quý sáng rực nhìn qua cũng biết là người giàu có, tất cả cùng thẳng hướng tiến đến nơi ghi danh của học viện Ilumina.

Chiếc xe ngựa chở Hoàng và Milenia chậm chạp luôn lách qua hàng đàn xe trước mặt, sau hơn một giờ đồng hồ sau mới dừng bước. Lái xe mở cửa hông ra thông báo:

- Đến nơi rồi thưa hai vị.

Hoàng gật đầu đáp lại rồi mở cửa bước xuống, sau đó đỡ Milenia ra ngoài để cô ta trả tiền cho lái xe, tiện thể nhờ anh ta chuyển đồ xuống giùm rồi thu dọn chúng vào một góc, làm xong tất cả hẳn mới bắt đầu giương mắt quan sát xung quanh.

Trước mặt hẳn là một con đường độc đạo nhỏ rất bình thường, nó nằm tách biệt hẳn với đại lộ mệnh mông phía sau, gần như là cô đơn một mình một nẻo giống như từ hư không mọc ra vậy. Một điều lạ là tuy có rất đông người đi lại phía trước, nhưng con đường nhỏ này lại sạch bóng không có hạt bụi nào, thậm chí cả cây cối hai bên cũng đập diu theo chiều khác hẳn hướng gió bên ngoài.

Hầu hết những người lần đầu tới đây cũng giống như Hoàng, đều đứng đực lại không dám tiến lên, họ bị cảnh tượng lạ lùng này hút mất hồn, thành ra tuy đã có cả một đám đông đến từ sớm tập trung lại nhưng vẫn không có ai dám tiến vào. Tuy vậy Hoàng vẫn đề ý là có vài người bước lên rất tự nhiên, chẳng mấy chốc rồi mất hút vào bên trong, do đó hẳn đoán rằng đây chỉ là trò đùa gì đó của học viện Ilumina này mà thôi.

Nghĩ vậy nên Hoàng nhanh chóng gọi Milenia đến, sau đó thân nhiên bước vào con đường nhỏ trong ánh mắt nghi ngại của những người gần đó. Quả nhiên khi hẳn bước vào được một đoạn thì cảnh vật xung quanh từ từ biến đổi, các hàng cây hai bên mờ dần rồi tan mất. Hoàng đi thêm khoảng vài trăm mét nữa thì thấy một quảng trường bát ngát trước mặt, chỗ này đã có một số người lớ nhỏ đứng đó sẵn, chắc cũng thuộc dạng không sợ gì đi vào trước giống như hẳn.

Trong khi Hoàng còn đang ngần ngừ chưa biết làm gì tiếp theo thì đã có một bóng người xuất hiện trước mặt hẳn, tươi cười nói:

- Chúc mừng hai bạn đã vượt qua vòng sơ loại, vui lòng đợi một lúc sẽ tới lúc ghi danh chính thức.

Người này là một nam thanh niên chỉ lớn tuổi hơn Milenia chính thức, anh ta mặc một bộ quần áo màu xám, trước ngực đeo huy hiệu hình một con chim đại bàng có sáu cánh, đây là biểu tượng đặc trưng của học viện Ilumina, do đó Hoàng đoán đây là học viên khóa trên được cử ra đây để hướng dẫn người mới.

Hoàng gật đầu đáp lễ lại nhưng chưa vội đi vào mà liếc mắt quan sát cái quảng trường này, so với số lượng người đông như kiến bên ngoài thì tại nơi đây chỉ lác đác vài chục mạng, bù lại trông ai cũng tràn đầy tự tin chứ không do dự không quyết như đám bên ngoài. Hoàng tất nhiên không sợ mấy cái trò đùa nho nhỏ này, còn Milenia thì càng không cần phải nói, cô ta thậm chí còn chẳng thèm quan tâm xem chỗ này là chỗ nào.

- Anh nói vòng sơ loại là sao, tôi tưởng sau khi đăng ký mới bắt đầu thi tuyển?

Hoàng tò mò lên tiếng hỏi người học viên này nghi vấn của mình, bản thân hẳn cũng không biết có màn sơ loại này, lỡ như tí nữa lại lòi ra cái của nợ gì khác thì đúng là công toi. Anh chàng học viên có vẻ cũng đã quen với mấy câu hỏi kiểu này nên rất từ tốn giải thích:

- Đúng là phải sau khi đăng ký mới bắt đầu thi tuyển chọn học viên chính thức, nhưng do số lượng người tham gia quá đông nên các giáo sư trong hội đồng mời đề ra cách thức sơ loại này. Học viện Ilumina tuy không phân biệt giai cấp xã hội, nhưng học viên vẫn phải có sự quyến rũ đáng cảm của cư dân Ramas, nếu ngay cả một ảo ảnh nhỏ như vậy cũng không dám tiến lên thì lấy tư cách gì có thể gia nhập học viện lớn nhất đế quốc?

Người học viên này vừa giải thích vừa tỏ vẻ tự hào không cần che dấu, xem ra danh tiếng của học viện Ilumina này đúng là tốt thật. Hoàng nghe xong thì vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục dò hỏi:

- Nhưng nếu làm như vậy thì có bất công với những người mới không, hẳn là những người từng thi tuyển nhiều lần chẳng phải sẽ biết trước rồi?

- Ô về chuyện này thì hai bạn không cần phải lo, cách thức vận hành của mỗi lần sơ loại là khác nhau nên không ai có thể biết trước nó sẽ là thế nào. Lấy thí dụ như lần này, kể cả nếu đã dám bước vào con đường đó, nhưng nếu tâm tình vẫn còn sơ sệ do dự thì sẽ bị ảo ảnh làm rối trí không thể đến quảng trường này được. Hơn nữa nếu trong thời gian quy định không thể vượt qua vòng sơ loại thì sẽ không đủ quyền tham gia báo danh thi tuyển.

- Hả, tôi tưởng là thời gian tuyển sinh là đến một tuần cơ mà?

- Thực ra là mọi người có đến một tháng để chọn ngành rồi báo danh, nhưng đó là đối với những ai vượt qua vòng sơ loại hôm nay thôi.

- Đâu có ai thông báo về chuyện này, nói như vậy lỡ như hôm nay tôi không lên thì coi như công toi à?

- Bạn hiểu lầm rồi, chính xác là trong thời gian bảy ngày tuyển sinh tất cả mọi người đều có thể vào thi sơ loại, nếu hôm nay không muốn vào thì chờ ngày khác cũng không sao, nhưng nếu đã vào mà không qua được hoặc hết bảy ngày vẫn không dám vào thi coi như bị loại. Hơn nữa mỗi người chỉ được thi sơ loại một lần, thất bại thì phải chờ lần tuyển sinh tiếp theo vào năm tháng tới.

Hoàng nghe người này giải thích như vậy coi như hiểu rõ, đây coi là kiểu lược lọc đầu tiên chọn ra những ai có khả năng trong vô số người ngoài kia. Thể lệ thi cũng rất công bằng khi nó kéo dài tới bảy ngày, cho phép các học viên tương lai có thể thoải mái tính toán, ai liều mạng thì vào ngày đầu, còn nếu muốn chắc ăn thì có thể chờ để lấy thêm thông tin cho chắc cú. Cách làm này tuy chỉ là kiểm tra đơn giản tâm lý con người, nhưng nó cũng thực sự là làm đúng nhiệm vụ sàng lọc rất nhiều kẻ vô dụng.

Sau khi các thắc mắc được giải đáp kỹ càng, Hoàng liền cảm ơn anh chàng học viên cũ này rồi dẫn Milenia vào quảng trường. Tại chỗ này đang quy tụ khoảng gần một trăm người, hầu hết đều đang đứng yên lặng chờ đợi, có vài nhóm có vẻ là quen biết nhau từ trước thì đang túm tụm lại bàn bạc chuyện gì đó. Hoàng chọn một chỗ khuất rồi dẫn Milenia ngồi xuống nghỉ ngơi, đằng nào thì cũng phải chờ một lúc nữa mới tới thời gian đăng ký.

Hoàng lười biếng ngồi bệt xuống đất, hần quan sát thấy rằng cứ khoảng một lúc tầm hơn mười phút sẽ có người mới tìm được đường vào, tất cả đều được các học viên cũ hướng dẫn rồi đến quảng trường tập trung. Hoàng chỉ hứng thú coi được một lúc rồi buồn chán ngáp dài, nếu như không phải đang dẫn Milenia đi đăng ký thì hẳn đã nằm dài ra ngủ rồi.

Đang gà gât mông lung thì Hoàng bỗng tỉnh giấc vì bị Milenia lay dậy, hóa ra thời gian cho vòng loại sơ loại hôm nay đã hết, phía học viện đang bắt đầu tổ chức ghi lại tên của những người đã thông qua để thuận tiện cho các công tác đăng ký về sau. Khi Hoàng vươn vai đứng dậy thì thấy toàn bộ người trên quảng trường đã xếp thành hàng chỉnh tề, lần lượt lên báo danh để được phát cho một tờ giấy gì đó, hần thấy thế thì quay sang hỏi Milenia:

- Họ đang làm gì vậy?

- Những ai đã thành công vượt qua vòng sơ loại sẽ phải báo tên, đưa ra thẻ thân phận và nơi cư trú. Sau đó học viện sẽ phát cho họ giấy xác nhận tư cách, có thứ này thì mới có thể đăng ký thi các môn học được.

Hoàng nghe xong gật đầu không nói gì, cái thứ này cũng giống như chứng nhận tốt nghiệp trung học tạm thời thôi, chả có gì đặc biệt lắm. Hai người cũng tiến lên gia nhập vào hàng ngũ đứng chờ, rất nhanh sau đó thì đến lượt, người xác nhận cho bọn họ không ngờ lại là anh chàng học viên cũ lúc nãy. Anh ta thấy Hoàng và Milenia thì cười rất tươi rồi nói:

- Ha ha, chúng ta đúng là cũng có duyên nhỉ, vậy thì làm việc cho nhanh thôi nào, cảm phiền hai bạn cho tôi xem thẻ thân phận.

Milenia nhanh nhẹn lấy ra thẻ thân phận của mình, còn Hoàng thì vốn chỉ là người đi cùng nên nói:

- Tôi chỉ đi theo em gái mình thôi, không cần phải xác nhận đâu nhỉ.

Người học viên cũ nghe Hoàng nói vậy bỗng ngẩn ra vài giây, sau đó anh ta cười phì ra một cái rồi vỗ vai hần nói:

- Bạn có khiếu hài hước đấy, tôi thích những người như vậy.

- Hả, tôi nói thật mà, có phải đùa đâu?

- Thôi đừng đùa nữa, làm sớm xong sớm nào, hai bạn còn phải vào xem môn thi nữa đấy.

Anh chàng học viên cũ vừa cười vừa giơ tay ra chờ thẻ thân phận, Hoàng bỗng cảm giác ở đây có cái gì đó hơi sai sai, vì vậy hần hỏi lại:

- Tại sao anh lại nói tôi đùa?

- Ha ha, ai mà chẳng biết khi đi thi sơ loại không được dẫn theo người ngoài, như vậy là phạm quy đó.

- Anh giải thích kỹ hơn đi?

- Chắc, bạn biết đùa dai thật đấy nhỉ, quy định từ xưa của học viện là thí sinh khi đi thi sơ loại không được nhờ sự trợ giúp từ người ngoài, nếu đi chung với nhau thì cả hai người đó bắt buộc phải cùng đăng ký, cái này để tránh việc học viên cũ trong học viện ra giúp người nhà.

- Nếu không thì sao?

- Hủy kết quả sơ loại của người đó, không được tham gia thi tuyển trong hai kỳ kế tiếp.

Hoàng nghe giải thích xong mà choáng váng mặt mày, đâu ra còn cái quy định chết toi này nữa, hần lập tức quay sang nhìn Milenia đầy dửng dưng, nhưng nữ Dực sư cũng chỉ lắc đầu tỏ vẻ không biết. Anh chàng học viên cũ thì vẫn đang tươi cười chờ thẻ thân phận của hần, Hoàng lúc này đúng là chỉ muốn hét lên thật to rằng:

- “Cái con mẹ nhà nóóóó”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Báo danh bất đắc dĩ

Hoàng nghe xong vụ thi sơ loại này mà chửi bới âm ỹ trong bụng, tự nhiên bây giờ bản thân lại bị vướng vào cái việc không đâu này. Không phải là Hoàng bài xích chuyện học hành, thực ra hắn còn rất muốn nghiên cứu kiến thức của thế giới này để thỏa trí tò mò, nhưng cứ nghĩ đến chuyện phải đến học viện ở cùng một đám thanh niên trẻ trâu là Hoàng lại thấy nản hần, thà đi làm một học giả lang thang gia nhập đoàn mạo hiểm nào đó còn tốt hơn.

Có điều nếu để sai lầm của bạn thân mà ảnh hưởng đến Milenia thì Hoàng không thể chấp nhận được, rõ ràng trong việc này lỗi phần lớn là của hắn khi đã không hỏi kỹ thông tin, cứ nghĩ chỉ cần xác đến đăng ký dự thi là đủ, giờ thì đúng là đã lâm vào thế dở khóc dở cười. Trong lúc Hoàng đang suy nghĩ lan man thì Milenia ở bên cạnh khẽ khàng thì thầm với hắn:

- Nếu thiếu chủ không muốn thì để em bỏ thi lần này cũng được.

Milenia không nói câu này còn đỡ, vừa nói xong thì đã trực tiếp khiến Hoàng nổi điên, hắn tặc lưỡi lấy ra thẻ thân phận đưa cho người học viên cũ kia:

- Không có gì, thẻ thân phận của tôi đây.

- Đưa luôn có phải nhanh hơn không, anh bạn đùa dai thật.

Anh chàng học viên cũ cười cười rồi cầm lấy cả hai chiếc thẻ, sau khi ghi chép thông tin trên đó một hồi thì rất nhanh đã trả lại và nói:

- Tên của hai bạn sẽ được ghi vào danh sách các thí sinh đã vượt qua vòng sơ loại, nếu thích các bạn có thể vào trong kia đăng ký môn thi luôn, hoặc cũng có thể nghiên cứu trước rồi trở lại quyết định sau đều được

Anh ta vừa nói vừa chỉ tay ra phía sau, ở chỗ trung tâm quảng trường lúc này trống trơn thì bây giờ đã có một khu lều bạt lớn chĩa biết từ chỗ nào mọc lên, rất đông thí sinh sau khi được xác nhận đang tò mò đổ về đó. Hoàng chào tạm biệt anh chàng học viên cũ rồi ra hiệu cho Milenia đi theo, tuy nhiên nữ Dược sư lại rụt rè lên tiếng:

- Anh à, em nghĩ anh không nên tham gia thi tuyển đâu... nguy hiểm lắm

Hoàng đang khó chịu lại nghe Milenia nói như vậy thì càng bức mình hơn, tuy nhiên hắn vẫn cố nén không phát điên vô cớ, bình tĩnh hỏi lại:

- Cô nói như vậy là sao?

- Tuy em không biết nhiều về học viên Illumina này, nhưng em có thể chắc chắn rằng tất cả các phần thi đều phải có phần xác định nguyên lực căn bản, mà cái này em nghĩ anh khó mà qua được.

- Cô giải thích rõ hơn đi.

- Anh cũng biết nguyên lực là thứ để phân chia sức mạnh mọi nghề, một người mạnh yếu ra sao đều phải dùng nó để xác định, nhưng anh lại không hề có, vậy đến lúc kiểm tra thì làm thế nào?

Hoàng nghe Milenia nói xong thì có cảm giác bị người khác cầm gậy vỗ vào đầu, đúng là hắn đã quên bồng đi vấn đề cơ bản chết tiệt này. Tại thế giới mà mọi thứ lấy nguyên lực làm thước đo, thì một kẻ ngoại lai sử dụng năng lượng trong game như Hoàng sẽ là thứ cực kỳ nổi bật. Lúc trước hắn đã thử nghiệm rất nhiều lần và biết được rằng tuy năng lượng của mình khá giống nguyên lực, nhưng chúng lại không tương đồng với nhau.

Có nghĩa là cách thức tra xét nguyên lực không có tác dụng với hắn, tất cả đều ra kết quả là con số không, cái này đã được chứng minh từ lúc gặp đoàn mạo hiểm Nanh hổ, tới lúc đánh nhau với lão già Nguyên sư Zato rồi.

Một điều nữa là do là loại năng lượng không thuộc thế giới này, khiến Hoàng về lý thuyết là một kẻ vô dụng hoàn toàn. Hắn mà đi thi thì thẻ nào cũng lòi đuôi ra ngay, lúc đó thì phiền phức khỏi nói cũng biết là hàng đồng. Nhưng nếu cứ thế mà để cho Milenia bị mất quyền thì Hoàng không cam tâm, lần thi tuyển tiếp theo cách tới năm tháng, có trời mới biết trong thời gian đó sẽ có chuyện gì xảy ra, vì thế hắn tặc lưỡi nói:

- Cứ đi vào xem thẻ nào đã, chưa chắc đã không có cách.

Hoàng nói xong quay người bước đi luôn, Milenia tuy không muốn lắm nhưng cũng đành phải đi theo. Khi hai người đến gần khu lều thì thấy rất nhiều bàn đón tiếp thí sinh, tất cả đều được các học viên cũ giống như anh chàng hồi nãy phụ trách. Do hôm nay là ngày đầu tiên nên số lượng thí sinh qua được vòng sơ loại kia không nhiều, vì thế Hoàng rất nhanh đã tìm được một bàn trống, người đón bọn họ là một học viên nữ tóc vàng khá xinh:

- Xin chào, hai bạn cùng đến đăng ký luôn một lần chứ?

Hoàng nhìn sang Milenia dò hỏi, thấy cô ta không có ý kiến gì thì trả lời:

- Ừm, nhưng tôi muốn xem thông tin các môn thi trước.

- Bạn lựa chọn đúng rồi đấy, học viện Ilumina của chúng ta có số môn học rất đa dạng, nếu không lựa chọn kỹ thì sẽ hối tiếc cho xem.

Cô ta vừa nói vừa cúi xuống lấy ra quyển sách mỏng để lên bàn, Hoàng để ý những học viên cũ này khi nói về học viện Ilumina đều dùng cụm từ “của chúng ta”, có vẻ như họ rất tin tưởng những ai đã vượt qua vòng loại không sớm thì muộn cũng sẽ vào được học viện. Hoàng cầm lấy quyển sách mở ra xem, trong đó chứa tất cả những môn mà thí sinh có thể dự thi, cũng như quy định theo từng mục một rất rõ ràng.

Hoàng vừa đọc vừa nhẩm tính thì thấy sơ sơ phải có tới mấy chục môn đủ hết cả Đông sang Tây, từ những thể loại phổ thông như: Võ sĩ, Đấu sĩ, Pháp sư, Dược sư... cho tới các môn kinh tế, lý luận và xã hội học dành cho ai muốn làm kinh tế hay quan chức, đó là chưa kể tới hàng đồng thứ linh tinh phụ thêm như: Địa lý, Lịch sử, Cơ giới ma pháp, Chiếm tinh thuật... vân vân và vân vân.

Hoàng xem một lúc mà cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hẳn thực sự bất ngờ trước quy mô quá lớn của nền giáo dục tại đế quốc Ramas này. Nó gần như bao gồm hầu hết các góc ngách trong cuộc sống, bảo đảm cho mọi người có đủ cơ hội để phát triển tài năng. Nữ học viên cũ thấy Hoàng ngồi xem cuốn sách thông tin chăm chú, mắt không chớp lấy một lần thì vô cùng tự hào, đây chính xác là những gì mà người ngoài phải thể hiện ra khi được biết tới học viện Ilumina này, cô ta chờ cho Hoàng xem một lúc lâu tới khi phải ngừng cổ lên cho đỡ mỏi thì mới nói:

- Nếu hai bạn có thắc mắc hay cần hỏi gì thì cứ nói, tôi sẽ cố gắng trả lời.

- Tôi muốn hỏi về cách thức thi tuyển Dược sư.

- Dược sư à, môn này tuy rất có tiền đồ cũng khá khó thi đấy. Chẳng hay hai bạn ai là người muốn làm Dược sư.

Hoàng quay sang chỉ vào Milenia rồi nói:

- Em gái tôi.

- Ồ, thì ra là bạn gái xinh đẹp này, chẳng biết là bạn đã qua kiểm tra cấp độ lần nào chưa?

Milenia nghe vậy thì định lên tiếng trả lời, nhưng Hoàng đã ngay lập tức nhảy vào chặn họng cô ta:

- Không có, em gái tôi chỉ mới được học lý thuyết sơ sơ ở nhà mà thôi.

Hoàng vừa nói vừa lấy chân ra hiệu cho Milenia im lặng, tất nhiên là không thể nào để lộ ra chuyện cô ta là Dược sư cấp bảy được, cứ như một người không biết gì lộ đến thi là tốt nhất, đến lúc đó để lộ ra tài năng thì mới dễ lấy cái danh siêu thiên tài và được cao tăng học viện để ý. Vấn đề này thì Hoàng đã tính toán từ trước khi đến thủ đô, hẳn tự tin là với trình độ của Milenia thì mấy thứ này chả khác gì chuyện lấy đồ trong túi.

Nữ học viên tóc vàng kia nghe Hoàng nói xong cũng không tỏ vẻ thất vọng gì, tươi cười nói:

- Ồ bạn đừng lo, tôi chỉ tò mò thôi. Thực ra học viện chấp nhận cả những người mới chưa biết gì, chỉ cần qua được vòng thi tuyển là được.

- Nói vậy thì nguyên lực cao thấp cũng không quan trọng đúng không?

- À cái đó lại là chuyện khác, nguyên lực ảnh hưởng tới khả năng tiếp thu của các bạn, nên những ai có căn cơ nguyên lực tốt sẽ được ưu tiên hơn. Nhưng đừng lo, đã vào đây rồi thì ngoài tư chất ra còn phải bỏ sức cố gắng nữa, ai chăm chỉ luôn được đền đáp xứng đáng...

Tới đây thì nữ học viên này hoàn toàn mở máy ghi âm sẵn, bắt đầu liên tu bất tận nói về những tấm gương vượt khó học giỏi đi lên sau khi gia nhập học viện, nó khiến Hoàng có cảm giác mình đang trong mấy chương trình đóng góp hảo tâm đưa em đi học ở Trái Đất. Hẳn chịu đựng được khoảng vài phút thì đành phải cắt ngang:

- Vậy, tất cả các môn đều bắt buộc phải đánh giá nguyên lực đúng không?

Nữ học viên đang hào hứng ngon tron thì bị chọc đứt đĩa, hơi chum hững trả lời:

- Tất nhiên là vậy, đây vốn là quy luật bắt buộc mọi người đều biết mà.

- Vậy có nghĩa là tại học viện này không có môn nào mà không cần kiểm tra nguyên lực đầu vào?

- Không phải ở chỉ đây, mà trên toàn bộ đại lục này cũng vậy, kiểm tra nguyên lực là thứ bắt buộc, không thể thay thế được.

- Chắc chắn không có?

- Chắc chắn không có, không có ngoại lệ.

Nữ học viên này bị Hoàng hỏi dồn liên tục thì khá khó chịu, cơ bản là tại hẳn toàn hỏi những thứ cực kỳ vô lý và vớ vẩn, như kiểu cố tình chọc tức vậy. Ai chẳng biết nguyên lực là thứ dùng để đánh giá mọi thứ, càng không cần phải nói tới chuyện học hành này, do vậy cô ta sau khi trả lời xong thì thầm đánh giá xem có nên gọi bảo vệ tới tống cổ thằng này ra ngoài hay không.

Hoàng bị hết Milenia tới cô nàng tóc vàng này phũ phàng chặt đứt ý định kiếm đường tắt thì cũng hơi thất vọng, tuy vậy hắn cũng chưa hết hi vọng. Hoàng quay sang Milenia bảo cô ta hoàn thành chuyện đăng ký thi tuyển Dược sư, còn bản thân thì tiếp tục cầm cuốn sách thông tin dày cộm kia lên nghiên cứu, hắn không tin trong này không có kẻ hở để lợi dụng.

Đáng tiếc là dù Hoàng có lật giờ bao nhiêu môn học, tìm tòi từng trang thiếu nước muốn ăn trọn luôn cả quyển sách này cũng không có giải pháp. Tuy tùy từng môn học mà cách thức thi tuyển khác nhau, nhưng tất tần tật đều yêu cầu phải có kiểm tra nguyên lực. Hoàng vừa đọc vừa vò đầu bứt tai tức tối, rõ ràng là đang vào một màn tắc tịt, hắn chán nản quăng cuốn sách đó ra một bên rồi nghĩ thầm:

- “Chẳng lẽ hết cách rồi sao...”

Hoàng ngó sang Milenia thì thấy cô ta đã đăng ký mọi chuyện xong từ lâu, lắc lắc đầu mấy cái rồi quyết định đứng lên đi lại một chút cho đỡ bức mình. Hắn bước vòng vòng xung quanh căn lều, chỗ nào cũng thấy những người đã qua được vòng sơ loại đang tập nập đăng ký hoặc hỏi thông tin thi tuyển. Đột nhiên Hoàng cảm thấy tức giận với bọn họ một cách vô cớ, tại sao cái thế giới chết tiệt này lại đặt ra luật phải kiểm tra nguyên lực chứ.

Hắn đi thơ thẩn suy nghĩ một hồi, không để ý đã lạc ra bên ngoài quảng trường, lúc này mọi người đã chuyển vào trong khu lều hết nên phía ngoài này bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng. Hoàng ngó quanh quất chẳng thấy ai thì cũng đành phải cất bước quay trở lại, nhưng đi được vài bước bỗng hắn chạm phải một tờ giấy nhỏ lật phất bay trong gió.

Đây là mấy mẫu quảng cáo của học viện, thường là do những trưởng bộ môn làm ra để lôi kéo người mới. Lúc này trong lều Hoàng cũng có thuận tiện coi qua vài tờ, chúng đều được thiết kế rất công phu, vài cái thậm chí còn có hình lập thể minh họa rất công phu, cũng chả hiểu sao lại bay ra tới ngoài này được. Hoàng tiếc rẻ nhặt nó lên, định bụng tí nữa mang vào trả lại đúng chỗ, đồ tốt không nên để phí phạm như vậy.

Nhưng khi Hoàng tò mò liếc qua tờ quảng cáo thì bỗng thấy hơi lạ, tuy nó được làm bằng giấy rất tốt nhưng lại khá nhàu nhĩ cũ nát, đúng kiểu để lâu quá không ai chạm vào. Lúc hắn cúi xuống xem tiếp thì lại càng thấy quái dị, tờ quảng cáo này không hề có hình ảnh hay màu sắc bắt mắt gì, thậm chí ngày của nó còn cách đây tới gần 2 năm, có nghĩa là đã qua mấy mùa tuyển sinh rồi nó vẫn còn nằm đây. Điều này rất lạ vì thường những thông tin dạng này phải làm mới liên tục, có thể mới thu hút người mới được. Hoàng vì thế càng tò mò đọc nó kỹ hơn, hắn lẩm nhẩm một hồi rồi bỗng thốt lên:

- Cái này, có cả mấy môn kiểu này nữa cơ à?

Hoàng tuy không hoàn toàn tin tưởng vào mẫu quảng cáo này, nhưng chỉ cần có một chút xui hy vọng là hắn sẽ thử ngay, và lại cũng đâu mất mát gì mà sợ. Vì thế Hoàng cầm theo tờ giấy rồi bước xăm xăm lại chỗ nữ học viên tóc vàng, lúc này cô ta đang bận rộn làm giấy tờ cho vài người khác. Hoàng nói lại với Milenia vài câu rồi kiên nhẫn ngồi chờ, một lúc sau thì bước tới bàn đăng ký, nở nụ cười tươi như hoa với nữ học viên trước mắt rồi hỏi:

- Lúc này cô có nói là tất cả những môn của học viện đều bắt buộc phải có kiểm tra nguyên lực phải không?

Nữ học viên này thấy Hoàng quay trở lại mặt méo xệch, nghe hắn hỏi xong thì thầm hạ quyết định nếu thằng này còn muốn dây dưa nữa sẽ lập tức gọi bảo vệ tới hủy bỏ kết quả vòng sơ loại của hắn ngay lập tức, vì thế cô ta cố gắng rặn ra một nụ cười rồi trả lời:

- Đúng vậy, đây là quy định chung bắt buộc của tất cả các học viện trên toàn đại lục. Bạn có còn thắc mắc gì nữa không?

- Được, vậy cô giải thích ra sao về thứ này?

Hoàng nói xong thì đập thẳng tờ giấy quảng cáo đang cầm trên tay xuống, nữ học viên tóc vàng nửa tin nửa ngờ nhặt nó lên, đập vào mắt cô ta ngay đầu tiên là dòng chữ giới thiệu:

- “Khoáng thạch học, tuyển sinh tự do, không cần thông qua kiểm tra nguyên lực”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Khoáng thạch học (1)

Lúc đầu khi Hoàng thấy tờ quảng cáo này thì cũng không tin tưởng lắm, nhưng khi nhìn thấy nó có ký hiệu riêng của học viện thì mới chắc chắn, vì thế hắn rất tự tin ra hỏi vụ này. Ở phía ngược lại thì nữ học viên cũng đang trong tình trạng dở khóc dở cười, không phải do đã lỡ mồm nói cứng mà là chính bản thân cũng không biết cái ngành “Khoáng thạch học” này là gì. Vì thế cô ta rất khó khăn lên tiếng:

- Cái này... bạn có thể chờ một chút không, tôi phải đi xác minh lại đã.

- Sao, tờ quảng cáo này có vấn đề gì sao, nó là đồ giả à?

- Không có gì, đây chỉ là thủ tục thôi, bạn vui lòng chờ vài phút là được.

Nữ học viên thấy Hoàng bắt đầu giờ giọng lưỡi ăn vạ rạch mặt ra thì lập tức kiểm soát đi ngay, không cho hắn cơ hội để quấy rối tiếp, dù sao đi nữa thì cô ta cũng cần phải tìm những người phụ trách tuyển sinh để hỏi về tờ quảng cáo này. Hoàng cũng không phá thêm nữa, hắn từ tốn ngồi xuống chờ đợi. Milenia thấy nữ học viên tóc vàng sau khi nói chuyện với Hoàng liền bỏ đi thì tò mò lên tiếng hỏi:

- Anh à, tờ giấy lúc này là gì vậy.

- Một tờ quảng cáo của khoa nào đó trong học viện này... Nó tên là Khoáng thạch học thì phải, cô có biết gì về môn này không?

- Cái này... em cũng không rõ lắm, có thể là một môn ít người đăng ký nên không được cho vào sách hướng dẫn.

Hiểu biết của Milenia về mấy chuyện này cũng không nhiều lắm nên cô ta chỉ phỏng đoán là chính, thực tế thì tất cả học viện khi tuyển sinh đều phải liệt kê đầy đủ các môn học có thể tuyển sinh để thí sinh dễ dàng lựa chọn, do đó chuyện tự nhiên lòi ra một môn không có trong danh sách là chuyện rất kỳ lạ. Hoàng về mấy chuyện này hoàn toàn mù tịt nên cũng chỉ biết chờ học viên nữ kia đi xác nhận, lần này cô ta đi khá lâu, phải mất tới gần nửa tiếng sau mới thấy trở lại. Cô ta đi thẳng tới chỗ Hoàng rồi dùng giọng rất dứt khoát hỏi:

- Bạn xác định là mình muốn đăng ký môn học này chứ?

- Tất nhiên, tôi đâu có rảnh rồi hoàn thành vòng sơ tuyển rồi ra về tay không.

Hoàng ưỡn ngực trả lời rất rành mạch, rất giống một học sinh cần cù hết lòng theo đuổi tri thức. Nữ học viên tóc vàng nghe vậy thì rất nhanh đưa ra một tờ giấy rồi nói:

- Như vậy phiền bạn điền thông tin cá nhân vào đây, đây là xác nhận bạn sẽ tham gia thi tuyển tại môn học này.

Hoàng chìa tay ra đón lấy tờ giấy này từ tay cô ta, học đọc lướt qua thì thấy đây cũng giống như dạng hồ sơ cá nhân bình thường, nó yêu cầu thí sinh ghi rõ các thông tin cơ bản từ thẻ thân phận. Nhìn qua thì không có gì đặc biệt nhưng Hoàng bỗng nhận thấy một dòng chữ bé tý mờ mờ ở cạnh dưới, hắn căng mắt ra quan sát thì thấy nó có ghi:

- “Thí sinh đã xác nhận thông tin nếu không đến dự thi đúng ngày, bất kể vì lý do gì sẽ bị học viện tước quyền tham gia thi tuyển vĩnh viễn”.

Dòng chữ này vừa bé vừa mờ lại để ở chỗ góc cạnh của tờ đơn nên nếu không để ý thì rất dễ bỏ qua, Hoàng nhìn đi nhìn lại nó mấy lần, thậm chí còn giơ nó lên cao để chắc chắn là nó không phải là lỗi ghi nhầm, cuối cùng còn cẩn thận hỏi lại nữ học viên kia cho chắc, sau khi biết đây đúng là thông tin chính xác thì hắn cảm thấy hơi quái lạ.

Thông thường thì hầu hết thí sinh sau khi đăng ký thì đều tham dự thi tuyển, chuyện có người bỏ thi thì năm thì nào cũng có, nhưng thường là những lý do khách quan chứ gần như chưa từng có ai chủ động bỏ cả. Học viện cũng rất tạo điều kiện khi cho những người vì lý do bất khả kháng phải bỏ thi được miễn phần sơ loại ở kỳ sau, vì thế cái dòng chữ quái thai trên tờ đơn này là rất vô lý. Hoàng nghĩ đi nghĩ lại mãi vẫn không nghĩ ra tại sao lại có cái quy định này, nhưng về cơ bản hắn cũng chỉ cần đăng ký lần này thôi, được hay không thì cũng chẳng quan trọng lắm. Do đó Hoàng rất nhanh điền đủ thông tin rồi đưa tờ giấy này lại cho nữ học viên, cô ta nhận lấy nhưng vẫn cố hỏi lại:

- Bạn chắc chắn là muốn đăng ký chứ?

- Chắc chắn.

- Được rồi, vậy tôi sẽ chuyển thông tin đăng ký của bạn và em gái cho bộ phận ghi danh. Đến ngày thi hai người chỉ cần mang thẻ thân phận lên xác nhận là được, bạn còn thắc mắc gì nữa không.

- Còn thì cũng còn đấy, nhưng chắc là có hỏi cũng chẳng ích sự gì, thôi thì tới đâu hay tới đấy đi.

Hoàng tỏ ra câu này làm nữ học viên đứng hình mất vài giây, cô ta khó chịu lắm nhưng vẫn phải trả lời nốt cho đúng thủ tục:

- Vậy nếu không còn chuyện gì thì tôi xin phép đi làm mấy việc, chúc hai bạn thi tốt.

Nữ học viên nói xong thì đứng dậy quay đầu đi luôn, hoàn toàn không muốn dính dáng tới thằng khốn này một phút nào nữa. Milenia từ nãy tới giờ yên lặng chờ Hoàng làm xong việc, lúc này mới lên tiếng:

- Anh à, thi tuyển ở học viện không phải trò đùa đâu. Nếu cố tình quấy phá sẽ bị kết tội nặng lắm đấy.

- Đừng lo, mấy chuyện bé tẹo thế này tôi vẫn có thể xoay sở được. Chúng ta về thôi, tôi cần phải nghiên cứu vài thứ về cái môn “Khoáng thạch học” chết tiệt kia nữa.

Tuy Hoàng không có ý định thi vào học viện này, nhưng đã đăng ký rồi thì cũng phải làm cho ra hồn một tý, không thể nào dốt đặc cán mai đến đó làm trò cười cho người khác được, do đó hắn quyết định phải nghiên cứu về môn Khoáng thạch học này một chút. Hai người theo con đường mòn cũ trở ra phía cổng, khoảng thời gian từ lúc đi vào đoạn đường ảo ảnh kia tới khi đăng ký xong mới chỉ mấy vài ba tiếng đồng hồ, người lái xe lúc sáng vẫn đang đứng đó đón khách, thấy Hoàng cùng Milenia đi ra thì vội tiến tới bắt chuyện:

- Hai vị đã xong việc rồi à, đều đăng ký thành công cả chứ?

- Mọi thứ thuận lợi cả, cảm ơn anh.

- Thuận lợi là tốt, mọi người đều cất công đi thi cả, không nên ra về tay không.

Anh ta vừa nói vừa gật đầu, vừa lên tiếng chúc mừng rất chân thành, cứ như chính là bạn bè của anh ta đi thi vậy. Điều này cũng không có gì khó hiểu vì tuy học việc Ilumina tuyển sinh tự do, nhưng không phải ai cũng đủ thông minh để vào học, thuận lợi thông qua coi như là cơ hội lớn để đòi hỏi, nhất là đối với tầng lớp bình dân thì lại càng quan trọng. Hoàng khá có thiện cảm với người lái xe này, vì thế hẳn lên tiếng:

- Anh tới cũng kịp thời đây, đúng lúc chúng tôi đang muốn đi về chuẩn bị, phiền anh mang hộ đồng đồ lúc sáng lên xe rồi chúng ta khởi hành thôi.

- Được được, hai người đứng đây đợi một lúc.

Nhận được mối mới khiến người lái xe này rất vui vẻ, ngay lập tức tắt tà đi vác đồng đồ chuẩn bị của Hoàng để lại lúc trước lên xe, ban đầu hẳn cứ tưởng kỳ đăng ký lần này phải tốn thời gian lắm, ai ngờ một chút đã xong, đúng là chuẩn bị cho lắm tổ phí công. Sau khi đã ổn định xong, chiếc xe theo lộ trình cũ từ từ lăn bánh, Hoàng ngồi yên vị mới bắt đầu hỏi Milenia:

- Cô cũng đã từng đi kiểm tra cấp độ Được sư rồi, mấy chuyện thi cử này chắc cũng không khó khăn lắm nhỉ?

- Em không dám nói là chắc chắn, nhưng nếu chỉ là ở thi tuyển bình thường ở học viện thì có lẽ không vấn đề gì.

- Ừm tốt, việc đầu tiên là phải qua được thi tuyển đã, còn cách thể hiện bản thân cụ thể ra sao thì tôi sẽ bàn với cô sau.

Hoàng không chỉ muốn cho Milenia đi học mà còn muốn hướng cô ta đến hình mẫu thiên tài nữa, có như thế mới được học viện Ilumina này để ý và bảo trợ cho tương lai, tất nhiên với tài năng của Milenia thì việc này cũng chả khó khăn gì, chỉ cần để ý một chút là được. Hai người bàn bạc được một lúc thì cũng về tới nhà, khi Hoàng vừa bước chân xuống thì đã có vài người hàng xóm chạy lại hỏi han loạn cả lên, hẳn lười biếng trả lời mấy câu rồi quẳng tất cả lại cho Milenia, còn bản thân thì đi thẳng vào nhà nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Hoàng rời khỏi nhà từ sớm để đi tìm hiểu thông tin về môn học mình đã đăng ký dự thi. Hẳn hỏi những người hàng xóm và được chỉ đường tới một thư viện Hoàng gia gần trung tâm, nơi tập trung khá nhiều sách và chỉ dẫn về các vấn đề thượng vàng hạ cám trên thế giới, đủ sức giải đáp hầu hết các thắc mắc thường gặp. Sau khi dặn dò Milenia lo việc nhà cẩn thận thì Hoàng cũng gọi một chiếc xe rồi tự mình lên đường, tầm hơn nửa tiếng sau thì đến nơi.

Đế quốc Ramas là nơi đề cao vũ lực và võ thuật, nhưng họ cũng biết tầm quan trọng của việc tích lũy tri thức. Do đó Hoàng gia rất hay mở các thư viện miễn phí ở khắp nơi trong nước cho người dân, các học viện lớn cũng có thư viện riêng lớn rất nổi tiếng nhưng chỉ dành riêng cho học viên sử dụng. Lúc này Hoàng đang đứng trước một thư viện của Hoàng gia, nó có kiến trúc mái vòm bình thường, nằm khép mình khiêm tốn trong một con hẻm nhỏ ở rìa trung tâm thủ đô.

Tuy các thư viện này được mở miễn phí nhưng ngày thường cũng chẳng có mấy người vào, dù sao dân chúng còn phải làm việc kiếm ăn nữa, do đó nơi này chủ yếu dành cho những ai thực sự có nhu cầu nghiên cứu mà thôi. Hoàng bước vào quan sát thì thấy chỗ này thiết kế cũng không có gì đặc biệt, phía trước là những khi bàn ghế dài nối tiếp nhau làm chỗ ngồi, còn bên trong là hàng đồng tử gỗ cao ngất chứa tư liệu được phân theo từng vùng riêng biệt.

Khu lưu trữ về Khoáng thạch học nằm tí tẹo trong cùng thư viện khiến Hoàng phải dò hỏi khá lâu mới tìm ra, dù sao với hệ thống của mình thì Hoàng chỉ cần đọc qua tài liệu một lần là nhớ, do đó hẳn lôi một cuốn bách khoa toàn thư dày nhất xuống và bắt đầu nghiên cứu. Ngay khoảnh khắc đầu tiên hẳn đã khá ấn tượng với dòng chữ mở đầu của cuốn bách khoa toàn thư này:

- “Khoáng thạch học, tri thức nắm giữ sức mạnh quốc gia”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Khoáng thạch học (2)

Đầu tiên nếu muốn biết Khoáng thạch học là gì thì phải nói một chút về hệ thống năng lượng ở thế giới này. Tại đây do nguyên lực là vật chi phối mọi thứ nên các nguyên liệu thường ngày cũng là lấy nguyên lực để hoạt động. Nguyên lực có trong mọi vật, nhưng dồi dào và dễ khai thác nhất lại nằm ở các loại khoáng thạch sâu trong lòng đất.

Số đất đá thô này sau khi đào lên sẽ được xử lý qua các quy trình khác nhau để chiết xuất thành nguyên lực tinh chất, sau đó dùng làm năng lượng để vận hành mọi thứ trong cuộc sống từ đơn giản như: nấu ăn, thắp sáng, chạy xe, sưởi ấm, làm đồ thủ công... đến các ngành công nghiệp nặng như: luyện thép, hóa học, giả kim, sản xuất vũ khí... vân vân và vân vân. Nói rộng ra thì nó cũng gần giống như năng lượng hóa thạch như dầu hay than đá ở Trái Đất vậy, không có chúng thì đừng mong mà phát triển được gì.

Nguyên lực trong khoáng thạch về cơ bản có chung nguồn gốc với nguyên lực trong sinh vật nhưng lại không được tinh chất bằng, bù lại các mỏ khoáng

thạch lớn có đầy rẫy trên lục địa, chỉ việc đào lên là sử dụng được ngay. Tất nhiên vẫn có những kẻ bệnh hoạn lấy nguyên lực trong cơ thể sống để nghiên cứu, điển hình như lão già Nguyên sư Zato kia, nhưng chung quy lại thì nguyên lực trong khoáng thạch mới là thứ chủ chốt để duy trì năng lượng cho thế giới này.

Khoáng thạch học, đúng như tên gọi là một môn chuyên nghiên cứu nguyên lực từ các loại đá có thể khai thác được. Những người học môn này ngoài khả năng tìm kiếm và nhận ra các loại khoáng thạch tốt ẩn sâu trong lòng đất, họ còn biết cách làm sao để khai thác triệt để nguyên lực từ chúng. Do tầm quan trọng của năng lượng nên Khoáng thạch học lúc trước luôn là mục được đầu tư trọng điểm, có địa vị cực kỳ cao đối với bất kỳ quốc gia nào.

Nhưng theo thời gian, khi mà các mỏ quặng lớn dần dần được lôi ra hết, cũng như sự xuất hiện ngày càng nhiều của những đoàn mạo hiểm thì Khoáng thạch học dần mất đi chỗ đứng của nó. Đầu tiên là môn học này cần một lượng tri thức tích lũy rất lớn, thời gian đào tạo lại lâu và gian khổ, do đó mỗi năm chỉ cho ra được một lượng rất nhỏ nhân viên đạt tiêu chuẩn. Trong khi đó các đoàn mạo hiểm lớn nhỏ thì ngày càng nhiều, với số lượng áp đảo gấp hàng trăm lần thì tuy không có kiến thức chuyên ngành, những người này lấy cớ bù thông minh cũng có thể tìm ra vài mỏ quặng quý, đến lúc đó thì chỉ cần kéo tới khai thác là đủ.

Tất nhiên dân nghiệp dư sẽ không thể sánh bằng các Khoáng thạch sư bậc thầy được. Nhưng vấn đề là số người này quá ít trong khi nhu cầu chạy đua năng lượng lại ngày càng tăng, dẫn đến việc các quốc gia buộc lòng phải chuyển qua cách ăn sổi là mua thông tin từ cánh mạo hiểm, hoặc tự mình tổ chức các đoàn khảo sát riêng để tránh mất phần, dần dần khiến ngành học này mất dần chỗ đứng.

Khoáng thạch học vẫn còn một lợi ích to lớn nữa là nghiên cứu để tối đa lượng nguyên lực xuất ra khi sử dụng, có điều sau hàng thế hệ phát triển thì thứ này cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo và rơi vào tình trạng bão hòa. Cơ bản là số lượng quặng hiếm cũng có hạn, theo thời gian thì mọi người cũng tìm ra và nghiên cứu cho bằng hết, họ lập thành các bảng biểu tiêu chuẩn cho bất cứ ai cũng có thể làm được, và như thế là Khoáng thạch học lại càng mất chỗ đứng.

Tuy vậy do tầm quan trọng có hữu của bộ môn này, nên các quốc gia cũng không dám bỏ nó đi. Họ vẫn đều đặn chi ngân sách để duy trì nó, dù sao thì số tiền này chẳng đáng là bao, trong khi nếu may mắn nghiên cứu ra thứ gì đó hữu dụng thì lợi ích phải gấp hàng trăm lần. Nhưng cũng vì vậy mà số lượng người theo đuổi Khoáng thạch học giảm đi vô cùng nhiều, thậm chí còn ít tới mức nhiều học viện lớn phải bỏ nó đi vì không kiếm ra giáo viên lẫn học viên, mặc dù đây vẫn là một trong những nghề được trả lương hậu nhất tại đại lục.

- “Chà, không ngờ cái môn này lại phức tạp như vậy, đúng là chả trách tại sao hôm trước mình không thấy học viên Ilumina đưa nó vào sách giới thiệu”.

Hoàng đọc một mạch từ đầu tới cuối cuốn bách khoa toàn thư này rồi để hệ thống lưu trữ toàn bộ, sau đó mới vờn vai nghỉ ngơi một lúc cho đỡ mỏi. Cuốn sách này có nói khá rõ ràng và diễn giải về Khoáng thạch học, cũng như các loại hình ứng dụng vào đời sống, chỉ có điều nó lại được xuất bản cách đây tới... hơn hai mươi năm.

Tuy vậy do Khoáng thạch học là một môn rất lâu đời lại có hệ thống vững chắc nên thông tin của nó không có sai sót gì nhiều, phần lớn sách ở thư viện này vẫn có giá trị để tham khảo rất tốt. Hoàng cũng không có yêu thích gì lắm với môn học này, nhưng dù sao đã đến đây rồi thì cũng không nên bỏ phí thời gian, vì thế hắn bắt đầu tiến đến chỗ những cuốn sách tư liệu và bắt đầu nạp nó vào đầu.

Hoàng ngồi đọc một lèo ba bốn tiếng đồng hồ liền, gần như nuốt trọn toàn bộ số sách về Khoáng thạch học ở thư viện này vào bộ nhớ hệ thống, tất nhiên đây chỉ là học vẹt lý thuyết suông vì hắn hoàn toàn mù tịt những loại khoáng thạch được ghi trong sách. Sau đó Hoàng lại tiếp tục tìm những thông tin về thi tuyển ở học viện, đáng buồn là vấn đề này rất ít, cuốn sách khả dĩ nhất nói về nó cũng bị phủ bụi mù mịt cứ như đã cả chục năm không ai đụng vào vậy.

Hóa ra thi tuyển đầu vào Khoáng thạch học lúc trước lại vô cùng khó, đầu tiên là phải thông qua kiểm tra nguyên lực ít nhất là cấp năm, cái này được giải thích là do các Khoáng thạch sư thường xuyên đi đến những vùng hẻo lánh để thăm dò nên cần phải biết cách tự bảo vệ bản thân, thậm chí thời kỳ đầu họ còn phải học võ thuật y như các chiến sĩ thông thường nữa, do đó nguyên lực bắt buộc phải cao để cơ thể có thể chịu được phần huấn luyện này.

Tiếp theo là một đồng lý thuyết phải học cho bằng thuộc, người dự thi phải biết hết tất cả hình dáng, công dụng và tính ứng dụng của ít nhất tám phần mười khoáng thạch đã được phát hiện. Tuy mỗi năm đều có một tập thống kê số khoáng thạch cũ và mới đầy đủ, nhưng việc nhớ được chúng cũng gần tương đương như nhét một cuốn từ điển mấy triệu chữ vào đầu vậy, cần có tính kiên trì rất lớn.

Và cuối cùng cũng là khó nhằn nhất là các thí sinh phải có kinh nghiệm thực địa, đồng nghĩa ai muốn thi vào khoa Khoáng thạch học đều trải qua vài năm tự mình mày mò thực tế, tích lũy tri thức thật chứ không phải chỉ là học vẹt trong sách. Phần này có thể coi như là thi thực hành bên cạnh lý thuyết vậy, thiếu bất cứ thứ nào cũng bị đánh trượt hết.

- “Mẹ nó chứ, tổ chức thi như vậy là cố tình chơi khó nhau à?”

Hoàng đọc xong cuốn sách này thì không nhận được vượt miệng chữ thề, thi thố quái gì vừa khó vừa phiền phức thế này là ý muốn gì, quá là đào tạo siêu nhân à, chả trách chẳng ai học môn này là đúng rồi. Bỗng nhiên Hoàng chợt nhớ ra là hôm trước đi đăng ký thi nó có ghi rõ ràng là không cần kiểm tra nguyên lực, có lẽ là qua thời gian nó cũng đã hạ quy chế bớt rồi cũng nên.

Vì thế Hoàng lại tiếp tục cắm đầu vào tìm kiếm, mất thêm nửa tiếng đồng hồ nữa hắn mới moi ra được thứ cần tìm, lần này trùng hợp lại đúng là từ học viện Ilumina. Đây là một cuốn sách giới thiệu các môn học ở học viện Ilumina, cũng như nói luôn về cách thi tuyển đầu vào, có điều nó lại được xuất bản cách đây đúng mười năm. Hoàng mở ra đọc một hồi thì khoe miệng từ từ giãn ra, sau cùng hắn sách lại và cười thầm:

- “Nếu chỉ đơn giản thế này thì quá dễ dàng rồi.”

Trong cuốn sách này có ghi rõ về cách thi tuyển của Khoáng thạch học, trong đó có ghi rõ là không cần thông qua kiểm tra nguyên lực, cũng không cần

phần thực hành đòi hỏi kinh nghiệm thực địa, thí sinh chỉ cần trả lời đúng một bảng thông tin cho sẵn là đủ tư cách nhập học. Đây gần như đã là hạ thấp tiêu chuẩn tối đa, cho phép thí sinh chỉ cần chăm chỉ học vẹt cũng có thể thông qua, mà cái này thì Hoàng coi như vô đối rồi.

Trên thực tế thì tình cảnh của môn Khoáng thạch học này ở học viện Ilumina còn bi đát hơn nhiều, bao nhiêu năm qua không hề có người đến đăng ký, gần như là bị loại khỏi danh sách quan tâm của tất cả thí sinh. Tuy học viện vẫn có rất nhiều tiền duy trì và vài giáo sư hợp cách, nhưng không có học viên thì biết dạy ai, vì thế bản cùng bắt đầu đi họ phải giảm yêu cầu đầu vào xuống để thu hút.

Nhưng kể cả thế thì mọi chuyện vẫn tắc tị, vì cơ bản Khoáng thạch học đã là thứ nằm ngoài rìa xã hội rồi, chẳng ai muốn đi theo một môn không có tương lai cả. Do đó mặc dù trên danh nghĩa Khoáng thạch học vẫn tồn tại, nhưng mấy năm gần đây học viện Ilumina cũng chẳng buồn cho nó vào sách giới thiệu nữa, nếu không phải Hoàng đi bầy đi bạ nhặt được tờ quảng cáo may mắn sót lại kia thì đừng hòng mà biết được.

Rời khỏi thư viện, Hoàng vừa bước đi vừa suy tính xem có nên thực sự nghiêm túc mà thi hay không, về cơ bản hẳn chả có tí hứng thú gì về việc học hành gì cả, lần này chẳng qua bị ngu nên mới bắt buộc phải đăng ký mà thôi. Nhưng nói đi nói lại thì bây giờ mà bỏ ngang xương cũng không ổn lắm, chừng nào Milenia còn chưa chắc chắn ngồi trong học viện thì Hoàng còn chưa yên tâm, nếu hẳn lại phá ra cái gì đó ảnh hưởng tới cô ta thì đúng là đại họa.

Vì thế Hoàng suy nghĩ khá lâu rồi đi đến quyết định là cứ nghiêm túc mà thi cái đã, kể cả có đậu thì cũng chả sao vì môn này chẳng có mấy người học, vào đó một kỳ rồi từ từ chuẩn ra cũng được. Vấn đề học phí thì Hoàng cũng chả lo lắng lắm, mấy chục triệu Kron còn dư từ chỗ Khadas dư sức xử lý mọi vấn đề. Sau khi suy nghĩ xong xuôi thì hẳn gật đầu thăm dự tính:

- “Ừm, trước mắt cứ như vậy đi, cái quan trọng nhất vẫn là phải cho Milenia nhập học suôn sẻ”.

Những ngày sau đó, Hoàng chủ yếu là ngồi tại nhà chuẩn bị cho lần thi tuyển của Milenia. Tất nhiên đối với một Dược sư thiên tài như Milenia thì cái thi cử này chẳng khác gì sinh viên đại học đi giải toán của học sinh lớp một, nhưng kể cả như vậy thì Hoàng vẫn rất lo lắng. Hẳn tha lỗi về một đồng sách tư liệu và bắt Milenia phải đọc cho bằng hết, Milenia tuy không hứng thú lắm việc này nhưng cũng không dám cãi lại, ngoan ngoãn làm theo không mà có ý kiến gì.

Một tuần trước khi kỳ thi chính thức diễn ra, Hoàng và Milenia nhận được một thông báo về địa điểm cũng như thời gian để dự thi. Thông thường các dịp này sẽ được tổ chức trực tiếp tại học viện Ilumina và kéo dài trong nhiều ngày, thí sinh vì bất kỳ lý do nào đó không có mặt cũng xem như tự ý bỏ cuộc. Về phần Hoàng thì rất hài lòng với biểu hiện nghe lời của Milenia, nhưng hẳn vẫn cứ nhai nhai điệp khúc nhắc nhở lại bất cứ lúc nào có thể:

- Cô đã nhớ hết những gì cần phải làm khi thi tuyển rồi chứ.

- Em ra hết rồi thưa Thiếu chủ.

- Nhắc lại một lần cho tôi xem nào.

- Đầu tiên... là không được để lộ ra bản thân là Dược sư cấp bảy, hơn nữa cũng không cần thể hiện quá nổi bật khi vào thi, nhưng kết quả cuối cùng thì nhất thiết là phải là thí sinh xuất sắc nhất.

- Tốt, biết lý do vì sao không?

- Thiếu chủ muốn em được lọt vào top những thí sinh giỏi nhất kỳ thi lần này, qua đó lấy được sự chú ý và đầu tư của học viện.

- Ồ, đại để là như thế, cô nên nhớ giỏi tới mấy cũng cần phải có chỗ dựa lớn, một thân một mình không thể làm tất cả mọi thứ đâu.

- Em hiểu mà Thiếu chủ.

- Cô hiểu thi tốt, tôi bắt cô đi học thể này cũng chỉ vì muốn bảo đảm cho tương lai của cô mà thôi.

Hoàng nói xong thì tiện tay xoa đầu Milenia, tới lúc này thì hẳn đã hoàn toàn coi cô bé này là người thân, thành ra Hoàng hoàn toàn dùng thái độ của cha mẹ với tương lai con cái để tính toán cho Milenia. Bản thân hẳn lúc trước cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng rơi vào tình cảnh này thì cũng phải đổi tính dần dần mà thôi.

Thấm thoát một tuần trôi qua cũng đã đến ngày thi, lần này thì không cần chờ Hoàng gọi xe mà hàng xóm gần đó đã chuẩn bị hết hộ luận. Họ còn tập trung lại chúc mừng và dặn dò đủ thứ trên trời dưới biển cho hai anh em, thậm chí sau khi biết Milenia đăng ký vào Dược sư thì rất nhiều người còn nhắc nhở rất kỹ, cứ y như con cái mình đi thi vậy. Hoàng vất vả lắm mới trả lời hết và kiểm soát chuẩn được lên xe, sau đó theo lộ trình cũ tiến thẳng về học viện Ilumina.

Khác với ngày đăng ký dự thi, hôm nay cả đoàn đường dẫn vào học viện lúc trước đều cấm xe lớn chạy vào, tất cả thí sinh và người nhà đi theo đều phải bước xuống đi bộ hết cho khỏi hỗn loạn. Rất nhiều học viên cũ đã được điều ra để làm hướng dẫn viên, cũng như dẫn thí sinh đến tận chỗ thi, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt nhưng rất có trật tự.

Lúc Hoàng và Milenia đi vào thì cũng được một học viên nam tiến đến hướng dẫn, sau khi biết Milenia đăng ký bên Dược sư thì người này chỉ đường rất nhiệt tình, anh ta còn cẩn thận hướng dẫn Milenia sang chỗ có đông thí sinh đang đợi để tí nữa đi cùng cho tiện. Điều này cũng dễ hiểu vì Dược sư luôn là một trong những môn được phân đông mọi người lựa chọn nhiều nhất, do đó học viện rất bỏ ưu ái khâu chuẩn bị cho các thí sinh mới. Hoàng thấy cũng đến lúc mình phải tách ra riêng, hẳn liền dặn dò Milenia lần cuối:

- Nhớ những gì tôi đã dặn, đi thi suôn sẻ nhé.

- Em hiểu rồi anh à.

Milena chào tạm biệt anh trai rồi cũng gia nhập vào hàng ngũ thí sinh chuẩn bị tiến vào chỗ thi, Hoàng nhìn cô ta đi khuất hẳn thì cũng ngó lung tung xung quanh để tìm kiếm thông tin cho môn Khoáng thạch học của bản thân, nhưng đi lòng vòng một hồi thì hắn vẫn chẳng thấy bất cứ gì, thậm chí cả một bảng chỉ đường cũng không có. Cực chẳng đã hắn đành phải kéo một nhân viên gần đó lại hỏi:

- Xin lỗi, cho hỏi chỗ thi của môn Khoáng thạch học nằm ở đâu vậy?

Người này được hỏi thì rất nhiệt tình giải đáp, nhưng khi cầm lấy cái tờ giấy xác nhận thông tin môn thi của Hoàng thì chợt ngớ ra. Anh ta lấy ra cuốn sách hướng dẫn lật tới lật lui một hồi vẫn không tìm thấy gì, nhân viên này sau đó còn chạy đi hỏi vòng vòng mấy người đồng nghiệp xung quanh nhưng vẫn không ai biết. Tình cảnh bi đát còn bi đát tới mức mấy người này nghi ngờ Hoàng giả mạo thông tin để vào thi, còn hắn thì đứng đó méo miệng không biết giải thích thế nào cho đúng.

Mọi việc chỉ được giải quyết khi có vài người ăn mặc trông như giáo sư từ phía học viện tiến ra, họ đón lấy tờ giấy xác nhận xem kỹ từng ly từng tí y như vật chứng phạm tội, sau đó lại nhìn Hoàng chòng chọc như kiểu đồ tể chuẩn bị chọc tiết lợn khiến hắn muốn dựng hết cả lông tóc lên. Lặng nhắng gần một tiếng đồng hồ thì một người trong số này lên tiếng:

- Cậu chắc chắn là đã đăng ký vào thi Khoáng thạch học?

- Đúng vậy, thông tin có ghi trên tờ giấy đó mà, có gì không ổn sao?

- Ồ cậu đừng hiểu lầm, chẳng qua lâu quá môn này không có thí sinh đến dự thi nên chúng tôi muốn chắc chắn một chút thôi. Được rồi, tờ giấy xác nhận này hoàn toàn hợp lệ, ai đó dẫn cậu ấy đến chỗ thi giùm tôi.

Người này đưa lại tờ giấy cho Hoàng và ra hiệu cho mấy học viên gần đó chỉ đường cho hắn, nhưng vấn đề là chẳng học viên nào biết chỗ nên cả đám chỉ biết giương mắt nhìn nhau. Cuối cùng một giáo sư phải đích thân dẫn Hoàng đi, cả hai xuyên qua mấy chỗ thi tuyển liền, lòng vòng thêm một hồi nữa mới đến nơi. Cảm giác đầu tiên của Hoàng khi nhìn thấy cái chỗ mình sắp sửa bước vào này quả thật rất phức tạp, vì cơ bản hắn cũng không dám chắc mình có bước nhầm hay không nữa:

- “Đùa nhau à, cái chỗ tồi tàn thế này mà cũng tổ chức thi được hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Cô đẹp thật

Trước mặt Hoàng là một khu nhà bình thường nằm tách hẳn khu tập trung náo nhiệt bên ngoài, về cơ bản thì nó cũng không đến nỗi tệ lắm, nhưng nếu đem nó làm chỗ thi cử của học viện thì đúng là như một cái hồ rác. Xung quang nó cỏ cây mọc um tùm như rừng rậm, các bức tường nứt nẻ loang lổ nhiều chỗ, đường đi phủ đầy rêu và lá vụn... nhìn sơ qua là biết chỗ này cả tỷ năm chẳng có ai mò tới. Hoàng rất thận trọng đi tới thử sờ lên cánh cửa thì may quá là nó vẫn chưa rời ra ngoài, giáo sư dẫn đường cho hắn thấy vậy cũng hơi xấu hổ, ông ta đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Được rồi, đây là chỗ thi Khoáng thạch học của cậu, cứ vào trong đó sẽ có người chỉ dẫn tiếp.

Vì này nói xong thì lập tức quay người đi luôn, không để cho thí sinh một cơ hội thắc mắc nào. Hoàng chỉ biết đứng đó trơ mắt ếch ra như một thằng ngốc, cuối cùng hắn cũng đành phải đẩy cửa bước vào với tâm trạng cực kỳ bất an. Điều may mắn là khu nhà này mặc dù bên ngoài hơn tồi tàn nhưng nội thất phía trong vẫn còn tốt, tất cả mọi thứ đều sử dụng được mặc dù bám bụi mù mịt.

Hoàng không biết đường nên đành đi lòng vòng tìm kiếm, khu nhà này được bố trí theo kiểu chia phòng giống trường học bình thường với từng dãy riêng biệt. Có thể nhận ra trước đây nó cũng là một chỗ rất hoành tráng và được đầu tư bài bản, đáng tiếc là theo thời gian vật đổi sao dời, mọi thứ cứ thế mà xuống cấp trầm trọng như ngày hôm nay.

Do không biết đường và cũng chẳng có ai tới chỉ dẫn nên Hoàng tham quan một lúc thì bắt đầu chán, hắn chọn một căn phòng còn tương đối sạch sẽ rồi lười biếng ngã lưng xuống nằm một lúc. Cái một lúc này bắt đầu biết thành một chốc, và sau vài phút thì Hoàng đã duỗi thẳng chân tay và bắt đầu ngáy khò khò như vượn, hoàn toàn chẳng thèm quan tâm đến việc thi cử gì cả.

Hoàng thả hồn trong mơ không biết là bao lâu thì mới lò dò tỉnh dậy, hắn bỗng cảm thấy hình như có cái gì đó không ổn, sau gáy cứ nhồn nhột như có ai đang nhìn mình vậy. Hoàng quay đầu quanh quất một hồi thì nhận ra có người đứng cách đó chỉ vài bước chân, hắn vội giật mình sức nhớ ra là còn đi thi chứ không phải ở nhà. Hoàng luống cuống đứng dậy chùi nước dãi đang còn chảy ròng ròng trên mép rồi nói:

- Thật ngại quá, tôi hơi mệt nên ngủ quên mất.

Hoàng vừa nói vừa bước tới làm động tác chào cực kỳ tiêu chuẩn, hẳn đoán đây chắc là giáo sư nào đó từ khoa Khoáng thạch học đến đây để hướng dẫn thi. Người này mặc một chiếc áo choàng dài trùm đầu nên Hoàng không thấy rõ mặt, nghe hẳn nói vậy thì cũng lên tiếng trả lời:

- Cậu có thể cho tôi xem giấy thông báo thi được không?

Giọng nói của người này rất thanh thoát dễ nghe, nên Hoàng đoán đây có thể là một giáo sư nữ. Hẳn ngoan ngoãn lấy ra tờ giấy thông báo địa điểm của học viện, vị giáo sư này cẩn thận so sánh nó rồi trả lại và nói:

- Thông tin hợp lệ, cậu có muốn thi luôn bây giờ không?

- Ngay bây giờ, cứ thế này mà thi à?

- Đúng, có vấn đề gì sao?

Tiến trình vụ này có vẻ quá nhanh khiến Hoàng nghe xong thì gãi đầu gãi tai một lúc vẫn chưa quen, nhưng ngẫm đi ngẫm lại thì đúng là không thể đòi hỏi gì cao sang hơn ở một chỗ nát bét như thế này được. Và lại bản thân từ đầu cũng có nghiêm túc quái gì đâu, vì thế hẳn liền trả lời:

- Không, tôi chỉ thắc mắc chút thôi, thi luôn cũng được.

Vị giáo sư nghe vậy thì gật đầu rồi cũng bắt đầu kiếm một chỗ để ngồi, sau đó cởi áo khoác ngoài và lấy ra một tập hồ sơ giống như bài thi, nhưng khổ nỗi do căn phòng này không có cái bàn nào ra hồn nên lúi húi mãi vẫn chưa làm xong. Hoàng thấy vậy thì nhanh nhẹn chạy qua giúp, biết đâu tí nữa còn tranh thủ xỏ mũi được tí điểm tốt. Hai người lúi cúi kéo đẩy một hồi thì cũng xong việc, vị giáo sư lúc này mới ngẩng lên nhìn hẳn và nói:

- Cảm ơn cậu.

Hoàng đang định bốc phét vài câu để làm màu, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của vị giáo sư này thì hẳn bỗng nhưng cứng đờ lại như đá, miệng hết há ra lại ngậm lại như một thằng thần kinh, mắt đờ đẫn ra như say thuốc. Tuy vậy Hoàng cũng chỉ choáng váng vài giây rồi tự chủ được ngay, nhưng câu nói đầu tiên mà hẳn thổ ra khi lấy lại được một chút lý trí lại là:

- Cô đẹp thật.

Trước mặt Hoàng là một người con gái khoảng hai bốn hai lăm tuổi với khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, sống mũi thon thon thẳng tắp, cặp mắt xanh biếc như ngọc, đặc biệt là mái tóc màu bạc bồng bềnh sau gáy càng làm tôn lên vẻ quyến rũ, một nét đẹp đầy huyền bí rất dễ hút hồn người khác. Hoàng nheo mắt nhìn mấy lần thì cảm thấy cô gái này có nét gì đó rất quen thuộc, cảm giác như mình đã gặp ở đâu rồi nhưng nhất thời không sao nhớ ra được.

Nếu một cô gái bình thường đột nhiên được khen như vậy thì ít nhiều cũng có chút bối rối, nhưng nữ giáo sư trước mặt Hoàng thì hoàn toàn ngược lại, cô ta điềm nhiên như không lấy ra một tờ giấy đưa cho hẳn và nói:

- Đây là đề thi của cậu, thời gian làm bài giới hạn trong ba tiếng đồng hồ, có thể tham khảo tài liệu tự do, có thắc mắc gì cứ hỏi tôi sẽ cố gắng giải thích nếu có thể.

Hoàng đón lấy tờ giấy này rồi nhìn lướt nhanh qua nó, đây là một dạng đề câu hỏi theo dạng trách nhiệm thường thấy ở Trái Đất, tổng cộng từ trên xuống dưới khoảng hơn ba trăm câu, tất cả chỉ thuần là lý thuyết về Khoáng thạch học. Tuy đề không phải khó nhưng cần một lượng kiến thức sách vở rất nhiều, ai không chăm chỉ sẽ rất dễ nản, xem ra tuy đã giảm độ khó nhưng thi cử kiểu này đúng là khô khan, chẳng thể nào hấp dẫn học sinh mới được.

Với dạng đề này thì kể cả là thí sinh giỏi nhất cũng cần phải tốn kha khá thời gian để làm, vì rất nhiều câu hỏi có cho số liệu rất sát nhau, không nắm rõ lý thuyết thì không thể trả lời nổi. Nhưng đối với Hoàng thì đây chẳng khác gì trò trẻ con vì toàn bộ dữ liệu từ hôm trước đã được hệ thống lưu lại toàn bộ, bây giờ chỉ việc lấy ra dùng mà thôi.

Vì thế mà hẳn bắt đầu xuống bút như một cái máy, gần như là đọc xong câu hỏi là đánh dấu đáp án luôn, dùng tốc độ như cuồng phong bão táp càn quét tờ đề thi này. Chỉ trong vòng chưa tới ba mươi phút Hoàng đã giải quyết xong toàn bộ câu hỏi, tuy vậy hẳn cũng không muốn nộp bài luôn, làm thế chả khác gì gian lận trắng trợn trước mặt giám khảo.

Do đó Hoàng dùng thời gian rảnh rỗi này quan sát rất kỹ nữ giáo sư trước mặt, lúc này cô ta đang ngồi ghi chép gì đó trên một chiếc bàn gần cửa sổ, mái tóc màu bạc rũ dài dọc sống lưng được ánh nắng phản chiếu lấp lánh như một tấm lụa chói mắt, chốc chốc lại có một vài sợi nhẹ vờn nhau trong gió, khuôn mặt nhỏ nhắn với cặp môi hồng nhạt phon phớt như hoa đào mới nở... tất cả tạo thành một bức tranh thiếu nữ cực kỳ mê hồn khiến Hoàng ngẩn ngơ nhìn đến say mê.

Thực tế là nếu so với Milenia thì nữ giáo sư này không phải người đẹp nhất Hoàng từng thấy, nhưng ở cô ta có một thứ gì đó rất huyền ảo như bóng trăng mờ dưới nước, nhìn thấy mà lại không chạm tới được. Hoàng càng nhìn càng thấy thuận mắt, thậm chí còn sửa tư thế ngồi cho thoải mái nhất để nhìn cho dễ, rất ra dáng một thằng biến thái đi sẫm soi con gái nhà lành.

Nữ giáo sư có lẽ cũng đã quen với mấy ánh nhìn kiểu này thành ra vẫn làm việc rất tự nhiên, mãi một lúc lâu sau đó mới ngẩng đầu lên, mặc kệ Hoàng vẫn đang đắm đuối nhìn mình, bài thi thì đang bị quăng lộn lóc trên bàn, cô ta chỉ hơi liếc qua và hỏi:

- Cậu làm xong hết rồi à?

Hoàng đang mơ màng nhìn gái nghe vậy thì đột ngột cắt sạch hứng, sờ sờ quanh người lúi búi lại rồi thở dài:

- Đã xong toàn bộ rồi, mà chỉ có vậy là hết rồi sao?

Nữ giáo sư đón lấy bài thi của Hoàng, cẩn thận ấn vài cái dấu lên nó rồi mới trả lời:

- Chỉ có vậy thôi, Khoáng thạch học mấy năm nay không có người báo danh, vốn dĩ không còn duy trì được những kiểu thi tuyển như trước nữa, bài thi lần này là lấy tư liệu cũ ra dùng lại.

- Giáo sư nói đã lâu không có người đăng ký, vậy cụ thể là bao nhiêu kỳ rồi?

Nữ giáo sư nghe Hoàng hỏi vậy thì cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, sau đó hơi ngập ngừng trả lời:

- Tôi không biết chính xác, nhưng nếu tính theo thời gian tôi ở học viện thì có lẽ khoảng tầm mười hai năm nay không có ai đăng ký.

Cô ta nói xong hình như còn cảm thấy không đúng, cúi đầu tiếp tục bấm ngón tay tính toán. Trong khi đó Hoàng ở bên cạnh thì mồm miệng méo xệch, mười hai năm không có thí sinh, chả nói cái môn này bị bỏ hoang rồi sao, chẳng lẽ mình vào đó học một mình? Vì thế hần lo lắng hỏi lại:

- Vậy... nếu tôi thông qua lần này thì chẳng lẽ vào học một mình chắc?

- À chuyện này thì cậu đừng lo, hàng năm luôn có những gia đình có truyền thống về Khoáng thạch học cho con em vào học viện, nếu thi đậu lần này thì cậu sẽ được theo học cùng họ.

Hoàng nghe chưa hiểu lắm nên hỏi tiếp mấy câu, hóa ra tuy rất lâu rồi Khoáng thạch học không có thí sinh đăng ký, nhưng nó luôn có tạm đủ học viên để duy trì. Số này đều đến từ các gia tộc lão làng trong ngành Khoáng thạch học, họ luôn có một con cháu lớp sau hứng thú tìm hiểu, cũng như để giữ cho truyền thống gia đình không bị mai một.

Những người này không cần thi đầu vào, chỉ cần báo tên gia tộc ra là sẽ tự động được các học viện trên toàn quốc chấp nhận, cũng như học phí được miễn hoàn toàn. Đây là chính sách của Hoàng gia nhằm giữ cho lớp kế cận của ngành được đảm bảo, luôn luôn có thể dùng tới khi cần thiết.

Hoàng nghe xong thì cũng coi như tạm hiểu vấn đề, nhưng vẫn cảm thấy đây vẫn là một môn không có tương lai vì số lượng người theo học quá ít, không thể sinh ra các nhân tài xuất chúng được, điều này đồng nghĩa thành tựu theo thời gian của nó sẽ tiến triển vô cùng chậm. Nhưng mấy việc này thì không liên quan tới hần, chỉ cần biết không phải học một mình là đủ.

Và Hoàng cũng thấy khá lạ về thái độ của nữ giáo sư này, cô ta rất lạnh nhạt và không quan tâm lắm đến việc có thí sinh mới dự thi, đúng như kiểu có hay không có cũng chẳng sao, hơn nữa cũng chẳng thêm lấy làm lạ là tại sao hần làm bài thi được mấy phút đã xong, cứ như người này đến đây cho đủ thủ tục vậy. Tất nhiên Hoàng không để tâm lắm tới mấy chuyện đó, hần chỉ muốn làm cho xong vụ thi cử này mà thôi:

- Vậy, bài thi của tôi khi nào sẽ có kết quả?

- Ừm, nếu cậu muốn thì tôi có thể kiểm tra ngay bây giờ.

Nữ giáo sư nói xong thì lập tức ngồi xuống xem xét bài thi của hần, tùy tiện đến mức còn chẳng thèm mang về mà chấm ngay tại chỗ này luôn. Đến nước này thì Hoàng cũng chẳng biết nói gì nữa cả, người vô tâm thế này đúng là lần đầu tiên mới gặp, thôi thì kệ tới đâu hay tới đấy vậy.

Tuy bài thi của Hoàng rất dài nhưng nữ giáo sư này xem cực nhanh, thậm chí còn nhanh hơn lúc hần chơi game dùng hệ thống giúp đỡ nữa. Vốn vẹn vài phút sau cô ta đã bỏ nó xuống, dùng con mắt hơi tò mò đánh giá thí sinh trước mặt, sau đó cất tiếng hỏi:

- Cậu nghiên cứu về Khoáng thạch học lâu chưa?

- “Chắc khoảng tám tới mười tiếng đồng hồ, tính luôn cả thời gian mở sách”.

Tất nhiên đây chỉ là ý nghĩ trong đầu của Hoàng thôi chứ làm sao mà dám nói ra, hần cũng không biết phải trả lời thế nào cho đúng nên chỉ ậm ờ không đáp. Nữ giáo sư này cũng không hỏi thêm, tiếp tục xem xét tờ đề thi lại một lần nữa, sau cùng cô ta dùng giọng điệu hơi ngạc nhiên nói:

- Tổng cộng đúng khoảng tám phần mười, thi lần đầu được như vậy là rất tốt đấy.

- “Hiển nhiên phải tốt, đây là còn cố ý làm sai đấy.”

Đối với kẻ như Hoàng thì làm mấy cái đề thi thuần lý thuyết này chẳng qua là trò trẻ con, nhưng hần cũng không dám trắng trợn điên đúng hết, dù sao thì cũng không nên làm nổi hết phần người khác, thành ra Hoàng cố ý chữa lại một số câu sai cho hợp lẽ thường.

Nữ giáo sư sau khi nói xong thì lại cúi đầu suy nghĩ gì đó, Hoàng thấy cứ kiểu này có đến mai cũng chả xong, vì vậy hần liền hỏi:

- Vậy, bài thi của tôi có được tính là thông qua chưa?

- Cậu làm đúng được tám phần mười, theo như quy định là đã đạt đủ số điểm của kỳ thi lần này rồi?

- Nói như thế là... tôi đã đồ, phải không?

- Đúng vậy, chờ một chút tôi sẽ đóng dấu xác nhận cho cậu, đến ngày nhập học cứ đem nó theo sẽ có người hướng dẫn.

Nữ giáo sư này nói xong thì lấy ra một tờ giấy khác rồi bắt đầu cầm cúi viết sau đó đưa lại cho Hoàng, trên đó chỉ có độc tên của hắn và một loại ký hiệu giống con dấu riêng đóng lên. Hoàng ù ừ cạc cạc nhận lấy, trong lòng cực kỳ nghi ngờ mình có phải đang đi nhầm chỗ hay không, sao thì cứ gì mà cứ như đùa vậy, tuy vậy hắn vẫn phải hỏi lại cho chắc:

- Vâng, giáo sư....

- À cậu có thể gọi tôi là giáo sư Helen, giảng viên chính của khoa Khoáng thạch học, sau này chúng ta sẽ còn có cơ hội gặp nhau nhiều đấy.

Cô ta nói xong thì lại cầm cúi xuống vùi đầu vào đóng giấy tờ mang theo, hoàn toàn không để ý gì tới Hoàng khiến hắn chẳng biết làm sao, cuối cùng đành phải cúi đầu chào rồi theo lối cũ đi ra ngoài, một lần thì cứ lớn của đời người cứ thế trôi qua đây ngờ nghệch như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Lễ khai giảng (1)

Rời khỏi khu nhà đồ nát này, Hoàng men theo con đường mòn quay trở lại chỗ tổ chức thi của học viện. Do thời gian hắn rời đi cũng khá lâu, nên bây giờ hầu hết các thí sinh đã đến chỗ tập trung, trên sân lúc này chỉ còn lác đác vài nhân viên và học viên cũ đang làm nốt mấy giấy tờ gì đó. Hoàng nhìn quanh quất chẳng thấy ai đành phải kiếm một góc ngồi đợi, cơ bản là giờ này thí sinh người ta còn đang cầm đầu làm bài thi, chẳng ai hơi đâu quan tâm tới hắn cả.

Hoàng buồn chán ngồi mồm meo ở đó rất lâu, tới mãi khi mặt trời bắt đầu ngả dần về hướng Tây thì mới có những tiếng chuông từ xa vọng lại, báo hiệu đã có những môn thi kết thúc. Không lâu sau đó từng lớp từng lớp thí sinh ùn ùn kéo nhau ra tràn ngập quảng trường, họ vừa đi vừa bàn luận rất sôi nổi, không khí chẳng khác gì những kỳ thi Đại học ở Trái đất.

Có tốp đầu thi xong, rất nhanh những môn còn lại cũng liên tiếp rung chuông báo hiệu. Số lượng thí sinh tràn ra càng lúc càng nhiều, khiến Hoàng cũng tò mò mà chui ra hóng hớt. Hắn để ý rằng trong số hằng hà sa số thí sinh đổ ra ngoài, luôn có vài người tụt lại phía sau và được nhân viên hoặc giáo sư của học viện dẫn dò gì đó rất kỹ. Hoàng lại gần dò hỏi thì mới biết đây là những cá nhân đã có biểu hiện đặc biệt xuất sắc, đạt đủ tư cách để tiến vào học viện và sẽ là trọng điểm đào tạo của từng khoa trong tương lai.

Hoàng nhóng cổ nhòm kỹ thì thấy mấy người này có đủ tầng lớp từ quý tộc, dân thành thị đến cả nông dân nghèo, xem ra chế độ đãi ngộ nhân tài ở học viện Ilumina này là thực tế, không có phân biệt gì cả. Nhưng cảnh tượng này vô tình lại làm càng làm cho Hoàng hi vọng vào Milenia hơn nữa, không biết cô bé khờ khạo này có biết cách tạo ấn tượng để lọt vào mắt xanh của mấy giáo sư học viện hay không?

Hoàng không phải chờ lâu, chỉ tầm hơn hai mươi phút sau đó thì đã có thêm một tiếng chuông nữa vang lên và lần này đúng là của khoa Dược sư. Sở dĩ Hoàng có thể phân biệt được vì số thí sinh này đều mặc áo choàng dài, trên người nồng nặc mùi hương liệu, tay của ai cũng cầm nắm bột thuốc đủ màu. Không như những thí sinh khác ra là bàn tán rôm rả, nhóm này chỉ lặng lẽ bước đi, lác đác có vài người đứng lại hỏi han vài câu. Nói Dược sư ít giao tiếp có vẻ là đúng, ít nhất là nhìn những thí sinh này cũng có thể thấy được.

Tuy vậy Hoàng vẫn không thấy bóng dáng của Milenia đâu, hắn sốt ruột đi tới đi lui ngóng cổ một hồi thì bắt đầu mất kiên nhẫn. Hoàng đang tính tự mình đi vào thì bỗng nghe được hai người bên cạnh nói chuyện với nhau, có vẻ như là một thí sinh tham gia thi Dược sư và bạn của anh ta:

- Thế nào, thi tốt chứ?

- Không tốt lắm, khoa Dược sư kỳ này giảm số lượng hơn mấy năm trước nên đề ra khó hơn, tôi cũng không chắc mình làm hoàn hảo.

- Đề khó lắm sao, tôi tưởng cũng chỉ là lý thuyết tập trung và vài mục thực hành nhỏ thôi chứ?

- Về cơ bản thì phân lý thuyết vẫn vậy, nhưng phần thực hành thì lần này học viện bắt mọi người phải dùng nguyên liệu cho sẵn chế ra một loại thuốc tùy chọn, cái này nhiều người trượt lắm.

- Ô thế à, đúng là chà trách mà có nhiều người nhìn mắt hồn như vậy. Nhưng tôi tưởng chế thuốc vốn phải là Dược sư hợp cách cấp bốn trở lên mới làm được cơ mà?

- À thực ra thi học viên cũng không bắt phải hoàn hảo, chỉ cần thí sinh có thể nắm vững quy tắc và làm ra thành phẩm là được, chất lượng tốt xấu không quan trọng. Nhưng mà cậu cũng biết đấy, mấy cái này chưa được chỉ dẫn thì sao mà làm được, phỏng theo lý thuyết cũng khó lắm, tôi cũng chỉ miễn cưỡng làm bừa mà thôi.

Hoàng nghe hai người này nói vậy thì cũng không hiểu hết, nhưng hắn nghe giọng điệu thì cũng biết là lần này thi khó hơn, vì vậy rất lo lắng cho Milenia.

Thí sinh thi Được sư kia sau khi chán nản trả lời bạn thì cũng lấy lại một chút tinh thần rồi nói:

- Nhưng dù sao tôi tốt xấu gì cũng làm được ra thành phẩm, có tới hơn phân nửa số người tham dự còn không biết quy trình thực tế, thậm chí xảy ra mấy vụ tai nạn nữa kia.

- Nói vậy thì cậu vẫn còn cơ hội đậu hả?

- Cũng còn tùy xem học viện sẽ lấy bao nhiêu suất, nhưng năm nay xuất hiện một nhóm thiên tài kinh khủng lắm, mấy người này chắc là sẽ được tuyển thẳng. À vừa nói xong, họ ra rồi kia.

Hoàng theo lời của thí sinh này nhìn về phía dự thi Được sư thì quả nhiên thấy một đám người lố nhố đi ra, bao xung quanh họ là rất nhiều giáo sư đang không ngừng nhắc nhở gì đó, hẳn nhận ra ngay Milenia cũng có mặt bên trong. Hoàng thấy vậy thì thở phào một hơi, bước nhanh tới muốn chúc mừng thì bị vài học viên gần đó ngăn lại và hỏi bằng một giọng rất xẵng:

- Anh tìm ai?

Do đang trong tâm trạng vui mừng nên Hoàng không để ý mấy người này, hẳn vừa chỉ tay vào trong vừa hỏi hả nói:

- Em... em tôi trong kia.

Hoàng vẫy tay và gọi loạn lên ra hiệu cho Milenia, cô ta thấy vậy nhưng do đang bị mấy vị giáo sư quanh đó dận dò nên không dám dứt ra, chỉ nháy mắt đáp lại Hoàng. Các học viên cũ thấy người này đúng là có quen biết với thí sinh thì cũng không làm khó nữa, chỉ dận hấn là chịu khó đứng chờ một lúc.

Vì thế Hoàng đành buồn bực chống cằm đứng đó, hơn hai mươi phút sau Mileania mới thoát khỏi số giáo sư kia, cô ta rất lễ phép cúi chào từng người một rồi mới bước tới chỗ anh trai. Còn chưa kịp nói gì thì Hoàng đã lập tức nhảy vào miệng:

- Sao, thi tốt chứ hả, đứng đầu chứ?

Trái ngược với sự hào hứng của Hoàng, Milenia trả lời rất hời hợt:

- Em nghĩ là mình làm tốt, các giáo sư trông thi cũng có lời khen.

- Phải thế chứ, tôi nhìn bọn họ bu quanh cô như vậy là hiểu rồi. Được rồi về thôi.

Hoàng vừa nói vừa kéo Milenia lại gần mình rồi xoa đầu cô ta cực kỳ thoải mái, bất chấp mấy chục cặp mắt xung quanh nhìn hấn chòng chọc. Nữ được sư hơi xấu hổ nhưng cũng không có ý kiến gì, để mặc cho Hoàng kéo đi. Cả hai theo đường cũ quay ra rồi gọi xe trở về nhà, vừa về đến nơi thì đã có rất nhiều hàng xóm xung quanh kéo ra hỏi thăm. Lần này Hoàng cao hứng bốc phét tới bến, thiếu điều mô tả học viện sẽ đem xe kéo mấy chục ngựa tới nước em gái mình đi, chỉ khổ cho Milenia đứng kế bên xấu hổ chẳng biết giấu mặt vào đâu cho hết.

Một kỳ thi tuyển của học viện Ilumina thường kéo dài vài ngày để thuận tiện cho thí sinh, đối với những ai đã hoàn thành thì chỉ cần ngồi chờ, kết quả sẽ được gửi tới tận nhà. Trong thời gian này thì Hoàng rất cấp tốc chuẩn bị đồ đạc cho Milenia, cũng như dận dò cô ta các quy tắc tối thiểu khi sống một mình.

Tuy học viện không bắt buộc chuyện học viên phải ở nội trú, nhưng đối với những thí sinh có tiềm năng thì hầu hết sẽ chọn ở lại để hưởng các quyền lợi đặc thù. Do đó Hoàng nhất quyết bắt Milenia phải vào nội trú, khi cô ta tỏ ý không chịu thì hấn chỉ buồn gọn lòn một câu:

- Vào đó mà học cách quan hệ với mọi người, cấm cãi.

Hoàng rất lo lắng cho Milenia vào trong học viện lạ nước lạ cái sẽ bị bắt nạt, nên một hai bắt cô ta thể hiện cho các giáo sư tại đó để ý giùm, hấn cảm thấy mình rất giống phụ huynh lo cho con cái xa nhà thì đúng hơn. Về phần Hoàng thì hấn cũng dự tính cũng thử đến cái khoa Khoáng thạch học kia xem thế nào, nếu tình hình ổn thỏa thì sẽ kiếm đường ở lại, không phải là Hoàng hứng thú học hành gì mà mục đích chỉ muốn bòn rút tài nguyên miễn phí của học viện mà thôi.

Một tuần sau đó là thời gian chờ đợi kết quả, trong thời gian này các thí sinh đều tập trung cả xung quanh học việc cho đỡ sốt ruột. Trong khi đó Milenia bị kéo đi mua sắm liên tục, coi như là do Hoàng vùng tiền mua hết những thứ gì thấy cần thiết, thiếu điều muốn vác cả cái xe tải đi theo mới đủ chỗ chứa. Vài ngày sau đó cuối cùng thì tờ giấy báo cũng được gửi về, cả hai người đều đậu và được mời tới dự lễ khai giảng của thư viện. Hoàng thậm chí còn chả được thêm đọc tờ giấy báo của mình, hấn nói với Milenia:

- Tốt rồi, coi như là bước đầu tiên đã thành công. Vấn đề cần làm tiếp theo là...

Hoàng vừa nói vừa nhìn Milenia, hấn nhận ra điều gì đó rồi đột nhiên nhìn chăm chú khiến cô ta xấu hổ cúi đầu đỏ ửng cả mặt. Sau khi quan sát chán chê, Hoàng lại tiếp tục thỏ ra một câu không đầu không đuôi khác:

- Mil này, cô biết tự mình trang điểm chứ hả?

Từ lúc cả hai sống chung, Hoàng có để ý vấn đề này khá kỹ và thấy Milenia thường không để ý về ngoài lắm. Thậm chí những lần đi ra ngoài cũng là hấn phải chải chuốt lại dùm một chút, có lẽ sau khi bị hủy dung thì cô ta cũng không quan tâm lắm đến việc người ta nhìn mình thế nào. Quả nhiên, Milenia trả lời:

- Dạ không, em không để ý mấy thứ lật vật đó.

Dù sao Milenia cũng vẫn là một cô gái trẻ, lại rất có nhan sắc nữa, nếu không biết tận dụng thì quá phí. Vì thế Hoàng nói:

- Từ giờ chịu khó chăm sóc bản thân đi, làm gì thì làm cũng phải tuơng tất đẹp để chứ.

Sợ Milenia lại tiếp tục ý kiến ý cò, Hoàng liền tuơng thêm luôn một câu:

- Với lại tôi thích cô tuơng điểm hơn, tuơng đẹp lắm.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Lễ khai giảng (2)

Milenia nghe hần nói vậy thì mặt lại càng đỏ hơn nữa, cúi đầu lý nhí gì đó không nghe rõ, sau cùng cũng chịu gật đầu đồng ý. Thấm thoát mấy ngày nữa thì cũng tới lúc cần phải lên dự lễ khai giảng, lúc này thì Hoàng đã chuẩn bị hết tất cả và nhờ người chuyên đồ của Milenia tới học viện trước. Lúc này Hoàng đang đuổi tay đuổi chân trước nhà, miệng không ngừng thúc dục:

- Mìl, cô xong chưa, làm gì lâu quá vậy.

Không có ai đáp lại khiến hần cực kỳ chán nản, con gái mới lớn đúng là cô nào cũng như nhau, chuẩn bị quần áo lâu kinh hồn. Hoàng kiên nhẫn chống cằm ngồi đợi thêm một lúc nữa thì một bóng người từ trong nhà chạy vội ra, sau đó nhanh chóng chui tọt lên chiếc xe đang chờ sẵn. Hần thấy vậy thì lắc đầu cười, rồi cũng bước lên ra hiệu cho phu xe lái tới học viện, rồi quay sang Milenia đang ngồi một cục kế bên, cười nói:

- Che mặt làm gì, tốn công cả buổi phải để người khác thấy chứ.

Lúc này Milenia đang mặc một bộ áo choàng che kín mít từ đầu tới chân, không để hở ra một phần da thịt nào trên người ra ngoài, cô ta nghe Hoàng nói đùa cũng không đáp lại mà càng kéo áo che chặt hơn nữa. Hần thấy vậy thì càng khoái tơn, miệng toét ra tới tận mang tai cười hểnh hếch, tuơng cực kỳ bần tiện.

Khác với thời gian tuyển sinh, mỗi dịp khai giảng luôn là lúc các học viện phô tuơng thanh thế của mình cho mọi người thấy và phía Ilumina cũng không ngoại lệ. Toàn bộ đại lộ dẫn vào học viện đều được lát đá ma thuật sáng rực, đèn đường hai bên treo hàng đồng cỡ phurơn dày đặc như rừng rậm. Toàn bộ các học viên cũ và nhân viên được điều ra đón khách đều mặc lễ phục, trên áo choàng của họ đều có thêu các họa tiết ma thuật, chúng nổi lấp lánh theo từng bước chân tuơng cực kỳ bắt mắt.

Ngoài số thí sinh đã đậu và người nhà đi kèm, những dịp thế này còn là lúc để học viện Ilumina đón các khách mời có địa vị, thuận tiện cho việc quởng cáo và tuơng truyền danh tiếng của họ tới công chúng. Do đó số người tiến vào liên tục nườm nượp không hết, nhưng tất cả đều rất trật tự dưới sự điều tiết của số nhân viên đứng ngay từ đầu đường.

Hoàng và Milenia vừa bước xuống xe đã có một nhân viên tiến lại, anh ta sau khi đón lấy tờ giấy thông báo thì rất nhã nhặn mời hai người vào. Lúc này thì Hoàng mới thực sự choảng ngợp trước quy mô thực sự của học viện Ilumina này, hần vừa nhìn xung quởnh vừa cảm khái:

- “Cái học viện này to phải bằng cả một quởn chứ không đùa”.

Trước mặt hần là một quởng tuơng rộng bao la bát ngát tuơng đương mấy sân bóng đá chập vào với nhau, ở chính giữa nổi bật lên một sân khấu vĩ đại với hàng chục nghìn chỗ ngồi xung quởnh, tô điểm thêm là rất nhiều cờ phurơn tuơng trí từ bốn phurơn tám hướng chập vào, phía trên chỉ có độc nhất một bức chủ toạ to tuơng. Toàn bộ chúng đều được phủ kín bằng các viên đá ma thuật, liên tục phát ra các hình ảnh lập thể quởng cáo về học viện, kết hợp với số lượng người tham dự liên tục ra vào khiến nơi này trở nên cực kỳ náo nhiệt.

Hoàng đảo mắt ra xa hơn thì thấy những mái vòm cao vút lẫn khuất trong mây cách biệt hần phía sau quởng tuơng, nơi đó mới chính thức là khu vực đào tạo của học viện Ilumina. Bình tuơng nó sẽ được che phủ đi bởi các vòng đai ma thuật cỡ lớn, nhằm tránh các ánh nhìn tò mò từ bên ngoài làm ảnh hưởng học viên. Hôm nay là ngày khai giảng nên vòng đai này được nới rộng ra, do đó mọi người mới có thể thấy được chút ít.

Do Milenia thuộc tầng lớp học viên ưu tú kế cận, nên chỗ ngồi của cô ta được xếp tách ngay lên phía trên, còn về phần Hoàng thì chỉ thuộc dạng học viên mới bình tuơng nên không có ưu đãi này. Lúc này hầu hết mọi người từ học viên mới cho tới người nhà đi theo đều đã ổn định chỗ ngồi, do đó Hoàng cũng chỉ kịp dặn dò Milenia vài câu rồi cũng tách nhau ra. Hần không tiến đến chỗ ngồi cho học viên mới mà lên qua khu dành cho người nhà, vừa tranh thủ quởnh sát lại có chỗ để hóng hót.

Mất thêm gần một tiếng đồng hồ nữa thì toàn bộ thí sinh và người nhà mới đến đông đủ, lúc này các nhân viên học viện ở vòng ngoài cũng bắt đầu lập rào chắn để không cho thêm người vào. Tất nhiên thí sinh đã đậu không đến tham dự lễ khai giảng cũng không sao, chẳng quởnh là bỏ lỡ một hoạt động rất quý giá mà thôi.

Hoàng ngồi ở dưới đang tò mò không biết học viện Ilumina này sẽ làm lễ khai giảng thế nào, thì bỗng nhiên cảm thấy trước mặt mình tối đen như mực dù đang là ban ngày. Hắn thấy lạ ngược cổ nhìn ra thì thấy xung quanh đều như vậy, cứ như là mặt trời đột nhiên biến mất. Hành động bất ngờ này nhất thời khiến toàn quảng trường xôn xao lên một trận, nhưng ngay sau liền có một luồng sáng từ trên trời chiếu xuống, đem toàn bộ khu vực bao trùm trong ánh trắng mờ ảo.

Hàng loạt đốm sáng nhỏ li ti bắt đầu xuất hiện dày đặc xung quanh quảng trường, chúng cứ như từ dưới đất chui lên càng ngày càng nhiều rồi sau đó kết thành từng chuỗi dài trên không tựa như một con sông màu bạc rọi rờ. Khung cảnh lúc này bắt đầu xoay chuyển liên tục, trong không khí xuất hiện các vết rạn nứt ngày càng lớn, từ trong đó chui ra những sinh vật trông như các con rắn có sừng nhỏ.

Chúng nhẹ nhàng bay lượn tung tăng xung quanh quảng trường. Hoàng tò mò giơ tay với thử một con thì nhận ra đây chỉ là ảo ảnh nhân tạo, có vẻ toàn bộ trò này đều là màn trình diễn của học viện. Đám rắn này sau đó bắt đầu kết hợp lại với nhau, dần dần biến thành các thực thể hình người lấp ló trên sân khấu, càng lúc càng nhiều với số lượng phải tới cả trăm người.

Dân chúng còn đang chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì bỗng có một tiếng trống đập như sấm sét giáng xuống, xung lực của nó mang nguyên lực trực tiếp truyền thẳng vào lồng ngực từng người một đang có mặt, khiến họ chân động y như bị điện giật. Hoàng tuy không có nguyên lực để cộng hưởng với tiếng trống, nhưng bản thân hắn cũng bị nó làm cho giật nảy mình, hắn xoa tay vào nhau cho đỡ run rồi nhủ thầm:

- “Người có thể tạo ra xung lực lớn thế này chắc chắn có sức mạnh không dưới cấp tám.”

Kết hợp với tiếng trống mở màn đầu tiên, một chuỗi âm nhạc hùng tráng như thác lũ ầm ầm đổ xuống quảng trường. Không biết từ lúc nào trên sân khấu đã xuất hiện cả một dàn nhạc không lồ, với tâm điểm là một người đàn ông trung niên mặc áo choàng dài, tay cầm hai cái dùi trống như như cột đình liên tục nên xuống mặt phẳng phía dưới, ông ta có vẻ là người chủ đạo dẫn dắt dàn nhạc đi theo.

Toàn bộ quảng trường lúc này đã chìm ngập trong một tiết tấu cực mạnh, nguyên lực của những nhạc công trên sân khấu kết hợp trong sóng âm tỏa ra tứ phía, tạo nên một khí thế hào hùng khiến người nghe vừa thần phục vừa sợ hãi. Bản thân Hoàng cũng nổi hết cả gai ốc khi nghe bản nhạc này, nó hoàn toàn vượt trên tất cả các loại buổi biểu diễn nhạc giao hưởng xịn nhất ở Trái Đất, khi mà lúc này nhạc công có thể trực tiếp đem nguyên lực của mình truyền vào giai điệu, tạo nên cảm giác chân thực không thể tin nổi cho người nghe.

Theo sau những tiết tấu hào hùng như vậy, vô số các đốm sáng ở quanh sân khấu lần lượt kết hợp với nhau, sau đó chúng dần dần biến hóa thành các hình bóng cụ thể. Chỉ trong phút chốc, hàng loạt thanh niên mặc áo choàng của học viện không biết từ đâu liền xuất hiện trên quảng trường, với đội ngũ đều tăm tắp thẳng đứng như được tạc ra từ đá. Họ mang tới một luồng sóng nguyên lực cực lớn, càng làm cho buổi biểu diễn này thêm phần hoành tráng.

Tất cả những người này cả nam lẫn nữ đều có dáng người thẳng tắp, khuôn mặt thanh tú với các góc cạnh rõ ràng, khi đứng cùng nhau càng làm tôn lên vẻ đẹp rực rỡ của thanh niên, khiến các học viên mới nhìn đến mê mẩn cả người. Hoàng tuy không mất tư cách đến mức nước dãi chảy ròng ròng, nhưng hắn cũng phải công nhận buổi lễ này rất sáng tạo, vì nó đánh vào tâm lý nhiều hơn là thị giác.

- “Tạo cho người xem ấn tượng mạnh về tâm lý, rõ ràng mạnh hơn hẳn chỉ là hình ảnh hào nhoáng”.

Âm nhạc lúc này càng lúc càng mạnh hơn, người đàn ông đánh trống liên tục vung tay đập mạnh xuống dẫn dắt dàn nhạc biến đổi tiết tấu từ từ cao vút lên. Đồng thời với đó, toàn thể các học viên đang đứng trên quảng trường cũng bắt đầu cất tiếng hát, tạo thành một dàn đồng ca với số lượng tới hàng ngàn người.

Đây là bài hát truyền thống của học viện Ilumina mà tất cả học viên đều phải thuộc, giờ phút này nó được biểu diễn ở mức độ cao nhất, hoàn toàn đủ sức làm choáng ngợp bất kỳ ai. Bài hát được viết từ ngôn ngữ cổ nên không phải ai cũng có thể hiểu được, nhưng các làn sóng nguyên lực khủng khiếp do hàng ngàn con người hợp lại thì lại rõ ràng như sinh vật sống vậy.

Các học viên hát càng lúc càng cao, áo choàng của họ dưới tác dụng của sóng nguyên lực tung bay phấp phật trong gió, tạo thành một dải lụa trắng xóa trông cực kỳ mê hồn. Rất nhiều học viên mới đã kích động đứng hẳn dậy, mắt dán chặt vào buổi biểu diễn, những thanh niên trẻ này đã bị khí thế vĩ đại này hoàn toàn hấp mất hồn. Về phần Hoàng thì tuy không đến mức như vậy, nhưng hắn cũng rất ấn tượng với màn đồng ca này, đây thực sự là một chiêu trò tẩy não học viên mới rất tốt.

- “Thanh niên mà, thấy mấy trò này hẳn là hăng máu lên rồi”.

Màn biểu diễn âm nhạc kết hợp ánh sáng này kéo dài khoảng gần ba mươi phút, khi tiếng trống dứt đi cũng là lúc các làn sóng nguyên lực tan ra. Mọi người trong quảng trường gần như đều đã đứng cả dậy, khuôn mặt vẫn chưa hết phấn khích, trong số đó rất nhiều học viên mới mặt đỏ gay đây kích động, rõ ràng màn đồng ca vừa rồi đã đóng đinh địa vị của học viện Ilumina này chặt cứng trong lòng họ.

Khi tiếng hát và tiếng nhạc giảm đi, cường độ ánh sáng cũng theo đó mà từ từ dịu lại. Các học viên lúc này còn đang đồng ca rất hăng tiết thì lúc này lục tục tản ra tự kiếm chỗ ngồi, dàn nhạc trên sân khấu chính cũng mất dạng từ lúc nào không biết, chỉ còn duy nhất người đánh trống vẫn đứng ở đó sừng sững. Ông ta bỏ hai cái dùi trống to xuống xuống sàn, phất tay áo rồi điềm tĩnh cất giọng nói rền vang như sấm:

- Chào mừng tất cả học viên mới đến với học viện Ilumina.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 78: Hiệu trưởng kỳ quái

Giọng nói của người đàn ông này như một cái loa phóng thanh cỡ bự nổ thẳng giữa trời quang, nhưng có một điều lạ là nó không hề chói tai và mọi người vẫn nghe được rất rõ ràng, cứ y như ông ta đứng sát ngay bên cạnh vậy. Hoàng thì lại cố gắng ngھnh cổ lên quan sát cho rõ, vì hần đoán đây phải là một người rất quan trọng hoặc có tiếng nói ở học viện Ilumina này.

Nhìn từ dáng vẻ bên ngoài thì ông ta trông cực kỳ phong độ, da dẻ hồng hào đầy sức sống, cơ thể thon gọn bọc trong một bộ áo choàng màu xám. Tuy vậy khuôn mặt lại khá già nua đi cùng mái tóc bạc trắng, trông cứ như nấy ông lão sáu, bảy mươi tuổi. Nhưng Hoàng nghi ngờ tuổi thật của ông ta sợ còn lớn hơn thế, còn sức mạnh cơ thể thì chắc chắn không kém một võ sĩ cấp tám, cứ nhìn vào màn độc diễn trống lúc này là đủ thấy, hai cái đùi to oành như vậy mà ông già này cầm chả khác gì mấy cọng rom cả.

Trong lúc mọi người vẫn đang thắc mắc người đàn ông này là ai, thì các học viên cũ vừa ổn định chỗ ngồi đột nhiên lần lượt đứng cả dậy, tất cả cùng hướng về sân khấu và đồng thanh hô lớn:

- KÍNH CHÀO HIỆU TRƯỞNG.

Đi cùng với câu chào này là hàng loạt động tác cúi đầu tỏ sự tôn kính từ toàn bộ học viên cũ, tất cả có một sự thống nhất tuyệt đối cho thấy địa vị của ông già này trong lòng họ rất cao. Điều này khiến những người có mặt tại quảng trường lại tiếp tục bất ngờ, rất nhiều tiếng xì xầm vang lên:

- Ông già đó là hiệu trưởng à, nhìn không có gì đặc biệt cho lắm.
- Đừng nói vớ vẩn, hiệu trưởng của học viện Ilumina được đồn là một trong năm người có nguyên lực cao nhất đế quốc đấy.
- Những người sở hữu nguyên lực cỡ nghệ nhân hay đại sư phụ thì ở đế quốc chúng ta đâu có thiếu?
- Nhưng ông ta là dạng văn võ toàn tài đấy, không những có tay nghề của nghệ nhân cấp mười mà sức chiến đấu cũng tương đương luôn.

Hoàng nghe lỏm được mấy người này nói chuyện thì bất chợt theo ngẩng đầu nhìn lên trên sân khấu theo bản năng, hần không thể nào tưởng tượng được ông già bình thường nhìn hơi đẹp lão này lại có thể đạt tới cấp mười, mà lại còn thông thạo tới hai đường nữa, vì việc này là chuyện cực kỳ khó vì nó đòi hỏi một lượng tài nguyên cùng tư chất cực kỳ khủng khiếp.

Cứ lấy ví dụ như Milenia là Dược sư cấp bảy, thế nên số lượng nguyên lực trong người cô ta có thể ở mức gấp đôi tất cả những ai ở cấp năm, nhưng điều đó không đồng nghĩa Milenia có thể đánh lại một võ sĩ chi ở cấp bốn.

Nguyên lực có thể hiểu là năng lượng hay xăng để chạy máy, nhưng mỗi cỗ máy lại phát triển theo một hướng khác nhau. Một cái xe cầu hạng nặng chắc chắn to lớn gấp mấy lần xe đua, nhưng không đời nào chạy nhanh bằng nó cả. Tương tự như vậy, một người thợ rèn cấp chín có thể sở hữu nguyên lực và sức lực cơ thể rất lớn, nhưng anh ta chỉ có thể sử dụng nó để đập búa, rèn sắt hoặc điều khiển lửa trong lò, chứ không thể vận dụng như các chiến sĩ cùng cấp được.

Não bộ và cấu tạo cơ thể con người chỉ ở mức giới hạn, được cái này phải hi sinh cái kia, tất nhiên cũng có vài trường hợp ngoại lệ ngay cả ở Trái Đất, số này được gọi là thiên tài trong thiên tài. Còn tại thế giới này thì từ ngắn gọn nhất để hình dung nấy kẻ này là: “quái thai”, vì làm cho cơ thể có thể dung hợp hai hướng phát triển nguyên lực, sau đó phân bổ chúng lại đồng nhất và cùng thăng cấp không phải việc của người bình thường.

Ông già hiệu trưởng này thấy dân tình xì xào bàn tán về mình cũng không mất tự nhiên, chỉ cười phẩy tay đáp lại lời chào đám học viên cũ, sau đó lên tiếng:

- Đầu tiên xin được tự giới thiệu, ta là Grandal, hiệu trưởng của học viện Ilumina. Chà, thực ra các bạn có thể xem ta như một lão già gàn dở hàng xóm cũng được, không cần phải quá nghiêm túc làm gì đâu.

Ông ta nói xong thì cúi người xuống nháy mắt với vài vị phụ huynh ngồi gần đó, đồng thời làm ra vài điệu bộ kỳ quặc khiến họ không nhìn được cười. Grandal sau đó vẫy vẫy tay nói với những học viên cũ đang đứng chào:

- Được rồi, các cô cậu ngồi xuống đi, không cần lúc nào cũng phải đứng dậy chào vậy đâu.

Grandal vừa dứt lời thì các học viên đang đứng nghiêm trang liền tự động ngồi xuống, tuy vậy ai cũng giữ thẳng người chứ không hề thả lỏng đi chút nào. Ông ta thấy vậy cũng không có ý kiến gì thêm, chỉ mỉm cười rồi nói tiếp:

- Hôm nay tuy là lễ khai giảng của học viện chúng ta, nhưng mọi người cứ coi nó là một dịp tụ họp vui vẻ đi, đâu nhất thiết quá trang trọng làm gì.

Ông ta hơi lắc đầu rồi nhẹ nhàng nhún người một cái, từ khoảng giữa khán đài phóng thẳng ra phía ngoài. Sau đó tiến lại một thí sinh trông rất trẻ ngồi gần đó và nói:

- Chào cậu nhóc, học viên mới hả, lần đầu tiên tham gia lễ khai giảng của học viện cảm thấy thế nào.

Cậu học viên trẻ này bất ngờ được hiệu trưởng đích thân hỏi thăm thì vừa mừng rỡ vừa sợ hãi, nhất thời không biết làm thế nào, cậu ta luống cuống đứng lên rồi ấp úng trả lời:

- Xin... xin chào hiệu trưởng, tôi tên là... là...

Cậu nhóc này nhìn mặt còn non choẹt, có thể là do quá lo lắng mà không nói được gì, thành ra cứ đứng như vậy nhìn vị hiệu trưởng trước mặt, vô tình lại thành ra rất vô lễ. Tuy vậy Grandal cũng không cảm thấy khó chịu, ông ta cúi xuống liếc qua tờ giấy thông báo cậu ta cài trước ngực rồi nói:

- Beck phải không, mới mười bảy tuổi mà đã trúng tuyển rồi à, không tệ chút nào. Nói cho ta biết, cậu định đăng kí khoa nào vậy?

Được hiệu trưởng mở lời, chú nhóc tên Beck này có vẻ tự tin hơn một chút, cậu ta xoa xoa tay vào nhau rồi trả lời:

- Khoa... khoa Võ lượn thưa hiệu trưởng, nhưng tôi vẫn chưa biết nên chọn ngành nào.

- Ồ vậy sao? Thế nào chàng trai, nguyên lực đạt cấp mấy rồi.

Grandal vừa hỏi vừa vỗ vai học viên mới của mình, đồng thời nở nụ cười rất tươi khích lệ cậu ta. Beck thấy vậy thì ưỡn ngực lên, giọng trở nên có chút tự hào và nói:

- Dạ thưa hiệu trưởng, tôi hiện đang ở cấp năm.

- Tốt, còn trẻ đã có thành tựu như vậy cũng khá đấy. Ai là người chỉ dạy cho cậu?

- Cha tôi thưa hiệu trưởng.

Beck càng nói càng tự tin hơn, nhất là khi tới vấn đề cấp độ nguyên lực. Thực ra cậu ta cũng có cái để tự hào, vì mười bảy tuổi đạt tới nguyên lực cấp năm cũng là rất khá rồi. Tất nhiên ở đây không thể nói là về sau Beck có thể thăng lên cấp bao nhiêu, nhưng nó cũng cho thấy cậu ta có năng khiếu hơn hẳn người khác.

Nên biết anh chàng tân binh Pak đập Hoàng thừa sống thiếu chết cũng chỉ là cấp sáu thôi, còn tên Thương thù Gon ở thành Roc còn tệ hơn mới cấp bốn, mà hai người này lớn tuổi hơn Beck rất nhiều đấy.

Grandal có vẻ khá tán thưởng cậu nhóc này, ông ta vỗ mạnh xuống vai Beck theo kiểu nhà binh rồi cất tiếng nói lớn hơn:

- Khá lắm, hóa ra là một gia đình có truyền thống. Xin hỏi cha của chàng trai này hôm nay có đến đây không?

Ông ta vừa dứt lời thì từ khu vực của phụ huynh, một bóng người liền đứng thẳng dậy và bước tới chỗ của Beck. Đây là một người đàn ông trung niên dung mạo rất bình thường, nhưng dáng người chắc nịch, làn da nâu bóng với hai bắp tay gân cơ nổi cuộn cuộn, nhìn là biết người này có tập võ rất lâu. Beck thấy người đàn ông này tới thì liền cúi chào rất sâu, đồng thời lễ phép nói:

- Cha.

Trái ngược với tư thế chào rất chuẩn mực của con trai, cha của Beck chỉ hơi gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó quay sang giờ hai nắm đấm lên trước mặt Grandal, nhìn giống như muốn gây sự vậy. Hiệu trưởng của học viện Ilumina cũng rất nghiêm túc giờ hai tay lên, nhưng lại là mở ra hết cỡ và bao lấy nắm đấm của người đối diện. Sau đó ông ta cười nói:

- Hóa ra cha cậu lại là người của Cổ võ, chả trách con ông ấy giỏi như vậy.

Cha của Beck nghe Grandal nói xong thì cũng rất tôn trọng cúi đầu chào lại ông ta theo kiểu tiêu chuẩn của đế quốc, sau đó nói:

- Hiệu trưởng của học viện Ilumina quả là người học rộng biết nhiều, lúc nãy tôi có thất thố mong ngài đừng trách.

- Không sao, không sao. Chỉ là một chút tài vật thôi, chỉ sợ mình lại tự bôi xấu thì đúng là xúi quẩy. À nói này giờ chúng ta vẫn chưa được biết tên người thầy của chàng trai này thì phải.

- Tôi tên là Darius, thằng con vô dụng của tôi vẫn còn kém cỏi lắm, mong ngài và các giáo sư của học viện hết lòng chỉ bảo giúp.

Ông ta nói xong thì tiếp tục cúi người về trước cực kỳ lễ độ, Grandal tiếp nhận lấy rồi nói:

- Anh cứ yên tâm, học viện Ilumina luôn luôn hết lòng vì học viên mới, đã gửi vào đây là không có gì phải lo lắng cả.

Hai người này nói chuyện rất tự nhiên, Beck thì đứng bên cạnh thấy vậy vừa tự hào vừa lo lắng khiến mặt có hơi đỏ lên. Hoàng thì không biết Cổ võ là gì mà khiến một người như Grandal phải tôn trọng tới vậy, rất may là có vài vị phụ huynh gần đó đã giải đáp hộ thắc mắc của hắn:

- Cổ võ à, nghe lạ quá, đây là một võ phái lánh đời à?

- Không phải đâu, tôi nghe nói Cổ võ không phải là môn hay võ phái gì cả, mà là một tổ chức bí ẩn trên đại lục, rất thích tìm kiếm các nhân tài trong dân

gian.

- Là sao, nói rõ hơn đi.

Người được hỏi gãi đầu vài cái, lúng túng một lúc rồi trả lời:

- Cái này... tôi cũng không biết chắc, chỉ nghe người khác kể lại thôi. Nghe nói Cổ vũ là một tổ chức từ rất lâu trên đại lục, họ phân nhánh khắp các góc ngách và tồn tại xuyên suốt các quốc gia theo từng thời kỳ. Mục đích của họ là tìm ra và bồi dưỡng những nhân tài xuất chúng, thậm chí có vài lời đồn những người giỏi nhất từng xuất hiện trên đại lục đều là thành quả của Cổ vũ.

- Nói vậy thì tổ chức này chắc phải có quyền lực lớn lắm nhỉ?

- Cũng không hẳn, hình như Cổ vũ không có hứng thú với quyền lực hay tiền tài, nếu không thì mọi người đã phải biết đến họ rộng rãi rồi. Mà thực ra có vẻ Cổ vũ chỉ tìm ra mà thôi, còn việc những người đó phát triển ra sao thì phải nhờ chính bản thân họ, thành ra chàng trai Beck kia cũng phải vào học viện Ilumina đó.

Hoàng nghe mấy người này bàn luận với nhau thì cũng khá tò mò về tổ chức gọi là Cổ vũ này, nếu nó đã tồn tại lâu như vậy thì hẳn căn cơ là vô cùng lớn, có đủ các thể loại máu mặt trên đại lục, không khó hiểu tại sao Grandall lại biểu hiện như vậy. Dù sao thì Hoàng cũng chỉ tò mò một chút thôi, bản thân hẳn cũng chẳng có ý định tìm hiểu rõ hơn, dù sao cũng chẳng phải việc liên quan tới mình.

Cha của Beck nói với Grandall vài câu rồi cũng đi xuống để buổi lễ tiếp tục, Beck thấy cha mình được hiệu trưởng tôn trọng như vậy thì tự nhiên thấy tự tin hẳn lên, thậm chí còn có chút đắc ý của trẻ con biểu lộ rõ trên mặt. Grandall tiễn Darius đi thì trở lại sân khấu, chậm rãi nói:

- Chà mãi nói chuyện quá làm lỡ mất thời gian rồi, thôi chúng ta qua phần quan trọng nhất luôn nào.

Grandall nói xong thì giọng tay lên búng vài phát, ngay sau đó hàng loạt luồng sáng từ tay ông ta nối đuôi nhau bay ra ngoài như những tấm lụa dài thướt. Chúng nhanh chóng lướt khắp nơi trong quảng trường tới tận học viện phía xa như một đàn rắn tìm mồi, chỉ sau chốc lát đám lụa này đã trở về, nhưng là đem theo hàng tá người bị buộc lên trên, nam nữ già trẻ đều có và tất cả đều đang mặc áo choàng của học viện.

- Nào xin giới thiệu với mọi người, đây là những giáo sư của học viện Ilumina, những người sẽ trực tiếp hướng dẫn các bạn trong thời gian tới.

Ông ta vừa dứt lời thì đám lụa này cũng biến mất, làm số giáo sư đang bị buộc lơ lửng liền đồng loạt rơi xuống đất. Tất nhiên những người này đều không làm xấu mặt học viện, tất cả đều rất nhẹ nhàng đáp xuống đất dễ như không. Vừa đặt chân xuống sân khấu, vài người đã khó chịu phàn nàn với Grandall:

- Hiệu trưởng, tôi đã bảo chúng ta nên bỏ kiểu giới thiệu này đi rồi mà.

- Ngài làm hỏng thí nghiệm của tôi mất rồi.

- Ôi nói mãi cũng thế, hiệu trưởng của chúng ta già rồi mà cứ đùa như trẻ con vậy.

Các giáo sư của học viện có vẻ đã quen với kiểu giới thiệu quái dị này, cho nên chỉ nói cho có lệ rồi im lặng tự động tìm chỗ đứng trên sân khấu. Ở phía dưới thì các học viên mới rất hào hứng quan sát các giáo sư tương lai của mình, tuy ngoại hình cùng tuổi tác của bọn họ không đồng đều nhưng tất cả đều toát ra thần thái bề trên và sự tự tin tuyệt đối, chỉ nhìn qua thôi đã làm bọn nhóc e sợ. Đó là chưa kể các giáo sư nam hoặc nữ, người thì trẻ đẹp người thì già dặn thành thực đứng đầy trên sân khấu, muôn hình muôn vẻ cũng khiến người ta không thể rời mắt được.

Hoàng tất nhiên cũng có quan sát các giáo sư của học viện, nhưng cái mà khiến hắn hứng thú chính là cách mà Grandall lôi họ về đây. Nếu đây là toàn bộ giáo sư đang có mặt tại học viện, thì có khi họ phải rải rác khắp mấy chục cây số vuông quanh đây cũng nên, vậy mà Grandall cũng tìm được. Đó là còn chưa nói số giáo sư này bị đám lụa lôi đi là do tôn trọng Grandall, hay là không thể chống lại được cũng là thứ cần phải nghiên cứu đấy. Hoàng tự nhiên cảm thấy vị hiệu trưởng này không đơn giản, hẳn rất tò mò muốn tìm hiểu xem thực sự là ông ta mạnh tới mức nào.

Grandall chờ cho toàn bộ giáo sư lên trên sân khấu hết thì mới mỉm cười chào với vài người, sau đó chậm rãi nói:

- Được rồi, mọi người đã đông đủ ở đây hết cả, các giáo sư bắt đầu tiếp nhận học viên mới đi thôi.

Grandall nói xong thì cũng chủ động đi xuống kiểm chỗ ngồi, nhường sân khấu cho các giáo sư ở trên, các học viên cũ cũng lục tục tản ra xung quanh hoặc chạy lại tụ họp từng nhóm với nhau. Những học viên cũ thấy vậy thì không hiểu gì, hầu hết đều ngồi im chờ đợi. Vài phút sau đó, một người đàn ông trung niên vô cùng cao lớn bước ra, đứng sừng sững trên sân khấu như một quả núi rồi đột ngột gần từng chữ hét lớn:

- VÕ..HỌC..VÕ..BIÊN.

Theo sau tiếng hét của ông ta là một làn sóng nguyên lực tỏa ra ào ạt, khiến vài giáo sư đứng cạnh phải phát tay cản lại, còn những học viên mới ngồi gần đó thậm chí còn bị hất văng ngã xuống đất. Sau đó hàng loạt cột sáng màu xanh lá cây bỗng nhiên từ người của rất nhiều học viên mới bắn thẳng lên trời, sự tình này xảy ra khiến quảng trường trở nên cực kỳ ồn ào, tiếng bản tán ngạc nhiên râm ran như chợ vỡ. Vị trung niên to con phía trên thấy vậy thì nhũn mày khó chịu, ông ta đập hai tay vào nhau khiến chúng phát ra tiếng vang như sấm nổ, sau đó hét còn lớn hơn lúc nãy:

- Im lặng, mới chỉ có thể đã ầm ỹ thì còn ra thể thống gì nữa. Tất cả những ai có giấy thông báo nhập học của khoa Võ luận bước lên hết đây, nhanh.

Lời nói của người này vừa to vừa đồng dục, mang đầy phong thái quân nhân khiến các học viên mới lập tức im lặng lại ngay. Tiếp theo đó những ai có

cột sáng màu xanh trên người liền lục tục bước tới trước, trong chốc lát đã xếp hàng ngay ngắn dưới sân khấu, mắt nhìn thẳng đầy nghiêm túc. Người đàn ông trung niên thấy vậy thì gật đầu, giọng cũng nhẹ xuống:

- Thế còn coi là tạm được, người tập võ phải có phong thái như vậy mới đúng. Được rồi, các cô cậu từ nay trở đi sẽ là học viên của khoa Võ luận, hãy nhớ lấy trong học viên này khoa của chúng ta là chỗ đào tạo ra những người giỏi nhất. Nói theo ta: Võ luận vô bờ, võ học vô biên.

Ông ta vừa dứt lời thì số học viên mới đứng dưới liền nghe theo đồng loạt hét lớn:

- Võ luận vô bờ, võ học vô biên.

- Nhỏ quá, chẳng có tí khí thế nào cả, nói lớn lên, dồn nguyên lực vào lồng ngực rồi phát ra ngoài. Làm lại lần nữa, đồng loạt vào.

- VÕ LUẬN VÔ BỜ, VÕ HỌC VÔ BIÊN

Lần này các học viên mới dồn hết nguyên lực trong người mà hét, do đó tiếng phát ra cực lớn, mơ hồ còn có sóng nguyên lực tỏa ra xung quanh tuy vẫn chưa được rõ ràng như cho lắm. Đồng thời ánh sáng xanh trên người bọn họ cũng trở nên rực rỡ hơn, càng lúc càng to ra bao phủ lấy cả một vùng rộng lớn xung quanh. Nó chiếu thẳng lên trời và cuối cùng từ từ thành hình một con chim lớn có tới tám cánh, có đủ tất cả các chi tiết từ đầu tới lông đuôi, thậm chí còn rung động sống động như thật.

Các học viên mới thấy cảnh tượng này thì há hốc mồm, hết nhìn lên trên lại nhìn ra xung quanh, khuôn mặt vừa kinh ngạc vừa tự hào. Vị giáo sư trung niên lúc này đã từ trên sân khấu đi xuống, tiến lại gần trước mặt đội ngũ của mình và nói:

- Đây là biểu tượng của khoa Võ luận chúng ta, Ưng vương tám cánh tượng trưng cho sức mạnh, sự dẻo dai và lòng trung thành vĩnh cửu. Học viên của khoa Võ luận, bất kỳ là ai khi đã bước vào đây rồi cũng sẽ được thi thố tài năng, tự do sải cánh trên đại lục này như con Ưng vương kia vậy.

Ông ta nói xong thì búng tay một cái, hình bóng ảo ảnh của con Ưng vương chợt sáng bừng lên rồi vỡ tan thành hàng trăm mảnh nhỏ ly ty. Tất cả chúng nhảy nhót trong lòng bàn tay các học viên mới, rồi từ từ ngưng kết thành một hiệu hiệu to bằng nắm đấm có khắc hình một con chim ưng tám cánh xanh biếc. Trong lúc các học viên mới còn đang trầm trồ sẫm soi ngắm huy hiệu này, thì vị giáo sư của họ lại tiếp tục lên tiếng:

- Đây là huy hiệu chứng nhận của khoa Võ luận chúng ta, học viên mới sẽ bắt đầu ở cấp thấp nhất. Hãy giữ nó cho kỹ, có thể tấm huy hiệu này sẽ là thứ đáng tự hào nhất trong cuộc đời các cô cậu đó.

Các học viên mới mê mẩn nhìn tấm huy hiệu đang phát sáng lập lòe trong tay, ai nấy mặt cũng đỏ bừng lên vì kích động. Giáo sư trung niên này chờ một lúc cho đội ngũ ổn định lại rồi vỗ hai tay vào nhau, đồng thời nói:

- Được rồi, giới thiệu bao nhiêu đó là đủ, mọi người tự động đến chỗ kia sắp xếp đi. À quên nữa, tên ta là Khatga, giáo sư chủ nhiệm của khoa Võ luận, về sau có gì không hiểu cứ đến tìm ta.

Khatga dứt lời đồng thời ra hiệu cho số học viên mới của mình đi sang rìa phải của sân khấu, ở đó đã có một bộ phận giáo sư của khoa Võ luận cùng các học viên cũ đứng chờ sẵn, bắt đầu ghi chép tên tuổi và dặn dò bọn nhóc mới đến này. Hoàng nhìn sang cũng thấy cậu nhóc Beck hồi nãy, mặt đầy kích động đi tới chỗ tập trung.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Chào mừng ấn tượng (1)

Màn mở đầu đầy ấn tượng vừa rồi của khoa Võ luận đã khiến không khí náo nhiệt hẳn lên, các học viên mới ai cũng đầy hào hứng chờ mong tới khoa của mình. Riêng Hoàng chỉ tò mò một chút chứ không phải bị cuốn hút lắm, dù sao tuổi đời của hắn so với lũ nhóc này lớn hơn rất nhiều.

Trong lúc mọi người còn đang hào hứng với màn biểu diễn kia, thì từ trên sân khấu có một bóng người mảnh mai từ từ nhẹ nhàng bước xuống. Không khí xung quanh quảng trường đột nhiên có sự biến động nhẹ, các dòng sóng nguyên lực tản mát từ sân khấu hiệu của các học viên mới lúc nãy đang kết hợp lại với nhau.

Bóng người trên sân khấu phóng thẳng lên không, kéo theo rất nhiều các dải ánh sáng dài phía sau tỏa ánh sáng rực rỡ. Vị giáo sư này xoay người liên tục, điều khiển các luồng nguyên lực xung quanh mình tỏa ra khắp bốn phía, trải dài ra thành hình vòng cung khiến bản thân tựa như một con công đủ màu vậy.

Các luồng sóng nguyên lực được định hình liên tục biến hóa, nổ tung tóe ra như tàn lửa rồi xoắn xít lại thành những khối đa giác sắc sỡ. Các sóng nguyên lực này tỏa ra khắp nơi, mỗi chỗ chúng đi qua đều để lại một điểm sáng nhỏ li ty trên người các học viên, biến họ thành những cây cột ngũ sắc sáng rực.

Mỗi khi có ai đó di chuyển sẽ kích thích các điểm sáng này phản xạ với nhau, khiến chúng càng lúc càng lan ra theo cấp số nhân, biến toàn bộ quảng trường thành một màn biểu diễn pháo hoa đặc sắc, không ngừng thay đổi và tạo ra các hình ảnh đủ màu đủ loại. Các học viên mới nhìn vị giáo sư họ

đang ở trên không liên tục điều khiển đám mây nguyên lực đến mê muội, nó quá độc đáo để có thể rời mắt ra.

Trong số những học viên dính đám bụi nguyên lực này, có một số phát sáng hẳn hơn phần còn lại và cơ thể từ từ bay lên khỏi mặt đất. Nói đúng hơn là do đám nguyên lực này tụ lại rồi nâng họ lên không, những người này tách biệt và nổi bật hẳn khỏi đám đông. Trong lúc mọi người còn đang bất ngờ thì vị giáo sư ở trên không liền lên tiếng:

- Ai là học viên của khoa Pháp luận thì điều khiển nguyên lực rồi di chuyển đi, tất cả tập trung sang đây.

Vị giáo sư này nói xong thì nhẹ nhàng hạ xuống một vùng đất trống trước võ đài, sau đó khoanh tay yên lặng đứng chờ. Các học viên đang lơ lửng trên không thấy vậy liền sốt sắng chứng tỏ bản thân, nhưng thay vì thuận lợi di chuyển như giáo sư của mình thì kết quả lại không tốt lành chút nào.

Do vị giáo sư kia đã mời sẵn nguyên lực xung quanh, nên chỉ cần tác động từ bản thân của các học viên mới đã khiến dòng chảy bị xáo trộn, khiến chúng tương tác loạn xạ với nhau. Phản động số đang lơ lửng trên không chỉ kịp lạng qua lạng lại vài cái rồi rơi lộp độp xuống đất như sung rụng, vài người khác thì bất thần vọt thẳng lên không rồi phóng vèo vèo như tên lửa, hoặc xoay vòng tròn mất phương hướng như một con quay cỡ bự.

Rất may là các giáo sư của học viện đứng xung quanh đã khổng chế, và giữ cho họ an toàn, nên không có ai bị thương. Chỉ có một số ít học viên là thành công trong việc điều khiển nguyên lực, tuy còn hơi gượng gạo nhưng họ cũng có thể từ từ lướt tới khoảng đất trống trước mặt, sau đó miễn cưỡng chạm chân xuống đất. Vị giáo sư đang đứng chờ thấy vậy thì gật đầu hài lòng nói:

- Tốt, ít ra khóa này còn có một số học viên ra hồn.

Sau một lúc hỗn loạn, cuối cùng thì các học viên mới cũng bằng cách này hoặc cách khác đi tới tập trung đầy đủ. Lúc này giáo sư đứng chờ mới bước lại, mở áo choàng trùm đầu để lộ mặt là một nữ giáo sư trung niên rồi nói:

- Xin chào mọi người, chào mừng đến với khoa Pháp luận. Ta là Ivona, giáo sư chủ nhiệm của khoa Pháp luận. Thế nào, cảm giác bay lượn trên không sung sướng chứ?

Phản động các học viên mới đều không thể điều khiển cơ thể, chủ yếu là phóng loạn xạ như một lũ điên, vài người còn sợ muốn rút tìm ra ngoài nên không có ai dám trả lời trước, tất cả đều chọn im lặng. Ivona liếc qua vài cái, sau đó chọn ra một học viên nữ trong số hạ cánh thành công lúc nãy rồi hỏi:

- Sao nào cô gái, không thích sao?

Học viên nữ này trông có vẻ già dặn nhất trong số ở đây, khác với những người khác mặc áo choàng dài kiểu pháp sư, thì cô ta lại chọn đồ da ngắn và bó sát người theo kiểu trang bị chiến đấu nhẹ. Khi được giáo sư chủ nhiệm hỏi thì học viên nữ này cũng không tỏ ra lúng túng hay mất tự nhiên, mà rất lễ phép cúi đầu trả lời:

- Cảm giác không được tốt lắm thưa giáo sư, có lẽ do bản thân em còn chưa nắm vững kỹ thuật.

Ivona thấy nữ học viên này đối đáp có chừng mực như vậy thì tự nhiên rất có cảm tình, bà ta hỏi tiếp:

- Có muốn thử lại một lần nữa không, ta sẽ hướng dẫn cụ thể cho?

Thường thì các giáo sư chỉ hướng dẫn riêng khi có thời gian hoặc cho học trò ruột của mình, Ivona thì lại hoàn toàn xuất phát từ việc nổi hứng. Tất nhiên cơ hội tốt như vậy thì chẳng ai từ chối cả, vì vậy cô ta trả lời ngay:

- Rất sẵn lòng thưa giáo sư.

- Tốt, mấy bài khởi động thể này làm đơn giản thôi, giờ ta sẽ tạo ra sẵn một chút nguyên lực, cô chỉ cần cố gắng làm quen tốt nhất với nó là đủ.

Ivona nói xong thì búng tay nhẹ một cái rồi thả ra vài luồng khói màu xanh lá cây nhạt, vì nguyên lực không có hình dạng hay màu sắc, nên đây là bà ta cố ý làm như vậy cho những người còn lại dễ quan sát. Nữ học viên kia bước tới và giờ tay thử di chuyển đám khói này, nhưng chúng không hề đi theo ý của cô ta mà vẫn cứ quanh quẩn ở chỗ cũ, thử mấy lần vẫn vô dụng. Ivona thấy vậy thì lên tiếng gợi ý:

- Đừng chỉ làm khơi khơi như vậy, hãy dùng nguyên lực của cô tương tác với nó thử xem.

Nữ học viên nghe Ivona nhắc nhở như vậy thì dừng lại, sau đó nhắm mắt lại tập trung rồi chập tay vào nhau tạo ra một quả cầu lửa to bằng nắm đấm rồi khua nó đi vài vòng. Quả nhiên lần này dưới tác động của quả cầu lửa, đám mây nguyên lực đã dần dần đi theo một quỹ đạo và tập trung lại theo sự điều khiển của cô ta.

Nữ học viên làm được thì mừng lắm, quay sau giáo sư của mình chờ hướng dẫn tiếp, Ivona cũng khá hài lòng với biểu hiện này, gật đầu nói:

- Bây giờ thì chuyển khối nguyên lực đó xuống dưới chân, lấy quả cầu lửa tác động vào nó như lúc nãy đi.

Nữ học viên nhanh chóng làm theo, đầu tiên cô ta cẩn thận chuyển hết đám mây nguyên lực xuống dưới chân, sau đó búng nhẹ cho quả cầu lửa của mình chạm vào khiến chúng phản xạ với nhau. Cảnh tượng tiếp theo đó đã khiến toàn thể các học viên mới đứng xung quanh há hốc mồm ngạc nhiên khi cơ thể của nữ học viên kia từ từ bay lên không, chính xác là hoàn toàn lơ lửng giữa trời mà không cần bất cứ dụng cụ gì.

Cô ta sung sướng gia tăng thêm nguyên lực cho quả cầu lửa khiến nó tương tác mạnh thêm, khiến bản thân di chuyển càng lúc càng nhanh hơn nữa.

Ivona thì đứng dưới mỉm cười rồi lên tiếng nhắc nhở:

- Đừng tuôn ra quá nhiều nguyên lực ra một lúc như vậy, tập trung vào một chỗ và thử tác động ra xung quanh đi.

Nghe lời chỉ bảo của Ivona, nữ học viên liền không chế lại số nguyên lực phóng ra, đồng thời thử di chuyển quả cầu lửa lên trên, nhờ vậy mà cô ta bắt đầu có thể bay theo các hướng khác nhau chứ không còn chỉ theo một đường thẳng nữa. Sau một lúc luống cuống, nữ học viên này đã bắt đầu quen tay và bắt đầu tăng tốc độ lên, khiến bản thân mình bay lượn khắp nơi trên quảng trường. Ivona nhìn học viên của mình thành thạo kỹ thuật nhanh chóng như vậy thì rất hài lòng, nghĩ thầm:

- “Không tệ chút nào, rất có tư chất là đẳng khác”.

Sau một lúc bay lượn, khối mây nguyên lực của nữ học viên này cuối cùng cũng hết, buộc phải từ từ hạ cánh xuống đất, dù cố gắng thế nào cũng không thể bay lên lại. Cô ta nhanh chóng đi lại chỗ tập trung, cúi đầu rất thấp nói với Ivona:

- Cảm ơn giáo sư đã chỉ bảo.

Ivona gật đầu đáp lại, ra hiệu cho nữ học viên này trở về hàng tập trung, sau đó từ tốn nói:

- Như các cô cậu vừa thấy, nguyên lực có thể giúp chúng ta làm ra những điều không tưởng như bay lượn trên không như vậy. Khoa Pháp luận của chúng ta là nơi nghiên cứu tiềm năng của nguyên lực, đây chỉ mới là kỹ thuật cơ bản nhất mà thôi, khi quen thuộc rồi thì mọi người sẽ còn được biết nhiều thứ tuyệt vời hơn nữa cơ.

Ivona nói rất ngắn gọn, nhưng cũng đủ khiến cho các học viên mới sôi sục trong lòng, thanh niên mà, ai chẳng yêu thích những thứ hào nhoáng như vậy chứ, nhất là khi nó được thực hành ngay trước mặt mình nữa. Ivona chờ cho đám đông trẻ tuổi này bớt phấn khích rồi nói tiếp:

- Được rồi, mọi người sang bên kia làm việc tiếp đi, nhớ giữ huy hiệu của khoa cẩn thận đấy.

Ivona dứt lời thì búng tay một cái, lập tức trên ngực các học viên mới xuất hiện một tấm huy hiệu hình vòng tròn sao sáu cánh ngũ sắc lung linh rực rỡ, nhất thời làm mọi người vô cùng thích thú. Họ sau đó được các học viên cũ cùng các giáo sư của khoa Pháp luận dẫn đường ra phía sau, nhường chỗ cho những khoa khác. Đám đông trên quảng trường vẫn chưa hết hào hứng sau màn biểu diễn lúc nãy, một vài người còn châu đầu bàn luận với nhau:

- Tuyệt vời thật, tôi không ngờ chúng ta lại có thể bay lượn dễ dàng như vậy?

- Thực ra cũng không phải dễ lắm đâu, anh không thấy cô gái đó sau khi hết nguyên lực của giáo sư Ivona thì phải hạ cánh ngay à.

Người đang nói nghe vậy thì hơi chưng hửng, ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi lại:

- Vậy theo anh tại sao lại thế?

Bạn của anh ta tỏ ra hơi lúng túng, nhún vai một cái rồi tìm cách trả lời lảng đi:

- Tôi cũng không rõ lắm, có thể là do tác động nguyên lực qua lại. Mà anh có biết giáo sư Ivona với giáo sư trưởng khoa Pháp luận Khatga lúc nãy là vợ chồng không?

- Ồ hóa ra là thế à, họ nổi tiếng lắm sao?

- Tất nhiên rồi, hai người này là cặp vợ chồng có cấp độ chỉ thua mỗi hiệu trưởng tại học viện Ilumina này thôi đấy. Nghe nói thời trẻ bọn họ cũng lãng mạn lắm... .

Hoàng không để tâm lắm tới cuộc nói chuyện này, hần chỉ thắc mắc tại sao cô nàng học viên kia lại phải cần nhờ tới nguyên lực “mồi” của giáo sư Ivona mới bay được, tuy vậy đây là kiến thức đặc thù nên nhất thời nghĩ không ra, đành để từ từ tìm hiểu vậy.

Sau hai màn mở đầu của hai khoa lớn là Võ luận và Pháp luận, các khoa còn lại cũng lần lượt lên nối tiếp theo, tuy số học viên của họ có khác nhau nhưng các tiết mục đón tiếp thì không thua kém chút nào.

Đầu tiên là bên Pháp kỹ không biết lôi đâu ra một chiếc xe cao tới sáu tầng tổ bố chạy bằng nguyên lực, từ trên trời giáng xuống quảng trường. Tiếp đó tới các Thuần thú sư đến chào đón học viên mới, họ cũng phô trương không kém khi cưỡi lên trên lưng của một loài thú kỳ quặc, vừa giống kỳ đà nhưng lại có bom và biết bay khiến mọi người sợ chết khiếp.

Những giáo sư từ các khoa chế tạo kim loại thì ai cũng cơ bắp như mấy quả núi, vừa đi đón học viên vừa cầm mấy cây búa rèn còn đỏ rực trông vô cùng khủng bố. Nhẹ nhàng hơn thì có các Vũ sư cấp cao, người nào người nấy thướt tha trong những bộ quần áo mỏng dính, khiến đám học viên nam nhìn tới mắt muốn lồi ra ngoài.

Học viện Ilumina có tới hàng chục khoa khác nhau, với đủ các loại ngành nghề thượng vàng hạ cám từ cao xuống thấp. Do đó công tác đón chào của mỗi bên cũng khác nhau, tùy vào hoàn cảnh của khoa đó hoặc số lượng học viên gia nhập, cá biệt có vài chỗ chỉ cho có đúng một giáo sư ra làm việc. Thí dụ như khoa Dược học của Milenia thì còn chẳng thấy mặt giáo sư chủ nhiệm đâu, chỉ có một vị tới lạng lẽ tập trung học viên mới, đứng là khoa Dược sư đã ít người thi vào mà lại còn lập dị nữa chứ.

Chương 80: Chào mừng ấn tượng (2)

Sau hơn nửa ngày ồn ã hết đợt này tới đợt khác ra vào, cuối cùng số học viên mới đã được tập trung hoàn toàn đầy đủ, ai cũng hớn hờ khi được gia nhập vào khoa mình mong muốn, không khí vô cùng náo nhiệt. Nhưng Hoàng thì chả vui về một tí nào, khi mà chẳng có một ai ra đón hân cả, đến tiếng gió cũng không thấy luôn, cứ như khoa Khoáng thạch học chẳng tồn tại vậy. Hoàng kiên nhẫn ngoảnh quanh quất một hồi, sau khi xác định mình chắc chắn đã bị cho leo cây thì lắc đầu tự nhủ:

- “Đành vậy, tí nữa phải tự mà đi kiếm thôi”.

Lúc này hiệu trưởng Grandall cũng bước lên sân khấu, ông ta đưa mắt dò qua một lượt các học viên mới đang đứng chỉnh tề phía dưới theo từng khoa thì rất hài lòng, cười to một cái rồi nói:

- Mọi người tập trung nào, tập trung nào. Tôi biết các bạn đang rất hào hứng, nhưng chúng ta vẫn còn một mục nữa trước khi mọi người chính thức gia nhập học viện Ilumina.

Hiệu trưởng vừa lên tiếng, rất nhanh phía dưới đã im lặng ngay, tất cả cùng hướng lên sân khấu chú ý lắng nghe. Grandall dừng một chút chỉnh ngữ rồi nói tiếp:

- Tất cả học viên nếu muốn gia nhập học viện Ilumina đều phải trải qua một kỳ thi đầu vào, điều này tất cả đều biết. Nhưng đây là thi đua thì phải có người xuất sắc, ở đây chúng ta luôn khuyến khích sự cạnh tranh lành mạnh. Do đó truyền thống của học viện là sẽ vinh danh các học viên xuất sắc theo định kỳ, những ai nổi bật nhất sẽ được hưởng các ưu đãi rất lớn đấy.

Grandall vừa nói vừa quan sát về mặt của các học viên bên dưới, quả nhiên khi nghe có thi đua và khen thưởng thì những thanh niên máu nóng này ai cũng trở nên gấp gáp hơn hẳn. Ông ta thấy vậy thì khá hài lòng, tuổi trẻ phải có tinh thần tranh đấu như vậy mới tốt:

- Tất nhiên các bạn là học viên mới có thể chưa biết chuyện này, không sao, tùy từng khoa sẽ có cách cách khen thưởng khác nhau, mọi người cứ từ từ mà làm quen. Hôm nay cái chính là học viện sẽ vinh danh các học viên mới xuất sắc, những người đã có thành tích tốt nhất ở kỳ thi đầu vào vừa rồi.

Bất cứ nền giáo dục nào thì chuyện khuyến khích người giỏi cũng là bắt buộc, ở học viện Ilumina này thì nó càng được coi trọng, đó là chưa kể tới những phần thưởng to lớn cho các học viên xuất sắc nhất. Grandall tuyên bố xong phần này thì rất nhiều học viên cũ đang đứng gần đó cũng rục rịch ngó sang, hiển nhiên họ rất tò mò muốn xem ai sẽ là người xuất sắc nhất kỳ thi tuyển này.

- Được rồi, không làm mọi người đợi lâu nữa, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu gọi tên những người giỏi nhất ở kỳ thi tuyển lần này... Chờ chút đã, khổ thật, chẳng biết ta lại để cái danh sách ở đâu nữa rồi.

Grandall vừa nói vừa lúng túng mò quần nấp áo, lục tung từ dưới lên trên để tìm kiếm cái gì đó, trông cực kỳ dị hợm và mất mặt, mấy giáo sư đứng gần thấy vậy thì tự động né xa ra coi như không quen biết. Nhưng sau vài phút thấy Grandall bất lực, một giáo sư trưởng khoa đành phải lật lật chạy ra nhét vào tay ông ta một tờ giấy nhỏ, mặt nhăn nhó khó chịu như kiểu mình bị chịu trận vậy. Grandall nhận lấy tờ giấy này thì tươi cười hớn hờ trở lại, sau đó mở ra và bắt đầu đọc:

- Xem nào... lần thi tuyển này chúng ta có sáu người xuất sắc nhất, ta sẽ đọc luôn một lượt nhé, ai có tên nhớ bước lên sân khấu để mọi người còn biết mặt.

Từ đầu đến cuối lời nói và biểu hiện của Grandall hoàn toàn không có một tí tác phong nào của một hiệu trưởng, và ngay lúc này đây cũng vậy, khi mọi người đều nghĩ ông ta sẽ lần lượt đọc tên từng người thì Grandall lại bắn hẳn một tràng như súng máy:

- Oleg của khoa Võ luận, Luna từ khoa Pháp luận, Chigu của khoa Thiết học.....

Grandall làm một hồi liên tục sáu cái tên, khiến cả quảng trường ù ù cạc cạc không hiểu gì. Thậm chí ông ta còn chả thèm dừng lại mà còn hồi thúc thêm:

- Nhanh nào nhanh nào, các bạn lên đây nhanh nào.

Và thế là một nghi lễ tưởng chừng rất trang trọng lại biến thành một màn chạy đua cực kỳ quái đản, khi mấy học viên được gọi tên này hấp tấp xô đẩy nhau vội vàng lao lên sân khấu. Đến khi tụ tập đông đủ thì có vài người đã thở ra đằng tai do phải chạy tuốt từ đầu quảng trường vào trong, trông y như một đám ăn cướp chứ chẳng còn tí đáng về đứng đắn nào cả.

Các học viên cũ lẫn giáo sư thấy vậy đều thở dài chán nản, kiểu như năm nào cũng thế, nói mãi cũng đâu vào đấy hết. Grandall thì vẫn chẳng thèm quan tâm, nhìn lướt qua sau người đang đứng trên sân khấu và bắt đầu giới thiệu:

- Như các bạn đang thấy, đây là các học viên mới nổi bật nhất trong kỳ thi đầu vào này. Nếu ai có thắc mắc thì các cô cậu ở đây đều có nguyên lực đạt

từ cấp sáu trở lên, và có kiến thức thực tiễn cực kỳ ấn tượng đấy.

Grandall nói xong thì bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán về sáu người ở trên sân khấu, chưa nói tới các chuyện khác nhưng đạt cấp sáu ở tầm tuổi này là đã rất khủng bố rồi. Có vẻ như cảm nhận được các ánh nhìn ngưỡng mộ hướng vào mình, sáu học viên này đều ưỡn ngực đứng thẳng người hơn đầy tự tin. Các giáo sư trưởng khoa có học viên được gọi tên cũng sướng âm ý trong lòng, vì điều này đồng nghĩa là họ sẽ được nhận thêm nhiều quyền lợi hơn nữa.

- Tất cả các học viên xuất sắc, ngoài việc được miễn học phí toàn bộ, mà còn được quyền tiếp cận tất cả tài liệu của học viện trước hai khóa học. Tất nhiên đó vẫn chưa phải là tất cả, các khoa sẽ còn có phần thưởng thêm nữa.

Nghe Grandall nói phần thưởng xong, rất nhiều học viên cũ mặc dù đã biết nhưng vẫn không nén nổi gan tị. Tiền học phí nghe có vẻ đơn giản nhưng thực ra nó bao gồm toàn bộ chi phí tại học viện, bao gồm tất tần tật từ ăn uống ngủ nghỉ, quần áo, công cụ học tập và cả những thứ nguyên liệu nghiên cứu khác... bất kể giá tiền ra học viện cũng đài thọ toàn bộ. Cái này không quan trọng bạn học khoa nào, cứ đề ra yêu cầu và nếu học viện thấy hợp lý sẽ bỏ tiền ra mua cho ngay. Tất nhiên vẫn phải trong phạm vi nghiên cứu, chứ không phải cái quái gì cũng được.

Còn tài liệu thì còn tuyệt hơn, vì tiếp cận được tài liệu trước hai khóa là nguồn lợi cực lớn, chưa nói đến chuyện sẽ khiến các học viên này sẽ được tự do phát triển sở trường của mình tùy ý, mà còn là thứ để trao đổi với những người khác, vì tài liệu này là tính tất cả các khoa trong học viện. Hai thứ này có thể coi như là một cái tên lừa đẩy cờ bự, giúp học viên đi nhanh hơn gấp đôi so với bình thường, vì thế mà ai cũng thêm muốn cả.

- À mà có cái này phải nhớ, đây không phải là tính đến khi các cô cậu ra trường mà chỉ là một thời gian thôi nhé. Nếu đến kết từng học kỳ ai không giữ được phong độ thì xin chia buồn, lợi ích này sẽ phải dành cho người khác xứng đáng hơn vậy.

Grandall rất nhanh nhẹn cắt đứt sự hưng phấn của các học viên mới bằng câu thông báo này, dù sao đây cũng là điều hiển nhiên, chứ nếu không làm sao còn động lực cho mọi người phấn đấu được.

Phần tiếp theo là các màn chúc mừng của từng giáo sư trưởng khoa tới từng học viên một, nó kéo dài khoảng gần một tiếng đồng hồ nữa, đến cuối cùng thì ai trong số sáu người này cũng thỏa mãn và hãnh diện cả. Nhưng đúng lúc mọi người tưởng chừng như đã xong xuôi thì Grandall lại bước lên nói tiếp:

- Trong thời gian được vinh dự làm hiệu trưởng ở học viện Ilumina này, ta đã chứng kiến rất nhiều lứa học viên có thiên phú trời cho tuyệt đỉnh, những con người xuất sắc có khả năng thay đổi sức mạnh đế quốc tốt nghiệp từ nơi đây. Nhưng có vẻ đó vẫn chưa phải mọi thứ, và trong lần thi tuyển này có một nhân tài thực sự đã khiến ta ấn tượng đấy.

Grandall nói xong khiến đám đông bên dưới đột nhiên ồn ào hẳn lên, đây không phải tiết mục có trong buổi lễ mà là thông báo riêng của ông ta, có vẻ như lại là một học viên mới xuất sắc nữa mà hiệu trưởng muốn khen ngợi. Nhưng lần này là do Grandall chọn riêng và không nằm trong danh sách sáu người lúc này, vậy chỉ có khả năng là học viên này phải cực giỏi, thậm chí là giỏi tới mức biến thái mới được như vậy.

Grandall trông bên ngoài có vẻ lười thôi nhưng là một hiệu trưởng có chuyên môn giỏi nhất trong lịch sử học viện, ông ta đã nói thế thì học viên mới kia phải là người xuất sắc nhất, thậm chí là vượt trên tất cả các lứa đi trước. Một người như vậy, dù xuất hiện ở đâu thì cũng gây nên các biến động không thể lường được, trong lúc mọi người còn đang ồn ào bàn tán thì Grandall lên tiếng:

- Đây là một học viên mới của khoa Dược học, một Dược sư tương lai tiềm năng nhất mà ta có may mắn được gặp, cô ta có thể sẽ là thiên tài nổi bật nhất tiếp theo mà học viện Ilumina này vinh hạnh được đào tạo.

Những lời giới thiệu hoành tráng này càng khiến đám đông tò mò hơn, hiệu trưởng càng lúc càng ồn ào náo loạn một cách mất kiểm soát. Mấy giáo sư thấy các học viên cũ đang kín đáo rời đi thì cảm thấy không ổn, nếu tí nữa tất cả đám quái vật trong học viện cũng mò ra thì tha hồ mà phiền phức, vì vậy liền hỏi thúc hiệu trưởng đưa học viên này lên ngay lập tức.

Grandall cũng biết không nên làm màu thêm nữa, ông ta giơ tay lên vẽ ra một dấu thập giữa không trung, sau đó búng nó thẳng về chỗ học viên mới của khoa Dược học. Dấu thập này nhanh chóng bay đến chỗ một học viên nữ mặc áo trùm đầu che kín mặt, sau đó nó nhẹ nhàng biến thành một bậc thang nổi dài từ chỗ cô gái đó đang đứng tới thẳng sân khấu. Đây coi như là hiệu trưởng đã đích thân xuống đón lên, đãi ngộ này không phải muốn là được đâu.

Hoàng ngồi phía dưới thấy Grandall khen Milenia nhà mình hết lời như thế thì sướng lắm, y như phụ huynh thấy con cái lên nhận học bổng cấp quốc gia vậy. Lúc này Grandall đã ra tận nơi đỡ Milenia lên sân khấu, tuy không hiểu sao cô gái này lại che mặt kín mít như vậy nhưng ông ta vẫn rất hào hứng giới thiệu:

- Đây là Milenia, học viên thiên tài xuất sắc nhất mà ta đang nói tới. Chắc các bạn thắc mắc tại sao Milenia lại được gọi tên riêng đúng không nào, lời giải nằm ở vật bé con con này thôi.

Grandall nói xong thì lấy ra một lọ dung dịch nhỏ màu xanh sẫm giơ ra trước mặt, ông ta còn cẩn thận dùng một cái kính lúp ma thuật chiếu nó thành ảo ảnh lớn để những ai đứng xa cũng quan sát được. Hầu hết mọi người không biết đây là gì, nhưng những ai có hiểu biết về Dược sư đều biết đây là thuốc phục hồi trung cấp, một loại thuốc cứu mạng phổ biến cho tầng lớp trung lưu.

Không như loại thuốc sơ cấp chỉ có thể chữa trị tương đối các vết thương ngoài da hoặc phần mềm, thuốc hồi phục trung cấp có thể chống xuất huyết nội, cầm máu cấp tốc và chữa được hầu hết các vết thương hở một cách hiệu quả nhất. Công dụng của nó vô cùng lớn, là thứ được tất cả các Dược sư tin dùng khi cần cấp cứu khẩn cấp.

Tất nhiên giá của một lọ thuốc này cũng không phải rẻ, bét nhất cũng phải ba ngàn Kron trở lên, thường chỉ khi nào cấp bách lắm mới phải lấy ra dùng. Gradall chờ mọi người biết rõ đây là gì rồi mới nói tiếp:

- Nếu có ai còn chưa nhận ra thì đây là một lọ thuốc hồi phục trung cấp chưa hoàn chỉnh, và nó là sản phẩm của kỳ thi đầu vào vừa rồi của cô Milenia đây nhé.

Grandall nói câu này rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến đám đông ở dưới thì im lặng như đá. Các loại thuốc hồi phục từ trung cấp đồ xuống tuy không phải là thứ xa xỉ gì, nhưng nó là mốc đo tiêu chuẩn chính xác nhất để đánh giá một Dược sư hợp cách. Lấy đơn cử như ở học viện Milenia này, mốc tốt nghiệp chính là tự làm ra một lọ thuốc hồi phục sơ cấp hoàn chỉnh, mà đó là còn phải qua một thời gian đào tạo hàng năm trời.

Còn khi thi đầu vào thì học viên chủ yếu chỉ trả lời các kiến thức lý thuyết tổng hợp, cùng thực hành vài loại mẫu thuốc cơ bản mà thôi. Thành ra việc Milenia vượt mười mấy cấp tạo ra cái lọ kia không khác gì bom nguyên tử nổ, nó vô lý và không hợp lẽ thường ở mức học cấu cực đại rồi. Grandall có vẻ cũng biết sự ngỡ vực của các học viên cũ, vì thế ông ta nói:

- Ta biết chuyện này nghe hơi khó tin, nhưng sự thực là Milenia đã một mình làm ra lọ thuốc này trong kỳ thi tuyển vừa rồi.

Tuy Grandall đã lên tiếng xác nhận, nhưng hầu hết mọi người ở đây vẫn đều không tin, nếu không phải uy tín của ông ta tại học viện là cực cao thì đã có người đứng ra ý kiến rồi. Trong lúc tình hình đang rối tinh như vậy, một giáo sư đột nhiên rẽ đám đông đi lên khán đài và nói:

- Nếu mọi người thấy nó không hợp lý, chúng ta có thể yêu cầu Milenia làm lại lọ thuốc này, dù sao người có thực tài sẽ không sợ gì cả.

Người nói câu này là Trion, giáo sư chủ nhiệm của khoa Dược học, cứ tưởng hôm nay ông ta không ra đón học viên, hóa ra là lười đứng phía sau đây việc cho người khác. Khi Milenia thi tuyển Trion cũng đích thân có mặt để giám sát vì thế có thể chắc chắn đây là sản phẩm do chính cô ta làm. Tất nhiên Trion là người vui nhất khi đột nhiên lại có một thiên tài kinh khủng thế này nhập học, nhưng ông ta cũng biết nếu không dẹp yên thắc mắc đi thì về sau sẽ bị đàm tiếu rất nhiều, vì gian lận thì cứ là thứ cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí có thể khiến Milenia thân bại danh liệt cả đời.

Đích thân giáo sư chủ nhiệm của khoa Dược học đã lên tiếng thì Grandall cũng không có ý kiến, thử quay sang Milenia ra ý hỏi thì cô ta cũng gật đầu nhẹ tỏ ý chấp nhận. Grandall thấy vậy rất hài lòng, tác phong đường đường chính chính không sợ thử thách như vậy mới đúng là nhân tài thực sự. Ông ta quay xuống dặn dò các học viên đứng gần, rất nhanh sau đó một bàn đầy đủ dụng cụ pha chế, nguyên liệu cùng các thứ khác để chế thuốc đã được bày lên trên sân khấu. Milenia sau đó mũ đến cũng chẳng cần cời, trực tiếp bước đến và bắt tay vào làm luôn.

Dưới con mắt quan sát của toàn thể những người đang có mặt, Milenia nhẹ nhàng gom những nguyên liệu lại một chỗ, sau đó dùng nguyên lực đốt cháy bùng cái lò luyện lên. Bước tiếp theo cô ta lần lượt phân loại nguyên liệu theo từng loại, rồi lại tiếp tục dùng nguyên lực tác động vào chúng, đây là bước các Dược sư ước lượng và sơ chế các thành phần nguyên liệu, nếu không có kỹ thuật đúng cách thì toàn bộ sẽ bị hủy hết. Milenia làm thuần thục từ đầu đến cuối gần như hoàn hảo, sau khi đã xong công đoạn chuẩn bị này, cô ta mới trút tất cả vào lò luyện.

Không như lúc Milenia chế thuốc hồi phục sơ cấp, loại trung cấp này vừa nhiều nguyên liệu lại vừa phải chuẩn bị mất công hơn, khiến Hoàng ngồi dưới xem đến hoa cả mắt. Lúc này Milenia đã đốt cháy lò luyện bằng nguyên lực của mình, và bắt đầu điều khiển cho nhiệt độ của nó theo ý muốn để số nguyên liệu bên trong kết hợp với nhau. Tuy cùng là dân chế thuốc, nhưng nguyên lý giữa Hoàng và Milenia khác hẳn một trời một vực, nên hẳn không hề biết kỹ thuật mà cô ta đang dùng phức tạp cỡ nào, chỉ nghĩ nó đơn giản giống như nồi lửa nấu ăn mà thôi.

Trên thực tế hầu hết Dược sư khi chế thuốc đều làm theo cách cổ điển là dùng lửa thường đun nóng nồi hoặc lò luyện, sau đó mới bắt đầu cho nguyên liệu vào chế tạo theo công thức. Kỹ thuật mà Milenia đang dùng là loại cực kỳ cao cấp, vì nó bắt buộc Dược sư phải dùng nguyên lực trong người để tạo ra hơi nóng đốt lò. Việc này không những đòi hỏi tay nghề khéo léo, mà khả năng khống chế nguyên lực phải ở mức thượng thừa. Vì không như kiểu đốt thông thường có thể điều chỉnh lửa thông qua dụng cụ, cách của Milenia hoàn toàn nhờ vào sự tinh tế của Dược sư, chỉ cần sơ sẩy một chút là toàn bộ sẽ cháy thành than hết.

Chứng kiến Milenia như đang làm ảo thuật trên sân khấu, toàn bộ học viên lẫn các giáo sư đều tròn tròn mắt vì ngạc nhiên. Đối với những ai chưa từng thi kiểu khống chế này của Milenia quá sức mới lạ với họ, còn những người hiểu biết thì kinh ngạc, vì không hiểu làm sao một cô gái trẻ lại thể làm được chuyện phức tạp như vậy. Trong số này thì người vui nhất đương nhiên là Trion và hiệu trưởng Gradall, một người thì nở mặt cho khoa, còn một người thì mừng cho học viện.

Do dụng cụ và nguyên liệu đều là hàng xịn, sau khoảng hai mươi phút Milenia đã làm xong. Thành quả của cô ta là một đám nước sền sệt màu xanh sẫm, Milenia nhìn lại nó lần cuối rồi từ từ trút nó vào lọ nhỏ, sau đó cất giọng báo lại với Trion:

- Em đã làm xong thưa giáo sư.

Trion nhanh chóng tiến lại nhận lấy lọ thuốc trên tay Milenia, ông ta rất cẩn thận mở nó ra và bắt đầu xem xét bên trong rồi thầm đánh giá:

- “Chưa phải đồ hoàn chỉnh, còn quá nhiều chỗ thiếu sót nhưng một học viên mới chỉ tự học mà làm được thể này là giỏi ở mức vô lý rồi”.

Thực ra tuy kỹ thuật của Dược sư là thứ không được phổ biến rộng rãi, nhưng đó chỉ là tính trong phạm vi các học viên chính thống mà thôi, còn những người dạng lang y lang vườn vẫn dựa vào kinh nghiệm để chữa bệnh là chủ yếu. Trước khi đi thi Hoàng đã dặn dò Milenia là cô ta có quen được một Dược sư già ở quê, và học lỏm thông qua những cuốn sách cũ của ông ta để khỏi bị nghi ngờ.

Trion kiểm tra lọ thuốc của Milenia một hồi rồi chuyển sang cho Grandall, vị hiệu trưởng của học viện cũng làm tương tự, thậm chí ông ta còn so sánh cả hai lọ thuốc cũ và mới rất kỹ, cuối cùng gật đầu ra hiệu đồng ý, Trion chỉ chờ có vậy liền lớn tiếng tuyên bố:

- Lọ thuốc hồi phục trung cấp này vẫn còn khá nhiều sai sót, chưa thể đem vào sử dụng được, nhưng kỹ thuật của Milenia thì mọi người đều thấy rồi, chắc tôi không cần giải thích thêm nữa. Về trình độ thì Milenia hoàn toàn đủ sức làm ra một lọ hồi phục sơ cấp tiêu chuẩn, cái này tôi có thể chắc chắn.

Trion là một Dược sư cấp chín hàng thật giả thật duy nhất của học viện, vì thế lời nói của ông ta rất có uy tín, cộng thêm màn biểu diễn vừa rồi của Milenia thì chẳng ai còn dị nghị được gì cả, tất cả đều đồng loạt vỗ tay hoan hô ủng hộ rào rào. Thực ra với khả năng của một Dược sư cấp bảy thì Milenia thì dư sức làm ra một lọ thuốc hồi phục trung cấp hoàn hảo, nhưng Hoàng không muốn phô trương, vì thế đã dặn trước với cô ta thể này là đủ rồi.

Lúc này Grandall mới bước lên, đầu tiên là quay sang Milenia gật đầu khen ngợi, sau đó mới tuyên bố xuống dưới:

- Như mọi người cũng thấy, Milenia là nhân tài xuất sắc nhất từng xuất hiện ở học viện, thú thực là ta cũng chưa nghĩ ra sẽ giành cho cô ấy những ưu đãi gì nữa. Thời thì tùy khoa Dược học vậy, có yêu cầu gì cứ đề đạt, ta sẽ đích thân giải quyết hết.

Grandall vẫn như cũ nói rất hời hợt và khó hiểu, nhưng Trion thì nghe xong như mở cờ trong bụng, vì ông ta biết lời bảo đảm này có giá trị thế nào. Đích thân hiệu trưởng giải quyết thì coi như về sau khoa Dược học muốn gì được nấy, tất nhiên Trion vẫn sẽ ưu tiên tuyệt đối cho Milenia nhưng nếu xơ mủi được gì thì ông ta cũng sẽ không từ chối. Một vấn đề nữa là Grandall nói như vậy đồng nghĩa về sau Milenia sẽ được ông ta quan tâm trực tiếp, coi như hoàn toàn không phải lo lắng bất kỳ thứ gì khi còn ở trong học viện Ilumina này.

Lúc này mọi ánh nhìn đều đổ dồn hết về Milenia, làm Hoàng ở dưới cũng sượng âm ỷ theo không dứt. Grandall thì cực kỳ hài lòng tiến muốn chúc mừng, nhưng thấy Milenia từ đầu tới chân trùm kín mít chả biểu lộ ra vui hay buồn gì, thành ra ông ta chỉ đành đứng mất hứng bên cạnh nhìn thôi vậy.

Hoàng thấy kế hoạch của mình đã thành công rực rỡ, toàn thân lâng lâng bay bổng, mặt mũi hớn hờ thiếu điều xăm lên trán: “đó là em gái tôi” nữa mà thôi. Nhưng khi nhìn lên sân khấu thấy Milenia nhất quyết giữ trạng thái đen thui đó thì chán hẳn, đã mất công trang điểm nửa ngày trời mà cô ta không khoe ra thì còn có tích sự gì nữa. Vì thế Hoàng đành phải tự mình ra tay, hần di chuyển lại gần sân khấu rồi búng tay vài cái về phía Milenia.

Lúc này buổi lễ coi như đã hoàn tất, tuy Grandall đang đứng xụ mặt một đồng vì mất hứng nhưng có vẻ chẳng ai thèm quan tâm. Trion đang dặn dò bảo bối mới của mình vài thứ, đồng thời quay sang bảo các học viên cũ chuẩn bị đưa tất cả trở về khoa. Bất ngờ lúc này vài cơn gió mạnh nổi lên, đồng thời có thứ gì đó từ dưới bắn lên lật tung chiếc áo trùm đầu của Milenia ra, khiến toàn bộ khuôn mặt của cô ta lộ ra trước mắt mọi người.

Grandall là người đầu tiên thấy được cảnh này, và phản ứng của ông ta chỉ gói gọn trong năm chữ:

- Chúng ta... hẹn hò nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Phi long

Milenia vốn đã là một người con gái rất đẹp, nhưng do theo cách sống biệt lập của Dược sư từ bé nên cô ta không ý thức được việc chưng diện. Hoàng trước đây từng học trang điểm, tất nhiên không bỏ phí một người đẹp như vậy, chưa kể lần này phải tận lực quảng cáo cho “em gái” mình, nên có bao nhiêu thứ dùng được hần đã tổng hết cho Milenia tỏa sáng nhất có thể.

Lúc này tất cả học viên lẫn giáo sư ở trên và xung quanh sân khấu đều bị thu hút bởi Milenia, trước mặt họ là một gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn, với hai hàng lông mi thon dài bọc lấy cặp mắt sáng rực to tròn. Mái tóc của Milenia bình thường chỉ để rũ xõa tự do, lúc này được chải và vuốt cẩn thận khiến nó không những thẳng tắp, mà còn long lánh phản chiếu ánh sáng long lánh như ngọc, điểm xuyết thêm một vài lọn nhỏ được uốn quăn vừa phải khiến tổng thể chúng càng thêm hài hòa.

Hoàng cực kỳ bỏ công sức cho lần trang điểm này, hần dùng phong cách theo kiểu dạ tiệc hiện đại của Trái Đất chưa từng có ở lục địa này, do đó Milenia không những đẹp mà còn toát lên một vẻ quý phái riêng biệt. Một điểm phải kể đến nữa là bộ cánh mà Milenia đang mặc, nó hoàn toàn nổi bật hẳn trong đám đông chỉ toàn mấy bộ áo choàng hoặc đồng phục học viện đơn điệu này.

Vốn Hoàng không biết làm mấy cái đồ dạ hội rườm rà phức tạp này, nhưng rất may là hần còn nhớ được mấy bộ váy thường thấy trong phim, vậy nên cứ thế mà bất chú ý chang. Lúc này Milenia lộng lẫy trong một bộ váy xanh biếc, điểm thêm những đốm sáng li ti đính bên trên khiến nó phản quang cực kỳ rực rỡ, như một chùm sao lung linh giữa bầu trời vậy.

Với mái tóc dài mượt mà, cặp mắt sáng rực cùng bộ váy dạ hội sáng chói, Milenia không khác gì một nàng công chúa trong những bộ phim Disney cổ điển, đậm chất quý phái nhưng không kém phần quyến rũ. Hoàng nhìn ngắm tác phẩm của mình tỏa sáng trên sân khấu, vừa gật gù đắc ý vừa nghĩ:

- “Thật là đẹp tuyệt, đúng là không bỏ công chuẩn bị”.

Hoàng là người đích thân tạo ra còn thấy đẹp, thì càng không phải nói tới những ai đang có mặt ở quảng trường, gần như các học viên nam cả cũ lẫn mới đều đang trở mắt lên mà nhìn Milenia, còn học viên nữ thì vừa ngưỡng mộ vừa ganh tị với cô ta. Kiểu làm tóc và trang phục hiện đại của Hoàng không có ở thế giới này, do đó Milenia đã nổi lại càng nổi, còn hơn cả siêu sao điện ảnh nữa. Mắt mặt nhất lại chính là hiệu trưởng Grandall, ông ta vừa ngắm Milenia vừa cười đến toét cả miệng trông cực kỳ bần tiện, nhưng lần này không có ai ý kiến cả vì tất cả đều đã bị hút hết lên sân khấu.

Milenia vốn không muốn khoe khoang, giờ lại có bao nhiêu người nhìn chòng chọc vào lại càng xấu hổ, khuôn mặt bắt gặp đỏ lên nhè nhẹ, hai tay vân vê chéo áo, cơ thể vì thế mà hơi rút lại rất ngưng ngừng, vô tình lại trông cực kỳ mê người, khiến rất nhiều học viên nam nhìn mà muốn phun máu ra ngoài. Đúng vào lúc cao trào này thì có một giọng nói bất chợt cất lên, cắt ngang không khí:

- Được rồi Milenia, em qua kia tập trung với các học viên mới của khoa đi.

Người nói câu này là Trion, ông ta tất nhiên cũng bị sắc đẹp của Milenia làm cho bất ngờ, nhưng dù sao cũng là một giáo sư trưởng khoa nên cũng không đến mức như đám học viên, và lại cứ để Milenia đứng khoa dáng cũng không ổn lắm nên Trion nhanh chóng kết thúc màn nà. Milenia nghe vậy như được đại xá, lật đặt chéo áo vung về chạy về khoa Dược học, bỏ lại đằng sau hàng đồng ánh mắt tóe lửa của đám học viên bên dưới.

Grandall có vẻ còn ngấm chưa đủ đã, thấy Milenia chạy đi như vậy thì vội vàng lĩnh ra tính giữ lại, nhưng Trion đã đứng chắn ngang người ông ta, đôi mắt tóe lửa như kiểu sẵn sàng giết người tới nơi khiến vị hiệu trưởng này không dám hó hé một chữ. Cực chẳng đã Grandall đành phải tuyên bố:

- Thôi lễ khai giảng lần này tới đây là kết thúc, tiếp theo các học viên mới hãy theo sự hướng của khoa mà làm việc nhé.

Nói xong câu này, Grandall cũng tranh thủ ngo sang phía khoa Dược học rồi lẳng lẳng bước xuống. Số học viên mới rất nhanh được các giáo sư tập trung dẫn dò, sau đó ngoại trừ một vài người nán lại chào tạm biệt phụ huynh của mình, thì phần đông rất nhanh đã di chuyển về phía học viện, trong thoáng chốc trên quảng trường rộng lớn trở nên trống trải đi rất nhiều.

Sau lễ khai giảng, tất cả học viên bất kể là ai cũng đều phải tập trung về khoa để nghe các giáo sư thông báo tổng quát, kế đó sẽ là phân phối đến các ký túc xá riêng theo từng khu, vào những ngày tiếp theo mới là tính chuyện xem sẽ theo học ngành nào. Học viện Ilumina y như một thành phố thu nhỏ vậy, có đủ tiện nghi cho học viên toàn tâm ở lại, tất nhiên số tiền này đã được tính vào học phí, cộng thêm điều kiện sinh hoạt tại đây rất tốt nên chẳng ai từ chối cả.

Trước khi đến lễ khai giảng này Hoàng đã dặn dò Milenia rất kỹ về mấy thứ giao tiếp lật vặt, chưa kể bây giờ cô ta còn hơn cả báu vật của khoa Dược học nữa, thành ra hẳn không hề lo lắng một chút nào. Nhưng lúc này có một vấn đề mà Hoàng đang khá là nan giải, đó là sao chưa có ai từ khoa Khoáng thạch học ra đón mình hết vậy. Nhìn số học viên mới đang lũ lượt kéo đi khiến Hoàng cảm thấy khá bất an, tuy vậy hẳn vẫn ngồi yên tại chỗ trầm nghĩ:

- “Cứ thử đợi một chút xem sao, có thể họ ra muộn.”

Nghĩ vậy nên Hoàng quyết định cứ ngồi đợi, và lại lậ nước lậ cái đi lung tung mà lạc thì tha hồ mà sung sướng. Nhưng có vẻ sự kiên nhẫn của hẳn không được đền đáp, khi mà một lúc lâu sau đó toàn bộ số học viên mới đã đi hết, phụ huynh bọn họ cũng lục tục ra về, quảng trường càng lúc càng đều hiu vắng vẻ mà vẫn chưa thấy có một chút dấu hiệu gì từ khoa Khoáng thạch học cả.

Hoàng cuối cùng cũng không đợi nổi nữa, hẳn đứng dậy rảo thêm một vòng quanh quảng trường, và sau khi chắc chắn là mình đã bị cho leo cây, thì đành phải bước đến một nhân viên đang thu dọn sân khấu và hỏi:

- Xin lỗi, có thể cho tôi hỏi khoa này ở...

Người nhân viên này đang bận tới mất tới mũi dọn dẹp xung quanh khán đài, nghe thấy có người hỏi như vậy thì hơi khó chịu quay ra, sau khi thấy Hoàng cầm tờ giấy xác nhận trên tay thì vội vàng chỉ tay sang bên trái rồi nói luôn:

- Đi qua bên đó vài trăm mét sẽ có trạm Phi Long, đưa tờ xác nhận này của cậu cho họ.

Người này nói xong thì tiếp tục cắm mặt vào làm việc, Hoàng đứng một lúc thấy anh ta không nói gì thêm thì đành lần dò đi theo hướng được chỉ, y như một thằng nhà quê mù đường thứ thiệt. Hoàng đi khỏi một lúc thì có một nhân khác bước tới, ngồi xuống nghỉ ngơi và hỏi thăm bạn mình:

- Cậu nhóc đó có việc gì thế?

Người nhân viên chỉ đường cho Hoàng cũng dừng tay lại, ngồi xuống lội bọng nước ra tu ừng ực, sau khi khà ra một hơi cho đã khát mới trả lời lại:

- Chẳng quan trọng gì đâu, đi lạc đó mà, năm nào cũng có vài cô cậu lơ đãng như thế cả.

Do diện tích của học viện Ilumina quá lớn, cộng thêm khi khai giảng đông người nên khi di chuyển về lúc nào cũng có vài học viên mới bị tách ra khỏi đoàn. Hoàng lo ngại cầm tờ giấy xác nhận đi hỏi đường lại càng giống trẻ lạc, thế nên người nhân viên kia chẳng hề ngạc nhiên chút nào.

Đi theo hướng được chỉ một lúc, Hoàng đến một bãi đất trống bằng phẳng, hai bên rìa đóng vài cái tháp quan sát cao ngất ngưỡng, phía dưới là vài người đang đi lại ghi chép gì đó. Hoàng lo ngại tiến vào như bò lạc, mắt thì héch ngược lên nhìn hai tòa tháp gần nhất.

Thứ này cao bèo cũng phải vài chục mét, làm bằng các khung thép xoắn lại với nhau theo kiểu vòng cung, ở trên có lan can chia ra ngoài làm chỗ tựa cho người đứng. Hoàng neho mắt nhìn một lúc thì thấy hình như có thứ gì đó khá to đang từ trên trời lao xuống, hẳn theo bản năng lùi ra để xem cho rõ thì bất chợt vướng chân mất thăng bằng nên ngã bổ chững ra đất, đang tính quay sang chửi bới thì lập tức phải nuốt ngược trở lại vì kinh ngạc.

Trước mặt hẳn là một sinh vật có cánh cao tới hơn hai mét, với chiếc cổ dài thông và cái mỏ nhọn hoắt đầy răng lồm chồm. Phía dưới hai tay của nó phủ một lớp màng dày như vây cá, đi cùng cái đuôi mỏng dính có mấy gai nhỏ tễ ra càng khiến sinh vật này trở nên dị hợm. Toàn thân của nó là một màu nâu đất đặc sệt, đôi mắt đen đục ngầu nhìn chằm chằm về kẻ phía trước, lỗ mũi thờ phỉ phỉ khiến Hoàng cực kỳ bất an, rõ ràng con vật chết toi này không hoan nghênh hẳn cho lắm.

Hoàng không biết đây là sinh vật gì, trông cứ như một con thần lằn cổ dài vậy. Trong lúc hắn đang phân vân không biết có nên vác bom ra nướng chín nó hay không, thì đã có một người tất tả chạy ra vỗ đầu nó và nói:

- Go, đừng nóng, về chuồng đi.

Đây là một nam thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, mặc một bộ đồ dã ngoại với chiếc khăn trùm đầu đằng sau rất to, trên người anh ta là một đồng túi to túi nhỏ cùng phụ kiện lằng nhằng từ trên xuống dưới, chỉ thiếu vài kiện hàng nữa là y như mấy tay Shipper chuyên nghiệp ở Trái Đất. Anh ta vừa vỗ đầu con thần lằn, vừa đẩy nó ra chỗ khác, chờ nó đi khỏi hắn mới quay sang nói với Hoàng:

- Cậu không sao chứ, sao lại tự tiện đi vào bãi đất của Phi long thế này, nguy hiểm lắm đấy.

Hoàng lúc này mới biết con vật lúc nãy được gọi là Phi long, hóa ra đây là trạm mà người nhân viên chỉ cho mình, nhưng đúng là hắn không thể liên tưởng thứ quái dị đó với “Rồng” được, trông nó cứ như tắc kè gần cánh vào thì đúng hơn. Hoàng cũng không biết giải thích ra sao, đành lấy ra tờ giấy giới thiệu của mình, anh ta liếc nhìn mấy cái rồi hỏi:

- Học viên mới hả, lạc đường đúng không?

Hoàng nghe vậy thì gật đầu xác nhận, hắn còn chưa kịp giải thích gì thêm thì đã bị kéo tay lôi đi. Anh ta gấp gáp nói:

- Trời ạ, các khoa đã về hết học viện rồi mà cậu còn lẩn chôn ở đây, nhà quê mới lên hay sao khờ vậy.

Người thanh niên này cực kỳ sốt sắng kéo tuốt Hoàng ra khỏi bãi đất trống, sau đó đẩy hắn lên một tòa tháp gần đó. Hoàng chả hiểu mô tê ắt giáp gì, lớ ngớ hỏi:

- Thực, thực ra là tôi đâu có bị lạc...

Hoàng còn chưa kịp nói hết câu thì đã thấy mình cùng người thanh niên kia đứng trong một khung thép hình chữ nhật, sau đó anh ta giật dây một cái khiến cả hai cùng bắn ngược lên không, chốc lát sau đã có mặt ở đỉnh của tòa tháp, thấy vậy hắn hiểu ngay đây là một loại thang máy ròng rọc điển hình.

Trái ngược với phần diện tích khá nhỏ ở dưới chân, phần đỉnh tháp này được thiết kế phình ra rất rộng, diện tích gần tương đương một căn hộ cỡ vừa với rất nhiều ô hình tròn riêng biệt. Ở đây cũng có vài người ăn mặc giống anh chàng kia, đang chuẩn bị đồ đạc hoặc chăm sóc cho mấy con Phi Long. Khi thấy Hoàng lóng ngóng đi lên thì có một người đứng gần đó lên tiếng hỏi:

- Học viên đi lạc à Odal?

Odal, tên của người thanh niên đang dẫn Hoàng liền gật đầu trả lời. Sau đó ngay lập tức tiến tới con Phi Long gần nhất, lấy ra một đồng thứ hàm bà lằng chắt lên lưng nó, rồi thắt chặt dây biển chúng thành một bộ yên cương hoàn chỉnh trong chớp mắt, nhìn cứ như là ảo thuật. Odal làm xong liền quay nhảy lên lưng con Phi long, rồi vẫy tay sang nói với Hoàng:

- Lên đây nào, để tôi chở cậu đến thẳng học viện cho nhanh, trễ giờ là mệt lắm đấy.

Hoàng hết nhìn con Phi long trước mặt, sau đó nhìn cách Odal đang ngồi vắt vẻo trên lưng nó như đánh đu thì bất giác lùi lại theo bản năng. Nhưng chưa kịp chuồn thì đã bị một ai đó đẩy ra, sau đó Odal tiện tay kéo hắn thẳng lên con Phi long rồi tròng dây lại như buộc hàng chắc nịch vào chỗ. Hoàng chỉ kịp định thần vài giây trước khi Odal hét lên:

- Đi nào.

Odal gõ nhẹ hai chân vào phần hõm cổ con Phi long khiến nó rú lên một tràng rồi giang rộng hai tay ra bắt đầu chạy lấy đà, nhưng thay vì phóng lên trời như bình thường, thì con Phi long này lại nhảy ra khỏi tòa tháp và... chúi đầu thẳng xuống đất. Hoàng nhìn thấy mình đang rơi tự do như mít rụng thì muốn rụng rời cả chân tay, đầu óc quay cuồng mông lung, trong mồm chỉ kịp rít lên:

- Cái quái gì thế nàyyyyyyyyyy.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Ngày đầu đến học viện

Cảm thấy gió táp ào ào qua mặt, cơ thể đang chúi đầu xuống đất với vận tốc tên lửa, Hoàng sợ đến muốn té đái ra quần. Hắn vùng vẫy liên tục muốn lao ra nhưng phần hông đã bị cột chặt cứng vào ghế, chân tay bị vướng víu không thể móc ra thứ đồ chơi gì được. Thành ra đành phải trơ mắt ra mà nhìn, mồm liên tục cầu trời khẩn phạt phù hộ tai qua nạn khỏi.

Rất may cho Hoàng là Odal còn chưa muốn tự tử, anh ta nhẹ nhàng kéo cương con Phi long khiến nó nghiêng sang một bên rồi lượn một vòng dài, sau đó từ từ bay lên không như bình thường. Odal làm thêm vài động tác nữa cho cân bằng, sau đó quay sang Hoàng mặt đã trắng tái không còn hột máu nào, nói:

- Đừng lo, cười Phi long an toàn lắm, chúng phương tiện di chuyển tốt nhất của học viện chúng ta đó.

Hoàng vẫn hơi run run nên chỉ có thể gật đầu trả lời, mắt vẫn lơ đãng quan sát, sau khi xác định chắc chắn mình sẽ không đột ngột ngã gãy cổ nữa mới yên tâm, cẩn thận cất mấy quả bom giả kim vào trong túi đồ trở lại. Di chuyển kiểu này đúng là cảm giác mạnh vài hàng, vài lần thế nữa chắc vỡ tim mà chết.

Trái với lần lao đầu xuống đất như muốn tự sát, con Phi long lúc này đang bay rất thoải mái trên không, Hoàng ở phía sau cực kỳ thoải mái không hề bị lắc lư gì, cứ y như đang ngồi xe hơi hạng sang vậy, tuy vậy hẳn cũng không thấy vui vẻ gì vì bản thân vốn sợ độ cao.

Lúc này con Phi long đã ở độ cao mấy chục mét so với mặt đất, Hoàng thấy rõ ràng quảng trường lúc này nằm ở bên dưới đang có rất nhiều nhân viên đi lại thu dọn, xung quanh là các bãi đáp cho Phi long giống như khu đất lúc này. Hẳn cũng thấy lơ mơ vài tòa tháp cao vút cách mình rất xa, đoán chừng chỗ đó mới là học viện Ilumina.

Odal vỗ nhẹ lên cổ con Phi long chính cho nó bay đúng đường, số Phi long này thường được dùng để đi lại trong phạm vi học viện nên rất quen thuộc, tự động lái một vòng rồi nhắm thẳng hướng các tòa tháp kia rồi vỗ cánh nhanh hơn. Odal nhìn sang thấy Hoàng bồn chồn ngưng ngẩng đầu lên thì buồn cười lắm, không nhịn được hỏi:

- Sao thế, cậu chưa từng đi Phi long lần nào hả?

Hoàng thực ra lúc này đã sợ đến mức run bần bật vì đang ở trên cao, lại phải buộc mình vào con thần lân có sở thích muốn tự sát này, thành ra hẳn chỉ dám khẽ lắc đầu miễn cưỡng trả lời, khuôn mặt méo mó khổ sở như đang phải nín thở lâu ngày vậy.

Odal thấy Hoàng như vậy cũng không châm chọc thêm, dù sao học viện Ilumina có rất nhiều dân thường từ tầng lớp kém nhất đi vào, với tiêu chí kiến thức bình đẳng cho tất cả những ai có khả năng. Odal trước đây cũng từng là một người như vậy, nên anh ta cực kỳ sùng bái học viện, thành ra khi gặp một tên học viên mới “nhà quê” như Hoàng thì bất chợt nổi lên cảm giác thân thiết. Odal quay lên trên, xoa đầu con Phi long rồi nói:

- Còn một đoạn đường khá dài nữa mới tới học viện, cậu có muốn nghe lai lịch của lũ Phi long này cho đỡ buồn không?

Hoàng lúc này hoàn toàn không muốn nói chuyện, hẳn giờ chỉ quan tâm làm sao đến học viện Ilumina càng nhanh càng tốt để thoát khỏi cái thứ chết tiệt này, thế nên khi Odal hỏi vậy thì ngay lập tức gật đầu lia lịa để khỏi phải trả lời thêm gì cả. Odal thấy thế thì hơi chính lại tư thế ngồi, trầm ngâm một lúc rồi bắt đầu kể:

Hóa ra Phi long thực ra không phải là rồng mà chỉ là một chi họ cấp thấp của rồng, nói theo ngôn ngữ của Hoàng thì chỉ là mấy con thần lân to xác có cánh biết bay mà thôi. Nhưng chúng lại là một trong những loài dã thú hiếm hoi ở đại lục này có thể thuần dưỡng bởi con người, cũng như có thể sinh sản trong môi trường nuôi nhốt khá dễ dàng.

Phi long bình thường sống trên các vùng cao nguyên hẻo lánh hoặc núi đá hiểm trở, kiếm ăn bằng cách từ trên cao vỗ xuống tóm lấy con mồi, do đó loài này bay lượn cực giỏi. Một điểm nữa là Phi long vô cùng dai sức, chỉ cần cung cấp đủ thức ăn, một con Phi long trưởng thành có thể ở trên không cả tuần lễ không cần đáp đất. Mọi hoạt động từ ăn, ngủ, tiêu hóa tới bài tiết nó đều có thể làm trên không, do đó Phi long giống như một cái máy bay dân dụng cỡ nhỏ vậy.

Không chỉ được sử dụng trong phạm vi chuyên chở, Phi long còn có thể dùng như những vật cưỡi cho binh lính. Bản tính hung tợn, kích thước vừa tầm, độ trâu bò và tầm hoạt động siêu rộng làm cho chúng nguy hiểm chết người trên chiến trường. Các đơn vị Phi long luôn là nỗi ác mộng đối với bất kỳ đội quân nào, khi chúng có thể thoát ẩn thoát hiện và đột kích bất ngờ mà rất khó để đề phòng.

Do đó Thuần hóa Phi long hoang dã là thứ rất phổ biến trên đại lục, nhưng không phải ai muốn cũng có thể làm được. Đầu tiên là do điều kiện sống của Phi long rất khắc nghiệt, chỉ riêng việc tìm ra được chúng cũng đã rất khó khăn. Thứ hai Phi Long là loài thú sống theo bầy rất đoàn kết, chạm vào bất cứ con nào cũng khiến cả đàn nổi điên lên, chúng sẽ đuổi theo kẻ gây hấn tới chết. Những đàn Phi long lớn thậm chí còn sản sinh ra vài con biến dị đạt cấp cực cao, cỡ pháp sư cấp sáu, cấp bảy mà gặp phải lũ này cũng chỉ có nước co cẳng mà chạy thoát thân. Chính vì vậy mà việc bắt giữ một con Phi long là rất khổ cực, không có tài lực và nhân lực cỡ một gia tộc thì đừng mơ mà làm.

Có hai cách để thuần hóa Phi long, một là bắt ở hoang dã về rồi bắt đầu dạy dỗ, hoặc tự mình nuôi một con từ bé để nó quen thuộc với người. Nhưng do số lượng Thuần thú sư ở đế quốc Ramas quá ít ỏi, chưa kể trình độ cũng không cao, nên lực lượng Phi long của họ rất hạn chế. Một điểm nữa là nếu sinh ra trong môi trường nuôi nhốt, các con Phi long đời sau sẽ dần dần mất đi bản năng trong tự nhiên. Lấy ví dụ như số Phi long trong học viện Ilumina này, chúng đều không thể tự mình cất cánh như bình thường, mà phải lên chỗ cao xong lấy đà nhảy xuống mới được, đó cũng là lý do giải thích cho màn hút chết lúc này của Hoàng.

Trên đại lục này, chỉ duy nhất có cộng hòa Elen là sử dụng được Phi long hoàn hảo, các Thuần thú sư của họ vừa biết cách nuôi dưỡng số Phi long nuôi nhốt, mà còn giúp chúng giữ được bản tính hung dữ không khác gì lúc còn ở trong tự nhiên. Đội quân Phi Long của họ vì thế luôn là một lực lượng cực kỳ khủng khiếp, nỗi kinh hoàng cho bất cứ quốc gia nào trên đại lục.

Hoàng ngồi nghe Odal kể xong thì cũng đỡ sợ hơn đôi chút, chỉnh lại tư thế ngồi một chút cho đỡ mỏi rồi hỏi:

- Nói vậy thì anh cũng là Thuần thú sư của học viện sao?

Odal nghe Hoàng hỏi thế thì hơi gãi đầu đáp:

- Thực ra không phải, chẳng qua tôi yêu thích Phi long từ nhỏ, nên xin đến đây xin theo học vài mảnh để thỏa trí tò mò thôi.

Trên thực tế không phải cứ là Thuần thú sư mới có thể điều khiển được Phi long, nếu là lớp đời sau đã quen hơi con người thì cười chúng dễ như cười ngựa vậy, học vài lần là biết. Phi long dùng để chuyên chở học viện Ilumina đều rất thuần, tuy mất đi bản tính hoang dã nhưng lại nghe lời hơn nhiều. Những người như Odal có thể coi là tài xế chuyên điều khiển Phi long, làm vì tò mò hoặc được nhận lương bổng hoàng.

Hai người nói chuyện một lúc nữa thì con Phi long đột ngột há miệng kêu lên vài tiếng rất lớn, Odal ngẩng đầu lên nhìn rồi quay lại nói với Hoàng:

- Gần đến nơi rồi đó, học viện Ilumina của chúng ta ngay trước mặt kia kia.

Hoàng theo hướng tay Odal chỉ cố gắng ngóc đầu ra ngoài quan sát, đập vào mắt hắn là một tòa kiến trúc hùng vĩ nằm giữa những tầng mây lơ lửng như kẹo sữa. Học viện Ilumina vốn từ đầu được xây dựa lưng vào núi và sông, càng về sau càng phát triển rộng ra nên kích thước của nó bây giờ là cực kỳ khổng lồ.

Khi con Phi long bay lại gần, Hoàng mới nhận ra rằng cái mà mình vừa thấy lúc nãy chỉ là một tòa tháp độc lập mà thôi, xung quanh nó là hàng chục công trình khác tương tự. Chúng tựa như các ốc đảo lơ lửng giữa trời, tâm điểm ở chính là một tòa đại điện hùng vĩ với các tấm bảng ma thuật phản chiếu ánh sáng soi sáng toàn bộ các ốc đảo xung quanh. Toàn bộ quần thể kiến trúc này được kết nối với nhau bởi hàng trăm cây cầu treo lớn nhỏ chằng chịt, hết như một cái mạng nhện khổng lồ vậy.

Hoàng nhìn những ốc đảo trước mặt đến xuất thần, tuy chúng lơ lửng trên không nhưng tất cả đều có hệ thống nhà cửa và người sinh sống không khác gì dưới đất. Cây cối mọc trên các ốc đảo này cũng cực kỳ đa dạng, đủ các loại kỳ dị mà Hoàng không thể nhận ra nổi, thậm chí một vài ốc đảo còn tạo ra được các thác nước nhân tạo trông y như thật, những vườn ươm trồng đủ màu sắc, thậm chí cây cối dày đặc như rừng rậm... thật khó tưởng tượng được là chúng đang bay lơ lửng giữa trời.

Khi đến gần học viện, Hoàng thấy rất đủ loại sinh vật di chuyển ngược hướng với mình, chiếm đa số vẫn là Phi long, nhưng vẫn có vài người cưỡi mấy con thú cực kỳ dị hình. Ví dụ như trước mặt hắn là loài gì đó giống hệt bộ hung với hai cái sừng tổ bố, to gần bằng một cái xe buýt đang chở sáu bảy người trên lưng, chỗ khác lại là mấy con Gaokon được lắp cánh đang quấy đạp mấy cái chân ngắn ngủn của nó một cách đầy trào phúng, cũng có vài người tự mình bay luôn chứ không cần phương tiện.

Ở dưới các ốc đảo cũng tương tự như vậy, tuy hầu hết mọi người đều đi bộ nhưng thì thoảng vẫn có vài thứ xe cộ hoặc thú cưỡi lạc loài ra ngoài, nhưng do ở xa quá nên Hoàng không nhìn rõ được. Hệ thống giao thông ở đây cực kỳ nhộn nhịp, từ các học viên đi cùng nhau, giáo viên đang giảng dạy hay nhân viên chuyển hàng vào trong... tất cả đều theo nhịp độ vô cùng hối hả.

Odal thấy Hoàng nhìn qua nhìn lại như một bò lạc từ quê mới lên thì cười nói:

- Tuyệt vời lắm đúng không, đó là học viện Ilumina của chúng ta đó, cậu sẽ sớm quen với nó thôi.

Hoàng tất nhiên là thấy hứng thú với những thứ trước mặt, nhưng đó hoàn toàn chỉ là kiểu hiếu kỳ thuần túy của khách du lịch, chứ hoàn toàn không có ý định muốn gắn bó gì với nơi này cả, nhưng hắn không muốn làm nổi nên rất cuồng nhiệt gật đầu liên tục.

Con Phi long bay thêm vài vòng nữa rồi hạ cánh xuống một bãi đáp gần đó, Odal nhanh chóng bước xuống buộc nó lại và xác nhận với những nhân viên trực ca. Hoàng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hắn đuổi người một lúc cho đỡ mỏi, đang không biết đi đâu thì Odal lại gần nói:

- Cậu đã ở học viện Ilumina rồi, nếu muốn tìm khoa nào cứ việc hỏi mấy nhân viên có đeo thẻ ấy, mọi người ở đây thân thiện lắm, họ sẽ tận tình chỉ cho.

Odal nói xong thì vội vàng chạy vào trong, hình như anh ta phải chịu trách nhiệm vì đáp Phi long nhầm chỗ, tuy mặt nhăn như bị vì phải nghe khiển trách nhưng Odal vẫn kịp quay sang vẫy tay chào Hoàng.

- “Đúng là một chàng trai lạc quan”.

Hoàng khá có thiện cảm với Odal, thế nên hắn rất vui vẻ nở nụ cười đáp lại, sau đó bước ra khỏi bãi đáp Phi long lò dò tìm đường. Hòn đảo làm bãi đáp Phi long nằm rất gần với khu đại điện lúc nãy, chỉ cần đi qua một cái cầu treo là đến nơi, khi đến gần thì hắn nhận ra đại điện này mới chính là khu chủ đạo học viện Ilumina, các ốc đảo xung quanh là vệ tinh liên kết phục vụ nó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Khoa Khoáng thạch học bí ẩn

Lúc này Hoàng đang đứng trong một sảnh cực rộng, xung quanh là hàng trăm cầu thang xoắn ốc đi lên trên, sàn được lát bằng đá ma thuật sáng rực rỡ

luôn đổi màu khi có người đạp lên. Rất nhiều người đang đi lại như mắc cửi, đủ các loại chủng tộc khác nhau đi qua trước mặt khiến hấn hoa cả mắt, tất cả đều bước hời hợt không hề dừng lại, ngẫu nhiên có vài người đứng lại chào thoáng qua bạn bè rồi đi luôn, nhịp độ y như các thành phố lớn vậy.

Đứng xem một lúc Hoàng cũng thấy hoa cả mắt, do đó hấn lò dò đi xem xét các bảng chỉ đường, do đại sảnh này là nơi tập trung của cả học viện nên có đủ các loại chỉ dẫn gần khắp nơi, hướng cho học viên tất cả địa điểm quan trọng cần biết.

Hoàng đi loay quanh xem xét một hồi thì chợt nhận ra dù có đủ loại biển chỉ dẫn đường đi tới các khoa, nhưng tuyệt nhiên không thấy khoa Khoáng thạch học ở bất cứ chỗ nào, hấn cẩn thận xem đi xem lại mấy lần vẫn chưa thấy tấm hơi chỗ mình cần tới ở đâu cả. Hoàng rào bước ra ngoài tìm một nhân viên đang làm việc gần đó và hỏi:

- Xin lỗi, anh có thể cho tôi hỏi đường được không?

Người nhân viên này nghe thế thì dừng lại, nhìn thoáng qua thì biết ngay đây là học viên mới đi lạc. Mặc dù đang đùm đẽ mang xách một đồng hồ trên tay, anh ta rất nhiệt tình trả lời:

- Được rồi, cậu muốn hỏi đường tới khoa nào.

- Khoáng thạch học.

Hoàng nói xong thì đứng lù lại chờ đợi, nhưng khác với mong đợi của hấn, anh chàng nhân viên này ngẫm nghĩ hồi lâu không xong, thậm chí anh ta còn lấy ra một tấm bản đồ học viện sẫm soi tới lui nhưng mặt vẫn nhăn như bị. Cuối cùng đành phải hỏi lại Hoàng:

- Cậu có nhầm không, tôi chưa bao giờ nghe tới khoa nào có tên như vậy cả?

Hoàng bị hỏi lại thì cũng đực ra, căn bản hấn cũng có biết cái khoa của mình nằm ở chỗ quái nào đâu, người đón thì lại không có. Chưa biết làm sao hấn đành phải lấy ra tờ giấy xác nhận, đưa ra để chứng minh rằng mình không nói xàm. Giấy xác nhận có tên thí sinh và tên khoa được viết rất rõ ràng, nhưng vị nhân viên này vẫn không thể nghĩ ra trong học viện có nơi nào tên là Khoáng thạch học.

Lặng nhắng một hồi, cuối cùng anh chàng nhân viên đành phải kiểm một đồng nghiệp khác gần đó, nhưng người này cũng rất nhanh tặc tịt y như vậy và cũng nổi bước đi hỏi chỗ khác. Thế là từ một người nhân viên ban đầu, cái nhóm này rất nhanh chóng nhân lên gấp đôi rồi gấp ba, trở thành cả cái tập đoàn cờ bự đứng kín cả một góc đại sảnh, khiến ai đi qua cũng tò mò liếc nhìn.

Hoàng đứng giữa trung tâm mặt nhăn như ăn phải bả, hấn bị đám nhân viên này vây vào tra hỏi như tội phạm vì nghi ngờ giả mạo giấy tờ của học viện. Sau một hồi lâu lặc trả lời cùng đối chiếu đủ các loại thông tin, bọn họ cũng phải công nhận là thằng này không phải trộm vật vào đây tính hỏi của. Một người nhân viên cầm lấy tờ giấy xác nhận xem kỹ lại một lần nữa, cuối cùng lặc đầu chán nản nói:

- Tôi chưa từng nghe nói tới khoa này, đến chịu thôi.

Tình cảnh lúc này thật sự vô cùng quái dị, cả một đám nhân viên già lẫn trẻ làm việc trong học viện mà không ai biết có một khoa gọi là Khoáng thạch học tồn tại, xấu hổ không để đâu cho hết. Trong lúc tất cả đang ù xù như bánh mỳ nhúng nước, một nhân viên khá già đột ngột lên tiếng:

- Đi tìm Quản lý trưởng đi, ông ấy chắc chắn sẽ biết.

Người nhân viên này dứt câu thì những người còn lại đồng loạt gật đầu đồng ý, sau đó còn không cần hỏi Hoàng có đồng ý hay không, họ ùn ùn đẩy hấn ra khỏi đại sảnh.

Do không thể kéo cả đoàn đi như vậy được, nên chỉ có khoảng ba, bốn nhân viên lớn tuổi đi cùng Hoàng, số còn lại phải quay về làm việc. Sau khi ra khỏi đại sảnh, bọn họ dẫn Hoàng tới một khu ốc đảo nằm tít sâu phía bên trái học viện, vài căn nhà nhỏ bằng gỗ nằm khép nép phía sau cây cầu treo. Khi đến đây, số nhân viên đi cùng tự nhiên nghiêm túc hấn lên, họ cẩn thận gõ cửa rồi hỏi:

- Quản lý trưởng có đây không ạ, chúng tôi có vài việc muốn nhờ.

Mấy người này hỏi xong thì tự động lui xuống đứng chờ, không hề nói thêm tiếng nào nữa, biểu hiện vừa tôn trọng vừa có vẻ hơi sợ người bên trong. Chờ khoảng vài phút thì có tiếng truyền ra:

- Vào đi.

Được đồng ý, bọn họ liền đẩy cửa bước vào, đây là một ngôi nhà xây theo lối cổ ở đế quốc Ramas, hầu hết đều dùng gỗ tự nhiên làm nên chứ không có các loại gạch nhân tạo, đến chỗ thấp sáng cũng là một cái lò lửa to tướng đang cháy phừng phừng. Hoàng đề ý căn nhà này rất tuềng toàng, chỉ có đúng vài vật dụng cơ bản còn ngoài ra chẳng còn thứ gì đáng giá cả, hấn cũng thấy chủ nhân của nó đang ngồi ở phía sau đọc sách, thấy đám người bọn họ bước vào thì lên tiếng:

- Vào đây, vào đây, lâu lắm mới có khách đến thăm ta đó.

Người gọi bọn họ là một ông lão khá lớn tuổi, chắc cũng phải tương đương với hiệu trưởng Grandall, nhưng khác với vẻ ngoài trẻ trung của hiệu trưởng, ông già này mặt mũi nhăn nheo, tóc hoa râm bù xù, đôi mắt gằn lên các vết thâm chìm sâu hoắm, nếu nhìn không kỹ sẽ tưởng là cái bao ni lông rách, trông chẳng có tí phong độ nào.

Tuy vậy số nhân viên đi theo Hoàng lại rất cung kính với ông ta, tháo giày ra lau chân hết một lượt rồi mới bước vào. Tất cả mọi người đều được ông già này rót cho một cốc nước màu nâu nâu nhìn rất khả nghi, Hoàng tò mò nhắm thử một tí thì thấy nó đúng thật là cảm lợn trăm phần trăm, chỉ muốn nhổ toẹt ra ngoài:

- Các người không có chuyện không tới kiểm ta, nói đi, lại gây ra họa gì nữa rồi?

Mấy nhân viên nghe quản lý trưởng hỏi như vậy thì cảm thấy cực kỳ xấu hổ, chẳng thà là chuyện quan trọng gì tới xin ý kiến thì còn nghe được, đằng này bản thân là nhân viên trong học viện mà không biết có một khoa gọi là Khoáng thạch học ở đâu phải đi hỏi, càng nghe càng thấy bách nhục. Do đó họ cứ chần chừ không dám nói, tất cả cùng ngồi đó chằm chằm thường thức cốc cảm lợn xám xịt kia.

Đám nhân viên không nói, ông già quản lý cũng không hỏi thêm, không khí bắt đầu rơi vào trạng thái lâm người ta lơ đãng buồn ngủ. Hoàng không chờ lâu hơn được nữa, buột miệng nói:

- Xin hỏi, học viện chúng ta có khoa nào gọi là Khoáng thạch học không?

Quản lý trưởng nghe Hoàng nói vậy thì hơi nhướng mày lên một chút, nhưng ông ta chưa vội trả lời mà chậm rãi hỏi lại:

- Ừm, cậu hỏi khoa đó có việc gì không?

- Tôi là học viên mới vừa trúng tuyển.

Hoàng lần này nói xong thì đưa ra luôn tấm giấy xác nhận của mình, tránh bị gặng hỏi linh tinh. Ông già quản lý trưởng nhìn thấy tờ giấy này thì mắt hơi nhướng lên, giọng có vẻ hào hứng hơn, hỏi lại:

- Ô, không ngờ bây giờ mà còn có người biết tới khoa này nữa cơ à, thú vị thật. Sao nào chàng trai, có việc gì khó khăn cứ nói đi.

- Tôi... không biết đường tới khoa Khoáng thạch học.

Hoàng ngập ngừng trả lời, dù sao việc một học viên mà lại không biết khoa mình ở đâu thì khá là buồn cười, vì thế hắn cũng hơi xấu hổ. Quản lý trưởng nghe vậy thì quay sang mấy người nhân viên đang ngồi đó, ngạc nhiên hỏi:

- Mấy tên này không giúp được gì cho cậu sao?

Vừa nói ông ta vừa quét mắt về phía mấy người nhân viên đi cùng Hoàng, làm cho họ cúi gằm mặt xuống không dám lên tiếng. Thấy vậy quản lý trưởng thờ dãi chán nản:

- Ôi bọn nhóc bây giờ, các người làm việc không bao giờ chịu tìm hiểu lịch sử học viện hay sao.

Ông ta nói xong thì đứng dậy, lôi từ dưới gầm bàn ra một quyển sách nhỏ bọc da, lẩm nhẩm tìm kiếm một hồi rồi nói:

- Đây, bản đồ cũ của ta, các người đem về phổ biến lại cho toàn thể nhân viên đi, làm sao lại có chuyện có người mới hỏi đường mà lại không biết, mất mặt học viện quá đáng.

Mấy nhân viên cũ nghe thấy vậy thì như được đại xá, lật đặt đón lấy cuốn sổ và tranh thủ ghi chép lại ngay. Hoàng tò mò liếc nhìn thì thấy đây là một bản đồ vẽ tay, trên đó có chú thích đầy đủ các địa danh trong học viện, hắn cũng để ý thấy có một nơi nằm ở rìa bên phải có đề "Khoáng thạch học". Trang giấy này tuy được bọc bằng ma thuật chống ăn mòn nên còn rất mới, nhưng bìa phía ngoài quyển sổ thì cũ nát cực kỳ, xem ra nó cũng có tuổi đời lâu lắm rồi.

Trong lúc mấy nhân viên đang hỏi hỏi lại tấm bản đồ, ông già quản lý trưởng quay sang quan sát Hoàng một lúc, sau đó gật gù đầu không hiểu có ý gì. Hắn thấy hơi nhồn nhột nhưng cũng không quan tâm, vài phút sau đó những nhân viên kia cũng làm xong việc, một người trong số họ cầm cuốn sổ trả lại rồi thận trọng lên tiếng:

- Cảm ơn quản lý trưởng, tôi sẽ về phổ biến lại cho mọi người, sẽ không có chuyện như thế này xảy ra nữa đâu.

Mấy nhân viên này nói xong thì lật đặt đứng lên ra hiệu cho Hoàng rời đi, khi bọn họ chuẩn bị ra khỏi cửa thì ông già quản lý đang lơ đãng gật gù bỗng nhiên lên tiếng:

- Học viện của chúng ta hơn mười năm rồi chưa có học viên nào thi vào được khoa Khoáng thạch học, chàng trai trẻ, đừng làm mọi người thất vọng đấy.

Hoàng bước ra tới cửa nghe vậy thì cũng quay lại gật đầu đáp lễ, quản lý trưởng thấy vậy thì nói tiếp:

- Ta là Skad, người đứng đầu tất cả nhân viên làm việc trong học viện, nếu cậu có gì cần hỏi cứ đến đây tìm ta.

- Cảm ơn, tôi sẽ cố gắng.

Hoàng vừa trả lời xong thì đã thấy ông già này gục đầu xuống như ngủ gật, hắn cũng không muốn làm mất thời gian thêm nên nhẹ nhàng bước ra khỏi ngôi nhà, trong lòng thầm ghi nhớ vị trí của nó cũng như vị quản lý trưởng này.

Sau khi bước ra khỏi nhà của Skad, mấy nhân viên đi cùng Hoàng lập tức hỏi hã giục hã nhanh chóng đến khoa Khoáng thạch học, có lẽ là do họ bị sắp của mình chửi xéo nên hơi quê độ, muốn nhanh chóng giữ khỏi cục nợ này càng nhanh càng tốt.

Theo như tấm bản đồ thì nơi trú ngụ của khoa Khoáng thạch học nằm ở rìa bên trái học viện, nhưng sau một lần mò đi theo hướng được chỉ dẫn, mấy người bọn họ hình như lại đâm đầu vào ngõ cụt, khi trước mặt là một cây cầu treo cũ nát lủng lẳng giữa trời, bốn bề vắng lặng chả có chút dấu vết con người nào.

Trong khi Hoàng còn đang nghi hoặc và bắt đầu manh nha ý định muốn chuồn khỏi cái khoa Khoáng thạch học dở hơi này, thì một nhân viên đi cùng đã tiến lại chỗ chiếc cầu treo sẫm soi rất kỹ, sau đó quay sang hã rồi nói:

- Cậu có thể cho tôi mượn tấm thẻ xác nhận được không?

Người này sau khi nhận lấy tấm thẻ từ Hoàng thì tiến lại chỗ cây cầu treo rồi nhét nó vào một ngách rất nhỏ phía trên, ngay sau đó hàng loạt luồng sáng rực rỡ phát ra từ cái hốc này và kéo toàn bộ các nhịp cầu đang rũ rượi dưới đất lên không trung, ghép chúng lại thành một cây cầu treo hoàn chỉnh dần thẳng về trước. Hoàng thấy cảnh này thì muốn lòi mắt ra ngoài, gì mà chơi khó nhau quá vậy, làm lòi vào kiểu này thì ai mà tìm thấy được, trong lúc hã còn đang há hốc mồm kinh ngạc thì một nhân viên lên tiếng:

- Hóa ra là ma thuật xác nhận, không ngờ tới giờ vẫn còn khoa làm kiểu truyền thống này.

Đây là một loại phép thuật cổ xưa, thường được ếm vào những phần đường vào quan trọng, những chỗ này nhìn qua thì không có gì đặc biệt, nhưng nếu ai không có xác nhận do chủ nhân của nó cho phép thì sẽ không thể qua được. Tuy độ bảo mật của phép thuật rất cao nhưng lại vô cùng phiền phức và tốn công, hơn nữa chỉ những chỗ bí mật lắm mới cần tới thứ này, chứ lối vào bình thường thì thuê vệ sĩ trông giữ còn tốt hơn.

Sau khi lòi vào đã xác nhận và mở ra thì bất cứ ai cũng có thể đi vào được, nhưng mấy nhân viên đi cùng Hoàng lại nhanh chóng linh mắt với lý do phải quay về làm việc, thành ra cuối cùng chỉ còn một mình hã đứng trông một mình. Hoàng đành phải cố nén đi cảm giác nghi ngờ, thận trọng dò dẫm từng bước một trên cây cầu treo này.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Báo rằng nanh

Trái với dự đoán sẽ có cạm bẫy hay thử thách học viện của Hoàng, cây cầu này chỉ đơn giản dẫn hã đến một ốc đảo khác. Ngay sau khi Hoàng vừa đặt chân xuống, chiếc cầu treo lập tức biến mất và khung cảnh trở lại im ắng như cũ. Một điều đặc biệt nữa là tuy chỉ cách nhau có vài trăm mét, nhưng đứng Hoàng không thể nhìn thấy ốc đảo hã vừa đứng với mấy người nhân viên kia, cứ như có thứ gì đó che lấp đi vậy.

Ốc đảo này trên thực tế vô cùng rộng vì nó nằm ở nơi tận cùng của học viện, dựa lưng vào núi và có hã một dòng sông tự nhiên cực lớn chảy ngang qua, vị trí của nó rất lý tưởng nếu so với các khoa khác. Hoàng đi vào sâu hơn nữa thì bắt đầu cảm thấy hơi lạ, vì ngoại trừ chiếc cầu treo ở phía ngoài, hã không thấy có bất kỳ công trình nào khác, cứ như đây là một ốc đảo hoang không người vậy, cảm giác có chút rờn rợn.

Rất may là sau một hồi đi bộ, Hoàng cũng thấy một chiếc cổng chào có khắc tên khoa bằng đá rất lớn, loáng thoáng bên trong đó là vài tòa nhà ẩn hiện sau mấy rặng cây, nhưng vẫn tuyệt nhiên không thấy một bóng người nào. Khi đến gần thì Hoàng nhận ra mấy tòa nhà này hầu hết là các lớp học hoặc chỗ nghiên cứu khoáng thạch, nhưng do không có người làm việc nên chúng vắng vẻ và cô độc đến phát sợ.

Hoàng bước vào khu lớp học gần nhất thì nhận thấy rằng cơ sở vật chất của nó vẫn còn cực tốt, tất cả đồ đạc đều sạch bóng không dính một hạt bụi nào, chứng tỏ luôn có người chăm sóc và lau dọn chúng. Hoàng thử đi một vòng xung quanh nhưng chẳng thấy bóng dáng học viên hay giáo sư nào cả, đành phải hét to lên tiếng hỏi:

- CÓ AI Ở ĐÂY KHÔNG?

Đáp lại hã chỉ là tiếng lá cây xào xạc trên cao, Hoàng vẫn chưa bỏ cuộc mà tiếp tục lùng sục ở các khu nhà còn lại. Đáng buồn là chúng cũng hết như khu đầu tiên, đó là đều được chăm sóc cẩn thận sạch sẽ, nhưng không hề có tí chút dấu vết con người nào, thậm chí một mẩu giấy thông báo hay vật dụng hằng ngày cũng chả thấy, cứ như tất cả sinh vật ở đây đã bốc hơi hết vậy.

Hoàng lúc này đã bắt đầu cảm thấy hơi sợ, hã không lo lắng bản thân gặp nguy hiểm vì dù sao học viên Ilumina vẫn rất an ninh, nhưng nếu phải ở cái chỗ không người vắng lặng như tờ thế này trong mấy tháng tới thì nguy cơ phát điên rất cao. Vì thế Hoàng quyết tâm phải lòi ra bằng được một ai đó để hỏi, hã ngay lập tức bật cảm ứng nhiệt của hệ thống ra và bắt đầu dò tìm con người.

Sau một hồi quét kỹ tới từng ngóc ngách mấy khu nhà, Hoàng cũng tìm được một ánh nhiệt le lói ở phía sau núi, hã không bỏ lỡ một phút nào mà vội vàng chạy về phía đó. Nếu đúng là người thật thì quá tốt, còn nếu không thì phải lập tức tìm cách chuồn khỏi cái chỗ chết tiệt này ngay và luôn.

Do cả khoa Khoáng thạch học này rất rộng, nên dù chạy thực mạng nhưng phải hơn mười lăm phút sau Hoàng mới đến nơi, chắn trước mặt hã là một dãy núi cao vút và trải dài như bất tận thẳng vào bên trong. Tín hiệu nhiệt chỉ cách đó khoảng vài chục mét, Hoàng lần theo thì thấy một bóng người đang

lại cũi đào bới trong mấy khe đá.

- “May phước thật, cuối cùng chỗ này cũng có người”.

Hoàng tự nhủ thầm rồi nhanh chóng chạy tới chỗ người đó, nhưng mới đi được vài bước thì bỗng nghe thấy vài tiếng lục cục từ trên sườn núi phát ra, hần vừa ngẩng đầu lên thì giật bản mình, chân tay lạnh toát đi vì sợ hãi.

Trước mặt Hoàng là một con thú bốn chân nhìn khá giống báo đốm với hai cái răng nanh dài thượt, cặp mắt đỏ ngầu như máu lờ lờ tiến ra. Con thú này nhìn kẻ đối diện trước mặt với một địch ý chĩa cần che giấu, nó nhe hai cái răng nanh ra gầm gừ một cách đầy đe dọa. Hoàng có cảm giác không ổn một chút nào, hần không biết tại sao con thú này lại xuất hiện ở chỗ quá gần học viện thế này nhưng đây không phải là lúc để tìm hiểu điều đó, nếu không hành động nhanh thì không những hần mà cả người đang đang lui húi đào bới kia cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Hoàng không có thời gian nghĩ lâu hơn, hần ngay lập tức lao lên, đồng thời gọi luôn ra bộ khung xương tám chân đặc chế của mình, quyết tâm đánh toàn lực ngay từ đầu. Hần móc bốn chân vào vách đá lấy chỗ trụ, đồng thời điều khiển bốn chân còn lại chia làm hai hướng xọc thẳng xuống mục tiêu, muốn dùng thế phủ đầu đâm chết tươi nó tại trận.

Đáng tiếc là con báo này cũng đã có chuẩn bị sẵn, do đó tuy bị vây hai đầu nhưng nó vẫn có thể tránh né mấy lưỡi dao này với một độ linh hoạt đáng kinh ngạc. Hoàng còn đang bất ngờ trước tốc độ của kẻ địch thì đã thấy nó lao vút về phía mình, hần không tưởng tượng được đối thủ lại nhanh tới như vậy nên cơ thể chưa phản ứng kịp, đành phải luống cuống rút lấy hai chân trụ phía sau ra phòng thủ tạm.

Nhưng kẻ có như vậy thì vẫn không kịp, hai chiếc răng nanh của con báo vẫn kịp lách qua kẽ hở và tấp thẳng vào cổ con mồi. Hoàng hoảng sợ vội vàng chap tay vào nhau rồi hét lớn:

- Kirie Elodon.

Tầm khiên bạc vừa vắn hiện ra đón lấy đòn tấn công nguy hiểm này, nhưng dư chấn của nó cộng thêm gia tốc từ con báo cũng đủ hất văng Hoàng văng ra khỏi vách núi, hần vội vã điều khiển tám cái chân tỏa ra thành hình mạng nhện, bám vào bất cứ thứ gì có thể để giữ bản thân khỏi ngã đập mặt. Sau khi vất vả ổn định lại vị trí thì Hoàng lập tức chuẩn bị đánh tiếp, nhưng con báo này không có ý tấn công, nó đứng đĩnh quay lại vị trí cũ tiếp tục quan sát hần như cũ.

“Mình không đánh lại con quái vật này”. Đó là những suy nghĩ của Hoàng sau đợt va chạm đầu tiên, cả về tốc độ, phản xạ lẫn sức mạnh nó đều hơn đứt hần, nếu chầy chểnh chàng tiếp thì cảm chắc là chết, nhưng chả lẽ lại cứ thế mà bỏ đi mặc kệ người kia. Rất may là chẳng hiểu sao con báo này lại ngừng tấn công, chứ nếu không thì cũng chả biết chống đỡ thế nào.

Trong lúc Hoàng còn đang phân vân giữa việc đánh và chạy, thì người lúc này đang đào bới đã đứng dậy và tiến lại phía hần, có lẽ bị trận đấu làm tỉnh ra. Hoàng thấy vậy thì thầm than không ổn, quả nhiên con báo đang đứng yên bỗng thấy có bóng người thì lập tức nhồm dậy, đồng thời phi từ sườn núi xuống dưới đất. Hoàng biết tình hình lúc này không đánh không được nữa rồi, hần lập tức khởi động lại tám chiếc chân và rít lên trong cổ họng.

- “Con mẹ nó chứ”.

Đánh bình thường thì cơ hội thắng là bằng không, vì thế nên lần này Hoàng chap cả tám chiếc chân lại làm một, biến nó thành một lưỡi dao cực lớn xoay vòng tròn như cưa máy. Con báo răng nanh không hiểu sao đột nhiên hung tợn hần lên, nó cất đầu tru lên điếc tai rồi phóng thẳng về phía địch thủ, Hoàng thấy vậy thì mừng thầm:

- “Tao còn sợ mày không dám lao vào”.

Hoàng lập tức điều khiển cho lưỡi dao của mình xoay nhanh hơn nữa, khiến đất đá và cây cối xung quanh bị cắt nát tung tóe. Khi con báo kia đã vào đủ tầm tấn công, hần canh chuẩn thời gian rồi lập tức phóng lưỡi dao vào thẳng giữa cổ của nó, đồng thời hét lên:

- Chết đi đồ súc vật.

Nhưng trái với tưởng tượng từ Hoàng, con báo dễ dàng chặn đứng lưỡi dao đang xoay tít với hai chiếc răng nanh của nó, đồng thời còn ghì chặt lấy không cho nhúc nhích thêm một phân nào. Hoàng lập tức thay đổi chiến lược, tách toàn bộ tám lưỡi dao ra và điều khiển chúng vây chặt lấy con báo, nếu không thể một phát chết ngay đổi chiến thuật thôi.

Hoàng chỉ có vài phút đồng hồ để điều khiển vũ khí, do đó hần không dám lãng phí một giây nào. Khi tám lưỡi dao vừa tách ra, chúng lập tức phóng vút lên không rồi lần lượt phi thẳng xuống đầu mục tiêu theo thứ tự. Nhưng con báo này thực sự có một thần kinh vận động đáng nể, nó lần lượt né hết từng cái một như giỡn chơi, thậm chí còn suýt mấy lần dùng răng nanh nghiền nát các lưỡi dao đơn lẻ nữa.

Càng đánh Hoàng càng rơi vào thế khó, vì cơ bản con báo này có tốc độ quá nhanh, các lưỡi dao chỉ có thể lượn vè vè xung quanh chứ không làm sao đánh trúng nó được. Nhận số năng lượng ít ỏi còn lại không thể duy trì lâu hơn được, Hoàng quyết định phải tìm cách cứu lấy người kia rồi rút lui. Hần móc từ trong người vài quả quả bom giả kim, ở chỗ sườn núi thế này phải cẩn thận, dùng nhiều quả có khi bị chôn sống cả lũ.

Bóng người lúc này chạy về phía này bị trận đấu này làm cho hoảng sợ, không dám tiến lên mà đành nép vào một khúc quanh nhỏ tránh đi. Hoàng không dám chần chừ lâu, hần dùng toàn bộ số năng lượng ít ỏi còn lại ra lệnh cho đám chân hất văng con báo ra xa, đồng thời ba chân bốn cẳng vừa chạy về phía người kia, vừa lấy bom giả kim điên cuồng ném thẳng về phía con báo.

Hàng loạt tiếng nổ đin đang tai nhức óc vang lên, đi kèm với một cột lửa đỏ rực cuộn thẳng lên trời khi đám bom giả kim được kích hoạt. Xung chấn khiến vô

số đất đá trên sườn núi rơi là tả xuống đất, rất may chúng chỉ là đám đá cuội nhỏ không có gì nguy hiểm. Hoàng lúc này đã thu hết tám cái chân của mình về, lật đật chạy tới chỗ người nọ đang nấp, hẳn chắc chắn đòn tấn công này không thể giết được con báo biến thái này, phải chuẩn ngay kéo trở.

Nhưng khi Hoàng chỉ mới chạy được vài bước, hẳn bỗng cảm nhận được một luồng sóng nhiệt khủng khiếp đang tiến về phía mình với một tốc độ cực nhanh. Từ trong cột lửa con báo rằng nanh lao ra thẳng ra ngoài, trên ngoài hoàn toàn không bị thương tích gì ngoại trừ vài vết cháy sém nho nhỏ. Hoàng thấy vậy thì cực kỳ sợ hãi, năng lượng đã hết, bom già kim thì không có tác dụng, hẳn đã không còn gì để có thể chiến đấu được nữa. Đúng lúc này thì chợt có một giọng nói vang lên:

- Đò, dừng lại ngay.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Học viên cô đơn

Con báo rằng nanh đang hùng hổ lao lên bỗng khựng hẳn lại, ngoan ngoãn ngồi xuống cọ mép chờ đợi. Tuy vậy Hoàng vẫn chưa dám thả lỏng, nhưng một bóng người từ đằng sau của hắn đã chạy vội lên, tiến lại gần xoa đầu con báo rồi nói:

- Ngoan lắm, đứng đây chờ tao nhé.

Lúc này Hoàng mới có cơ hội quan sát người vừa cứu mình, đây là một chàng trai trẻ tầm hai mươi tuổi, vóc người hơi gầy, khuôn mặt non choẹt bung ra sữa, đúng tiêu chuẩn em trai bé bỏng nhà bên. Cậu thanh niên này sau khi vỗ về con báo thì quay lại hỏi Hoàng:

- Anh không sao chứ, Đò nhìn vậy thôi chứ hiền lắm.

Hoàng nghe câu này sao giống hệt như điệp khúc xưa chó thời hiện đại: “Cháu đừng lo, nó hiền lắm không cắn đâu”, hẳn chắc chắn một trăm phần trăm con báo chết toi kia đã rất muốn xé xác mình ra làm đôi rồi, nhưng nếu chủ nhân đã nói thế thì cứ cho qua đi. Hoàng hỏi lại:

- Nó là thú nuôi của cậu sao, hay cậu là Thuần thú sư?

Thuần thú sư là một dạng nghề nghiệp khá đặc thù, vừa có khả năng làm kinh tế lại vừa là các chiến binh ẩn tượng. Thuần thú sư là những người có thiên chất đặc biệt có thể giao tiếp với thú vật, sức mạnh của họ đến hoàn toàn từ những con thú thu phục được, do đó đây là một nghề cực kỳ khó lường.

Hoàng chỉ thắc mắc là học viện vốn đã ít Thuần thú sư, và lại chắc những người đó cũng chẳng rảnh hơi mò tới chỗ này đào đá làm gì cho tốn thời gian cả, tuy nhiên rất nhanh hắn đã có lời giải.

- Không không, tôi không phải Thuần thú sư, Đò là thú nuôi của tôi. Tại chỗ này vốn ít ai qua lại, chắc lúc này nó thấy anh là người lạ nên hơi đề phòng một chút thôi.

Hoàng nghe thế thì không tự chủ được nhìn sang con báo rằng nanh tên Đò đang nằm dài một đồng, nhìn không ra thứ quái vật này có thể nuôi như nuôi thú cưng được. Hắn lắc đầu bỏ qua rồi hỏi tiếp:

- Vậy... cậu có biết đây là khoa Khoáng thạch học không?

- Đúng vậy, đây là khoa Khoáng thạch học, anh có gì cần hỏi à? À xin tự giới thiệu trước, tôi tên là Ethas, cũng là học viên của khoa Khoáng thạch học.

- Tôi là Hoàng, xét ra thì cậu cũng tính là đàn anh rồi, tôi là học viên mới của khoa.

Hoàng vừa giới thiệu vừa làm động tác chào phổ biến của đế quốc Ramas, đúng là may mắn gặp được học viên cũ ở đây, chứ nếu không thì chẳng biết hỏi ai. Ethas sau khi đáp lễ lại thì nhìn Hoàng chăm chăm như dò xét gì đó, sau đó anh ta rụt rè hỏi:

- Anh là học viên mới sao?

- Đúng, tôi là Hoàng, à mà sao chỗ này vắng vẻ quá vậy, tôi đi từ cổng vào mà chẳng gặp ai cả, mọi người đi đâu hết cả rồi?

- Học viên của khoa Khoáng thạch học thì đương nhiên phải đi thực địa rồi, đây là điều cơ bản, anh là học viên mới mà không biết sao?

Ethas nhìn Hoàng rất ngạc nhiên, kiểu như thằng này hình như nó bị thần kinh. Cả hai người nhìn nhau ngơ ngác một lúc, rốt cuộc phải sau một hồi lâu hỏi và giải thích vô cùng mất thời gian, Hoàng mới hiểu được nguyên tắc hoạt động của khoa Khoáng thạch học này.

Những gì mà Hoàng đọc được trong sách về sự suy tàn của ngành Khoáng thạch đều chính xác, nhưng điều đó không có nghĩa là các quốc gia hoàn toàn bỏ quên nó. Như đã nói việc tìm kiếm các mỏ Khoáng thạch chất lượng cao trong thời đại này giống như đánh sỏ xổ, tiền bỏ ra thấp nhưng lợi nhuận cực lớn, dù tỉ lệ có hơi nhỏ một chút nhưng cũng chẳng thành vấn đề. Do đó ngoài những đội mạo hiểm tự do ra, các nước lớn luôn có các đội các

Khoáng thạch sư chính thống, được tài trợ đầy đủ để mò ra các vùng mỏ chưa được khai phá.

Khoa khoáng thạch học ở đây chính là một đội như vậy, bọn họ tuy chỉ là học viên nhưng đều đến từ các gia tộc có truyền thống lâu đời, được đào tạo từ bé và lớn lên sẽ chuyển thẳng vào học viện Illumina để làm việc. Những người này tất nhiên chưa đủ tầm Khoáng thạch sư tiêu chuẩn, nhưng bù lại sẽ được các giáo sư trong học viện chỉ bảo kỹ lưỡng, nếu người nào có biểu hiện xuất sắc thì đương nhiên hậu đãi còn lớn hơn rất nhiều.

Cũng chính vì lý do này mà khoa Khoáng thạch học bao nhiêu năm nay không tiếp nhận học viên mới, chính xác là không có ai thì đúng hơn. Số lượng thanh niên từ vài gia tộc cũng có hạn, đâu phải năm nào cũng có thanh niên mới để bổ sung vào, do đó khoa vốn đã ít người nay lại càng vắng vẻ, lâu dần rơi vào quên lãng, chỉ có những người cấp cao như ông già quản lý trường Skad là còn biết mà thôi.

Hầu hết thời gian trong năm khoa Khoáng thạch học này luôn vắng lặng như vậy, trừ khi các học viên cùng giáo sư trở về để báo cáo tin tức quan trọng cho học viện. Hoàng nghe Ethas nói xong thì cũng hiểu ra đôi chút, ít nhất còn biết mình không bước nhầm vào động buồn người, nhưng hắn vẫn thắc mắc hỏi lại:

- Cậu nói mình cũng là học viên của khoa, vậy tại sao còn ở lại đây, có nhiệm vụ riêng à?

Ethas bị Hoàng hỏi câu này thì hơi đỏ mặt, ấp úng nói:

- Tôi... không đủ năng lực để đi theo.

Khoáng thạch sư là một nghề cổ, vì vậy yêu cầu kỹ năng của nó rất lớn. Do những người này thường xuyên phải bôn ba tới những vùng khi ho cò gáy nguy hiểm, chưa kể còn bị những kẻ khác rình cướp lấy thông tin, nên họ bắt buộc phải có năng lực tự bảo vệ bản thân. Theo như quy định thì nếu muốn được ra thực địa, kể cả là học viên chẳng nữa cũng phải có sức mạnh tương đương chiến sĩ cấp năm trở lên. Một Khoáng thạch sư tiêu chuẩn phải luyện tập rất nhiều cả về chuyên môn lẫn sức mạnh thể chất cùng kỹ năng chiến đấu, vì thế nghề này cực kỳ kén người.

Hoàng nghe Ethas nói thì vẫn chưa hiểu lắm, cấp năm có thể là ngưỡng chết với nhiều người bình thường, nhưng ở các gia tộc lớn có tài lực dồi dào thì nó hẳn không thành vấn đề. Hoàng tuy thắc mắc nhưng dù sao cả hai chỉ mới gặp mặt lần đầu, hỏi kỹ cũng không tiện lắm, vì thế hắn nói:

- Được rồi, như cậu nói thì tất cả học viên lẫn giáo sư ở khoa đi sạch rồi à, không còn một người nào?

- Đúng, thường thì một năm họ trở về khoảng hai, ba lần thôi, hầu hết thời gian đều không có mặt ở đây.

- Như vậy... cậu là người duy nhất trong cả cái khu to tướng này?

- Tất nhiên, có gì lạ lắm sao.

Ethas rất tự nhiên trả lời, cứ như đây là chuyện hiển nhiên vậy. Hoàng thì nhìn cậu trai này một hồi, xong nhìn qua đám nhà cửa bát ngát xung quanh thì cảm thấy hơi rờn rợn, sống một mình ở cái khu này mà không thấy sợ à. Tuy vậy hắn cũng không tò mò thêm mà chỉ nói:

- Thôi bỏ qua đi, ở đây chắc cũng phải có chỗ ở cho học viên chứ?

- Đương nhiên là có, nó ở khu phía sau, để tôi dẫn anh đi.

Ethas nói xong thu dọn đồ đạc của mình, sau đó lên tiếng gọi con báo đang nằm dài một đồng đi về cùng, trên đường cậu ta tranh thủ hỏi chuyện Hoàng, khi biết hắn được nhận bằng con đường thi đấu vào thì vô cùng hâm mộ:

- Anh là học viên được tuyển do thi đấu vào à, chà ghê giỏi thật. Một người ngoại đạo có thể học hết mớ kiến thức Khoáng thạch đó thực sự là đáng nể đấy.

- Cũng đâu có gì, chẳng qua chỉ là ghi nhớ thôi mà.

- Đâu nói vậy được, kiến thức về Khoáng thạch vừa dài vừa phức tạp, không ra thực địa chỉ học qua sách vở là không hiểu được đâu. Anh có thể thuận lợi thông qua chứng tỏ là vô cùng giỏi rồi.

Về vấn đề này Hoàng chỉ cười trừ không đáp, hắn dĩ nhiên làm sao dám nói mình đã chơi ăn gian nhờ cái hệ thống kia được. Hai người nói chuyện một lúc thì đến phần kiến trúc khác, đây là một chuỗi rất nhiều ngôi nhà nhỏ riêng biệt, tất cả đều có hàng rào cùng tường bao quanh ngăn cách, trông hệt như các dãy phố thông thường. Ethas chỉ vào chúng rồi giải thích:

- Đây là chỗ ở do học viện cấp cho chúng ta, anh có thể chọn bất cứ căn nào tùy thích, à những cái nào huy hiệu bên ngoài chuyển sang màu đỏ là có người rồi nhé.

Hoàng theo lời của Ethas đi một vòng quan sát thì thấy dãy nhà phía trước cực rộng, nếu ở đúng theo kiểu gia đình thì khu này chứa vài ngàn người vẫn còn dư. Tuy vậy số nhà có dấu hiệu màu đỏ bên ngoài rất ít, hắn đếm một hồi thấy không quá hai mươi cái, điều này cũng dễ hiểu vì có một số học viên trong khoa không ở đây, mà đến những chỗ khác thuận tiện hơn cho việc nghiên cứu của mình.

Những căn nhà này nhìn bề ngoài thì giống hệt nhau, sau một hồi tính toán thì Hoàng quyết định chọn căn nhà ở cuối cùng, khuất vào bên trong và dựa lưng vào núi, cách biệt hẳn với phần còn lại. Tính Hoàng khá lười giao tiếp, chưa kể về sau hắn còn phải làm khá nhiều nghiên cứu về Giả kim thuật nên thế nào cũng phát ra tiếng ồn, chọn chỗ này cho nó an toàn.

Ethas thấy Hoàng lựa chọn xong thì tiến lên chỉ hán cách xác nhận thân phận, đơn giản chỉ là đem nguyên lực truyền vào cái biểu tượng bên ngoài, khi nó biến thành màu đỏ là coi như xong. Loại xác nhận này rất phổ biến ở đế quốc Ramas, nó rất thuận tiện và an toàn vì nguyên lực cũng như vân tay vậy, mỗi người là độc nhất, nếu không phải chủ nhân thì dùng hồng mỗ được. Hoàng đã biết năng lượng trong cơ thể mình cũng gần giống như nguyên lực trong thế giới này, nên hán xác nhận rất dễ dàng.

Làm xong phần xác nhận, Hoàng tiến quan sát nội thất bên trong, căn nhà này tuy không rộng lắm, nhưng bù lại đồ đạc đều được sắp đặt sẵn rất đầy đủ, dọn vào là ở ngay được. Cả trước và sau nhà đều có vườn, do căn của Hoàng chọn nằm ở sát rìa ngoài nên phần đất này rộng gấp đôi phần còn lại, tha hồ cho hán muốn vọc gì thì vọc thoải mái.

Sau một hồi sục sạo từ trước ra sau, Hoàng coi như khá vừa ý với chỗ ở mới này, nó đáp ứng hầu hết các nhu cầu của hán, cũng như đủ kín đáo và tách biệt để làm mấy việc mờ ám về sau. Căn nhà của Ethas thì lại nằm ở hướng ngược lại, về sau có việc gì cần gọi nhau thì đi cũng khá xa. Hoàng cũng chả có đồ đạc gì theo người, dù sao cần gì thì hoàn toàn có thể dùng thuật Giả kim chế ra là xong. Lúc đi ra ngoài thì thấy trời cũng bắt đầu nhá nhem tối, vì thế Hoàng liền hỏi Ethas:

- Ở đây chắc có chỗ ăn chứ, tôi ngại mấy vụ nấu nướng lắm.

Ethas đang lúi húi với đồng đá thu thập từ chiều, nghe thế thì đứng dậy trả lời:

- Học viện chúng ta có sảnh ăn chung, còn nếu anh thích cũng có thể tự nấu. . .

Hoàng không đợi cho Ethas nói hết câu liền tiến lại luôn, hán còn rất nhiều thứ muốn hỏi nhưng bụng dạ đã bắt đầu biểu tình rồi, tốt nhất là giải quyết xong chuyện bao tử rồi tính tiếp. Vì thế Hoàng không cần biết Ethas có đồng ý hay không, vừa lôi kéo cậu ta theo mình vừa nói:

- Đi, chúng ta phải lấp đầy cái bụng cái đã, mọi thứ khác để sau.

Ethas bị Hoàng nắm áo kéo đi như vậy cũng không biết làm thế nào, lưng cuống vừa gỡ đồ trên người vừa nói với tới con báo của mình đang nằm ườn trước nhà:

- Đồ, tao đi một chút sẽ về, nhớ coi nhà cẩn thận đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cuộc sống ở học viện (1)

Ethas bị Hoàng kéo áo lôi đi thành ra cũng chả làm gì được, nhưng được một lúc thì cậu ta cảm thấy không đúng, vì cả hai hiện tại đang đứng trước chiếc cổng chào của khoa. Ethas vỗ vỗ vai Hoàng tỏ ý dừng lại rồi hỏi:

- Chúng ta tới đây làm gì, sai đường rồi.

- Hả, muốn ra khỏi khoa phải đi đường này chứ, đây là cổng chính mà?

Hoàng nghe Ethas nói vậy cũng hơi ngần ra một chút, lúc chiều hán đã tranh thủ đi một vòng quanh khoa để xem xét rồi, và thấy rằng chiếc cầu treo kia gần như là đường duy nhất nối ra ngoài. Ethas thấy Hoàng thực sự không biết thì đành phải giải thích:

- Đúng là như vậy, nhưng đi kiểu đó phiền hà lắm, theo tôi.

Ethas vừa nói vừa đi trước dẫn đường, một lúc sau hai người đi đến một vách đá hơi chia ra bên ngoài. Hoàng còn đang phân vân thì Ethas đã lôi đầu ra vài tấm thảm hình tròn giống như cái nắp cống, sau đó nhấn vào một gốc cây gần đó, tức thì cả khu vực xung quanh đột nhiên sáng rực lên, một con đường không biết từ đâu xuất hiện ngay chỗ hai người đang đứng. Khi Hoàng còn đang trở mắt vì ngạc nhiên thì Ethas đã quăng mấy cái “nắp cống” kia xuống, sau đó giải thích:

- Đây gọi là đường đom đóm, đi bằng cách này sẽ nhanh hơn.

Lúc này Hoàng mới để ý là con đường này ngoài 2 sợi dây song song với nhau làm dấu thì phía dưới hoàn toàn không có gì, hán thử mấy một cục đá ném xuống thì nó một hơi rơi thẳng mất tích. Ethas thấy Hoàng do dự như vậy thì tiến lên làm mẫu trước, cậu ta đạp một chân lên tấm thảm lúc này ném ra, tay giữ lấy một đầu dây rồi hơi vận lực bóp mạnh vài cái. Hành động này khiến những tấm thảm được giữ cứng trên không, khiến Ethas lơ lửng giữa trời như đang bay vậy, làm xong cậu ta quay lại nói với Hoàng:

- Anh cứ làm như tôi nhé, cái này an toàn lắm không có gì phải lo cả.

Tuy Ethas nói vậy nhưng Hoàng vốn sợ độ cao, thành ra hán vẫn rất thật trọng đi từng bước một xem thử chứ không dám bước lên ngay. Rất may là sau

khi được kích hoạt, hai bên con đường này đã hình thành lớp vách ngăn mà thuật khá cao, đồng thời những tấm thảm cũng nối lại với nhau thành một chỗ đứng rất rộng, bảo đảm giữ cho người bên trong không ngã lộn cổ ra ngoài, vì vậy mà Hoàng cũng tự tin hơn. Hắn bắt chước Ethas lấy một tấm thảm đặt xuống, rồi nắm lấy sợi dây mà bước lên, vài giây sau cũng lơ lửng giữa trời hết như vậy.

Ethas thấy Hoàng đã ổn định lại thì dùng chân gõ gõ xuống tấm thảm đang đứng vài cái, động tác này khiến nó lướt thẳng lên trên, tốc độ nhanh hơn hẳn đi bộ. Hoàng ngay lập tức bắt chước, nhưng do chưa quen nên hắn gõ chân hơi bị quá mạnh, hậu quả là nó phóng vọt lên như xe máy đứt phanh. Ethas thấy vậy thì hét lớn:

- Chậm lại đi, dùng gót chân gì xuống là nó sẽ giảm tốc.

Hoàng nghe theo, dùng gót chân của mình ấn xuống tấm thảm, quả nhiên nó từ từ chạy chậm lại rồi dừng hẳn. Ethas lướt lên song song với Hoàng, chậm rãi nói:

- Coi như anh đã nắm được cách điều khiển rồi đó, cứ đi theo con đường trước mặt là được.

Ethas nói xong thì cũng tranh thủ đi trước, Hoàng lật đặt bám theo luôn. Con đường từ ốc đảo của khoa Khoáng thạch học nổi ra ngoài không phải cái duy nhất, Hoàng cũng thấy vài cái cách đó không xa cũng đang có người di chuyển, chúng lấp lánh trong đêm tối như những con đóm đủ màu sắc, khiến các phương tiện bay lượn xung quanh nhận thấy mà đi lách ra ngoài. Tốc độ của mấy tấm thảm này rất nhanh, ngang ngửa xe buýt trên đường lớn, thảo nào mà Ethas lại nói đi kiểu này tiện hơn.

Chỉ năm phút sau, cả hai đã tới ốc đảo chính của học viện, lúc Ethas bước xuống thì con đường đóm đóm sau lưng bọn họ cũng tự động biến mất. Hoàng thấy vậy thì tò mò hỏi:

- Con đường này tự động à, như vậy chẳng phải là ai cũng dùng được hay sao?

- Không đâu, các con đường đóm đóm này có nhận dạng học viên theo khoa cả, nếu là người ngoài sẽ không kích hoạt được chúng.

Ethas vừa nói vừa chỉ về phía sảnh chính, lúc này đang có lũ lượt học viên ra vào rồi nói với Hoàng:

- Anh chắc cũng biết sảnh chính của học viện rồi nhỉ, nhà ăn cũng nằm trong ở đó luôn.

Nhà ăn của học viện cũng là một loại lợi ích khác mà học viện Ilumina cung cấp, tất cả thức ăn tại đây đều được miễn phí toàn bộ, dành cho mọi người từ học viên, giáo sư tới các nhân viên làm việc tại đây. Đối với những học viên sống xa nhà thì đây thực sự là điều tuyệt vời cho họ, vì không những tiết kiệm được tiền mà còn có đồ ăn ngon nữa.

Nhà ăn là một đại sảnh rộng, kéo dài từ trên xuống dưới với hàng trăm dãy bàn thấp xếp san sát nhau, tuy không sang trọng nhưng rất ấm cúng. Thức ăn được làm từ một khu chế biến gần đó và chuyển lên liên tục vào các giờ cố định trong ngày, chúng đều là đồ tươi sống do các nhân viên trong học viện đích thân chọn lựa hằng ngày. Khi Hoàng và Ethas đi vào thì nhà ăn cũng đã chật kín người, có cảm giác như toàn bộ học viên đều tập trung về đây vậy. Ethas rất nhanh nhẹn chọn lấy một chỗ ngồi trước, sau đó mới quay sang nói với Hoàng

- Anh muốn ăn gì thì cứ chọn trong danh sách trước mặt nhé, chờ một lúc sẽ có.

Trên mặt bàn mỗi chỗ ngồi đều có để một danh sách các món ăn đang có, cứ một lúc nó sẽ biến mất vài cái tên, rõ ràng là với một số lượng học viên lớn thế này thì những món ngon sẽ hết đầu tiên, do đó ai mà đến muộn chỉ có nước vớt dĩa. Cách gọi món ở đây cũng rất hiện đại, muốn ăn cái gì cứ việc chỉ vào danh sách, món đó sẽ sáng lên và sau vài phút nó sẽ xuất hiện từ bên dưới bàn ăn theo một đường ròng rọc ngầm, bảo đảm nóng sốt như mới.

Hoàng gọi vài món cơ bản rồi tranh thủ lúc chờ đợi quan sát xung quanh, theo tâm cỡ thì cái nhà ăn này chứa hơn chục ngàn người sợ vẫn còn dư, tuy vậy nó cực kỳ sạch sẽ vì học viên sau khi ăn xong đều chủ động lau dọn chỗ ngồi của mình. Hầu hết mọi người đều đi chung theo khoa, không khó để thấy học viên ngồi theo từng khu riêng biệt với nhau, Hoàng cũng nhận ra Milenia đang được hộ tống bởi một đồng học viên cả mới lẫn cũ từ khoa Dược học, coi bộ cô ta đã trở thành con cưng của bọn họ rồi.

Ethas đang cầm đầu ăn như thui, còn Hoàng cũng đói ngấu nên còn tập trung hơn, cơ bản thức ăn của học viện cũng rất hợp khẩu vị hắn, lại còn miễn phí nên không tận dụng thì có là chẳng ngu. Hai người này cần quét khẩu phần của mình như mấy cái máy, chẳng tới hơn mười lăm phút sau mới hài lòng vỗ bụng đứng dậy, chậm chạp bước ra khỏi sảnh ăn trong đôi mắt vừa khâm phục vừa khinh bỉ của mấy học viên ngồi gần đó.

Sau khi rời nhà ăn, Hoàng và Ethas trở về khoa theo con đường đóm đóm hồi nãy, lúc này trời cũng đã tối, Ethas lại phải lo cho con báo của mình ăn nên cả hai chủ động chia tay sớm. Hoàng trở lại căn nhà mới của mình, sau đó ngồi tính toán xem nên mua cái gì để thuận lợi cho việc nghiên cứu của mình.

Về cơ bản những đồ đạc ở căn nhà hắn vừa thuê kia không có gì đáng giá, Milenia đã thành báu vật của học viện, hắn không cần lo cho cô ta nữa, về phần mình thì Hoàng tính toán một bộ dụng cụ loại xịn phục vụ cho việc chế tạo chấn chấn phải có, còn về nguyên liệu thì có thể tìm cách bòn rút từ từ. Về tiền bạc thì Hoàng vẫn còn một mớ từ Khadas đưa cho hồi còn ở thành Rock, Milenia đã có học bổng nên hắn cũng nhẹ đầu phần nào, còn cái khoa Khoáng thạch học này chắc cũng không tốn kém lắm. Sau khi tính toán một hồi Hoàng cảm thấy khá yên tâm, mọi thứ cũng ổn định tương đối rồi, hắn một mình ngả lưng xuống giường trầm nghĩ:

- “Vậy là bắt đầu một cuộc sống mới, mong là không có chuyện gì xảy ra”.

Hoàng không có ý định vào học viện này, bây giờ Milenia đã ổn định thì mọi việc coi như xong, thời gian tới cứ ở đây vài tháng rồi tính. Nghĩ tới đây Hoàng chợt thấy một mối ghê gớm, hắn nhắm mắt lại rồi vài phút sau đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Những ngày sau đó, Hoàng chủ yếu làm quen mọi việc hàng ngày trong khoa cùng với Ethas. Do khoa không có người ở, cũng chả có nhân viên chăm sóc quét tước gì nên mọi việc dọn dẹp đều do Ethas làm hết. Mỗi buổi sáng, việc đầu tiên sau khi thức dậy của cậu ta là đến từng gian phòng để kiểm tra mấy bộ lọc bụi, sau đó mở cửa cho nắng vào để tránh ẩm mốc. Khối lượng công việc khá nhiều, nên Hoàng thấy cậu ta bận rộn cả buổi sáng, đến chiều thì lại biến vào ngọn núi phía sau mờ mịt cái gì đó không rõ.

Hoàng cũng không có việc gì làm nên đôi khi cũng phụ Ethas, nhưng được vài ngày thì hần đâm ra chán vì cơ bản ở đây không có người, quanh đi quẩn lại cũng chả biết làm cái gì cho hết ngày, thành ra hần bắt đầu phàn nàn với Ethas:

- Nay ở đây không còn việc gì khác ngoài quét dọn với mót đá à?

Ethas đang dờ tay làm việc, nghe vậy thì liền đứng dậy trả lời:

- Thông thường thì học viên của khoa chúng ta đều phải ra thực địa, nhưng giờ thì các giáo sư đã đi hết cả rồi, anh muốn gặp thì đành phải chờ họ về thôi.

- Cụ thể là khi nào?

- Tôi cũng không rõ lắm, có thể vài tháng hoặc nửa năm, cái này không nói trước được.

Hoàng nghe Ethas nói xong rất muốn mở miệng chửi thề, chờ nửa năm để rục xương mà chết trong cái chỗ không người này à, làm gì có chuyện khôn nạn như vậy được. Tuy vậy hần cũng không thể cáu giận với Ethas, đành hỏi tiếp:

- Vậy, tôi đi tới các khoa khác tham quan chắc cũng được chứ hả?

- Ồ chuyện này thì không vấn đề gì, học viện chúng ta cho phép các học viên được hoạt động tự do, chỉ cần thi cuối kỳ đạt đủ điểm là được.

Học viện Ilumina đón nhận cho mọi tầng lớp trong xã hội, thành ra chất lượng học viên của nó không được đồng đều cho lắm, do vậy các giáo sư cũng không quá khắt khe trong việc điểm danh hay có mặt tại lớp, trừ ngày khai giảng và các buổi quan trọng, còn lại học viên có thể tự do muốn làm gì thì làm, miễn tới kỳ kiểm tra đủ điểm là được.

Cách làm này tạo điều kiện cho học viên cả mới lẫn cũ được tiếp xúc nhiều kiến thức hơn, nhất là những người ở tầng lớp bình dân, tất nhiên là họ vẫn phải tập trung vào môn học chính của bản thân, vì tuy học viện cho mọi người thoải mái nhưng siết thi cuối kỳ rất gắt, hai lần không đạt là tự động bị loại thải ngay.

Hoàng nghe như vậy thì mắt sáng bừng lên, thế là coi như có cái giải trí rồi, hần vỗ vai Ethas rồi nói:

- Đi, chúng ta đi dạo một vòng xem có gì hay ho, ở đây mãi tôi sẽ mọc rêu mắt.

Và Hoàng cũng chả cần quan tâm xem Ethas có đồng ý hay không, hần cứ thế lôi tuột cậu ta đi một mạch, bỏ lại con báo rằng nanh đang lười nhác ngáp dài trên chạc cây đằng sau.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Cuộc sống ở học viện (2)

Ethas cùng với Hoàng dùng con đường đom đóm đến sảnh chính, tuy vậy bọn họ cũng chưa quyết định được nên đi đâu tiếp theo, có tới hàng chục khoa mà Hoàng cảm thấy tò mò nên nhất thời chẳng biết bắt đầu ra sao, đành quanh qua hỏi Ethas:

- Bình thường chắc cậu cũng có đi tới các khoa khác chứ, giới thiệu cho tôi một cái tên đi.

Ethas nghe Hoàng hỏi vậy thì trầm ngâm suy nghĩ một lúc, sau đó nói:

- Anh thử đến khoa Võ luận xem, không thì những chỗ về phép thuật cũng hay lắm.

- Hừm, nghe cũng được, nhưng mà có khoa nào độc đáo một chút không, chứ mấy cái cậu kể có vẻ thường quá.

Hoàng là người cả thèm chóng chán, không có hứng thú hay gắn bó với thứ gì đó quá lâu, nên việc này đối với hần cũng giống như đi du lịch chứ không phải tìm hiểu kiến thức gì cả. Ethas thấy Hoàng đòi hỏi quái thai như vậy thì muốn cứng họng, tuy nhiên vẫn trả lời:

- Nếu vậy thì đến khoa Chế tạo thực phẩm đi, ở đó có nhiều nguyên cứu lạ mắt lắm.

- Chế tạo thực phẩm à, khoa gì nghe tên lạ vậy. Được rồi nghe lời cậu, chúng ta đi thôi.

Chế tạo thực phẩm là một ngành thiên về nghiên cứu các loại thức ăn chế biến nhanh, gần giống như mỳ gói ở Trái Đất nhưng cầu kỳ và bổ dưỡng hơn. Tuy vậy ngành này hiện đang đậm chân tại chỗ vì thức ăn làm ra tuy tiện dụng nhưng cực kỳ dở, do đó nó chủ yếu được dùng làm yếu phẩm phục vụ quân đội hoặc cứu đói dân nghèo là chính.

Lúc Hoàng và Ethas đến nơi thì cũng đang có một lớp chuẩn bị bắt đầu, vì thế hai người họ cũng lẫn vào kiếm chỗ luôn. Hoàng quan sát thì thấy lớp học này chỉ khoảng trên dưới ba mươi người, khá ít nếu so với các khoa khác, dù sao Chế tạo thực phẩm cũng là một ngành khá đặc thù, đâu phải ai cũng có hứng thú với thức ăn đóng hộp đâu.

Ngược lại thì Ethas có vẻ đã đến đây vài lần, có khá nhiều học viên trong khoa nhận ra cậu ta và chủ động qua bắt chuyện, Hoàng cũng tranh thủ chào hỏi và nhận ra có khá nhiều người bọn họ cũng là học viên từ nơi khác giống như hắn, xem ra nơi này không bình thường như bề ngoài. Hoàng đem vấn đề này ra hỏi Ethas thì cậu ta ngạc nhiên nói:

- Có gì lạ đâu, tôi thường cũng thường đến đây dự thính mà, môn này hay lắm.

Có vẻ Ethas khá thích môn Nghiên cứu thực phẩm này, hoặc là một thằng ngốc không bao giờ để ý chuyện đời, do đó Hoàng không hỏi cậu ta nữa, yên lặng chờ đợi xem thực sự cái khoa này có gì đặc sắc.

Sau khoảng mười phút thì tiếng chuông báo hiệu bắt đầu vang lên, các học viên đang đứng túm tụm tám chuyện vội vàng trở về ổn định chỗ ngồi. Hoàng ngẩng lên thì thực sự ngạc nhiên, toàn bộ chỗ trống xung quanh hắn đã kín đặc không còn một cái nào, để phải có hơn ba trăm học viên tụ tập trong cái sảnh này là ít, một con số khiến người ta giật mình.

Những người này ai nấy mặt mũi đều cực kỳ nghiêm túc, ngồi ngay ngắn thẳng tắp, mắt nhìn xuống bục giảng còn hơn là trông ngóng mẹ đi chợ về, tinh thần khiến một kẻ tới để ham vui như Hoàng cũng phải cảm thấy xấu hổ. Hắn đang tính có nên đi ra ngoài để tránh ảnh hưởng tới người khác hay không thì giáo sư đứng lớp đã vào nên đành phải ngồi lại xem tiếp.

Giáo sư này hình như là nữ, vóc người khá nhỏ và mặc áo choàng trùm kín đầu nên Hoàng không thấy được mặt mũi ra sao, nhưng hắn có thể nhận ra rằng không khí trong sảnh trở nên sôi nổi hẳn lên, rất nhiều học viên đang cố gắng chen lên phía trước với tinh thần học tập đáng khâm phục. Vị giáo sư đặt dụng cụ xuống bục giảng, đánh mất một vòng rồi chậm rãi nói:

- Chào mọi người, vẫn đông như mọi khi nhỉ.

Đám học viên bên dưới đồng loạt đứng dậy rào rào chào vị giáo sư này, Hoàng thì chỉ chú ý đến việc người này nói số học viên “vẫn như mọi khi”, chứng tỏ cái lớp này cũng thuộc dạng có tầm cỡ chứ không phải chỉ là một đám rảnh rỗi đến giết thời gian. Lúc này vị giáo sư bên dưới đã bắt đầu xếp giáo cụ của mình ra, đồng thời cởi chiếc áo choàng mặc lên móc treo gần đó, để lộ ra một mái tóc dài màu bạc. Hoàng chợt cảm thấy người này hơi quen quen, hắn suy nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra:

-“Đây chẳng phải là cô nàng lúc kiểm tra đầu vào của mình sao, tại sao lại chạy sang khoa này rồi”

Hoàng vẫn còn có ấn tượng rất lớn với vị giáo sư nữ tên là Helen ở kỳ thi đầu vào, không những vì cô ta quá đẹp mà còn do tính tình hơi hót rất quái dị nữa, nhưng hắn nhớ khá rõ Helen nói mình là giáo sư ở khoa Khoáng thạch học, làm thế quái nào lại chạy qua đây rồi. Hoàng đem thắc mắc này hỏi Ethas thì nhận được câu trả lời:

- À đúng là giáo sư Helen là giảng viên của khoa chúng ta, nhưng ngoài Khoáng thạch học ra thì cô ấy cũng có nghiên cứu cả môn này nữa, nên được mời tới làm giáo sư tạm thời của khoa Chế tạo thực phẩm này luôn.

Học viện Ilumina không cấm các giáo sư giảng dạy nhiều khoa một lúc, nhưng cũng không khuyến khích vì muốn bọn họ tập trung vào ngành chính của mình nhiều hơn. Tuy vậy vẫn có vài người thuộc kiểu dị nhân trình độ hơn người, Helen là một ví dụ như vậy, cho nên việc cô ta xuất hiện ở đây cũng không có gì lạ.

Hoàng do vậy rất tò mò muốn xem Helen dạy cái gì ở khoa này, nhưng hắn nhận ra có vấn đề không ổn ở đây, cụ thể là hình như có gần chín phần mười học viên nam đang đờ đẫn cảm nhận xuống bục giảng như say thuốc, Hoàng nhìn theo thì lập tức hiểu ngay ra vấn đề, bọn này đang đi ngắm gái chứ không phải đi học.

Helen lúc này đã cởi áo choàng, buộc tóc lại cho gọn để thuận tiện giảng bài. Chỗ đứng của cô ta nằm ngay giêng trời của sảnh, vừa vặn khiến ánh nắng chiếu xuống mái tóc làm nó ánh lên như những sợi dây bạc trắng ngần, tôn lên nước da hồng hào phơn phớt, đi cùng đôi mắt xanh biếc như đại dương, trông đẹp và gợi tình không thể chịu được. Tới Hoàng cũng bị hấp hồn mất mấy giây, chà trách bọn thanh niên trong này lại say đắm đến thế.

Ở dưới bục giảng, Helen đang nói về cách chọn nguyên liệu đầu vào sao cho đạt chất lượng cao nhất, đây là một đề mục khá hay, đáng tiếc là hầu hết học viên nam có vẻ đã bỏ ngoài tai hết. Tất nhiên vẫn có một số người như Ethas vẫn chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn ghi chép lại những chỗ quan trọng. Nhưng nhìn chung thì rõ ràng cái lớp này học viên đến để ngắm gái, chứ chả phải trao dồi kiến thức gì cả.

Hoàng rất muốn hỏi chuyện này với Ethas, nhưng thấy cậu ta đang vô cùng tập trung nên cũng không muốn làm phiền. Tuy Hoàng không hiểu hết hoàn toàn những gì Helen đang nói, nhưng có một điều hắn nhận ra là các kiến thức của cô ta đều đã qua thực nghiệm chứ không phải dạng lý thuyết suông, điển hình như giá các loại thực phẩm lên xuống theo mùa, hoặc khoanh vùng đối tượng phục vụ mà chọn nguyên liệu cho hợp lý. Hoàng nghe được một lúc thì bắt đầu thấy hứng thú, Helen đúng là một giáo sư có tài năng thật sự, nhưng đáng tiếc là lũ học viên dê cụ kia đang phá nát hết cả.

Tiết học này chủ yếu nói về lý thuyết cơ bản nên khá ngắn, chưa đầy một giờ sau đã kết thúc. Khi Helen dọn đồ xong các phần cần chú ý và chuẩn bị ra về, nguyên cả sảnh đông loạt đứng lên chào, nhất là một đám học viên đang dùng đôi mắt nồng cháy khát tình dõi theo cô ta làm Hoàng sồn hết cả gai ốc, hẳn đem việc này ra hỏi Ethas thì nhận được câu trả lời:

- Anh mới đến học viện nên không biết, giáo sư Helen vẫn còn độc thân và là đối tượng đứng đầu danh sách kết hôn của học viện chúng ta đây.

Hoàng nghe Ethas nói vậy thì cũng hiểu ra luôn, hóa ra bọn kia đến không những để ngắm gái mà còn muốn trồng cây si nữa. Dù sao cũng chả trách được, Helen quả thực quá đẹp, hơn nữa lại còn là giáo sư mấy khoa liên nữa, dù ở đâu thì những người tài sắc vẹn toàn thế lúc nào cũng là ngôi sao cả. Tuy vậy Ethas lại nhìn về đám học viên vẫn còn đờ đẫn ngóng theo hình bóng Helen mà chán nản thờ dãi:

- Nhưng mà giáo sư Helen lạnh lùng lắm, mấy năm qua chưa có ai lọt vào mắt xanh của cô ấy cả, bất kể là học viên hay các giáo sư trong học viện, xuất sắc cỡ nào cũng đều thất bại hết.

Vấn đề này cũng không lạ, theo Hoàng thì Helen không phải kén chọn mà là hoàn toàn không quan tâm thì đúng hơn, trong đầu cô ta hiện tại sợ còn chưa có cái khái niệm sẽ bắt đầu tình cảm nam nữ chứ đừng nói là kết hôn. Hoàng hỏi tiếp:

- Như vậy chắc số người theo đuổi cô ta chắc phải nhiều lắm nhỉ?

- Nói sợ anh không tin, chứ tôi nghĩ phải đến hơn hai phần ba học viện có ý với giáo sư Helen là ít...

Ethas vừa nói vừa đánh mắt qua đám học viên nam chuẩn bị ra về, mắt vẫn cứ hau háu nhìn theo Helen đang bước ra khỏi sảnh. Hoàng thấy vậy thì không nhịn được cười, sau đó quay sang hỏi Ethas:

- Còn cậu thì sao, chắc cũng nằm trong số hai phần ba kia chứ hả?

Thực ra lúc này nhìn Ethas chăm chú vào bài giảng là Hoàng đã biết cậu ta không để ý lắm tới Helen, nhưng hắn vẫn thích châm chọc chàng thanh niên này, chắc cái đó thuộc về bản tính luôn rồi. Quả nhiên Ethas không do dự mà trả lời luôn:

- Không có, đối với tôi thì giáo sư Helen là một người rất đáng kính trọng, hiếm ai trong học viện lại có thể nghiên cứu nhiều môn một lúc mà vẫn có thành tựu như cô ấy.

Về vấn đề này thì Hoàng hoàn toàn đồng ý với Ethas, tuy chưa tiếp xúc nhiều nhưng hắn cũng cảm thấy Helen là một siêu thiên tài, thậm chí tư chất có thể còn hơn cả Milenia nữa. Những người như vậy thì một là vô cùng tự cao, hai là cực kỳ hời hợt với mọi thứ xung quanh, xem ra bọn học viên trong viện này chỉ mơ mộng hão rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Người Sax

Hoàng thấy tiết học đã kết thúc, không còn việc gì để làm nữa thì định lên tiếng rủ Ethas đi chỗ khác, nhưng cậu ta lại cúi đầu suy nghĩ gì đó rồi bất chợt nói:

- À còn một điều nữa mà tôi chưa nói với anh, sở dĩ giáo sư Helen nổi tiếng như vậy một phần cũng là vì cô ấy là một người Sax nữa.

- Người Sax, họ nổi tiếng lắm à...?

Hoàng nghe cụm từ này khá quen, nhưng nhất thời không thể nhớ được nó là cái gì nên đứng đực ra một lúc. Ethas không để ý mà tiếp tục nói:

- Có một truyền thuyết về người Sax là họ sở hữu một nghi thức đặc biệt, nghe đồn là có thể giúp một người có thể thăng lên vài cấp đấy.

- Cậu không nói quá lên đấy chứ, làm gì có thứ gì hư cấu như vậy được.

Ở thế giới này cấp độ nguyên lực là thế quyết định tất cả, nó là sự cố gắng ghe gớm của cả luyện tập và tư chất cá nhân, sự khác biệt chỉ cần một cấp thôi đôi khi cũng đủ quyết định cả cuộc đời. Vì thế nên Hoàng không tin được làm gì có nghi thức nào bá đạo như thế được, nói thế chả quá cái chúng tộc Sax kia lại chả làm chúa tể từ lâu rồi. Ethas nghe Hoàng thắc mắc như vậy thì từ tốn giải thích:

- Đúng là cái này nghe giống như truyện cổ tích, nhưng mà có một ghi chép rất rõ ràng về nó, thậm chí còn có cả người thật nữa đấy.

Theo như Ethas nói thì người Sax là một chủng tộc cao ngạo, bí ẩn và cực kỳ bảo thủ trong việc giữ gìn huyết thống thuần chủng. Họ cấm tiệt tất cả các hành vi hôn nhân với các chủng tộc khác, thậm chí còn hạn chế đến mức tối đa việc các thành viên trong tộc giao du với người bên ngoài. Vì thế người Sax là một tồn tại bí ẩn gần như trở thành huyền thoại một thời gian rất dài trên đại lục, không ai biết họ là ai, không ai biết họ ở đâu và sức mạnh của họ ra sao.

Mọi thứ chỉ được hé lộ cách đây vài trăm năm trước, khi một hoàng tử của quốc gia Niel nhỏ bé vô tình gặp được một cô gái người Sax. Và cũng giống như bao thiên tình sử khác, hai con người xa lạ này đã vượt qua các khác biệt về chủng tộc, về địa vị và tính cách để đến với nhau. Vị hoàng tử này về sau trở thành người đứng đầu Niel, và là Hoàng đế vĩ đại nhất trong lịch sử khi đã đưa quốc gia nhỏ bé này vươn mình lên thành một đế quốc rộng lớn, với sức mạnh có lúc còn vượt qua cả đế quốc Ramas. Giai thoại của ông ta gắn liền với cô gái kia, người đã biến mất một cách đầy bí ẩn ngay trước khi người tình của mình lên ngôi.

Vấn đề trong chuyện này là trước đó hoàng tử này là một người vô cùng bình thường, tư chất chỉ thuộc dạng trung bình, hoàn toàn chẳng có cơ hội nào để được chọn lên ngôi vua cả. Nhưng từ sau khi gặp được cô gái người Sax, ông ta đột nhiên biến đổi một cách không tưởng tượng nổi, từ chỗ một kẻ vô danh đã tiến lên nắm lấy toàn bộ chính trường chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, thanh trừng toàn bộ các bè phái cản đường để tự biến mình thành ứng viên duy nhất cho ngôi vị đứng đầu Niel.

Nhưng đây vẫn chưa phải điểm mấu chốt, điều khiến ông ta trở nên nổi tiếng là các chiến tích lẫy lừng trên trận mạc. Vốn Niel chỉ là một nước bé tý kẹp giữa hai con quái vật khổng lồ là Đế quốc Ramas cùng Cộng hòa Elen, tiềm lực hữu hạn và luôn trong tình trạng bị chèn ép bởi các người láng giềng to lớn.

Nhưng kể từ khi đức vua mới lên ngôi, ông ta phát động cải cách chưa từng có khi huy động tiềm lực kinh tế cả nước cho một cuộc viễn chinh khổng lồ. Quân đội Niel được tăng cường mạnh mẽ và tiến lên như một con sóc hung bạo, hủy diệt tất cả mọi thứ mà nó đi qua. Chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, Niel gần như đã san bằng toàn bộ tất cả các công quốc nhỏ lẻ bên cạnh và sát nhập chúng vào lãnh thổ của mình, đe dọa trực tiếp đến biên giới của đế quốc Ramas hùng mạnh.

Trong tất cả các trận chiến dù lớn hay nhỏ, vị Hoàng đế mới của Niel đều đích thân ra chiến trường chỉ huy và trực tiếp tham chiến cùng binh lính. Có rất nhiều truyền thuyết nói về ông ta và đến cuối cùng vẫn không ai biết thực sự vị Hoàng đế này có nguyên lực cấp bao nhiêu, hay tại sao chỉ trong thời gian ngắn lại có thể mạnh lên một cách vô lý tới vậy, nhưng điểm chung là tất cả đều công nhận người này là một chiến thần chưa từng biết đến thất bại.

Chiến tích vĩ đại nhất của Hoàng đế mới là cuộc chiến tranh thần kỳ cùng đế quốc Ramas, xét về cả quân sự lẫn kinh tế, lúc đó Niel chỉ như một con kiến nếu so với đế quốc Ramas. Nhưng không hiểu bằng một cách thần kỳ nào đó, họ lại có thể thắng hết trận này tới trận khác chỉ với quân số chưa tới một phần mười đối thủ. Toàn bộ biên giới phía Tây của Ramas bị đánh bại tan tành, quân đội Niel tiến vào như chẻ tre và chỉ chịu dừng bước trước bức tường thành khổng lồ tại thủ đô, nhưng từ đó cũng là quá đủ để khiến đế quốc sợ hãi ra quân và phải chịu chấp nhận cắt đất cầu hòa. Đây là thất bại nhục nhã và đáng xấu hổ nhất trong suốt lịch sử đế quốc Ramas, cũng như dấu son chói lọi trong cuộc đời vị Hoàng đế khai quốc Niel.

Trong những năm sau đó, với số lãnh thổ rộng lớn thu được từ chiến thắng, Niel chính thức biến thành một đế quốc lớn sánh ngang với hai người hàng xóm bên cạnh. Vị Hoàng đế đầu tiên cũng chứng minh được tài năng quản lý kiệt xuất của mình, khi ông ta xóa bỏ đi rào cản văn hóa cũng như thù hận của các vùng đất bị chiếm đóng, biến chúng thành thể thống nhất như một quốc gia thật sự. Trong thời đại này, kinh tế, quân sự cùng văn hóa của Niel phát triển rực rỡ, trở thành một trục trung tâm của đại lục, tất cả đều có bóng dáng của cô gái người Sax bí ẩn kia.

Điều làm cho giai thoại này càng trở nên huyền hoặc ở chỗ là Hoàng đế khai quốc của Niel không hề lấy vợ, cũng không có con để truyền ngôi. Sau hơn ba mươi năm trị vì, một ngày nọ ông ta để lại ngai vàng cho một người cháu ruột rồi cứ thế ra đi không kèn không trống. Tung tích của vị Hoàng đế này là bí ẩn cực lớn qua bao đời của Hoàng gia Niel, có rất nhiều lời đồn trong dân gian, nhưng đến cuối cùng không ai có thể chứng thực được chúng, và nó trở thành huyền thoại nổi tiếng nhất cho tới tận ngày nay.

Hoàng nghe Ethas kể chuyện xong thì thấy đúng là không thể tin được, quá sức vô lý và hư cấu. Nhưng đế quốc Niel sừng sững kia cùng hàng đồng ghi chép về cuộc chiến giữa họ và Ramas là không thể giả được, vì thế hần liền hỏi:

- Kể cả như vậy thì cũng đâu có gì chứng minh được chuyện nghi thức kia được, biết đâu tất cả chỉ là tình cờ thì sao?

Sau khi nói xong câu này thì đến Hoàng cũng cảm thấy không đúng, vì làm gì có chuyện một người bình thường lại có thể làm được điều không tưởng như vậy được, ngoài cách giải thích về nghi thức của người Sax thì chả còn cái gì khả dĩ hơn cả, quả nhiên Ethas cũng trả lời luôn:

- Rất nhiều người đều nói như anh, nhưng họ không thể tìm ra lý do tại sao Hoàng đế khai quốc của Niel lại có thể làm ra những điều thần kỳ như thế. Có nhiều người từng là cận thần của Hoàng đế kể lại họ đã chứng kiến rất nhiều sự thay đổi của ông ta, từ cử chỉ đến ngôn ngữ và tính tình cứ như biến thành một người khác vậy. Ngoài lý do có nghi thức hoặc tế lễ, thực sự không tìm ra lời giải nào khác cả.

Hoàng nghe Ethas giải thích thì trầm ngâm không nói, chuyện này đã gọi lên tính tò mò trong con người của hần, tại sao một người bình thường lại có thể biến đổi nhanh chóng như thế, chắc chắn có ẩn khúc gì rồi. Hoàng nhất thời không sao nghĩ ra, nhưng đột nhiên nhớ ra cái gì đó nên lập tức quay sang hỏi Ethas:

- Chắc học viện chúng ta phải có ghi chép về chuyện này chứ, ý tôi là những văn bản chính thống ấy?

- À cái đó thì ở thư viện hình như có, tôi nhớ là hình như cũng có xem qua một lần rồi thì phải...

Ethas còn chưa kịp nói hết câu thì Hoàng đã đứng dậy bỏ đi luôn, anh ta còn chưa hiểu mô tê gì thì hần đã nói với lại:

- Cậu cứ về trước đi, tôi phải đi nghiên cứu cái “thần thoại” này một chút mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Bí ẩn đáng sợ

Sau khi rời khỏi khoa Chế tạo thực phẩm, Hoàng nhanh chóng quay lại sảnh chính rồi hỏi đường tới thư viện. Cũng giống các ngôi trường khác, thư viện là nơi chứa tư liệu cần thiết để phục vụ cho toàn bộ người trong học viện, thậm chí còn rất nhiều sách cổ quý hiếm được sưu tầm mà chỉ ở đây mới có.

Vì lý do như vậy nên thư viện của Ilumina được ưu ái hẳn một ốc đảo riêng với diện tích không hề thua gì đại sảnh chính, nó được làm theo kiến trúc tháp xoắn ốc chia theo tầng, càng lên cao thì càng có nhiều thứ quý giá. Những thứ này cũng được phân cấp rõ rệt, người thường chỉ được sử dụng tài liệu ở các tầng dưới, muốn lên cao hơn phải có giấy giới thiệu của các giáo sư hoặc đạt được thành tích xuất sắc trong các kỳ thi.

Khi Hoàng đến thì học viên đang vào thời gian sôi động nhất trong ngày, có tới cả ngàn học viên đang tập trung bên trong nghiên cứu rì rầm, chưa kể rất nhiều người từ các khoa khác đang đi tới, ai cũng linh kinh đồ đạc đầy người thiếu điều muốn dọn tổ trong cái thư viện này luôn. Hoàng đứng xem có mấy phút đã bị mấy đống trướng mấy cái liên vì chặn đường, hẳn đành phải bước vào trong để khỏi bị chửi.

- Chào mừng đến với thư viện Ilumina, tôi có thể giúp gì cho bạn?

Một nhân viên nữ trong thư viện thấy Hoàng đứng láo ngáo trước cửa thì tiến lại bắt chuyện, hần nhìn sang rồi trả lời:

- Tôi muốn kiểm các tài liệu về người Sax, có ghi chép cụ thể hoặc hồi ký là tốt nhất.

Nữ nhân viên này nghe vậy thì lấy trong người ra một tấm bảng ma thuật có đề số thứ tự, gõ gõ lên đó vài cái như kiểu khoanh vùng tìm kiếm một lúc rồi nói:

- Tài liệu mà bạn cần nằm ở khu bốn mươi sáu, hàng thứ tám trở xuống, còn vấn đề gì khác không ạ?

- À không cảm ơn, thế là đủ rồi.

Nhân viên này khách sáo hơi quá làm Hoàng thấy không quen lắm, hần cúi chào cô ta một cái rồi linh đi luôn. Dò dẫm một lúc thì hần cũng tìm ra khu được chỉ, mấy cái tài liệu về người Sax này có vẻ không ai quan tâm lắm nên chỗ vào vắng tanh, chưa kể phần sách chứa thông tin về người Sax cũng khá ít, Hoàng tìm một hồi cũng chả kiếm được cuốn nào thực sự ra hồn, chủ yếu chỉ toàn những thứ vớ vẩn hoặc nói về truyền thuyết mà Ethas vừa kể lúc nãy. May mắn là sau đó hần cũng tìm được một quyển nhật ký có viết khá kỹ, nó được một học giả khuyết danh viết ra, bìa bọc da cũ mềm nhưng có ghi chú khá đầy đủ các thông tin cần thiết.

Vị học giả này hình như là một thành viên trong Hoàng gia một quốc gia nhỏ, do không nằm trong danh sách truyền ngôi nên buồn chán bỏ nhà đi du lịch. Theo như hồi ký thì ông ta gia nhập rất nhiều đoàn mạo hiểm lang thang khắp đại lục, trong thời gian đó ngẫu nhiên được biết về người Sax và viết nên cuốn hồi ký này. Sở dĩ nó không được lưu truyền rộng rãi vì một phần là nhật ký cá nhân, một phần khác vì thông tin của đều không kiểm chứng được, rất khó để đưa vào giảng dạy chính thức.

Hoàng trực tiếp bỏ qua đoạn đầu và kiểm vào phần viết về người Sax, có vẻ vị học giả này cũng có nghi vấn truyền thuyết về vị Hoàng đế Niel đầu tiên giống như hần. Ông ta bỏ rất nhiều thời gian để đi tới những chỗ nghi vấn tại Niel, cũng như lục tìm các ghi chép cũ trong dân gian về quãng thời gian trước Hoàng đế Niel lên ngôi. Có vẻ cách làm này có hiệu quả, vì Hoàng thấy có một đoạn rất quả quyết như sau:

- “Về chuyện thay đổi tính tình đột ngột của vị hoàng tử này, nhiều người cho rằng có liên quan tới cô gái bí ẩn kia, nhưng tôi thì nghĩ rằng nó có thể còn có nguyên nhân khác, vì tính tình một người trưởng thành không thể thay đổi trong thời gian ngắn như vậy được”.

Trong những đoạn tiếp theo, Hoàng nhận thấy rằng vị học giả này đã hoàn toàn bị hút vào đề tài về người Sax, đến nỗi coi nó là mục tiêu của đời mình luôn. Hoàng rất ngạc nhiên khi biết rằng ông ta đã thống kê được rất nhiều trường hợp khá giống Hoàng đế khai quốc Niel, tất cả đều có điểm chung là gặp gỡ một người bí ẩn rồi đột ngột biến đổi không rõ lý do. Ở một phần khác của hồi ký, ông ta có ghi ý kiến về việc này:

- “Có vẻ chuyện gặp gỡ người Sax không phải hiếm trên đại lục, nhưng thật lạ khi không hề có ghi chép chính thức nào, tất cả đều chỉ là các lời đồn hoặc truyền miệng với nhau. Tôi tự hỏi đã chuyện gì đã xảy ra, nhưng có một điểm kỳ lạ là tất cả các cuộc gặp gỡ này đều là với người khác phái, vậy đây là dạng quan hệ tình cảm hay đơn thuần chỉ là lợi dụng lẫn nhau?”

Hoàng bắt đầu cảm thấy cái hồi ký này bắt đầu giống tiểu thuyết, khi mà giọng văn của người viết ra nó cứ càng ngày càng nhuộm màu huyền bí. Mặc dù rất cố gắng, nhưng ông ta không thể tìm được tung tích của bất kỳ nhân chứng nào đã từng gặp người Sax, các thông tin có được hầu hết đến từ lời những người đang sống ở đó kể lại, nhưng nó lại có một điểm khiến Hoàng chú ý:

- “Hôm nay tôi đọc được vài câu chuyện khá lạ lùng, nó nói về một Hoàng gia của một công quốc nhỏ bị diệt vong cách đây không lâu, và ngẫu nhiên lại có dính dáng tới người Sax, có vẻ không phải lúc nào bọn họ cũng đem tới may mắn.

Theo như lời kể của những người dân còn sót lại của công quốc nọ, vốn trước đây đất nước của họ tuy nhỏ nhưng cũng thuộc dạng lâu đời và được tôn trọng, là nơi trung chuyển hàng hóa giữa các thương đội lớn qua lại ba đế quốc nên kinh tế rất khá giả. Nhưng không hiểu vào một năm nọ Hoàng gia của nó đột nhiên chết sạch không còn một người nào, khiến đất nước rơi vào tình trạng vô chủ và dần dần lụi tàn sạch sẽ, một công quốc cả nghìn năm lịch sử cứ thế biến mất như trò đùa.

Một điều bí ẩn ở đây là trước chỉ trước khi xảy ra chuyện vài tháng, từng thành viên của Hoàng gia đột nhiên có biểu hiện rất bất thường. Bắt đầu từ đức vua đột nhiên phát điên và giam mình trong phòng, sau đó đến các hoàng tử và công chúa bắt đầu giết hại lẫn nhau. Chỉ trong một tháng toàn bộ số người nằm trong danh sách nối ngôi đều chết sạch, từ vợ con đến anh em gần xa của vị vua này, Hoàng gia mấy nghìn người không còn ai sống sót, gần như là tuyệt tự sạch sành sạch.

Việc này đã ảnh hưởng to lớn đến tình hình công quốc, việc Hoàng gia đột ngột chết sạch đã khiến quan lại lẫn dân chúng bên dưới sợ hãi kinh hoàng. Công việc bị đình trệ, nhiều mối buôn bán huyết mạch bị hủy bỏ, nền kinh tế bị kéo tụt xuống mức âm, thậm chí quân đội không còn người chỉ huy cũng tự ý nổi loạn, trở thành những toán cướp giết hại chính những người dân mà chỉ vài tháng trước họ từng bảo vệ, tình thế hỗn loạn điên rồ chưa từng thấy.

Công quốc này về sau trở thành một nhà thương điên khổng lồ, Hoàng gia toàn bộ chết sạch, quân đội trở thành cướp đường, còn dân chúng thì tuyệt vọng tìm cách sống sót trong chính đất nước của mình. Bạo loạn từ nó đã lan sang các quốc gia đối diện, và cuối cùng khiến ba đế quốc lớn buộc phải cử quân đội tới dẹp loạn, một lần trực tiếp xóa sổ công quốc này trên bản đồ đại lục, nhưng đến cuối cùng lại không ai dám sáp nhập nó vào lãnh thổ của mình, cả một vùng rộng lớn cứ thế trở thành hoang mạc chết chóc.

Đến cuối cùng không ai biết lý do tại sao một công quốc đang phồn vinh lại sụp đổ nhanh tới như vậy, sự tồn tại của nó thậm chí còn bị chôn chặt trong dòng chảy lịch sử về sau. Cuốn nhật ký mà Hoàng đang đọc là một trong những tài liệu hiếm hoi nói về công quốc này, khi chủ nhân của nó đến đây thì vùng đất này đã trở thành nơi hoang vu chết chóc, chỉ còn mấy ngôi nhà xưa cũ cùng vài trăm người dân còn bám trụ lại. Ông ta lần mò dò hỏi thì thấy một chút tin tức có dính líu tới người Sax, nhưng không làm sao tìm ra manh mối nào khác được:

- “Khi tôi nhìn vào những người này, chỉ thấy trong mắt họ là sự sợ hãi tột cùng cùng cô độc đến tuyệt vọng. Điều gì đã khiến một vương quốc phồn vinh tan biến đi như vậy, liệu các truyền thuyết về diêm lãnh từ người Sax có phải lúc nào cũng đúng hay không?”

Phần sau của cuốn nhật ký đáng tiếc lại bị rách nát, cho nên Hoàng cũng không biết số phận của vị học giả này, cũng như các nghiên cứu của ông ta về người Sax ra sao. Hắn đi tìm kiếm một hồi nữa thì tìm thêm được vài thông tin hữu ích khác, đó là cách đây gần một trăm năm, người Sax bắt đầu xuất hiện thưa thớt trên đại lục và chứng minh sự tồn tại của mình không chỉ là truyền thuyết. Từ đây các huyền thoại cũ lại được lời ra, và không biết ai đã đồn thổi rằng chỉ cần lấy được một người trong số họ sẽ có được lợi ích khổng lồ, thậm chí là khai sử lập quốc như vị Hoàng đế kia từng làm.

Tuy vậy tính tới nay thì vẫn chưa hề có ai chứng thực được lời đồn này, và chưa từng có một cuộc hôn nhân nào giữa người Sax với bên ngoài được biết tới, truyền thuyết vì vậy vẫn chỉ là truyền thuyết. Nhưng vẫn có rất nhiều người sẵn sàng đắm đầu vào thử, vì chung quy họ có mất mát gì đâu.

Sau khi đọc xong đồng tư liệu về người Sax, Hoàng cảm thấy cứ có cái gì đó không ổn, chưa nói tới chuyện thông tin thiếu thốn, mà có vẻ những ai có liên quan tới người Sax đều chả có kết cục tốt đẹp cho lắm. Tuy vậy đây cũng chỉ là hứng thú nhất thời chứ Hoàng không có ý định nghiên cứu sâu hơn, hắn cất đồng sách vở tài liệu lẫn lóc trên bàn vào kệ của thư viện sau đó đuổi vài cái rồi chuẩn bị ra về.

Khi bước ra khỏi cửa, Hoàng bỗng nhiên cảm thấy mình đã bỏ sót cái gì đó rất quan trọng liên quan tới người Sax. Hắn dừng lại để suy nghĩ thì bất chợt thấy lạnh toát sống lưng, một giọng nói từ nơi xa lác đột ngột vang lên:

- “Tôi tên thật là Iris, là người Sax. Anh hiểu điều đó có nghĩa gì đúng không?”

Trong đầu Hoàng ngay lập tức hình dung tới một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài, cung thủ của đội mạo hiểm Nanh hổ mà hắn từng có dịp chỉ huy khi mới đến thế giới này, và điều quan trọng nhất ở đây nằm ở chỗ cô gái đó là người Sax. Nghĩ tới đây thì mồ hôi mẹ, mồ hôi con trong người Hoàng ầm ầm chảy xuống như mưa, hắn loạng choạng dựa vào một cây cột gần đó rồi nghĩ thầm:

- “Lỡ chẳng may thực sự có cái lời nguyên chết toi đó thì sao...”

Hoàng không tin mấy chuyện mê tín, nhưng ở cái thế giới mà phép thuật có tồn tại này thì nguyên rủa là thứ quá là bình thường, nhất là khi còn được “vĩnh dự” chạm trán một Nguyên sư hàng xịn ở thành Roc nữa. Trong người hắn vốn đang lời nguyên từ Milenia, nếu chẳng may vô phúc lại dính thêm một phát nữa từ cái vụ người Sax này thì kiểu gì mà sống được nữa.

Theo như lời Iris nói thì cô ta sẽ tìm hắn sau ba tháng, tính từ lúc còn ở thành Roc cho tới giờ thì đã qua mốc thời gian đó lâu rồi, chưa kể bản thân còn dọn lên thủ đô nữa. Hoàng càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, vụ này không thể chần chừ được, phải tìm cách liên lạc ngay với cô gái người Sax đó.

Hoàng nhanh chóng rời khỏi thư viện, sau đó ba chân bốn cẳng chạy thẳng tới nơi chuyển phát thư từ của học viện, hắn cần phải soạn gấp một lá thư gửi cho Khadas nhờ ông ta tìm hộ Iris, cái này mà chậm trễ thì đúng là đại họa.

Ở thế giới này không có điện thoại hay mấy thứ công nghệ ở Trái Đất, do đó họ vẫn dùng các chuyển phát thư từ truyền thống. Hoàng liếc qua bảng giá thì quyết định chọn loại tốt nhất là đưa tin bằng Phi long, lúc này cần càng nhanh càng tốt, hắn nói luôn với người nhân viên đứng gần:

- Tôi cần gửi thư gấp, lấy cái Phi long ấy.

- Bạn chắc chứ, chuyển thư bằng Phi long chi tiết kiệm được vài ngày thôi, mà giá thì có thể gấp năm lần bình thường đấy.

Hoàng nghĩ cũng chả cần nghĩ, lúc này tiền còn có giá trị quái gì nữa, hắn trả lời luôn:

- Chắc chắn, anh làm nhanh hộ giùm với.

- À vâng, nếu vậy thì phiền bạn đưa thẻ học viện để xác nhận, tôi sẽ điền mẫu ngay bây giờ.

- Cảm ơn.

Sau khi đưa ra chiếc thẻ của mình cho người nhân viên này, Hoàng ngay lập tức bắt tay vào viết thư. Hẳn tất nhiên không thể nói rõ mục đích được, mà chỉ đơn giản nhờ Khadas tìm một cung thủ ở hội mạo hiểm có tên là Ike, sau đó nhắn cho anh ta lên thủ đô tới địa chỉ mới của mình. Hoàng còn cẩn thận đóng một con dấu riêng của quý tộc lên bức thư, ý nghĩa rằng nó thuộc dạng khẩn cấp và chỉ có người nhận mới được quyền mở.

Làm xong xuôi hết mọi chuyện, Hoàng đưa lại lá thư cho người nhân viên, chỉ vài phút sau đó đã có một con Phi long từ phía trong phóng vọt lên trời nhanh như chớp. Hiệu suất làm việc quả nhiên rất nhanh và tiền cũng rất tốn luôn, tốn tới gần mười ngàn Kron, đúng là chả khác gì ăn cướp.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Nghiên cứu thực phẩm

Nhìn theo con Phi Long dần mất dạng trên bầu trời không làm Hoàng cảm thấy khá hơn, hẳn có cảm giác có một sợi dây đang tròng vào cổ mình, cảm giác phải chờ đợi thật không dễ chịu tí nào.

Trên đường quay lại khoa, Hoàng chìm đắm trong mớ suy nghĩ về người Sax, tuy mọi chuyện cứ ảo loì còn hơn cả chém gió đa cấp, nhưng ở cái thế giới chết tiệt này thì không nghĩ ngờ gì nó sẽ thành sự thực. Hoàng suy nghĩ mông lung đến mức đi nhầm đường ra sảnh chính, hẳn chán nản thờ dài, mất tinh thần đến độ này thì còn làm ăn gì được nữa.

Hoàng đành phải ngồi xuống một lúc để định thần lại, lúc này cũng là giờ đổi tiết nên có rất nhiều học viên lẫn giáo sư đi qua đây, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt. Hoàng để ý thấy có một giáo sư đang được rất đông học viên vây lấy hỏi han, ồn ào cả một góc đại sảnh, số này toàn học viên nam và có vài người khá quen mặt nữa.

- “Quái, sao cảnh này nó cứ quen quen thế nào ấy nhỉ.”

Hóa ra đây là những học viên từ lớp Chế tạo thực phẩm lúc nãy, còn vị giáo sư kia khỏi hỏi cũng biết là Helen, có lẽ là mấy anh chàng học viên bạo gan đã chủ động hỏi bài cô ta để lấy cơ tiếp cận trông si. Hoàng thấy đám đông náo nhiệt này thì tự nhiên hơi buồn cười, mấy thằng nhóc kia kể ra cũng kiên trì đấy, hẳn định đứng lên đi tiếp thì đột nhiên có luồng điện xẹt qua trong đầu:

- “Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra nhỉ, chẳng phải Helen cũng là người Sax đó sao?”

Hoàng vỗ đầu vài tự phạt sự ngu si của mình, cứ lo lắng về lời nguyên đồn đại không rõ ràng kia sao không đi hỏi trực tiếp cho rồi, chả phải trong học viện này có một cô gái người Sax đó sao. Chấn chấn Helen phải biết về mấy chuyện nguyên rủa hay ban phúc của chủng tộc mình, hẳn là có thể từ cô ta tìm được mấy thông tin giá trị, ít nhất là cũng khiến bản thân chủ động hơn là cứ ngồi chờ sung rụng như thế này.

Còn chuyện tiếp cận Helen chắc cũng không khó lắm, cô ta vốn là giáo sư khoa Khoáng thạch học, chuyện học viên đến gặp giáo sư đúng là điều hiển nhiên không có gì phải bàn cãi. Giải tỏa được vướng mắc trong lòng, Hoàng nhanh chóng quay trở về khoa, phải tìm Ehas hỏi vài thứ về cô nàng giáo sư kỳ cục kia mới được.

- Anh muốn biết lịch trình làm việc hằng ngày của giáo sư Helen à?

Ehas đã trở về khoa từ sớm, thấy Hoàng vẻ không đầu không đuôi hỏi như vậy thì rất ngạc nhiên. Tuy vậy chuyện không có gì là bí mật nên anh ta trả lời luôn:

- Lịch của giáo sư Helen không ố định, do khoa của chúng ta hơi đặc thù nên mọi người làm việc khá tùy hứng. Chỉ là cố định ba ngày trong tuần giáo sư Helen sẽ đến giảng về Chế tạo thực phẩm, nếu anh muốn muốn hỏi vấn đề gì thì đó là lúc tiện nhất.

Hoàng nghe Ehas nói vậy thì suy nghĩ một lúc, có vẻ Helen không mặn mà lắm với mấy cái Khoách thạch học này, chỉ còn nước tiếp cận cô ta từ khoa Chế tạo thực phẩm vậy. Thời thì đang nào cũng đang rảnh rỗi, nghiên cứu một chút về môn này hẳn không thành vấn đề, dù sao phải có cái gì để lấy cớ một chút, chứ không thể nào cứ thế xâm xâm đi gặp cô nàng người Sax đó được.

Do chuyện này có liên quan trực tiếp tới an nguy bản thân, nên sau khi nói chuyện với Ehas, Hoàng rất nhanh chóng tìm các tài liệu và dụng cụ cho công việc nghiên cứu thực phẩm. Cơ bản nếu nói về đồ ăn nhanh thì ở Trái Đất đi trước thế giới này cả mấy vạn dặm, chưa kể người hiện đại ai chả nốc hàng đông mĩ gói, hẳn là cũng có ít nhiều kinh nghiệm thực tiễn rồi.

Mấy ngày sau đó, Hoàng đóng ồ luôn ở thư viện để nhồi kiến thức của Nghiên cứu thực phẩm vào hệ thống. Khi thực sự bắt tay vào tìm hiểu chuyên sâu, hẳn nhận ra rằng ngành công nghiệp này sơ sài đến đáng thương. Thành quả lớn nhất của nó chỉ là mấy miếng bột trộn thịt khô trông như xi-măng, thường dùng để cứu đói dân chạy nạn hoặc tống cho bộ binh khi hành quân xa. Còn trong cuộc sống thì đồ ăn nhanh gần như không xuất hiện vì nó cực kỳ khó nuốt, chưa kể còn khó bảo quản nữa.

Các quốc gia không phải không nhận ra tầm quan trọng của thức ăn nhanh, nhưng cơ bản do văn hóa ăn uống trên đại lục là phải nóng sốt, kể cả các đoàn mạo hiểm cũng có nấu nướng trên lửa nếu có điều kiện, nên mấy thứ nguội ngắt cứng đờ này làm thế nào cũng không thu hút được dân chúng. Tất nhiên nghiên cứu thì vẫn phải nghiên cứu, nhưng tiến triển thì chậm chạp khác gì rùa bò.

Hoàng cũng đi tự mình nếm thử vài mẫu thức ăn nhanh thường thấy, và nhận thấy một điều là chúng chả khác gì đất nung trộn cỏ khô, khó ăn tới muốn phát nôn. Hắn nhận ra một điều là thức ăn nhanh ở thế giới này không có khái niệm về phụ gia, những người sản xuất chỉ đơn giản là phơi khô rồi trộn lẫn nguyên liệu vào nhau, cố gắng làm sao cho càng để được lâu càng tốt, chả trách nó lại dở tệ như vậy.

Hoàng mất hơn một tuần lễ đánh vật với mấy thứ khó-nuốt-như-xi-măng này, tới mức lưỡi muốn tẽ ra làm đôi, cuối cùng hắn quyết định là phải bỏ công bỏ sức một chút, làm ra một loại đồ ăn gì đó ra hồn để gây ấn tượng với Helen. Rất may là khoa Khoáng thạch học cũng chả có việc gì làm, nên Hoàng có thừa thời gian rảnh để đi nghiên cứu mấy thứ linh tinh này. tất nhiên là có sự giúp đỡ của Ethas

- Anh muốn hỏi ở thủ đô chỗ nào ăn ngon nhất à?

- Ừm, nếu được thì mấy món nào dễ tiêu hóa là tốt nhất.

Cuộc sống thường ngày của Ethas dạo này bị xáo trộn rất nhiều, liên tục bị tên học viên mới làm phiền, muốn đi nghiên cứu đảng hoàng cũng không được. Hôm thì hắn hỏi chỗ chơi bởi trong học viện, lúc khác lại hứng lên kéo đi hết khoa này tới khoa khác, bây giờ thì tới chỗ ăn uống trong thủ đô, thật không hiểu thằng này thi vào học viện làm gì nữa.

Tuy vậy Ethas lại không tiện từ chối Hoàng, vì anh ta dù sao cũng tính là học viên đi trước chưa kể còn cùng khoa, mấy việc hướng dẫn này cũng phải có chút trách nhiệm. Mặt khác là do cái khoa Khoáng thạch học này vắng tanh vắng ngắt, thời gian rảnh cực nhiều nên Ethas mới có thể chiều được mấy cái thú vui này của Hoàng, chứ ở chỗ khác thì mơ đi.

Ethas xếp gọn lại đồng đất đá đang làm dang dở, suy nghĩ một lúc rồi trả lời lại:

- Từ đây đi ra trung tâm thủ đô không xa lắm, hầu hết các quán ăn nổi tiếng đều tập trung ở đó cả.

- Được rồi, cứ lên đường cái đã, tới nơi rồi tính tiếp.

Hoàng dứt lời rồi cầm tay Ethas kéo theo luôn, mấy ngày này ngoài việc tới thư viện thì hắn cũng để ý tới các con đường và trạm trung chuyển ra ngoài, nên không còn cảnh bị lạc đường như trước nữa. Học viện Ilumina có luật lệ khá thoáng, học viên thích đi ra ngoài lúc nào tùy ý, miễn sao đừng ảnh hưởng tới quá trình học là được, điều này rất thuận tiện cho những ai có nhà ở thủ đô, hoặc cần phải mua tài liệu chuyên ngành liên tục.

Học viên có thể tự do chọn phương tiện di chuyển, hoặc đến các bãi Gaikon của học viện được miễn phí, so sánh thì nó cũng gần giống xe buýt thời hiện đại. Những con Gaikon ở học viện khác với loại bình thường, chúng đã qua lai giống để giảm kích thước đi, cũng như được các Thuần thú sư cấy một cái cánh trên lưng để có thể bay như chim. Do đó tuy chở được ít người hơn, nhưng đám Gaikon này lại thích hợp cho mấy ốc đảo lơ lửng trên không tại học viện Ilumina.

Những trạm Gaikon này luôn đông người sử dụng, khi Hoàng và Ethas đến nơi thì vừa may đang có một con sẵn sàng, hai người nhanh chóng nhảy giành chỗ lên cùng một mớ học viên khác. Chỉ vài phút sau đó cái lồng trên lưng con Gaikon này đã chật kín người, mấy nhân viên đứng cạnh thuận tay đóng cửa lại và ra hiệu cho người điều khiển phía trên chuẩn bị rời bến, số học viên không lên kịp đành phải quay trở lại chờ chuyến tiếp theo.

Trái với vẻ ngoài ục ịch xấu xí cùng cặp cánh thô kệch gắn trên lưng, đám Gaikon này bay rất nhẹ nhàng thuần thục, Hoàng ngồi bên cực kỳ thoải mái dễ chịu, chả khác gì máy bay hạng sang cả. Con Gaikon chở Hoàng và Ethas chậm chậm bay ra khỏi học viện, theo lộ trình định sẵn hướng vào thủ đô.

Sau gần hai mươi phút, con Gaikon hạ cánh xuống một trạm đáp nằm bên rìa thủ đô. Học viện Ilumina có khoảng gần mười chỗ lớn nhỏ như vậy xung quanh thủ đô, dùng chung cho tất cả các loại phương tiện ở cả đường bộ, đường không lẫn đường thủy. Từ đây thì Hoàng và Ethas phải đi một đoạn nữa mới tới trung tâm thủ đô, do đó họ gọi một chiếc xe ngựa để tiết kiệm thời gian. Hoàng nhìn đồng người qua lại như mắc cửi muốn hoa cả mắt, lại nhìn sang Ethas cứ bồn chồn quay qua quay lại thì thuận miệng hỏi:

- Sao thế, cậu buồn tè à?

Ethas nghe Hoàng nói như vậy thì ngó người ra một lúc, sau đó ấp úng trả lời:

- Tôi...tôi...quên mang tiền rồi.

- Xời, tưởng có chuyện gì quan trọng, hôm nay coi như tôi đãi, cứ thoải mái đi, lần sau cậu trả cũng được.

Hoàng vẫn còn một mớ tiền nhàn rỗi, nên rất hào phóng mở miệng trấn an Ethas, dù sao chỉ là ăn uống vớ vẩn thôi mà, có thể đắt tới mức nào được chứ há. Một điều nữa là sau một thời gian ở chung, Hoàng cũng biết Ethas chỉ mới có hai mươi mốt, nhỏ hơn bản thân gần chục tuổi, do đó Hoàng triệt để xem cậu ta là đàn em lớp dưới, bất chấp là mặt của hắn hiện giờ trông còn non choét bùng ra sữa hơn cả Ethas.

Chiếc xe ngựa rất nhanh chạy tới trung tâm thủ đô, Hoàng nhanh nhẹn bước xuống trả tiền và lôi cổ Ethas hình như đang sắp ngủ gật xuống đường. Mặc dù đã đến đây vài lần, nhưng Hoàng vẫn chưa hết hào hứng với cảnh vật cùng kiến trúc nơi này. Ethas thì khác, cậu ta có vẻ đã quá quen rồi nên cứ đứng yên tại chỗ ngáp dài ngáp ngủ, Hoàng thấy vậy thì lại gần vỗ đầu Ethas một rất mạnh cái rồi nói:

- Được rồi, theo cậu chúng ta nên đi chỗ nào đầu tiên?

Ethas bị Hoàng vỗ muông đập mặt xuống đường nhưng chỉ biết cầu nhàu trong miệng chứ không dám ý kiến gì, cậu ta suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Hay chúng ta nên vài quán ăn dành cho gia đình trước, mấy chỗ đó giá cả vừa phải mà đồ ăn cũng nổi tiếng lắm đấy.

- Được rồi tôi không biết gì cả đâu, cậu nói vậy thì là vậy đi.

Hai người sau đó tách khỏi đám đông đi qua một con đường nhỏ nằm cách đó không xa, đây là chỗ tập trung rất nhiều quán ăn loại nhỏ và vừa, chuyên dành cho các gia đình hoặc nhóm bạn ít người. Chỗ mà Ethas nói nằm hơi chệch về phía trong, chỉ có độc mỗi cái bảng hiệu gắn hờ trên cửa, nếu không người chỉ đường thì rất khó để tìm ra được.

Đây là quán ăn gia đình đúng nghĩa, với bàn ghế được bố trí san sát nhau và chỉ có duy nhất một lầu, diện tích rất khiêm tốn nếu so với chỗ mà lúc trước Hoàng đi cùng Milenia. Ethas có vẻ là khách quen ở chỗ này, cậu ta rất nhanh đi vào nói gì đó với nhân viên rồi chọn một bàn gần cửa sổ nhìn ra đường. Hoàng còn đang phân vân không biết chọn món gì thì Ethas đã nói:

- Ở đây nổi tiếng nhất là súp thập cẩm đại dương, anh muốn thử qua nó không?

Mục đích của Hoàng đến đây không phải để ăn mà là tìm tư liệu cho việc chế tạo thức ăn nhanh, dự định của hắn là làm sao chế ra những thứ như mì hoặc bún ăn liền như ở Trái đất. Do đó nghe Ethas nói tới súp thì Hoàng thực sự không mặn mà cho lắm, nhưng dù sao đã bỏ công tới đây rồi thì cũng nên thử qua đặc sản địa phương chứ, vì thế hắn liền trả lời:

- Ừm, vậy thì lấy hai phần trước đi đã.

Ethas gật đầu rồi gọi phục vụ bàn lại gọi món, cả hai không phải chờ lâu khi chưa tới một phút sau đó đã có hai bát súp được bung lên, vẫn còn nóng hổi hơi bốc khói nghi ngút. Hoàng thấy cái quái gì mà nhanh tới bất ngờ, còn hơn cả úp mì thì ngạc nhiên hỏi:

- Họ là thế nào mà nhanh vậy, còn chưa được một phút.

- À, món súp này được đầu bếp chuẩn bị từ sớm, họ nấu làm hai lần và cứ giữ như vậy cả ngày, có khách vào mức ra luôn nên nhanh lắm.

Ethas vừa giải thích vừa chậm chậm dùng thìa khuấy quanh bát súp khiến nó tỏa hương thơm ngát, mùi hải sản đậm đặc cùng các loại gia vị giống như tiêu, hồi và ớt khô bốc lên nức mũi, khiến Hoàng ngồi kế bên cũng không tự chủ nuốt nước bọt.

Bát súp này nhìn gần giống súp cua khai vị ở Trái đất, nhưng nó lại đặc sệt như cháo chứ không quánh lại như bình thường. Hoàng tò mò khuấy lên vài lần thì thấy phải có hơn hai mươi loại nguyên liệu là ít, tất cả đều được băm hoặc xay nhỏ nên không rõ chúng thực sự là thứ gì. Có vẻ các loại nguyên liệu chính đã được ướp gia vị và chế biến trước, sau đó khi cho vào súp lại đun lại lần nữa nên mùi hương của chúng vô cùng đậm đà, quện chặt vào nhau và tỏa ra ngào ngạt khi bung ra cho khách.

Một điểm khá đặc biệt là bát súp này là nó không hề có rau xanh, khách thích gì thì tự lấy trong một bát nhỏ kế bên rồi trộn vào tùy sở thích, Hoàng thì không đợi được nên tự mình xúc một thìa đầy ăn trước:

- “Ừm, ngon tuyệt, vị đậm và nồng thật.”

Cảm giác đầu tiên của Hoàng về món súp này là nó tràn đầy hương vị, phần nhiều là do số nguyên liệu đa dạng và cách chế biến làm hai công đoạn, cộng thêm số gia vị vừa cay vừa nóng khiến chúng xộc thẳng lên mũi, nhưng quan trọng nhất là phần nước dùng ngọt lịm do được nấu liên tục. Một điều nữa là tuy nhìn qua có vẻ rất đặc, nhưng do có nước dùng và nguyên liệu được băm nhỏ, nên súp gần như là tan ngay trong miệng, vừa đủ để lưu lại hương vị của món ăn trên đầu lưỡi thực khách mà không tạo cảm giác quá nóng.

Ethas thấy Hoàng sau miếng đầu tiên thì liên tục nhồm nhoàm như chết đói thì chỉ cười thầm, anh ta múc từng thìa súp với rau ăn kèm rồi từ từ thưởng thức. Cả hai cứ thế ăn hết sạch hai bát súp trong im lặng, sau khi liếm nốt miếng cuối, Hoàng thở ra một hơi thỏa mãn cảm thán:

- Ngon thật, đúng là bổ công ra khỏi học viện.

- Tất nhiên rồi, súp ở đây thuộc loại có tiếng ở thủ đô đó, mà anh có muốn gọi thêm gì nữa không?

Bát súp này dù sao cũng chỉ là đồ ăn nhẹ chưa đủ để làm người ta no bụng, nhưng dù sao vẫn còn có việc phải làm, không nên tổng tổng nhiều quá, Hoàng lắc đầu:

- Tôi thế này là đủ rồi, mà tại sao súp ở đây ngon mà có vẻ ít người thế.

Phục vụ bàn thấy khách không gọi gì thêm liền tiến lại dọn hai bát súp đi, sau đó đặt lên một bình trà nóng để hai người nói chuyện. Ethas tự rót cho mình một chum, sau đó trả lời:

- Không phải ít người đâu, do chúng ta đến chưa đúng lúc thôi, thường là cuối ngày mới là thời gian mà quán đông nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Món ăn lý tưởng

Hoàng nghe Ethas nói vậy thì thấy hơi lạ, đáng lý nếu là quán ăn gia đình thì cuối ngày phải là lúc vắng nhất mới phải chứ, làm sao mà ngược đời thế được. Thắc mắc của hắn rất nhanh đã có lời giải khi Ethas nói tiếp:

- Món súp thập cẩm đại dương chúng ta vừa ăn được giữ nhiệt cả ngày, do đó càng về sau vị nó càng đậm đà nhất là nước dùng. Vì thế người sành ăn thường chọn những phần cuối cùng, đó là lúc mà món súp ngon nhất. Chúng ta đến hơi sớm, đây chỉ mới là phần ngon thôi.
- Hừ, tôi tưởng là đun thế nó sẽ cạn khô đi chứ, làm sao mà còn đủ để ăn?
- Thì chính vì thế mới phải canh giờ, vào sớm quá thì chỉ ăn loại bình thường giống chúng ta, nhưng vào muộn thì hết phần, muốn ăn ngon thì phải chịu cực mà.

Hoàng nghe Ethas giải thích thì cũng hiểu được tương đối, thôi coi như là ai có hứng thú thì canh chừng mấy thứ này cũng được, nhưng tự nhiên hắn nhớ ra một thứ nói:

- Vậy tại sao quán ăn này không nấu nhiều hơn, vậy là ai cũng được ăn rồi?

Ethas nghe Hoàng nói vậy chỉ vào nhà bếp phía sau, nơi chỉ có độc một chiếc nồi súp đang bốc hơi nghi ngút rồi trả lời:

- Họ không muốn làm vậy, món súp này phải chuẩn bị rất mất công, nếu làm nhiều hơn thì chất lượng sẽ không còn được như bây giờ nữa.

Vấn đề này rất dễ hiểu, nhân lực có hạn mà muốn tăng số lượng thì đương nhiên phải giảm chất lượng xuống thôi. Có thể nếu làm nhiều súp hơn thì lợi nhuận của quán sẽ tăng, nhưng nếu vì thế mà khiến độ ngon giảm xuống làm khách quen bỏ đi thì tính ra cũng không lời thêm tí nào, lâu dần còn khiến quán bị mất danh tiếng, đây rõ ràng là một bài toán kinh tế đơn giản.

Hoàng đánh giá khá cao món súp thập cẩm đại dương này, nó dễ ăn, có vị ngon và cũng đủ dinh dưỡng nữa, hoàn toàn có thể lấy nó làm ý tưởng để nghiên cứu thức ăn nhanh về sau.

Hai bát súp có giá gần một trăm Kron, nếu ở thành Roc thì đây là con số rất lớn, nhưng tại thủ đô thì nó chỉ ở mức trung bình mà thôi, vẫn ở mức chấp nhận được. Hoàng sau đó còn nấn ná lại gọi thêm mấy phần nữa mang về nghiên cứu, cũng như quan sát nồi nấu và khu vực bếp để lấy được nhiều thông tin nhất có thể, dù sao cũng đâu thể kêu người ta chỉ công thức cho mình được.

Tiếp theo hai người còn đi thêm mấy quán ăn nữa, nhưng không có chỗ nào làm Hoàng ấn tượng bằng món súp đầu tiên. Sau khi đã nếch đầy một bụng hồ lớn, Hoàng cùng Ethas lê bước lạch lè về trạm đón Gaokon của học viện, rồi nhắc móng trở về khoa Khoáng thạch đầy khó nhọc, chấm dứt một buổi đi ra ngoài chỉ toàn ăn và ăn.

Mấy hôm tiếp theo, Hoàng không đi tới thư viện như thường lệ mà quyết định ở lại nhà để nghiên cứu món súp thập cẩm đại dương hôm qua. Một điểm lợi là cái khoa Khoáng thạch học này không có người, nhưng đồ đạc dụng cụ để lại thì có hàng đống. Mấy ngày trước Hoàng được Ethas chỉ tới nhà kho của khoa, sau đó hắn tận lực bòn rút tất cả những thứ có thể bòn rút được, biến ngôi nhà của mình thành một phòng nghiên cứu loại xịn, với đầy đủ dụng cụ chất lượng đáng giá tiền triệu cao cấp nhất.

Tất nhiên mấy thứ này là hoàn toàn miễn phí, đây là đồ được cấp theo kỳ từ học viện xuống các khoa, nhưng do Khoáng thạch học rất toàn một lũ du mục nay đây mai đó nên số dụng cụ này bị bỏ xó, cuối cùng lại làm lợi cho Hoàng thỏa sức vơ vét.

- “Nên bắt đầu từ chỗ nào đây...”.

Lấy mấy phần súp mua hôm qua từ tủ chứa ra, Hoàng cơ bản không biết phải làm thế nào. Hắn chỉ nhớ mang máng nguyên tắc cơ bản của đồ ăn liền là nguyên liệu chính được sấy rồi chiên qua dầu, sau đó là hút khô và đóng gói cùng các loại gia vị tổng hợp, nhưng ở cái thế giới này thì đào đâu ra mấy thứ mấy mớ xa xỉ như vậy được. Hoàng cố nặn óc nhớ xem trong game “Ngai vàng của Hoàng đế” có dụng cụ nào hữu dụng trong vụ này không, nhưng nhất thời không tòi ra được thứ gì, vì thế đành phải bắt tay vào làm bừa trước đã.

Ở thế giới này dân chúng dùng một loại đá có chứa nguyên tố lửa làm nguyên liệu đốt và nấu ăn tại nhà, chỉ cần truyền nguyên lực vào là nó sẽ bùng cháy như than, tùy chất lượng từng loại mà thời gian khác nhau. Thứ này không sợ ướt, có thể cắt nhỏ để mang đi theo người, là đồ lý tưởng nếu cần đun nước sôi để nấu thức ăn nhanh. Do đó Hoàng quyết định sẽ theo hướng làm giống như mỳ ăn liền, chỉ cần đun nước đổ vào vài phút là dùng được ngay, vấn đề tiếp theo là xử lý nguyên liệu thế nào.

Làm phần sợi mỳ không khó, vì đơn giản là chỉ hấp chín rồi sấy khô là xong, nhưng các thứ thứ nguyên liệu kia mới là vấn đề. Ở đây không có máy hút chân không, chưa kể cũng chả có mấy loại túi chuyên dụng, lấy cái gì mà bảo quản thịt cá các kiểu đã qua chế biến được. Hoàng ngồi vắt óc suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định:

- “Nếu thế thì dùng thịt khô đi, lấy mấy loại chất lượng cao rồi tẩm ướp gia vị đúng cách cũng phải trữ được hàng tháng.”

Tư duy làm đồ ăn nhanh của Hoàng không phải hướng tới giá thành rẻ để sản xuất hàng loạt, mà cốt làm sao tốt nhất, ngon nhất và đắt tiền nhất có thể, chỉ có như thế thì sản phẩm mẫu của hắn mới có thể khơi gợi được sự chú ý của Helen, từ đó lấy cơ tiếp cận cô ta. Riêng về tiền thì Hoàng không hề lo lắng, vì mấy cái thứ thịt cá với gia vị này tốn được bao nhiêu mà sợ.

Vấn đề khó nhất là phải làm sao để chế ra gia vị có đặc trưng của món ăn, ở Trái Đất thì có thể dùng các loại phụ gia công nghiệp để tổng hợp ra chúng khá dễ dàng, nhưng trong cái thế giới này thì mơ con mẹ nó đi. Hoàng không tự cao tới mức nghĩ mình đủ khả năng bắt chước hoàn hảo mùi vị của món súp này được, chỉ cần làm sao đó để nó hợp khẩu vị nhất là đủ.

Thế là những ngày tiếp theo, hắn lọc ra những nguyên liệu cảm thấy quen thuộc nhất trong món súp thập cẩm đại dương này, sau đó ra chợ mua đồ thô chất đầy nhà. Từ đây Hoàng lấy một đồng nồi từ kho của Khoa, rồi bắt đầu tập nêm nếm sao cho gần đúng nhất. Bản thân hắn không có năng khiếu về nấu ăn, chưa kể món súp này cũng thuộc dạng khó làm, nên kể cả là chỉ cần giống phân nửa cũng là cả một chặng đường gian nan.

- Quấy mạnh con mẹ nó tay lên, làm như rùa thế thì bao giờ mới xong được.

Góc sân vắng vẻ của khoa Dược học lúc này đang hiện lên một cảnh tượng cực kỳ quái dị, bốn, năm cái nồi sắt to tướng xếp hàng ngang bốc hơi nghi ngút, bên cạnh nó là hai bóng người đang còng lưng cầm mấy thanh gỗ to như cổ tay xoay vòng liên tục. Hoàng lúc này cời trần trụi trực, mồ hôi tuôn như tắm, gân cơ nổi lồng vòng như sắp tắt thở tới nơi vừa quấy vừa quay sang chửi thề luôn mồm. Đứng kế bên cạnh hắn là Ethas, toàn thân đỏ kè như con tôm luộc, đầu tóc rũ rượi vì mệt, cầm một cây gỗ dẹt còn to hơn cả người đang phải nghiêng răng nghiêng lợi làm việc, trông chẳng khác gì nô lệ khổ sai.

Cách đó không xa, con báo Đỏ của Ethas thì nằm nhòai người dưới đất nhìn chủ nhân mình làm việc, chốc chốc lại quơ tay lấy một khúc xương to dùng bên cạnh chậm rãi nhấm nháp. Cách ăn của Đỏ cũng cực kỳ chất chơi, một cục xương ống hàng đồng thịt nó chỉ nhá đúng vài miếng rồi vứt đi, còn phung phí hơn cả người nữa. Tuy vậy thì với núi xương chất cao có ngọn phía dưới mỗi cái nồi, thì như thế chả ăn nhằm gì cả.

Đám dung dịch bên trong hai cái nồi được Hoàng và Ethas quấy bắt đầu chuyển sang dạng đặc quánh, sau đó ngả màu xám xịt và bốc ra mùi gạo cháy hơi gắt mũi. Nếu nhìn từ ngoài vào thì tất cả mọi người sẽ nói đây là cám lợn trăm phần trăm, nhưng thực tế nó lại là mẫu thử thứ N của Hoàng trong công cuộc làm ra món Súp thập cẩm đại dương kia.

Do không thể tổng hợp ra loại súp giống như nguyên mẫu, nên Hoàng đã dùng cách nguyên thủy nhất là trộn lẫn nguyên liệu với nhau rồi bỏ vào nồi đun tới khi nào ra nước dùng ưng ý thì thôi. Cách này đòi hỏi một lượng nguyên liệu thô khổng lồ để thử nghiệm, nên mấy ngày nay Hoàng phải liên tục đứng trông nồi là vì thế, chưa kể phải quấy liên tục để chúng không bị nổi bọt với vốn cục với nhau nữa. May mắn là trước khi làm Hoàng đã dụ khị được Ethas giúp mình, dù sao thì cậu thanh niên này cũng là người có nguyên lực, mấy công việc đòi hỏi sức lực này dĩ nhiên làm tốt hơn hắn nhiều.

Nhưng mặc dù có chuẩn bị thế nào, thì vấn đề cuối cùng là hương vị thì Hoàng lại không thể làm được. Hắn hoàn toàn bất lực trong việc bắt chước món súp thập cẩm đại dương kia, thứ làm ra chỉ là một đồng nước thịt ngọt lợ, béo đến phát ngấy. Đừng nói là làm đồ ăn liền, đem ra làm nước dùng bình thường còn khó nữa. Thí dụ như cái nồi đang nấu hiện tại, Hoàng quơ tay lấy thìa nếm thử rồi lập tức nhăn mặt chửi thề:

- Mẹ nó, khó ăn còn hơn cả phân nữa.

Quăng cây gỗ trong tay ra đất, Hoàng bực tức đá thẳng vào chiếc nồi kế bên khiến nước dùng bên trong đổ văng tung tóe, làm con báo Đỏ đang nằm gần phải nhảy dựng lên để tránh, nó tức tối xì lông ré lên mấy tiếng cực kỳ bất mãn. Ethas thấy vậy thì hơi chùng xuống nhưng vẫn không dám dùng tay, vì cơ bản mấy ngày nay cậu ta bị Hoàng chửi cho thành ngu người tới nơi rồi, sắp tạo thành phản xạ nghe lời vô điều kiện.

Thực ra Hoàng bực tức không phải vấn đề món súp mình làm quá khó ăn, mà chủ yếu vì hắn thử nghiệm suốt vẫn chẳng thể tìm ra cách tạo ra hương vị đúng như mong muốn. Điều này làm cho Hoàng ngộ ra rằng trong lĩnh vực này mình vốn chả khác gì một thằng ngu độn nghiệp dư, vốn cứ tưởng chỉ cần bỏ sức ra thực nghiệm thật nhiều là đủ, nhưng bây giờ thì đúng thật là mấy thứ này không có kiến thức thì không thể làm được.

Hoàng nhìn sang Ethas vẫn còn đang cầm cúi đứng quấy thật lực không dám nói tiếng nào thì cảm thấy mình hơi nhẩn tâm, bóc lột sức lao động miễn phí của thằng nhóc này cũng nhiều quá rồi, hắn liền nói lớn:

- Đủ rồi, hôm nay làm tới đây thôi, cậu đi nghỉ đi.

Ethas nghe Hoàng nói vậy thì như được đại xá, lật đật thu dọn đồ đạc, đẩy nắp cẩn thận đảm nồi còn lại rồi gọi con báo Đỏ đang đi mò xương quay trở lại, ba chân bốn cẳng đánh bài chuồn thẳng cẳng không ngoảnh đầu lại. Mấy hôm nay khối lượng công việc tay chân mà Ethas làm sợ còn nhiều hơn cả nửa đời cộng lại, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại đi nhận lời Hoàng để thành đầy tớ không lương thế này.

Hoàng hết nhìn sang đồng nồi lại nhìn xuống đám xương chồng chất dưới đất, con bực tức vừa lẳng xuống lại bùng lên giữ dội. Tuy vậy hắn cố gắng kiềm chế nó lại, dù sao nghiêng cứu cũng phải chấp nhận thất bại, không thể đụng tý là nổi điên như thế này mãi.

Dù sao cũng không thể làm gì được nữa, Hoàng cúi xuống lấy một phần nước dùng vừa làm cho vào lọ để làm mẫu theo dõi. Hắn nhìn quanh quất một hồi rồi quyết định ra ngoài đi dạo một chút cho tỉnh táo, hi vọng là sẽ tìm được ý tưởng gì đó để cải tiến số nước dùng chết toi này.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Tư duy sai cách

Hoàng men theo con đường đom đóm ra khỏi khoa Khoáng thạch học, đầu óc rối bời bởi đủ thứ chuyện linh tinh. Thư của hắn gửi cho Khadas giờ hắn cũng tới nơi rồi, chắc vài ngày nữa sẽ có câu trả lời, chưa biết Khadas có tìm ra được cô gái người Sax Iris kia hay không, do đó việc làm thân với Helen phải là ưu tiên hàng đầu. Nhưng khôn nổi cách thức khá đĩ nhất lại đang tắc tịt, chừng nào chưa làm được một món đồ ăn liền ra hồn thì Hoàng khó lòng mà thu hút sự chú ý của Helen.

Men theo con đường đom đóm ra khỏi ốc đảo của khoa, Hoàng tho thẩn tới sảnh chính nhìn ngắm dòng người qua lại, ngồi ngẩn một lúc không biết nên làm gì. Hắn rất muốn tìm một ai đó cùng bàn bạc về thứ mỳ ăn liền đang làm, nhưng khổ nỗi ở thư viện này Hoàng chẳng quen biết ai ngoài Ethas, muốn tìm người để hỏi ý kiến cũng không có. Do tuổi tác tách biệt cộng thêm bản tính lười biếng, thành ra Hoàng không để tâm lắm tới các học viên khác trong học viện. Ethas thì do là Hoàng cần người để sai vặt, với lại cũng khá thích tính cách thẳng thắn lại biết vâng lời của cậu ta nên hắn mới làm thân mà thôi.

Ngồi bần thần hơn nửa tiếng đồng hồ cuối cùng cũng làm Hoàng nguội đầu, hắn tự biết là trong những lúc thế này có gấp gáp cũng chả làm được gì cả. Hoàng đứng dậy bước ra khỏi sảnh, quyết định đi dạo một lúc cho thoải mái, rồi về nhà tiếp tục tìm cách nghiên cứu tiếp.

Do không có mục đích cụ thể nên Hoàng cứ bọ đầu bước đó lung tung giữa các khoa trong học viện, mỗi chỗ dừng lại một lúc ngắm nghía qua loa rồi lại đi tiếp. Lòng vòng một hồi thì hắn tình cờ lại đi vào cái ốc đảo ở ngày đầu tiên, Hoàng nhớ ra đây hình như là chỗ ở của ông già Skad – quản lý trường của tất cả nhân viên làm việc trong học viện, người chỉ đường cho hắn đến khoa Khoáng thạch học.

Ấn tượng của Hoàng về Skad là một ông già xấu xí, lười biếng nhưng rất có kiến thức, biết đâu ông ta có thể giúp mình gỡ bí trong vụ làm mỳ ăn liền này, dù sao thì cũng đâu mất mát gì, giống như học viên hỏi giáo sư đứng lớp mà thôi:

- “Được rồi, quyết định vậy đi.”

Hoàng bước tới đẩy cửa đi vào trong căn nhà của Skad, khung cảnh lạnh lẽo không có người y như lần trước, cái lò sưởi vẫn đỏ lửa phừng phực, cảm giác như nó cháy liên tục bất kể ngày đêm vậy. Hoàng nhìn quanh quất một hồi thì không thấy Skad đâu, đang không biết nên đợi hay nên đi về thì có giọng nói vang lên bên cạnh hắn:

- Ô, tưởng là ai, hóa ra là cậu học viên mới hôm trước. Đến tìm ta có gì muốn nhờ hả?

Hoàng giật bắn mình quay về hướng giọng nói thì thấy Skad đang từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm một mớ không rõ là rễ cây hay củi khô dính đầy đất, bốc mùi thum thum như đồ ăn để lâu ngày. Skad đi lướt qua Hoàng, chậm chậm bỏ đồng rễ cây trên tay vào cái nồi nước đang sôi sùng sục cạnh lò sưởi, chỉ một lúc sau một thứ chất lỏng màu xám xịt xuất hiện, ông ta đổ nó ra một cái lưới lọc hết đất cát cùng tạp chất rồi cho hết vào bình trà trên bàn.

Tới đây thì Hoàng đã biết cái thứ “trà” mà hắn cùng mấy người nhân viên uống khi lần đầu tới đây là từ đâu ra rồi, chả trách nó lại vừa dở vừa tởm như vậy. Skad tự rót ra 2 cốc trà đầy ụ đặt trước mặt, sau đó vẫy tay nói với Hoàng:

- Lại đây đi, chúng ta từ từ nói chuyện.

Hoàng cầm lấy cốc “trà” của Skad, xoay nó chậm chạp một hồi rồi đặt xuống, hắn khá là nghi ngờ ba cái thứ rễ cây kia có đảm bảo vệ sinh hay không. Ngược lại Skad thì làm một hơi hết sạch, trông có vẻ rất thỏa mãn. Hoàng không muốn lãng phí mất thời gian, vì vậy hắn nói luôn:

- Quản lý trường, tôi có việc muốn hỏi...

Skad nghe vậy thì lập tức giơ tay lên cắt ngang lời của Hoàng và nói:

- Đừng gọi ta là quản lý trường, nghe khách sáo quá. Cậu có thể gọi bằng tên hoặc chú Skad cho dễ nói chuyện.

- Được rồi... chú Skad, tôi có vài chuyện muốn hỏi ý kiến chú.

Hoàng nói xong thì lấy ra mẫu nước dùng mẫu hồi nãy, đẩy nó ra trước mặt Skad rồi nói:

- Đầu tiên, nhờ chú ném thử phần nước dùng này trước đã.

Skad cầm lấy phần nước dùng của Hoàng, nhìn chăm chú một lúc rồi đưa lên mũi ngửi vài lần, sau cùng ông ta lấy chiếc thìa khuấy trà gần đó múc một ngụm ném thử. Trong khi Hoàng hơi bồn chồn nhìn sang thì Skad mặt vẫn không có tí biểu hiện gì, chả biết là đang nghĩ thế nào, ông ta không trả lời ngay mà hỏi lại Hoàng:

- Hình như ta nhớ cậu là học viên khoa Khoáng thạch học đúng không, tự nhiên lại có hứng thú với bên Nghiên cứu thực phẩm à?

- À không, tôi chỉ là muốn nghiên cứu một chút về thức ăn nhanh mà thôi.

Hoàng trả lời, tiện thể trình bày qua loa việc mình muốn thử cải tiến các loại thức ăn nhanh ở thế giới này, tất nhiên là hắn giấu tiết động cơ chính là để tiếp cận Helen. Skad nghe vậy thì gật đầu, sau đó ném thêm một ngụm nước dùng nữa rồi nói:

- Nói thẳng thì... thứ này quá tệ, ta không rõ cậu tính làm gì với nó, nhưng với chất lượng thế này thì thôi thà đừng làm còn hơn.

Tuy cũng đoán trước được kết quả, nhưng khi nghe Skad nói thẳng như vậy Hoàng cũng có đôi chút chán nản, đồ mình làm ra đúng là không đáng một xu, thực sự là thất bại toàn tập. Skad cũng nhận ra sự thất vọng của Hoàng nhưng vẫn không hề nói giảm đi, tiếp tục lên tiếng:

- Một điều nữa là hân cậu cũng biết thức ăn nhanh của chúng ta quan trọng nhất là gọn nhẹ, cậu làm ra thứ nước dùng này vừa khó bảo quản lại vừa vương vãi thì coi như đi sai hướng rồi.

Hoàng biết là tư duy của mình và những người ở thế giới này như Skad về thức ăn nhanh rất khác nhau, nhưng hân không muốn giải thích rõ ràng với ông ta vì như vậy rất mất thời gian, do đó Hoàng chủ động chuyển chủ đề:

- Theo chú thì cái quan trọng nhất của một món ăn là gì?

Skad thấy Hoàng hỏi như vậy thì trầm ngâm một lúc suy nghĩ, sau đó từ tốn nói:

- Có nhiều thứ làm nên một món ăn ngon, có thể là nguyên liệu, cách chế biến hoặc màu sắc... nhưng theo ta là có lẽ cái cần chú ý nhất là “hương vị”

Quản lý trưởng nói xong thì với tay lấy một cốc khác rồi đổ đầy nó bằng thứ nước “trà” kia, sau đó để cạnh phần nước dùng của Hoàng. Cả hai thứ này, cái thì xám xịt như tro, cái lại ngả màu ngà ngà ố vàng trông rất khả nghi, nhìn không thể gọi nổi một chút cảm giác ngon miệng nào. Skad giờ chúng không lên rồi hỏi:

- Trà làm từ rễ hoa đinh tử khó uống lắm phải không?

Hoàng không biết hoa đinh tử mà ông già Skad này muốn nói tới là gì, nhưng hân đoán nó hân là thứ nước từ đồng rễ cây lúc nãy. Hân gật đầu và nói luôn:

- Khó uống, cực kỳ khó uống, còn quá bằng nhai rom.

Hoàng chê bai thẳng tuột mà chả thêm nề mặt chủ nhà chút nào, bất chấp đối phương là quản lý trưởng của học việc. Skad nghe vậy thì miệng hơi nhếch lên một chút rồi nói tiếp:

- Tất nhiên là khó uống rồi, hoa đinh tử mọc trên đất cát, quanh năm cắm đầu xuống đất mà sống, phần tốt nhất là rễ của nó thì sau khi hái xong phải dùng ngay nếu không sẽ hỏng, vị toàn đất cát như vậy hiển nhiên là không ngon lành gì rồi.

Skad dùng một chút, đưa cốc trà của mình lên nhắm nháp vài ngụm nữa, ông ta nói thứ này khó uống nhưng có vẻ với bản thân thì chả khác gì trà ngon thượng hạng vậy:

- Tuy vậy rất ít người biết rễ hoa đinh tử là thứ giúp bổ sung nguyên lực hao hụt, uống lâu ngày sẽ giúp tích tụ nguyên lực đều đặn, rất có lợi khi muốn thăng cấp đấy.

Hoàng nghe Skad giải thích như vậy thì rất ngạc nhiên, không ngờ cái thứ rễ cây trông như rác rưởi này lại quý giá tới vậy, chỉ riêng việc nó có thể bổ sung nguyên lực không thôi đã là vô giá rồi, chứ đừng nói giúp ích cho việc thăng cấp. Tuy vậy do không phải là người ở thế giới này nên thông tin đó chỉ khiến Hoàng ngạc nhiên đôi chút, chứ không hề sốt sắng hay hào hứng hơn, hân chỉ tò mò hỏi:

- Chú nói với tôi chuyện này có ý gì?

Nếu đổi lại là người khác hân sẽ rất sốt sắng muốn biết cái cây hoa đinh tử này đang ở đâu, hoặc hỏi xin Skad vài ba chục ký để dùng dần. Nhưng Hoàng thì hoàn toàn thờ ơ vì mấy thứ đồ hồi phục nguyên lực kiểu này vô dụng đối với hân, cái Hoàng quan tâm chỉ là Skad muốn nói gì mà thôi.

Skad không trả lời vội mà tiếp tục uống thêm một cốc trà hoa đinh tử nữa, sau đó ông ta cẩn thận cất phần sót lại đi chỗ khác và nói:

- Rễ hoa đinh tử này và phần nước dùng kia của cậu đều có điểm chung, đó là không phải nguyên liệu quý hiếm bổ dưỡng nào cũng ngon miệng, cái cần quan tâm là mục đích của chúng là gì.

Hoàng nghe câu nói này thì bất chợt bừng tỉnh ra cái gì đó, biểu hiện này dĩ nhiên không qua khỏi mắt của Skad, ông ta âm thầm gật đầu một cái rồi lên tiếng:

- Mục đích của cậu là muốn thức ăn nhanh được dân chúng chào đón, như vậy thì thì bổ dưỡng không phải vấn đề chính, mà quan trọng nhất chính là mùi vị, không có nó thì dù cậu có làm kỹ tới đâu cũng vô dụng.

Skad ngừng lại một chút để Hoàng tiêu hóa lời của mình, sau đó giải thích tiếp:

- Thức ăn nhanh là thứ để tổng cho đầy bụng, do đó chả ai chả thêm quan tâm nó ngon dở ra sao. Nếu cậu muốn cải tiến thì việc đầu tiên phải làm là khiến mọi người cảm thấy nó ăn được cái đã, không vượt qua tâm lý đó thì chả có tác dụng gì cả đâu.

Hoàng nghe Skad nói như vậy mới sực tỉnh ra, tại sao lại có thể quên mất thứ quan trọng nhất của mì ăn liền là hương vị tổng hợp. Hân bị đi vào lối mòn khi muốn làm món của mình phải bổ dưỡng nhất, nhưng kết cục thì ăn dở tệ thì có tác dụng gì. Mỳ ăn liền làm ra không cần thiết phải bổ dưỡng, nhưng việc đầu tiên nó phải tạo cho người ta cảm giác ngon miệng, có lẽ lý thuyết này ở đâu cũng như nhau.

Giải tỏa được khúc mắc trong lòng, Hoàng suy nghĩ thông thoáng hơn rất nhiều, cảm thấy mọi việc không hề dễ như mình tưởng tượng, các ý tưởng nở ra

liên tiếp trong đầu như bắp rang, hần quay sang Skad cúi đầu rất chân thành nói:

- Cảm ơn chú, không ngờ việc đơn giản như vậy mà tôi lại không nghĩ ra được.

Hoàng nói xong thì đứng dậy chào ông già Quản lý trưởng rồi lật đật bỏ đi luôn, hần không thể phí thêm thời gian, phải trở về khoa làm lại cái đồng hồ lớn kia nhanh nhất có thể. Hoàng chuồn nhanh tới mức Skad còn chưa kịp nói gì đã thấy mất dạng rồi, thậm chí phần nước dùng vẫn còn để trên bàn không mang theo, cũng chả thèm đã động gì tới trà hoa tử đằng quý giá kia. Skad chậm rãi nhìn theo bóng dáng của Hoàng, mỉm cười nhẹ:

- Đúng là một cậu thanh niên thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: Mỳ ăn liền (1)

Trở về từ chỗ Skad, Hoàng thuận đường ghé qua khu mua bán của học viện rồi gom tất cả những thứ gia vị và hương liệu có thể tìm được, hần dự định sẽ dùng chúng để tạo nên “mùi” cho món mỳ ăn liền của mình. Do không có ý định cụ thể nên Hoàng cứ gom góp càng nhiều càng tốt rồi về thí nghiệm từ từ, chất thành một cái bao tải to tướng gần bằng cả thân người, cuối cùng hần khệ nệ vác hết chúng về khoa Khoáng thạch học trước ánh mắt ngạc nhiên của các học viên trên đường.

Sau khi để số nguyên liệu vào kho chứa riêng của mình, Hoàng bắt đầu ngồi suy nghĩ nên xem phát triển chúng ra sao. Mỳ ăn liền có đặc tính khá đặc biệt là mùi hương của nó gọi lên cảm giác thèm ăn, một điều dễ thấy là hầu hết các loại mỳ ăn liền đều có gói đầu gia vị với vị cay hoặc chua đặc trưng, chúng là thứ làm nên cái mùi rất gọi cảm này, vì thế nhiệm vụ của Hoàng là tìm cách làm sao để bắt chước nó hết sức có thể.

Bỏ ra hần một đêm để suy nghĩ, cuối cùng Hoàng quyết định sẽ thử dùng các loại nguyên liệu nặng mùi trộn lại với nhau, qua đó tạo nên gói súp cho riêng mình. Nếu như ở Trái Đất thì không phải tìm đâu xa vì những thứ đấy khá có sẵn thí dụ như: tỏi, hành, sả, hồi hương, gừng hay quế... nhưng ở thế giới này thì lại phải tốn thêm một công đoạn phân loại nữa. Rất may là Hoàng không phải làm một mình, hần nhanh chóng lôi Ethas ra ngoài, chỉ vào đồng nguyên liệu vừa mang về và giao việc:

- Cậu tìm trong đồng kia những thứ nào cay nhất, chua nhất và nặng mùi nhất để riêng ra cho tôi.

Ethas liếc ra đồng nồi nước dùng nằm chỏng chơ giữa sân, lại nhìn sang cái bao tải to bở trước mặt thì bất chợt nuốt nước bọt, rụt rè hỏi lại:

- Chúng ta không... không làm cái nước dùng kia nữa à?

- Bỏ nó qua một bên đi, cái đó tôi đi sai hướng rồi, giờ chuyển sang làm gia vị.

Hoàng cũng đã giải thích qua với Ethas về việc hần muốn cải tiến thức ăn nhanh ở thế giới này, đi cùng vào thứ lý thuyết mà bản thân muốn làm. Ethas tuy chưa hoàn toàn hiểu rõ lắm việc này, nhưng cũng nhận lời giúp đỡ vì... cả khoa chẳng có ai khác ngoài cậu ta cả. Thế là từ đó cậu thanh niên này bị Hoàng ngược đãi tới bến, không những phải làm nô lệ không công, tăng ca không có khích lệ mà hằng ngày còn bị ăn chửi thiếu điều muốn thay com luôn.

Đáng lý bình thường Hoàng không dám làm thế vì còn con báo Đò, nhưng sau mấy ngày ăn xương thừa từ mấy nồi nước dùng quen mùi, nó đã triệt để bán đứng chủ một cách tự nhiên nhất, thành ra Hoàng mới được thể tác oai tác quái như vậy.

Ethas vốn là người hiền lành, sau một thời gian bị ăn chửi liên hồi như vậy thì triệt để bị tẩy não, giờ Hoàng sai gì cũng không dám cãi lại. Do đó khi thấy bạn học của mình thay đổi ý kiến bất chợt như vậy, cậu ta chỉ rụt rè hỏi vài câu chứ không muốn lằng nhằng thêm, dù sao lọc đồng nguyên liệu này đã là tốt chán so với việc phải khuấy mấy nồi nước dùng kia rồi.

Thế là Ethas bắt đầu ngồi đánh vật với mấy trăm thứ nguyên liệu Hoàng mang về, do chúng quá nhiều nên vừa làm Ethas phải vừa để mấy quyển sách tư liệu bên cạnh để tra cứu thông tin. Thực tế là Hoàng có thể làm một mình, vì hần đã ghi nhớ toàn bộ số nguyên liệu này vào đầu nhờ hệ thống rồi, nhưng nghĩ tới cảnh phải lọc ra từng cái một trong đồng hồ lớn này làm hần phát mệt. Do đó mọi thứ được khoán trắng cho Ethas, còn bản thân Hoàng thì thản nhiên vào nhà đắp chăn đi ngủ.

Phải đến trưa trưa trệt, khi mặt trời lên tới đỉnh đầu thì Hoàng mới lò dò bò ra, vừa đi vừa ngáp dài tiến lại chỗ Ethas, phải nói là cậu ta làm việc rất có năng suất, đồng nguyên liệu hồi sáng đã được lọc ra để riêng thành từng loại riêng biệt theo mùi vị. Ethas thấy Hoàng tới thì đứng lên, đưa cho hần một tờ giấy và nói:

- Trong này là danh sách nguyên liệu tôi đã lọc ra theo ý của anh, tất cả đều được đặt ở dưới kia theo từng loại.

Hoàng nhìn vào tờ danh sách này thì thấy bèo cũng phải hơn sáu, bảy chục loại khác nhau, nằm đầy ở dưới đất theo từng cột chia sẵn. Hoàng gật đầu hài lòng, bản thân cũng chỉ làm được đến thế là hết mức, hần giờ tay xoa đầu Ethas rồi mở lời khen:

- Tốt lắm, chỉ trong có một buổi sáng mà cậu lọc hết được đồng này, đúng là không ngờ.

Thực sự thì kể cả khi so sánh với Hoàng có bộ nhớ hệ thống thì tốc độ của Ethas như vậy là cực kỳ nhanh rồi, cậu ta có trí nhớ và óc quan sát đáng nể khi vừa đối chiếu thông tin lại vừa phân loại nguyên liệu như vậy. Hoàng cúi xuống nhặt lấy một loại hạt màu tím rậm cho lên miệng nhắm thử, sau đó nhỏ phì ra vì chua, giờ là tới công đoạn phiền phức nhất, nếm thử cái đồng nguyên liệu thô này để chọn ra thứ vừa ý, cái này thì không thể giao cho Ethas làm một mình được nữa rồi.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, Hoàng lần lượt đi thử tất cả số nguyên liệu kia, đủ các thể loại: chua, cay, ngọt, mặn, chát, đắng... đến độ lưỡi muốn nhảy ra khỏi miệng. Hắn cũng đốt và nấu chúng lên để xem cả phần mùi hương nữa, cuối cùng cũng chọn ra được khoảng chục thứ gọi là tương đối giống mấy nguyên liệu ở Trái Đất, tạm thời có thể dùng được.

Theo Hoàng thì hương vị kích thích người ăn nhất chính là mùi của hành tỏi và ớt phi cháy, thực tế cũng chứng minh ở Việt Nam vùng nào cũng có mấy món giống vậy như: sa tế, kho quẹt, mắm hay hành phi, thứ nào cũng khiến người ăn thòm thèm, ngửi mùi thôi đã thấy kích thích. Khẩu vị của người dân thể giới này cũng bình thường, vì thế Hoàng tin rằng nếu làm theo kiểu của mình thì khả năng thành công sẽ tương đối cao.

Sau khi chuẩn bị hết mọi thứ, Hoàng đem mấy thứ giống hành, tỏi và ớt kia thái nhỏ rồi xào cho chúng cháy xém lên khiến mùi hương bốc lên sục nức cả mũi, còn có phần hơn cả ở Trái Đất. Tiếp đó Hoàng băm mịn lá cây có mùi giống sả rồi cho vào trộn đều, thành quả là một thứ gần giống như sa tế nhưng mịn và thơm hơn, cực kỳ hoàn hảo để làm gia vị chính cho món mỳ ăn liền của hắn.

Để giữ mùi cho loại gia vị này, Hoàng đổ chúng vào dầu thực vật khi vẫn còn đang nóng, sau đó dùng dung môi đặc chế trong game Ngai vàng của Hoàng để bọc bên ngoài. Loại dung môi này không màu không mùi, lại là đồ vật trong game nên nó hết như một cái màng bọc chân không vậy, vừa vặn giữ cho phần gia vị luôn sẵn sàng và không bị bay mùi. Hoàng cải tiến một chút để khiến phần dung môi sẽ tan ra khi gặp nước nóng, vậy là thứ quan trọng nhất trong mỳ ăn liền – gói súp hương vị đã sẵn sàng để sử dụng. Lốp dung môi có này điểm yếu là chỉ có thể bọc được một tiết diện nhỏ, lại không chịu được khối lượng nặng, chứ không thì Hoàng đã dùng nó để chứa luôn đồng súp đại dương hôm trước, chả cần nghiên cứu mỳ làm gì cho phiền hà.

Sau khi xong gói súp, việc nên nếm gia vị còn lại rất dễ, chỉ cần dựa vào mấy công thức có sẵn để làm là xong, phần mỳ thì lại càng đơn giản vì Hoàng đã đi đặt mua từ trước, bảo đảm là đồ tốt nhất hắn kiếm được tại học viện. Cuối cùng, Hoàng gọt lại một lọ cốc uống rượu cỡ bự thành chỗ đựng mỳ, cũng như làm ra mấy cái đĩa nhỏ dùng một lần, mọi việc như vậy coi như đã hoàn thành tương đối tốt.

Sau tất cả thì cũng đến bước thử nghiệm, Hoàng lấy một cốc mỳ mẫu ra, đổ nước sôi vào và chờ đợi. Ethas đứng bên cạnh cũng bồn chồn không kém, bản thân cậu ta bị hành hạ biến thành nô lệ không công cũng vì thứ này, hiển nhiên là rất muốn biết rốt cuộc nó có mùi vị thế nào. Hoàng canh thời gian khoảng chừng ba phút thì cầm lấy cốc mỳ ăn liền của mình, gạt đầu kiên quyết để lấy thêm tự tin:

- Chắc chắn phải thành công chứ, chả lẽ lại cứ thất bại mãi

Một mùi thơm sục nức tỏa ra ngào ngạt như Hoàng mở nắp cốc mỳ, nó vừa cay vừa nồng tới mức khiến hắn nhảy mũi liên hồi, do gói súp có cả dầu nên khi được đun nóng càng làm hương vị bên trong mạnh hơn nữa. Sự kết hợp giữa tỏi, sả, ớt và dầu, cộng thêm chất dung môi kia khiến chúng giữ được mùi vị nguyên bản nhất như vừa mới nấu, khác hẳn loại súp cay của mỳ ăn liền bình thường.

Sợi mỳ mà Hoàng chọn là hàng chất lượng cao, lúc này đang nở ra một lớp áo vàng óng nhũn nhối, cộng thêm nước dùng đã chuyển sang màu cam sậm càng khiến nó trông ngon mắt hơn nữa. Hoàng nhìn cốc mỳ trên tay tới mê mẩn, không ngờ mỳ ăn liền mà cũng có thể trông rực rỡ tới như vậy. Đúng lúc Hoàng còn đang chìm đắm trong mộng lung thì một tiếng “Ưc” rõ to vang lên, hóa ra là do Ethas vừa nuốt nước bọt, đúng cái biểu hiện cần phải có mà Hoàng cần, hắn đưa cốc mỳ sang cho cậu ta rồi nói gọn lỏn:

- Ethas, nếm thử xem.

Ethas ngần ngừ cầm lấy cốc mỳ, có vẻ nhận đã ra là mình vừa bị chọn làm người để thử độc. Tuy vậy mùi thơm đang tỏa ra ngào ngạt, cộng thêm phần mỳ vòng óng trước mắt đã khiến cậu ta không kìm được, nắm lấy chiếc đĩa nhỏ kê bên rồi xoắn một phần rõ to cho vào miệng. Biểu hiện của Ethas rất nhanh biến thành nghi ngờ, sau đó là thỏa mãn rồi hít hà vì cay, cứ từng nĩa từng nĩa cần quét đồng mỳ này, thậm chí nước cũng uống đến cạn sạch. Hoàng thấy vậy thì biết là kế hoạch của mình thành công rồi, thứ này chắc chắn là đủ thu hút sự chú ý của Helen.

Hoàng chờ cho Ethas hoàn toàn vét sạch cốc mỳ đến giọt cuối cùng, mới đứng dậy vỗ vai cậu ta rồi nói:

- Chuẩn bị sẵn tâm lý đi, chúng ta sẽ giới thiệu thứ này đến cho mọi người, đây sẽ là cuộc cách mạng của thức ăn nhanh đấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Mỳ ăn liền (2)

Những ngày tiếp theo, Hoàng làm theo khoảng vài chục mẫu mỳ nữa để nếm nếm lại cho hoàn hảo nhất có thể. Mẫu thử cuối cùng của hắn hoàn thành trông rất chuyên nghiệp, với một vắt mỳ nằm gọn trong cốc, bên trên là phần súp cùng gia vị pha sẵn chia làm hai gói bất chước hết như mỳ ăn liền ở Trái

Đất. Đây sẽ là mẫu thử nhất để giới thiệu cho Helen, về sau Hoàng sẽ cải tiến thêm để làm cô ta chú ý hơn, hẳn chắc chắn là không một học giả nghiên cứu về thực phẩm nào ở thế giới này lại không có hứng thú với mỹ ăn liền được.

Sau khi chuẩn bị hết cả xong xuôi, Hoàng chọn lấy khoảng chục cốc mỹ mẫu và dắt Ethas sang nhà ông già quản lý trường, dù sao không có buổi nói chuyện với Skad thì hẳn chắc vẫn còn đang đứng quầy đám nước dùng kia, ít nhiều cũng nên cảm ơn một chút. Ethas là người trực tiếp giúp Hoàng làm ra thứ này, gọi là đồng sáng tạo cũng không sai, và lại cũng phải tập cho cậu ta quen để về sau còn sai bảo cho dễ.

Thế nên cả hai kéo nhau sang chỗ của Skad, do ông già này mấy năm nay gần như chẳng hề tham gia việc của học viện, nên các học viên như Ethas không biết có một quản lý trường như vậy tồn tại, lúc bị Hoàng kéo đi thì chỉ nghĩ đơn giản là bạn bè của hắn mà thôi. Rất may cho cả hai là Skad có nhà, thấy Hoàng tới thì rất vui vẻ chào đón:

- Cậu đây à, sao nào, chắc đã tìm ra cách giải quyết vấn đề hôm trước rồi chứ?

Căn nhà của Skad vẫn tối tăm lạnh lẽo như mọi khi, có cảm giác ông ta sống như ẩn sĩ lánh đời giữa học viện vậy. Hoàng không vội trả lời câu hỏi của Skad mà lôi Ethas đang ngần ngừ ở ngoài vào trước, liếc sang trên bàn thấy bình trà hoa đình tử vừa mới nấu vẫn còn đang bốc khói thì rất tự nhiên rót một cốc đầy, sau đó đưa sang cho Ethas rồi nói:

- Cậu uống thử thứ này đi, đồ tốt đấy.

Ethas thận trọng cầm lấy cốc trà, nhìn vào thấy toàn một màu xám xịt thì trên mặt hiện rõ sự bất an, nhưng tới lui thì cũng không thể bất lịch sự mà từ chối được. Thành ra cậu ta giờ tay cầm cốc Skad trước rồi nhắm mắt uống một mạch hết sạch, cũng chả biết là ngon dở thế nào nữa.

Hoàng thì hiển nhiên chẳng quan tâm tới việc Ethas có uống hay không, hắn kéo ghế ngồi xuống tự nhiên như ở nhà, sau đó lên tiếng giới thiệu hai người với nhau:

- Đây là Ethas, bạn học cùng tôi ở khoa Khoáng thạch học. Còn đây là chú Skad, hiện đang là... là cái gì ấy nhỉ?

Skad thấy Hoàng ăn nói lác cắc như vậy cũng không tỏ ra phật ý, kéo ghế cho Ethas ngồi xuống rồi mới từ tốn lên tiếng:

- Cứ tính ta là quản lý trường đi.

- Ừ đúng rồi, chú Skad đây là quản lý trường, người đứng đầu toàn bộ nhân viên làm việc trong học viện.

Trái ngược với thái độ tự nhiên như ruồi của Hoàng, thái độ của Ethas sau khi nghe đến ba từ “quản lý trường” thì thay đổi hẳn, rất lễ độ khép nép ngồi xuống, y hệt như học sinh lớp một ngày đầu gặp hiệu trưởng vậy. Hoàng thấy vậy thì vỗ vai cậu ta một cái thật mạnh, không tìm không phôi lên tiếng:

- Không cần phải căng cứng như vậy đâu, chú Skad là người tốt đấy, chỉ phải cái là tiếp đãi khách hơi kém, cái thứ trà này đúng như cảm lợn vậy.

Hoàng vừa nói vừa gõ gõ vào cốc trà đình tử trước mặt, thái độ khinh bỉ không thèm che giấu. Skad nghe vậy thì chỉ cười cười không nói, nhưng Ethas thì ngược lại, cuống cuống lao lên như muốn ấn đầu Hoàng xuống đất, giọng gần như là rít lên với hắn:

- Anh nói linh tinh gì vậy, tại sao có thể loạn ngôn như vậy trước mặt quản lý trường?

- Hà, có gì không ổn sao, hôm trước chúng tôi cũng giống thế này thôi mà, có gì đâu mà khách sáo?

Hoàng trả lời xong thì quay ra nhìn xung quanh như kiểu cái này nó là chuyện dĩ nhiên, ông già Skad thì chỉ lắc đầu cười không đáp. Điều này càng khiến Ethas long lên sòng sọc, cậu ta dí sát vào người Hoàng và gần lên từng chữ:

- Anh có biết là ở học viện Ilumina nà, Quản lý trường có quyền hạn chi thua kém hiệu trưởng Grandall không hả, tại sao lại có thể vô phép như thế được?

Nhìn thấy bạn học của mình vẫn tỏ ra như phồng, Ethas đành phải giải thích cho Hoàng về mấy vụ thứ bậc này.

Ở học viện Ilumina, hiệu trưởng Grandall là người tối cao duy nhất, tất cả mọi thứ trong trường nếu không được ông ta đồng ý thì đừng hòng mà thực hiện. Tuy vậy do đặc thù công việc vẫn là một giáo sư, nên Grandall chỉ chủ yếu quản lý và giúp đỡ các thứ có liên quan tới việc đào tạo của học viện.

Nhưng một tổ chức lớn như học viện Ilumina đâu chỉ có mỗi giảng dạy và đào tạo, nó còn cần một lượng tài chính và nhân lực khổng lồ để vận hành. Tuy nói là tại đây nhận dạy tất cả dân chúng mọi tầng lớp, nhưng không có nghĩa là không tốn tiền, đó là còn chưa nói tới số lượng lớn nhân viên đi kèm phục vụ học viên và giáo sư nữa. Chính quản lý trường Skad là người quản lý đồng hồ lớn này và giữ cho học viện Ilumina có tài chính ổn định, ông ta là sếp lớn nhất của toàn bộ nhân viên trong trường, cũng như tính toán lợi nhuận một cách tối ưu nhất có thể.

Quản lý trường tuy không có quyền lực gì với các giáo sư, nhưng ai cũng nể ông ta vài phần vì là tiền lương của họ đều đến từ người này. Địa vị của Skad chỉ dưới đúng một mình Grandall, thậm chí khi muốn chi một số tiền lớn bất thường, thì phải đích thân hiệu trưởng phải đến bảo quản lý trường xuất ra, vì mặt mã quỹ trong trường là do Skad nắm toàn bộ.

Chỉ có điều là cách đây khoảng hơn mười năm, Skad đã chuyển giao gần hết công việc lại cho cấp dưới, bản thân lui về ngôi nhà này dưỡng già, do đó rất ít người biết đến sự tồn tại của ông ta. Tuy vậy Skad vẫn là người có tiếng nói quan trọng trong học viện, vì ngày nào còn chưa về hưu hẳn, thì quyền lực của ông già này vẫn nguyên vẹn như cũ.

- Ô, hóa ra là chú có quá khứ hoành tráng như vậy, tôi không ngờ đấy.

Hoàng nghe Ethas “giảng” cho một chấp thì quay sang phía ông già Skad gật gù tỏ vẻ đã hiểu, thực ra là do hắn không quan tâm, chứ chuyện này không phải là thứ bí mật gì, sách nội quy học viện đều có liệt kê tên và chức vụ rõ ràng từng người trong ban quản lý. Tất nhiên đối với Hoàng thì chuyện Skad có là ai chẳng nữa cũng chả có tí gì khác biệt, hắn không có động cơ cũng như mục đích nào để bòn rút lợi ích từ ông ta.

Hơn nữa do chuyện vào học viện Ilumina này là bất đắc dĩ, nên Hoàng chẳng hề có chút tinh thần cầu thị gì của học viên với giáo sư, thành ra hắn không câu nệ hay sợ sệt gì khi đứng trước mấy trùn cuối của học viện. Có lẽ vì thế Hoàng mới nói chuyện thoải mái được như vậy, chứ không phải khép nép giống như Ethas. Ông già quản lý trường Skad thấy Hoàng vẫn điềm nhiên nói chuyện với mình như bình thường thì khóe miệng hơi nhếch lên, cười nói:

- Ta đúng là quản lý trường, nhưng giờ thì cũng chả mấy khi tham gia việc trong học viện nữa, yên phận làm một ông già ngồi đây uống trà qua ngày thôi.

- Đúng, phải cái là trà của chú dở tệ.

Hoàng ở ngoài thân nhiên để thêm một câu, sau đó mặc kệ Ethas mặt đang đỏ kè kè như tôm luộc đứng bên cạnh, hắn lôi ra mấy cốc mỹ đem theo, để lên trước mặt Skad rồi nói:

- Hôm trước nhờ có chú mà tôi cuối cùng cũng làm ra sản phẩm tạm gọi là ra hồn, tiện thể đem tới đây nhờ chú nếm thử luôn.

Skad nhìn đồng cốc trước mặt, bên trong đựng thứ gì đó màu vàng nhạt đi cùng mấy gói nhỏ bằng con mắt tò mò không hề dấu diếm. Hoàng để Skad sẫm soi mấy cốc mỹ này một lúc, sau đó sai Ethas đi chế nước giúp cho ông ta, hắn quá lười để làm mấy công việc thủ công này.

Món thức ăn nhanh dùng nước sôi để sơ chế này đúng là lần đầu tiên xuất hiện, khiến Skad ngồi xem đến không chớp mắt, chỉ thoáng chốc đồng đồ khan trong cốc mỹ kia đã nở ra và bốc khói nghi ngút, tỏa hương ngào ngạt đầy cả căn phòng. Mùi ớt, sả và dứa, đi kèm các loại hương liệu khác nồng nặc tới mức khiến Skad muốn hắt xì, cái này là do Hoàng cải tiến sau khi bắt Ethas ăn mỹ trừ bữa, hắn nhận thấy rằng mùi càng đậm càng gọi lên cảm giác thèm ăn.

Skad chậm chạp lấy chiếc nĩa xoắn vài vòng trong cốc mỹ rồi đưa lên miệng nếm thử, mùi cay của ớt cộng thêm dứa nóng từ gói gia vị chảy ra khiến Skad hít hà liên hồi, sau khi ăn hết nửa cốc thì trán của ông ta cũng hơi đỏ lên và lấm chấm mồ hôi. Skad rất nhanh giải quyết xong cốc mỹ, thậm chí còn không thừa cả nước dùng, một tín hiệu khá là khả quan.

Hoàng không hỏi ngay, mà kiên nhẫn chờ cho Skad với tay lấy cốc trà nhấp vài ngụm để thông họng sau khi ăn món mỹ quá cay kia, sau đó mới chậm rãi lên tiếng:

- Chú thấy thế nào, thứ này gọi là “mỹ ăn liền”, vừa dễ chế biến lại dễ được lâu, mùi vị cũng không đến nỗi tệ nhé.

Skad không vội trả lời ngay câu hỏi của Hoàng, mà nhìn sang đồng mỹ còn lại trên bàn rồi nói với hắn:

- Thứ “mỹ ăn liền” này là do cậu nghĩ ra và làm hết toàn bộ à.

- Nói vậy cũng không hẳn, tôi chỉ nảy ra ý tưởng chính thôi, còn việc chọn nguyên liệu, cách nấu và thử nghiệm thì toàn do Ethas làm hết, có thể coi như đây là sản phẩm chung của cả hai đi.

Hoàng sau đó nói qua về thời gian ngồi ở khoa Khoáng thạch học nghiên cứu, hắn đặc biệt nói nhiều về việc Ethas có thể nhận diện và phân loại nguyên liệu tốt đến mức nào, cũng như sự chăm chỉ của cậu ta. Dù sao nếu không có Ethas thì Hoàng cũng không thể làm ra món mỹ ăn liền này, cho nên nói đây là thành quả của hai người cũng không sai. Chỉ có điều là bình thường trong quá trình làm việc, Hoàng nếu không bắt Ethas làm việc khổ sai thì cũng chửi bới vô cùng thậm tệ, thành ra khi thấy hắn lên tiếng khen làm cậu ta hơi ngượng ngùng giả là cúi đầu không nói.

Skad nghe vậy thì gật đầu coi như đã hiểu, ông ta cầm lấy mấy cốc mỹ còn lại đưa lên quan sát một lúc, sau đó hỏi tiếp:

- Những mẫu thử này... chúng đều giống nhau cả à?

- À về cơ bản là chế biến giống nhau, tất cả đều chỉ cần cho nước sôi vào chờ một lúc là dùng được. Có điều tôi đã làm nhiều hương vị cho đa dạng, cái hỏi này chú ăn là vị cay, ở đây còn mỹ mặn và mỹ chua cay... về sau có thể còn nhiều hơn nữa.

Dù sao thì Hoàng cũng chỉ là một người hiện đại bình thường chứ không phải chuyên gia ẩm thực, hiểu biết của hắn về mỹ ăn liền chỉ dừng lại ở mấy thứ đã từng ăn qua mà thôi, nhưng dù sao để làm màu với Helen thì thế là quá đủ rồi. Hoàng cũng không muốn cuộc nói chuyện này kéo lung tung hơn nữa, vì thế hắn hỏi trực tiếp Skad luôn:

- Được rồi, vào vấn đề chính, chú thấy món mỹ ăn liền này thế nào, đủ sức để thay thế thức ăn nhanh hiện tại không?

Skad nhìn xuống cốc mỹ vừa ăn xong, suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Ta không biết hai cậu lấy ý tưởng từ đâu, nhưng món mỹ ăn liền này đúng là đột phá đấy, dễ dùng, dễ chế biến và bảo quản, quan trọng là nóng sốt và hương vị cũng khá nữa. Nếu được đầu tư đúng, thì ta nghĩ trong vòng vài năm nó sẽ thay thế hoàn toàn số thức ăn nhanh hiện tại.

Là quản lý trưởng của một trong những học viện lớn nhất đế quốc, hiển nhiên Skad có thừa vốn kiến thức để hiểu tầm quan trọng của thức ăn nhanh, cũng như thị trường của nó là lớn tới mức nào. Với một thứ quá tiện lợi như cốc mỳ ăn liền này, tầm ứng dụng của nó là vô tận nếu biết phát triển và được đầu tư đúng cách. Nhưng đáng tiếc là Hoàng hoàn toàn chẳng quan tâm gì tới điều đó, hần nghe xong chỉ gật đầu rồi nói:

- Chú đã nói vậy thì tôi yên tâm rồi, coi như là thành công.

Mục đích của Hoàng đến gặp Skad chủ yếu là thông báo cho ông ta mình đã thành công, chứ hần hoàn toàn có mười phần tin chắc về chất lượng của món mỳ ăn liền này. Hoàng nói chuyện với Skad thêm một lúc nữa rồi cáo từ ra về, trước khi đi không quên bảo Ethas uống sạch số trà đình tử ông ta vừa làm coi như là quà tặng kèm, chuẩn bị cho mục đích chính làm thân với Helen.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Không phải một mình tôi làm

Sau khi đã làm xong món mỳ ăn liền của mình, Hoàng quyết định sẽ giới thiệu nó tới Helen càng sớm càng tốt, do đó hần giải thích sơ qua việc này với Ethas và bảo cậu ta chuẩn bị sẵn vài thứ. Ethas vốn tưởng rằng bạn mình là thiên tài một mình này ra ý tưởng cái tiền này, chứ nếu biết Hoàng làm ra mỳ ăn liền thuần túy để tiếp cận gái thì còn lâu mới làm.

Hơn nữa trong thời gian này, Hoàng tiếp tục tẩy não bạn học khi nhồi vào đầu Ethas là món mỳ ăn liền này sẽ làm thay đổi thế giới ra sao, cũng như cậu ta là người khởi đầu khi trực tiếp góp phần làm ra nó. Điều này khiến cho một thanh niên trẻ như Ethas hào hứng cực kỳ, càng ngày càng nghe lời Hoàng răm rắp, thiếu mỗi là còn chưa mở hộp đồng nô lệ tự mình ký vào nữa thôi.

Thế là trong buổi học tiếp theo của khoa Nghiên cứu thực phẩm, Hoàng dẫn theo Ethas cùng đám mỳ ăn liền kia tới để chuẩn bị. Vẫn như mọi khi, cả sảnh đầy một đám học viên nam ngồi cực kỳ tập trung chờ đợi, trông nghiêm túc còn hơn cả đi thi, Hoàng bỗng nghĩ tại sao Helen lại đi làm giáo sư nhỉ, chỉ tổ làm học viên mất tập trung.

Hôm nay trông Helen còn đẹp hơn mọi khi, cô ta mặc một bộ áo màu xanh nhạt dưới chiếc áo choàng của học viện, tóc búi cao sau lưng gọn gàng chứ không để lất phất nữa, toát lên vẻ thanh lịch mà người bình thường không thể bì được. Hoàng cũng không để ý Helen đang giảng cái gì, vì còn đang bận kéo Ethas lên hàng đầu để chuẩn bị, hần kiên nhẫn chờ tới khi buổi học gần kết thúc mới đứng dậy lên tiếng:

- Thưa giáo sư, tôi có thể hỏi một chút không?

Có một điều quái lạ ở trong cái lớp này là, đa số học viên chỉ ngồi đó nhìn và nghe đám đuối giáo sư, chứ có rất ít người muốn phát biểu ý kiến, thành ra việc Hoàng đứng lên lại trông cực kỳ nổi bật, đám học viên đang đỡ đỡ say mê đều quay sang nhìn hần bằng con mắt khó chịu không thèm che giấu. Helen thấy có học viên cần giải đáp thắc mắc thì quay sang rồi hỏi:

- Được, cậu có vấn đề gì chưa rõ cứ nói.

Hoàng nhận ra rằng Helen hình như đã quên bég mình là ai, bất chấp việc chính cô ta là giáo sư chấm thi cho hần, thôi thì từ đó tới nay cũng khá lâu rồi, chưa kể tính cách có phần hơi hợm của Helen thì việc này cũng không khó hiểu lắm. Hoàng bỏ qua chuyện đó và nói tiếp:

- Có phải thức ăn nhanh hiện tại đang giậm chân tại chỗ không thưa giáo sư?

Hoàng không lảng nhảng mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề luôn, điều này khiến Helen hơi bất ngờ vì bình thường không có ai để ý chuyện này cả, cô ta nhân dịp có người hỏi cũng trả lời luôn cho cả lớp:

- Nói như vậy cũng có phần đúng và sai, đầu tiên chúng ta phải xét xem thức ăn nhanh mà cậu nói dùng vào việc gì đã.

Helen quay ra sau lưng và phẩy tay vài cái, từ trong không trung xuất hiện một tấm bảng màu rất lớn đủ cho toàn bộ học viên quan sát, cô ta dùng nguyên lực tác động lên nó như phấn viết, chia ra hai khung rồi bắt đầu nói:

- Thức ăn nhanh là thứ chủ yếu dùng để cứu đói, tuy vậy chúng cũng có phân chia rõ ràng cho quân sự và dân sự. Những thứ mà mọi người hay dùng thường là để cấp cứu cho cư dân ở những vùng bị thiên tai, giống như thế này...

Helen vừa nói vừa lôi ra một cục gì đó trông rất khả nghi hình chữ nhật, có màu xám xịt như đất và hơi bốc mùi hăng hắc giống mùn cưa, nhìn là thấy không thể nào ngon lành được. Các học viên ở đây tuy phần lớn là vào ngắm gái, nhưng dù sao họ cũng biết đó là thứ gì, mấy mẫu thức ăn nhanh này ở đế quốc còn được gọi là "Đất sét đen", bình thường chẳng ai đụng tới vì cực kỳ khó nuốt, thường chỉ dùng cứu đói khi cho nạn dân khi giáp hạt hoặc có thiên tai lớn mà thôi.

Helen giờ cục Đất sét nâu lên cho mọi người nhìn kỹ, sau đó từ tốn giải thích:

- Thức ăn nhanh của đế quốc Ramas chủ yếu là đều giống như vậy, dễ sản xuất, dễ bảo quản và quan trọng nhất phải là tiện dụng.

Điều này thì không ai phải đối, đồng thức ăn nhanh như Đất sét đen tuy cực kỳ khó nuốt nhưng lại rất tiện khi bóc vỏ ra là ăn ngay, cung cấp dinh dưỡng vừa đủ và cực kỳ rẻ tiền, bất cứ lúc nào cũng có thể sản xuất ra hàng loạt khi cần. Chính vì các lợi thế này Đất sét đen giữ được vị trí vững chắc của nó suốt bao nhiêu năm nay, bất chấp việc có mùi vị chẳng khác gì rác rưởi.

- Một ứng dụng khác của thức ăn nhanh là dùng trong quân sự, mọi người cũng biết là binh lính ngoài mặt trận đều không có nhiều thời gian, do đó thức ăn của họ đem theo người phải là thứ tuyệt đối gọn nhẹ, cũng như có đủ chất dinh dưỡng để hành quân dài ngày. Nhất là khi gặp trường hợp không thể hạ trại thì đây là nguồn cung cấp năng lượng duy nhất, do đó dù hơi khó ăn nhưng không thể bỏ qua nó được.

Helen giải thích khá hợp lý, mấy loại thức ăn nhanh này có khó nuốt thế nào thì khi lâm vào trường hợp bất khả kháng vẫn phải sử dụng. Đế quốc Ramas là dùng vũ lực và quân sự để lập nước, nên cái thứ “Đất sét đen” đã được dùng rất nhiều từ xưa tới nay. Nó gần như đã là một món không thể thiếu theo kiểu truyền đời, vì vậy tuy nhu cầu dân sự có ít đi chẳng nữa thì quân đội cũng không bao giờ bỏ đi loại lương thực đang tin cậy này.

Hoàng nghe Helen nói rất chăm chú, nhưng tự hấn cũng kiến giải riêng của mình về việc này, theo hấn thì ngoài việc do mùi vị quá dở ra, thì thói quen ăn uống phải nấu qua lửa hoặc nóng sốt của cư dân Ramas cũng ảnh hưởng khá nhiều. Bọn họ sẵn sàng một húp bát cháo loãng toàn nước, miễn là nó nóng hổi chứ không chịu dùng đồ ăn nhanh vì chúng lạnh ngắt và khô cứng như đá. Tư duy này bị ảnh hưởng từ những năm tháng còn sống theo kiểu bộ lạc, nó cắm rễ vào đầu từng người dân Ramas và không thể bị lay chuyển bất chấp thời gian.

Hoàng chờ cho Helen giải thích xong xuôi thì ra hiệu cho Ethas đi xuống, đồng thời bản thân cũng đứng lên nói:

- Những gì giáo sư nói rất đúng, nhưng sự thực là thức ăn nhanh ở thế giới này đã giậm chân tại chỗ quá lâu rồi, nhưng mà hôm nay có tôi ở đây thì mọi việc sẽ khác.

Trước ánh mắt ngạc nhiên lẫn khinh bỉ của các học viên xung quanh, Hoàng điềm nhiên thỏ ra một câu tuyên bố rất lão toét, sau đó hấn đi lại gần chỗ Helen, moi từ trong người ra mấy cốc mỹ đã chuẩn bị sẵn, kéo Ethas lại gần và bắt đầu giới thiệu:

- Như mọi người thấy, đây là một sản phẩm mới hai chúng tôi, một bước tiến vượt bậc trong ngành công nghiệp thức ăn nhanh, cuộc cách mạng không thể tin được trên toàn bộ lục địa này, vật sẽ làm thay đổi tất cả nhận thức của mọi người về cái thực sự gọi là thức ăn nhanh chính thống...

Hoàng một hơi mở miệng bốc phét đọc diễn văn như một cái máy hát vận dây cót, dùng toàn những từ ngữ đao to búa lớn, đại từ với thán từ tuôn ra rào rào khiến những người ở trong lớp nghe đến ù cả tai. Hấn chờ cho số học viên này tiêu hóa kha khá những gì mình vừa nói mới nhẹ nhàng cầm lấy một cốc mỹ gần nhất rồi vỗ vai nói với Ethas:

- Làm đi, mạnh dạn vào.

Ethas lúc này có đủ mười phần tự tin, cầm cốc mỹ ăn liền trên tay như chiến sĩ cầm bảo kiếm ra trận. Cậu ta mở nó ra để lộ ra phần mỹ vàng óng bên trong, cũng như đưa các gói gia vị ra ngoài để mọi người thấy cho rõ và bắt đầu giải thích:

- Như mọi người thấy, thứ này được gọi là “Mỹ ăn liền”, một loại thức ăn nhanh do hai chúng tôi vừa làm ra, khác với mấy đồ mà chúng ta thường sử dụng thì mỹ ăn liền có gia vị riêng, chứ không phải khó nuốt như loại Đất sét đen kia.

Ethas nói xong thì cầm lấy gói mấy gói gia vị và xé chúng ra để trút vào phần mỹ, lớp dầu cay được bóc ra tỏa mùi cực nồng khiến Helen đứng gần đó nhăn mũi liền mấy cái liền. Sau đó cậu ta lấy ra một cốc nước lọc được chuẩn bị sẵn, giơ lên rồi nói tiếp:

- Thói quen của người dân Ramas là ăn đồ nóng, nhưng thức ăn nhanh lại không có được điều này, tuy vậy thì với món Mỹ ăn liền dưới đây sẽ thay đổi mọi thứ.

Hoàng đứng gần đó chờ Ethas nói xong liền thấy lên bàn vài viên đá nhiệt, mấy thứ này thì quá quen thuộc với người dân trên lục địa này rồi vì nó giống như than vậy, truyền nguyên lực vào là nóng lên hừng hực. Ethas cẩn thận cầm lấy một viên, nắm tay lại truyền nguyên lực vào trong rồi thả nó vào cốc nước đã để sẵn phía dưới, rất nhanh sau đó cốc nước đã bị đốt nóng đến sôi lên sùng sục, lúc này cậu ta mới đổ chúng vào cốc mỹ bên cạnh rồi lên tiếng giải thích:

- Mỹ ăn liền của chúng tôi dùng nước sôi để sơ chế, như mọi người thấy thì như vậy món ăn sẽ giữ được hương vị và có mùi vị nóng sốt hoàn toàn khác hẳn những các thức ăn nhanh thông thường.

Việc dùng nước sôi để chế mỹ thì ở thế giới này bảo đảm là chưa có tiền lệ, do vậy nó khiến toàn bộ học viên trong lớp đều tò mò nhìn xuống. Sau khi để đúng ba phút như quy trình, Ethas bỏ phần nắp đáy phía trên ra để lộ một lớp mỹ vàng óng với nước dùng màu nâu sậm bốc khói nghi ngút, tỏa hương thơm ngào ngạt khắp cả lớp.

Đặc tính của mỹ ăn liền là mùi thơm của nó cực kỳ khiến người ta có cảm giác thèm thuồng, mấy gói dầu bắt chước của Hoàng không có gia vị tổng hợp nên không làm được điều này, do đó hấn đã cố tình chọn thời điểm giới thiệu sản phẩm là cuối giờ học, lúc mà mọi người đã tiêu hóa hết bữa sáng và bắt đầu đói bụng để tăng tối đa hiệu quả quảng cáo.

Quả nhiên là khi hầu hết học sinh đều đói bụng, thì cái hương vị thơm cay đến nồng nặc của cốc mỹ phía dưới bốc lên có sức hấp dẫn cực lớn. Hoàng có thể nghe thấy tiếng nuốt nuốt bọt ừng ực xung quanh mình, hấn cầm lấy cốc mỹ bên cạnh và xoắn một nửa đáy cho lên miệng, cố tình mút chùn chụt thật to rồi vừa hít hà vừa xuyết xoa vì cay, chờ cho đám học viên mắt nhìn hau háu sắp vỡ ra tới nơi mới từ tốn nói:

- Như mọi người thấy, thứ Mỹ ăn liền này chế biến cực nhanh, chỉ cần đổ nước sôi vào là xong, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng được, nóng sốt không

thua gì đồ nấu ở nhà cả.

Hoàng nói xong thì cầm lấy cốc mỹ đưa sang cho Helen, tỏ ý mời vị giáo sư này dùng thử, hắn còn cẩn thận lấy riêng ra một chiếc đĩa khác cho cô ta. Helen hơi ngần ngại một chút rồi cũng học theo Hoàng dùng đĩa xoắn lấy một miếng nhỏ cho lên miệng, chỉ mới vừa nuốt xuống cổ họng đã hắt hơi khan mấy cái liền vì cay, cặp má đỏ bừng lên cộng thêm đôi môi mím lại trông cực kỳ gợi tình, khiến đám học viên phía trên nhìn muốn đỏ cả mắt, Helen trả lại cốc mỹ cho Hoàng rồi nói:

- Thực sự thì món này ăn được lắm, hai cậu đã làm thế nào vậy?

Helen dạy cái lớp này bao nhiêu năm, rất hiếm khi nào khen ai, để có thể khiến cô gái thờ ơ này để ý thì cái mỹ ăn liền này coi như đã thành công. Tuy vậy Hoàng không trả lời vội mà quay sang bảo Ethas cứ làm đúng như kế hoạch định sẵn, hai người nhanh chóng lấy ra một hơi toàn bộ số mỹ còn lại và chế nước cho tất cả, tức thì toàn bộ căn phòng học bị bao phủ bởi mùi thơm nồng đến muốn điếc mũi, Hoàng chờ cho số mỹ này chín hết thì quay lên nói:

- Hôm nay hai chúng tôi chỉ kịp làm mấy mẫu này thôi, mọi người ăn thử và cho ý kiến tự nhiên nhé.

Hoàng nói xong thì ra hiệu cho Ethas đi làm người phục vụ, cậu ta nhanh chóng cầm số mỹ trên bàn phát ra cho toàn bộ học viên. Bị kích thích bởi sự tò mò và mùi hương chưa từng biết tới, đám thanh niên này lập tức châu đầu lại háo hức thử qua thứ gọi là “Mỹ ăn liền”, cả sảnh chỉ còn lại toàn tiếng húp sị sụp và xuyết xoa vì cay. Trong khi Ethas đang bận tới mặt để đi phân phát mỹ, thì Hoàng tiến tới chỗ Helen và nói nhỏ:

- Thưa giáo sư, thực ra đây mới chỉ là mẫu đầu tiên của Mỹ ăn liền, chúng tôi còn nhiều chỗ bí chưa giải được, nhưng mà thứ này mới quá thành ra là...

Hoàng cố tình nói lửng lơ không hết câu, nhưng Helen cũng hiểu là hai học viên này không muốn công bố đại trà sản phẩm này ra ngoài. Điều này cũng dễ hiểu vì cái Mỹ ăn liền thực sự quá đột phá, nếu làm đúng cách thì hoàn toàn có thể đổi hướng cách thức phát triển của thức ăn nhanh trên toàn lục địa, hai học viên trẻ không đủ kinh nghiệm rất dễ bị người khác nâng tay trên thành quả vừa làm được. Helen tuy thờ ơ với nhiều thứ, nhưng dù sao vẫn là giáo sư, mấy chuyện cơ bản này nhìn một cái là hiểu ngay, do vậy cô gật đầu trả lời:

- Không sao, nếu muốn hai cậu có thể đến chỗ của tôi, chúng ta sẽ giải quyết chuyện này kín đáo hơn.

Một sản phẩm tốt thế này, nếu được nghiên cứu đúng cách sẽ có thể giúp rất nhiều người khỏi nạn đói, thậm chí là cả một quốc gia cũng có thể. Giáo sư Helen rất toàn tâm toàn ý vì lợi ích của học viên, nhưng đáng tiếc là kẻ đứng trước mặt cô ta thì hoàn toàn không hề có một chút lòng tốt nào. Sau khi nghe Helen đồng ý gặp riêng, hắn nắm mạnh tay lại làm dấu chiến thắng và đắc ý nghĩ thầm:

- Có thể chứ, công sức khổ sở bao nhiêu ngày cuối cùng cũng được đền đáp.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 96: Phòng của cô bẩn như bãi rác vậy

Buổi học của lớp nghiên cứu thực phẩm lần này vì món mỹ ăn liền mà biến thành quảng cáo sản phẩm trá hình, học viên châu đầu chuyển tay nhau sị sụp mấy cốc mỹ Ethas đem ra, thứ mới lạ này khiến đám thanh niên cực kỳ hứng thú, nhiều người thậm chí đến nước cũng chả còn mà húp. Mỹ ăn liền hương vị độc đáo, lại chế biến nhanh gọn như thế khiến những người ăn xong đều khen luôn miệng.

Trong khi Ethas mặt mày rạng rỡ đi tiếp nhận ý kiến của đồng học viên này, thì Hoàng cũng đã bàn bạc xong với Helen về việc sẽ đến chỗ của cô ta để bàn kỹ về món mỹ ăn liền, chừng nào chắc chắn mới công bố rộng rãi. Tất nhiên đây chỉ là lý do để che đậy mục đích tiếp cận gái của Hoàng mà thôi, nhưng Helen hiển nhiên không biết, sợ còn cho rằng hai học viên này tính toán sâu xa rất có triển vọng trong tương lai.

Chờ cho các cốc mỹ được ăn hết, Hoàng bảo Ethas thu lại toàn bộ rồi đứng lên phía trước buông một câu gọn lỏn:

- Được rồi đây chỉ là những mẫu thử đầu tiên thôi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Hoàng nói xong thì mặc kệ đám đông trước mặt đang nhao nhao muốn hỏi chuyện, đẩy Ethas đi ra thẳng bên ngoài và biến mất luôn, mục đích chính đã xong thì cần quái gì phải đi học cái lớp toàn một lũ hám gái này nữa. Ethas bị Hoàng lôi đi xềnh xệch chả hiểu mô tê gì, phải đến khi về tới khoa Khoáng thạch học mới lên tiếng hỏi:

- Nay sao lại đi vội vậy, chúng ta phải ở lại để giải thích cho mọi người chứ?

Hoàng quay sang nhìn Ethas với ánh mắt cực kỳ khó chịu, nhưng dù sao cũng phải giả vờ thông náo cho thẳng thớm này một chút:

- Một sản phẩm đột phá như vậy nếu cứ tung ra bừa bãi sẽ rất nguy hiểm, trong số học viên ngồi đó chỉ cần là người có nhãn quan một chút thôi là sẽ nhìn ra lợi nhuận nó mang lại, trước khi chưa có đủ lực bảo hộ sản phẩm thì đừng có mà làm nôm.

Sau đó Hoàng còn nói thêm với Ethas rất nhiều thứ về bản quyền, hầu hết đều là do hấn nhăng cuội ra để khiến câu chuyện có sức thuyết phục, cuối cùng trong thêm một câu là đã nhờ giáo sư Helen đề ý hộ, khi nào mỹ ăn liền hoàn chỉnh thì công bố chính thức cũng chưa muộn. Mọi thứ Hoàng nói đều rất hợp lý, cho nên Ethas rất nhanh đồng tình mà không nghi ngờ gì.

Do chỉ giới thiệu kiểu chớp giật như ăn cướp, lại trong một lớp học nhỏ của cái khoa không thực sự nổi bật, nên món mỹ ăn liền của Hoàng và Ethas chẳng gây được tiếng vang nhiều lắm, chỉ dừng lại ở mức vài câu chuyện phiếm lúc rảnh rỗi của học viên mà thôi. Sau lần giới thiệu đó Hoàng cũng cấm chi Ethas tới khoa Nghiên cứu thực phẩm, với lý do là chờ giáo sư Helen xếp lịch riêng cho hai người, còn thực tế là hấn sợ Ethas không giữ được mồm lại đi bô bô quá trình làm ra mỹ ăn liền thì hỏng bét.

Bẵng đi vài ngày sau, khi thấy mọi việc đã trở lại như bình thường, học viên trong lớp quay lại tiếp tục ngắm giảng viên chứ không bàn luận về món mỹ nữa, Hoàng mới quyết định đi tới chỗ của Helen. Ở học viện Illumina thì các giáo sư được cấp chỗ nghiên cứu và tài liệu miễn phí, điều kiện ở mức vật chất tốt nhất để có thể toàn tâm toàn ý vào việc giảng dạy. Helen có thể tính là giáo sư của khoa Khoáng thạch học nhưng lại ít khi có mặt, tính tình cũng hơi quái dị nên chỗ ở của cô ta nằm biệt lập với các giáo sư còn lại.

Lần theo địa chỉ mà Helen đưa cho, Hoàng và Ethas phải vất vả lắm mới tìm ra chỗ ở của cô nàng này. Vị trí của nó khá đẹp khi nằm gần trung tâm, nhưng cái ốc đảo này bé tới đáng thương, giống hệt một cái thuyền phao giữa biển, chỉ đủ chỗ vừa vặn cho một căn nhà nhỏ, xung quanh là mấy khu vườn trồng rất nhiều cây thuốc khi gió gì đó không rõ. Các ốc đảo kiểu này rải rác khắp nơi trong học viện, nếu không có người chỉ thì không thể nào tìm ra được, Hoàng cũng là nhờ Helen chỉ cho cái đường đom đóm nối từ ngoài vào mới biết.

Hoàng tần ngần đứng trước hiên nhà một lúc, tuy cửa không khóa nhưng hấn sợ là có khi Helen đã quên cụ nó việc hai thằng tới đây rồi cũng nên. Ethas thì có vẻ quen thuộc hơn, cậu ta giật dây chuông ở phía trước để báo cho người trong nhà biết có khách tới, nhưng sau đó hai người đứng chờ rất lâu vẫn chả thấy động tĩnh gì, rốt cuộc Hoàng kiên nhẫn hết nổi bèn đẩy cửa bước vào, vừa đi vừa nói lớn với vào bên trong:

- Giáo sư Helen, bọn tôi tới để bàn về việc món mỹ ăn liền.

Hoàng thông báo xong thì xồng xộc bước vào như đây là của hấn, Ethas thấy bạn mình dáng điệu hệt như quân ăn cướp nhập nha như vậy thì cuống lên tính cản nhưng đã muộn, đành phải tắt tả chạy theo hầu. Ngôi nhà của Helen nhìn qua không khác gì với chỗ mà Hoàng đang ở, chỉ phải cái là nó tối om tối mò vì cửa sổ lẫn cửa đi đều đóng kín mít, đồ đạc linh tinh không rõ nguồn gốc vớt đầy dưới sàn, làm lúc bước vào Ethas đã vấp chân ngã chổng cổ mấy lần liền.

Cả hai người lần theo hành lang đến phòng thí nghiệm chính, may phước là chỗ này còn có ánh sáng từ cây đèn ma thuật treo trên đầu. Một hình ảnh cực kỳ không hay ho đập vào mắt Hoàng, làm hấn phải thốt lên khó chịu:

- Cái chỗ này là phòng ở hay bãi rác vậy.

Cả căn phòng bị bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp đủ loại nguyên liệu khác nhau, từ khoáng thạch tự nhiên, các loại quặng chưa tách lõi, đá quý đang gia công dở... cho tới mấy thứ chai lọ linh kính đựng đầy mẫu vật khả nghi, có thứ đang sủi bọt ừng ực như thuốc chuột để lâu ngày. Tài liệu báo cáo, giáo án cũng như ghi chép thí nghiệm nhàu nát chất đồng như núi, rõ ràng là chủ nhân của nó tiện đâu ghi đó và cứ thế mà quăng ra khắp nơi, làm tổng thể căn phòng nhìn vừa bừa bộn và nhếch nhác không thể chịu được.

Helen đang ngồi thọt lồm giữa đồng đồ đạc linh tinh này, cúi gằm ghi chép cái gì đó không rõ, hoàn toàn không để ý là có người đứng sau lưng mình. Một ý nghĩa khá dâm tiện nổi lên trong đầu Hoàng, nhưng nó ngay lập tức bị dập tắt khi thấy Helen cầm lên một cục khoáng thạch to tướng và dùng tay bóp nó ra cám. Sau khi đứng chờ một lúc vẫn không thấy mô tê gì, Hoàng đành đành hắng một tiếng rõ to để nhắc nhở Helen, cô ta hơi giật mình quay lại, lúc lắc đầu một lát rồi rất mong lung hỏi:

- Các cậu vào nhà tôi có chuyện gì không?

Hiển nhiên là cô ta đã hoàn toàn quên việc gọi hai thằng tới để bàn về vụ Mỹ ăn liền mấy hôm trước, Hoàng lắc đầu chán nản rồi nói lại vụ này một lần, cũng may là Helen chưa đến nỗi nào để trên cây, rất nhanh đã nhớ lại và nói:

- Ừm xin lỗi, cái này là do tôi không để ý thật. Hoàng và... Ethas đúng không.

Helen vừa nói vừa dùng nguyên lực di chuyển đồng đồ đạc quanh người, dọn ra một chỗ rộng đủ để cho Hoàng và Ethas ngồi xuống nói chuyện. Cô ta cất gọn những thứ đang làm lại, thái độ trở nên nghiêm túc y như đang đứng lớp và đi vào vấn đề luôn:

- Được rồi, đầu tiên hai người hãy nói chi tiết về món mỹ ăn liền đó đi đã.

Mục đích của Hoàng là đến đây không phải vì học tập hay phát triển thức ăn nhanh, có điều dù sao không thể cứ xồng xộc mà lao vào con gái nhà người ta được, do đó hấn cũng phải đóng kịch một lúc. Hấn quay sang Ethas ra hiệu cho cậu ta nói chuyện, bản thân Ethas khi ở nhà cũng đã được Hoàng nói lại hết các vấn đề về ý tưởng, công thức, cách chế biến và các loại hương vị của mỹ ăn liền, nên cậu ta cũng coi như là nắm khá rõ, giải thích với Helen hấn là không thành vấn đề.

Ethas được giao nhiệm vụ thì bắt đầu vận dây cốt mở máy nói liên thu bắt tận, so về độ nhiệt tình thì chắc phải gấp mười lần kẻ làm ra mỹ ăn liền như Hoàng. Cậu ta nói rất rõ ràng từng công đoạn bắt đầu từ việc lên ý tưởng, đi ăn thử đồ bên ngoài và bắt đầu thử nghiệm với nước dùng từ xương... Helen ngồi nghe rất chăm chú, chờ cho Ethas nói xong mới lên tiếng hỏi:

- Hai cậu làm cách nào để giữ được gói gia vị luôn nóng sốt như vậy?

Helen rất thông minh, ngay từ khi thấy Hoàng giới thiệu Mỹ ăn liền lần đầu tiên đã nhìn ra cốt lõi của nó nằm ở gói dầu gia vị, chính vì nó luôn được giữ nóng như vậy mà khi đổ ra mới giữ được mùi vị mạnh nhất. Bản thân Ethas cũng rất thắc mắc chuyện này, nhưng do Hoàng đã nói đây là bí mật của món ăn nên cậu ta cũng không tò mò thêm, lúc này khi bị Helen hỏi thì trở nên ngần ngại không biết giải thích thế nào, đúng lúc này thì Hoàng đã chen vào rồi trả lời thay:

- Dùng các loại gia vị cay và đậm mùi trộn chung với nhau trong dầu thực vật thật nóng, sau đó lấy da thú đã phơi khô mài mỏng và cho chúng vào bên trong, có thể giữ được tình trạng như vậy từ bốn tới năm ngày.

Sau khi trung ra đợt hàng mẫu đầu tiên, Hoàng đã tính trước việc sẽ có người hỏi về vụ dầu gia vị này, cho nên hắn đã bỏ công nghiên cứu các tài liệu cổ và tìm ra cách bảo quản hương vị bằng gia thú. Có một số loại thú sống ở xứ lạnh nên lớp da của chúng rất đặc thù, nếu mài thật mỏng và xử lý đúng cách thì chúng có thể dùng như túi giữ nhiệt, đồ ăn để bên trong bảo quản vài ba ngày là không thành vấn đề. Tất nhiên đây chỉ là cách Hoàng che mắt thiên hạ để giấu bí mật của hắn mà thôi, chứ thực tế bảo gia vị của mỹ ăn liền mà chỉ trữ được chưa tới một tuần thì tốt nhất nên quảng sọt rác cho nhanh.

Helen có vẻ cũng biết phương pháp này, sau khi được Hoàng giải thích thì cô ta cũng không hỏi thêm nữa, tiếp tục nói chuyện rõ hơn về cách làm cụ thể. Về phần này thì Hoàng không dấu diếm chút nào, có bao nhiêu nói bấy nhiêu, cơ bản vì nó cũng chả có gì quan trọng cả. Nguyên cả ngày sau đó, ba người bàn luận rất lâu nhưng chủ yếu là Helen hỏi và Hoàng trả lời, đến khi gần ra về Hoàng mới bỏ lại vài cốc mỹ và nói:

- Đây là mấy mẫu còn lại của chúng tôi, giáo sư dùng thử và cho ý kiến xem thế nào.

Với mấy hộp mỹ này đã được Hoàng cải tiến hương vị đôi chút, hắn cũng chỉ cho Helen cách dùng chúng cùng với thịt khô, đập trứng hoặc nhúng rau sống vào để cho nó đỡ ngán. Mấy kiến thức này là cơ bản với sinh viên ở Trái Đất, nhưng với mấy người tại thế giới này thì là cả một bầu trời rộng lớn, vì họ không ngờ rằng đồ ăn nhanh cũng có thể biến tấu nhiều cách như vậy.

Những buổi gặp mặt tiếp theo cũng diễn ra giống như vậy, mỗi lần tới là Hoàng đều mang theo một thứ gì đó khác lạ cho mỹ ăn liền để dụ Helen. Do đó mấy lần cô ta đề cập tới việc phát triển rộng rãi mỹ ăn liền ra ngoài đều bị gạt đi hết, Ethas cũng tương tự khi toàn chú ý vào ăn mỹ với giáo sư của mình như trẻ con.

Sau hơn một tuần tích cực tới lui chỗ của Helen, hai người Hoàng và Ethas coi như phát triển tới quan hệ giáo sư – học viên tương đối tốt, nhưng ngoài chuyện về mỹ ăn liền ra thì chẳng có gì khác để nói cả. Helen chuyên tâm nghiên cứu đến phát bệnh, có cảm giác cô ta không có thú vui nào khác ngoài việc vùi đầu vào đóng tài liệu xung quanh, đến mức Hoàng có cảm giác nghi ngờ không biết bình thường vị giáo sư này ngoài ăn uống, tắm rửa và thay quần áo ra thì không làm gì khác ngoài nguyên cứu cả.

Hoàng rất muốn đẩy nhanh tiến độ kết thân với Helen, nhưng mọi việc quả thực không như hắn hình dung, cô ta lãnh đạm và nghiêm túc với học viên của mình quá mức cần thiết. Hôm nay cũng vậy, Helen lại đang tiếp tục bảo Ethas làm cái gì đó với mấy cốc mỹ vừa mang sang, có vẻ như cậu nhóc đó có tài năng thiên bẩm trong việc trở thành culy sai vật.

Hoàng không có hứng thú trong mấy việc nghiên cứu này, do đó hắn buồn chán đi lung tung nghịch mấy món nguyên liệu trong phòng Helen. Khi đang vọc một cục khoáng thạch kỳ lạ thì Hoàng bỗng cảm thấy không ổn lắm ở dưới chân, hắn thò tay xuống móc lên một mảnh vải màu cháo lòng nhàu nát, đang dính một thứ chất lỏng gì đó cực kỳ nhớt nhúa nhầy nhụa, thậm chí còn chảy tong tỏng từng cục. Cố gắng nén cảm giác ghê tởm, Hoàng không hiểu nghĩ gì lại đưa nó lên mũi ngửi ngửi, chỉ vài giây sau hắn đã ho sù sụ như sắp chết, quay đầu lại là hét oai oái về phía Helen như bị chọc tiết:

- Dọn, dọn dẹp cái đồng hồ này ngay, phòng của cô bản như bãi rác vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Các người nghiên cứu ngu như lợn ấy

Helen và Ethas đang chuyên tâm nguyên cứu mỹ ăn liền, bị tiếng hét của Hoàng làm giật mình khiến cốc mỹ rơi xuống đồ tung tóe xuống sàn. Ethas bị nguyên phần nước nóng dầy văng trúng lên người, kêu la còn hơn bị cắt cổ, tức tối nhìn sang tính cự nự thì gặp ánh mắt lạnh tanh của Hoàng, liền lập tức ngậm họng lặng sang chỗ khác ngay tắp lự.

Hoàng bước tới đá văng đi mấy cốc mỹ còn lại chưa dùng, đồng thời đạp Ethas ra chỗ khác, lúc này máu nóng trong người hắn đã bốc lên rất cao, chủ yếu là do điên tiết khi nghịch ngu đi ngửi cái thứ kia làm muốn suýt nữa nổ mề nó mũi. Helen không cưỡng quít như Ethas, nhưng cũng cảm thấy hơi xấu hổ khi chỗ ở của mình bị học viên xia xối thẳng mặt như vậy. Cô ta dùng nguyên lực để vén vén mấy chỗ bừa bãi trước mặt, có điều hành động này càng làm Hoàng nổi khùng, hắn chụp lấy tay Helen rồi rít lên muốn điếc tai:

- Dọn dẹp cho đàng hoàng vào, đừng có mà làm kiểu ấy, tôi không thể ở trong cái bãi rác này được.

Hoàng không phải là mấy tên cuồng sạch sẽ, nhưng phải ở trong cái nơi bẩn tới mức đi lung tung cũng đạp phải cứt thì rõ ràng đã vượt quá sự chịu đựng của hắn, không thể nào chấp nhận được. Hoàng không coi mình là học viên tại đây mà giống như một khách du lịch, thành ra hắn hoàn toàn không có một chút sợ sệt nào với các giáo sư, nhất là với mấy giáo sư hơi đơ đơ như Helen, cho nên mới dám quát tháo ầm ầm như vậy.

Ethas thấy thẳng này sắp sửa phát điên tới nơi, mặt sợt cắt không còn hột máu, lật đặt đứng dậy lau dọn đồng mỷ đang vương vãi dưới sàn, không dám mở miệng hó hé một tiếng. Helen thì vẫn còn hơi tann gần chưa biết làm gì, Hoàng thấy vậy thì tiến lại gần ra lệnh luôn:

- Đầu tiên là sắp xếp lại cái đồng giấy tờ quanh chỗ của cô đi, cái nào không dùng thì vứt, cô là giáo sư chứ không phải bọn buồn ve chai mà trữ lăm giấy vụn như thế.

Hoàng vừa nói vừa kéo tay Helen đi về phía bên kia phòng, đồng thời chỉ vào đồng tài liệu chất cao như núi trước mặt, tác phong y hệt chủ nhà ra lệnh cho người hầu. Tất nhiên Hoàng không phải đứng đó chỉ tay năm ngón, hần cũng lao đầu vào đồng bừa bãi trước mặt luôn. Đến nước này thì đúng là làm Helen không thể nào đứng chờ được, cô ta ngó qua ngó lại hai học viên của mình một hồi rồi cũng im lặng cầm cúi phân loại đám tài liệu trong phòng.

Công cuộc dọn dẹp này diễn ra khá yên ẹp, chỉ có là lâu lâu Hoàng sẽ thết lên vài câu cảm thán rất có hình tượng thí dụ như: “con mẹ nó”, “tiên sư nhà nó” hoặc “đậu xanh & rau má cả lò chúng nó”... cũng như quay sang chửi bới cả Ethas lẫn Helen mà không vì lý do gì cả.

Hoàng nhất quyết bắt Helen phải đem đồng khoáng thạch để ở phòng riêng, cũng như ra lệnh cho Ethas ề cở vác mấy miếng đá nặng gần tạ này đi cho rộng chỗ. Phân tài liệu cũng như ghi chép Helen cuối cùng cũng phải phân loại ra làm hai mục, những thứ nào quá cũ bị không còn giá trị sử dụng thì bị tổng hết vào hòm rồi cho ra kho. Hoàng không biết lôi đầu ra một cái kệ có nhiều ngăn, rồi bảo Helen về sau muốn ghi chép cái gì thì để vào đó cho gọn.

Sau hơn hai giờ dọn dẹp tích cực, cuối cùng thì căn phòng cũng trông sáng sủa hơn đôi chút, giờ đây nó đã có thể đón ánh nắng mặt trời từ bên ngoài chiếu vào chứ không tối thui lui như lúc trước nữa. Ethas ngồi bệt dưới sàn, lưng áo ướt đầm mồ hôi, thờ hồng học như sắp chết tới nơi, rất có dáng vẻ vừa đi lao động khổ sai về. Helen thì vẫn còn đang bị Hoàng lôi nhải không dứt lời về việc sắp xếp đồ đạc sao cho khoa học, dù sao việc đã xong nên có vẻ cô ta cũng không muốn đôi co với hần làm gì.

Hoàng rảnh rồi không có việc gì làm bèn tiện tay nhặt một tờ tài liệu lên xem thử, thực ra đồng này toàn là bản nháp do Helen ghi tạm, nên chúng khá rối và không rõ ràng. Hoàng liếc qua mấy cái liền, định bụng chỉ đọc cho qua thời gian mà thôi, nhưng sau đó một lúc hần bỗng trở nên nghiêm túc và xem xét chúng rất kỹ, miệng liên tục lẩm nhẩm:

- “Khối lượng, kích thước, độ dày của khoáng thạch... ở đây lại toàn là ghi chép mật độ nguyên lực, sao lạ thế nhỉ?”

Hoàng ban đầu là tò mò, nhưng sau khi đọc qua một loạt tờ ghi chép sót lại của Helen thì thấy cực kỳ quái lạ. Cô ta đúng là giáo sư chuyên nghiên cứu khoáng thạch thật, nhưng cái đồng này thì chỉ thuần là các số liệu kỹ thuật, không hề có tí ứng dụng thực tế nào cả. Tuy nói là mỗi người có chuyên môn khác nhau, nhưng khoáng thạch trong thế giới này tới lui cũng phải để phục vụ con người, không thể nào nói một giáo sư cở như Helen lại chỉ cắm đầu vào lý thuyết suông mà không có sản phẩm thực tiễn. Hoàng không nén nổi lòng hiếu kỳ, quay sang hỏi Helen:

- Tại sao cô chỉ chú trọng tới số liệu chay thế này, không có một chút sản phẩm ứng dụng nào sao?

Helen đang cúi lúi sắp xếp giấy tờ, nghe thấy Hoàng hỏi về vấn đề học tập thì rất chuyên nghiệp đứng dậy nhanh chóng giải đáp:

- Cái quan trọng nhất của khoáng thạch là số lượng nguyên lực, tất cả nghiên cứu đều chú trọng làm sao để khiến chúng phát huy hiệu quả tốt nhất, còn ý cậu nói sản phẩm ứng dụng là sao?

- Thì tức là mấy cái máy móc dùng khoáng thạch làm nguyên liệu, kiểu như máy nước nóng này, máy điều hòa, tủ lạnh, máy giặt... các kiểu ấy.

Hoàng vừa nói vừa khoa chân múa tay tìm cách diễn giải cho Helen, hần đang đem tư duy của người Trái Đất thế kỷ hai mốt áp vào cái thế giới này, mà quên bếng mất rằng ở đây khoa học với kỹ thuật còn chưa phát triển tới mức đấy. Quả nhiên Helen đứng sững lại vài giây, vẻ mặt hơi khó hiểu nhìn học viên của mình đang xô ra một tràng từ ngữ quái dị một cách đầy khả nghi, rất giống kiểu bác sĩ nhìn bệnh nhân tâm thần.

Thực ra vấn đề này bắt nguồn từ tư duy: “Nguyên lực con người thống trị tất cả” đã ăn sâu bén rễ vào tất cả cư dân tại đây, bất kể là quý tộc cao quý nhất hay người bình thường, các loại khoáng thạch tuy có nhiều nhưng vẫn chỉ được tính là đồ dùng phụ trợ mà thôi, cốt lõi vẫn phải do con người làm việc. Do đó mặc dù đã được sử dụng rộng rãi trong mọi mặt đời sống, nhưng đến cuối cùng khoáng thạch chỉ dùng lại ở phần công nghiệp là chủ yếu, còn mặt ứng dụng cho dân dụng thì rất thưa thớt.

Nếu xét theo tiêu chuẩn của xã hội hiện đại ở Trái Đất, thì đồng đồ dùng trong nhà tại thế giới này chả khác gì thời đồ đá. Chúng chỉ gói gọn trong mấy thứ như: máy sưởi, bếp và bóng đèn thấp sáng... tất nhiên cũng có vài kỹ sư nghiên cứu để phát triển lên, thí dụ như mấy bảng quảng cáo ma thuật mà Hoàng từng thấy, nhưng chung quy thì vẫn là ít tới đáng thương, hoàn toàn không tương xứng với tầm vóc khổng lồ của chúng một chút nào.

Hoàng ngồi nghe Helen giải thích về vấn đề này, trong đầu càng lúc càng cảm thấy không thể tn được, mấy người này đang ngồi trên một cái mỏ vàng... không, phải nói là mỏ kim cương thì đúng hơn nhưng lại chẳng hề biết sử dụng chúng, cuối cùng hần nhin hết nổi và buột miệng nói:

- Các người thực sự nghiên cứu ngu như lợn vậy.

Helen không hiểu “lợn” trong câu nói của Hoàng có nghĩa là gì, nhưng qua thái độ và nét mặt của hần thì chẳng khó khăn để đoán được thẳng này đang có ý nói đùa. Dù sao một học viên vừa sai bảo, vừa chửi giáo sư sư của mình sa sả là hành vi chẳng hề tốt đẹp gì, điều này khiến Helen nhất thời không biết trả lời lại thế nào. Nhưng Hoàng thì hiển nhiên không hề quan tâm, hần trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi quay sang nói:

- Được rồi, chúng ta sẽ có vài cải tiến ở đây, tôi sẽ mở não cho các người thấy thế nào là ứng dụng của công nghệ hiện đại.

Hoàng nói xong thì đứng dậy bỏ vào phòng tắm của Helen, rất đường hoàng hệt như ở nhà mình. Hần sầm soi mấy cái vòi nước bên trong, nắm nắm vặn

vận đủ kiểu bằng con mắt khinh bỉ không thèm che dấu, tới mức Helen đứng bên ngoài nhìn vào cũng hơi đỏ mặt lên. Ethas thì chẳng hiểu Hoàng muốn làm gì, nhưng cậu ta đã có kinh nghiệm là lúc như thế này thì tốt nhất là cứ im lặng và chờ bị sai bảo thì hơn, quả nhiên sau khi bước ra khỏi phòng tắm Hoàng liền lên giọng khinh khinh:

- Tất cả phòng tắm của các người toàn dùng đồ thô sơ kiểu đồ đá thế này thôi hả?

Thực ra đây thuần túy là một câu hỏi đều, vì bản thân Hoàng cũng đã sử dụng chán chê mấy thứ này rồi, chẳng qua là không để ý vì nghĩ nó chẳng quan trọng, tới hôm nay có vụ khoáng thạch nên hẳn mới đột nhiên thấy hứng thú. Ethas đã quen với cách nói như vậy của Hoàng nên rất nhanh trả lời:

- Hầu hết phòng tắm của người thường đều như vậy, quý tộc thì hình như đẹp hơn.

- Không, ý tôi là các người không có vòi hoa sen, không có bồn tắm, không có cái nôi gì tương tự như vậy sao?

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Ethas thì Hoàng cũng hiểu là cậu ta chẳng hiểu mình nói gì, hẳn quay lưng lại nhìn ngó rồi tính toán đôi chút, tiện tay vợ lấy một tờ giấy gần đó ghi chép xong ra lệnh luôn:

- Ethas, chạy sang kho của khoa lấy cho tôi mấy thứ này, đi sớm về sớm.

Ethas nhận lấy tờ giấy danh sách, hỏi cũng không hỏi mà rất nhanh rảo bước đi luôn, Hoàng lại tiếp tục quay sang Helen:

- Nhờ cô chỉ cho tôi cái đường ống nước ở nhà này ở đâu giùm.

Khoảng nửa tiếng sau đó, cả ba người đã đứng phía bên hông nhà, Ethas vác về một chồng dây nhợ và cột chống mà chính bản thân cậu ta cũng không hiểu để làm gì. Dự định của Hoàng là làm máy nước nóng, cộng thêm một cái vòi hoa sen cho đủ bộ. Nước của căn nhà Helen được lấy trực tiếp từ nguồn chính của học viện, đi thông qua các vòi nhỏ cắm ngầm dưới đất, bây giờ chỉ cần làm thêm một đường nối riêng ra là xong.

Rất may là học viện còn có các cơ quan đơn giản để chia luồng, chỉ cần mở ra gắn thêm là dùng luôn chứ không phải mất công làm lại từ đầu, khoa Khoáng thạch học cũng dư giả mấy thứ này nên vật liệu coi như không thiếu. Hoàng mở mạch chính của ốc đảo này ra xong gắn ống nước của mình vào, nối ra thêm một đường mới vào phòng tắm của Helen. Hẳn còn cẩn thận chế ra vài cái gạt tam giác để ngăn phân chia luồng nước này, đúng như kiểu vòi nước lạnh ở Trái Đất.

Làm vòi hoa sen thì phiền phức hơn một chút vì dù sao Hoàng cũng không phải thợ thủ công xịn, hẳn chỉ đơn giản lấy một tấm vải mỏng đục lỗ chỉ chút rồi trùm lên cái vòi mới, sau đó đầu dây dài ra vào đường nước vừa lắp và treo nó lên mà thôi. May mắn là ở Trái Đất lúc trước do sống một mình nên mấy công việc này Hoàng cũng từng làm qua, cho nên thành quả của lúc này tuy hơn xấu xí nhưng dùng vẫn gọi là tạm được. Sau khi xong xuôi hẳn quay sang Helen đang đứng bên cạnh và nói:

- Đây gọi là vòi hoa sen, dùng để tắm cho thoải mái.

Hoàng nói xong liền mở van, khiến chiếc vòi hoa sen tuôn ra hàng loạt tia nước nhỏ li ti xịt mạnh xuống sàn. Cảnh tượng này khiến Helen và Ethas vô cùng tò mò, nhìn chằm chằm vào nó không chớp mắt, Hoàng thấy vậy thì đẩy hai người vào phòng tắm rồi bắt đầu quàng áo:

- Có bao giờ các bạn gặp khó khăn trong việc gội đầu không, hay vòi nước đặt quá thấp làm khó chịu. Nếu vậy thì đừng lo nữa vì với chiếc vòi hoa sen này mọi thứ sẽ được giải quyết, không còn phải mất công với tay gội nước, không phải khổ sở vén tóc nữa. Nước ở trên cao sẽ xả xuống vô cùng tiện dụng, kết hợp với dòng chảy nhẹ nhàng sẽ cho các bạn cảm giác tận hưởng cuộc sống là như thế nào.

Hoàng vừa ba hoa bốc phét vừa nhân cơ hội hết nắm tay lại vuốt tóc Helen, tận tình hít ngửi sờ mó con gái nhà lành hết sức có thể. Ethas đứng lớ ngớ lom lom nhìn cái vòi hoa sen bị Hoàng bắt chốt mở nước, khiến cậu ta ướt nhem như chuột, kêu la oái oái tí thì ngã đập mặt xuống sàn. Không thể phủ nhận thứ gọi là “vòi hoa sen” này làm tuy đơn giản nhưng gây ấn tượng rất lớn, khiến Helen sẫm soi một lúc khá lâu, trong khi đó Hoàng đã bắt tay vào làm nốt thứ còn lại - máy nước nóng.

Nguyên lý làm máy nước nóng của Hoàng cũng chả có gì phức tạp, đó là dùng khoáng thạch nguyên liệu loại rẻ tiền, thứ này tương tự như hòn đá dùng để đun nước sôi nấu nỳ, nhưng có nhiệt độ thấp hơn để phù hợp với cơ thể người. Tiếp theo hẳn đóng một hộp nhỏ lên tường, nối đường dây đi ngang qua viên đá để nó có thể tăng nhiệt độ khi nước chảy vào.

Về phần công tắc mở thì do ở thế giới này không có điện, nên Hoàng làm một cái ròng rọc nhỏ bên trong hộp nối dây ra ngoài, khi cần dùng thì kéo dây viên đá sẽ hạ xuống để người dùng truyền nguyên lực kích hoạt. Do vòi nước đã được Hoàng cải tiến bằng cái ngăn tam giác lúc nãy, nên giờ nó có thể dùng cả nước nóng và nước thường bằng cách gạt qua trái hoặc phải. Tất nhiên mấy cái kiến thức cơ bản này thì ai ở thế giới hiện đại cũng làm được, Hoàng chỉ là thắng bắt chước mà thôi.

- Được rồi, xong xuôi, đây gọi là máy nước nóng phiên bản đá nguyên lực, sắp được đăng ký bản quyền nhé.

Trước mặt Helen và Ethas là một tổ hợp kỳ dị với rất nhiều dây nhợ lằng nhằng, trừ cái vòi hoa sen lúc này thì lúc này phòng tắm có thêm một cái vòi khác có hai đầu, nối với hộp gỗ nhỏ trên cao kế bên đường nước chính. Hoàng thấy hai người đứng nhìn tới đực mặt ra như ngỗng ỉa bèn tiến lại thị phạm, hẳn kéo dây thả hòn đá nguyên lực phía trên xuống và giải thích.

- Khi nào cần nước nóng hãy kéo dây xuống và truyền nguyên lực vào đá, sau đó bỏ nó lại chỗ cũ và xả nước...

Hoàng vừa nói vừa làm rất chậm rãi để Helen và Ethas có thể thấy được, sau khi được truyền năng lượng, viên đá liền chậm rãi nóng lên rồi bốc hơi nhẹ

nhẹ. Hoàng lấy tay mở cho nước đi qua khiến nó vang lên mấy tiếng xì xì to tướng, nhưng sau một lúc thì im bật đi luôn, vô cùng có phong thái dọa người. Ethas đứng nhìn gần đó bị Hoàng lôi vào cầm tay thả vào dòng nước đang chảy ra, cậu ta la oái oái tính rút lại nhưng ngay lập tức là ăn một cái đầm vào đầu. Rất may là nước này cũng không nóng nên một lúc sau mọi việc đều ổn thỏa, Ethas kêu lên cảm thán:

- Wa, có nước nóng thật luôn, đơn giản thế này mà trước giờ tôi không biết.

Helen nghe Ethas nói vậy thì cũng tự mình cho tay vào kiểm chứng, thậm chí còn lôi cục đá phía trên ra đích thân làm thử, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên không thể che dấu được. Hoàng đứng bên cạnh nhìn cảnh này mà mặt nở một nụ cười cực kỳ bỉ ổi, cao giọng nói xuống:

- Thấy chưa, tôi đã bảo là các người nghiên cứu ngu như lợn có sai đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Thăm em gái

Tất nhiên cái thứ gọi là “máy nước nóng” này còn rất thô sơ và rất nhiều khuyết điểm, giả dụ như muốn dùng là phải kéo cục đá xuống truyền nhiệt, khi xong việc là phải thay cái mới do nguyên liệu là đồ rẻ tiền. Nhưng mà ý tưởng của Hoàng là thứ chưa từng có ở thế giới này, do đó nó khiến Ethas lẫn Helen tò mò không thôi, đặc biệt là khi hắn đã giới thiệu tư duy mới về sử dụng khoáng thạch.

Ethas lúc này đang rất nhiệt tình vọc nước, hết mở nước nóng lại chuyển sang nước lạnh, rất giống một thằng thần kinh mới xổng trại. Helen thì còn chăm chú hơn, mắt gần như dính chặt lấy cái máy nước nóng và đường dây mới, nhưng đến cuối cùng cô ta vẫn nghi hoặc hỏi:

- Rốt cuộc những thứ này có tác dụng gì, chúng vẫn có thể dùng nguyên lực trong người thay thế được mà?

Helen nói xong thì thò tay xuống chậu nước bên cạnh, vận dụng nguyên lực một chút và cũng khiến sôi lên nhè nhẹ, nhanh y hệt ầm nước siêu tốc. Hoàng thấy vậy thì mặt lập tức dài ra, ánh mắt khinh bỉ không thêm che dấu, hỏi lại:

- Nguyên lực cấp mấy mới có thể làm được điều này?

- Nếu là người bình thường thì có lẽ khoảng cấp năm là đủ.

- Cô quên một vấn đề quan trọng nhất, hầu hết người dân đều thấp hơn mức đó rất nhiều.

Hoàng nói xong thì tiến lại gần Helen, kéo tay cô ta ra khỏi chậu, lấy viên đá nhiệt lúc nãy tự mình truyền năng lượng vào khiến nó nóng lên, sau đó xả nước ra và nói:

- Chưa kể chiếc máy này có thể sử dụng để tắm rửa, thư giãn và rất nhiều thứ khác, chứ không đơn thuần chỉ là làm nóng nước như cách sử dụng nguyên lực giống như cô.

Helen bị tên học viên này lợi dụng nắm chân nắm tay thì có vẻ không được dễ chịu cho lắm, nhưng đang trong lúc làm việc nên cô ta cho qua. Hoàng đẩy cả Helen lẫn Ethas ra ngoài phòng khách, cầm lấy một cây gậy nhỏ và bắt đầu khua khoáng dạy đời:

- Các người nghiên cứu nguyên lực trong khoáng thạch để tìm cách hỗ trợ cho nguyên lực của con người, nhưng lại quên rằng không phải ai cũng có điều kiện như vậy. Hầu hết bình dân có khi cả đời còn không lên cấp bốn, bọn họ không có tiền và cũng không đủ sức để hưởng thụ mấy cái này. Có câu số lượng quyết định mọi thứ, đi nghiên cứu một thứ mà có lẽ tới tám phần mười dân số trên đại lục không dùng tới, chẳng trách cái ngành này lại rác rưởi như vậy.

Hoàng mồm năm miệng mười ăn nói cực kỳ bố lão, không những chửi cả Helen lẫn Ethas mà còn chửi luôn cả toàn bộ ngành Khoách thạch học, điều này khiến nữ giáo sư xinh đẹp cực kỳ khó chịu, nhưng khi cô ta vừa tính phản bác lại thì Hoàng lập tức lên tiếng bịt miệng luôn:

- Tất nhiên cô cậu có thể phản biện rằng một cá nhân xuất sắc có thể gánh cả cộng đồng ngu học, tài nguyên nên được dồn cho thiên tài. Nhưng đó là suy nghĩ của lũ đầu đất mà thôi, nguyên lực trong khoáng thạch nếu được dùng đúng cách sẽ thu lợi cực lớn. Nó giúp người yếu có thể làm được việc của người mạnh, hãy tưởng tượng nếu đem tư duy này phát triển sang kinh tế và quốc phòng mà xem, thành ra tôi thực sự hoài nghi trí thông minh của các người.

Khác biệt giữa thành công hay thất bại chính ở việc tư duy, tại sao ở Trái Đất thời hiện đại các nước Tây Âu lại có thể vượt lên một cách tuyệt đối để thống trị thế giới, trong khi cách đó vài trăm năm bọn họ còn cách các đế quốc Châu Á hàng vạn dặm? Đó chính là do tư duy thay đổi trong kinh tế, cũng như cuộc cách mạng công nghiệp đầu tiên, từ đó mở ra một thời đại mới nơi mà các hạm đội của Anh, Pháp hay Tây Ban Nha làm bá chủ thế giới.

Điều tương tự cũng đang diễn ra tại thế giới này, tư duy sử dụng khoáng thạch của họ bị đình trệ theo tư tưởng “con người quan trọng nhất” quá cũ kỹ, dẫn đến việc các sáng kiến mới không thể vượt qua ngoài khuôn khổ được. Với tầm nhìn của một người hiện đại Hoàng dễ dàng nhận ra điều đơn giản này, nhưng ở thế giới này thì chưa tới thời điểm đó, cho nên hắn mới có thể chém gió bạt mạng như vậy.

Helen bị Hoàng vừa nói vừa chửi vừa khích dêu, nhưng nhất thời không tìm được lý lẽ nào để nói lại, vì cơ bản tư duy lẫn cái máy nước nóng thực tế vừa làm đã thực sự chứng minh lời của hắn cũng có phần đúng. Ethas thì không tới mức bị dă kích mạnh như Helen, vì dù sao ở cùng Hoàng một thời gian cậu ta cũng có một chút giác ngộ tương đối.

Hoàng bỏ lại Helen ngồi suy nghĩ những gì vừa nghe được, ra hiệu bảo Ethas đi về. Vốn hắn cũng chả có ý định làm việc gì lớn lao, chẳng qua nổi hứng lên thì phá đám vài thứ mà thôi, dù sao nếu Helen thực sự là một giáo sư có trình độ sẽ tự đánh giá được. Trên đường đi về khoa, Ethas không nén được tò mò liền hỏi Hoàng:

- Những thứ vừa rồi đều là do anh tự nghĩ ra cả à?

- Ừm... cứ cho là thế đi, có vấn đề gì sao?

- Tôi cứ cảm thấy anh không giống như người của đại lục, hoặc giả có ai đó đã dạy anh mấy thứ này vậy, lạ lắm.

Hoàng quay sang liếc nhìn Ethas, miệng hơi nhấc lên một chút nhưng đến cuối cùng vẫn im lặng không nói thêm gì, hắn luôn mang tâm lý hơi hợm không nghiêm túc đối với hầu hết vấn đề trong học viện này, kiểu như đây là một nơi để giải trí vậy. Việc làm lúc này của Hoàng thuần túy chỉ để trêu chọc Helen, chứ hoàn toàn không có một chút đóng góp hay giúp đỡ gì cả, hắn quay sang Ethas rồi nói:

- Đừng suy nghĩ suy lung tung, nếu cậu cứ đi theo tôi thì sẽ còn thấy những thứ như vậy nhiều lắm. À mà ngày mai chúng ta không đến chỗ của giáo sư Helen nữa, tôi cần qua khoa Dược học có việc.

Từ lúc vào học viện tới giờ cũng được một thời gian khá lâu, nhưng Hoàng cố tình không đến thăm cô “em gái” Milenia, chủ yếu là vì hắn muốn cô ta bắt buộc phải làm quen với đời sống trong này, chưa kể còn lòng vòng vụ người Sax nữa, giờ khi mọi chuyện đã tạm ổn Hoàng mới quyết định đi gặp Milenia.

Ngày hôm sau, Ethas dẫn đường cho Hoàng đi tới khoa Dược học. Tuy cũng là một khoa lớn của học viện, nhưng nó lại nằm cách biệt hẳn về cánh rừng phía sau nhằm tiện cho các Dược sư tương lai có trải nghiệm kiểm thuốc ngoài thực địa. Khi hai người tới nơi thì cũng đúng lúc náo nhiệt nhất, các học viên đang lũ lượt kéo nhau vào lấy chỗ, Hoàng hỏi thăm một hồi thì cũng tới lớp dành cho học viên năm nhất của Milenia.

Nơi này được thiết kế rất lạ mắt, toàn bộ giảng đường được làm giống như một khu rừng thu nhỏ, nó không hề có vòm mà mái che là những cây cổ thụ cao vút, bàn ghế là những hốc hoặc chạc cây mọc dài xuống dưới, chưa kể hàng đồng dây leo rủ khắp nơi một cách rất tự nhiên, khi hai người bước vào lập tức cảm nhận được mùi dược liệu rất nhẹ, thoang thoang trong không khí làm đầu óc tỉnh táo hơn hẳn. Đây cũng là cách mà các giáo sư của khoa dạy cho học viên mới cách ứng dụng thực tế luôn, khá độc đáo và thân thiện với môi trường.

Hoàng và Ethas chọn lấy một chỗ khuất phía trên để ngồi, tránh làm ảnh hưởng tới các học viên còn lại. Không như chỗ của Helen rất toan một lũ tới ngắm gái, thì khoa Dược học này chỉ những ai có nhu cầu thực sự mới tới và thực tế thì con số đó cũng rất ít, vì vậy hai người Hoàng và Ethas trông rất lạc lõng tại đây.

Các học viên của khoa Dược học ai cũng mặc áo choàng dài, bên trong là một đồng tử nhỏ chứa thuốc và nguyên liệu, nhìn xa rất khó phân biệt được nam hay nữ, vì thế mà mặc dù tất cả đã vào đã vào đông đủ nhưng Hoàng cũng chả biết Milenia đang ngồi đâu, đành phải chờ tới hết tiết rồi tính.

Tuy vị giáo sư phía trên đang giảng về cách tìm và thu hoạch một loại cây thuốc rất nổi tiếng, nhưng Hoàng thì hoàn toàn không quan tâm, hắn chống cằm ngồi được vài phút rồi bắt đầu ngáp dài, liếc mắt quan sát một hồi rồi rúc vào bụi cây kéo dây leo lại che rồi nói với Ethas:

- Tôi nghỉ một chút, khi nào hết tiết thì gọi tôi dậy.

Và thế là mặc xác ánh mắt khó hiểu của Ethas, Hoàng điềm nhiên rúc bụi nằm duỗi người ra mà ngủ, thậm chí còn chây dãi rờn rờn ra sàn, trông cực kỳ khó coi. Ethas cần cũng chả kịp can, ngó ngang xung quanh rồi đành phải ngồi che lại cho Hoàng, chứ nếu để ai mà biết bọn họ đến đây để ngủ thì còn mặt mũi nào mà giấu nữa.

Sau một quãng thời gian rất lâu dễ phải đến nửa ngày, Hoàng mới lò dò tỉnh dậy, dụi nước dãi trên khóe miệng rồi vừa ngáp dài vừa bò ra khỏi chỗ ngủ. Lúc này tiết học cũng vừa chấm dứt nên rất nhiều học viên bắt đầu bước ra, Hoàng đứng thẳng lên và bắt đầu soi để tìm người, rất nhanh hắn đã thấy cô nàng Dược sư nhưng Milenia không đi một mình mà có hộ tống.

Có vẻ như công cuộc quảng cáo cho em gái của Hoàng có hiệu quả tốt, cộng thêm màn học bổng hôm khai giảng nên Milenia thực sự đã là báu vật của khoa Dược học này. Xung quanh cô ta hiện giờ có ba bốn học viên lẫn giáo sư đi kèm, vừa nói chuyện vừa bàn bạc thứ gì đó có liên quan tới bài giảng. Milenia đã không còn vẻ ngượng ngập lo lắng lúc còn ở nhà nữa, mà rất tự tin nói chuyện với mọi người, xem ra quyết định của Hoàng khi đưa cô ta tới đây nhập học là hoàn toàn chính xác.

Cả hai người rảo bước tới gần chỗ Milenia, nhưng nhất thời không biết tiếp cận ra sao với hàng người đang bu lấy cô ta. Hoàng gãi gãi đầu vài cái rồi bắt đầu làm trò ưa thích của đám học sinh Trái Đất, hắn lấy từ trong người ra một viên giấy nhỏ, dùng một sợi chun kéo căng ra như đàn nã, rồi thả ra nhắm thẳng vào mục tiêu. Viên đạn bay xé gió đập luôn vào trán của Milenia làm cô ta giật nảy lên, đảo mắt quay sang tìm kẻ vừa chơi xấu mình thì gặp một hình bóng quen thuộc đang đứng vừa nhăn nhó cười vừa vẫy tay chào, cứ như là đã qua cả thế kỷ vậy.

Khoảnh khắc nhận ra bóng hình quen thuộc của Hoàng, Milenia lật đật tách ra khỏi dòng người xung quanh mình, lật đật chạy nhanh về phía anh trai, tới nỗi suýt bước hụt mấy lần. Hoàng nhìn cô nàng Dược sư gấp gáp như thế cả hai đã mười năm không gặp thì thấy hơi buồn cười, tuy vậy hắn vẫn bước tới và rang động tay ra, sẵn lòng đón lấy cô em gái này.

Milenia chạy nhanh tới rồi nhảy bổ vào lòng Hoàng, ôm chặt lấy anh trai bằng tất cả sức lực của mình, gần như là dán sát cả cơ thể vào người hắn vậy. Cô ta khóc nức lên, dụi đầu vào má Hoàng như một con mèo con, vừa sụt sịt vừa làm nũng chủ. Cảnh tượng này gần như khiến toàn bộ học viên của khoa Dược học phải trở mắt ra mà nhìn, Ethas thấy điềm chẳng lành lập tức tránh xa ra khỏi cặp đôi này nhiều nhất có thể.

Hoàng thì không có tâm trạng dạt dào tình cảm như Milenia, vì lúc này bản thân đang bị cô ta ôm ấp quá mức cần thiết, cảm giác như có một cục tạ tấn đang đè lên người mình, hắn thều thào hấp hối thở qua kẽ răng như sắp chết tới nơi, một tay vỗ vỗ một tay bắt chuồn chuồn cổ nói với Milenia:

- Siết... ngạt... ngạt... không thở được...

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Anh trai nuôi

Xui xẻo cho Hoàng là lúc này Milenia đang kích động, thấy hắn vỗ vỗ thì tưởng là muốn xoa đầu nên càng ôm chặt hơn, báo hại cổ họng của Hoàng chuyển sang chế độ khô khè như sắp tắt thở tới nơi. May phước cho hắn là Ethas tình cờ đứng ngay đối diện, thấy bạn mình mất toàn hồng trắng, một tay buông xuôi một tay vẩy thì chạy vội lại níu lấy Milenia rồi tìm cách gỡ hai người ra.

Màn hội ngộ cảm động này kết thúc với việc Hoàng nằm dưới đất thở phì phò, Milenia đứng kế bên mắt đỏ hoe chẳng rõ do vui mừng hay sợ sệt vì mình suýt nữa đồ sát nhầm người thân. Ethas là người tinh táo nhất, cậu ta thấy rằng số học viên xung quan tập trung về phía ba người ngày càng đông, thế nên cúi xuống nói nhỏ với Hoàng:

- Chúng ta nên đi chỗ khác thì hơn.

Hoàng nghe vậy thì vừa ho sù sụ vừa nhìn quanh, hắn cảm giác rõ ràng rằng đang có khá nhiều ánh mắt không hề có thiện cảm xoáy thẳng vào mình, hiển nhiên đây là hậu quả của màn ôm ấp vừa rồi. Hoàng kéo Milenia đứng dậy, xoa đầu với dụi mắt cho cô ta một chút rồi gằn giọng:

- Lần sau muốn ôm muốn bám gì thì làm nhẹ tay thôi, cô tí nữa là cho tôi đi bán muối rồi đấy.

Milenia bị mắng nhưng không hề buồn bã, chỉ hơi đỏ mặt cúi đầu xuống ra vẻ nhận lỗi, đáng vẻ hết như một con thú nhỏ tìm cách vờ vĩnh chủ vậy. Hoàng cũng không muốn nói nặng thêm, nhưng khi vừa tính kéo em gái đi thì có bóng người đã đứng chắn trước mặt hắn, cao giọng hỏi:

- Hai cậu là người quen của Milenia sao?

Người vừa hỏi là một giáo sư trung niên, người vừa giảng thích về mấy thứ trong lớp, ông ta có dáng người khá lùn, tóc muối tiêu cực kỳ sậm và đôi mắt híp lại nhìn hai kẻ trước mặt hết như tội phạm nguy hiểm. Thái độ nghiêm túc của vị giáo sư này tự nhiên làm Hoàng nổi hứng muốn chọc phá, vì thế hắn rất tung tung trả lời:

- Anh trai... à không, phải nói là “anh trai nuôi” mới đúng.

- Anh trai nuôi? Sao ta chưa nghe ai giới thiệu kiểu này bao giờ nhỉ.

Giáo sư trung niên không hề biết mình đang bị trêu chọc nên rất ngây thơ hỏi lại, thực tế thì câu trả lời của Hoàng cũng khiến những người xung quanh tò mò, vì thường chỉ có cha hoặc mẹ nuôi chứ ít khi nào lên tới anh trai cả. Hoàng thì vẫn giữ vẻ mặt bình thường như không, điềm tỉnh hỏi lại:

- Giáo sư đã từng nuôi con gì chưa, ý tôi là loại bình thường chứ không phải thú cưng đâu.

Câu hỏi này càng khiến mọi chuyện trở nên mờ mịt, khiến vị giáo sư này cũng không biết trả lời thế nào. Hoàng không chờ ông ta suy nghĩ mà nói luôn:

- Con gì đã nuôi mà chả đẻ làm thịt, em gái “nuôi” thì cũng vậy thôi, đơn giản mà.

Hoàng vừa nói vừa mắt về phía Milenia, đã thế còn tiện thể xoa xoa vuốt vuốt tay cô ta theo kiểu cực kỳ dâm tiện, trông không có một chút xíu đoàng hoàng nào. Hành động này dĩ nhiên khiến ông giáo sư và rất nhiều học viên đứng gần không vui chút nào, vài người thậm chí còn muốn tiến lên lời cô Hoàng ra ngoài, nhưng Milenia rất nhanh đã đứng ra giải thích:

- Anh ấy nói đùa thôi thưa giáo sư, đây là Hoàng, anh trai họ của em.

Hoàng cười cười gật đầu xác nhận, không quên bước lùi ra một chút tạo khoảng cách so với Milenia. Vị giáo sư này nghe vậy thì mặt giãn ra một chút, nhưng vẫn rất thận trọng nói:

- Hóa ra là vậy, mà tại sao tôi không thấy cậu tới thăm Milenia bao giờ nhỉ?

- Ai cũng có công việc bận bịu mà giáo sư, học viên năm nhất nên dành thời gian nghiên cứu hơn là cứ đi theo đuôi người khác.

Hoàng nói rất hùng hồn chính trực, nhưng mắt thì đảo long sòng sọc đầy ngụ ý vào mấy học viên đang đứng xung quanh nhìn chằm chằm Milenia, ý tứ không thể rõ ràng hơn được nữa, điều này càng khiến hắn nhận vô số ánh mắt khó chịu từ bốn phương tám hướng. Ethas ở bên cạnh thấy tình hình càng lúc càng không ổn, thẳng đi kia càng lúc càng phát biểu văng vẳng, cứ diễn ra thế này thì tỉ lệ chôn xác ở đây là rất lớn, cậu ta bước vào nói với sang chỗ Milenia:

- Xin chào, tôi tên là Ethas, bạn học cùng khoa với Hoàng, rất vui được gặp cô.

Milenia dù sao cũng là quý tộc tiêu chuẩn, thấy có người chào mình, lại đi cùng với anh trai nữa nên rất nhanh cúi người đáp lễ lại:

- Không dám, tôi là Milenia, rất hân hạnh được gặp anh.

Hai người này giới thiệu bản thân khá khiến cường theo kiểu khách sáo thường thấy, nhưng vì vậy mà khiến không khí dễ chịu hơn, cảm giác giống người bình thường đối thoại hơn là thẳng đi đang nhặng cuội kia. Hoàng thấy màn biểu diễn của mình bị gián đoạn, mất hứng kéo Milenia rồi rẽ đám đi thẳng, không quên ném lại vài câu với vị giáo sư trước mặt:

- Chúng tôi có việc phải đi trước, mong giáo sư thứ lỗi.

Và mặc kệ ánh mắt giết người của đám học viên xung quanh, Hoàng thần nhiên nắm tay kéo áo Milenia rẽ đám đông đi thẳng ra ngoài. Ethas thấy vậy thì nhanh chóng lật đật chạy theo, bỏ lại một đám học viên khoa Dược học trơ mắt đứng nhìn, vị giáo sư trung niên kia cũng đành thờ dài rồi phẩy tay ra hiệu cho tất cả giải tán.

Hoàng kéo Milenia ra một góc sân vườn vắng người, vuốt tóc cô ta lại cho thẳng thốn rồi quan sát. Trải qua gần cả tháng không gặp thì trông khí chất của Milenia cũng có tiến bộ đôi chút, ít nhất là không trắng đến nhợt nhạt do ở trong nhà cả ngày như trước, ra dáng ăn no ngủ kỹ hơn bình thường. Hoàng coi như tương đối hài lòng, vỗ đầu em gái rồi nói:

- Ủm mặt mũi cũng không đến nỗi tệ, cô vào cái trường này xem bộ được đối xử tốt đấy nhỉ.

Thực tế thì Hoàng lo lắng hơi thừa, vì sau màn ra mắt chói lọi ở lễ khai giảng thì Milenia đã trở thành bảo vật trấn khoa của bên Dược học. Đích thân giáo sư trưởng khoa Trion đã nhận cô ta là học trò riêng, ra lệnh cho toàn bộ cấp dưới phải tập trung trọng điểm vào Milenia không sót một thứ gì. Vì thế mà nữ Dược sư được quan tâm hết mực, hơn nữa do trình độ vượt cấp nên sau giờ lên lớp cô ta còn được ưu ái cho riêng một phòng nghiên cứu chung cùng học viện khóa trên.

Với trình độ tương đương Dược sư cấp bảy của mình, Milenia không khó khăn để lấy được sự chú ý của hầu hết giáo sư trong khoa. Còn với các học viên khác thì mọi chuyện còn tốt hơn nhiều, đám học viên nam thì say đắm sắc đẹp của Milenia như điều đồ, tình cảnh giống y chang khi Helen lên lớp, nếu như cái chỗ này không nằm khuất nẻo thì lũ ruồi bọ lâu lâu đã mò tới bu chặt kín rồi.

Milenia thấy Hoàng không thêm dă động gì tới việc bỏ quên mình cả tháng trời thì hơi tủi thân, đang tính mở miệng than vãn thì bị hắn cắt ngang luôn:

- Việc giao tiếp thế nào rồi, có quen được bạn bè gì không?

Đây là vấn đề trọng điểm mà Hoàng muốn ở em gái mình, mặc cho Milenia thiên tài tới đâu đi chăng nữa thì cô ta cũng là một thiếu nữ trẻ, bạn bè thân thiết là thứ bắt buộc phải có. Hoàng có thể đóng vai anh trai, người bảo hộ hoặc thậm chí là bố nuôi nếu cần thiết, nhưng hắn không thể đi theo Milenia kè kè mãi được, do đó trong môi trường toàn thanh niên như học viện Ilumina là chỗ lý tưởng để phát triển quan hệ.

Đáng tiếc là sự kỳ vọng của Hoàng có vẻ chưa đạt yêu cầu, chỉ thấy Milenia hơi cúi xuống rồi lặng lẽ lắc đầu, cho thấy cô ta chưa quen thân thực sự với ai cả. Hoàng thấy vậy thì trong lòng cũng hơi thất vọng, nhưng hắn rất nhanh chuyển chủ đề và lái sang chuyện khác:

- Thôi thì sẵn ở đây có Ethas, cô thấy không phiền thì vợ bèo gạt tẹp tạm cũng được vậy.

Ethas đang cố tình đứng khép hờ khỏi cuộc nói chuyện này, bị Hoàng gọi tới tên như vậy thì giật nảy mình. Sau một quãng thời gian sống và làm việc chung với nhau, có vẻ ấn tượng khủng khiếp của Hoàng đã ảnh hưởng rất nặng tới cậu ta, tới nỗi khi gặp cô “em gái” Milenia này làm Ethas liên tưởng tới ngay một hình tượng phiên bản nữ khác của hắn.

Hoàng dĩ nhiên không cho Ethas thoái thác, hắn lôi cổ cậu ta lại gần Milenia và bắt đầu mở máy chạy:

- Hai người lúc này giới thiệu với nhau rồi đứng không, sẵn tiện làm quen luôn đi đừng ngại.

Milenia và Ethas bị đẩy sát lại gần nhau, mặt đối diện nhau như đang đi xem mắt làm đám cưới. Tình huống này làm cả hai cùng ngượng ngịu không biết mở lời thế nào, Hoàng thì tự nhiên như ruồi lại vỗ vai Ethas muốn trật cả xương ra ngoài và bắt đầu bốc phét luôn mồm:

- Thằng nhóc Ethas này nhìn vậy thôi mà giới phết đấy, nó là học viên của khoa Khoáng thạch học, đồng sáng lập ra đại sảnh kiến thức kỹ về thức ăn nhanh và trợ lý riêng của tôi nữa đấy...

Hoàng thế là bắt đầu kể lại quá trình hắn và Ethas cũng làm việc ở khoa Khoáng thạch học, công việc phát triển ra mỳ ăn liền và tí ti thứ linh tinh khác có liên quan. Điều này khiến cuộc đối thoại trở nên sinh động hơn, khi Ethas có đất để kể còn Milenia thì thích thú ngồi nghe những câu nói khó hiểu của Hoàng như thời còn sống chung ở thành Roc.

Kể khởi đầu là Hoàng càng kể càng chém gió vung vít như quăng bom hạt nhân, làm Ethas phải liên mở miệng ra đánh chính và Milenia cứ thế ôm miệng cười ngất, ba người vì thế mà nói chuyện vô cùng nhập tâm, phá vỡ khoảng cách ngưng ngưng khi này:

- Và đó là cách anh tạo ra máy nước nóng, tư duy lù nghiên cứu ở thế giới này đúng là chỉ đáng vứt sọt rác...

Hoàng chốt câu chuyện của mình bằng màn diễn thuyết năng lượng ở chỗ Helen, không quên chế thêm một câu chửi như đúng rồi thường lệ. Milenia nghe tới say mê, hai mắt lấp lánh thiếu điều sắp bay ra khỏi đầu, trong khi đó mặt Ethas méo xệch đỏ kè như vừa ụp vào than tổ ong, chả biết là do ngưng ngưng vì được khen hay là xấu hổ vì phải làm việc cùng dạng người không biết xấu hổ như Hoàng.

Ba người vì thế mà ngồi rôm rả một lúc lâu, Hoàng coi như đã đạt được mục đích tới đây xem xét em gái và cũng nhân tiện giới thiệu cho Milenia làm quen với Ethas. Hắn vươn người tới nói nốt với cô ta vài điều rồi tỏ ý muốn ra về, Milenia có vẻ vẫn muốn anh mình nán lại nữa nhưng cuối cùng cũng đành phụng phịu chấp nhận, Hoàng xoa đầu Milenia rồi dặn dò lần cuối:

- Yên chí đi, tôi sẽ tới thăm cô thường xuyên, hoặc là Ethas sẽ là người chuyển lời.

Từ biệt Milenia, hai người trở lại đường cũ quay về khoa Khoáng thạch học. Ethas nhanh chóng lẩn đi làm việc để tránh bị sai vặt, còn Hoàng thì trở về nhà định bụng làm một giấc. Nhưng có một thứ đã thu hút sự chú ý của hắn, đó là lá thư hồi âm của Khadas vừa được học viện chuyển thẳng tới hòm thư của Hoàng, trên đó vẫn còn nguyên dấu niêm phong, vậy là cuối cùng cũng biết được thông tin về cô nàng Iris người Sax bí ẩn kia rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Thư trả lời của Khadas

Lá thư của Khadas được bọc kín trong ba lớp, gồm một bản niêm phong từ học viện, gia huy dòng họ và con dấu riêng của quý tộc để chắc chắn không ai chạm vào được nó. Hoàng lật đi lật lại thì thấy đây chỉ là một lá thư bình thường, Khadas không gửi thêm hàng hóa gì kèm theo cả. Hắn rất nhanh xé đi lớp niêm phong của học viện, sau đó dùng con dấu riêng mà Khadas đưa cho để cởi bỏ phần gia huy, và cuối cùng tập trung năng lượng để xác nhận thân phận lần chót trước khi mở được thư.

Có vẻ như Khadas khi viết lá thư này cũng đang bận tới tận mắt mũi, nên nguyên phần đầu chào hỏi thông thường giữa quý tộc với nhau đã bị lược sạch. Ông ta rất nhanh đi vào chủ đề cung thủ Ike mà Hoàng đề cập, theo đó đúng là có một người như vậy đăng ký ở hội mạo hiểm thành Roc, nhưng đã rất lâu không thấy quay lại. Lần cuối cậu ta xác nhận là cách đó vài tháng, cũng chính là lúc mà Hoàng đi cùng đội Nanh hổ khi lần đầu vào thành, cho thấy Ike không hề nhận bất cứ nhiệm vụ nào sau đó nữa.

Khadas cũng cẩn thận lần theo mấy đồng đội cũ cuối cùng của Ike là Hat, Igor và Sabat, nhưng thông tin đăng ký cho thấy ba người Nanh hổ sau đó không lâu cũng nhận một công việc mới và đi nơi khác kiếm tiền, gần như cắt đứt liên lạc gì với Ike. Như vậy là trên mặt giấy tờ cung thủ tai dai này coi như biến mất tăm, hoàn toàn bốc hơi khỏi danh sách dân mạo hiểm thành Roc.

Thực ra việc một lính đánh thuê tự do như Ike mất liên lạc là chuyện cơm bữa, có thể là do đi nơi khác làm việc hoặc bỏ xác trong khi làm nhiệm vụ. Cơ bản là hiệp hội cũng chả hơi đâu quan tâm tới mấy người này, vì họ không phải là thành viên đăng ký chính thức trong những nhóm mạo hiểm thuộc danh sách được bảo hộ, có chết hay sao đó cũng chẳng ảnh hưởng túi tiền của ai cả.

- “Mẹ nó chứ, đúng là công toi, chả tìm được gì.”

Hoàng đọc xong phần này thì cảm giác muốn chửi thề mãnh liệt, dù Khadas có giải thích ở dưới là đã cho người ra lệnh lại với hội mạo hiểm nếu thấy Ike thì phải lập tức nhắn cậu ta lên thủ đô và tới địa chỉ của Hoàng ngay, cơ mà xem cái đà này thì nó tới chín phần mười là công toi, việc tìm kiếm Iris coi như tắc tị.

Do việc chính không thành nên Hoàng cũng còn hứng thú coi tiếp, nhưng thấy Khadas còn viết gì đó dài dằng dặc phía dưới nên đành phải đọc tiếp. Sau khi lướt qua vài dòng đầu hắn lập tức thấy không ổn, đã có việc quan trọng liên quan tới mấy thuốc hồi phục sơ cấp mà hắn để lại thành Roc cho Khadas rồi.

Theo như thư thì sau khi Hoàng đi không lâu, Khadas đã dùng quyền lực cùng sức ảnh hưởng của mình bố ráp một loại thương buôn và gia tộc lớn trong thành, bắt họ phải ký kết các giao ước làm ăn chung cùng ông ta, chủ yếu là trong việc chia sẻ lợi nhuận từ thuốc hồi phục. Khadas cũng kể luôn với Hoàng về buổi gặp mặt sau đấu giá, cũng như việc ông ta chia nhỏ số thuốc để lấy chúng làm mồi câu các gia tộc.

Ban đầu thì ý tưởng điên rồ này không thành công, vì các gia tộc sau khi có bản mẫu vẫn giữ ý định tự mình nghiên cứu thuốc và bán ra thị trường. Nhưng một thời gian sau đó họ cũng hiểu rằng tiềm lực của mình không thể bắt chước giống như vậy được, hơn nữa vấn đề của Khadas đưa ra cũng không phải là quá lớn. Ông ta chỉ đơn giản là kết nối mạng lưới buôn bán giữa các nhà lại, kiêm luôn vai trò người giữ quyền phân phối chính các sản phẩm từ thứ thuốc hồi phục này ngăn không cho nó chảy ra ngoài, vì vậy lợi nhuận chính của các gia tộc gần như không bị ảnh hưởng mấy.

Vốn dĩ Khadas cũng chả có lực mà làm ra lọ thuốc hồi phục sơ cấp của Hoàng, nhưng sau khi nhận được nguồn hàng lớn trước khi hắn đi, ông ta rất có

tự tin đưa ra đề nghị trên. Với việc này Khadas có thể bắt các gia tộc lớn phải phụ thuộc vào mình, lâu dài coi như một tay nắm lấy đuôi của chúng, ông ta tin rằng lợi ích khổng lồ thu được từ thứ thuốc kia sẽ làm mờ mắt tất cả mọi thứ. Quả nhiên là sau một thời gian bàn bạc, từ nhà từng nhà một đã đồng ý với ý kiến của Khadas, lập thành liên minh chính tông buôn bán lớn nhất thành Roc.

Ban đầu mọi chuyện diễn ra cực kỳ suôn sẻ, lọ thuốc hồi phục của Hoàng gây chấn động thị trường theo cách kinh hoàng trong hai kỳ đầu giá liên tiếp, thu hút sự chú ý của những con buôn lớn ào ào đổ về thành Roc tìm hiểu. Khadas cùng các chủ gia tộc chọn lọc các đầu mối tiềm năng, sau đó chào bán với họ từng chút một để dụ hàng, chuẩn bị cho một cuộc đại tàn sát quy mô lớn.

- “Ghê thật, lão già đó nhìn vậy mà đầu óc nhanh nhạy ra phết.”

Hoàng đọc tới đây thì thầm khâm phục tư duy kinh doanh của Khadas, nó rất giống kiểu cá lớn nuốt cá bé và làm đảo dòng tài chính của bọn tài phiệt thời hiện đại. Nhưng mọi việc tiếp đó lại không thuận lợi như Hoàng nghĩ, phần sau Khadas bắt đầu kể về những khó khăn trong việc buôn bán.

Có một điều mà cả Hoàng lẫn Khadas đều không tính tới khi rao bán lọ thuốc hồi phục, đó là giá trị của nó vượt qua mức mà người bình thường có thể tiếp cận. Tác dụng khổng lồ khiến họ không thể tin được của thứ thuốc này đã làm chấn động những con buôn được giới thiệu, khiến tất cả bọn họ đều nảy sinh ảo giác và có cùng một tâm lý giống như số quý tộc thành Roc lúc đầu, đó là đem chúng về nghiên cứu rồi tự mình bán ra.

Chính vì lý do này mà toàn bộ quá trình buôn bán đều đâm đầu vào ngõ cụt, Khadas muốn mình là người độc quyền phân phối chính, nên ông ta hoàn toàn từ chối các đề nghị mua lẻ hay trung gian. Giá bán của từng lọ thuốc lại tính theo đơn vị hàng chục triệu Kron, nó khiến hầu hết các thương buôn cỡ vừa không theo nổi, còn bọn có ý định muốn trục lợi đầu cơ thì bị Khadas gạt đi thẳng thừng ngay từ đầu.

Tình hình theo đó càng ngày càng tệ, hàng thì không bán được còn tin tức thì ngày càng lan xa, nó dần dần bay hơi tới các đại gia tộc ở trung tâm đế quốc, tuy còn chưa đến mức khiến họ để tâm vì việc này nghe hơi vô lý, nhưng nếu cứ tiếp tục thì sớm muộn Khadas sẽ khó mà giữ chắc được bí mật của thứ thuốc này. Vốn là ông ta muốn giết nhanh đuôi gọn, nắm lấy quyền tự quyết và độc quyền cung cấp, qua đó làm bàn đạp để đàm phán tiếp với những tầng lớp cao hơn.

Nhưng dù sao thì Khadas cũng chỉ là một thành chủ ở chỗ khi họ cò gáy, ông ta chưa tiếp xúc đủ với những mặt hàng siêu xa xỉ như thứ thuốc này, càng không ngờ tới sức hút của nó tới thị trường nên càng làm càng sai, phạm phải sai lầm chết người là công bố quá sớm khi bản thân còn chưa đủ lực mà làm. Cuối cùng Khadas phải tạm đình chỉ mọi công việc có liên quan tới lọ hồi phục, không đưa nó lên sàn đấu giá nữa và từ chối mọi liên lạc bàn về chuyện hợp tác.

Điều này hiển nhiên khiến các gia tộc trong thành Roc không hài lòng, vì họ cũng đặt kỳ vọng cực cao về lần hợp tác này. Áp lực từ mọi phía ép Khadas muốn nổ não, tuy được Mẹ cả giúp sức rất nhiều nhưng ông ta vẫn không thể nghĩ ra cách giải quyết ổn thỏa. Khadas rất muốn tìm Hoàng xin ý kiến, nhưng khổ nỗi sau khi rời khỏi thành Roc hẳn cũng chẳng thèm để lại thông tin liên lạc nên đành chịu chết.

May mắn cho Khadas là Hoàng gặp chuyện nên phải gửi thư về, lại là nhờ vả nên ông ta mới có lý do đường đường chính chính mà kể khổ. Thành ra việc Khadas nói về thông tin cô nàng Iris thì ít, mà phần kêu gào phía dưới dài hơn số Táo quân, kết thư ông ta còn thông nót một câu chốt hạ thúc giục:

- “Việc này cực kỳ khẩn cấp, mong sớm nhận được hồi âm của Thiếu chủ. Khadas kính bứt”

Hoàng đọc xong thư của Khadas mà đầu óc cũng muốn lùnh bùng theo, hẳn không ngờ vài ba lọ thuốc hồi phục sơ cấp chẳng đáng bao nhiêu tiền trong game lại phiền phức tới vậy. Có điều mấy vấn đề này đã vượt quá khả năng của Hoàng, hẳn dù sao ở Trái Đất chỉ là người làm công ăn lương thông thường, ngẫu nhiên có đọc sách coi tin tức thì cũng không thể nào lên tới cỡ đại tài phiệt làm ăn, càng không có kinh nghiệm xử lý mấy vụ to tướng như này được.

Nhưng Hoàng cũng hiểu là đã nhờ người thì phải trả lại, lỡ mở miệng hỏi han Khadas giúp đỡ tìm kiếm Iris thì coi như không thể thoái thác vụ này được, như thế thì về sau rất khó làm việc tiếp, chưa kể nó còn ảnh hưởng mấy kế hoạch trong tương lai của hắn nữa. Hoàn diện tiết ngời vò đầu bứt tai rất lâu, tự chửi thề trong lòng đúng rảnh hơi đi ôm thêm hàng đồng cục nợ vào người nữa.

Khi không nghĩ ra cái gì hay thì nên đi dạo cho tỉnh táo, do đó Hoàng cho thư của Khadas vào người rồi bước ra khỏi phòng. Hẳn rời khỏi ốc đảo rồi đi thơ thẩn rất lâu, hết ghé qua đại sảnh rồi tới thư viện tìm kiếm sách có liên qua để đọc, nhưng lảng nhảng mấy tiếng đồng hồ sau cũng chẳng nghĩ ra cái gì hay ho.

Cuối cùng Hoàng đi lung tung và quen bước lại mò tới căn nhà của ông già Skad, hẳn bỗng sức nhớ ra là chẳng phải Skad từng là quản lý trưởng nắm tài chính của cả cái học viện Ilumina này trong tay hay sao, hẳn là ông ta có thừa thông thạo hiểu biết mấy vụ như của Khadas.

Hoàng nghĩ như vậy và quyết định ghé thăm Skad để dò hỏi, khi bước vào nhà thì vẫn thấy ông ta đang ngồi uống trà ở chỗ quen thuộc, Skad thấy khách quen tới thì hơi nhòm dấy lên tiếng:

- Ô lại là cậu à, hôm nay lại có món gì mới muốn giới thiệu cho ta nữa hả?

Hoàng ban đầu tính lên tiếng đi thẳng vào vấn đề luôn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao mình và ông ta cũng chưa quen thân lắm, mấy việc quan trọng như thế này không thể cứ khơi khơi mà nói được. Hắn liếc quanh một hồi để kiểm lý do nào đó cho hợp lý một chút, khi mất đảo đến chiếc lò sưởi bốc lửa đỏ rực của Skad thì một ý tưởng lóe lên, Hoàng nhân đó hỏi luôn:

- Chỗ của chú rộng rãi kín đáo thế này chắc tổ chức tiệc tùng tiện lợi phải biết nhỉ?

Hoàng vừa nói vừa đánh mắt xung quanh ra chiều đang xem xét ghé góm lắm, Skad thì hiển nhiên không hiểu hần nói không đầu không đuôi như vậy là có ý gì, vì vậy ông ta nói:

- Tôi sống có một mình thôi, nếu cậu thích thì có thể dùng nó thoải mái, miễn là đừng có ồn ào đông người quá là được.
- Được rồi vậy tôi hẹn chú mấy ngày nữa nhé.

Hoàng chỉ chờ có thể để ngay lập tức chớp lấy câu trả lời của Skad, rồi linh luôn sau đó để đề phòng ông ta muốn đổi ý. Skad thấy cậu học viên này đi cũng nhanh mà chuẩn cũng nhanh không kém thì cũng không nói gì, chỉ chậm rãi vừa lắc đầu vừa lấy cốc trà lên uống tiếp, mắt thì vẫn dõi theo Hoàng đang chạy như điên càng lúc càng xa.

Sau khi Hoàng từ biệt Skad và về tới khoa Khoáng thạch học thì vừa vận thấy Ethas cũng từ nhà bước ra, đang chuẩn bị cho con báo Đồ ăn chiều, hần đi lại gần lỗi cậu ta đẩy rồi nói lớn như ra lệnh:

- Chuẩn bị đồ đi, chúng ta sẽ tổ chức tiệc thịt nướng tại nhà chú Skad.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Tiệc thịt nướng (1)

Truyền thống của đế quốc Ramas bắt nguồn từ dân du mục, cho nên các món trên lửa luôn là đồ ăn biểu tượng của họ, thành ra việc Hoàng bảo muốn tổ chức tiệc thịt nước tại nhà của ông già quản lý trường Skad không làm Ethas ngạc nhiên. Do đó quá quen với việc thăng điên này nổi hứng bất chợt nên Ethas hỏi cũng chả buồn hỏi, chỉ lẳng lặng đi kiểm đồ mà làm việc.

Một bữa tiệc thịt nước theo kiểu truyền thống thực ra cũng không khó, học viện có những chỗ cho thuê dụng cụ như vậy, chỉ cần đến đăng ký đặt cọc là lấy về dùng luôn. Về phần thịt thì lại càng dễ, ra mấy chợ ngoài thủ đô đặt hàng là xong, phần còn lại như ướp gia vị và bảo quản các kiểu thì Hoàng quảng luôn cho Ethas, muốn xử lý sao thì xử lý.

Mục tiêu của Hoàng là thông qua bữa tiệc này để tạo không khí thoải mái dẫn dắt câu chuyện theo ý mình, chủ yếu vẫn là để xem góc nhìn của ông già quản lý trường Skad. Thực ra Hoàng cũng tính chuyện hỏi trực tiếp, nhưng ngại đi ngại lại thì dù sao đôi bên còn chưa thân thiết tới mức đó, chuyện làm ăn này tốt nhất không nên để lộ ra thì hơn.

Về cơ bản không phải là Hoàng không có ý tưởng gì, nhưng hần biết là với khả năng của mình thì cũng chả nghĩ ra được cái gì hay ho. Vấn đề ở đây nữa là kế hoạch mới này cần cả một bản kế hoạch có trình tự tương đối, chứ không thể nào vút ý tưởng khơi khơi ra đó rồi bảo Khadas làm được, ông ta mà đủ sức làm thế thì đã chả cần phải viết thư hỏi hần cho một.

- Này, tôi chuẩn bị đầy đủ hết cả rồi đây, chúng ta đi chứ?

Ethas đang đứng bên cạnh một đồng thứ hần bà lẳng dụng cụ, vì nướng, chén bát dao nĩa linh kinh, chưa kể vài bọc thịt to nặng trình trịch dưới chân nữa, dưới chân cậu ta con báo đồ thì đang lăm le chực lao vào ăn vụng. Hoàng thì đứng cách đó không xa, vẫn rất lười biếng vừa đi vừa gãi đầu ngái ngủ, tất nhiên là hần đi người không, còn việc làm ngựa thồ toàn bộ đẩy lên vai Ethas:

- Ồ, qua chỗ của Helen gọi cô ta luôn cho vui.

Những dịp ăn nhậu thế này cũng là lúc để thắt chặt tình cảm, do đó Hoàng tất nhiên không quen Helen. Từ ngày bị hần lên lớp về tư duy cách dùng khoáng thạch, Helen gần như giam mình trong nhà mà vui đầu vào nghiên cứu, hiển nhiên là cô ta đang rất phân vân về cách nhìn trước giờ của mình.

Lúc Hoàng và Ethas đến chỗ của Helen, cô ta vẫn đang vui đầu vào đồng tài liệu dày như núi giống lần đầu gặp mặt. Nhưng có một điều khác là nếu trước đây chỉ có căn phòng là bữa bộn, còn quần áo tóc tai của Helen vẫn rất đàng hoàng, thì nay khuôn mặt cô ta hốc hác hần, tóc vài chỗ bị rối không thêm gỡ, nhìn là biết thức trắng dài ngày rồi.

Hoàng nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì lật đặt chạy lại nắm lấy tay giáo sư của mình, vuốt vuốt tóc cho cô ta lại rồi giọng rít cao vút lên như bị thiên:

- Đâu mớ cái quái gì đây, tại sao cô lại dám ngược đãi bộ tóc của mình tới vậy.

Sau đó hần chẳng nói chẳng rằng, một hai kéo Helen ra khỏi ổ, mặc xác cô ta ý kiến ý cò thế nào, mắt long sòng sọc như sắp lên cơn động kinh tới nơi. Helen mấy lần định gỡ ra nhưng không được, vì Hoàng đã cố tình bôi một loại keo sáp vào tay của mình, chứ không thì sức đâu mà giữ được mấy kẻ có nguyên lực thế này.

Hoàng lôi Helen ra chỗ có ánh nắng, sau đó bắt đầu gỡ mấy mẩu giấy nhỏ dính trên quần áo, cẩn thận duỗi rồi chải từng sợi từng sợi tóc cho Helen, trông tận tụy còn gấp mấy lần nhân viên gương mẫu trong salon hạng nhất nữa. Từ lúc gặp Helen, Hoàng đã bị mái tóc bạc của cô ta hút mất hồn, nó đẹp hơn bất cứ thứ gì hần từng thấy trước đây, cảm giác không gì có thể sánh nổi. Do đó khi thấy bấu vật trong lòng mình bị chủ nhân ngược đãi như vậy

máu điên của Hoàng mới phát ra, nếu không phải ngắm đánh sẽ thua Helen, thì hẳn đã lao vào giã cho cô ta một trận rồi.

Ethas một lúc sau đó mới lò dò bước ra, thấy một cảnh tượng lạ lùng khi giáo sư Helen ngồi cúi đầu, im lặng ngoan ngoãn cho một tên đàn ông đứng sau chải tóc, hết như con gái với cha mẹ vậy. Còn Hoàng thì vừa làm vừa ngoác mồm nói liên tục, đại loại là có liên quan cái gì đó như độ ẩm da đầu và gìn giữ tóc hằng ngày. Ethas thấy hai người đang tập trung như vậy thì cũng không làm phiền, lặng lẽ dọn dẹp đồ đạc mang theo rồi vòng ra sau kiên nhẫn ngồi đợi.

Gần một tiếng đồng hồ sau, Hoàng vuốt lại mái tóc cho Helen một lượt rồi gật đầu hài lòng, hẳn đã chải và vuốt mái tóc của cô nàng giáo sư này hết sức có thể, cũng phải nói là bình thường Helen bảo dưỡng rất tốt, nên chỉ có vài sợi bị rối thôi chứ tổng thể chúng vẫn đẹp mê hồn. Hoàng làm xong xuôi mọi việc, thỏa mãn tranh thủ sờ mó cú chót rồi nói:

- Được rồi, ít ra cũng phải thế này coi mới được chứ.

Helen được chải chuốt xong thì cũng lấy lại thần thái như bình thường, chỉ có là đôi mắt hơi thâm quầng do thiếu ngủ. Cô ta theo thói quen quay đầu nhìn về phía phòng nghiên cứu của mình, còn chưa kịp đứng lên thì đã bị Hoàng ấn trở lại rồi bịt miệng:

- Ham mê nghiên cứu là tốt, nhưng cũng phải chú ý sức khỏe nữa, để cơ thể và trí óc xả hơi thì làm việc mới có hiệu quả cao nhất, mà thôi hôm nay cô nên đi ăn tiệc thịt nướng với bọn tôi thì hơn.

Hoàng vừa nói vừa kéo tay Helen ra khỏi ốc đảo, hoàn toàn chả thèm quan tâm xem cô ta có đồng ý hay không, cũng chẳng thèm để ý trên mặt của Helen hơi đỏ lên, chả biết vì khó chịu hay xấu hổ. Ethas ngồi đợi sẵn từ trước, thấy Helen bị kéo ra là cúi xuống chào rồi tắt tá vác đồ đi theo luôn, giống có bóng dáng phu khổ sai.

Milenia cũng nhận được tin nhắn của Hoàng báo đi sang chỗ Skad, cô ta đến chỉ trước ba người họ vài phút, thấy bóng dáng anh trai mình liền vội vã chạy ra đón, nhưng khi nhận ra Hoàng đang nắm tay nắm chân Helen kéo đi, mồm bốc phét liên tục thì tự nhiên Milenia lại xụ mặt xuống, có vẻ kém hào hứng hơn rất nhiều.

Ông già quản lý trường Skad bảo là cho mượn chỗ nhưng lúc này lại không thấy đâu, Hoàng thì mặc kệ, thân nhiên kê ghế ngồi dài ra tại chỗ và bắt đầu ra lệnh:

- Ethas đi chuẩn bị bếp với lửa đi, Milenia qua bỏ đông thịt ra đi, còn Helen thì ra phía sau lấy bàn ghế ra đây, làm sớm ăn sớm.

Ethas quen bị sai bảo nên chả cần Hoàng nhắc đã biến đi lo việc trước, Milenia thì vốn là nô lệ của hắn nên càng không cần phải nói, chỉ riêng có Helen thì hơi tần ngần vì vốn cô ta cũng không muốn ở đây, nhưng cuối cùng thấy học viên của mình làm việc mà bản thân đứng không cũng kỳ cục nên cũng đành xắn tay áo lên luôn. Trong khi ba người này chạy đi chạy lại liên tục, thì Hoàng đã nằm dài ra mà ngáy ro y hệt ở nhà rồi.

Ba người Ethas làm việc được một lúc thì Skad lò dò bước về, trên tay cầm một mớ rễ cây hoa đình tử dính đầy đất. Helen thấy vậy dừng tay lại cúi đầu chào ông ta, hiển nhiên các giáo sư trong học viện ai cũng phải tôn trọng vị quản lý trường này vài phần, kể cả có là người thờ ơ như Helen đi chăng nữa.

Skad có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy vị nữ giáo sư có thể tính là hoa khôi của học viện lại rảnh rỗi chạy tới đây, định tìm Hoàng để hỏi thì thấy hắn đang nằm dài trước hiên nhà mình mà ngáy, nước dãi chảy thành dòng như suối thì đành lắc đầu cười trừ, nẫu tạm đám rễ cây rồi cũng đi ra giúp đỡ một chút.

Hoàng bị vài tàn lửa thổi qua mặt làm tỉnh giấc, dụi mắt thức dậy thì thấy Ethas đã chuẩn bị xong bếp núc sẵn sàng, đang chuẩn bị cho thịt được Milenia bỏ ra lên nướng, còn Helen thì im lặng xếp bát đĩa lên một cái bàn gần đó. Hoàng đảo mắt một lúc thì lười nhác ngáp dài đứng dậy, lò dò đi ra tụ tập cùng mọi người, giọng lè nhè ra lệnh:

- Cho thịt lên nướng đi Ethas, tôi đói bụng rồi.

Hắn nói xong thì chợt nhận ra ông lão quản lý trường Skad cũng đang đứng bên cạnh, thế là hắn chả thèm khách sáo quay sang nói luôn:

- Chú có thứ gì uống ra hồn không, chứ ăn thịt nướng suông thì nhạt miệng lắm, à mà tôi thì rượu là tốt nhất nhé.

Cái cách mà Hoàng nói chuyện với Skad hết như đây là nhà của hắn chứ không phải ông ta, thái độ bố láo và tự nhiên hơi bị quá mức độ cho phép. Tuy vậy Skad cũng hề tỏ ra khó chịu, ông ta nhanh chóng đi vào nhà, lát sau mang ra mấy vò nhỏ đã mở nắp, nó tỏa ra mùi hương của hoa quả lên men và rượu ngào ngạt nức mũi, khỏi cần nói cũng biết đây là thứ đồ tốt rồi.

- Ôi chà tuyệt thật, thế này mới gọi là sống chứ.

Hoàng vừa đón một miếng thịt lớn vừa nốc một ngụm rượu của Skad mà cảm khoái, khả hơi đầy thỏa mãn. Thịt nướng thì cũng chỉ là thứ bình thường thôi, nhưng rượu của ông quản lý trường thì đúng là tuyệt phẩm, nó vừa cay vừa nồng, khi uống vào lại thấy ngọt đều trong cổ họng chứ không gắt như bình thường. Một điều nữa là thứ này chẳng biết có phụ gia gì mà không hề khiến người có cảm giác ợ ạch trong bụng, Hoàng nốc tới cả một vò đầy mà mặt vẫn tươi tỉnh chứ không đỏ lên chút nào.

Milenia ngồi bên cạnh Hoàng, liên tục gấp thịt cho anh trai, thì thoảng được hắn dứt cho vài miếng thì mặt mũi rạng rỡ đầy thỏa mãn. Skad là chủ nhà nên tất nhiên không phải làm gì, nhưng ông ta không phàm ăn tục uống như bọn thanh niên, chỉ nhấp nháp rượu của mình là chủ yếu, lâu lâu hỏi chuyện Hoàng về món mỳ ăn liền đang làm. Helen ngồi gần đó cũng lặng lẽ thưởng thức rượu, nhưng khi nào Skad nói về mỳ ăn liền thì góp lời mấy câu, bản tính ít nói vẫn như thường lệ. Tội nhất vẫn là Ethas, một mình cậu ta đứng nướng cho toàn bộ, luôn tay đảo với lật thịt muốn xù cả đầu, thậm chí rượu còn

chưa được uống ngụm nào, đầu tóc rũ rượi vì nóng trông cực kỳ khổ sở, chưa kể còn bị Hoàng liên tục thúc giục làm nhanh tay lên nữa.

Hoàng vừa ăn vừa tìm cách chuốc rượu cho cả bàn, chủ yếu để tạo không khí say sưa để tí dễ vào đề, bản thân thì không lo vì đã uống sẵn thuốc giải từ trước. Hắn cũng tranh thủ giới thiệu em gái mình với Skad và Helen, nhưng không biết vì sao đối với ông già quản lý trường thì Milenia rất lễ phép, còn cô nàng giáo sư kia thì cứ như là có khó chịu gì không rõ.

Bữa tiệc càng kéo dài thì Hoàng càng đẩy một đồng rượu vào bụng những người trong bàn, chủ yếu là nhắm tới Skad, hắn lấy hết lý do này tới lý do khác để kiếm cớ nâng ly. Nhưng có vẻ tửu lượng của ông già này cao hơn Hoàng nghĩ, khi từng vò từng vò được mở nắp mà Skad vẫn tươi tỉnh như không có gì, trong khi ba người kia mặt mũi đều đỏ hồng lên hết cả. Hoàng dấy đưa thêm một lúc nữa thấy không có gì tiến triển, đành lên giọng bắt đầu:

- Uống mãi cũng chán nhỉ, chúng ta chơi một trò chơi trí tuệ giải khuây nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Tiệc thịt nướng (2)

Hoàng nói xong liền chủ động rời khỏi bàn, cố tình bước đi hơi xiêu vẹo để cho thấy là mình cũng nốc nhiều lắm rồi, sau đó tiện tay đổ thêm một ly nữa vào miệng, quay về phía Helen rồi bắt đầu lăm nhăm:

- Hôm trước tôi đã chỉ cô về mấy cái ứng dụng của khoáng thạch rồi đúng không, giờ hãy thử qua thứ khác xem tư duy của cô có tiến bộ hơn không.

Rủ Helen theo hóa ra cũng có cái lợi, vừa tạo cơ hội vừa có cơ hội để thử xem khả năng tiếp thu của cô ta tới đâu, không phải Hoàng khinh thường nữ giáo sư này, chẳng qua là hắn rất thích thấy cảnh một người đẹp phải vò đầu khổ sở trước mặt mình, vừa đẹp lại vừa thông minh như Helen thì chắc chắn khỏi bàn. Hoàng quay đầu vài cái rồi bắt đầu hỏi:

- Theo các cô, cậu thì thứ hàng bình dân nào có lợi nhuận cao nhất và dễ bán nhất?

Trong bàn ra thì trừ ông già Skad ra thì ba người còn lại đều bị Hoàng chuốc rượu tới bến, Helen có vẻ uống nhiều nhất nên mặt cô ta lúc này chỗ đỏ chỗ trắng trông rất buồn cười. Tuy vậy Helen vẫn còn khá tỉnh táo, nghe xong câu hỏi của Hoàng thì ngồi suy nghĩ một lúc rồi chậm chậm trả lời:

- Đồ gia dụng và quần áo.

Hoàng nghe Helen trả lời xong, bản thân cũng không vội lên tiếng mà hỏi tiếp:

- Ừ tốt, cho lý do tại sao đi.

- Như những gì cậu đã làm hôm trước, tôi thừa nhận bản thân mình trước giờ đúng là đã tư duy sai cách thật. Nếu có thể phát triển khoáng thạch vào các mặt đời sống thì chúng sẽ là kho ứng dụng khổng lồ, không chỉ là cái máy nước nóng kia mà còn nhiều thứ khác nữa, chỉ riêng làm quần áo có thể tự điều chỉnh nhiệt độ theo mùa là đã đủ rồi...

Helen còn tính nói nữa, nhưng Hoàng đã thô bạo cắt lời luôn:

- Cô đang copy nguyên xi những gì tôi vừa nói mấy hôm trước đấy, không nghĩ được cái gì mới hơn à, về chỗ đi.

Hoàng lúc này cực kỳ nhập tâm đóng vai phản diện, hắn sẵn sàng bước tới ấn Helen đang định nhòm lên ý kiến xuống ghế, hoàn toàn không hề coi cô ta là một giáo sư trong học viện. Ông già quản lý trường thấy vậy thì hơi ghé người qua định nói vài câu, Ethas ở gần đó sốt sắng nhào qua nhỏ giọng giải thích, có lẽ cậu ta sợ thằng điên kia đang có thần men hộ thể trong người sẽ lên cơn mà xáng qua cả Skad thì đúng là đại họa trong đại họa.

Người được chọn tiếp theo là Milenia, cô nàng Dược sư tuy uống không nhiều nhưng do tửu lượng kém nhất nên lúc này cũng có thể tính là say rồi. Đôi mắt xinh xắn Milenia nhìn Hoàng chăm chú, con ngươi long lanh như sắp tỏ tình tới nơi, giọng vui vẻ nói:

- Bán thuốc đi anh, ai mà chả có lúc đau ốm, mà thuốc thang thì đâu được quyền lựa chọn.

Milenia vừa cười vừa nói, rõ ràng cái này là do rượu mụn lời chứ không phải ý kiến của cô ta nữa. Nhưng Hoàng thì vẫn lạnh lùng cắt đứt luôn:

- Rồi, khỏi luôn, không điểm về chỗ. Milenia này, thuốc trị bệnh đúng là có lợi nhuận rất cao, nhưng mà em nghĩ để sản xuất với giá đại trà cho tất cả mọi người thì có khả thi không hả?

Mặc kệ khuôn mặt đang sụ ra một đồng của Milenia, Hoàng tiếp tục quay sang Ethas rồi lặp lại câu hỏi. Về cơ bản thì ý tưởng của Milenia không tệ, nhưng thuốc chữa bệnh lại đang là thứ mà Hoàng không muốn dây nhất lúc này, nhất là khi hắn còn đang kẹt cứng với cái đồng hồi phục sơ cấp kia. Ethas bị hỏi thì cúi đầu suy nghĩ một lúc, thận trọng ngập ngừng lên tiếng:

- Tôi... tôi nghĩ là mỹ phẩm... có lẽ mỹ phẩm là thứ khả thi nhất.

- Nói tiếp đi, trình bày cho tôi nghe cụ thể xem nào.

Ethas bị Hoàng soi chăm chăm đến mắt tự nhiên, rõ ràng là đang sợ bị ăn chửi oan, nhưng cuối cùng cũng phải nuốt nước bọt nói:

- Đồ gia dụng hay thuốc đều là thứ quan trọng, nhưng nó không kích thích tâm lý mua sắm của mọi người, chưa kể tầng lớp bình dân thì những thứ như vậy không phải cái họ dùng thường ngày. Chưa kể nghiên cứu khoáng thạch thành đồ phụ trợ gia dụng, hay chế thuốc đâu phải công việc đơn giản, công sức đầu vào đòi hỏi rất lớn, như vậy giá thành hiển nhiên không rẻ, làm sao mà bán rộng rãi được.

Ethas nói một hơi dài mới ngừng lại, hai tay liên tục đan vào nhau cho đỡ hồi hộp, mắt len lén nhìn về phía Hoàng, sợ không biết là có đúng ý hần hay không, khuôn mặt rõ ràng của một kẻ sẵn sàng chấp nhận bị chửi bới. Nhưng trái với tưởng tượng của Ethas, Hoàng không gầm lên với cậu ta như với Helen và Milenia, mà rất từ tốn lên tiếng:

- Nghe cũng hay đấy, nhưng tại sao mỹ phẩm lại tốt hơn hai thứ kia, chưa kể nó cũng có thể coi như một dạng xa xỉ phẩm nữa?

Hoàng không to tiếng làm Ethas đỡ hồi hộp phần nào, cậu ta hít một hơi dài và tiếp tục giải thích:

- Mỹ phẩm ở đây không nhất thiết phải là mấy thứ thần dược mà giới nhà giàu hay dùng, có thể đơn giản là vài lọ phấn trang điểm, kem dưỡng da hay nước rửa mặt cũng đủ rồi. Do mọi người cứ nghĩ mỹ phẩm là đồ thật tốt và đắt, cơ mà được liệu dùng đúng cách cũng có công hiệu lớn lắm. Hơn nữa mỹ phẩm là thứ dùng ngay, chứ không phải như quần áo hay đồ gia dụng còn phải lựa chọn cho phù hợp. Anh cũng biết là con người có tâm lý so kè mà, nếu có thứ giúp họ đẹp hơn thì việc nhin bớt một bữa ăn ngon để mua là chấp nhận được, vậy nên tôi nghĩ nếu giá cả hợp lý thì đây sẽ là thứ hút tiền nhất đối với giới bình dân.

Ethas làm một tràng dài đằng đặc, văn vẻ lớp lang cực kỳ chuyên nghiệp như có chuẩn bị sẵn. Điều này làm Hoàng thực sự ngạc nhiên, vì con đường của cậu ta rất giống kiểu tư duy hiện đại mà hần quen thuộc, mở rộng thị phần tới những lớp người đông đảo nhất. Hoàng neho mắt mấy lần rồi tò mò hỏi Ethas:

- Đại hiệp xuyên không từ chỗ nào qua vậy?

Câu hỏi này của Hoàng thuần túy là muốn thử mấy lời thoại kinh điển trong truyện, nhưng sau khi thấy Ethas mặt đơ ra như ngỗng ỉa thì biết là cậu ta hoàn toàn không hiểu gì rồi, vì vậy hần liền quay trở lại vấn đề:

- Ý tưởng của cậu cũng không phải kinh thiên động địa lắm, chả lẽ chưa ai làm sao?

- Không có, như tôi nói rồi đó, mỹ phẩm trên đại lục chủ yếu là sử dụng nguyên liệu thật đắt, do các nghệ nhân có tiếng tâm làm ra cho giới nhà giàu và quý tộc, những người bình thường chủ yếu làm đẹp bằng các phương pháp truyền miệng là chính, cũng có sản phẩm bán ra nhưng không ấn tượng lắm.

Hoàng ngồi nghe hết ý kiến của Ethas, trong lòng đã thầm có tính toán, nhưng hần không vội vã lên tiếng mà quay sang hỏi ông già quản lý trường Skad:

- Chú Skad nghĩ sao, ý tưởng của Ethas khả thi chứ?

Skad đã được Ethas kể đại khái về vụ ở chỗ Helen, cũng như tư duy kỳ lạ của Hoàng, do đó ông ta rất im lặng ngồi nghe những học viên trước mặt trình bày ý tưởng. Không rõ là Skad cảm thấy đây chỉ là mấy trò chơi trẻ con hay thực sự nghiêm túc, tuy vậy ông ta vẫn rất chậm rãi trả lời:

- Về lý thuyết thì cũng được, nhưng với hiện trạng hiện tại thì nếu muốn có một sản phẩm như vậy thì sẽ tốn công đấy, ai có thể đủ sức và kinh tế để làm, trừ khi các cô, cậu đã có công thức sẵn chỉ việc sơ chế thêm mà thôi. Nhưng mà cậu nhóc Ethas này nhìn ra được như thế cũng có tài đấy, học hỏi thêm có thể sẽ tiến xa.

Hoàng nghe Skad nói vậy thì cũng gật đầu đồng ý, sau đó nói thêm:

- Ủm tôi đồng ý với chú, cơ mà tôi vẫn có lời khen cho cậu đấy Ethas, cũng có chút đầu óc chứ không phải dạng bả đậu vô dụng.

Vấn đề mà Skad đề cập hiển nhiên Ethas chưa nghĩ tới, dù sao cậu ta cũng chỉ là một thanh niên trẻ, so ra thì tầm sinh viên năm cuối ở Trái Đất, ý tưởng thì có nhưng từ đó tới hiện thực thì còn một quãng xa. Tuy vậy Ethas vẫn trông rất phấn khởi, vì đây là lần đầu tiên cậu ta được kể suốt ngày quất tháo như Hoàng khen ngợi dù chỉ là khen ngợi đều, không những vậy còn được quản lý trường, người có quyền lực nhất nhì học viên nói tốt nữa.

Trên bàn ăn lúc này Helen thì đang ngồi trầm ngâm suy nghĩ, Milenia thì chả biết đã gục xuống ngủ từ lúc nào. Hoàng thấy vậy thì biết rằng có nói nữa cũng chả được tác dụng gì, dù sao mục đích lần này đã đạt được rồi, hần bèn nâng ly rượu lên đôi chủ đề:

- Thôi ăn uống, làm phiền chú Skad như vậy cũng đủ rồi, chúng ta kết thúc là vừa, tôi còn phải đưa con bé kia về nữa.

Hoàng vừa nói vừa đánh mắt sang Milenia đang say rượu nằm ngủ mê mết, đồng thời cạ luôn phần của mình trước, hành động này của hần cũng đồng nghĩa kết thúc bữa tiệc thịnh soạn này luôn. Sau đó mọi người cùng nhau thu dọn lại đồ đạc cùng nhau, Helen không hiểu sao xin lỗi rồi ra về đầu tiên, điệu bộ cứ như đang có chuyện gì đó vô cùng gấp.

Ethas phải lãnh trách nhiệm đem trả lại số dụng cụ tổ chức tiệc của học viện, cậu ta chào từ biệt Skad rồi một mình khệ nệ vác hết đồng linh kinh này trên lưng rồi lặc lè biến mất. Khung cảnh vì vậy chỉ còn lại một mình Hoàng, ông già quản lý trường Skad cùng Milenia đã ngủ say. Khi Hoàng cũng

chuẩn bị tỏ ý muốn đưa em gái trở về thì Skad bất ngờ tiến tới, giọng hơi cười cợt nói với hắn:

- Lần sau cậu không cần phải giả vờ say rượu đâu, ta đã nói gặp chuyện gì khó hiểu có thể tìm tới đây mà.

Skad nói xong thì thùng thảng thu gom mấy vò rượu chưa mở nắp, thái độ rõ ràng biết tông mấy cái trò này. Hoàng tất nhiên không cho rằng mình có thể qua mặt được mấy thế loại sống lâu thành tình như Skad, có điều bị chọc quê như vậy cũng cảm thấy hơi kỳ cục. Hoàng gãi đầu hồi lâu cho đỡ ngứa, nhưng buổi tụ tập này không hẳn là vô ích vì hắn đã có cách giải quyết vấn đề của Khadas rồi.

Hoàng nhẹ nhàng bế Milenia lên, cúi chào Skad trước khi theo con đường cũ trở về. Ông già quản lý trường hơi ngẩng đầu đáp lễ, khoe miệng nở một nụ cười rất nhỏ hơi thoáng qua, sau đó lắc mình mấy bận rồi chậm rãi bước vào nhà, vừa đi vừa ngâm nga một giai điệu gì đó không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 103: Trí tuệ của Helen

Sau khi đưa Helen trở về khoa Dược học, Hoàng cũng bắt đầu làm việc của mình. Dựa vào những gì mà Ethas nói trong buổi tiệc, hắn cũng có một chút ý tưởng tương đối về việc sử dụng đám thuốc Hồi phục sơ cấp kia, đó là làm mỹ phẩm bình dân. Ở thời đại nào cũng vậy, con người luôn thích ganh đua nhau ở phần mặt tiền, chẳng qua là ở mức nào mà thôi.

Trên Trái Đất thì chuyện bán mỹ phẩm online giờ đang là thứ hái ra tiền như cơm bữa, tuy vậy trong thế giới này thì đúng như Ethas nói, các loại mỹ phẩm không dành cho giới bình dân vì chúng quá đắt. Thực ra điều này cũng hiển nhiên vì ai cũng đề dành tiền cho việc nâng cao nguyên lực trước, làm đẹp tuy quan trọng nhưng nó không nằm trong danh sách ưu tiên, chưa kể còn đắt đỏ nữa thì càng khỏi nói.

Nhưng với thứ thuốc của Hoàng thì điều này sẽ khác, công dụng thần kỳ trong việc chữa thương hoàn toàn dư sức làm mỹ phẩm, vấn đề chỉ là cách ứng dụng mà thôi. Hoàng cũng không có ý định nghiên cứu sâu việc này, thành ra hắn chỉ đơn giản làm ra một lọ thuốc hồi phục, sau đó ước lượng sơ sơ rồi pha loãng nó ra với tỉ lệ một phần trăm cùng nước có pha một chút thảo dược. Về cơ bản thì đây hoàn toàn là nước lã cộng mùi hương và thuốc hồi phục sơ cấp, pha lên mặt hắn không bỏ ngang cũng bỏ dục, chả thiệt đi đâu mà sợ.

Công đoạn tạo ra thành phẩm rất nhanh, chỉ tốn chưa tới một ngày, tiếp theo đó là tới việc thử nghiệm, tất nhiên lần này đơn giản hơn lúc đầu tiên làm ra thuốc hồi phục sơ cấp tại thành Roc nhiều, Hoàng cảm lọ nước rửa mặt vừa làm và tiến ra tìm Ethas:

- Này, cậu có thể giúp tôi một việc được không?

Ethas đang cho con báo Đồ ăn, thấy Hoàng bước ra và trên tay có cầm thứ gì đó trông rất khả nghi thì lập tức chốt dạ, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì đã bị cướp lời luôn:

- Đồ, ra kia chơi đi.

Hoàng vừa nói vừa quăng thứ gì đó ra ngoài, con báo Đồ thấy thế thì lon ton chạy đi la liếm, mặc kệ chủ đang đứng chờ người ra đó. Ethas thấy lần này không thể tránh được, đành nuốt nước bọt dò hỏi:

- Anh... anh có gì cần tôi giúp à?

- À cũng chả có khó khăn gì đâu, tôi muốn làm một thí nghiệm nhỏ, cậu chịu khó đứng yên nhắm mắt lại là được.

Để tránh Ethas bị nghi ngờ, Hoàng đã cố ý dùng giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể, cũng như không móc ra thêm thứ kì dị nào như thường lệ. Ethas nhìn tới nhìn lui một hồi thấy cũng chẳng tìm ra thứ gì không ổn, cuối cùng cũng chịu gật đầu đồng ý:

- Được rồi, đứng yên đó, cứ thoải mái nhắm mắt lại thả lỏng người ra nhé.

Hoàng vừa trấn an vừa đi vòng vòng quanh người Ethas, cơ thể lúc lắc liên tục giống kiểu làm nóng người trước khi chơi thể thao. Tuy đã nhắm mắt nhưng Ethas trông vẫn cực kỳ bất an, hai tay ép sát vào người chờ đợi. Hoàng chuẩn bị xong xuôi thì bất thần lấy đã lao vọt tới, vung người hết cỡ tung một cú đấm thẳng về phía bạn học.

Một tiếng “Cộp” to tướng vang lên khi nắm đấm của Hoàng tăng thẳng vào má Ethas, tuy không có nguyên lực nhưng với kinh nghiệm đánh nhau không ít thì cú đấm này của hắn không hề nhẹ chút nào, nhất là khi Ethas hoàn toàn chẳng hề phòng bị gì. Cậu ta bị đánh đến lệch cả mặt, loạng choạng đổ gục xuống cực kỳ khổ sở, má phải sưng húp lên như bong bóng, thậm chí khoe miệng còn bị toét một mảng to tướng làm máu chảy ròng ròng.

Trong khi Ethas còn đang lơ mơ chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì Hoàng lại lắc đầu tỏ ý không hài lòng, tiếp tục xoay người chuẩn bị làm thứ gì cảm giác còn dã man hơn nữa. Ethas mặt mày kinh hoàng, hốt hoảng xua tay ú ớ van xin:

- Đứng... đứng, đứng đứng...

Lần này là một tiếc “Khục” to không kém gì lúc này, Hoàng chơi ác hơn khi dùng nguyên cả củi chò quét thẳng một đường gần phần thái dương Ethas, đập thiếu điều muốn vỡ sống mũi cậu ta, khiến nó gần như lệch hẳn qua một bên trông cực kỳ dị dạng. Ethas liền tiếp trúng hai đòn cực nặng, đầu óc quay vòng vòng như chong chóng, cuối cùng mất trọng ngược lên, ngã chổng cẳng về phía sau giật giạt vài cái rồi bất tỉnh nhân sự.

Hoàng tiến lại gần Ethas, điềm nhiên như không mở nắp lọ chai nước rửa mặt mới làm, lấy một chút thấm lên khăn và bắt đầu lau những chỗ bầm tím trên mặt Ethas. Mục đích của hắn là muốn xem sau khi pha loãng ra nó có hiệu quả tới đâu, dù sao thì thuốc hồi phục có khả năng chữa thương thì hắn là dùng để dưỡng nhan là rất đúng lý thuyết, nhất là nếu để tẩy da chết hoặc các vết thâm nám, mụn hoặc sẹo mờ nữa.

Tất nhiên muốn thử nghiệm thì phải có vật mẫu, và rất không may cho Ethas khi cậu ta ở ngay bên cạnh Hoàng, chưa kể vốn dĩ là cũng chẳng cần phải đánh đập tàn bạo như vậy, nhưng đằng nào cũng một công thử thì làm tới luôn cho đỡ tốn thời gian.

Tuy đã được pha loãng tới một trăm lần, nhưng tác dụng của thuốc hồi phục với mấy vết thương ngoài da này vẫn là rất khả quan, những chỗ bầm tím tụ máu của Ethas chỉ trong chốc lát đã liền lại như mới, duy chỉ có cái sống mũi bị lệch là phải nắn lại bằng tay. Sau vài phút nữa xoa bóp lau chùi kỹ lưỡng, Hoàng đã cứu chữa cho khuôn mặt Ethas trở về nguyên trạng, thậm chí là da dẻ còn có cảm giác hồng hào hơn bình thường.

Mỹ phẩm thì không thể có tác dụng ngay lập tức như thuốc được, có như thế mới dụ người ta phải mua liên tục trong thời gian dài. Do đó Hoàng mới phải pha loãng thuốc hồi phục sơ cấp ra cho đúng yêu cầu, tất nhiên là vẫn phải bảo đảm là cho người sử dụng thấy hiệu quả vượt trội thì mới mới tiền được.

Thí nghiệm này làm Hoàng tương đối hài lòng, nó cho thấy làm nước rửa mặt từ thuốc hồi phục là ý tưởng khả thi, có điều vẫn cần pha loãng hơn nữa và thêm vài thứ phụ gia khác để tối đa hóa lợi nhuận. Mấy thứ này thì Khadas hoàn toàn có thể làm một mình, Hoàng chỉ cần chỉ mấy cái cốt lõi là đủ.

Lúc này thì Ethas cũng đang lồm cồm bò dậy, nhìn thấy kẻ vừa đánh mình đứng ngay bên cạnh thì bất giác hoảng sợ tính bỏ chạy. Hoàng thấy vậy liền lên tiếng:

- Cậu vừa ngã đi khá lâu đấy, cẩn thận sức khỏe bản thân đi.

Giọng điệu của Hoàng hoàn toàn không giống một kẻ vừa đánh đập dã man người khác, Ethas bán tín bán nghi lấy tay sờ lên mặt thì cảm thấy nó chẳng có gì bất thường, cũng chẳng thấy đau đớn gì cả. Trong lúc Ethas còn đang ngệt ra chưa hiểu chuyện gì, thì Hoàng nhanh chóng kết thúc chủ đề này:

- Tôi còn có việc bận, có gì gặp lại sau nhé.

Hoàng nói dứt lời thì quay lưng bỏ đi luôn, bỏ lại Ethas vẫn đang phân vân tìm cách cố nhớ lại những gì đã xảy ra, nhưng cuối cùng cũng đành bó tay không hiểu tại sao.

Hoàng rất nhanh đi về phòng thí nghiệm, viết một lá thư gửi lại cho Khadas, đại ý là đã tìm ra cách xử lý số thuốc hồi phục sơ cấp đang tồn đọng. Hắn không nói rõ chi tiết mà chỉ gợi ý về việc chuyển mục đích sử dụng qua mỹ phẩm, cũng như so sánh công dụng giữa chữa thương và dưỡng nhan của thuốc hồi phục, rõ ý đây là hướng đi an toàn hơn nhiều.

Tiếp theo đó, hắn phân tích rõ hơn về phân khúc khách hàng cần hướng tới, theo đó loại mỹ phẩm mới này chỉ nhắm vào tầng lớp bình dân, đặc biệt chưa cần phải phát triển cho những người có tiền. Điều này để hạn chế việc làm cho cao cấp rồi không có khả năng cung ứng, trước mắt thì cứ chọn cái dễ để bắt đầu đã.

Mấy phần còn lại như tỉ lệ pha loãng thuốc, bổ thêm dược liệu hoặc những thứ linh tinh khác như trang trí thì không cần Hoàng phải nói, Khadas là con buôn chính hiệu từ trong lổ, ông ta thừa sức làm còn tốt hơn cả hắn. Về phần giá cả thì Hoàng để cho Khadas tự quyết, ông ta còn phải quản lý cả một hiệp đoàn sau lưng, mấy thứ quan trọng như vậy hắn không đủ sức mà chen vào nổi.

Sau khi viết xong thư, Hoàng nhanh chóng dùng dịch vụ giao hàng bằng Phi Long chuyển nó đi, mong là thứ này có thể giúp được Khadas, dù sao thì sức bản thân hắn chỉ làm được đến thế mà thôi.

Sau khi giải quyết xong vấn đề phiền phức của Khadas, Hoàng dự định sẽ tiếp tục tiếp cận Helen để tìm hiểu về người Sax, nhưng không hiểu sao cô ta liên tiếp mấy ngày trời không xuất hiện, cũng không lên lớp tại khoa Nghiên cứu thực phẩm, báo hại cả một lũ học viên nam thất thần đứng chờ. Hoàng không biết vụ này có liên quan tới việc hắn chửi bới Helen thậm tệ mấy ngày trước hay không, nhưng nếu cô ta đã không muốn xuất hiện thì cũng đành chịu.

Có điều việc này kéo dài không lâu, khoảng một tuần sau thì Hoàng nhận được tin nhắn của Helen bảo hắn đến có việc, có vẻ cô ta rất muốn làm rõ mấy cái chuyện tư duy kiểu mới kia.

Khi Hoàng và Ethas mò tới ốc đảo của Helen, một cảnh tượng cực kỳ hoành tráng đập vào mắt hai người. Nguyên khu vực sân vườn trước nhà Helen giờ biến thành một chuỗi tổ hợp cực kỳ quái dị, với rất nhiều thứ trông giống đàn giáo chồng chất lên nhau, được nối lại bằng những sợi dây leo dài ngoằn ngoèo như mạng nhện, cái đồng này nhìn chả khác gì một bãi phế liệu đồng nát, thực sự không hiểu Helen lại đang tính làm trò gì nữa.

Thắc mắc của Hoàng rất nhanh được giải đáp, Helen từ trong nhà đi ra, trên người mặc quần áo bảo hộ, còn trông nguyên cả một chiếc mũ rộng vành trên đầu, trông chả khác gì công nhân xây dựng, chẳng còn tí gì đáng về quyền rũ thường ngày nữa. Cô ta thấy Hoàng và Ethas thì lên tiếng đi vào chuyện chính luôn:

- Hai người tới rồi à, tạm thời đứng ở đó quan sát đã nhé.

Helen nói xong thì bỏ đi tới chỗ đóng phế liệu, lấy ra một đầu nối lưng búng toàn dây là dây gắn lên tay, sau đó cô ta truyền nguyên lực vào nó như cách Hoàng chỉ dẫn khiến toàn bộ khối lộn xộn này kêu lên canh cạch từng tiếng.

Trước con mắt kinh ngạc của Hoàng và Ehas, nguyên cái đóng lộn xộn này rùng rùng chuyển động, các mối nối dính chặt lại với nhau giúp chúng di chuyển cùng lúc vô cùng đồng đều. Lúc này Hoàng mới để ý là cái khung này để phải cao tới gần mười mét, nó được tạo từ cả trăm mối nối khác nhau, để làm được ra thế này cũng không phải chuyện đơn giản.

Hoàng để ý rằng khung nối này hoạt động theo sự điều khiển của Helen, hay nói đúng hơn là cánh tay đang đeo cái đầu nối của cô ta, khi Helen giơ tay lên cao thì nó cũng theo đó mà di chuyển theo. Nhưng bao nhiêu đó vẫn chưa tính là gì, vì sau đó nó bắt đầu hợp thành hình dáng các ngón tay, thậm chí còn vờ ra ngoài nắm lấy một khúc cây lớn gần đó rồi nhấc bổng lên trời, y hệt như người ta nhặt gỗ vậy.

Helen liên tục dùng tay điều khiển cái khung này qua lại cho Hoàng xem, cầm nắm đủ thứ xung quanh từ gốc cây cho tới các hòn đá tảng to tướng vòng xung quanh nhà, thao tác thuần thục dễ dàng như một chiếc máy xúc khổng lồ điều khiển bằng tay vậy. Sau hơn mười phút biểu diễn Helen mới dừng lại, tháo phần đầu nối khỏi tay, tiến lại chỗ Hoàng rồi hỏi:

- Cậu thấy thế nào, vật này khả quan chứ?

Giọng nói của Helen khá rụt rè, giống như kiểu học sinh xin ý kiến giáo sư, có lẽ là vẫn còn bị ảnh hưởng từ mấy lần bị ăn chửi. Hoàng vẫn còn chưa hết ngạc nhiên, hần liếc qua cái khung tay lúc này đã nằm đổ đồng dưới đất, sau đó quay sang nhìn kỹ vào mấy mối nối rồi nói:

- Một mình cô làm thứ này sao?

Từ lúc đến Hoàng không thấy có bất kỳ ai khác ngoài Helen ở đây, hơn nữa với bản tính của nữ giáo sư này thì nhiều khả năng hần và Ehas là hai người duy nhất đến nhà của cô ta, cộng thêm với việc mất tích lâu như vậy thì chỉ có lý do là Helen phải bận rộn làm thứ kia mà thôi.

- Đúng, tôi dựa theo ý tưởng ban đầu của cậu, hình như nó vẫn chưa ổn lắm thì phải?

Hoàng hơi ngần ra một lúc khi nghe câu trả lời này, hần nhìn kỹ lại đám lưng búng trước mặt, sau đó quay sang soi chăm chăm như muốn lột cả da Helen ra ngoài, trong bụng tuôn ra hàng đồng câu chửi thề liên tục:

- “Đậu má cô đùa tôi à? Cái gì mà không ổn lắm, đây gọi là thiên tài siêu nhân đi trước thời đại con mẹ nó rồi”.

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Mùa riu qua mắt thợ

Những gì mà Helen đang làm thực sự vượt quá sự tưởng tượng của Hoàng, nó cho thấy rõ ràng sự cách biệt khổng lồ giữa thiên tài thực sự và một người bình thường. Tuy Hoàng có tư duy hiện đại và vài thứ khác biệt, nhưng hần không thể nào tích lũy nổi một lượng tri thức khổng lồ như một giáo sư tâm cơ Helen nổi. Hệ thống của hần chỉ thuần túy là thứ học vẹt, có mã ngoài chứ không có ruột, thành ra khi cần những thứ gì thực sự chuyên sâu thì Hoàng có nước chịu chết.

Có thể nói đơn giản thì Hoàng mặc dù biết gần hết tất cả các loại khoáng thạch trên thế giới này, cũng như các công dụng của chúng, nhưng đó chỉ là những thứ ghi trong sách, rất ít ý nghĩa thực tiễn. Nó y hệt một thằng nhóc học văn mẫu để đi thi, có thể đọc tu rất kinh, nhưng bảo làm lại một bài giống vậy thì hoàn toàn là chịu chết.

Hoàng đi ra chỗ đóng lưng búng của Helen, thứ này làm hần liên tưởng tới khung xương của lão già Nguyễn sư Zata, nhưng nếu khung xương của Zato là sinh vật sống được tạo thành từ nguyên lực, thì đồ của Helen lại thuần túy là máy móc vô tri, sự khác biệt rất rõ ràng. Đó là chưa kể khung xương giống như Zato còn cần nguyên lực người dùng đủ cao mới điều khiển được, còn nếu như Helen làm giống như những gì Hoàng gợi ý thì khác.

Hoàng cũng rất để ý tới những sợi dây nhỏ xíu nối từng phần của khung sắt này, hần đoán rằng chúng phải đóng vai trò như đồ nối hoặc truyền lực gì đó, chứ không thể cả phần lưng nhùng to tướng này lại là một khối đồng nhất được, vì thế Hoàng lên tiếng hỏi:

- Mấy sợi dây này có tác dụng gì vậy?

Helen thấy Hoàng hỏi thì rất sốt sắng lấy ra một sợi dây để sẵn trong áo, kéo giãn nó ra cho hần thấy rồi bắt đầu giải thích:

- Ban đầu tôi làm theo cách cậu nói, thử dùng đá nguyên lực làm nhiên liệu, nhưng khi làm các loại máy móc to thì xảy ra vấn đề là lượng nguyên lực khi truyền qua đoạn đường dài sẽ bị thất thoát lớn, đến mức gần như vô dụng. Thế nên tôi mới nghĩ cách tạo ra thứ gì đó để giúp đỡ nối chúng lại, mấy sợi dây này là mẫu thử đầu tiên của tôi, vẫn còn nhiều sai sót lắm.

Helen vừa nói vừa chỉ cho Hoàng thấy những mối nối khắp nơi trên cái khung tay, các phần khớp của nó được nối lại với nhau thông qua các sợi dây

này, ở giữa là các tảng đá nguyên lực có lẽ đóng vai trò như điểm chuyển giao năng lượng. Hoàng thực sự trở mắt ra mà nhìn, trong đầu lơ mơ nghĩ ra một thứ gì đó rất quan trọng. Helen thì vẫn tiếp tục nói:

- Sợi dây này là do tôi dùng thạch anh đỏ cán mỏng ra rồi xoắn lại với nhau, chúng có tính tương thích rất mạnh nên khi nối lại sẽ không gặp tình trạng bị nghiền nguyên lực...

- Thạch anh đỏ... đó chẳng phải là thứ đá dùng để đốt lò sao, thực sự có thể cán mỏng chúng tới mức này được ư?

Người thốt ra câu này là Ethas, có vẻ như này giờ cậu ta cũng đứng yên lặng nghe Helen giải thích, tới chỗ ngạc nhiên quá mới không kìm được mà lên tiếng hỏi. Helen không vì Ethas sỗ sàng chen ngang mà mất hứng, vẫn nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đúng là thạch anh đỏ khá cứng, nhưng qua vài giai đoạn pha chế thì chúng sẽ để lộ ra phần lõi đất sét bên trong, lúc đó thì uốn hay cán ra là đơn giản thôi, nhờ những sợi dây này mà tôi có thể làm ra những thứ to lớn hơn nhiều. Như cái máy mà hai người vừa thấy đó, chỉ cần một tảng đá mỗi chất lượng tốt và nguyên lực tầm gần cấp bốn là có thể điều khiển được rồi, dùng để làm gầu xúc đất hay chuyển đồ trong xây dựng chắc là sẽ thích hợp.

Helen nói xong thì quay sang Hoàng ra ý hỏi, nhưng hắn vẫn đang nhìn chăm chăm vào phần mối nối của cái máy, lông mày nhíu chặt thành một đường thẳng tắp, khuôn mặt nghiêm túc tới mức kỳ quái, cứ như đang suy nghĩ cái gì đó kinh khủng lắm vậy. Cô ta không hiểu gã học viên này đang suy tính cái gì, đành nói nốt phần cuối:

- Thực ra phần dây nối đó vẫn có nhược điểm là chịu tải kém, nếu quãng đường dài thêm hay bộ máy lớn hơn thì nó sẽ không truyền nổi nguyên lực liên tục, rất dễ bị phá hủy, tôi tạm thời cũng chưa biết giải quyết ra sao.

Hoàng nghe hết những gì Helen đang nói và cảm thấy não của mình sắp nhũn ra tới nơi, thứ mà cô ta vừa phát minh có thể gọi đơn giản hơn là DÂY ĐIỆN, thành phần không thể thiếu trong bất kỳ loại máy móc hiện đại tự cổ chí kim nào. Có thể Helen còn chưa ý thức được những gì mình vừa làm có tầm quan trọng khủng khiếp đến mức nào, thậm chí nó có thể thay đổi tất cả mọi thứ trong thế giới này nếu được sử dụng đúng cách.

Tới lúc này thì Hoàng cảm thấy mình so với Helen đúng là con kiến so với con voi, những trò vớ vẩn của hắn thuần túy chỉ là múa rìu qua mắt thợ, trình độ thực sự của cô ta thực sự vượt xa bản thân phải ba vạn tám nghìn dặm là còn ít. Chỉ từ mấy cái lý luận đơn giản mà Helen có thể tự nghĩ ra từng này thứ, phát minh ra dây điện và làm được hẳn một bộ khung tổ bố thể kia, Hoàng thực sự thấy xấu hổ vì lên giọng với cô ta mấy hôm trước, đúng là chả khác gì thằng ranh con cấp một đi dạy khôn giáo sư đại học, hắn thậm chí còn không dám lớn tiếng nữa mà rất khó khăn thốt ra mấy chữ:

- Cô... cô làm tốt lắm, thực sự tốt...

Ethas nghe xong câu này thì tưởng mình bị lãng tai, một tên suốt ngày chỉ giỏi quát tháo với đánh người, chưa từng thốt ra câu từ tế nào như Hoàng mà lại đi khen Helen sao, chưa kể mới đây thôi hắn còn chửi bới cô ta như con nưa, chả lẽ Mặt trời sắp mọc đằng Tây tới nơi rồi?

Helen cũng tương tự, nghe Hoàng khen mình cứ có cảm giác không quen, cái này là do Hoàng ẩn nói chộp giật ngay từ đầu, hoàn toàn không coi nữ giáo sư này là bề trên, thành ra lâu dần cũng khiến cô ta bị cuốn theo. Chưa kể sau màn lý luận cách tư duy đột phá mới kia, chính bản thân Helen cũng quên bống thẳng này vốn là học viên chứ không phải cùng cấp với mình, cái này đúng nghĩa là nhòn với chó, chó liếm mặt.

Hoàng mặc kệ biểu cảm của hai người, cảm khái nhìn cái khung trước mặt, sau đó quay qua nói với Helen:

- Cho tôi mượn tay cô một chút.

Sau khi nói một câu không đầu không đuôi như vậy, Hoàng tự nhiên như ruồi tiến lại cầm lấy hai tay Helen rồi ngửa ra quan sát. Đúng như hắn suy đoán, bàn tay của cô ta mềm mại hơn trước rất nhiều, vài chỗ nổi mấy cục chai cứng như đá đang lộ da, rõ ràng là do một mình làm cái khung kia.

Bàn tay của một cô gái đẹp như Helen đáng lý không nên có những vết này, nhưng đây lại là minh chứng cho thành quả lao động nghiêm túc của cô ta, thành ra Hoàng chỉ quan sát chứ không làm gì thêm, mặc dù hắn có cách để phục hồi chứng hoàn hảo như lúc đầu:

- Nghiền cứu chăm chỉ là tốt, nhưng đừng làm một mình, hai đôi tay bao giờ cũng tốt hơn là một.

Hoàng vừa day day mấy chỗ chai tay của Helen vừa thờ dãi nói, hắn nắm chặt tay cô ta vuốt đi vuốt lại rất lâu, lòng ngổn ngang suy nghĩ rất nhiều thứ hỗn loạn, không để ý là mặt Helen đang càng ngày càng đỏ lên theo cấp số nhân. Hai người cứ như vậy đứng yên đó, mãi một lúc rất sau Hoàng mới từ trong cơn mê tỉnh lại, quay sang Ethas tỉnh như ruồi nói:

- Từ mai cậu qua đây phụ giáo sư Helen luôn đi, dù sao cũng không thể để cô ấy tự làm hết được.

Sau khi được chứng kiến màn vừa rồi, Ethas cũng rất hứng thú muốn tìm hiểu về những thứ mới lạ liên quan tới Khoáng thạch học, vừa vặn đúng ngay cái mà bản thân đang nghiên cứu, cho nên cậu ta đồng ý luôn mà không có ý kiến gì. Về phần Helen thì càng đơn giản hơn, vì chuyện học viên giúp đỡ giáo sư của họ là thứ vốn nó phải thế, chả có gì phải bàn cãi cả.

Hoàng cũng khuyên Helen không nên công bố các nghiên cứu của mình cho ai khác ngoài hắn và Ethas, dù sao mấy thứ này nó ảnh hưởng rất lớn, nếu cứ tự tiện mà đi rêu rao lung tung thì sẽ cực kỳ phiền phức. Cũng may là Helen lúc này đang chìm đắm vào việc nghiên cứu, nên Hoàng đề nghị cái gì cô ta cũng gật đầu hết, miễn là nó không làm ảnh hưởng tới tiến độ là được.

Sau khi được sắp đặt ổn thỏa, những ngày sau đó công việc của Helen khá suôn sẻ với sự có mặt của Ethas, tuy chưa đạt tới trình độ thiên tài biến thái như giáo sư của mình, nhưng Ethas cũng tính là một học viên thông minh, cậu ta biết phải làm gì để giúp đỡ đúng chỗ. Hoàng thì ngược lại không hề tham

gia với hai người này, một phần do lòng, một phần hẳn cũng muốn để Helen đào tạo Ethas giúp mình, thế nào về sau cũng có chỗ dùng tới.

Hoàng chỉ ghé qua để đưa thức ăn hoặc dọn dẹp vài thứ lặt vặt, cơ bản thì Helin hoàn toàn chìm đắm vào việc nghiên cứu, thành ra mấy công việc này bị bỏ xó hoàn toàn. Ethas thì cũng kinh dị không kém, sáng bảnh mắt đã vác xác đi, túi mìt mù mới lò mò về nhà, được vài hôm thì cậu ta làm nguyên một cái ổ phía bên ngoài sân nhà giáo sư của mình, lâu lâu ngủ lại đó luôn cho tiện.

Cũng nhờ có sự giúp đỡ của Hoàng và Ethas, Helen mới có thể sắp xếp lại thời gian cho việc giảng dạy của mình. Cô ta tiếp tục lên lớp ở khoa Nghiên cứu thực phẩm trong sự vui mừng của các học viên nam, chỉ khác một chút là giờ đây Ethas cũng mò tới làm học viên dự thính trung thành luôn, cứ chờ hết giờ là lon ton đi theo Helen quay về để tiếp tục nghiên cứu, rất giống một thằng nô tài chờ chủ.

Tuy Hoàng bị gạt ra khỏi guồng làm việc này, nhưng hẳn không hề thấy buồn phiền, ngược lại còn thấy thật là tốt vì tự nhiên có được hai khoa học gia miễn phí, về sau họ có nghiên cứu ra cái gì thì cứ thế lấy mà dùng không cần phải nghĩ.

Mọi việc cứ thế trôi qua suôn sẻ được khoảng nửa tháng, trong một hôm Hoàng rảnh rang lên khoa Nghiên cứu thực phẩm để tìm Ethas thì bỗng cảm thấy có cái gì đó hơi bất thường, đám học viên nam ai cũng cau có nghiêm trọng, sát khí nghi ngút cứ như sắp đi giết người tới nơi. Ban đầu thì Hoàng chưa hiểu bọn trẻ trâu này vì sao lại phát điên vô cớ như vậy, chỉ đến khi thấy Ethas nói chuyện với Helen vô cùng nhau hăng say, đôi lúc còn chụm đầu vào với nhau xem xét cái gì đó, thái độ cực kỳ thân thiết như chị em bạn bè lâu năm thì hiểu ra ngay.

Lý do mà Helen được hầu hết phái mạnh trong học viên hâm mộ, ngoài lý do chính là người Sax, thì một phần quan trọng nữa là cô ta cực kỳ lạnh lùng với tất cả mọi người. Sự bí ẩn đến kiêu ngạo này khiến Helen trở thành đích nhắm chinh phục cho rất nhiều học viên cả bình thường lẫn ưu tú, cộng thêm sắc đẹp của cô ta rất ít người có thể so được. Nhưng mặc dù có rất nhiều ong bướm vo ve nhưng chẳng ai có thể khiến Helen để ý, cô ta hoàn toàn không có một chút hứng thú yêu đương nào từ lúc gia nhập học viện Ilumina tới nay.

Chính vì lý do này mà Ethas đột ngột từ chỗ nào chui ra trở nên thân thiết với Helen đã khiến mọi người để ý, thực ra thì đúng là hai người này đơn thuần chỉ là trao đổi công việc, nhưng trong mắt của đám học viên thì đúng là cậu ta lại đang nhận được sự chú ý của nữ giáo sư này, điều mà tất cả đám con trai tại đây đều thêm khát đến phát rồ cả lên. Hoàng thấy rõ được sự địch ý trong con mắt của lũ đực rựa trong lớp đối với Ethas, bọn chúng nhìn hai người trao đổi “thân mật” phía dưới đến muốn lòi ra ngoài, răng nghiến kèn kẹt phát lạnh cả người.

Vốn dĩ việc này cũng chẳng quan trọng lắm, vì dù sao thì hai người kia cũng chẳng phải yêu đương gì, hơn nữa bọn học viên này tức giận thì tức giận vậy thôi chứ cũng chẳng thể vô cớ đi sinh sự với Ethas. Nhưng đó là đối với người bình thường, chứ còn Hoàng thì lại quan sát mấy kẻ này bằng thái độ cực kỳ hứng thú, khòe miệng nhếch lên một nụ cười cực kỳ đều giả, thâm nghĩ:

- “Lại có trò vui để chơi rồi đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ngai Vàng Của Hoàng Đế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.